

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

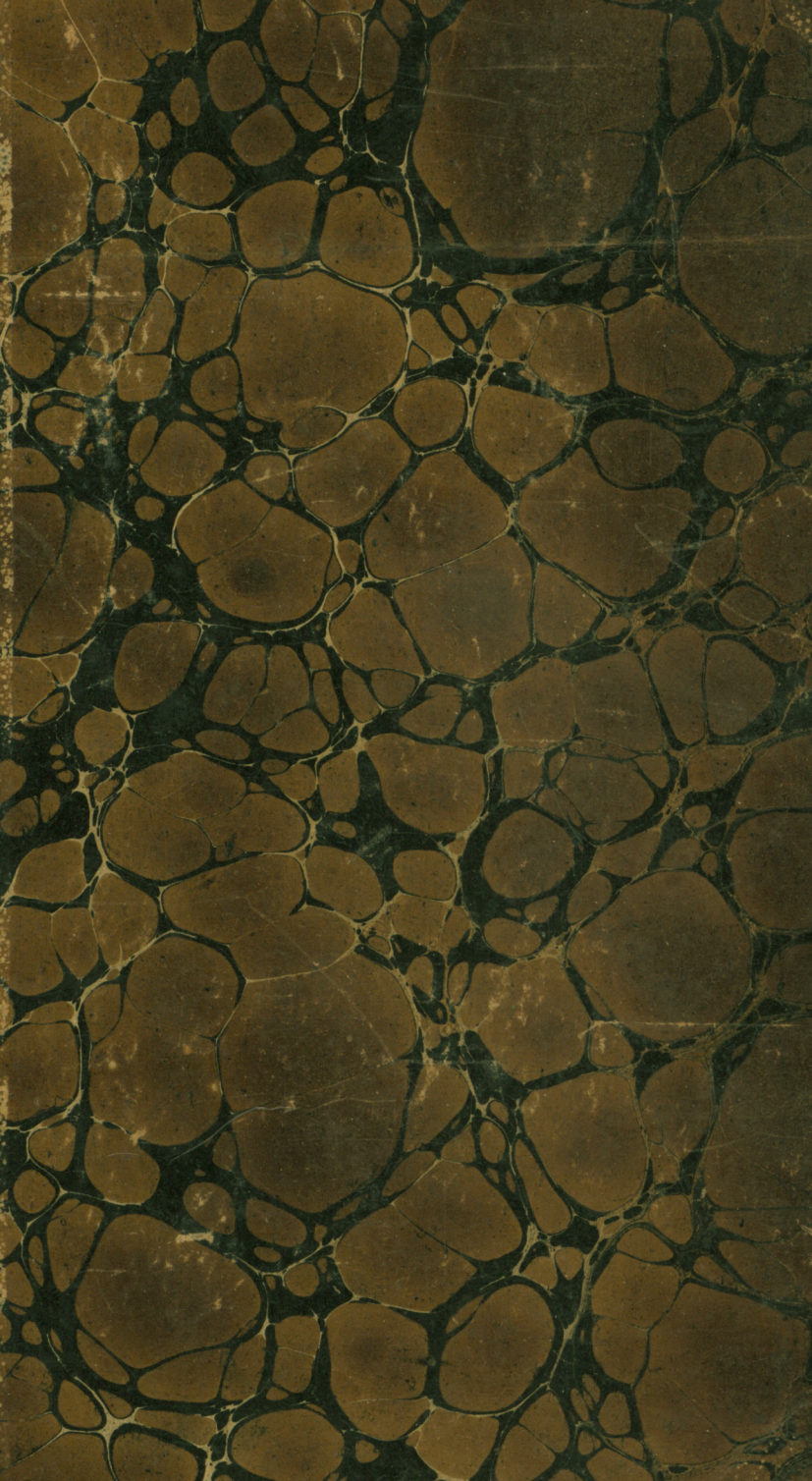
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesteretstidende

udgiven

af

Høiesterets Protokolsekretærer.

Høiesteretsaaret 1891.

~~~~~  
35. Aargang.  
~~~~~

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

1892.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag
Aalborg Landbosparekasse . .	675	Berntsen, Chr. E., Skomager-	
Aktieselskabet til Lammefjor-		mester	443
dens Tørlægning.	256	Bertelsen, Sagfører	381
Aktieselskabet Galle & Jessens		Bestyrelsen for Sparekassen	
Chokolade- & Konfektfa-		for Svendborg og Omegn	126
briker.	396	Bestyrelsen for den vest- og	
Aktieselskabet de danske		sønderjydske Kreditfor-	
Sukkerfabriker.	618	ening	398
Andersen, Cort, Vognmand . .	369	Bisbjerg, Niels Hansen, fhv.	
Andersen, Hans, Fyrbøder . .	547	Auktionsholder	572
Andersen, J. C., Grosserer . .	254	Bjerregaard (Stokholm), Jens	
Andersen, Lars Peder, Gaard-		Jensen, Gaardejer	455
ejer	171	Blidstrups og Omegns Brugs-	
Antonsen, Jon	373	forening ved dens Formand	606
Baadslund, Sørensen S., Øl-		Breidfjörd, Valgardur, Kjøb-	
handler	861	mand	61
Balle, Overretssagfører, som		Brinckmann, August, Grosserer	147
Kurator i fhv. Forpagter		Bruhn, Th., Grosserer	22
Ovesens Konkursbo	133	Bussenius, Kjøbmand	556
Barnholdt, P. C., Husejer . .	439	Bøcher, Overretsprokurator . .	675
Beider, Søren Pedersen, fhv.		Børresen & Broe, Varemæglere	628
Gaardejer	836	Carlsen, A., Partikulier	479
Beldringe Sogneraad	269	Carlsen, C. Tømmersvend . .	439
Berendsen, Sophus, Firma . .	84	Carstensen, Mikkell	393
Bernstorff, Hofjægermester,		Christensen, Alfred & Ko.,	
Greve	133, 556	Firma	341

	Pag.		Pag.
Christensen, André Knak, Gaardejer	171	Gedalia, G. A., Baron, Vexel- lerer	180
Christensen, Christen, Gaard- ejer	254	Generaldirektoratet for Skatte- væsenet	755
Christensen, E. W., Malermester	731	Glærup, V., Fotograf	272
Christensen, L., Grosserer . .	529	Grejsen, Chr.	255
Christensen, kaldet Møller, Maren	126	Grosserersocietetets Komite . .	180
Christensen, Niels, Snedker .	472	Hagemann, Henrik, Arkitekt .	168
Christensen, Svend, Tømrer .	606	Hagemann, cand. polyt.	618
Christensen, Valdemar, Sag- fører	385	Hallager, N., Overretssagfører	272
Clausen, Emilius, Snedkersvend	152	Hansdatter, Johanne, Husejer Niels Poulsens Enke	735
Cour la, V., Oberstlieutenant	501	Hansen, C. F., Grosserer	773
Daugstrup, Rasmus Petersen, Skomagervend	631	Hansen, H. N., Borgmester 97, 106	
Direktionen for Kronborg ve- stre Birks Spare- og Laane- kasse	36	Hansen, I. V., Kjøbmand	763
Direktionen for Varde Bank .	763	Hansen, Jacob, Kjøbmand . . .	391
Eklundh, A.	253	Hansen, Lars, fhv. Gaardejer	36
Erichsen, H., fhv. Dampkje- delsynsmand	618	Hansen, Vilhelm	274
Fahnø, Carl Johan, Proprietær	385	Harthmann, W., som Væрге for I. F. T. Titleys Børn	93
Fahnø, Hans Christian, Pro- prietær	385	Hartvigson, H., Grosserer . . .	426
Fahnø, Petra Jørgine	385	Havsteen, I. V., Vicekonsul . .	585
Falbe-Hansen, Sagfører	274	Henriksen, Henrik Amund, Snedkermester	152
Felumb, E., Pianofortefabri- kant	301	Hintz & Ko., Firma	396
Finantsministeriet	40, 784	Holck, Byfoged, paa Overrets- sagfører Teisens Konkurs- boes Vegne	325
Forst- og Jagtvæsen, det konge- lige	843	Honnens, Kammerjunker, paa det Offentliges Vegne	836
Frankenau de, Frankine, Frk.	835	Hoppe, Amtmand, paa det Offentliges Vegne	836
Frederiksberg Kommunalbe- styrelse	628	Indenrigsministeriet	645
Friis, Anders Sørensen, Mølle- bestyrer	360	Ingerslev, C., Birkedommer . .	341
Galle, Edv., Direktør	396	Jacobsen, Carl, Brygger	274
Gammeltoft, C., Grosserer . .	618	Jacobsen, I. H., Overretspro- kurator, som executor te- stamenti i Boet efter Lovise Margrethe Wein- cke, født Busch, og tid-	

	Pag.		Pag.
ligere afd. Mand, Malermester C. V. L. Weincke	755	Kronborg vestre Birks Spareog Laanekasse	36
Jacobsen, Jørgen, Gaardejer .	237	Landshøvdingen over Island på Mødruvalla Klosterkirkes Vegne	373
Jacobsen, Margrethe, Gaardejer Søren Jacobsens Enke	237	Larsen, Anders, Kjøbmand . . .	255
Jacobsen, Martine, født Meyer hendes Bo	800	Larsen, H., Høker	529
Jensen, And., Slagtermester	861	Levin, A. D., Grosserer	508
Jensen, Anna Marie, født Halvorsen	784	Lindberg, Jøns, Skomager, som Formand for Skomager-svendenes Forbund	443
Jensen, Chr., Gaardejer	622	Lindgaard-Andersen, M. H., Underretssagfører	272
Jensen, Julius, Ungkarl	843	Lorentzen, W., Overretssagfører	273
Jensen, N. P., Gaardejer	233	Lundqvist, C. F., Murmester	479
Jensen, P. G. C., Høiesterets-sagfører	325	Madsen, J., Tømmersvend . . .	439
Jessen, H., Direktør	396	Madsen, Johannes, Proprietær	255
Jonassen, S. D., Enke	61	Madsen, Otto, Ejendoms-kommissionær	455
Juhl, H. C., Vinhandler	861	Magnusson, Jon, paa egne og Medarvingers Vegne . . .	219
Jørgensen, Jens, Fisker	843	Marsmann, H., Fabrikant . . .	671
Kauffmann, W. F. L. v., General	97	Mehren v., Grosserer	479
Kirkegaard, I. C., Partikulier	253	Mehren, E. v., Firma	479
Kjøbenhavns Magistrat		Meinung, Bagermester	147
97, 106, 119,	508	Meinung, v. C. R., Kaptejn, hans Dødsbo	539
Kjøbenhavns Overformynderi		Meyer, B. L., Kjøbmand . . .	800
539,	735	Meyer, Louis	800
Kjøbenhavns Overtoldinspektorat	22	Meyer, M. L., Sadelmager . . .	800
Knudsen, Peter Vraa, Husmand	472	Meyer, Sara	800
Kock, L. F., Sagfører, som Kurator i Grosserer H. T. Mohr, Firma Mohr & Kjærs Konkursbo	84	Meyer, Th. Bogbindermester.	539
Kofod, H. P., Detaillist	360	Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet	269
Konkursbo, Mohr & Kjærs . .	84	Mohr & Kjær, Firma, dets Konkursbo	84
Konkursbo, Overretssagfører Axel Teisens	325	Muus & Ko., Firma	219
Korsgaard, K. P., Redaktør . .	357	Muus, Elias B., Grosserer . . .	219
Kreditforening, den vest- & sønderjydske	393	Mødruvalla Klosterkirke	373
Krigsministeriet	714	Møller, A. T., Grosserer	412
Krohn, K.	274	Møller, Erik L., Urtekræmmer	731

	Pag.		Pag.
Møller, Herold Martin, Detailhandler	800	Raben-Levetzau, F., Lehns- greve	27
Neve, S., Skolebestyrer	671	Rex, Emil, Redaktør.....	477, 501
Nielsen, A. C., Kjøbmand ...	391	Riegels, Hans Fr., Redaktør .	357
Nielsen, Anders, Partikulier .	572	Rosengaard, Underretssagfører	256
Nielsen, Dagmar Magdalene .	109	Ruhser, H. C. F., Skomager..	109
Nielsen, H. C. A., Blikken- slagermester	119	Rump, Gyda M., Glarmester og Lysestøber Rumps Enke	369
Nielsen, N., Gjæstgiver.....	255	Rützou, F., Sagfører, som Ku- rator i Skomagermester	
Nielsen, Peter, Overretssag- fører.....	835	F. H. Thorsens Konkursbo	254
Nyholm, H. C., Grosserer ...	228		
Olsen, A., Slagtermester	412	Sandberg, L. L., Tømmermester	479
Olsen, Hans, Vinhandler ...	106	Schimmelmann, Ernst v., Lehns greve, hans Arvin- ger	675
Olsen, N. C., Sagfører, som Mandatarius for Firmaet »Fredens Møllers Fabrikker«	622	Schmith, J. H., fhv. Damp- kjedelsynsmand.....	618
Olsen, Rasmus, fhv. Gaard- ejer.....	547	Schou, C. og I., Firma	274
Ottosen, A. P., Enke.....	27	Schrøder, Johan N., Malerme- mester	168
Overformynderiet.....	539, 735	Sell, A. T., Snedkermester...	228
Ovesen, Julie, Enke.....	133	Selsted, Karen Kirstine Helene, født Nielsen.....	615
Ovesen, fhv. Forpagter, hans Konkursbo.....	133, 556	Seth, von P., Barber	255
Pedersen, Ole, Snedker, som Formand for Blidstrups og Omegns Brugsforening	606	Sigurdsson, Anton	373
Petersen, Overformynder, paa Overformynderiets Vegne	735	Simonsen, Ludvig, Overrets- sagfører, som executor testamenti i Enken Mar- tine Jacobsen, født Meyers Bo	800
Petersen, C. H., Snedkermester	228	Skiftekommission, Landsover- samt Hof- og Stadsrettens	539, 861
Petersen, Jens Christian, Gjæst- giver, hans Konkursbo..	861	Skomagervendenes Forbund	443
Petersen, Knud, Sagfører ...	675	Smit, Politiassistent.	477
Petersen, N. A., Gaardejer ...	714	Smith, Prokurator, som Kura- tor i fhv. Forpagter Ove- sens Konkursbo	133
Petersen, Oluf William, Krigs- assessor	40	Stentoft, H. C., Restavrator..	773
Politidirektøren i Kjøbenhavn paa det Offentliges Vegne	615, 631	Svendborgs og Omegns Spare- kasse	126
Poulsen, Peter B., Urtekræm- mer	861	Sørensen, Jens Julius, Fisker	496

Civile Sager.

VII

	Pag.		Pag.
Sørensen, Lars, Fisker	496	Varde Bank	763
Sørensen, N., Tømmermester	426	Viborg Amtsraad	645
Teisen, Axel, Overretssagfører,		Vogelius, L. S., Korpslæge,	
hans Konkursbo	325	Dr. med.	273
Thiesen, P. O.	254	Vogelius, Michael, Student. .	273
Thomsen, Th., Kjøbmand . .	391	Weincke, Louise Margrethe,	
Thune, G. F., Fabrikant . . .	233	hendes Dødsbo	755
Thye, C., Bordfabrikant. . .	728	Welsch, Redaktør	381
Tietgen, C. F., Gehejmeetats-		Westerby, Chr., Sagfører . . .	301
raad	180	Wiinblad, E. E., Redaktør . .	728
Titley, J. A. B.	93	Winkel, F. A. S., Fabrikant .	396
Titley, O. V., Enke	93	Øfjordske Assuranceselskab,	
Uldall, H. M., Grosserer . . .	272	dets Bestyrelse	585

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Aarons, Carl Ferdinand	511	Andersson, Anders	659
Andersdatter, Mette Maria,		Andersson, Caroline, født Mor-	
Thomas Andersens Hustru	122	tensen	519
Andersen, Anders Christian,		Andreasen, Anders Peter . . .	568
kaldet Guldbech	562	Andreasen, Jakob Kristian . .	461
Andersen, Anders Christian .	692	Bak, Niels Christensen	466
Andersen, Anders Søren . . .	211	Balzersen, Balzer	224
Andersen, Carl Frederik Vil-		Bendixen, Niels	694
helm.	32, 720	Benjamin, John Frederik . . .	831
Andersen, Carl Julius	18	Berlin, Peter Frederik	662
Andersen, Hans Christian . .	211	Bertelsen, Christian.	449
Andersen, Jens Peder	331	Bjerregaard, Peder.	420
Andersen, Jørgen	625	Blok, Henrik Jensen.	824
Andersen, Karen Marie, Steens		Brandes, Ernst Immanuel	
Enke	578	Cohen	650
Andersen, Knud Heinrich Al-		Bøgh, Hans Nissen	25
bert	853	Carter, Edward	459
Andersen, Mathias	562	Christensen, Alfred Vilhelm. .	743
Andersen, Morten Alfred		Christensen, Anders Christian .	175
Charles	716	Christensen, Anders Christian,	
Andersen, Søren Laursen, kal-		kaldet Asp	562
det Lyng	248	Christensen, Christen	141
Andersson, Anders	519		

	Pag.		Pag.
Christensen, Christen	816	Hansen, Anders Peter	808
Christensen, Hejle	143	Hansen, Anders Vilhelm	334
Christensen, Jens Peter	53	Hansen, Ane Margrethe Peter-	
Christensen, Lars Kjær, kal-		nille Hansine	717
det Rask	562	Hansen, Carl	851
Christensen, Maren	751	Hansen, Christen	160
Christensen, Morten	816	Hansen, Christian Viggo	279
Christensen, Niels Christian .	562	Hansen, Emil Oscar Alfred . .	211
Christensen, Peder, kaldet		Hansen, Hans	684
Bjerregaard	420	Hansen, Hans	751
Christensen eller Christiansen,		Hansen, Hans Christian	68
Peder Christian	379	Hansen, Hans Jørgen	705
Christiansen, Anders	591	Hansen, Hans Lauritz	414
Christiansen, Martin Madsen	309	Hansen, Jens	74
Christiansen, Søren	359	Hansen, Jens Carl Martin . .	690
Christiansen, Vilhelm	196	Hansen, Jens Peter	371
Christoffersen, Jens	525	Hansen, Johan	711
Diderichsen, Jens Frederik,		Hansen, Johanne Marie, Peter-	
kaldet Kreiberg	88	sens Hustru	389
Enig, Andreas Hansen	682	Hansen, Jørgen	430
Eriksen, Ane Kirstine eller		Hansen, Ole	741
Anna Kristine, Jensens		Hansen, Peter	419
Hustru	191	Hansen, Rasmus Peter	55
Ernst, Niels Hansen	102	Hee, Christian	778
Eyben, Chr. Eduard Werner	657	Hegelund, Niels William . . .	409
Fisker, Johannes Jensenius . .	856	Hejlesen, Hejle	143
Fogt, Jørgen Mathias	583	Hendriksen, Martinus	744
Frandsen, Peder	562	Henningsen, Niels	130
Frantzen, Vitarius eller Vitalis,		Henriksen, Niels Christian . .	486
Sophus	70	Hermansen, Jakob Götzer . .	598
Frederiksen, Henrik	59	Hjorth, Emil	139
Frederiksen, Søren	664	Holgensen, Jens Peter . .	190, 797
Frilund, Simon Nissen	441	Jackson, Bernard	707
Førsenius, Hermann Axel . .	845	Jacobsen, Andreas	337
Gerstrøm, Robert Emanuel . .	187	Jacobsen, Fritz Christian . .	527
Gilbert, George	453	Jacobsen, Niels Jacob	484
Guldberg, Anders Andersson	231	Jacobsen, Niels	794
Hansen, Anders Christian . . .	275	Jakobsen, Christoffer	562
Hansen, Anders Møller	775	Jensby, Jakob Jensen	744
		Jensdatter, Johanne, Ørstedes	
		Enke	595
		Jensen, Anders	505
		Jensen, Anne Marie	44

	Pag.		Pag.
Jensen, Axel Valdemar	592	Larsen, Edvardine Marie	158
Jensen, Christen, kaldet Aal-		Larsen, Julius	513
borg	363	Larsen, Maren	315
Jensen, Hans	305	Larsen, Mathias Jacob	782
Jensen, Hans	486	Larsen, Mathias	841
Jensen, Jens Peter	243	Larsen, Niels	404
Jensen, Jens Peter	702	Larsen, Niels Peter	114
Jensen, Jens Peter	748	Larsen, Niels Peter	848
Jensen, Johan Peter	458	Larsen, Peder Vilhelm	202
Jensen, Johanne, Ørsteds Enke	595	Laugesen, Sørine Marie	858
Jensen, Julius Emil Langhoff	48	Lauritsen, Jens Peter	515
Jensen, Maren	600	Laursen, Søren Peter	206
Jensen, Martin Peter Vilhelm		Laybourn, Christen Ludvig . .	111
Chr. Julius	684	Lynghby, Sylvester Hans	57
Jensen, Niels Martin	88	Madsen, Anders	494
Jensen, Niels Michael	46	Madsen, Frederik Christian . .	562
Jensen, Niels Sørensen	582	Madsen, Hans	447
Jensen, Peder	553	Madsen, Hans Poul Christian	211
Jens Pedersen, Karen Marie,		Madsen, Jens Christian	317
Menkes Hustru	435	Madsen, Mads Anthon Bern-	
Jentsch, Augusta Helene . . .	389	hard Roland	850
Jeppesen, Jens	150	Meyer, Meyer Vilhelm	7
Joakimsen, kaldet Roesholm,		Mikkelsen, Christian Peter . .	377
Mathæus Anton	828	Mogensen, Johanne Sophie,	
Jochumsen, Joachim Emilius		Hansens fraskilte Hustru	343
Vilhelm	517	Mogensen, Jørgen Christian .	303
Joensen, Daniel Johan	652	Mortensdatter, Karen	633
Johansen, Hans	164	Mortensen, Carl Christian . . .	463
Johansen, Lars Christian . . .	746	Mortensen, Christian	613
Johansen, Peter Niels	523	Møller, Frederik Severin	348
Johnsen, Emma Emilie Ca-		Mørck, Laurits Poul	781
thrine	406	Nielsen, Albrecht	5
Johnson, Ann Elizabeth	758	Nielsen, Anders	611
Jørgensen, Anne Kirstine,		Nielsen, Anders Oluf	678
Hansens fraskilte Hustru	362	Nielsen, Ane Margrethe Fre-	
Knudsen, Hans Lauritz	770	derikke	389
Knudsen, Søren	264	Nielsen, Carl Jessen	490
Knudsen, Søren	633	Nielsen, Carl Vilhelm Ludvig	522
Kristensen, Kristen	50	Nielsen, Jens	76
Krægler, Carl Vilhelm	16	Nielsen, Johanne	553
Kæmner, Henrik August	260	Nielsen, Niels Peder	826
Lange, Carl Christian	52	Nielsen, Nis Andreas	577
		Nielsen, Peder (Enevoldsen) .	14

	Pag.		Pag.
Nielsen, Peter	204	Rasmussen, Hans	3
Nielsen, Terkild Christian . . .	680	Rasmussen, Hans Christian . .	164
Nilsson, Anna Britta	808	Rasmussen, Hans Peter	562
Nurse, Joseph	79	Rasmussen, Hintze	722
Nørgaard, Johannes Gjerløv .	535	Rasmussen, Kirsten	1
Olesen, Anders Henrik	345	Rasmussen, Marie Kirstine . .	580
Olsen, Anders	827	Rasmussen, Rasmus	589
Olsen, Hans Andreas	659	Richter, Niels Eggert Carl . .	287
Olsen, Vilhelm Ludvig Emil .	324	Røde, Ove	113
Pauls, Hansine	407	Rosenbeck, Ludvig Christian .	562
Pedersen, Anton	620	Rothmann, Frands Adolph . .	633
Pedersen, Caroline Dorthea .	366	Ruben, Bernhardt Hendel . . .	30
Pedersen, Christen, kaldet Brøde	359	Sand, Niels Christian eller Christensen	66
Pedersen, Christian Julius . .	492	Sandberg, Niels Gustav	320
Pedersen, Christine Margrethe	311	Sangill, Jens Peter Nielsen . .	174
Pedersen, Hans	775	Simonsen, Hans Sørensen . . .	602
Pedersen, Hans Peder	403	Simonsen, Niels Peter Christian	670
Pedersen, Ivar Peder	821	Skov, Hans Hansen	398
Pedersen, Mathias	608	Steenberg, Erik Viggo Alfred .	82
Pedersen, Nicolaj	118	Steensen, Hans Slott	10
Pedersen, Niels Christian . . .	660	Sørensen, Jens Peter	243
Pedersen, Niels Johan	816	Sørensen, Jørgine Christine .	839
Pedersen, Peder Christian . . .	567	Sørensen, Knud	68
Pehrsson, Anders	638	Sørensen, Marie Kirstine . . .	464
Pehrsson, Jens Andersen . . .	633	Sørensen, Peder Christian, kaldet Slogborg	162
Petersen, Carl Frederik, kal- det Thorup	562	Sørensen, Sidsel Marie, Ny- mands Hustru	655
Petersen, Christian Valdemar	406	Thulin, Carl Joseph	193
Petersen, Frederik Carl Jo- hannes	767	Togsværd, Julie Vilhelmine Dorthea, Petersens Enke . . .	302
Petersen, Hans Anton Val- demar	313	Truelsson, Ola	659
Petersen, Jens Peter	790	Ulrichs, Johan Hendrich . . .	279
Petersen, Oscar Johannes Theodor	808	Vestergaard, Julius	552
Petersen, Viggo Martinus . . .	70	Vilberg, Niels Christian Chri- stensen	247
Philipsen, Adolph	289	Vilhelmsen, Peter Bormeth . .	578
Poulsen, Andreas	687	Wiinblad, E.	154
Poulsen, Jørgen	10	Winkler, Georg Christian Fre- derik	789
Rasmussen, Carl Henrik	91	Østergaard, Adam Gottlob . .	216
Rasmussen, Christian Marius Andreas	452		

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Afvisning.	Gjæld.
Aktionsomkostninger.	Handel
Anstiftelse.	Hittegods (ulovlig Omgang hermed).
Anticiperede Sager.	Hjemvisning.
Appel.	Hæleri.
Arrest (Varetægts-).	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Arv.	Indstævning.
Assurance (Brand-).	Invalideforsørgelse.
Auktion.	Island.
Bedrageri.	Jagt.
Bestillingsmænd.	Kaution.
Betaling.	Klasselotteriet (Overtrædelse af Loven herom).
Betleri.	Kompetence.
Brandstiftelse.	Konfiskation.
Bygningsvæsen.	Konkurs.
Dagmulkter.	Kontrakt.
Drab.	Kvaksalveri.
Dyrplageri.	Laan.
Ed.	Landbovæsen.
Ejendomsret.	Leje.
Erstatning.	Livsgave.
Eksekution.	Løsgænger.
Falsk.	Margarineloven (Overtrædelse heraf).
Forbud.	
Frihedskrænkelse.	
Gjentagelse.	

Medikamenthandel (ulovlig).	Skolevæsen.
Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.	Straf.
Myndighed og Orden (Forbrydelse mod den offentlige).	Sædeligheden (Forbrydelse herimod).
Næringsbrug (ulovligt).	Tilbagesøgningsret.
Pant.	Tilregnelighed.
Pantelaanere.	Tyendeforhold.
Personlige Retsforhold.	Tyveri.
Polititilhold (Overtrædelse heraf).	Udeblivelsesdomme.
Presseloven (Ansvaret herefter).	Udvisning af Riget.
Ran.	Underholdningsbidrag.
Religionen (Forbrydelse herimod).	Vandløb.
Rettens Pleje.	Vandrebog.
Røveri og Trusler.	Vareforfalskning.
Servituter.	Veje.
Skatter og Afgifter.	Vestindien.
Skibbrud, Oversvømmelse eller anden større Ulykke (Strfl.'s Kap. 29).	Vexel.
	Vidnepligt.
	Vold mod Private.
	Ærefornærmelser.

SAGREGISTER.

Afvisning.	Pag.
En af det Offentlige indanket Sag afvist, forsaavidt den angik Overtrædelse af Lov 15 Maj 1875 § 19, idet den Bøde, der vilde kunne idømmes i Henhold til Lovens § 22, ikke havde summa appellabilis for Høiesteret	1
Høiesteretsstævningen i en ifølge Lovgivningen anticiperet Sag kjendt uefterrettelig, da Citanten ikke overensstemmende med Pl. 2 Juni 1819 § 1 havde gjort Anmeldelse paa Høiesterets Justitskontor om Varselets Udløb, og denne Forsømmelse ikke kunde anses afhjulpen paa anden Maade	93
En af Grosserersocietetets Komite nedlagt Paastand paa Afvisning fra Domstolene af en Sag, som var anlagt mod den nævnte Komite til Afgjørelse af Spørgsmaalet om en Persons Adgang til Børsen, forkastet som Følge af, at det i Sagen foreliggende Spørgsmaal, om der ikke af Komiteen var givet Vedkommende et samme forbindende Tilsagn i denne Retning, i hvert Fald maatte blive at afgjøre af Domstolene	180
En udtagen Høiesteretsstævning afvist paa Grund af, at Citanten under Sagen, i hvilken der ikke gaves Møde fra Indstævntes Side, havde forsømt at fremlægge nogle af denne for Overretten irettelagte Dokumenter	412
En til Høiesteret indanket Justitssag afvist paa Grund af manglende summa appellabilis, forsaavidt den angik Sigtelse for Overtrædelse af Brandpolitiloven	441
En Høiesteretsstævning afvist som først udtaget efter Udløbet af den i Skiftelov 30 November 1874 § 88 fastsatte Frist	539
En af Bestyrelsen for en Forening, der søgtes til Betaling	

af et formentlig skyldigt Beløb, nedlagt Paastand om Sagens Afvisning, fordi ikkun dens Formand, og ikke samtlige Bestyrelsesmedlemmer havde været indkaldte til Forligsprøve, — forkastet, idet det maatte følge af en Bestyrelsesformands Stilling, at han i Sager, der anlægges mod Foreningen, maa kunne indkaldes paa Bestyrelsens Vegne til Møde saavel i Forligskommissionen som i Retten.	606
En Sag om uberettiget Næringsbrug afvist fra Høiesteret som manglende summa appellabilis	816

Aktionsomkostninger.

Aktionsomkostninger paalagte frifundne Tiltalte	102
Omkostningerne ved en for Assurancesvig Tiltalts Vare-tægtsarrest paalagte det Offentlige fra den Dag, Overret-tens Frifindelsesdom var modtaget, idet det efter Omstæn-dighederne ikke kunde billiges, at Tiltalte ikke var blevet løsladt	248
I et Tilfælde, hvor en for tre Forbrydelser tiltalt Person ikkun blev dømt for den ene, Aktionens Omkostninger tildels paalagte det Offentlige	751
I et Tilfælde, hvor en Overretsdøm, der havde frifundet tvende Tiltalte, alene af det Offentlige var indanket for Høiesteret, antaget, at Aktionens Omkostninger for denne Ret vilde være at udrede af det Offentlige, medens disse iøvrigt paalagdes de Tiltalte	775

Anstiftelse.

En Tiltalt mod sin Benægtelse anset skyldig i Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten, men den af ham efter Strfl.'s § 146, jfr. § 52, sidste Punktum, herfor for-skyldte Straf fundet at kunne bortfalde i Medfør af Strfl.'s § 58.	32
--	----

Anticiperede Sager.

Høiesteretsstævningen i en ifølge Lovgivningen anticiperet Sag kjendt uefterrettelig, da Citanten ikke overensstem-mende med Pl. 2 Juni 1819 § 1 havde gjort Anmeldelse paa Høiesterets Justitskontor om Varselets Udløb, og denne Forsømmelse ikke kunde anses afhjulpen paa anden Maade	93
---	----

Appel.

Udtalt, at det ikke kunde billiges, at de i en Sag for Under-retten producerede Dokumenter, der ved Fremlæggelsen vare blevne Retten tilhørende, i Stedet for at forblive i	
---	--

dennes Besiddelse vare blevne vedhæftede den til Brug ved Sagens Appel udfærdigede Domsakt, uanset at saadant var sket efter begge Parters Begjæring 360

Arrest (Varetægts-).

I et Tilfælde, hvor en Arrest uden Føje var opretholdt længere Tid efter vedkommende Undersøgelses Slutning, antaget, at den af Tiltalte efter Strfl.'s § 146, jfr. § 52, sidste Punktum, forskyldte Straf kunde bortfalde i Medfør af § 58. 32

Misbilliget, at nogle Børn i Strid med Bestemmelsen i Pl. 11 Maj 1810 § 2 vare holdte i Varetægtsarrest efter Undersøgelses Slutning 211

Under en i Forbindelse med vedkommende kriminelle Sag sket Appel af et afsagt Arrestdekret udtalt, at Arrestkjendelsens Afsigelse havde været fuldt begrundet, og at Fortsættelsen af Fængslingen efter Omstændighederne ikke fandtes at kunne misbilliges 231

Udtalt, at det efter de forhaandenværende Omstændigheder ikke kunde billiges, at en for Assurancesvig tiltalt Persons Arrest ikke var blevet hævet, efter at han var blevet frifundet ved Overretten, hvorfor Omkostningerne ved Varetægtsarresten, fra den Dag Overrettens Frifindelsesdom var modtaget, paalagdes det Offentlige 248

Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest (efter Lov 5 April 1888).

En for Høiesteret under vedkommende kriminelle Sags Appel nedlagt Paastand om Erstatning ikke taget til Følge 1

Erstatning nægtet en Person, idet den i Lov 5 April 1888 § 1 fordrede Betingelse for Tilkjendelse af saadan Erstatning, at det efter de fremkomne Oplysninger maa antages, at den Paagjældende er uskyldig i den Forbrydelse, hvorfor han har været fængslet, ikke kunde antages at være tilstede med Hensyn til nogen af de Sigtelser, der havde foranlediget den den Vedkommende overgaaede Varetægtsarrest 836

Erstatning tilkjendt 615, 631

Arv.

Antaget, at Rentenyderinden af en Kapital, der i Henhold til kgl. Reskript var indsat i Overformynderiet, saaledes at den skulde staa til Rentenydelse for hende og hendes Moder samt efter Førstnævntes Død tilfalde hendes Børn og, forsaavidt hun døde barnløs, hendes Slægtninge efter Loven eller hvem, hun ved Testament maatte bestemme,

- efter Reskriptets Indhold havde været berettiget til, da hun ingen Livsarvinger efterlod sig, ved en med nævnte sin Moder og sin Mand indgaaet Arvepagt at disponere over Kapitalen til Fordel for sin Mand, dog med den af Reskriptet følgende Begrænsning, at den skulde forblive indestaaende i Overformynderiet til Rentenydelse for hendes Moder til dennes Død, hvorfor Kapitalen, der efter Arvepagtens Udtryk maatte anses indbefattet under de Efterladenskaber, hvorover hun havde disponeret til Fordel for sin Mand, strax ved hendes Død maatte anses erhvervet af Manden; et deri efter dette Tidspunkt af Mandens Kreditorer gjort Udlæg derfor anset for gyldigt. 539
- I et Tilfælde, hvor en Person havde paastaaet sig tillagt Arv efter en Afdød, med Tilsidesættelse af de af denne trufne testamentariske Dispositioner, under Anbringende af at være en Søn af Testatrix og hendes tidligere afdøde Mand, født forinden deres Ægteskab, antaget, at der var ført et efter samtlige foreliggende Omstændigheder tilstrækkeligt Bevis for, at han var Barn af Testatrix, hvorfor hans Paastand om at være arveberettiget efter hende blev taget til Følge, dog saaledes at kun to Trediedele af Arven efter hende vilde være at tillægge ham 800

Assurance (Brand-).

- En Tiltalt anset at have gjort sig skyldig heri ved i Strid med Sandheden at opgive som brændte 2 Kasser med Indhold, for hvilke der var beregnet ham en Erstatning af 113 Kr. Forsaavidt han var aktioneret for et lignende Forhold med Hensyn til nogle andre Gjenstande, frifundet af Mangel paa Bevis 248
- En Brandlidt, som ved den til Fastsættelse af hans Erstatning afholdte Vurderingsforretning, i den Hensigt at afskjære mulig Tvivl om, hvorvidt et hos ham beroende Parti Brædder havde været indbefattet under Assurance, — i hvilket Tilfælde en Nedsættelse af Erstatningen ifølge Statutterne vilde have kunnet finde Sted — fremsatte det ham vitterlig usande Anbringende, at de ommeldte Brædder ikke tilhørte ham, — anset derved at have gjort sig skyldig i en saadan svigagtig Omgang ved Benyttelsen af Forsikringen, som maatte paadrage ham Ansvar efter § 259. 206
- Strfl.'s § 259 endvidere anvendt 289, 492

Auktion.

- En over nogle udlagte Løssøreeffekter afholdt Tvangsauktion ophævet som Følge af, at dens Afholdelse ikke kunde

anses behørig kundgjort, idet det Varsel, med hvilket Bekjendtgjørelsen i Aviserne var sket, havde været betydelig kortere, end det efter Auktionens Omfang og øvrige Beskaffenhed burde have været, uden at særlige Grunde havde berettiget til den skete Fremskyndelse af dens Afholdelse, ligesom den Omstændighed, at den, der paaankede Auktionen, havde givet Møde paa denne uden at rejse Indsigelse mod Lovligheden af Bekjendtgjørelsesmaaden, ikke kunde afskjære ham fra paa Grund af dennes Mangelfuldhed at paaanke Auktionen som ulovlig. Vedkommende Auktionsrekvirent derfor anset pligtig at tilsvare de solgte Gjenstandes virkelige Værdi, men da den ved Udlægsforretningen foretagne Vurdering ikke kunde lægges til Grund for samme, idet forskellige af de udlagte Gjenstande inden Auktionen vare solgte eller bortbyttede mod andre af ringere Værdi, fandtes Gjenstandenes Værdi at burde bestemmes til det ved Auktionen udbragte Bruttobeløb.

133

Udtalt, at der mangler Føje til at indskrænke Ordene i § 6 i Lov af 23. Maj 1873 om Forandring i Næringsloven saaledes, at den Tid af mindst 1 Aar, hvori Vedkommende skal have drevet Næring paa det Sted, hvor han lader afholde en Vareauktion, skal være det sidste Aar før Auktionens Afholdelse

391

Bedrageri.

En for Overtrædelse af Strfl.'s § 262 2. Mb. tiltalt Grosserer frifundet, da de Ufuldstændigheder, der fandtes i hans Bogføring med Hensyn til Forholdet til hans Kreditorer, ikke kunde henregnes til grove Uordener. Forsaavidt Tiltalte tillige var aktioneret for ikke at have opgjort Status, ligeledes frifundet, idet det ikke kunde fordres, at han, der ved Konkursens Udbrud kun havde drevet Handelsvirksomhed i lidt over 14 Maaneder, og som efter sin Forklaring havde havt til Hensigt ved Kalenderaarets Udløb at opgjøre en Status under Et for hele denne Tid, før Konkursen skulde have opgjort Status for det kun 2 Maaneder forinden udløbne første Forretningsaar

82

En Tiltalt, der ved skriftlig Kontrakt var antaget som Repræsentant for et Svineslagteri og i denne Stilling skulde have gjort sig skyldig i forskellige Misligheder overfor Slagteriet, frifundet, idet hans Anbringende om hans civile retlige Forhold til dette ikke kunde forkastes, og han derefter ikke fandtes at have gjort sig skyldig i Ulovligheder, der kunde paadrage ham Strafansvar. Auktionens Omkostninger dog paalagte ham

102

- En Person, som havde forbrugt nogle af ham for en anden hævede Penge, frifunden, da han, inden Dom overgik ham i første Instants, havde erstattet det forbrugte Beløb 420
- En Tiltalt, som af en Skræder havde lejet en Klædning til Brug mod en maanedlig Leje og derefter forlod Byen uden at underrette Skræderen om sit Opholdssted og uden at betale Lejeafgiften, frifunden, idet det under Hensyn til, at Tiltalte senere havde betalt Skræderen dennes Tilgodehavende ved Hjælp af en Tiltalte ved Lejeforholdets Stiftelse tilkommende Fordring, fandtes betænkeligt at forkaste hans Paastand om ikke at have havt til Hensigt at unddrage sig for at betale sin Skyld til Skræderen. 670
- En Tiltalt, der under en Retssag havde benægtet at skyldte et ham afkrævet Beløb, frifundet, da det efter Omstændighederne ikke kunde ansees bevist, at han havde fremsat Benægtelsen mod bedre Vidende eller i svigagtig Hensigt. 722
- En Tiltalt, der efter Anhængiggjørelsen af en Retssag, hvorunder han søgtes til Betaling af et formentlig skyldigt Beløb, havde afhændet sit Hus med Jordlod til sin Svigersøn, ved hvilket Salg han blev aldeles formueløs, — frifundet, da det ikke var oplyst, at han, der ikke mente at skyldte de ham afkrævede Penge, havde foretaget Salget for at lægge Kreditor Hindring i Vejen for at faa sin eventuelle Fordring betalt 722
- I et Tilfælde, hvor en Person med en Kniv havde forandret det Tal paa en Jernbane-Retourbillet, som angav dens Løsningsdag, i den Hensigt at Billettens Ejer, i hvis Overværelse og med hvis Vidende og Villie Forandringen foretoges, skulde kunne rejse hjem paa den 1 Dag senere, end den var gyldig, hvad han ogsaa forsøgte paa, begge ansete efter Strfl.'s § 251 68
- Sanitetsslagteren ved Københavns Kvægtorv og hans Medhjælper, der i Henhold til en med en Slagtermester truffen Aftale til fælles Fordel havde solgt til denne Kjød, der var kasseret af Kjødkontrollen, men som Slagteren, efter hvad de vidste, vilde falholde som Kjød, der var erklæret for tjenligt til Menneskeføde, ansete efter Strfl.'s § 251, jfr. for Sanitetsslagterens Vedkommende §§ 54 og 51, for Medhjælperens Vedkommende tildels § 54 279
- En Pige, som for at forskaffe vedkommende Fæstemænd en Fortjeneste havde indvilliget i paa Skrømt at lade sig bortfæste som Tyende, anset efter Strfl.'s 251, smh. med § 47, 1ste Stykke 839

Straf efter § 251 endvidere idømt.	414, 652
En Person, der havde indfundet sig hos en Pantelaaner for at indløse et af ham pantsat Uhr, men som, da dette blev lagt frem paa Disken, tog det til sig og forlod Boutikken uden at betale Indløsningssummen, anset efter Strfl.'s § 252. Udtalt, at der efter det Oplyste ikke fandtes Anledning til at bringe Strfl.'s § 39 til Anvendelse	50
En Person mod sin Benægtelse anset overbevist om mod bedre Vidende at have benægtet, at der tilkom en Anden Medejendomsret over et Kjøretøj. For dette Forhold anset efter Analogien af § 252	196
En Person, der drev Kommissionærforretninger og af en Trediemand var blevet bemyndiget til at inkassere nogle denne tilhørende udestaaende Fordringer, men derpaa dels fortav, dels udtrykkeligt benægtede, at den ene af disse Fordringer var fuldt indgaaet, idet det var hans Hensigt paa denne Maade at tilforhandle sig den for en billig Pris og derved forholde Kreditor en Del af det derpaa i Virkeligheden indgaaede Beløb, anset efter Strfl.'s § 252	231
En Tiltalt, der i bedragerisk Hensigt i Strid med Sandheden havde opgivet at have betalt et Afdrag til Kreditors Bud og til Bevis herfor forevist en kvitteret Regning, hvoraf han uberettiget var kommen i Besiddelse, anset efter Analogien af Strfl.'s § 252	289
En Tiltalt, der i en civil Sag, hvorunder han søgtes til Betaling af et Beløb, som han skulde skyldte for kontant Laan, i Strid med Sandheden havde ladet benægte, at han skyldte det paagældende Beløb, anset efter Strfl.'s § 252.	751
En Person, hvem det af en Forening, i hvilken han var Næstformand, var overdraget at forestaa Anvendelsen af de Beløb, der maatte indkomme ved Indsamlingen til Afholdelsen af en Fest, og som til egen Fordel havde forbrugt dels et Beløb, som han havde modtaget fra en Bidragyder, men som han overfor Foreningens Bestyrelse nægtede at have oppebaaret, dels to andre Beløb, af hvilke han paa sit Regnskab urigtigt opførte det ene som udbetalt til Foreningens Formand, medens det andet repræsenterede Overskudet efter Regnskabet, anset henholdsvis efter Strfl.'s § 252 og § 253	767
En Tiltalt, der havde laant en Salmebog, som hun undlod at levere tilbage, anset efter Strfl.'s § 253	315
En Tiltalt, som havde pantsat en i hans tidligere Egenskab	

af Kurator for en Mindreaarig hos ham beroende Sparekasebog og meddelt Panthaveren Fuldmagt til at hæve det paa Bogen af Tiltalte indsatte Beløb, anset efter Strfl.'s § 253	420
En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i svigagtige Dispositioner over den sammen med en fast Ejendom pantsatte Besætning, anset efter Strfl.'s § 253	486
En Person, der svigagtig havde disponeret over betroede Gjenstande, anset efter Strfl.'s § 253.	490
En Person, som ved urigtige Foregivender havde formaaet en Uhrmager til at betro sig nogle Uhre, og som derefter pantsatte disse, anset efter Strfl.'s § 253	515
En Person, der af en Anden var blevet anmodet om for denne at bringe et kontant Beløb til en Trediemand, og som, da han ikke hos denne traf nogen, som vilde modtage Pengene, selv beholdt og forbrugte dem, anset efter Strfl.'s § 253.	611
Straf efter § 253 endvidere idømt 158, 193, 275, 414, 652,	655,
	680
En Person, som havde taget en Frakke for at benytte den paa en Rejse, men som derefter afhændede den, dog saaledes at han forbeholdt sig at kunne købe den tilbage, anset efter Analogien af Strfl.'s § 256, jfr. § 253. Ikke anset med Straf efter § 236 for selve Brugs-tyveriet, da vedkommende Ejer havde frafaldet Strafs Idømmelse	377
En Tiltalt, der til egen Fordel havde disponeret over nogle ham tilhørende, ved en Udpantningsforretning udlagte Gjenstande til Værdi 3 Kr., anset efter Strfl.'s § 256, jfr. § 253	711
En Tiltalt, der i en civil Sag, hvorunder han af en Sagfører søgtes til Betaling af Udlæg og Salær for en Rets-sag, som Sagføreren paastod at have udført for ham, havde benægtet at have overdraget denne at udføre den paagjældende Sag, anset efter Strfl.'s § 257, da Tiltalte maatte antages at have fremsat sin urigtige Benægtelse i svigagtig Hensigt	74
En Tiltalt, der af sin Mester havde modtaget et Forskud paa Løn og derefter forlod Mesterens Hus, hvori han arbejdede, uden at tilbagebetale Beløbet, anset efter Strfl.'s § 257	275
En Tiltalt, som havde skaffet sig Kost og Logis under Løfte om at ville godtgjøre Vedkommende derfor, men som derefter bortfjernede sig uden at betale, anset efter Strafl.'s § 257	315
Tvende Tiltalte, som under falske Foregivender havde for-	

- maaet en Tjenestepige til at anbringe sit Barn hos dem mod et dem udbetalt Beløb, som de strax forbrugte til egen Fordel, ansete efter Strfl.'s § 257 406
- En Mælkehandler, som havde solgt Mælk fra Vogne, der vare forsynede med Paaskrift om, at Mælkeforsyningen var underkastet Dyrlæge-Kontrol, hvad ikke var Tilfældet, anset efter Strfl.'s § 257 517
- En Person, der havde afkjøbt et Mejeri noget Smør, at betale nogle Dage efter Modtagelsen, og som umiddelbart efter at have modtaget det solgte det og forbrugte Kjøbesummen uden at betale Mejeriet dets Tilgodehavende, anset efter Strfl.'s § 257, idet han, der vel ikke kunde antages at have kjøbt Smørret uden Hensigt til at betale det, efter hele sin slette økonomiske Stilling maatte have kunnet indse, at han, naar han forbrugte det ved Salget indkomne Beløb, saa godt som ingen Udsigt havde til at dække Mejeriet 527
- En Tiltalt, der gennem Avertissementer i Dagblade havde tilsagt dem, der sendte ham 40 Øre i Frimærker, Raad om, hvorledes de uden Ulejlighed og uden Driftskapital aarlig skulde kunne have en stor Fortjeneste, og efter Avertissementerne havde fra Forskjellige modtaget 70 Breve med indlagte Frimærker til det forlangte Beløb, hvilke Breve han imidlertid ikke besvarede, men forbrugte Frimærkerne til egen Fordel, anset efter Strfl.'s § 257, idet han, der vel havde benægtet at have handlet i bedragerisk Hensigt, efter alt det Foreliggende maatte antages kun at have villet fravende de Vedkommende de Frimærker, de maatte sende ham. Den indankede Dom havde anvendt § 251, jfr. tildels § 46 608
- En Bestyrer af et Andelssvineslagteri anset efter Strfl.'s § 257 for at have blandet amerikansk Svinefedt i det af Slagteriet af dets egne Svin tilvirkede Fedt 667
- En Tiltalt, som havde forskaffet sig et Laan under et urigtigt Foregivende, anset efter Strfl.'s § 257 680
- En Person, som for at erholde Alderdomsunderstøttelse i Henhold til Lov 9 April 1891, havde uanset en ham i Aaret 1864 overgaaet Dom afgivet Erklæring paa Tro og Love om ikke nogensinde ved Dom at være funden skyldig i en Forbrydelse, anset dels efter Strfl.'s § 257 dels efter § 154 824
- En Person, som havde formaaet en Anden til at yde sig et Laan ved udtrykkeligt Løfte om at ville forblive i sit Arbejde hos Vedkommende, indtil Laanet var afbetalt ved Indeholdelse i hans Løn, uagtet han allerede

- dengang havde til Hensigt at forlade Tjenesten nogle Dage efter, anset efter Strfl.'s § 257..... 841
- Tvende Tiltalte, der mod Vederlag havde hjulpet en Person, som, for at forhindre sine Kreditorer i at gjøre Exekution hos ham, pro forma havde overdraget samtlige sine Ejendele til en Trediemand, med Ordningen af dette Forhold og Udstedelsen af de fornødne Dokumenter, uagtet de vidste, at det var Proformaværk, og kjendte Hensigten dermed, ligesom de havde instrueret de Paagjældende om, hvorledes disse havde at forholde sig under en eventuel Fogedforretning, og selv dels mødte dels lode møde under en hos de Paagjældende afholdt Arrestforretning, ansete i Medfør af Konkl.'s § 168 efter Strfl.'s § 260, jfr. § 252, smh. med § 47 1. Mb. 70
- En Tiltalt, der, efter at hans Bo var taget under Konkursbehandling, i bedragerisk Hensigt havde dels afkrævet 2 af sine Debitorer, hvis Gjæld til Forretningen ikke var opført i dens Handelsbøger, de af dem skyldige Beløb, som han efter deres Indgang forbrugte til egen Fordel, dels disponeret over nogle Varer, som han ved Begyndelsesforretningen i Boet havde beroende udenfor sit Forretningslokale, og som han undlod at opgive, anset efter Strfl.'s § 260. Tillige anset efter § 262, 2. Mb. 287
- En Tiltalt anset efter Strfl.'s § 260, jfr. Konkursloven § 168, for dels under nogle Arrestforretninger, dels under de herefter foretagne Exekutionsforretninger at have lagt Dølgemaal paa forskjellige af sine Ejendele samt for efter Arrestforretningernes Afholdelse at have solgt arresterede og pantsatte Gjenstande; for dette sidste Forhold tillige anset efter Strfl.'s § 253. Tiltaltes Hustru frifunden, idet det efter de foreliggende Omstændigheder ikke turde antages, at hun, som efter sin Forklaring intet Kjendskab havde til sin Mands Pengesager, den Dag, da hun efter Mandens Ordre foranledigede nogle Gjenstande bortfjernede, vidste, at der forestod Arrestforretninger, fra hvilke Gjenstandene tilsigtedes unddragne. Trende andre Medtiltalte ansete dels efter § 257, dels efter § 253, smh. med § 47, 1ste Led 633
- Strfl.'s § 260 endvidere anvendt 828
- En Fallent, der efter sin Forklaring af Forglemmelse havde undladt i sine Handelsbøger at opføre flere af sine Debitorer og havde ført sine Kreditors Konti fejlagtigt, anset efter Strfl.'s § 262, 2. Mb. Tillige anset efter § 260 287

Bestillingsmænd.

- Tvende paa en Sindssygeanstalt ansatte Oppassere, som vare antagne med halvaarlig Opsigelse af 1ste Inspektør ved Anstalten i Henhold til Tyendelovens almindelige Forskrifter, ansete efter Strfl.'s § 125, jfr. § 144, for i denne deres Stilling at have tildelt en paa Anstalten indlagt Patient en Revselse 164
- En ved Kjøbenhavns Kvægtorv og offentlige Slagtehus ansat Sanitetsslagter, der var beskikket af Inspektøren sammesteds i Henhold til Magistratens Ordre og bar Uniform, anset efter Strfl.'s § 141, jfr. § 144, for i denne sin Stilling at have tilegnet sig og til egen Fordel bortsolgt Kjød, der beroede i Sanitetsslagtehuset og var bestemt til Destruktion, hvilket Kjød han, forinden han solgte det, forsynede med falsk, offentligt Stempel. En Meddelagtig anset efter de samme §§, jfr. § 54 og § 47, 2 Mb. 279
- En Person, der efter Anmodning af en Gensdarm havde været denne behjælpelig med at transportere en Anholdt, ved hvilken Lejlighed han var blevet slaaet og sparket af den Anholdte, ikke anset under sin nævnte Optræden at henhøre til de i Strfl.'s § 100, 2det Stk., omhandlede Personer 568

Betaling.

- Antaget, at Bestyrelsen for en Sparekasse, hvis Næstformand, paa en Dag hvor han selv fungerede i Sparekassen som Bestyrelsens forretningsførende Repræsentant, hvem Kassereren var pligtig at adlyde, uden Bemyndigelse fra vedkommende Boghaverinde havde ladet sig udbetale paa hendes Kontrabog, som hun havde givet ham i Forvaring, et Beløb, hvorfor han i hendes Navn kvitterede i Sparekassens Kvitteringsprotokol for udbetalte Indskud, maatte være pligtig til at tilsvare Boghaverinden det af hendes Konto urettelig udbetalte Beløb, uanset at, ifølge Sparekassens Statuter, Ihænderen af en Kontrabog var berettiget til at hæve derpaa 126
- En i Helsingør boende Husejer, der søgtes til Betaling for et af 2 Snedkermestre paa hans herværende Ejendom, efter Bestilling af dennes Vicevært eller Administrator udført Reparationsarbejde, men som gjorde gjældende, at Betalingen herfor var ham uvedkommende, eftersom han i sin Tid havde givet det i Entreprise til bemeldte Vicevært, hvem han havde betalt det akkor-

derede Vederlag, — dømt efter Mestrenes Paastand, idet der, da Bestillingen af det omhandlede Arbejde var blevet gjort af den Person, der i Ejerens Fraværelse fungerede som Vicevært eller Administrator af Ejendommen, uden at han havde givet tilkjende, at det var i Egenskab af Entreprenør for det hele Byggeforetagende, at han gjorde Bestillingen, hos Mestrene maatte vækkes en saadan Formodning for, at den skete paa Ejerens Vegne, at de maatte være beføjede til at gaa ud derfra, og Ejeren derhos intet Bevis havde ført for sit ovennævnte, af det i Sagen Foreliggende snarest modsagte Afsættum

228

I et Tilfælde, hvor en Person i et til vedkommende Bank stilet, men under Adresse til en af dens Direktører afsendt Brev havde anmodet om Diskontering af en samtidig fremsendt Vexel, hvilken derefter under Iagttagelse af den i Banken ved slige Forretninger sædvanlig fulgte Fremgangsmaade var bleven antagen til Diskontering og Kjøbesummen for samme udbetalt den ovennævnte Direktør, hvem det ifølge hans Stilling i Banken paa hvilede at afsende saadanne Beløb, hvad han imidlertid undlod, idet han midlertidigt henlagde det i en Banken tilhørende Kontorkasse, sammen med hvis øvrige Indhold det samme Dags Aften, da forskjellige af nævnte Direktør mod Banken begaaede Misligheder opdagedes, blev afleveret til Banken, — antaget, at denne, som beholdt Vexlen og inkasserede sammes Paalydende, maatte være pligtig at erstatte Vexelejeren Kjøbesummen for den, idet der efter det Foreliggende maanglede Føje til at antage, at den nævnte Direktør havde været berettiget til at modtage Kjøbesummen som Befuldmægtiget for Vexelejeren

763

Betleri.

Straf herfor idømt 66, 160, 247, 343, 345, 359, 362, 414
511, 577, 613, 741, 743, 781, 827

Brandstiftelse.

En for uagtsom Brandstiftelse Tiltalt frifundet, da Ildsvaaden efter det Oplyste ikke kunde antages foraarsaget ved Til sidesættelse af almindelig Forsigtighed fra hans Side

130

En Tiltalt anset efter Strfl.'s § 281

289

En Tiltalt anset efter Strfl.'s § 281, jfr. § 39

311

En Tiltalt anset efter Strfl.'s § 281, 2det Stykke, smh. med § 39.	466
En Tiltalt anset efter Strfl.'s § 284	848

Bygningsvæsen.

En for Overtrædelse af Bygningslov 30 December 1858 § 21 tiltalt Husejer frifundet i Henhold til samme Lovs § 36, da han ikke selv havde forestaaet den paagjældende Bygnings Opførelse, der havde været taget i Entreprise af forskellige Haandværkere, og han efter det Oplyste havde været ganske uvidende om, at der havde fundet en Overtrædelse Sted af bemeldte Lov

583

Antaget, at Nedlægning af Fundamenter til en Bygning og den derved nødvendiggjorte Udgravning af Grunden maa henføres til de i Bygningsloven for Kjøbenhavn af 21 Novbr. 1871 § 67 ommeldte »underjordiske Anlæg«, og at derfor en Ejer af en Grund, som havde ført Fundamenterne for sin Bygning ned i en Dybde af over 3 Alen, maatte være pligtig til paa egen Bekostning at træffe de for at betrygge Naboens Ejendom nødvendige Foranstaltninger

671

Dagmulkter.

I et Tilfælde, hvor en Person ved Dom var bleven tilpligtet under en daglig Mulkt at levere en Anden to Aktier i »Skandinavisk Panoptikon«, antaget, at det nævnte Tvangsmiddel under Hensyn til, at den paalagte Forpligtelse gik ud paa Levering af Værdipapirer, der ikke ere individuelle, men til enhver Tid kunne faaes til Kjøbs paa Børsen, burde ombyttes med en Vederlagssum, hvis Størrelse eventuelt vilde være at fastsætte af uvillige Mænd

168

Drab.

En Tiltalt, der ved Nattetid var trængt ind i en 70-aarig Kones Bolig for at opnaa Samleje med hende, og som i Ærgrelse over nogle Bebrejdelser, hun i den Anledning rettede til ham, og for at faa hende til at tie, men uden Hensigt at berøve hende Livet, havde grebet hende, der laa i Sengen, i Halsen med sine Hænder og holdt fast, ved hvilken Behandling han kvalte hende, hvorefter han, for at give det Udseende af, at Konen selv havde taget sig af Dage, anbragte Sengebaandet om hendes Hals, idet han snærede det fast i Nakken, anset efter Strfl.'s §188.

264

En Tiltalt, der med Overlæg havde dræbt et Kontorbud for at tilvende sig de kontante Beløb, Budet muligvis medførte, og derefter havde plyndret Liget, anset efter Strfl.'s

	Pag.
§§ 190 og 243. Derhos tilpligtet at betale Afdødes Enke Erstatning efter § 302.....	289
En 17-aarig Pige, der havde dræbt sit uægte Barn strax efter dets Fødsel, efter hendes Forklaring ifølge en først efter Fødselen fattet Beslutning for at skjule Skammen, anset efter Strfl.'s § 192	366
Dyrplageri.	
En herfor Tiltalt frifunden	143
Ed.	
En Barnemoder tilstedet at aflægge Sigtelsesed i en Paternitetssag	109
Ejendomsret.	
I et Tilfælde, hvor den tidligere Ejer af en Ejendom havde ladet den til et Plankeværk mellem denne og Naboejendommen stødende Grund opfylde, hvorved Plankeværket efterhaanden var blevet ødelagt, antaget, at Ejerne af Naboejendommen, som, skjøndt de havde været fuldt vidende om Opfyldningen, ikke i sin Tid havde gjort Indsigelse derimod, ikke overfor en senere Ejer af Ejendommen kunde rejse noget Krav i nævnte Anledning, idet den nye Ejer ikke havde eller kunde siges at burde have været vidende om Sammenhængen med den i sin Tid foretagne Opfyldning.....	439
I et Tilfælde, hvor en Person havde indsat Penge i en Sparekasse paa en Andens Navn uden dennes Vidende og derefter overleverede Vedkommende Bogen, under Hensyn til samtlige dermed forbundne Omstændigheder statueret, at det ikke kunde antages at have været hans Hensigt dermed at overføre Ejendomsretten til de paa Bogen indsatte Penge til Modtageren.....	472
Antaget, at Rentenyderinden af en Kapital, der i Henhold til kgl. Reskript var indsat i Overformynderiet, saaledes at den skulde staa til Rentenydelse for hende og hendes Moder samt efter Førstnævntes Død tilfalde hendes Børn og, forsaavidt hun ingen efterlod sig, hendes Slægtninge efter Loven eller hvem, hun ved Testamente maatte bestemme, efter Reskriptets Indhold havde været berettiget til, da hun ingen Livsarvinger efterlod sig, ved en med nævnte sin Moder og sin Mand indgaaet Arvepagt at disponere over Kapitalen til Fordel for sin Mand, dog med den af Reskriptet følgende Begrænsning, at den skulde forblive indestaaende i Overformynderiet til Rente-	

nydelse for hendes Moder til dennes Død, hvorfor Kapitalen, der efter Arvepagtens Udtryk maatte anses indbefattet under de Efterladenskaber, hvorover hun havde disponeret til Fordel for sin Mand, strax ved hendes Død maatte anses erhvervet af Manden; et deri efter dette Tidspunkt af Mandens Kreditorer gjort Udlæg derfor anset gyldigt . .

539

En i et Konkursbo fremsat Paastand fra fire Personers Side om at blive kjendte ejendomsberettigede til det i et Hotel værende Inventarium og Varebeholdning ikke taget til Følge. Derimod fandtes der ved de til Støtte for deres Ejendomsret bl. a. paaberaabte, af Fallenten udfærdigede Dokumenter, hvorved Administrationen af dennes Forretning i nævnte Hotel overdroges til de Vedkommende, indtil de vare fyldestgjorte for deres Krav paa Fallenten, i Forbindelse med den Omstændighed, at disse lige fra de nævnte Dokumenters Oprettelse havde bevaret en virkelig og udelukkende Besiddelse af Inventariet, at være stiftet en Haandpanteret for dem i de nævnte Effekter .

861

Erstatning.

I et Tilfælde, hvor en Sagfører i Henhold til en ham af vedkommende 4 Arvinger meddelt Fuldmagt til at modtage det Beløb, der i et Bo vilde tilfalde dem, havde meddelt en anden Sagfører Fuldmagt til at modtage Beløbet, hvorefter Sidstnævnte, efter af Skifteretten at have erholdt det paagjældende Beløb udbetalt med et Fradrag for den ene Arvings Vedkommende af et af denne til en anden overdraget Beløb, tilstillede den førstnævnte Sagfører det modtagne Beløb uden at omtale den for den ene Arvings Vedkommende skete Afkortning, hvorefter Sagføreren havde udbetalt Beløbet i 4 lige store Dele, antaget, at han maatte være pligtig til at erstatte de tre af hans Kommittenter det Beløb, som disse havde erholdt udbetalt for lidt, idet han, som havde været bekjendt med Størrelsen af det Beløb, som ifølge Udlodningen var udlagt til enhver af de 4 Arvinger, fandtes deri særligt at have havt Opfordring til, inden han udbetalte Beløbet, at søge Oplysning om Grunden til, at dette udgjorde mindre, end hvad der efter Udlodningen maatte antages at tilkomme dem tilsammen

385

Formanden for Bestyrelsen for »Skomagersvendenes Forbund« kjendt pligtig til at erstatte en Skomagermester den Skade, der var tilføjet ham i hans Forretning derved, at der i et offentligt Dagblad havde af nævnte Forbund

været indrykket en Artikel, hvori der foruden en Angivelse af de forskjellige Grunde til en hos Mesteren stedfunden Arbejdsnedlæggelse indeholdtes en Henstilling til samtlige Skomagersvende om ikke at søge Arbejde hos Mesteren, før Forholdene vare ordnede. Erstatningens Størrelse fastsat ved Dommen	443
Ikke antaget, at der kunde tilkomme en Gaardejer, der i Henhold til Kjøbekontrakt havde til Fæstningsanlæg afhændet et ham tilhørende Areal, en af ham fordret yderligere Erstatning for den Ulempe, hvormed Passagen ad en Vej, der gennem Enceinten førte fra hans Gaard, var forbundet som Følge af den Stigning, hvormed Krigsbestyrelsen havde anlagt den, — idet der ved afholdte Taxationsforretninger for »alle Ulemper m. v.« var fastsat en Erstatning, som ogsaa var tillagt ham i Kjøbekontrakten	714
I et Tilfælde, hvor en Ejer af en Ejendom, som overfor en Restavratør havde forpligtet sig til ikke at udleje en i Ejendommen værende Beværtningskjælder, forinden den havde været tilbudt ham til Leje, havde foretaget en saadan Bortlejning uden at iagttage dette, antaget, at Ejeren havde været berettiget til at gaa ud fra, at Vedkommende, efterat der var nægtet Tilladelse til, at der i det paagældende Lokale vedblivende maatte gives Varietéforestillinger, ikke længere vilde gjøre nævnte Ret gjældende	773
En efter Strfl.'s § 190 dømt Tiltalt tilpligtet at udrede Erstatning efter § 302 til Afdødes Enke	289
En for Forsøg paa Voldtægt dømt Person tilpligtet at betale vedkommende Pige Godtgjørelse efter Strfl.'s § 303 .	760

Exekution.

I et Tilfælde, hvor der ved et Testamente var tillagt en Person Ret til for sin Livstid at oppebære Renterne af en Kapital, som derefter skulde tilfalde et Legat, antaget, at den nævnte Rentenydelsesret ikke kunde være unddragen Vedkommendes Kreditorers Forfølgning, idet dette ikke fandtes at kunne udledes af det paagældende Testamentets Indhold, og hverken Lovgivningen eller Sagens Natur i og for sig indeholdt Hjemmel for saadan Fritagelse for en Indtægt af privatretlig Oprindelse som den omhandlede	393
I et Tilfælde, hvor en Udlægshaver i den til en Landejendom hørende Besætning m. m. var blevet fyldestgjort af	

en senere Udlægshaver i de samme Gjenstande, til hvem han derfor havde transporteret sin Fordring, antaget, at den første Udlægshavers Ret efter Udlæget maatte være gaaet over til den anden Udlægshaver tilligemed selve Fordringen, saaledes at det første Udlæg ikke kunde anses bortfaldet, men maatte opretholdes i Debitors Konkursbo

556

Falsk.

I et Tilfælde, hvor en Person paa en Jernbane-Retur-billet havde forandret det Tal, der angav Lønningsdagen, i den Hensigt, at Billettens Ejer, i hvis Overværelse og med hvis Vidende og Villie Forandringen foretoges, skulde kunne rejse hjem paa den 1 Dag senere, end den var gyldig, hvad han ogsaa forsøgte, begge ansete efter Strfl.'s § 251, medens de ved Overretten vare ansete efter Strfl.'s § 274, jfr. § 270

68

En Tiltalt, der sigtedes for at have forfalsket en af ham betalt Regning, hvis Beløb han skulde have refunderet af et Selskab, hvis Repræsentant han var, ved, efter at den var kvitteret, at have tilføjet Ordene »med tre Hundrede Kroner«, frifundet af Mangel paa Bevis. Forsaavidt han tillige var aktioneret for at have forsynet en anden af ham betalt Regning, hvis Paalydende han ligeledes skulde have refunderet, med vedkommende Udsteders Underskrift, ligeledes frifundet, idet der ikke fandtes Føje til at forkaste hans Forklaring om at have havt Samtykke dertil af vedkommende Udsteders Søn. Aktionens Omkostninger paalagte ham

102

En Tiltalt, som havde formaaet en hos ham tjenende Pige til at underskrive et Kautionsbevis for et Laan, som Tiltalte ønskede at optage, med sin Faders Underskrift, frifunden, idet han maatte antages at have handlet i den, efter det Foreliggende beføjede Tro, at Pigens Fader ikke vilde have noget herimod at erindre

420

Ansvar efter Strfl.'s § 268 paalagt en 13aarig Dreng

211

En Kurator, som i den Hensigt at ville benytte Pengene til egen Fordel havde forsynet Kvitteringspaategningen paa en af ham opsagt, den Mindreaarige tilhørende Panteobligation med dennes Underskrift uden den Mindreaariges Vidende og Villie, anset efter Strfl.'s § 268, 2det Mbr.

420

En Person, der havde udfærdiget og underskrevet et Kau-

tionsbevis med en anden Mands Navn uden dennes Vidende og Samtykke, anset efter Strfl.'s § 268.....	441
En Person, som havde givet en Vandrebog forskjellige Paa- tegninger, der gave Bogen Udseende af at gjælde en anden Person og at være udstedt af »Herredsfogden i Skjern«, anset efter Strfl.'s § 275, smh. med §§ 270, 271 og 46, medens hans Forhold af Overretten var henført under Strfl.'s § 107.....	414
Sanitetsslagteren ved Kjøbenhavns Kvægtorv, der havde forsynet noget af Kjødkontrollen sammesteds som tjen- ligt til Menneskeføde kasseret Kjød, hvilket han til egen Fordel solgte til en Slagter, der, efter hvad han vidste, vilde falbyde det som tjenligt til Menneskeføde, med et offentligt Stempel, der ved sin Farve antydede, at Kjødet var erklæret for tjenligt til Menneskeføde, anset efter Strfl.'s § 278, 1ste Mb. En Meddelagtig anset efter samme §, jfr. tildels § 54	279
En Tiltalt, der mod sin Benægtelse fandtes overbevist om at have skummet den Mælk, som hun leverede til et Mejeri, eller tilsat den med skummet Mælk, anset efter Strfl.'s § 278, 2det Mb.	122

Forbud.

Et mod Redaktøren af »Social-Demokraten« nedlagt Forbud imod, at der i Bladet, i hvilket havde været indrykket en af en navngiven Forfatter underskrevet Meddelelse om en stedfunden Arbejdsnedlæggelse hos en Bordfabrikant, optoges nogen direkte eller indirekte Meddelelse herom, — ophævet, da Artiklens Forfatter fyldestgjorde Betingelserne efter Presselovens § 3 for, at Ansvarer derfor kunde rettes mod ham, og det vilde stride mod denne Lovbestemmelses Regler, om der overfor en Redaktør, under Ansvar til Straf og Erstatning, kunde nedlægges Forbud mod Optagelsen af Artikler, for hvilke Andre udelukkende bære Ansvarer, og den paagjældende Artikel ikke fandtes at have afgivet tilstrækkelig Anledning til at nedlægge Forbud mod, at der i Bladet optoges Meddelelser, for hvilke Redaktøren selv maatte bære Ansvarer

Frihedskrænkelser.

En Tiltalt, der i Henhold til en med sin Husvært truffen Overenskomst gaaende ud paa, at Tiltalte strax skulde betale et Afdrag paa Huslejen, medens Værten skulde give ham Kvittering for betalt Leje til en nærmere bestemt Dag, havde betalt det aftalte Beløb, men som, da

Værten vilde forlade Tiltaltes Lejlighed uden at udstede Kvitteringen, ved Vold og Trusel om Vold tvang ham til at skrive denne og derefter ved Trusel om yderligere Vold til at tilbagegive Tiltalte det af ham betalte Beløb, anset efter Strfl.'s § 210 25

Gjentagelse.

Et til en Politirapport fremsat Tilbud om Erlæggelse af en Bøde paa 10 Kr. for ulovligt Næringsbrug, hvilket Tilbud i Retten approberedes af Dommeren, tillagt Gjentagelsesvirkning 828

Gjæld.

I et Tilfælde hvor Direktionen for en Sparekasse havde bemyndiget sin Formand til at træffe Aftale med og meddele fornøden Fuldmagt til en Sagfører om Inddrivelse af en Sparekassen tilkommende Fordring, antaget, at nogle af Debitor til vedkommende Sagfører som Afdrag paa Gjælden indbetalte Beløb maatte afgaa i Sparekassens Fordring, uanset at Pengene ikke vare indgaaede i Sparekassen. Det samme antaget med Hensyn til et Beløb, som allerede forinden var blevet indbetalt til Formanden af en Trediemand, men som derefter af Debitor med sidstnævntes Samtykke var blevet tiltransporteret Sparekassen uden dog af Formanden at være blevet indbetalt til den 36

Bestyrelsen for et Aktieselskab, der af en Ejer af nogle Partialobligationer søgtes til Indfrielse af disse som efter hans Paastand forfaldne til Udbetaling, da Bestyrelsen ved at indkjøbe nogle Partialobligationer formentlig havde tilsidesat, hvad der i Hovedobligationen var foreskrevet for det Tilfælde, at Selskabet helt eller delvis vilde indfri den paagjældende Prioritet, frifundet, da det nævnte Kjøb ikke fandtes at være i Strid med Hovedobligationens Bestemmelse om Indfrielse, eftersom de indkjøbte Obligationer, efter det Oplyste, ikke kunde betragtes som indfriede, ligesom deres Beløb ej heller, som i Hovedobligationen foreskrevet, var afskrevet paa denne. Forsaavidt Citanten tillige havde støttet sin Paastand paa, at Bestyrelsen havde undladt at betale Renter, uagtet Selskabet havde været i Stand dertil, Bestyrelsen ligeledes frifundet, da det var den, der i Henhold til vedkommende Bestemmelse i Hovedobligationen efter sit Skjøn havde at afgjøre, om Selskabet var i Stand til at præstere Rentebetaling 256

Antaget, at et for et kontant Laan udstedt Gjældsbevis, der lød paa »at tilbagebetale paa Anfordring og senest en Maaned fra Dato«, efter det Foreliggende maatte være betalbart paa Anfordring, idet der ikke overfor den deri indeholdte bestemte Angivelse af Betalingstiden kunde mod Kreditors Benægtelse anses oplyst Noget, der kunde støtte Debtors Paastand om, at det, da Beviset blev udstedt, var Meningen, at han skulde kunne beholde Pengene i en Maaned

572

Handel.

I et Tilfælde, hvor et Firma her i Staden til en herværende Handlendes Ordre havde trukket nogle Vexler paa et engelsk Handelshus og samtidigt med disse havde tilstillet dette et Parti Smør og anmodet det om at honorere Vexlerne og sælge Smørret bedst muligt for Firmaets Regning, antaget, at den Handlende, til hvis Ordre Vexlerne vare trukne, og som var vidende om Smørrets samtidige Afsendelse i Konsignation, ikke var indtraadt i det danske Firmas Ret til Købesummen for Smørret, forsaavidt Vexlernes Paalydende angik, og derfor ikke, da det engelske Hus nægtede at acceptere Vexlerne, idet Vexelstederne i Mellemtiden havde standset deres Betalinger, men derimod solgte Smørret og indbetalte Provenuet til Konkursboet, kunde være berettiget til forlods Fyldestgørelse i dette for Vexlernes Beløb

84

I et Tilfælde, hvor Ejeren af en Gaard havde forpligtet sig til at levere til en Fabrikant Afgrøden af 17 Tdr. Land med Cikorierødder og 1 Td. Land med Sukkerroer paa nærmere, i en oprettet Slutseddel indeholdte Vilkaar, men derefter havde bortmageskiftet sin Gaard og selv forladt Landet, — den nye Ejer, der af Fabrikanten søgtes til at opfylde Handelen eller give Erstatning for Ikke-Opfyldelsen, frifundet, da det efter det Foreliggende ikke var godtgjort, og ej heller kunde forudsættes, at han ved Ejendommens Erhvervelse havde vidst, at hans Forgænger den Gang allerede paa endelig og uigjenkaldelig Maade havde disponeret over den eventuelle Avl af de nævnte Væxter, i hvilken Henseende det navnlig maatte anses uantageligt, at han, der havde været uvidende om Tilværelsen af den nævnte Slutseddel, skulde have købt Ejendommen med Bevidsthed om, at en værdifuld Del af Afgrøden vilde være at levere til en Trediemand, uden at han selv kjendte Vilkaarene herfor, særlig Størrelsen af den ham tilkommende Betaling, ligesom der heller

- ikke kunde lægges ham noget saadant ved Handelens Afslutning udvist Forhold til Last, der kunde medføre Erstatningsansvar for ham..... 233
- I et Tilfælde, hvor Kjøberen af en fast Ejendom var gaaet fallit, forinden Handelen var endelig berigtiget fra hans Side, antaget, at Sælgeren, i Medfør af Bestemmelsen i Konkurslovens § 16 Nr. 3, maatte være berettiget til at fordre, at Boet inden 3 Uger efter en til det rettet Opfordring skulde erklære, om det vilde indtræde i Retshandelen, og at Sælgeren, naar Boet ikke inden Udløbet af nævnte Tidsfrist afgav nogen Erklæring, maatte kunne forlange sig Ejendommen tilbageleveret..... 325
- I et Tilfælde, hvor en Gaardejer havde tilsagt en Kommissionær et Salær af 300 Kr., saafremt Salg eller Mageskifte af en Ejendom skete ved dennes Medvirkning, og hvor Ejendommen derefter under Kommissionærens Medvirkning blev mageskiftet ved mundtlig Forhandling, hvilken Handel imidlertid ikke blev fuldbyrdet, idet der opstod Meningsforskjel imellem Parterne om Mageskiftesummens Størrelse, hvorfor de indgik Forlig om at hæve den indgaaede Handel, mod at Kjøberen betalte Sælgeren en Erstatning af 1000 Kr., — antaget, at Kommissionæren ikke havde erhvervet Ret til at fordre Salær, idet der ikke af den Omstændighed, at Kjøberen, som nævnt, indgik det ommeldte Forlig, kunde med Sikkerhed udledes en Erkjendelse fra dennes Side af, at en endelig Overenskomst ved den mundtlige Forhandling var kommen i Stand..... 455
- Under en Sag mellem en Grosserer og en Høker statueret, at nogle Beløb, som Grossereren paastod sig tilkjendt paa Grund af Mangler, der skulde være forefundet ved noget ham af Høkeren leveret Flæsk, som han havde sendt til England i Konsignation, ikke kunde tilkjendes ham, da han ikke havde godtgjort, at Manglerne kunde lægges Høkeren til Last, og han i hvert Fald ikke kunde antages at have reklameret behørigt og betimeligt overfor denne. Derimod tilkjendt nogle andre Beløb, deriblandt et, som fremgik af en af ham fremlagt Kontokurant, imod hvilke Beløb Høkeren ingen Indsigelse havde fremsat..... 529
- En Gaardejer, der af et Fabrikantfirma var sagsøgt til Betaling for nogle ham leverede Varer, men efter erhvervet Bevilling for Høiesteret havde benægtet nogensinde at have faaet Varer fra eller handlet med Firmaet, hvorimod han vel vilde have kjøbt og modtaget Varer af

samme Art som dem, til hvis Betaling han søgtes, fra en navngiven Kjøbmand, der imidlertid kun skulde være optraadt overfor ham i eget Navn, — frifundet, da Firmaet ikke havde bevist at have leveret de omhandlede Varer til Gaardejeren, hvis Fremstilling af Forholdet derhos var noget bestyrket ved nogle af ham for Høiesteret fremlagte Dokumenter

622

Hittegods (ulovlig Omgang hermed).

En Kusk paa et Teglværk, der havde tilegnet sig Brænde, som fra en anden af Teglværkets Vogne under Kjørse-len var tabt paa Landevejen, anset efter Strfl.'s § 247. Tillige anset for Tyveri med Hensyn til noget Brænde, som han under Kjørse-len tog fra de Læs, han selv kjørte for Teglværket.

5

Ansvar efter Strfl.'s § 247 paalagt en 13aarig Dreng 211

Straf endvidere idømt 337, 414

Hjemvisning.

I et Tilfælde, hvor vedkommende Overret havde afvist en Sag, fordi den fremlagte Underretsdomsakt ikke indeholdt noget af de under Proceduren for Underretten fremlagte Dokumenter, hvorimod disse efter Parternes Begjæring vare blevne vedhæftede Akten in originali, Sagen hjemvist, idet denne Fejl i Henseende til Aktens Beskrivelse ikke kunde anses at have afgivet tilstrækkelig Føje for Overretten til at afvise Sagen, da dog alle de for Underretten fremlagte Dokumenter saas at være forelagte Overretten, som saaledes havde haft Adgang til at blive bekjendt med alt det for Underinstantsen Fremkomne

360

I et Tilfælde, hvor tvende Personer ved Kontrastævninger til Overretten havde været indstævnedes med behørigt Varsel, og hvor det af Stævningerne med tilstrækkelig Tydelighed fremgik, hvad Kontracitanterne tilsigtede med Kontrappellen, antaget, at den Omstændighed, at de Paagjældende alene havde været indstævnedes til at varetage deres Tarv under Sagen, ikke kunde medføre, at Stævningerne maatte anses for ulovskikkede, hvorfor det ikke kunde billiges, at Afvisning af den Grund havde fundet Sted. Sagen som Følge heraf hjemvist til Overretten.

479

Hæleri.

Tilregnet en Person som Hæleri, at hun, efterat Politiet havde været tilstede paa hendes og hendes for Tyveri mistænkte Søns fælles Bopæl for at ransage efter mis-

tænkelige Koster, havde fra Bopælen bortbragt og gjemt nogle Gjenstande, som hun i hvert Fald maatte antage vare stjaalne Koster	808
Straf herfor endvidere idømt	313, 331, 389, 662

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

I et Tilfælde, hvor et saadant Bevis var tilvejebragt mod tvende for Tyveri sigtede Personer, disse paa Grundlag heraf i Forbindelse med den Omstændighed, at der endvidere forelaa flere Medtaltets overensstemmende Sigtelser mod dem for at have været med i Tyveriet, dømte for Delagtighed i selve Tyveriet	808
Tiltalte dømte herefter som Hælere	313, 331

Indstævning.

Udtalt, at Lov om Forandring af visse processuelle Frister m. m. af 11 April 1890 § 3 ikke angaar kriminelle Sager, og at der mangler Føje til paa disse analogisk at anvende Bestemmelsen i §'ens næstsidste Stykke om Gjenparters Overlevering ved Forkyndelsen af de i Medfør af Frd. 31 Maj 1805 § 3 og Frd. 7 Juni 1760 § 1 udfærdigede Indstævningspaategninger	711
---	-----

Invalidforsørgelse.

Antaget, at den Omstændighed, at en Invalid paa Grund af de ham ved et Skudskaar tilføjede Læsioner — Amputation af venstre Overarm og Svækkelse i det ene Ben — som Følge af hvilke han nød Invalidforsørgelse af 2den Klasse efter Lov 20 November 1876 § 4, var bleven trængende til Andres daglige Hjælp og Tilsyn, ikke kunde berettige ham til Invalidforsørgelse af 1ste Klasse, idet der ikke paa en Analogi fra de i den nævnte Lov anførte specielle Bestemmelser om dem, der have mistet tvende af de større Lemmer, kunde støttes nogen Ret for ham hertil, og den Omstændighed, at han var trængende til Andres daglige Hjælp og Tilsyn, efter den Maade, hvorpaa Bestemmelserne i Lovens § 4 ere givne for Optagelse i 2den Klasse, ikke alene kunde give ham Adkomst hertil, uden Hensyn til, om han var ude af Stand til helt eller delvis at fortjene det Fornødne til sit Underhold, hvad in casu ikke kunde antages at være Tilfældet

En Invalid, hvem der var bleven tillagt Invalidforsørgelse fra 1 April 1870 at regne, kjendt berettiget til ogsaa for Tidsrummet fra 8 Juli 1853 indtil sidstnævnte Datum at er-

holde et saadant Beløb i Invalidforsørgelse, som Administrationen i Overensstemmelse med Lovgivningens Forskrifter maatte bestemme, idet den Invaliditet, som laa til Grund for Tilkjendelsen af den ham fra 1 April 1870 at regne tillagte Understøttelse, maatte antages at have været tilstede i hele Tidsrummet fra 8 Juli 1853 indtil 1 April 1870, om end ikke i samme Grad

784

Island.

I en Ejendomstrætte statueret, at der efter samtlige Sagens Oplysninger og under særligt Hensyn til, at den nuværende Besidderinde og hendes afdøde Mand i over 30 Aar havde været i uanfægtet Besiddelse af et omstridt Grundstykke, var tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at en Ejendomsoverdragelse deraf i sin Tid havde fundet Sted til Besidderindens Mand . .

61

I et Tilfælde, hvor en Person søgtes til Betaling af et Beløb, som han i Egenskab af Kautionist for sin Søn skulde være et kjøbenhavnsk Handelshus skyldig ifølge et af dette produceret Bevis, der var forsynet med hans Underskrift, hvilken Underskrifts Ægthed imidlertid var benægtet, Indstævntes Bo — han selv var under Sagens Drift afgaaet ved Døden — tilpligtet at indfri Kautionsbeviset, da der efter de foreliggende Oplysninger var tilvejebragt en høj Grad af Formodning for Underskriftens Ægthed, og da den nævnte Benægtelse deraf, som var fremsat af den Sagfører, der i 1ste Instants mødte for Indstævntes beskikkede Værge, efter hvad der fremgik af Proceduren, ikke var støttet paa nogen Erklæring fra Indstævnte selv eller fra Nogen, der havde personlig Kundskab herom, og Indstævntes Værge, skjøndt dertil opfordret, ikke havde fremskaffet en Erklæring om dette Punkt fra Indstævnte personlig eller ført Bevis for den af ham til Støtte for sin Undladelse heraf anførte Grund, at Indstævnte var ude af Stand til at afgive en fornuftig Erklæring

219

Ejerne af en Jord ansete fritagne for at svare Kirketiende af samme, idet der ved dens Afhændelse til dem ingen Bestemmelse var truffet om, at den skulde miste den Tiendefrihed, den hidtil havde nydt, og Ejerne derfor havde Grund til at antage, at den var solgt dem med samme Tiendefrihed.

373

Et Sæssuranceselskab, der nægtede at udbetale den fulde Forsikring for et forlist, i Selskabet forsikret Skib, under Anbringende af, at i Overensstemmelse med Selskabets

Statuter og Praxis skulde, hvis det af Medlemmernes Indtrædelsesgebyr og Assurancepræmier bestaaende Forsikringsfond et Aar ikke kunde strække til til at dække lidte Tab — hvilket havde været Tilfældet i det Aar, da det paagjældende Skib forliste — Resten paalignes Medlemmerne, derunder det paagjældende Skibs Ejer, i Forhold til det Beløb, hvorfor de havde assureret i Selskabet, men ikke udredes af et andet Fond, »Medlemmernes private«, der bestod af Overskudet af de aarlige Præmier, efterat Omkostninger og Erstatninger vare udredede, — dømt til at betale den fulde Assurancesum, da der ikke i Selskabets Statuter fandtes Hjemmel til med Bestyrelsen at antage, at der existerede 2 forskjellige Fonds

585

Jagt.

Tvende Personer, der vare tiltalte for Overtrædelse dels af § 17 dels af § 16 i Lov indeholdende nogle Bestemmelser om Jagten m. m. af 1 April 1871, frifundne, idet der ikke var tilvejebragt Bevis for, at de Paagjældende, der en Aften havde begivet sig med Bøsser, som den ene af dem bar, over den da isbelagte Farum Sø til nogle ved Søens modsatte Bred liggende Marker, paa hvilke den ene af dem, der tillige var Forpagter af Fiskeriretten i Søen, havde lejet Jagtretten, havde gjort sig skyldig i eller havde havt til Hensigt at udøve ulovlig Jagt, ligesom den af de Paagjældende, der havde forpagtet Fiskeriretten i Søen, ikke kunde være uberettiget til at benytte Søen som Gjenvej til sit Jagtdistrikt og derved medføre Skydevaaben, og dette heller ikke fandtes at kunne statueres for den Andens Vedkommende, der havde ledsaget ham.

843

Kaution.

I et Tilfælde, hvor Direktionen for en Sparekasse havde meddelt sin Formand Bemyndigelse til at træffe Aftale med og meddele fornøden Fuldmagt til en Sagfører om Inddrivelsen af en Sparekassen tilkommende Fordring, antaget, at nogle derefter til vedkommende Sagfører som Afdrag paa Gjælden af Hoveddebitor indbetalte Beløb maatte afgaa i Sparekassens Fordring paa denne og følgelig ogsaa paa Selvskyldnerkautionistens, uanset at Pengene ikke vare indgaaede i Sparekassen. Det samme antaget med Hensyn til et forinden til Formanden af en Tredie-mand indbetalt Beløb, som derefter af Debitor med sidst-nævntes Samtykke var blevet tiltransporteret Sparekassen

uden dog af Formanden at være blevet indbetalt til denne. Kautionistens Paastand om kun at tilpligtes at betale Renter af Gjælden fra Forligsklagens Dato forkastet

36

I et Tilfælde, hvor en Person indestod som Selvskyldnerkautionist for skyldig Leje, ikke antaget, at den Omstændighed, at Lejen uden hans Samtykke senere var bleven nedsat, kunde fritage ham for hans Forpligtelse, ligesom det samme statueredes, forsaavidt Lejeren i længere Tid havde været uefterrettelig med Lejens Betaling, og forsaavidt Kautionisten først den 22. Oktbr. 1888 havde erholdt Underretning om, at Lejeren resterede med Leje for Halvaaret fra April Flyttedag s. A., der var forfalden til Betaling kvartalsvis forud, idet der ikke fra Kautionistens Side var blevet ført Bevis for, at Ejeren havde givet Lejeren nogen kontraktmæssig Henstand med Lejens Betaling eller ved Kautionsforholdets Stiftelse havde givet Kautionisten Tilsagn om uopholdelig at underrette ham om enhver indtrædende Lejerestance

369

I et Tilfælde, hvor en Person, der som Kautionist og Selvskyldner indestod for Betalingen af det Beløb, som Sælgeren af en fast Ejendom ifølge Opgjørelse skulde tilsvare Kjøberen, af denne sagsøgte til Betaling af Beløbet, antaget, at Kautionisten under den mod ham anlagte Sag maatte føre Bevis for de Omstændigheder, som ganske eller tildels skulde fritage Sælgeren for at efterkomme sin nævnte Forpligtelse, eller hvorefter Kautionistens eget Ansvar skulde være bortfaldet eller indskrænket. Kautionisten, som uden at fremsætte nogen Indsigelse mod Rigtigheden af selve den nævnte Opgjørelse under Sagen alene havde paaberaabt sig, at der for Tiden førtes Proces mellem Sælger og Kjøber om deres øvrige Kontrakten vedrørende Mellemværende, derfor tilpligtet at betale det paagjældende Beløb

426

Klasselotteriet (Overtrædelse af Lov om sammes Ordning).

En Pantelaaner, som ved Ydelse af Laan mod Pant i Klasselotterisedler havde betinget sig, at Sedlerne, hvis Laanet ikke indfriedes inden en vis Frist, skulde være hans Ejendom, og som, naar denne Eventualitet indtraadte, fornyede Sedlerne og derefter igjen afhændede disse, anset efter § 3 i Lov om Klasselotteriets Ordning af 6. Marts 1869. Derimod frifunden, forsaavidt han ved sit ovennævnte Forhold var sat under Tiltale for tillige at have overtraadt Bestemmelserne i Lov om Pantelaanere i Kjø-

benhavn af 21. Juni 1867, jfr. Bestemmelserne i Regulativ af 15. Oktober 1868 409

Kompetence.

Udtalt, at det følger af en Bestyrelsesformands Stilling, at han i Sager, der anlægges mod Foreningen, maa kunne indkaldes paa Bestyrelsens Vegne til Møde saavel i Forligskommissionen som i Retten 606

Konfiskation.

I et Tilfælde, hvor en Person, der blev dømt for ulovlig Omløben med Varer, tillige havde Varer beroende i sit midlertidige Logis paa det Sted, hvor han omløb, antaget, at Konfiskationen i Medfør af Frd. 13. Februar 1775 § 4, jfr. § 3, maatte omfatte ikke blot de Varer, med hvilke Tiltalte personlig var blevet antruffet, men tillige de i hans Logis forefundne 770

Konkurs.

I et Tilfælde, hvor Kjøberen af en fast Ejendom var gaaet fallit, forinden Handelen var endelig berigtiget fra hans Side, antaget, at Sælgeren i Medfør af Bestemmelsen i Konkurslovens § 16 Nr. 3 maatte være berettiget til at fordrø, at Boet inden 3 Uger efter en til det rettet Opfordring skulde erklære, om det vilde indtræde i Rets-handelen, og at Sælgeren, naar Boet ikke inden Udløbet af nævnte Tidsfrist afgav nogen Erklæring, maatte kunne forlange sig Ejendommen tilbageleveret 325

I et Tilfælde, hvor en Udlægshaver i en Landejendoms Besætning var blevet fyldestgjort af en senere Udlægshaver i de samme Gjenstande, til hvem han derfor havde transporteret sin Fordring, antaget, at den første Udlægshavers Ret efter Udlæget maatte være gaaet over til den anden Udlægshaver tilligemed selve Fordringen, saaledes at det første Udlæg ikke kunde anses bortfaldet, men maatte opretholdes i Debtors Konkursbo. 556

Kontrakt.

I et Tilfælde, hvor en Snedkermester havde sluttet Akkord med en Svend om, at denne for ham og paa hans Værksted skulde udføre Snedkerarbejdet ved Forfærdigelsen af 12 Kanapeer for en for det hele Arbejde fastsat samlet Betaling, men hvor Mesteren derefter inden Arbejdets Fuldførelse paa Grund af en af Mestrene vedtagen almindelig Lock-out standsede Arbejdet og bortviste Svenden, antaget, at

- denne Bortvisning maatte betragtes som en vilkaarlig Foranstaltning overfor Svenden, der hindrede denne i at fortsætte Arbejdet, og at Svenden derfor maatte have Ret til hos Mesteren at indtale den fastsatte Modpræstation, uagtet kun en Del af Arbejdet var bleven udført 152
- En fhv. Gaardejer, der paastod sig løst fra en af ham med en Fyrbøder om nogle dem tilhørende faste Ejendomme indgaaet Mageskiftehandel, idet Fyrbøderen formentlig havde misligholdt Kontrakten, bl. Å. ved, uden derfor at aflægge Regnskab, at bortsælge af nogle Varer og Inventariegenstande, der fandtes i en Kjøbmandsforretning, som dreves i den af ham hidtil ejede Ejendom, — dømt til at meddele Fyrbøderen Skjøde paa de Ejendomme, denne havde tilbyttet sig, idet det efter de foreliggende Oplysninger maatte antages, at Fyrbøderen efter Mageskiftekontraktens Oprettelse var bleven enig med Gaardejeren om, at Kjøbmandsforretningen indtil Videre skulde fortsættes af Fyrbøderen for egen Regning, og at Gaardejerens Forpligtelse til at meddele Skjøde paa de til Fyrbøderen afhændede Ejendomme herefter ikke kunde anses betinget af det til den nævnte Forretning hørende Varelagers Overlevering 547

Kvaksalveri.

- En Mejerist, der havde behandlet forskjellige Personer for Gigt, Lamhed, Nervedelser m. m. og som Helbredelsesmiddel havde anvendt Strygninger med Hænderne samt Haandspaalæggelse paa det syge Sted, anset efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Fdg. 5 September 1794 403
- Straf herfor endvidere idømt 692, 789

Laan.

- I et Tilfælde, hvor en Person ved Dom var bleven tilpligtet under en daglig Mulkt at levere en Anden to Aktier i »Skandinavisk Panoptikon«, antaget, at det nævnte Tvangsmiddel under Hensyn til, at den paalagte Forpligtelse gik ud paa Levering af Værdipapirer, der ikke ere individuelle, men til enhver Tid kunne faaes til Kjøbs paa Børsen, burde ombyttes med en Vederlagssum, hvis Størrelse eventuelt vilde være at fastsætte af uvillige Mænd 168

Landbovæsen.

- I et Tilfælde, hvor en Kommune i Henhold til et af Sundhedskommissionen givet Paalæg havde foranstaltet et Spilde-

vandsløb forandret til en lukket Ledning og fordelt Udgifterne herved i Henhold til en efter Arbejdets Udførelse af Vandsynsmænd afsagt Kjendelse, antaget, at disse i Henhold til § 20 i Lov om Vands Afledning og Afbenyttelse af 28 Maj 1880 havde været kompetente til at træffe Afgjørelse om den nævnte Fordeling, saaledes at en paa Grundlag heraf foretagen Udpantningsforretning maatte anses lovlige

628

Leje.

I en mod en Lejer af et Jordstykke til Lejerettens Forbrydelse paa Grund af Undladelse med at erlægge Lejeafgiften anlagt Sag ikke antaget, at Lejerens Paastand om, at hans Forpligtelse til at betale Lejen forudsatte et Paakrav fra Ejerens Side, havde Hjemmel i den til Grund for Lejeforholdet liggende Kontrakt, ligesom den heller ikke fandtes at kunne støttes paa Udtalelserne i Præmisserne til en i en tidligere Retssag mellem Parterne afsagt Dom

496

I et Tilfælde, hvor en Person af Kjøbenhavns Magistrat havde lejet de offentlige Slagtehusets Modtagelsesrum for Huder, Skind og Talg for et Tidsrum af 5 Aar, og hvor Magistraten senere overfor Lejeren havde forpligtet sig til ikke at tillade, at Rum paa det nævnte Terræn, der vare udlejede til andre Øjemed, af de paagjældende Lejere benyttedes som Modtagelsesrum, dette sidste Tilsagn ikke antaget at indeholde mere, end at det ikke vilde blive tilladt Andre at oprette lignende Modtagelsesrum som det af Vedkommende lejede, men ikke noget Tilsagn om en Eneret for denne til at afslutte Handler om Huder, Talg og Skind paa Slagtehusenes Terræn, hvorfor Magistraten ikke kunde anses at have gjort sig skyldig i nogen Misligholdelse af den indgaaede Kontrakt ved ikke at forhindre, at saadant Salg fandt Sted af Andre paa det nævnte Terræn, ligesom hans Tilbud om Indgaaelsen af det nævnte Lejemaal heller ikke kunde siges at have været knyttet til nogen for Magistraten kjendelig Forudsætning om, at en saadan Eneret vilde tilkomme ham

508

I et Tilfælde, hvor en Lejer, som ifølge sin Lejekontrakt var berettiget til Fremleje af de af ham lejede Lokaler, havde fremlejet disse til en Trediemand, statueret, dels at den oprindelige Lejekontrakt ikke indeholdt Hjemmel for, at han allerede derved skulde være bleven frigjort for sine Forpligtelser overfor Ejeren, dels at der ikke fra Ejerens Side forelaa nogen Indvilligelse i at modtage bemeldte Trediemand som Lejer

731

Livsgave.

I et Tilfælde, hvor Faderen til et udenfor Ægteskab født Barn nogen Tid før sin Død til dette havde udstedt en Panteobligation, hvori han erkjendte at være Barnet en Sum Penge skyldig, hvilken Panteobligation var bleven thinglæst, antaget, at der herved, uanset at Obligationen efter sit Indhold skulde være uopsigelig, saalænge Udstederen levede, medens den dog skulde forfalde til Betaling, saafremt der paadroges den pantsatte Ejendom Restancer af Skatter, Afgifter eller Renter af forudprioriteret Gjæld, var stiftet en Livsgave for Barnet 735

Løsgænger.

Straf herfor idømt 66, 247, 343, 345, 359, 362, 414, 577, 613, 781

Margarineloven (Overtrædelse heraf).

I et Tilfælde, hvor en Skibsladning Margarine var bleven afsendt fra Udlandet til en i Kjøbenhavn boende Grosserer og efter stedfunden Toldberigtigelse var bleven oplagt i Havnegade, hvorfra Grossereren senere afhentede den, antaget, at Ansvar for Indførselen af bemeldte Margarine, hvis Farve ved en senere, samme Dag stedfunden Undersøgelse befandtes ikke at være som foreskrevet, ikke kunde paahvile bemeldte Grosserer, idet den Toldangivelse, som laa til Grund for Indførselen, ikke kunde betragtes som afgivet paa hans Vegne, og den blotte Hjemkjørsel af Margarinen ikke kunde begrunde noget Ansvar for ham 7

En Fabrikant og en Kjøbmand, som vare tiltalte for Overtrædelse af § 5 i Lov 5 April 1888, frifundne, idet der for Fabrikantens Vedkommende fandtes at mangle Bevis for, at den omhandlede Margarine, da den af ham tilstilledes Kjøbmanden, havde en større Farvestyrke end tilladt, og det for Kjøbmandens Vedkommende fandtes betænkeligt ved de i Sagen afgivne forskellige Skjøn at anse det tilstrækkeligt godtgjort, at Margarinen, den Dag den henstod til Forhandling hos ham, havde større Farvestyrke end tilladt 10

Medikamenthandel (ulovlig).

En Tiltalt, som havde tilvirket og falbudt som Lægemedel saakaldet »fransk Brystsirup«, anset efter Frd. 4. December 1672 § 30, idet vel ingen af dennes forskellige Bestanddele kunde antages at henhøre til de upræparerede Medicinalvarer, hvis Forhandling er Apothekerne forbe-

holdt, medens derimod en af disse Bestanddele sammensat Vædske, naar den anbefales som Middel mod bestemte Sygdomme, ifølge en af det kgl. Sundhedskollegium afgiven Erklæring maatte antages at falde ind under syrups medicati paa den Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 13. Novbr. 1886 vedføjede Fortegnelse over de præparerede Medicinalvarer, der for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel.....

667

En Person, som under Navn af »Corn cure« havde forhandlet en af ham tilberedt Vædske, der af ham anbefaledes som Middel mod Ligtorne, haard Hud og indgroede Negle, ikke herved funden skyldig i ulovlig Medikamenthandel, idet der ikke fandtes Føje til at anse dette Middel som et saadant Lægemedel, hvis Forhandling er Apothekerne forbeholdt.....

856

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.

En for Mened tiltalt Person frifundet af Mangel paa Bevis.....

751

En for Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten tiltalt Person anset efter Strfl.'s § 146, jfr. § 52, sidste Pkt. Den forskyldte Straf antaget at kunne bortfalde i Medfør af § 58.....

32

En Tiltalt anset efter Strfl.'s § 146, jfr. § 52.....

816

Strfl. § 146 endvidere anvendt.....18, 525, 596, 687, 816,

858

En Person, som for at erholde Alderdomsunderstøttelse i Henhold til Lov 9 April 1891 havde, uanset en ham i Aaret 1864 overgaaet Dom, afgivet Erklæring paa Tro og Love om, at han ingensinde ved Dom var funden skyldig i en Forbrydelse, anset dels efter Strfl.'s § 154, dels efter dens § 257.....

824

Myndighed og Orden (Forbrydelse mod den offentlige).

En Arbejdsmand og dennes Hustru, der var tiltalt for henholdsvis at have lagt en Gensdarm Hindringer i Vejen for Udførelsen af sine Tjenesteforretninger og for at have forhaanet denne under Udførelsen af sin Bestilling, frifundne af Mangel paa Bevis. Det samme statueret, forsaavidt Hustruen tillige var tiltalt for i et Forhør at have sigtet Forhørsdommeren for falsk Protokolførsel, idet det fandtes betænkeligt at anse det tilstrækkeligt godtgjort ved de først længere Tid efter det Passerede afhørte Vidners Forklaringer, at hun havde brugt Udtryk, der maatte betragtes som indeholdende en saadan Sigtelse.....

519

En Anholdt, der havde slaæet og sparket en Person, der

efter Anmodning af en Gensdarm havde været denne be- hjælpelig med Anholdtes Transport, ikke anset med Straf herfor, idet Vedkommende ikke under sin nævnte Optræ- den kunde antages at henhøre til de i Strfl.'s § 100, 2det Stk., omhandlede Personer	568
En Tiltalt frifunden af Mangel paa Bevis	694
En Person, der for at befri en Anholdt havde bibragt ved- kommende Gensdarm et Slag i Ansigtet med en Stok, anset efter Strfl.'s § 100 og § 108, 2det Stk.	16
En Person, der var tiltalt for Vold mod en civilklædt, men med Politiskilt forsynet Politifuldmægtig, anset efter Strfl.'s § 100	57
En for Fornærmelser og Vold mod en Politibetjent i Funk- tion tiltalt Person, der havde bibragt Betjenten et Spark paa venstre Knæ, som Følge af hvilket Betjenten i læn- gere Tid var under Lægebehandling, anset efter Strfl.'s §§ 100, 101 og 203	187
En for Fornærmelser og Vold mod en Politibetjent tiltalt Person, der ved et Spark havde tilføjet denne en Beska- digelse af venstre Ankel, anset efter Strfl.'s §§ 100, 101, 203	202
En for Fornærmelser og Vold mod en Arrestvagtmeister til- talt Person anset efter Strfl.'s §§ 100 og 101	216
En Person, der paa en Politistation havde sat sig til Mod- værge mod samt udskjældt 3 Politibetjente, som vilde indsætte ham, der havde gjort sig skyldig i voldeligt Overfald, i Detentionslokalet, anset efter Strfl.'s §§ 100 og 101	305
En Tiltalt, der havde gjort Modstand, udvist voldelig Ad- færd imod samt udskjældt og truet en Gensdarm, af hvem han var blevet anholdt, anset efter Strfl.'s § 100, 1ste Stk.	568
En Person anset efter Strfl.'s § 100 for at have anvendt Vold mod en Sognefoged, der vilde anholde ham for Betleri, og bl. A. stødt hen imod Sognefogden med en aaben Kniv, uden dog at tilføje ham Skade. Den ind- ankede Dom havde anvendt samme § i Forbindelse med § 204, jfr. § 46	613
En Person anset efter Strfl.'s § 100, jfr. § 98, og § 101 for Vold og Fornærmelser mod 2 Gensdarmere i Funktion . . .	748
En for Vold og Fornærmelser mod tvende Politibetjente tiltalt Person anset efter Strfl.'s § 100 og 101, tildels smh. med § 102	797
En Tiltalt, der i en til vedkommende Embedsmand stilet Skrivelse havde fremsat forskellige usande og fornærme- lige Sigtelser mod ham i Anledning af hans Embeds- førelse, anset efter Strfl.'s § 101	519

En Tiltalt, der, umiddelbart efter at hans Svigerinde, der opholdt sig i hans Hus, i Dølgemaal havde født og strax efter ombragt et Barn, hvortil Tiltalte var Fader, havde, efter hendes Anmodning og for at skjule det Passerede, gjemt Barnets Lig, anset efter Strfl.'s § 110..... 535

Næringsbrug (ulovligt).

I et Tilfælde, hvor en i Kjøbenhavn bosat Fabrikant, der havde sin Fabrik paa Frederiksberg, var sat under Tiltale for ulovligt Næringsbrug ved fra et Hotel i Rønne at have etableret Udsalg af sine Fabrikata, Tiltalte frifundet, idet den Fabrikant, der ere bosatte paa Landet, ved Næringsloven af 29 December 1857 § 23, 2det Punktum, hjemlede Ret til at have Udsalg af deres Fabrikata i en hvilken som helst af Landets Kjøbstæder maatte finde Anvendelse, naar Fabriken ligger paa Landet, uanset at Fabrikanten har Bopæl og Forretningskontor i en Kjøbstad, ligesom denne Afsetningsret for Frederiksberg Bydistrikts Vedkommende ikke kunde anses hævet ved § 3 i Lov 23 Februar 1866, og endelig den af Fabrikanten fra Hotellet foretagne Forhandling ikke kunde antages at ligge udenfor den ham ved Næringslovens ovennævnte Bestemmelser hjemlede Ret til at have Udsalg .. 30

En i Hammerum Herred født og hjemmehørende Person, som havde ombaaet til Salg forskellige i Herredet indkjøbte Uldvarer, der vare forarbejdede paa et en i bemeldte Herred boende Person tilhørende Maskinstrikkeri — frifunden, idet det ikke kunde antages, at den af Sidstnævnte drevne Virksomhed enten efter sit Omfang, Beskaffenhed eller den Maade, hvorpaa den udøvedes, var af en saadan Beskaffenhed, at de hos ham indkjøbte Varer maatte være udelukkede fra at henregnes til Landmandens Husfiidsprodukter 141

En Person, som havde beværtet Medlemmerne af en Forening, frifundet i Henhold til Næringslovens § 61, idet Foreningen efter de om Optagelse som Medlem af samme gjældende Bestemmelser, ifølge hvilke Medlems- og Optagelsesbidraget var sat til 25 Øre, og hvorefter Enhver, der ønskede at blive Medlem, skulde foreslaas af et Medlem, hvorpaa Bekjendtgørelse herom skulde finde Sted ved Opslag i Foreningens Lokaler i tre paa hinanden følgende Dage og Optagelsen derefter vedtages paa et Bestyrelsesmøde, maatte betragtes som et sluttet Selskab .. 436

Bestyrelsen for en Forbrugsforening frifunden for Tiltale for ulovligt Næringsbrug, da der maatte siges at være

- dannet en virkelig Forbrugsforening, idet Adgangen til at blive Medlem ahang af Betalingen af et vist Indskud, Medlemmerne vare solidarisk forpligtede for Foreningens Gjæld, det aarlige Overskud fordeltes mellem Medlemmerne og Varerne indkjøbtes for fælles Regning og ikkun udleveredes Medlemmerne mod Forevisning af Kontrabog
- En Detaillist, hvis Tjenestepige under hans Fraværelse havde solgt Brændevin til en Kunde med Betydning, at det ikke maatte nydes i Butikken, hvad denne imidlertid desuagtet gjorde, frifunden under den mod ham for ulovligt Næringsbrug anlagte Sag. Forsaavidt Pigen umiddelbart derefter paany havde solgt Brændevin til den samme Person og ikke modsat sig, at det blev fortæret paa Stedet, heller ikke antaget, at Husbonden kunde straffes herfor, idet det fandtes betænkeligt at forkaste Pigens Forklaring om, at hun var bange for den vedkommende noget berusede Person 562
- En for ulovlig Omløben med Varer Tiltalt, som havde indfundet sig hos 2 Personer paa Frederiksberg med Uhre, der medfulgte som Præmie til nogle af Tiltalte kolporterede Hefteskrifter, og som havde leveret et Uhr til den ene af de 2 Personer mod Erlæggelsen af Betalingen for Skriftet, medens han, ved en Politibetjents Tilstedekomst, blev forhindret i at afsætte et Uhr til den anden, — frifundet, da det efter de foreliggende Oplysninger maatte anses at være i Henhold til en forudgaaet, om end paa anden Haand sket, Bestilling hos hans Principal, at Tiltalte havde indfundet sig hos de 2 Personer, og da det maatte blive uden Indflydelse, at den endelige Afslutning af Uhrhandlerne først foregik ved hans Nærværelse hos dem. 664
- Under en mod Kjøbenhavns Magistrat af en Vinhandler anlagt Sag, hvorunder denne i Kraft af sit Borgerskab som Vinhandler paastod sig kjendt berettiget til at have Udskjænkning for siddende Gjæster, antaget, at en saadan Udskjækningsret, for hvilken Hjemmelen tidligere maatte søges i Næringslovens § 58, nu, efter at Raadstueplakat af 5 Decbr. 1882 var traadt i Kraft, ikke længere kunde erhverves af Vinhandlere. 720
- En Tiltalt anset efter Næringslovens § 75. 106
- Udtalt, at der mangler Føje til at indskrænke Ordene i Lov om Forandring i Næringsloven af 23 Maj 1873 § 6 saaledes, at den Tid af mindst 1 Aar, hvori Vedkommende skal have drevet Næring paa det Sted, hvor han lader 595

- afholde en Vareauktion, skal være det sidste Aar før Auktionens Afholdelse 391
- En Tiltalt anset efter Næringslovens § 75 for anden Gang begaaet ulovligt Næringsbrug, idet et af ham tidligere indgaaet Forlig om Erlæggelse af en Bøde paa 10 Kr. for ulovligt Næringsbrug — hvilket Tilbud fra hans Side var fremsat til en Politirapport og derefter approberet af Dommeren i Retten — blev tillagt Gjentakelsesvirkning 828
- En Agent hos en Forhandler af Uhre anset efter Frd. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839, idet det mod hans Benægtelse ansaaes bevist, at han havde falbudt Uhre til Kjøbs paa Stedet og ikke alene optaget Bestillinger 32
- En for ulovlig Omløben med Varer tiltalt Person, som vægrede sig ved at opgive Navnene paa de Personer, af hvem han havde kjøbt de af ham til Salg ombaarne Varer, som han paastod at have opkjøbt paa Landet, anset efter Frd. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839 174
- En i Hammerum Herred bosat Person, som til Forhandling havde ombaaet forskellige Beklædningsgjenstande af Uld og Bomuld, der vare tilvirkede i Hammerum Herred paa Maskiner dels i Producenternes eget Hjem ved særligt til saadant Arbejde antagne Folk, dels udenfor deres Hjem af Personer, der fik Betaling for deres Arbejde, hvortil de fik Garnet leveret, statueret, at Anvendelsen af Reskriptet af 14 Februar 1741 efter den Maade, hvorpaa Tilvirkningen af Varerne foregik, maatte være udelukket, og Forhandleren derfor anset efter Frd. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839. Konfiskation derhos anvendt ikke alene for de Varers Vedkommende, som Tiltalte ved sin Anholdelse førte med sig, men ogsaa paa nogle, som han havde beroende andetsteds, og som ligeledes vare bestemte til Forhandling 371
- En Uldhandler, som havde omført forskellige Varer til Forhandling, anset efter Frd. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839, idet Varerne ikke kunde betragtes som Produkter af Landboeres Husflid 494
- En i Lysgaard Herred hjemmehørende Person, der til Forhandling omførte Beklædningsgjenstande af Uld og Bomuld, som han forklarede at have kjøbt hos en Gaardmand i Herredet, der efter sin Forklaring dels lader tilvirke Varer hos 2 Husmandsfamilier paa Maskiner og af Garn, som han leverer dem, dels opkøber Varer hos Beboerne i Hammerum Herred, anset efter Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1, idet Næringslovens § 37, selv om den derved hjemlede Ret til at omføre de

- hos Landmanden opkjøbte Husflidsprodukter maatte kunne komme til Anvendelse, hvor Omløberen ikke har opkjøbt Varerne hos Producenterne, men har indkjøbt dem i en Forretning af en saadan Beskaffenhed som den af den nævnte Gaardmand drevne, i hvert Fald, lige saa lidt som Reskriptet 14 Februar 1741, i det foreliggende Tilfælde kunde hjemle Tiltalte Berettigelse til at omføre de hos Gaardmanden indkjøbte Varer, da i hvert Fald en større Del af de af denne forhandlede Varer efter det Oplyste ikke kunde betragtes som tilvirkede ved Husflid, og det ikke lod sig oplyse, at de Varer, som Tiltalte havde kjøbt i Forretningen, henhørte til de ved Husflid tilvirkede. De hos Gaardmanden indkjøbte Varer saavel som nogle andre, som Tiltalte vilde have tilbyttet sig hos forskjellige Personer, hvis Navne han ikke havde kunnet opgive, derhos konfiskerede. Derimod ikke paalagt Tiltalte Ansvar for nogle Strømper, som han efter sin Forklaring havde kjøbt hos et navngivet Fruentimmer i Almtoft, og for et Tæppe, som han ikke omførte til Forhandling.... 602
- En Tiltalt, der omløb med Varer af Uld og Linned, som han forhandlede for en Kjøbmand i en Kjøbstad, dømt efter Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1, idet hans Forhold maatte betragtes som ulovlig Omløben med Varer, da Kjøbmanden, selv om Varerne efter det Oplyste kunde betragtes som Landmandens Husflidsprodukter, og selv om Tiltalte kun ansaas som hans Kommissionær, efter Lovgivningen ikke kunde være berettiget til ved Omløbere at afsætte de af ham indkjøbte Varer. Varerne derhos konfiskerede 620
- En for ulovlig Omløben med Varer Tiltalt anset efter Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1, ogsaa forsaavidt angik et Gulduhr, om hvilket Tiltalte havde gjort gjældende, at han havde indkjøbt det til eget Brug og kun paa Grund af Pengeforlegenhed havde søgt at afhænde det 690
- En Person for ulovlig Omløben med Varer anset efter Frd. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839. Konfiskation derhos, i Medfør af den cit. Frd.'s § 4, jfr. § 3, anvendt ikke blot paa de Varer, med hvilke Tiltalte personlig blev antruffet, men ogsaa paa nogle andre til Forhandling ved Omløben bestemte Varer, der forefandtes i hans midlertidige Logis ... 770
- En for ulovlig Omløben med Varer Tiltalt anset efter Frd. 13 Februar 1775 § 4, jfr. Pl. 27 November 1839 782

Pant.

I et Tilfælde, hvor det i den mellem Ejeren af en Landejendom og dennes Forpagter oprettede Forpagtningskontrakt var bestemt, at Ejeren til Sikkerhed for Kontraktens Opfyldelse skulde have 1. Prioritets Panteret i den til Ejendommen hørende Besætning, Avlsredskaber og Maskiner, antaget, at der ikke var erhvervet nogen Panteret for Ejeren, idet Pantsætningserklæringen, der af Forpagteren var ratihaberet ved en senere Paategning paa Kontrakten, ikke i Overensstemmelse med Frd. 28 Juli 1841 var underskrevet af Pantsætteren i 2 Vitterlighedsvidners Nærværelse, ligesom Panteretten heller ikke fandtes senere at være kommet til Existentis, hverken ved nogle af Forpagteren underskrevne Paategninger paa Kontrakten eller ved det under en Notarialforretning Passerede

556

En i et Konkursbo fra fire Personers Side fremsat Paastand om at kjendes ejendomsberettigede til det i et Hotel værende Inventarium og Varebeholdning ikke taget til Følge; derimod antaget, at der ved de til Støtte for deres Ejendomsret bl. a. paaberaabte, af Fallenten udfærdigede Dokumenter, hvorved Administrationen af dennes Forretning i Hotellet overdroges til de Vedkommende, indtil de vare fyldestgjorte for deres Krav paa Fallenten, i Forbindelse med den Omstændighed, at disse lige fra de nævnte Dokumenters Oprettelse havde bevaret en virkelig og udelukkende Besiddelse af Inventariet, var stiftet en Haandpanteret for dem i de nævnte Effekter

861

Pantelaanere.

Antaget, at Bestemmelserne i Lov 21 Juni 1867 om Udlaan mod »haandfaaet Løssørepant« ikke omfatte Laan mod Pant i Fordringer efter Lotterisedler. En Pantelaaner, som var tiltalt for ved Ydelse af saadanne Laan at have overtraadt Bestemmelserne i det i Henhold til nævnte Lov udfærdigede Regulativ af 15 Oktober 1868, derfor frifunden. Derimod fandtes hans i saa Henseende udviste Forhold at indeholde en Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning af 6 Marts 1869 § 3

409

Personlige Retsforhold.

Statueret, at Bestemmelsen i det af Grosserersocietetet i Kjøbenhavn udfærdigede Børsreglements § 2 Nr. 3, hvorefter bl. a. Personer, der ikke efter en Fallit have faaet deres Boer udleverede til fri Raadighed, ere udelukkede fra Børsen, er gyldig, og at som Følge heraf en Vexellerer, der var i dette Tilfælde, maatte kunne forbydes Adgang til samme

180

Polititilhold (Overtrædelse heraf).

Straf herfor idømt 682, 684, 778

Presseloven (Ansvaret herefter).

Den Omstændighed, at nogle i et Dagblad optagne Artikler havde været underskrevne med Pseudonymet »Urbanus«, under hvilket Navn en bestemt Forfatter skulde pleje at skrive i Bladet, ikke antaget tilstrækkelig til at fri Redaktøren for Ansvaret for Artiklernes Indhold 650

Antaget, at det vilde stride mod Presselovens § 3, om der, under Ansvar til Straf og Erstatning, kunde ligeoverfor Redaktøren af et Dagblad nedlægges Forbud imod Optagelsen af Artikler, for hvilke Andre bære Ansvaret 728

Ran.

Tvende herfor Tiltalte frifundne, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, saaledes at de med Sagens Appel til Høiesteret forbundne Omkostninger paalagdes det Offentlige 775

Religionen (Forbrydelse imod).

En Redaktør af et Dagblad anset efter Strfl.'s § 156 for en i en Artikel i Bladet indeholdt Forhaanelse af her i Landet bestaaende Religionssamfunds Troelslærdomme 118

En Redaktør af et Dagblad anset efter Strfl.'s § 156 for Optagelsen i Bladet af en Artikel betitlet »Messias«, idet denne fandtes at indeholde en Forhaanelse af Folkekirkens Troelslærdomme. Dette derimod ikke antaget med Hensyn til en anden i Bladet optagen Artikel betitlet »den gamle Adam«, ligesom denne Artikel heller ikke fandtes at kunne betegnes som et utugtigt Skrift. 650

Rettens Pleje.

Misbilliget, at nogle Børn i Strid med Bestemmelsen i Pl. 11 Maj 1810 § 2 vare holdte i Varetægtsarrest efter Under søgelsens Slutning 211

Under en i Forbindelse med vedkommende kriminelle Sag foretaget Appel af et afsagt Arrestdekret udtalt, at Arrestkjendelsens Afsigelse havde været fuldt begrundet, og at Fortsættelsen af Fængslingen efter Omstændighederne ikke fandtes at kunne misbilliges 231

En Tiltalt anset med Mulkt i Henhold til Høiesteretsinstruxens § 29, smh. med Frd. 23 December 1735 § 2, for under sin Procedure for Høiesteret at have fremsat fornærmelige Beskyldninger, navnlig mod vedkommende Forhørsdommer 231

- Udtalt, at Grundlovens Bestemmelse i § 80, at Enhver, der anholdes, inden 24 Timer skal stilles for en Dommer, ikke kunde anses fyldestgjort derved, at en Anholdt inden den nævnte Tid var blevet fremstillet for Forhørsdommeren i Overværelse af Arrestforvareren og Arrestkarlen, uden at Retten blev sat 248
- Udtalt, at det efter de forhaandenværende Omstændigheder ikke kunde billiges, at en for Assurancesvig Tiltalts Arrest ikke var blevet hævet, efter at han var blevet frifundet ved Overretten, hvorfor Omkostningerne ved Varetægtsarresten, fra den Dag Overrettens Frifindelsesdom var modtaget, paalagdes det Offentlige 248
- En Underdommer anset uberettiget til at vægre sig ved at lade en Sag, der var paastævnet til gjæsteretsvis Behandling ved den ordinære Ret, inkaminere, fordi Sagen ikke af ham i Forvejen var berammet til Foretagelse, idet en Berømmelse kun kunde anses nødvendig, naar vedkommende Sag skal foretages udenfor den ordinære Retstid . 341

Røveri og Trusler.

- En Tiltalt, der ved at yttre, at han i modsat Fald vilde henvende sig til Øvrigheden, havde formaaet en Person, som var Fader til et af Tiltaltes Plejedatter udenfor Ægteskab født Barn, til yderligere at udbetale ham et Beløb til Barnets Ophold, — frifundet, da det ikke mod Tiltaltes Benægtelse var godtgjort, at han havde fremført den ovennævnte Yttring som en Trusel efter Strfl.'s § 245, eller at den var opfattet saaledes af Barnefaderen. 722
- En Person, der efter forgjæves at have forlangt nogle Varer udleverede paa Kredit af en Handlende, i Vrede herover øvede Vold mod ham, som derefter af Frygt for yderligere Vold tilbød at udlevere de ønskede Varer paa Kredit, hvilke Tiltalte derpaa modtog, anset efter Strfl.'s § 203 og Analogien af § 243, 1ste Stk. 193
- En Tiltalt, der efterat have dræbt et Kontorbud tilvendte sig forskjellige dette tilhørende Gjenstande samt nogle paa Tiltalte lydende kvitterede Regninger, som Budet havde medbragt for at faa dem betalte af Tiltalte, herfor anset efter Strfl.'s § 243 289
- Tvende Tiltalte, af hvilke den ene af sin Husvært var blevet sagsøgt til Betaling af skyldig Husleje, og som efter forudgaaet Aftale hver for sig havde tilskrevet bemeldte Vært et Brev, hvori de opfordrede ham til at lade Retssagen falde og truede ham med, i modsat Fald, at ville ved en Anmeldelse til Politiet rette Mistanke mod ham for Med-

delagtighed i en stædfunden Ildspættelse, uagtet de vidste, at en Anden havde tilstaaet sig skyldig i denne, ansete efter Strfl.'s § 245, for den enes Vedkommende tildels smh. med § 52	88
En Tiltalt, der ved Trusler havde aftvunget en Husmand 130 Kr. som Erstatning i Anledning af, at en Ko, som af denne var solgt til en Trediemand og derefter til Tiltalte paa Vilkaar, at 35 Kr. skulde betales tilbage af Kjøbesummen, hvis Koen — hvad senere blev Tilfældet — ikke kævede inden en bestemt Dag, anset efter Strfl.'s § 245	625

Servituter.

I et Tilfælde, hvor en Ejer af en Ejendom ved Salget af en Parcel fra samme havde paalagt denne forskjellige Indskrænkninger i Byggeretten, der vare thinglæste og noterede paa Parcellens Folio som en servitutmæssig Hæftelse, antaget, at disse Byggeindskrænkninger ikke vare stiftede til Fordel for og som en Ret for den ved Salget tilbageblevne Del af Ejendommen, saaledes at de kunde gjøres gjældende ogsaa af de senere Ejere af Dele af denne . .	147
I et Tilfælde, hvor en paa en Ejendom ved Skjødet til en tidligere Ejer lagt Vejret ikke var bleven læst som Hæftelse paa Ejendommen, og denne derefter ved Auktion blev solgt til en Trediemand, uden at den nævnte Vejret omtaltes i Auktionskonditionerne, hvori det alene hed, at Ejendommen solgtes med de »Rettigheder, Herligheder og Byrder«, hvormed den tidligere Ejer havde ejet samme — antaget, at Vejretten ikke kunde gjøres gjældende mod sidstnævnte Kjøber, da der ikke var tilvejebragt Bevis for, at han ved Ejendommens Erhvervelse havde været bekendt med samme, og han heller ikke efter Auktionskonditionerne Indhold havde havt saadan Opfordring til nærmere at undersøge den hidtilværende Ejers Adkomst-dokumenter, at han maatte betragtes, som om han var bekendt med den nævnte Vejret	171

Skatter og Afgifter.

I et Tilfælde, hvor et med Dampskib hertil fra Danzig ankommet Parti Varer, som paa det i Danzig udfærdigede Konnossement vare betegnede som »Oelsaat«, i den af vedkommende Skibsmæglere afgivne Specialangivelse til det herværende Toldvæsen angaves som »Oliefrø«, antaget, at denne Betegnelse, der kun var en Oversættelse af Konnossementets Betegnelse, hvis nærmere Beskaffenhed

- iøvrigt var de paagjældende Skibsmæglere ubekjendt, ikke i og for sig indeholdt en Angivelse af Varen som toldfri i Henhold til Nr. 75 i Indførselstoldtarifen i Lov 4 Juli 1863 § 1, og at den af Toldvæsenet under denne Forudsætning nedlagte Paastand om Mulkt for urigtig Specialangivelse derfor ikke kunde anses beføjet 22
- I et Tilfælde, hvor en Udlægshaver havde tiltraadt Besiddelsen af en Ejendom i Henhold til det af ham paa en Tvangsauktion over Ejendommen gjorde højeste Bud og derefter havde overdraget sin Ret til at erholde Udlægsskjøde til en Trediemand, antaget, at en den paagjældende Ejendom paahvilende Rekognition, der skulde erlægges, hver Gang Ejendommen skiftede Arvefæster, ogsaa vilde være at erlægge af vedkommende Udlægshaver, uden Hensyn til at hans Adkomst ikke var bleven fuldstændig berigtiget ved Udstedelse af Udlægsskjøde, forinden Ejendommen gik over til den senere Erhverver 27
- Antaget, at Officerer i Kjøbenhavn er pligtige til at yde Bidrag til kjøbenhavnske Kirker i Henhold til Lov 1 April 1888 om Ligning af Bidrag til Kirkerne i Kjøbenhavn, idet Res. 28 Marts 1821, der indrømmer Officerer Frihed for Bidrag til Delinkventomkostninger og Kirkers Istandsættelse, ikke antoges at angaa Kjøbenhavn, og Bidrag til Kirker ikke kunde henregnes til kommunale Afgifter, hvorpaa Bestemmelsen i Lov 17 Maj 1873 § 3 kunde komme til Anvendelse 97
- Antaget, at den i Plan 1 Juli 1799 § 171 givne Bestemmelse om Erlæggelse af $\frac{1}{4}$ pCt. Afgift ved Kjøb og Salg ikke er anvendelig ved Mageskiftehandler 119
- Antaget, at Bestemmelsen i Lov 24 Marts 1875 § 16 om Tilsyn med Dampkjedler paa Landjorden om, at der kun skal betales 20 Kr. for Synsforretninger ved »Anlæg med 2 eller flere særskilte Kjedler«, maatte komme til Anvendelse ved Fastsættelsen af Betalingen for en Synsforretning over 9 under Sagen omhandlede Kjedler, der efter det Foreliggende maatte betragtes som eet samlet Anlæg 618
- Antaget, at Bestemmelsen i Frd. 12 Marts 1790 om, at forfaldne Renter af Prioriteter ikkun for et Tidsrum af eet Aar nyde Fortrinsret fremfor yngre Pantebreve, ikke analogisk kan bringes til Anvendelse paa Restancer for forfaldne Arvefæsteafgifter 675
- Antaget, at Bestemmelsen i Skiftegebyrlov 30 November 1874 § 3 Nr. 2 om Nedsættelse af Skifteafgiften, naar et Dødsbo udleveres Lodtagerne til videre Behandling, ikke

kan komme til Anvendelse i Exekutorboer, der, hvis de havde været behandlede af den ordinære Skifteret, med dennes Billigelse kunde være extraderede til privat Skifte i Henhold til Skiftelov 30 November 1874 § 75 755

Skibbrud, Oversvømmelse eller anden større Ulykke
(Strfl.'s Kap. 29).

Sanitetsslagteren ved Københavns Kvægtorv, der i egen- nyttig Hensigt til en Slagtermester havde solgt Kjød, som, efter hvad han vidste, var kasseret af Kjødkontrollen, og om hvilket Sundhedskollegiet i en derom afgiven Erklæring havde udtalt, at Nydelsen deraf var farlig for Menneskers Sundhed, anset efter Strfl.'s § 290, dog kun 2. Mb., idet det fandtes betænkeligt at forkaste hans Forklaring om, at han ikke havde antaget, at der var nogen egentlig Fare forbunden med Nydelsen deraf, og at Kjød af lignende Beskaffenhed upaataalt forhandles de fleste Steder her i Landet udenfor København. En Meddelagtig anset efter samme Bestemmelse, jfr. § 54 . . . 279

Skolevæsen.

Antaget, at Bestemmelsen i Lov 8 Marts 1856 § 1 maa for- staas saaledes, at der, først naar Børneantallet i en Skole paa Landet med een Lærer overstiger 100, af Hensyn hertil kan fordres indrettet en ny Skolestue eller oprettet en ny Skole; Ministeriet for Kirke- og Undervisnings- væsenet derfor kjendt uberettiget til at paalægge et Sogne- raad at træffe Foranstaltninger til Forøgelse af Lærer- kræfterne i en Skole, i hvilken det nævnte Børneantal ikke var naaet 269

Straf.

Strfl.'s § 58 anvendt 684, 717, 848
Strfl.'s § 58, 2. Mb., anvendt 32

Sædeligheden (Forbrydelse herimod).

En for Overtrædelse af Strfl.'s § 182 tiltalt Gjæstgiverske frifunden af Mangel paa Bevis 1
En for uterligt Forhold overfor forskellige Pigebørn tiltalt Person frifunden af Mangel paa Bevis 175
En for Voldtægt tiltalt Person frifunden af Mangel paa Bevis 348
En i et Dagblad optagen Artikel betitlet »den gamle Adam« ikke antaget at kunne betegnes som et utugtigt Skrift . . 650
En for Uterlighed mod et 7 Aars Barn tiltalt Person fri- funden af Mangel paa Bevis 702

En for Overtrædelse af Strfl.'s § 185 Tiltalt, der ved Natte- tid var gaaet ind til en Pige i hendes Kammer og havde lagt sig i Sengen hos hende, der laa afklædt, samt havde befølt hende paa utugtig Maade, frifunden, da han efter sin Forklaring, som ikke fandtes at kunne forkastes, var gaaet ud fra, at han havde Pigens Samtykke til sin Ad- færd overfor hende	746
Tvende for Overtrædelse af Strfl.'s § 162 tiltalte Personer frifundne af Mangel paa Bevis.	751
En for Omgængelse mod Naturen tiltalt Person frifunden	794
En Tiltalt anset efter Strfl.'s § 161, jfr. tildels § 178, tildels § 174	853
En 16aarig Person anset efter Strfl.'s § 168, jfr. § 46, for at have villet tiltvinge sig Samleje med en 13aarig Pige	52
En Tiltalt anset efter Strfl.'s § 168.	20
En Tiltalt anset efter Strfl.'s § 168, 2. Mbr., da vedkom- mende Pige, der tidligere havde født et uægte Barn, ikke kunde anses uberygtet	334
En Tiltalt anset efter Strfl.'s § 168, jfr. § 46	760
En Tiltalt anset efter Strfl.'s § 168, jfr. § 46, idet han ikke kunde anses af egen fri Villie at have opgivet sit Forsæt til at tiltvinge sig legemlig Omgang med vedkommende Kvinde	845
En Person, som i Henhold til et af vedkommende Fruen- timmer i ædru Tilstand forud givet Samtykke til at til- staa ham Samleje, forsøgte, efter at hun paa Grund af Beruselse var bleven fuldstændig bevidstløs, at fuldbyrde et saadant under Omstændigheder, hvorunder de kunde iagttages af Personer af begge Kjøen, anset efter Strfl.'s § 170, jfr. § 46, samt § 185	59
En Tiltalt, der havde forsøgt at faa Samleje med sin 15- aarige Tjenestepige, medens hun sov, anset efter Strfl.'s § 170, jfr. § 46	348
En Tiltalt anset efter § 173, jfr. § 46 og § 176, jfr. § 173. Kriminal- og Politiretten havde alene anvendt § 176, jfr. § 173.	851
En Fader, der havde behandlet sine henholdsvis 10 og 6 Aar gamle Døtre paa uterlig Maade, anset efter Strfl.'s § 176, jfr. § 161 og § 173	3
En Fader, der havde gjort sig skyldig i uterligt Forhold overfor sin 12 aarige Datter, anset efter Strfl.'s § 176, jfr. §§ 161 og 174	320
En Person, der havde behandlet 2 af sine Tjenestepiger, henholdsvis 13 og 15 Aar gamle, paa uterlig Maade, anset efter Strfl.'s § 176, jfr. § 174	348

En Mandsperson, der paa Gaden havde spurgt et 13 Aars Pigebarn, om hun vilde tjene en Krone, hvorved han efter sin Forklaring tilsigtede at formaa hende til at følge med hen paa et eller andet Sted, hvor han kunde se Lejlighed til at tilfredsstille sin Sandselighed ved at behandle hende uterligt, men som opgav sit Forehavende, da Pigen henvendte sig til en Politibetjent, anset efter Strfl.'s § 176, jfr. § 174, smh. med § 46	522
En Snedkerlærling, der paa utugtig Maade havde befølt en Pige, med hvem han sad sammen paa en Grøftkant, paa hendes blotte Legeme samt revet Baandet over paa hendes Underbenklæder, som han vilde tage af hende, anset efter Strfl.'s § 176, jfr. § 170, idet han ikke mod sin Bægtelse kunde anses overbevist om at have villet have Samleje med hende, der paa Grund af Fuldskab maatte antages at have været ude af Stand til at modsætte sig det	598
En Tiltalt, der paa utugtig Maade havde befølt en 14 Aars Pige, anset efter Strfl.'s § 176, jfr. § 174	716
To Tjenestekarle, der ved Nattetid vare trængte ind i en dem ubekjendt Piges Kammer og, uden hendes Tilladelse, havde lagt sig hos hende i Sengen, hvor de, idet den ene holdt fast om Halsen paa hende, befølte hende paa utugtig Maade, anset efter Strfl.'s § 176, jfr. § 188.	744
Strfl.'s § 178 anvendt	553, 578
Strfl.'s § 181 anvendt	348
Strfl.'s § 185 anvendt paa en Person, der havde behandlet flere af sine Tjenestepiger uterligt	348

Tilbagesøgningsret.

I et Tilfælde, hvor en Person havde indsat Penge i en Sparekasse paa en Andens Navn uden dennes Vidende og derefter senere overleverede Vedkommende Bogen, antaget, at det under Hensyn til de dermed forbundne Omstændigheder ikke havde været hans Hensigt dermed at overføre Ejendomsretten til de paa Bogen indsatte Penge til Modtageren, hvorfor denne, som havde hævet og forbrugt det paa Bogen indestaaende Beløb, uden at der efter det Foreliggende havde været Føje for ham til at tro, at Meningen havde været den at skjenke ham Bogen, maatte anses pligtig til at tilbagebetale Beløbet	472
---	-----

Tilregnelighed.

En for Tyveri tiltalt Person frifunden paa Grund af manglende Tilregnelighed	419
--	-----

Strfl.'s § 39 bragt til Anvendelse paa en Person, om hvem Sundhedskollegiet havde udtalt, at han ikke led af Sindsygdum, men at hans Evner vare sløvede af Drik.....	466
Strfl.'s § 39 endvidere bragt til Anvendelse	311

Tyendeforhold.

En Tjenestekarl for Opsætsighed, Vold og Fornærmelser mod sin Husbond og dennes Hustru anset efter Tyendelovens § 26	589
--	-----

Tyveri.

En herfor Tiltalt frifunden	875
En herfor Tiltalt frifunden af Mangel paa Bevis	420
En Kusk for et Teglværk, der havde tilegnet sig Kul og Brænde af de Læs, som han kjørte for Teglværket, anset efter Strfl.'s § 228. Forsaavidt han endvidere havde tilegnet sig Brændestykker, som vare tabte paa Landevejen fra andre af Teglværkets Vogne, anset efter Strfl.'s § 247	5
En Tiltalt, der i en Skov uden Vedkommendes Tilladelse havde tilegnet sig 7 à 8 Stykker Stænger, der vare 5 à 9 Tommer i Gjennemsnit og havde en Længde af 7 à 8 Alen, samt 3 à 4 til Indhegning anvendte Lægter, hver 3 à 4 Alen lange, hvilke Gjenstande, der havde en Brændelsværdi af 2 Kr. 50 Øre, han havde forbrugt til Brændsel, efter Beskaffenheden og Værdien af det Stjaalne anset efter Strfl.'s § 228. Overretten havde anvendt § 235 . . .	224
Sanitetsslagteren ved Kjøbenhavns Kvægtorv og offentlige Slagtehus, der til egen Fordel havde bortsolgt Kjød, der af Kjødkontrollen var kasseret som værende utjenligt til Menneskeføde og derfor skulde destrueres, straffet for Tyveri. En Meddelagtig anset efter Strfl.'s § 228, jfr. § 54 og § 47, 2det Mb.	279
Et Bud, der fra sin Principals Forretningslokale, hvortil han havde uhindret Adgang, hemmeligt havde borttaget en Del Tæpper, som han strax efter pantsatte til egen Fordel, straffet for Tyveri.	582
En Tjenestepige, der ved Hjælp af en Ildskovl havde opbrudt Laasen paa et i hendes Husbonds Lejlighed, hvortil hun havde uhindret Adgang, staaende Chatol og deraf udtaget et større Beløb, som hun tilegnede sig, samt fra en Medtjenende havde stjaalet en Tikroneseddel, som hun udtog af dennes i deres fælles Kammer henstaaende Kommode, anset efter Strfl.'s § 228, 1. og 2.-Stk.	600

Straf for simpelt Tyveri endvidere idømt 44, 46, 48, 53, 118, 158, 216, 275, 279, 302, 309, 815, 317, 324, 337, 343, 345, 389, 407, 414, 435, 447, 452, 458, 463, 484, 505, 513, 523, 580, 591, 592, 652, 655, 682, 684, 717, 778, 808, 826, 827, 850

Kvalificeret Tyveri.

En Person, som havde banet sig Adgang til en Lo ved at stige ind gennem en ikke til Indgang bestemt, aabentstaaende Lem i samme, anset efter Strfl.'s § 229 Nr. 4. . . 449
Straf for kvalificeret Tyveri endvidere idømt . . 111, 275, 363, 808

Tyveri efter Strfl.'s § 233.

Straf idømt 204, 211, 552, 790

Tyveri efter Strfl.'s § 235.

Tilegnelsen af ca. 1 Skp. Kartoffler og en halv Snes Gulerødder, som vedkommende Tiltalte havde opgravet og bragt til sit Hjem, hvor han fortærede dem med sin Familie, henført under denne §. 14
Et af en 13-aarig Dreng forøvet Tyveri af nogle Penge fra en hans Fader tilhørende Sparebøsse henført under denne §, hvorfør Tiltalte i Medfør af Strfl.'s § 36 blev frifundet 211
Tilegnelsen af et Par Fedtlæderstøvler til Værdi 2 Kr., der henlaa paa et Loft mellem nogle gamle Klædningsstykker og Klude af ringe Værdi, henført under denne §. 379
Tilegnelsen af ca. 8 Pd. Sukker af Værdi 2 Kr. henført under denne § 461
Tilegnelsen af et Forklæde af Værdi 50 Øre henført under denne § 464

Tyveri efter Strfl.'s § 236.

Straf herfor idømt en 13aarig Dreng. 790

Udeblivelsesdomme 253, 254, 255, 272, 273, 274, 301, 835

Udvisning af Riget.

Strfl.'s § 16 bragt til Anvendelse. 193

Underholdningsbidrag.

En Barnemoder tilstedet at aflægge Sigtelsesed, da den udlagte Barnefader, der havde benægtet at være Fader til det paagjældende Barn, havde erkjendt at have adskillige Gange gjort Forsøg paa at have Samleje med dets Moder, bl. a. til en Tid, paa hvilken Barnet maatte antages at

være avlet, og han ikke mod hendes Benægtelse havde ført Bevis for, at han, som han paastod, led af Impotens

109

Vandløb.

I et Tilfælde, hvor en Kommune i Henhold til et af Sundhedskommissionen givet Paalæg havde foranstaltet et Spildevandsløb forandret til en lukket Ledning og fordelt Udgifterne i Henhold til en efter Arbejdets Udførelse af Vandsynsmænd afsagt Kjendelse, antaget, at disse i Henhold til § 20 i Lov om Vands Afledning og Afbenyttelse af 28 Maj 1880 havde været kompetente til at træffe Afgjørelse om den nævnte Fordeling, saaledes at en paa Grundlag heraf foretagen Udpantningsforretning maatte anses lovlig.....

628

Vandrebog.

En tiltalt Murersvend straffet for Overtrædelse af Frd. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10.....

66

Vareforfalskning.

En Bestyrer af et Andelssvineslagteri, som i det af Slagteriet selv tilvirkede Fedt havde blandet amerikansk Svinefedt, ikke antaget derved at have gjort sig skyldig i en Vareforfalskning, der kunde rammes af Strfl.'s § 278. Derimod anset efter Strfl.'s § 257

667

Veje.

I et Tilfælde, hvor en i Skjødet paa en Ejendom til en tidligere Ejer ommeldt Vejret ikke var bleven læst som Hæftelse paa Ejendommen, antaget, at den ikke kunde gjøres gjældende mod en senere Ejer, som ved Auktion havde købt den nævnte Ejendom, idet den ikke omtales i Auktionskonditionerne, hvor der alene stod, at Ejendommen solgtes med de »Rettigheder, Herligheder og Byrder«, hvormed den tidligere Ejer havde ejet den, og Kjøberen ikke i dette Auktionskonditionerens Indhold havde haft en saadan Opfordring til at undersøge den hidtilværende Ejers Adkomstdokumenter, at han maatte betragtes, som om han havde været bekendt med den nævnte Vejret

171

I en Sag, hvorunder Ejerinden af en Gaard, hvem en tidligere Sognevej ved Beslutning af vedkommende Amsraad var overladt som privat Vej med dens daværende Udstrækning, forment, at hendes Nabo havde formindsket dens Bredde paa en Strækning, hvor den gennem-

skar hans Lod, hvorfor hun paastod ham tilpligtet at sætte den i en saadan Stand paa bemeldte Strækning, at den fik en Bredde af 8, subsidiært 7 Alen, — hendes subsidiære Paastand taget tilføje, da Vejen efter det oplyste, paa den Tid den overlodes hende, var saa bred, at 2 Vogne kunde kjøre forbi hinanden paa den i hele dens Længde, hvortil der efter Sagens Oplysninger udkrævedes en Vejbredde af 7 Alen, og dens nuværende mindre Bredde maatte antages at hidrøre fra, at Naboen ved Oppløjning havde inddraget det Manglende under sin Mark	237
En af et Amtsråd paa Foranledning fra Indenrigsministeriets Side tagen Beslutning om Optagelse paa Fortegnelsen over offentlige Landeveje af nogle Stationsadgangsveje antaget knyttet fra Amtsrådets Side til den Forudsætning, at Indenrigsministeriets Paabud havde Hjemmel i Lov 21 Juni 1867 § 2, hvorfor Amtsrådet, efterat det ved Høiesterets Dom var statueret, at denne Forudsætning var urigtig, ikke kunde være bunden ved sin nævnte Beslutning	645
Vestindien.	
En Tiltalt, der havde dræbt en Kvinde ved med en Kniv at tilføje hende et dødeligt Saar i Halsen, anset efter Frd. 4 Oktober 1833 § 11 med Livsstraf efter D. L. 6—6 —1, jfr. Frd. 24 September 1824	79
Høiesteretsstævningen i en Sag kjendt uefterrettelig, da Citanten ikke overensstemmende med Pl. 2 Juni 1819 § 1 havde gjort Anmeldelse paa Høiesterets Justitskontor om Varselets Udløb, og denne Forsømmelse ikke kunde anses afhjulpen paa anden Maade	93
En Person, som havde sat Ild paa en Sukkermark og en Majsstak, anset efter Frd. 26 Marts 1841 § 6, jfr. Reskr. 12 August 1848	453
En for Tyveri tiltalt Person anset efter Frd. 11 April 1840 § 15	459
En for Tyveri Tiltalt anset efter Frd. 11 April 1840 § 12, 2det Mb., § 80, jfr. § 12, 1ste Mb., og § 1, jfr. Adg. 6 Januar 1852 § 3	707
En Tiltalt, der af Overretten var straffet for 2den Gang begaaet Tyveri efter Frd. 11 April 1840 § 13, af Høiesteret ikkun anset for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Frd.'s § 1, jfr. § 29, idet en tidligere Sag, under hvilken Tiltalte efter Frd.'s §§ 1 og 11, jfr. § 29, var anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ifølge Adg.	

6 Januar 1852 § 2, sidste Pkt., i 1. Instants kunde have været behandlet som Politisag, uanset at Tiltalte ved Dommen tillige var bleven anset efter Frd.'s § 11, da dog Straffen i Henhold til Frd.'s § 29 var blevet bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost.....

758

En Person, som med en Stok havde tilføjet en Anden nogle Slag over Brystet, der maatte antages at have forårsaget dennes Død, anset efter Frd. 4 Oktober 1833 § 2, sidste Mbr., og §§ 4 og 15; forsaavidt Tiltalte tillige havde sat sig i Besiddelse af forskellige den Afdøde tilhørende, paa Gjerningsstedet beroende Gjenstande, anset efter Frd. 11 April 1840 § 38.....

831

Vexel.

I et Tilfælde, hvor et Grossererfirma her i Staden til en herværende Handlendes Ordre havde trukket 6 Vexler paa et engelsk Handelshus og sendt disse sammen med Konnossementet paa et herfra samtidigt afskibet Parti Smør til Huset, der anmodedes om at honorere Vexlerne og sælge Smørret bedst muligt for Firmaets Regning, men som, da det erfarede, at Firmaet her imidlertid havde standset sine Betalinger, nægtede at acceptere Vexlerne, hvorimod det solgte Smørret, hvis Provenu senere indbetaltes i det herværende Firmas Konkursbo, antaget, at den Handlende, til hvis Ordre Vexlerne vare trukne, og som var vidende om Smørrets Afsendelse i Konsignation, ikke var indtraadt i det danske Firmas Ret til Kjøbesummen for Smørret, forsaavidt Vexlernes Paalydende angik, — hvorom intet indeholdtes i Vexlerne, og hvorom intet var paaberaabt at være aftalt mellem dette og ham, — og derfor anset uberettiget til forlods Fyldestgjørelse for Vexlernes Beløb i Firmaets Konkursbo.....

84

Vidnepligt.

Et Vidne, der havde protesteret mod at besvare et ham forelagt Vidnespørgsmaal under Paaberaabelse af, at Besvarelsen deraf kunde paadrage ham selv Processer og Injuriessøgsmaal, i Henhold til Grundsætningen i D. L. 1—13—17 fritaget for at vidne, uanset at der, da Høiesteretsdommen afsagdes, var forløbet saa lang Tid, siden Vidnet skulde have udtalt sig som i Spørgsmaalet nævnt, at der ikke længere vilde kunne ske Paatale mod ham til Strafs Lidelse.....

357

I et Tilfælde, hvor der ved et Vidnespørgsmaal tilsigtedes at faa oplyst et af et Firma formentlig udvist Forhold ved dets

Varefabrikation, antaget, at det paagjældende Vidne, efter hvad der var oplyst om dets Stilling i Firmaet, ikke kunde tvinges til at afgive Vidneforklaring efter det ham forelagte Spørgsmaal eller overhovedet om det i disse omhandlede Forhold 396

Vold mod Private.

Tvende Oppassere paa en Sindssygeanstalt, som under en Kamp med en dør indlagt Person havde kastet ham om paa Gulvet og derefter, for at tildele ham en Revselse, bibragt ham en Mængde Slag med et Kasteskaft paa hans blottede Bagdel, Laar og venstre Arm og Haand, hvilke Slag dog kun medførte forskellige Blodudtrædninger og Strimer paa de paagjældende Legemsdele, anset alene efter Strfl.'s § 125, jfr. § 144, men ikke tillige efter § 203. Forsaavidt den Sindssyge kort efter var bleven fundet død i sin Celle, og Døden efter Obduktionsforretningen maatte antages at være en Følge af en Sønderrivning af Leveren opstaaet under hans Kamp med de tvende Tiltalte, de Tiltalte ikke paalagte Ansvar efter Strfl.'s § 198, idet de ikke vare overbeviste om at have gjort sig skyldige i nogen Uagtsomhed under deres ovennævnte Kamp med Afdøde, og Sønderrivningen af Leveren ikke kunde antages at hidrøre fra den ham bagefter tildelede Revselse	164
En Person, der havde anvendt Vold mod en Sognefoged, der vilde anholde ham, alene anset efter Strfl.'s § 100	613
En for Vold mod sin Fader tiltalt Person anset efter Strfl.'s § 201	150
En for Mishandling af sin Hustru tiltalt Person anset efter Strfl.'s § 202	190
Ligeledes	348, 398
En for Mishandling af sin Hustru tiltalt Person anset efter Strfl.'s § 202, jfr. § 203	3
Ligeledes	303, 404
En for Mishandling af sin Hustru og Datter Tiltalt anset efter Strfl.'s § 202, 1. og 2. Mb.	76
En Person, der havde tilføjet en anden flere Slag i Hovedet med knyttet Haand, som Følge af hvilke denne i 6 Dage var sengeliggende paa Grund af Hovedpine, Svimmelhed og andet Ildebefindende, anset efter Strfl.'s § 203	191
En Person, som havde indfundet sig hos en Handlende og begjært nogle Varer udleverede paa Kredit, men som, da denne ikke blev indrømmet ham, i Vrede herover øvede Vold mod den Handlende, hvorved der tilføjedes denne en alvorlig Beskadigelse af den højre Arm, anset efter Strfl.'s § 203	193

Strfl.'s § 203 endvidere anvendt 50, 55, 91, 114, 139, 162, 243, 430,
659, 678, 705, 821

En Tiltalt, der uden Anledning havde grebet fat i en 61aarig, noget affæddig Mand og kastet ham om paa Gulvet samt sparket ham, hvilken Behandling for Overfaldne medførte et Ribbensbrud, hvoraf senere en kronisk Betændelse i Lungesækken udviklede sig, og en saa betydelig Forringelse i hans Arbejdsevne, at han næsten intet kunde foretage sig, anset efter Strfl.'s § 204..... 305

Ærefornærmelser.

En Redaktør, som i sit Blad ved Omtalen af et nyt Bankforetagende havde sammenstillet dette med nogle ældre lignende Selskaber, i hvilke forskjellige Misligheder vare begaaede, ikke antaget ved nævnte Sammenstilling at have udtalt nogen Sigtelse mod Bestyrelsen af den nye Bank for at være i Stand til at gjøre sig skyldig i lignende Misligheder eller overhovedet i nogen Urigtighed i Henseende til Bankens Ledelse..... 381

Redaktøren af Dagbladet »Socialdemokraten« anset efter Strfl.'s § 216, jfr. § 215, for i en Artikel betitlet »den barmhjertige Samaritan i Hørsholm« at have fremsat forskjellige i høj Grad ærefornærmende og ganske ubeføjede Sigtelser mod en Præst i Anledning af, at en hos denne tjenende Pige efter en for tidlig Fødsel var bleven flyttet til et Sygehus, hvor hun Dagen efter Flytningen afgik ved Døden..... 154

Den ansvarhavende Redaktør for et Dagblad anset med Straf efter Strfl.'s § 217 for en i Bladet indrykket, ikke underskrevet Artikel, som ved Skildringen af nogle i Forlystelsesetablisementet »Tivoli« begaaede Excesser maatte antages at have sigtet en herværende Politiassistent for at være Gjerningsmand dertil..... 477

I et Tilfælde, hvor der, i Anledning af et stedfundet Myn-dighedsmisbrug fra en Gensdarms Side, i et Dagblad havde været indrykket en Artikel, der fandtes at indeholde en for Chefen for Gensdarmerikorpset fornærmelig Sigtelse for, at der trods indgiven Klage ikke var foretaget noget fra Gensdarmeriets Side i Anledning af det Passerede, vedkommende Redaktør, som ikke havde havt tilstrækkelig Føje til denne Sigtelse, anset efter Strfl.'s § 217, dog saaledes at der ved Straffens Fastsættelse fandtes at maatte tages Hensyn til, at han havde havt Grund til at antage, at den i Artiklen nævnte Klage var kommen til Gensdarmerikorpsets Kundskab..... 501

Rettelser.

Pag. 228 sidste Linie fornedet staar »kunde«; læs: »kunne«.

Pag. 343 og 345 ere Sagerne Nr. 273 og 276 anførte som paakjendte Mandagen den 31 August; skal være: Onsdagen den 2 September.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 1.

Iste ordinære Session.

Fredagen den 6 Marts.

Nr. 130.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Kirsten Rasmussen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182 og Lov 15 Maj 1875 § 19.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 30 November 1889: Tiltalte, Gjæstgiverske Kirsten Rasmussen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt have sin Adkomst til at drive Gjæstgiveri forbrudt. I Salær til Aktor Kammerassessor Jespersen betaler hun 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 April 1890: Tiltalte Gjæstgiverske Kirsten Rasmussen bør til Odense Kjøbstads Politikasse bøde 20 Kr., men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte betaler derhos Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Kammerassessor Jespersen for Underretten 15 Kr. og til Prokurator Hvalsøes Dødsbo samt til Prokurator Gottschalck for Overretten, hver 20 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af Lov 15 Maj 1875 § 19, vil Sagen været at afvise fra Høiesteret, da den Straf, som for det hende i saa Henseende paasigtede Forhold efter Lovens § 22 kan idømmes hende, ikke udgjør summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom under den øvrige Del af Sagen anførte Grunde samt da de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat, maa det billiges, at der ved Dommen er tillagt hende Frifindelse, forsaavidt hun er sigtet for Overtrædelse af Straffelovens § 182, hvorhos Aktionens Omkostninger i Henhold til Bestemmelserne i Lov 5 April 1888 § 8 maa udredes af det Offentlige. Dommen vil saaledes med denne Forandring være at stadfæste.

Den af Tiltalte for Høiesteret nedlagte Paastand om at tillægges Erstatning, fordi hun har været undergivet Varetagtsfængsel, vil ikke kunne tages til Følge, da de i sidstnævnte Lovs § 1 fastsatte Betingelser for saadan Erstatnings Tilkjendelse ikke findes i nærværende Tilfælde at være tilstede.

Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Lov 15 Maj 1875, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier, udredes af det Offentlige. Der tillægges Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen i Salarium for Høiesteret hver 60 Kroner, som ligeledes udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Kirsten Rasmussen, der ejer Gjæstgiveriet „Løven“ i Odense, og som er født 31 August 1830 og ikke funden forhen kriminaliter tiltalt eller straffet, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 182 og Lov af 15 Maj 1875 § 19.

Det fremgaar af Sagen, at nogle Mandspersoner, der kom i Tiltaltes Beværtning, have rekvireret Drikkevarer, navnlig Vin, og ladet dem indbringe i et afsides Værelse, hvor de trakterede Opvartningspigen og plejede legemlig Omgang med hende, men det kan ikke mod Tiltaltes Benægtelse anses bevist, at Tiltalte har vidst, at der blev drevet Utugt ved de paagjældende Lejligheder. Det fremgaar endvidere af Sagen, at der har logeret i hendes Gjæstgiveri Personer af forskjelligt Kjøen, der have delt Værelse og Seng sammen om Natten, skjøndt de ikke var gifte, men det er ikke mod Tiltaltes Benægtelse godtgjort, at hun har været bekendt med sidstnævnte Omstændighed. Tiltalte vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, forsaavidt hun er aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Derimod vil Tiltalte ikke kunne undgaa at anses for Overtrædelse af Lov af 15 Maj 1875 § 19, idet hun har undladt at indføre en Handelsbetjent, hvem hun for Betaling ydede Natte-logis en Gang i Maj f. A., i Gjæstgiveriets Fremmedbog, og Tiltalte vil herfor være at anse efter bemeldte Lovs § 22 med en Odense Kjøbstads Politikasse tilfaldende Bøde, der bestemmes til 20 Kr.

I Overensstemmelse med Anførte vil den indankede Dom, hvorved Tiltalte er anset for Overtrædelse af Straffelovens § 182, tildels denne Paragrafs Analogi, og Lov af 15 Maj 1875 § 19 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos hun i Henhold til Lov af 23 Maj 1873 § 9 er dømt til at have sit Næringsbevis paa Gjæstgiveri forbrudt, være at forandre.

Nr. 144. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Hans Rasmussen (Def. Klubien),

der tiltales for Vold og uterligt Forhold.

Baag Herreds Extrarets Dom af 10 Juni 1890: Tiltalte Fattiglem Hans Rasmussen af Dreslette Fattiggaard bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Overretssagfører Nielsen 10 Kr. og til Defensor Prokurator Kramer 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 November 1890: Tiltalte Hans Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte efter Sagens Oplysninger ofte i beruset Tilstand har mishandlet sin Hustru, og iøvrigt i det Væsentlige i Henhold til det i Dommen Anførte maa det billiges, at han er anset efter de der nævnte Lovbestemmelser, men Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Hans Rasmussen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i eet Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesterets-sagfører Bagger og Advokat Klubien for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Omstændighederne ved nærværende fra Baag Herreds Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Hans Rasmussen aktioneres for Vold og uterligt Forhold, ere ifølge de af Tiltalte afgivne Tilstaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger i det Væsentlige følgende: Lørdagen den 1 Marts d. A., da Tiltalte, efter at have ligget flere Dage i Sengen og drukket Brændevin, var staaet op gaaet bort med tvende Flasker, som han vilde sælge for derved at skaffe sig mere Brændevin, blev han efterfulgt af sin Hustru Mariane, født Davidsen, der vilde hindre ham deri og derfor fratog ham Flaskerne, som hun dog paa hans Forlangende strax tilbagegav ham; men umiddelbart derefter tilføjede han, der efter Hustruens Udsagn var lidt beruset, men efter sin egen Forklaring meget beruset, hende med sin Fod, paa hvilken han bar en svær Støvle, et Spark i den venstre Side over Hoftens, saaledes at hun fik et Ribben brækket og styrtede om, hvorefter

han forlod hende. Hun kunde dog selv rejse sig og gaa ind i sin Bolig, men maatte gaa til Sengs og laa derefter 3 Uger under Lægebehandling; men ifølge en paa Foranledning herfra tilvejebragt Lægeerklæring af 12 September d. A. er hun fuldstændig helbredet, saa at den hende tilføjede Beskadigelse ikke vil medføre varige Følger.

Hvad Sigtelsen for Uterlighed angaar, da er det tilstrækkelig oplyst, at Tiltalte en Dag i Efteraaret 1888, da han laa paa sin Seng, hvor han forgjæves havde søgt at bortsove en Rus, kaldte sin da tiaarige Datter Emeta hen til sig, tog hende op til sig i Sengen, løftede hendes Klæder op og, idet han blottede sig, lagde sig ovenpaa hende og befølte hendes Kjønnsdele. Et lignende uterligt Forhold har Tiltalte kort forinden ligeledes i stærkt beruset Tilstand udvist mod sin den Gang sexaarige Datter Antonette.

For de af Tiltalte saaledes begaaede Forbrydelser findes han, der er født den 29 September 1848, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, at burde anses efter Straffelovens §§ 202 og 203 samt efter § 176, cfr. § 161 og § 173, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 143.

Advokat Klubien

contra

Albrecht Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 10 September 1890: Tiltalte Vognmand Albrecht Nielsen af Klovtofte, Høiethostrup Sogn, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; han udreder derhos alle af denne Sag flydende Omkostninger og derunder Salær til Aktor Prokurator Diechmann og til Defensor Prokurator Konnerup 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 November 1890: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Salomonsen, betaler Tiltalte Albrecht Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Vognmand Albrecht Nielsen af Klovtofte, der er født den 29 Juni 1844 og ikke findes tidligere kriminaliter tiltalt eller straffet, for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittogods. Det er i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, som i flere Aar for Forpagteren paa Hakkemose Teglværk har kjørt Kul fra Thostrup Jernbanestation til Teglværket, har i Løbet af de sidste Par Aar tilvendt sig Kul af Læssene, idet han, naar han under Kjørselen fra Stationen passerede forbi sit ved Landevejen beliggende Hus, jævnlig har kastet flere Stykker Kul af eller puttet noget Kul i sin Foderpose, hvorpaa han har indbragt det Stjaalne i sit Hus, ligesom han ogsaa, naar han i den senere Tid tillige kjørte Fyrrebrænde til Teglværket fra fornævnte Station, paa lignende Maade af og til har tilvendt sig Favnestykker af Læssene. Endelig har han vedgaaet paa Landevejen i 3 forskellige Gange at have fundet 4 Favnestykker af samme Sort Brænde, som han, skjændt det stod ham klart, at de tilhørte Teglværket og maatte være tabte fra de andre Vogne, som besørgede Brændekjørselen, optog og bar ind i sit Hus, da han passerede der forbi, uden senere at oplyse eller aflevere det Fundne. Hvormeget Tiltalte paa disse Maader har tilvendt sig i det Hele af Kul og Brænde, har ikke kunnet oplyses, men foruden at en Del deraf maa antages at være forbrugt af ham, er der under Sagen i hans Hus blevet forefundet 5 Tdr. Newcastle-Dampkul til en Værdi af ca. 2 $\frac{1}{2}$ Kr. pr. Td., og iberegnet noget kløvet Brænde ca. 24 Stkr. Favnebrænde til en omtrentlig ansat Værdi af 3 Kr. 14 Øre, og da han har erkjendt, at alt det saaledes Forefundne af ham er tilvendt paa de ovenangivne Maader, er det blevet udleveret til fornævnte Forpagter, der der-

efter har frafaldet Kæv paa yderligere Erstatning. For de af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 247 med en Straf, der ved den indankede Dom findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Mandagen den 9 Marts.

Nr. 132.

Advokat Halkier

contra

Meyer Vilhelm Meyer (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af § 5 i Lov 5 April 1888 om Fabrikation og Forhandling af Margarine m. m.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 Maj 1890: Tiltalte Meyer Vilhelm Meyer bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. Den ovennævnte Foustage med deri værende Margarine bør derhos være konfiskeret til Fordel for samme Kasse. Saa bør og Tiltalte udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Engberg og Mundt, 25 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at Tiltalte har været uvidende om, at den Margarine, paa hvilken han havde modtaget en Faktura, der angav Farven at være Nr. 9, var ankommen med det i den indankede Dom ommeldte Dampskib »Rona«, og at han først modtog Konnossement paa Varen, efter at denne maatte betragtes som indført. Da nu Ansvar for Indførselen ikke kan anses at paahvile Tiltalte som Følge af den Toldangivelse, der laa til Grund for samme, men som hverken var afgiven efter hans Ordre eller kan anses foretagen paa hans Vegne, ligesaa lidt som den blotte Hjemkjørsel af Margarinen kunde paadrage ham saadant Ansvar, vil Til-

talte allerede paa Grund af det saaledes anførte være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Meyer Vilhelm Meyer bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Høiesteret til Advokaterne Halkier og Hindenburg 60 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Grosserer Meyer Vilhelm Meyer, der er født den 13 Oktober 1845 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af § 5 i Lov om Fabrikation og Forhandling af Margarine m. m. af 5 April 1888. Ifølge den af Tiltalte afgivne Forklaring og det iøvrigt Oplyste er Sagens Omstændigheder følgende: Den 14 Marts f. A. ankom Dampskibet „Rona“ fra Leith her til Staden, medførende bl. A. 101 til Tiltalte bestemte Foustager Margarine fra en Margarinefabrikant i Holland, fra hvem Tiltalte tidligere har modtaget lignende Varer i Konsignation. Efter Skibets Ankomst foranledigede dets herværende Expeditør, i Henhold til en her i Staden stedfindende Sædvane, uden nogen speciel Bemyndigelse fra Tiltaltes Side, at der af et herværende Mæglerfirma blev afgivet behørig Angivelse bl. A. af de nævnte Varer til Toldvæsenet, og disse bleve herefter opløssede i Havnegade, og fornøden Attest om Toldbehandling af dem paategnet den afgivne Klareringsangivelse. Efter at derpaa Tiltalte fra fornævnte Expeditør havde modtaget Konnossementet paa Varerne, fik han, der hidtil havde været ubekjendt med Varernes Ankomst, samme Dag disse udleverede af Expeditørens Formand i Havnegade mod Aflevering af sit Adkomstdokument og lod dem kjøre til sit Lager heri Staden. Da det ved en af Margarineinspektøren dels umiddelbart herefter og dels den følgende Dag foretagen Undersøgelse af Indholdet af 3 eller 4 af de ommeldte Foustager viste sig, at den i dem værende Margarine havde en betydelig stærkere gul Farve end den ifølge ovennævnte Lovbestemmelse, jfr. Indenrigsministeriets Bekjendt-

gjørelse af 17 Maj 1888, tilladte, gjorde Inspektøren Anmeldelse herom til Politiet. Af de ommeldte 3 eller 4 Foustager, hvis Indhold blev undersøgt af Margarineinspektøren, har ikkun én kunnet identificeres under Sagen, og hvorvidt den i samtlige øvrige Foustager værende Margarine ved Indførslen her i Landet har havt en stærkere gul Farve end tilladt, har ikke kunnet oplyses. Der vil herefter ikkun blive Spørgsmaal om Strafansvar for Indførslen her i Landet af de Foustager med Margarine, hvis Indhold er bleven undersøgt som ommeldt, og om Konfiskation af den ene ovennævnte Foustage med deri værende Margarine.

Da Tiltalte, som bemærket, tidligere fra Udlandet har modtaget Margarine til Forhandling, og han, der har været bekendt med den ovennævnte Sædvane, hvorefter vedkommende Dampskibsexpeditør, uden nogen speciel Bemyndigelse fra Ladningsmodtagerens Side, foranlediger fornøden Angivelse af hertil fra Udlandet ankomne Varer afgivet til Toldvæsenet, ikke har gjort nogen Indsigelse imod, at denne Sædvane blev bragt til Anvendelse ogsaa paa Varer, bestemte til ham, findes han at maatte bære Ansvar for den her under Sagen ommeldte Margarines Indførsel her i Landet. Da det derhos ikke kan antages, at den undersøgte Margarines Farve i nogen væsentlig Grad har forandret sig i den korte Tid, der hengik, fra Margارين blev indført her i Landet, til den blev undersøgt, og der følgelig maa gaaes ud fra, at Farven ved Indførslen har været stærkere end tilladt, vil Tiltalte, der efter sin Forklaring, som ikke kan forkastes, har været uvidende om, at Varen havde en stærkere Farve end tilladt, i Henhold til Foranførte være at anse efter fornævnte Lovs § 14, 2det Punktum, jfr. § 5, sammenholdt med Lov af 11 April d. A., efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr., hvorhos den nævnte Foustage med deri værende Margarine i Medfør af førstnævnte Lovs § 14, 3die Stykke, vil være at konfiskere til Fordel for samme Kasse.

Tirsdagen den 10 Marts.

Nr. 135. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Jørgen Poulsen og Hans Slott Steensen
(Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 5 April 1888 om Fabrikation og Forhandling af Margarine m. m.

Skanderborg Kjøbstads Extrarets Dom af 12 Juli 1890: De Tiltalte, Jørgen Poulsen af Skanderborg og Hans Slott Steensen af Vejle, bør hver især betale en Bøde af 200 Kr. til Skanderborg Kjøbstads Fattigkasse og in solidum og hver med Halvdelen udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Bjerregaard og til Defensor Kancelliraad, Prokurator Bagger, 12 Kr. til hver. Den hos Tiltalte J. Poulsen beslaglagte Foustage Margarine konfiskeres til Fordel for de Fattiges Kasse i Skanderborg. De idømte Bøder at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 September 1890: De Tiltalte Jørgen Poulsen og Hans Slott Steensen bør hver især til Skanderborg Kjøbstads Kæmnerkasse bøde 200 Kr. [Henseende til Konfiskationen bør Underretsdommen ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og hver med Halvdelen Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Jørgensen, 20 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Af de foreliggende Oplysninger fremgaar det, at de Bekjendtgjørelsen af 17 Maj 1888 vedhæftede Farvetavler ikke i alle Exemplarer ere ens, idet t. Ex. Farve Nr. 9 paa en Tavle kan have samme Styrke som Nr. 7 paa en anden, samt at Farvenuancen i den under Sagen omhandlede Margarine, som i den indankede Dom berørt, ikke ganske svarer til Farvenuancen paa Farvetavlen F. Endvidere maa der under nærværende Sag efter det Foreliggende gaas ud fra, at Margarine under forskellige Forhold let forandrer Farve,

og at den navnlig kan blive mørkere ved at henstaa. Ligesom der nu herefter mangler Bevis for, at den omhandlede Margarine, da den af Tiltalte Steensen tilstilledes Tiltalte Poulsen, havde en større Farvestyrke end tilladt, saaledes findes det ogsaa for Tiltalte Poulsens Vedkommende betænkeligt at anse det ved de i Sagen afgivne forskellige Skjøn, særlig ved det af Margarineinspektøren den 24 Marts 1890 afgivne, tilstrækkeligt godtgjort, at Margarinen, da den den nævnte Dag henstod til Forhandling hos Poulsen, havde større Farvestyrke end tilladt. Som Følge heraf ville begge de Tiltalte være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Jørgen Poulsen og Hans Slott Steensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Lands-overrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien for Høiesteret 50 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Kjøbmændene Jørgen Poulsen i Skanderborg og Hans Slott Steensen i Vejle for Overtrædelse af Lov 5 April 1888 om Fabrikation og Forhandling af Margarine m. m.

Efter at der til Politiet i Skanderborg var sket Anmeldelse om, at Tiltalte Poulsen solgte Margarine fra Medtiltaltes Fabrik, som havde en mørkere Farve end den lovlige, foretog Politimesteren med Vidner, i Overværelse af den i Medfør af bemeldte Lovs § 10 af Indenrigsministeriet ansatte Tilsynsførende for Jylland Petersen, den 24 Marts sidstleden i Tiltaltes Butik en Undersøgelse af en der beroende Fustage Margarine, hvis Indhold var beregnet til 40 Pd, og hvoraf noget over Fjerdeparten var solgt, ved hvilken Undersøgelse der af Fustagen udtoges 3 Prøver, og forklarede bemeldte Inspektør Petersen i et Politiforhør samme Dag, at den forefundne Margarine i Farve forekom ham at svare til Nr. 6 eller Nr. 7 i de af Indenrigsministeriet i Henhold til den nævnte Lovs § 5 under 17 Maj 1888 bekendtgjorte sex Farvetavler, betegnede A—F, der hver indeholde en Farve eller Farvenuance i 14 forskellige Styrkegrader, hvoraf Nr. 1 er den mørkeste eller stærkeste, og hvis

Nr. 9 er den for Margarinen tilladte stærkeste gule Farve, idet han dog bemærkede, at Farvetavlen ikke nøjagtig angiver Farven paa Margarine, saaledes som denne almindelig fremstilles. Da Inspektør Petersen derhos ytrede Ønske om, at Spørgsmaalet om den paagjældende Margarines Lovlighed i Henseende til Farve blev gjort til Gjenstand for retslig Afgjørelse, blev den ene af de udtagne tre Prøver overgivet ham til nærmere Undersøgelse, medens den anden tilligemed Fustagen toges i Rettens Bevaring, og den tredie forblev hos Tiltalte Poulsen. Den førstnævnte Prøve blev derpaa indsendt til Indenrigsministeriets Konsulent, Dr. phil. Lehmann i Kjøbenhavn, efter hvis Erklæring af 26 Marts Prøven ved en af ham foretagen Undersøgelse — hvorved han havde benyttet Farvetavlen F, som, skjøndt Prøven var noget gulere end denne Tavle, med Lethed kunde bruges til at bedømme Prøvens Farvestyrke — var befunden at have en Farvestyrke af Nr. 6 til 7, nærmest Nr. 6. I et Forhør den 12 April, i hvilket nysnævnte Erklæring blev fremlagt, foretog derefter Dommeren og de samme Retsvidner, der havde deltaget i Undersøgelsen den 24 Marts, paa den i Indenrigsministeriets ovennævnte Bekjendtgjørelse foreskrevne Maade og i Overværelse af de Tiltalte — af hvilke Steensen erkjendte, at den omhandlede Margarine var fabrikeret af ham, og at Fustagens Indhold havde samme Farve som den udtagne Prøve — en Undersøgelse af et Snit dels af Fustagens, dels af Prøvens Indhold og afgave i Henhold hertil det Skjøn, at Margarinenes Farve nærmest svarede til Farvetavlen F, hvis Farve dog var rødligere, at Margarinenes Farvestyrke nærmest faldt sammen med Nr. 5 eller Nr. 6 paa Farvetavlen og navnlig var mørkere end dennes Nr. 9, og at Fustagens Indhold ganske havde samme lysegule Farve som godt Smør. Dommeren og Retsvidnerne erklærede derhos, at hverken Fustagens Indhold eller den udtagne Prøve havde forandret Farve, siden denne blev tagen, hvad ogsaa Inspektør Petersen forklarede i Forhøret, ligesom Tiltalte Poulsen erkjendte dette, dog med Bemærkning at Prøven efter hans Skjøn havde enkelte mørkere Pletter. Politiretsdommeren foranstaltede derefter i et Forhør den 3 Maj, til hvilket de Tiltalte vare varslede, og hvor Steensen gav Møde, et Skjøn over Margarinenes Farve i to, henholdsvis af Fustagens Indhold og af Prøven udskaarne Skiver optaget af to af Dommeren udmeldte Mænd, nemlig en Malermester i Skanderborg og en Landskabsmaler, paa den ovenfor ommeldte Maade, hvilket af Mændene beedigede Skjøn gik ud paa, at begge Prøveskiverne i Farve nærmest faldt sammen med Farvetavlen F, dog at Farven paa denne var noget rødere end Margarinen, og nærmest ved Nr. 4 i Farveskalaen, men at den af Fustagen udtagne Skive Margarine mulig var lidt lysere end den af Prøven udskaarne, og at sidstnævnte Skive vel i det ene Hjørne havde en lille lidt mørkere Plet, hvilket Skjøn-

mændene imidlertid ikke mente havde Indflydelse paa Skivens Farve. Saavel Dommeren som ovennævnte Inspektør Petersen erklærede derhos i Forhøret den 3 Maj, at baade Indholdet af Fustagen og den udtagne Prøve da fremdeles havde samme Farve som ved Prøvens Udtagelse, og at de enkelte mørkere Pletter i Prøven ingen mærkelig Indflydelse havde paa den øvrige Margarines Farve.

Medens Tiltalte Poulsen efter sine Forklaringer i Forhørene den 24 Marts og 12 April har erkjendt, at den omhandlede Margarine var mørkere eller i ethvert Fald efter hans Skjøn gulere end Farvetavlens Nr. 9, uden at han dog bestemt turde afgjøre dette, da han ikke antog at kunne stole paa sine Øjne i saa Henseende, har Tiltalte Steensen - efter hvis Forklaring han har garanteret Medtiltalte, at den omhandlede Fustage Margarine var lovlig i enhver Henseende vedblivende fastholdt, at Margarinen, da den udgik fra hans Fabrik, havde lovlig Farve, og at dette ogsaa var Tilfældet, da Margarinen foreholdtes ham i Forhøret den 12 April, om den mulig da var bleven mørkere, idet han iøvrigt har bemærket, at han ikke kan se nogen bestemt Forskjel paa Farverne Nr. 8 og Nr. 9 i Tavlen F, hvorhos han har protesteret mod Gyldigheden af de afgivne Skjøn, idet deslige Skjøn formentlig alene kunne afgives af Margarinefabrikanter, samt endvidere bl. A. har søgt at gøre gjældende, at Farvetavlerne ikke alle ere ens og tilmed forandres ved Brug, og navnlig at Margarinen altid antager en mørkere Farve, jo ældre den bliver, i hvilken Henseende han tillige særlig har anbragt, at den helt igjennem faar en stærkere Farve, saasnart den viser gule Pletter, hvilket er et Tegn paa en begyndende Forraadnelse.

At den omhandlede Margarines Farve efter alt Foreliggende ikke svarer aldeles nøjagtig til Farven eller Farvenuancen paa nogen af de ovenmeldte lovbestede Farvetavler, findes nu ikke at kunne komme i nogen Betragtning, da dog den ene af disse har kunnet benyttes ved de forskjellige under Sagen foretagne Bedømmelser af Margarinen's Farve, ligesaa lidt som der kan tages Hensyn til Tiltalte Steensens Protest mod de af Retten og de udnævnte Skjønsmænd afgivne Skjøn herover, efter hvilke Skjøn endvidere denne Tiltaltes Anbringende om, at Margarinen's Farve forandrer sig i Tidens Løb, ikke kan tillægges nogen Betydning; og vel maa det efter Sagens Oplysninger antages, at de tidnævnte Farvetavler have vist sig ikke at være ensartede, saaledes at den samme Farvestyrke paa to forskellige Tavler kan differere flere Numre, og f. Ex. Nr. 9 paa en Tavle have samme Styrke som Nr. 7 paa en anden — hvad navnlig er udtalt af ovennævnte Inspektør Petersen i en, som det maa antages, til Indenrigsministeriet afgiven Erklæring af 21 Juli f. A. — men dette kan, da den lovhjemlede Fremgangsmaade ved

Bestemmelsen af Margarinens Farve efter det ovenanførte er iagttagen, saameget mindre komme i Betragtning, som den her under Sagen omhandlede Margarinens Farvestyrke efter det Oplyste afviger mere fra den lovlige, end hvad der antagelig kunde tilskrives den foran berørte Uoverensstemmelse mellem Farvetavlerne. Som Følge heraf ville de Tiltalte, af hvilke Poulsen er født i Aaret 1837 og Steensen i 1853, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, for deres ommeldte Forhold være at anse efter ovennævnte Lov 5 April 1888 § 14, cfr. § 5, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for hver af dem til en Bøde til Skanderborg Kjøbstads Kæmnerkasse af 200 Kr., hvorhos det maa have sit Forblivende ved Underrettsdommens Bestemmelse om Konfiskation af den i Sagen omhandlede Fustage Margarine.

Onsdagen den 11 Marts.

Nr. 161.

Advokat Nellemann

contra

Peder Nielsen (Enevoldsen) (Def. Hansen)

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Grenaa Kjøbstads, Nørre- og en Del af Sønder-Herreds Politirets Dom af 2 December 1890: Tiltalte Peder Nielsen bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Januar 1891: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Hansen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Peder Nielsen, ogsaa kaldet Enevoldsen, for Overtrædelse af Straffelovens § 235. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der den 18 Oktober selv havde sluttet Akkord med Ejeren af Gaarden Aagaard, Proprietær Friis, om at optage Kartofler paa en af Gaardens Marker imod som Vederlag herfor at erholde hver 9de Række, men som, efter den 20 s. M. at have optaget 1 $\frac{1}{4}$ Række Kartofler, havde besluttet at ophøre med Arbejdet, og, da han den nævnte Dags Aften forlod Gaarden, af Avlskarlen sammesteds ladet sig udlevere ca. 1 Skp. Kartofler, som han efter sin Forklaring vil have ment at have fortjent ved det af ham udførte Arbejde — har, da han den 22 næstefter indfandt sig paa den ovennævnte Mark for at afhente en Spand og et Forklæde, som han havde benyttet ved Optagningen af Kartoflerne, tilegnet sig omtrent 1 Skp. Kartofler, som han pillede op i Raderne, og en halv Snes Gulerødder, som han tog i et Stykke Gulerødder ved Siden af Kartoflerne. — Iøvrigt har han, der erkjender, at han ikke paa Grund af det af ham for Proprietær Friis tidligere udførte Arbejde var berettiget til at tage Kartoflerne, udsagt, at han tog disse og Gulerødderne, som han har udtrykt sig, hen i Taaget uden at gjøre sig nærmere Tanke derom.

Kartoflerne og Gulerødderne, som maa antages tilsammen at have havt en Værdi af imellem 40 og 50 Øre, tog han med sig hjem i sit Hus, hvor de maa antages at være bleven forærede af ham og hans Familie, men Proprietær Friis, der har forlangt ham straffet for hans Tyveri, har ikke gjort Paastand paa nogen Erstatning. For sit omhandlede Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1845, og som, foruden at han ifølge Overrettens Dom af 16 September 1878 har været anset efter Straffelovens § 256, med simpelt Fængsel i 8 Dage, har ifølge Høiesteretsdom af 1 Oktober 1883 været straffet efter bemeldte Lovs §§ 235 og 253, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — ved Politiretsdommen rettelig anset efter

Straffelovens § 235 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Nr. 149.

Advokat Nullemann

contra

Carl Vilhelm Kregler (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold mod en Gensdarm og Overtrædelse af Straffelovens § 108.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 29 November 1890: Tiltalte Carl Vilhelm Kregler bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nyegaard og Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nullemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

(Den indank. Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 20 Marts 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 2—3.

Onsdagen den 11 Marts.

Nr. 149.

Advokat Nellemann

contra

Carl Vilhelm Kregler (Def. Hindenburg).

(Fortsættelse fra forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Carl Vilhelm Kregler, der er født den 4 Oktober 1869 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende mod ham for Vold mod en Gensdarm og Overtrædelse af Straffelovens § 108 anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da Tiltalte og dennes Broder Natten mellem den 4 og 5 Oktober d. A. foranledigede Gadeuorden paa Hjørnet af Køhlersvej og Amagerbrogade, anmodede Gensdarm af Sundbyøster Gensdarmeristation Nr. 266 Jørgensen, efter Ordre af Stationsførereren paa bemeldte Gensdarmeristation, dem om at tie stille og fjerne sig, og da de efterkom Opfordringen og gik ind ad Byen til, fulgte han, der var iført Tjenesteuniform, ligeledes efter Ordre efter dem til Byens Grund for at paase, at de ikke gjorde sig skyldige i videre Uorden. Ankomne paa Byens Grund standsede de imidlertid, og da Tiltaltes Broder derpaa fremkom med nogle fornærmelige Ytringer til Gensdarmen og truede ham med at ville tildele ham en „Skalle“, saafremt han ikke fjernede sig, erklærede Gensdarmen ham for anholdt og tog fat i ham. For at faa Gensdarmen til at slippe den Anholdte og derved skaffe denne Lejlighed til at undvige tildelte nu Tiltalte, der var noget beruset, men dog i fuldstændig tilregnelig Tilstand, med en Stok af

Bøgetræ, der var ca. $1\frac{1}{4}$ Alen lang, $1\frac{1}{2}$ Tomme i Omkreds og foroven forsynet med en mindre, hul Metalknap, og om hvis nederste Ende han holdt med højre Haand, Gensdarmen et Slag i Ansigtet, saa at Stokken gik over. Slaget ramte Gensdarmen paa venstre Kind og bevirkede, at han slap den Anholdte, der derpaa undløb; derimod lykkedes det Gensdarmen at paagribe Tiltalte, der ligeledes søgte at undløbe, og føre ham til Politistation Nr. 4. Det ommeldte Slag medførte, at Gensdarm Jørgensens venstre Kind den paafølgende Dag var noget øm og hævet, men iøvrigt har han ikke haft nogen Meen af Slaget, og efter Tiltaltes Forklaring, som ikke findes at kunne forkastes, har det ikke heller været dennes Hensigt at tilføje Gensdarmen nogen egentlig Skade. Som Følge af Foranførte vil Tiltalte, der har erklæret, at han antog, at Gensdarm Jørgensen ved den ommeldte Lejlighed var tjenestegjørende, være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 108, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 155. Høiesteretssagfører Hansen
contra

Carl Julius Andersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Holsteinborg Birks Extrarets Dom af 15 April 1890: De Tiltalte, Møllersvend Jens Frederik Hansen af Menstrup, Møllerlærling Oskar Valdemar Hemmingsen af Menstrup og Møller Carl Julius Andersen af Menstrup, bør straffes, Førstnævnte og Sidstnævnte hver med 2 Maaneders simpelt Fængsel og Oskar Valdemar Hemmingsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, hvorhos de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, ville have at udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Larsen 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 December 1890: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Meyer, betale de Tiltalte, Møllersvend Jens Frederik Hansen og Møller Carl Julius Andersen, En for Begge og Begge for En, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Julius Andersens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, maa det billiges, at han er anset efter Straffelovens § 146, jfr. § 52, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overrettens Dom for denne Tiltaltes Vedkommende at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Carl Julius Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesterets- sagførerne Hansen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De Tiltalte, Møllersvend Jens Frederik Hansen og Møller Carl Julius Andersen, der ere fødte henholdsvis 4 December 1860 og 4 September 1846, og som ikke ere fundne forhen straffede ifølge Dom, ere under nærværende fra Holsteinborg Birks Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik Tiltalte Andersens Lærling Oskar Valdemar Hemmingsen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, aktionerede, Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for Forledelse til denne Forbrydelse.

I Anledning af, at det ved et den 7 Januar d. A. foretaget Eftersyn af en Tiltalte Andersen tilhørende Dampkjedel bl. A. havde vist sig, at der paa Enden af Sikkerhedsventilens Stang var henlagt en Sten paa $9\frac{1}{2}$ Pd., blev der efter Rekvisition af 1ste Fabrikinspektorat indledet Undersøgelse mod Tiltalte Andersen for Overtrædelse af de om Benyttelse af Dampkjedler givne Bestemmelser, og under denne forklarede saavel Andersens Svend, Tiltalte Hansen, som hans Lærling Oskar Hemmingsen i et den 7 Februar d. A. afholdt Forhør, at de ikke havde bemærket, at den omhandlede Sikkerhedsventil nogensinde havde

været belastet med Sten. Da der imidlertid fremkom Formodning om, at disse Forklaringer vare urigtige, blev der indledet kriminel Undersøgelse mod de Tiltalte Hansen og Andersen samt Hemmingsen. Under denne har Hansen nu erkjendt, at hans Forklaring i Forhøret den 7 Februar var urigtig og afgiven mod bedre Vidende, idet Forholdet i Virkeligheden var det, at han, da Kjedlen engang i December 1889 var i Brug, saae, at Ventilen var belastet med en Sten. Han erkjendte endvidere, at det, forinden han afgav den urigtige Forklaring, blev betydet ham, at han afgav Forklaring som Vidne, og at det kun drejede sig om, hvorvidt hans Husbond skulde have en større eller mindre Mulkt, samt at han godt kunde forstaa, at der ikke kunde være Tale om at gjøre ham selv noget, fordi hans Husbond havde belastet Ventilen. Som Grund til, at han afgav den urigtige Forklaring, anførte han derhos, at han ikke troede, at det var en Sag af Vigtighed, og nødig vilde sige Noget, som kunde skade hans Husbond, der til ham, forinden Forhøret den 7 Februar blev afholdt, havde ytret, at han jo kunde forklare, som han syntes, det passede, hvorved han antog skulde siges, at han ikke maatte forvolde sin Husbond nogen Forlegenhed. Under Sagen har denne Tiltalte vel senere villet gjøre gjældende, at Grunden til, at han afgav den urigtige Forklaring, dog i alt Fald tildels var af Frygt for, at der kunde blive gjort Ansvar gjældende mod ham selv for, at Ventilen havde været belastet, medens Kjedelen var i Brug, men til dette af Intet bestyrkede Anbringende, der strider mod Tiltaltes tidligere Udsagn, findes der intet Hensyn at kunne tages.

Ogsaa Oskar Hemmingsen erkjendte under den kriminelle Undersøgelse, at den af ham i Forhøret den 7 Februar afgivne Forklaring var falsk, idet han i Virkeligheden havde set, at Ventilen under Kjedlens Brug havde været belastet med Sten, og tilmed, da Synsmændene i Efteraaret 1889 kom for at syne Kjedelen, af sin Husbond havde faaet Ordre til at fjerne Stenen. Han forklarede derhos, at han, der havde været fuldkommen klar paa, at der ikke kunde gjøres ham Noget, fordi Ventilen havde været belastet, kun afgav den urigtige Forklaring, fordi hans Husbond forinden Retsmødet den 7 Februar havde sagt til ham, at han ikke maatte omtale, at Ventilen havde været belastet med Sten, naar Kjedlen brugtes, idet hans Husbond tilføjede, at Ingen kunde gjøre ham noget, fordi han afgav denne urigtige Forklaring.

Tiltalte Andersen erkjendte under den kriminelle Undersøgelse, at han havde udtalt sig til Tiltalte Hansen, som af denne udsagt, men han benægtede herved at have havt til Hensigt at forlede ham til at afgive urigtig Forklaring, og da det ved Underrettsdommen er antaget, at der ikke kan paalægges

ham Strafansvar for denne Udtalelse, og Dommen for hans Vedkommende kun er appelleret efter hans Begjæring, maa det have sit Forblivende ved denne Afgjærelse. Hvad angaar den Udtalelse, han efter Hemmingsens Udsagn er fremkommen med til denne, har han i et den 22 Februar d. A. afholdt Forhør erkjendt, at Hemmingsens Forklaring var fuldkommen rigtig, idet han kun tilføjede, at han ikke i nogen Maade truede eller tvang denne til at afgive den urigtige Forklaring, men kun anmodede ham derom i den af Hemmingsen omforklarede Form. Under Sagen har Tiltalte Andersen vel senere anbragt, at hans Ytring til Hemmingsen faldt paa en noget anden Maade end af denne angivet, idet han til denne sagde: „Du kan sige, hvad Du vil, men jeg synes ikke, Du behøver at sige, at Stenen var paa“; men dette Anbringende findes der saa meget mindre at kunne tillægges nogen Betydning for Sagens Afgjærelse, som hans Udtalelse ogsaa i sidstnævnte Form maa anses at have indeholdt en Opfordring til Hemmingsen om at fordølge, at han havde set, at Ventilen havde været belastet. Forsaavidt Tiltalte Andersen endvidere under Sagen har anført til sit Forsvar, at han gik ud fra, at der kunde komme til at paahvile Hemmingsen Forsvar for Ventilens Belastning, findes der intet Hensyn at kunne tages til dette i sig selv usandsynlige og af Sagens øvrige Oplysninger ganske ubestyrkede Anbringende.

Saa vel Tiltalte Hansen som Oskar Hemmingsen have iøvrigt udsagt, at de ikke vilde have beediget deres urigtige Forklaringer, om saadant var blevet forlangt.

Efter det Anførte maa det billiges, at de Tiltalte Hansen og Andersen ved Underrettsdommen ere ansete efter Straffelovens § 146, jfr. for Andersens Vedkommende § 52, og da Overretten efter Omstændighederne kan tiltræde, at Straffen er bestemt til simpelt Fængsel i 2 Maaneder for hver af dem, ligesom det findes at kunne have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger for deres Vedkommende, vil bemeldte Dom være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Mandagen den 16 Marts.

Nr. 33. **Kjøbenhavns Overtoldinspektorat**
paa Statskassens Vegne (den kst. Kammeradvokat)

contra

Grosserer **Th. Bruhn** (Arntzen),

betr. Tilbagegivningen af et stillet Depositum.

Kjøbenhavns Gjæsterets Dom af 4 Marts 1890: De Indstævnte, Kjøbenhavns Overtoldinspektorat, bør til Citanten, Grosserer Th. Bruhn, tilbagegive det ovennævnte Depositum af Beløb 900 Kr. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Under Henvisning til den indankede Doms Fremstilling af Sagens faktiske Omstændigheder fremhæves, at de paagjældende Skibsmæglere intet andet Kjendskab havde til den omhandlede Vares Beskaffenhed end, hvad der fremgik af det dem af Skibsføreren overgivne Konnossement, hvori den betegnedes som »Oelsaat«, at de ved i deres Specialangivelse at opføre Varen som Oliefrø kun have oversat Konnossementets Betegnelse, at denne Betegnelse, der ikke findes i Indførselstoldtarifen i Lov 4 Juli 1863 § 1, ikke i og for sig indeholdt en Angivelse af Varen som toldfri i Henhold til Tarifens Nr. 75, samt at Mæglerne ikke bleve opfordrede til nærmere at forklare den af dem brugte utilstrækkelige Betegnelse. Ligesom der herefter ikke kan siges at være foretaget nogen egentlig urigtig Specialangivelse, saaledes mangler der efter det Foreliggende al Grund til at antage, at nogen af de Paagjældende har havt til Hensigt med den brugte Betegnelse at vildlede Toldopsynet. Det maa derfor have sit Forblivende ved, at Citanten ved Gjæsteretsdommen er tilpligtet at tilbagegive det stillede Depositum, og denne Dom, i hvis øvrige Bestemmelser der efter Sagens processuelle Stilling for Høiesteret ikke er Spørgsmaal om at gjøre Forandring, vil som Følge heraf efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Høiesteret op-
hæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 31 Januar 1888 tilførtes med et et herværende Dampskibsselskab tilhørende Dampskib hertil fra Danzig 109 Sække, hvis Indhold i de paagjældende i Danzig udstedte Konnossementer var betegnet som „Oelsaat“. I Henhold hertil afgav samme Dag bemeldte Dampskibsselskabs faste Skibsmæglere paa Skibførerens Vegne Generalangivelse efter Toldforordningen 1 Februar 1797 § 150, lydende paa 109 Sække „Oliefrø“, hvilket Udtryk efter det foreliggende maa antages at være en i sproglig Henseende rigtig Gjengivelse af Konnossementernes Udtryk „Oelsaat“, og samtidig hermed afgav bemeldte Skibsmæglere tillige Specialangivelse efter samme Frdns. § 163, ligeledes lydende paa 109 Sække „Oliefrø“, hvilken Specialangivelse Skibsmæglerne efter det foreliggende maa antages at have afgivet uden Bemyndigelse fra Varernes Ejer og uden nærmere Kjendskab til disses Beskaffenhed, i Henhold til en her i Kjøbenhavn stedfindende Koutume, hvorefter de Skibsmæglere, der besørge et Skibs Klarering og Generalangivelse for Skibsføreren, for at fremskynde Skibenes Udlosning i Reglen tillige foretage Specialangivelse for Varemottagerne med Hensyn til de til Udlosning i Havnedistrikterne bestemte Varer. Af de 109 Sække befandtes de 8 at indeholde Valmuefrø, der er toldfrit, hvorimod de øvrige 101 Sække viste sig at indeholde Sennepsfrø, der under den ved Lov 4 Juli 1863 fastsatte Tarifs Nr. 125 er opført til en Toldafgift af 3 Skilling pr. Pund, og de vedkommende Toldofficerer, der opfattede Specialangivelsens Betegnelse „Oliefrø“ som tilkjendegivende, at Varen henhørte til de toldfrie Frøsorter, der ommeldes i nævnte Tarifs Nr. 75, 2det Led: „andet Frø, saavidt ikke særskilt tariferet, navnlig ogsaa Raps og al anden Sæd til Oliepresning“, nedlagde da i Henhold til fornævnte Forordnings § 175 Paastand om Mulkt lig den halve Værdi af de ommeldte 101 Sække Sennep, nemlig 900 Kr., hvilken Paastand af Kjøbenhavns Overtoldinspektorat blev erklæret for lovmedholdelig, hvorhos bemeldte Parti Sennep, da der ikke blev afgivet Revers eller Depositum for Mulkten, blev udkjørt til og oplagt paa Toldboden.

Citanten Grosserer Th. Bruhn, der har indforskrevet de omhandlede 101 Sække Sennep og ikke anser den af Toldvæsenet fremsatte Mulktpaastand for beføjet, har nu under nærværende Sag søgt de Indstævnte, Kjøbenhavns Overtoldinspektorat, til

Udlevering af det nævnte Vareparti imod Erlæggelse af sædvanlig Toldafgift, men uden Mulkt, hvilken Paastand han efter Sagens Inkamination, efter at have faaet Varepartiet udleveret imod foruden at berigtige Tolden at deponere 900 Kr. som Sikkerhed for Mulkten samt at betale 12 Kr. 50 Øre for Varernes Transport fra Dampskibet til Toldboden, har forandret derhen, at de Indstævnte tilpligtes at tilbagelevere ham det stillede Depositum og betale ham de nævnte 12 Kr. 50 Øre, hvorhos Citanten har paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger hos de Indstævnte. Disse, der have givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, have nedlagt Paastand om Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salair til Kammeradvokaten.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten — der iøvrigt har erkjendt, at det af ham stillede Depositum hæfter, forsaavidt der er paadraget Mulktansvar ved den ommeldte Specialangivelse, uden Hensyn til hvem Ansvar for samme maatte paahvile — for sit Vedkommende paaberaabt sig, at bemeldte paa „Oliefrø“ lydende Specialangivelse, som foranført, er afgiven uden Bemyndigelse eller anden Medvirkning fra hans Side, at han heller ikke har haft noget at gjøre med Konnossementets Udfærdigelse, samt at han paa den Tid, da Specialangivelsen blev afgiven, ikke havde Kundskab eller nogensomhelst Formodning om, at Konnossementet lød paa „Oelsaat“, i hvilken sidstnævnte Henseende han nærmere har anbragt, at han, saavidt han mindes, ikke tidligere og i ethvert Fald ikke i de sidste 10 Aar har importeret Sennep af den heromhandlede Slags, nemlig brun Sennep, og at gul Sennep, hvoraf han har indforskrevet forskellige Partier, aldrig i Konnossementerne har været benævnt „Oelsaat“. Til Bestyrkelse af det anførte, har Citanten derhos fremlagt en Erklæring af vedkommende Afladere i Danzig, der gaar ud paa, at det er uden hans Vidende og Villie, at den omhandlede Vare, der er bleven ham faktureret som brun Sennep, i Konnossementet er betegnet som „Oelsaat“, hvilket ifølge Erklæringen har været begrundet i, at Varen var ankommen fra Rusland under denne Benævnelse og derfor igjen maatte udklareres saaledes fra Danzig, hvorhos Citanten endvidere har fremlagt en Erklæring, afgiven under 14 Februar 1888 af en af Kjøbmandskabet i Danzig indsat Kommission af Sagkyndige for „Oelsaaten“, hvilken Erklæring, hvis Ægthed og Rigtighed maa anses erkjendt af de Indstævnte, oplyser, at brun Sennep i Danzig henregnes under det almindelige Begreb „Oelsaat“, og at saadan Betegnelse er lovlig ved Export i Konnossementet.

Forsaavidt nu Citanten saavelsom de ovennævnte Skibsmæglere, der efter modtagen Procesanmeldelse have givet Møde under Sagen og fremlagt Indlæg, have villet gjøre gjældende, at Ordet „Oliefrø“ hertillands har en til fornævnte i Danzig

benyttede Udtryk svarende Betydning, have de ikke mod de Indstævntes Benægtelse godtgjort Rigtigheden af dette Anbringende, og det skjønnes da ikke rettere, end at der maa gives de Indstævnte Medhold i, at bemeldte Udtryk efter almindelig Sprogbrug nærmest maa opfattes som betegnende Frø, der i Almindelighed benyttes til Oliepresning; men om end den foreliggende Specialangivelse herefter og uanset, at Ordet „Oliefrø“ ikke findes i Tarifen, maa anses for urigtig, findes der imidlertid ikke i Henseende til Mulktansvar efter Toldforordningens § 175 at kunne tillægges bemeldte Specialangivelse, der, som foranført, alene er afgiven af Skibets Mæglere i Henhold til en Koutume, som maa antages at have været de vedkommende Toldembedsmænd bekendt, lige Betydning med den Specialangivelse, der i Overensstemmelse med nævnte Forordnings § 163 er afgiven af Varernes Ejer selv eller en af denne virkelig bemyndiget Person, som maa forudsættes at have det fornødne Kjendskab til Varerne, og da der nu derhos efter det foranførte og hvad der iøvrigt under Sagen er oplyst, ikke kan antages at foreligge noget urigtigt Forhold fra Citantens Side med Hensyn til den Affattelse af Konnossementet, der, som forommeldt, har foranlediget den urigtige Specialangivelse, kan Paastanden om Mulkt efter den nævnte Paragraf i Toldforordningen ikke anses beføjet, hvorfor de Indstævnte ville være at tilpligte at tilbagegive det af Citanten til Sikkerhed for bemeldte Mulkt stillede Depositum. Derimod findes Citantens Paastand om Tilbagebetaling af fornævnte 12 Kr. 50 Øre ikke at kunne gives Medhold, idet der, efter hvad der forelaa paa den Tid, da Varerne ndbragtes til Toldboden, var Føje for Toldvæsenet til at tilbageholde disse, og Citanten derhos kunde have undgaaet bemeldte Udgift ved strax at stille Sikkerhed. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 150.

Høiesteretsadvokat Lunn

contra

Hans Nissen Bøgh (Def. Hindenburg),

der tiltales for Røveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 2 December 1890: Tiltalte Hans Nissen Bøgh bør straffes med

Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Gottschalck, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Hans Nissen Bøgh, hvis opgivne Alder af 26 Aar af Retten er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er fundet forhen straffet her i Landet, for Røveri anlagte Sag er han ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i Følgende: Den 13 Juni d. A. indfandt Tiltaltes Husvært sig i dennes Lejlighed for at afkræve ham Husleje og blev her enig med ham om, at han med det samme skulde give Tiltalte Kvittering for Husleje til 1 August d. A., imod at Tiltalte skulde betale ham 12 Kroner strax og desuden levere ham et Par Støvler, som Tiltalte, der er Skomager, den Gang havde under Arbejde. I Henhold til denne Aftale, ved hvilken Husværten, af Frygt for ellers intet at faa, indrømmede Tiltalte et Afslag i Lejen, betalte denne Husværten 12 Kr., som denne modtog, hvorpaa han vendte sig imod Døren for at forlade Lejligheden; men da Tiltalte saa, at Husværten vilde fjerne sig uden at have skrevet Kvitteringen, blev han vred, sprang hen og stillede sig mellem Døren og Husværten og tildelte denne et kraftigt Ørefigen, som iøvrigt ikke har medført nogen Skade, hvad heller ikke kan antages at have været Tiltaltes Hensigt, men som gjorde Husværten meget forskrækket. Tiltalte, der saa Husværten Frygt for yderligere Overlast, lod ham forstaa, at hvis han ikke udstedte den omtalte Kvittering, vilde han fortsætte med Voldshandlinger imod ham af lignende Beskaffenhed som det allerede tildelte Slag, idet det ved de afgivne Forklaringer ikke kan

anses tilstrækkelig godtgjort, at han truede Husværten med at slaa ham med andet end de blotte Hænder. For at undgaa yderligere Vold fra Tiltaltes Side udfærdigede Husværten nu den forlangte Kvittering, men da dette var sket, fik Tiltalte Betænkeligheder ved, hvad der var foregaaet, og frygtede, at Husværten herefter ikke vilde respektere den ham saaledes aftungne skriftlige Tilladelse til at forblive i Lejligheden til 1 August, og han besluttede derfor at omgjøre det Skete ved at tvinge Holm til, i Stedet for Kvitteringen, at levere ham de 12 Kr. tilbage, som han kun havde betalt under den Forudsætning, at denne frivillig vilde yde ham den oftmeldte Kvittering, og ved ganske lignende Trusler om legemlig Overlast som de forommeldte lykkedes det ogsaa Tiltalte at formaa Husværten til at tilbagelevere ham de 12 Kr., hvorefter denne forlod Lejligheden.

Det af Tiltalte saaledes udviste Forhold skjønnes ikke at være strafbart som Røveri, hvorimod Tiltalte, idet Aktionsordren ikke findes at være til Hinder herfor, vil være at anse efter Straffelovens § 210, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Nr. 4. Lehns greve **F. Raben-Levetzau** (Klubien)

contra

Enken **A. P. Ottosen** (Ingen),

betr. Spørgsm. om Erlæggelse af Rekognition.

Nysted Birks Gjæsterets Dom af 16 April 1890: Indstævnte, Lehns greve Raben-Lewetzau paa Aalholm, bør til Citantinden, Enkefru Ottosen i Kjøbenhavn, betale 297 Kr. 30 Øre, med Rente 5 pCt. p. a. fra den 8 Januar d. A. til Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 August 1890: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter Indholdet af det oprindelige, i den indankede Dom omhandlede Arvefæsteskjøde med tilhørende Arvefæstekontrakt og efter Forholdets Natur mangler der Føje til at antage, at det skulde have været Mening, at Rekognitionen blot skulde erlægges i de Tilfælde, hvor Erhververen af den paagjældende Arvefæsteejendom har faaet sin Adkomst fuldstændig berigtiget, forinden den fra ham atter gaar over til en ny Erhverver, hvorimod den ogsaa maa være at tilsvare i et Tilfælde som det foreliggende, hvor Indstævnte ikke alene i flere Maaneder har besiddet og drevet Ejendommen som sin, men ydermere efter indhentet Tilladelse har udstykket den i to Parceller og derefter afhændet disse til forskellige Kjøbere. Citanten vil derfor ikke kunne tilpligtes at tilbagebetale den under Sagen omhandlede Rekognition.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Nysted Birks Gjæsteret hertil indankede Sag har Indstævnte, Enkefru A. P. Ottosen, i første Instans paastaet Citanten Lehns greve Raben-Levetzau tilpligtet at tilbagebetale hende 297 Kr. 30 Øre, som hun under Reservation har betalt i Rekognition af Ejendommen Matr. Nr. 14 a af Herritslev, med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 8 Januar dette Aar, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, og da denne Paastand ved bemeldte Birks Dom af 16 April d. A. er taget til Følge, dog saaledes at Sagens Omkostninger er ophævede, har Citanten ved Stævning af 12 Mai d. A. indbragt Sagen her for Retten, hvor han har paastaet Underrettsdommen forandret derhen, at Citanten i Overensstemmelse med hans Paastand for Underinstansen frifindes, samt Indstævnte til-

pligtet at betale Sagens Omkostninger for Overretten. Indstævnte har skjendt lovlig stævnet ikke givet Møde herfor Retten.

Ved den paa Begjæring af Indstævnte som Udlægshaver i Arvefæstejendommen Matr. Nr. 14 i Herritslev den 25 August 1886 afholdte 3die Auktion lod Indstævnte, der havde gjort Bud paa Ejendommen, tilkjendegive, at hun, saafremt intet Overbud skete, vilde begjære sig Ejendommen udlagt for det gjorte højeste Bud, og da intet højere Bud skete, blev Auktionen sluttet, idet Indstævnte frafaldt Hammerslag for at begjære sig Ejendommen m. v. udlagt. Indstævnte, som derpaa tiltraadte Ejendommen og foranledigede den udstykket i 2 Parceller, Matr. Nr. 14 a og 14 b, overdrog derefter ved Transport af 29 December samme Aar sin Ret til at faa Udlægsskjøde paa Matr. Nr. 14 a til en Trediemand, blandt Andet paa Vilkaar at hun paatog sig at betale Citanten den ham som Ejer af Bremersvold Hovedgaard og Gods ifølge det oprindelige Arvefæsteskjøde af 8 November 1873 i Tilfælde af Ejerskifte tilkommende Rekognition, hvilken ved Udstykningen af Ejendommen var vedbleven udelt at paahvile Matr. Nr. 14 a, og under 16 Marts 1887 blev der af Birkets Fogedret meddelt Transporthaveren behørigt Udlægsskjøde paa Ejendommen Matr. Nr. 14 a.

Den ovennævnte Bestemmelse i det oprindelige Arvefæsteskjøde angaaende Erlæggelse af Rekognition lyder saaledes:

„Hver Gang denne Ejendom skifter Arvefæster, betales skadesløst til Afgiftsejeren en Rekognition af 30 Tønder 2-radet Byg efter den ved Overdragelsen til den nye Ejer gjældende Kapitelstaxt, og maa intet Skjøde eller Adkomstdokument antages til Thinglæsning, førend dette har Paategning fra Afgiftsejeren om, at Rekognitionen er erlagt. Dog skal Arvefæsterens Enke i de Tilfælde, hvor hun efter den almindelige Arvefølge kan beholde Ejendommen, være fri for at svare Rekognitionen, saalænge hun ikke indlader sig i nyt Ægteskab“, og i Henhold til denne Bestemmelse gjorde Citanten nu Fordring paa dobbelt Rekognition, nemlig dels for Ejendommens Overgang til Indstævnte i Henhold til det paa Tvangsauktionen passerede og dels i Anledning af den senere Overdragelse til Transporthaveren, og skjendt Indstævnte ansaa det for uberettiget at forlange Rekognition undtagen for Overdragelsen til Transporthaveren, betalte hun dog, for at opnaa Citantens Paategning paa Udlægsskjødet, begge de forlangte Rekognitioner, dog med Forbehold af Ret til at søge den førstnævnte tilbage.

Da det i ovennævnte Arvefæstebrev ikkun hedder, at der skal erlægges Rekognition, hvergang Ejendommen skifter Arvefæster, og der ikke foregik noget Skifte af Arvefæster derved, at Indstævnte ved Auktionen den 25 August 1886 forbeholdt sig at lade sig Ejendommen udlægge ved Fogden, har Underrettsdommen med Føje nægtet Citanten Ret til at kræve Rekogni-

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Etatsraad Bernhardt Hendel Ruben, der er født den 21 Juni 1829 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Næringslovgivningen. Ved Tiltaltes egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han, der under 6 September 1878 har løst Næringsbevis som Tøjfabrikant i Frederiksberg Sogn, hvor en af ham dreven Fabrik er beliggende, har i flere Aar, og navnlig ogsaa i de 2 sidste Aar før nærværende Sags Begyndelse, under følgende nærmere Omstændigheder, ved en Handelsrejsende ladet, for sin Regning, paa Bornholm forhandle Manufakturvarer, tilvirkede paa bemeldte Fabrik. Paagjældende Handelsrejsende har 2 eller 3 Gange om Aaret indfundet sig i Rønne, hvor hverken han eller Tiltalte har løst Næringsadkomst, og sammesteds, foruden at optage Bestillinger, som effektueredes direkte fra Fabrikens Lager i Kjøbenhavn, for Tiltaltes Regning til Handlende paa Bornholm forhandlet Varer, som i dette Øjemed bleve sendte ham fra bemeldte Lager, og som han havde tilstede paa et Hotel i Rønne, hvor han logerede, og hvor Handel af ham afsluttedes med Lysthavende, som her indfandt sig og besaa Varerne, samt hvorfra han strax sendte Kjøberne de af dem købte Varer, medens Regning bagefter blev dem tilstillet fra Tiltaltes Kontor i Kjøbenhavn, hvortil de derefter sendte Betalingen. Tiltaltes Rejsende har derhos ogsaa jevnlig af den Beholdning, han saaledes under sit Ophold paa Bornholm havde tilstede i Rønne, effektueret Bestillinger, som han under Omrejse paa Bornholm havde modtaget af Handlende i andre bornholmske Byer. Den samlede Værdi af de Varer, der paa denne Maade ere forhandlede paa hver Rejse, har udgjort fra 1000 til 3000 Kr.

Da § 23, 2det Punktum, i Lov om Haandværks- og Fabriksdrift m. m. af 29 December 1857 hjemler de paa Landet bosatte Fabrikanter Ret til at have Udsalg af deres Fabrikata i hvilkensomhelst af Landets Kjøbstæder, og der herved, uanset de fremhævede Ord, maa antages, at være lagt Vægt paa, ikke

hvor vedkommende Fabrikant har sin Bopæl, men derimod paa, hvor Fabriken er beliggende, og Fabrikvirksomheden finder Sted, jfr. i saa Henseende ogsaa Paragrafens 1ste Punktum, har Tiltalte, der ve boer her i Staden, men hvis Fabrik, som ommeldt, er beliggende i Frederiksberg Sogn, hvor han ogsaa har læst Næringsbevis, ikke gjort sig skyldig i nogen Ulovlighed ved den omhandlede, for hans Regning i Rønne skete Forhandling af Varer, tilvirkede paa hans oftnævnte Fabrik. Tiltalte vil saaledes være at frifinde for det Offentliges Tiltale, og ville Sagens Omkostninger være at udrede af det Offentlige.

Onsdagen den 18 Marts.

Nr. 133.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Carl Frederik Vilhelm Andersen (Def. Halkier),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer og Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 5 Juli 1890: Arrestanten Carl Frederik Vilhelm Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 20 Kr. De ommeldte Gjenstande bør være konfiskerede til Fordel for Anholderen, Politibetjent 157 Koldbeck. Saa udreder og Arrestanten Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nyegaard og Juel, 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 17 d. M. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse i Henseende til Sigtelsen for Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten, uanset at dens Gjenstand med Hensyn til den nævnte Sigtelse maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa Indflydelse paa Sagens Udfald, maa det billiges, at Tiltalte for ulovlig Omløben med Varer er anset med den i Dommen fastsatte Bøde, samt at de under Sagen i Bevaring tagne Gjenstande ere konfiskerede, saavel som at han er anset skyldig i den i Straffelovens § 146, jfr. § 52, sidste Punktum, omhandlede Forbrydelse; men i Betragtning af, at Tiltaltes Arrest, som blev hævet den 10 Juli f. A., findes ikke at burde være fortsat udover Undersøgelsens Slutning den 12 Maj s. A., vil den efter sidstnævnte Lovbestemmelse forskyldte Straf i Medfør af § 58 kunne bortfalde.

Thi kjendes for Ret:

Den af Carl Frederik Vilhelm Andersen for Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten forskyldte Straf bortfalder. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Carl Frederik Vilhelm Andersen, der er født den 31 Marts 1863 og ikke funden forhen straffet, for ulovlig Omløben med Varer og Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Hvad Tiltalen for ulovlig Omløben med Varer angaar, sigtes Arrestanten for den 19 Februar d. A. at have omfört til Forhandling og falbudt her i Staden en Del Uhre og Uhrkjæder m. m., der ere vurderede til ialt 220 Kr., og som han blev funden i Besiddelse af, da han samme Dag blev anholdt af Politibetjent Nr. 157 Koldbeck. Tjenestepigerne Christine Andersen og Henriette Jensen have i saa Henseende edelig forklaret, at Arrestanten en Dag i bemeldte Maaned indfandt sig i Kjøkkenet til den Beværtning her i Staden, hvor de begge tjente, og foreviste for Førstnævnte en Prøvekasse med forskellige Guld- og Sølvuhre, idet han spurgte hende, om hun vilde købe et af Uhrene, i hvilket Tilfælde der kunde blive oprettet en Kontrakt mellem dem, og hun kunde erlægge Betalingen afdragsvis. Hun udsøgte sig derefter et af de ommeldte Sølvuhre og blev enig med Arrestanten om at købe det for en

Betaling af 27 Kr., der skulde erlægges afdragsvis, og blev det Aftalen, at hun strax maatte beholde Uhret. Da fornævnte Henriette Jensen, som havde overværet de ommeldte Forhandlinger, imidlertid fraraadede hende at afslutte Handelen, trak hun sig tilbage fra denne og leverede Uhret tilbage til Arrestanten, der da gik bort med uforrettet Sag. I Overensstemmelse hermed har Opvarter Peter Madsen edelig forklaret, at han ved den ommeldte Lejlighed traf Arrestanten ude i bemeldte Kjøkken, at Christine Andersen da stod med et Sølvuhr i Haanden, og at Arrestanten ytrede til hende, at han garanterede for, at Uhrene vare gode og vare det, som han solgte dem for. — Endvidere har Tjenestepige Fanny Emilie Møller, der tjente paa 1ste Sal i samme Ejendom, hvor fornævnte Beværtning fandtes i Stuen, edelig forklaret, at Arrestanten den 19 Februar d. A. falbød til hende de Uhre og Kjæder, med hvilke han blev anholdt. Hun erklærede imidlertid til ham, at hun ikke vilde købe noget Uhr af ham, medmindre han vilde tage hendes eget Uhr i Bytte, og efter nogen Forhandling bleve de enige om, at Arrestanten skulde tage hendes Uhr for 15 Kr., og at hun skulde give 65 Kr. for et blandt de ommeldte Uhre værende Gulduhr, som hun skulde modtage strax, og at Differencen 50 Kr. af hende skulde betaales afdragsvis. Handelen blev sluttet ude paa Ejendommens Trappegang, men Arrestanten fulgte derpaa med ind i Kjøkkenet til den Lejlighed, hvori hun tjente, for at skrive en Kontrakt, og medens han stod og skrev denne, kom hendes Madmoder Laura Regine Møller, Tandlæge Walthers Hustru, tilstede og fraraadede hende at indlade sig med Arrestanten. Denne havde da allerede overleveret det nævnte Gulduhr til hende, medens hendes Uhr, som hun havde taget af den Kjæde, hvortil det havde været fastgjort, var lagt paa Kjøkkenbordet til Arrestanten. Forhandlingerne mellem hende og Arrestanten blev derefter gjenoptagne og først afbrudte, da Politibetjent 157 Koldbeck kom tilstede og anholdt Arrestanten. Fornævnte Tandlæge Walthers Hustru har derhos ligeledes under Ed forklaret, at da hun ved den nævnte Lejlighed kom ud i Kjøkkenet, fortalte Fanny Møller, der stod med et Gulduhr i Haanden ifærd med at knytte det til sin egen Kjæde, medens hendes Sølvuhr laa paa Bordet, at hun havde købt sig et Gulduhr, til hvilken Erklæring Arrestanten forholdt sig tavs, at Arrestanten ingen Notits tog af en Bemærkning af hende til Fanny Møller om, at denne skulde levere Uhret tilbage, da hun havde nok af et Sølvuhr, og deslige Handeler i Reglen vare Bedrageri, men vedblev at skrive paa en Kontrakt, som laa paa Bordet, og at Arrestanten endelig paa en Bemærkning af hende om, at Pigen ikke havde Raad til at købe Gulduhret, ytrede, at han kun havde med Pigen at gjøre. Endelig har fornævnte Politibetjent Koldbeck, der var fulgt efter Arrestanten ind i den nævnte

Ejendom, da han havde Mistanke om, at Arrestanten gjorde sig skyldig i ulovlig Omløben med Varer, edelig forklaret, at han fra Trappegangen hørte, at Arrestanten handlede med Fanny Møller, og ikke kunde faa andet ud af de Yttringer, som faldt, end at det drejede sig om en Handel, som skulde afsluttes paa Stedet, hvorfor han skred ind og anholdt Arrestanten. Ved disse Vidneforklaringer i Forbindelse med, at Arrestanten har erkjendt, at han som Agent for Ferdinand William Cohen, hvem de ovenfor nævnte Gjenstande tilhøre, den 19 Februar d. A. har forevist disse for bemeldte Christine Andersen og Fanny Møller, og at han ved Forevisningen af dem for Førstnævnte har udtalt, at hun kunde faa et Uhr udleveret med det samme, og at hans Forklaringer iøvrigt bære Præget af Upaalidelighed og ere i Modstrid med, hvad der fra anden Side er oplyst, findes der mod hans i modsat Retning gaaende Forklaring om, at han ikkun har forevist bemeldte Gjenstande som Prøver for at modtage Bestillinger, at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at han ved de nævnte Lejligheder har til Forhandling omført og falbudt de oftnævnte Gjenstande.

Forsaavidt Arrestanten derhos sigtes for at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten, har han forklaret, at han, efter den 4 Marts d. A. at have givet Møde i Rettens 1 Afdeling for offentlige Politisager i Anledning af den ovennævnte mod ham rejste Sigtelse for ulovlig Omløben med Varer, samme Dag indfandt sig i den ovenfor nævnte Beværtning, hvor Christine Andersen tjente, og kaldte hende ud paa Gangen og meddelte hende her, at han havde givet Møde i Retten som sigtet for den nævnte Lovovertrædelse samt udtalte til hende, at hun jo nok erindrede, at han kun havde forevist hende Uhrene, og at hun, saafremt hun skulde have havt Uhret den ommeldte Dag, foreløbig ikkun skulde have havt det paa Prøve. Han tilføjede efter sin Forklaring, at hun skulde være forsigtig i Retten og følge Sandheden, da det ellers kunde blive farligt for hende. Ved de af oftnævnte Christine Andersen og Henriette Jensen i saa Henseende afgivne beedigede Forklaringer maa det imidlertid herimod anses bevist, at han ved den nysnævnte Lejlighed har opfordret Christine Andersen til ved et eventuelt Møde i Retten i Strid med Sandheden at nægte, at Arrestanten havde villet sælge hende et Uhr, og at han, da hun hertil bemærkede, at hun vilde forklare i Retten saaledes, som det i Virkeligheden var gaet til, har besvaret denne Yttring med en Trusel om, at det kunde komme til at gaa ud over hende selv, hvis hun forklarede, at Arrestanten havde villet sælge hende Uhret. Det lykkedes ham imidlertid ikke at bevæge Christine Andersen til at beslutte i Retten at forklare i Strid med Sandheden.

Som Følge af Foranstaaende vil Arrestanten være at anse

dels efter Straffelovens § 146, jfr. § 52, sidste Stykke, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, dels efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde efter Omstændighederne af 20 Kr., hvorhos de ovennævnte under Sagen i Bevaring tagne Gjenstande, idet der intet Hensyn vil kunne tages til den derimod af Ejeren nedlagte Protest, ville være at konfiskere til Fordel for Anholderen, Politibetjent Nr. 157 Koldbeck.

Torsdagen den 19 Marts.

Nr. 14. Forhenværende Gaardejer **Lars Hansen** (Nellemann)

contra

Direktionen for Kronborg vestre Birks Spare- og Laanekasse (Alberti),

betr. Opfyldelsen af en Selvskyldnerkaution.

Kronborg vestre Birks ordinære Rets Dom af 24 Januar 1888: Mod Extradition i kvitteret Stand af den ovenfor nærmere betegnede Panteobligation fra forhenværende Møller Hans Andersen i Helsingø Tofte af 14 Juli 1873, thinglæst 22 s. M., bør Indstævnte, forhenværende Gaardmand i Ørby Lars Hansen, nu i Helsingø Tofte, til Citanterne, Direktionen for Kronborg vestre Birks Spare- og Laanekasse, at betale 2600 Kr. med Renter heraf à 5 pCt. p. a. fra 11 Juni 1878 til Betaling sker, samt at erstatte Citanterne Søgsmålets skadeløse Omkostninger. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det af den under 14 December 1886 irettelagte Gjenpart af en s. k. Anvisning paa 2000 Kr. ikke kan ses, om Originaldokumentet har været behørigt stemplet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 November 1888: Birkethingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Sagens Omkostninger ophæves. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse fremkomne Oplysninger maa den af exam. jur. Jansen antagne Sagfører anses at have modtaget den i Dommen omhandlede Transport af 30 August 1880 som Betaling af et Afdrag til Sparekassen paa 2000 Kroner, og da Hoveddebitor Hans Andersen efter Indholdet af den bemeldte Sagfører meddelte, Høiesteret forelagte Fuldmagt, ved hvis Udfærdigelse Jansen ikke har overskredet sin Bemyndigelse, maatte anse Sagføreren berettiget til at modtage Transporten som Betaling, maa dette Beløb i Forbindelse med de i Dommen ommeldte 1400 Kroner afgaa paa Fordringen, hvis Hovedstol derefter kun bliver 600 Kroner. Da der imidlertid maa gives Indstævnte Medhold i, at Citantens Paastand om Fritagelse for at svare Rente fra et tidligere Tidspunkt end Forligsklagens Dato er ubegrundet, og da der efter Proceduren maa gaas ud fra, at der under denne Forudsætning den 28 Januar 1881 skyldtes i det Hele 1118 Kroner 30 Øre, vil dette Beløb være at tilkjende Indstævnte med Renter 5 pCt. p. a. af 600 Kroner fra den nævnte Dag til Forligsklagens Dato den 18 September 1886 og derefter af 1118 Kroner 30 Øre, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Mod Extradition i kvitteret Stand af den under Sagen omhandlede Obligation af 14 Juli 1873 bør Citanten til Indstævnte betale 1118 Kroner 30 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af 600 Kroner fra den 28 Januar 1881 til den 18 September 1886 og af 1118 Kroner 30 Øre fra sidstnævnte Dato, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Kronborg vestre Birkething hertil indankede Sag have de Indstævnte, Direktionen for bemeldte Birks Spare- og Laanekasse, paastaaet Citanten, forhenværende Gaardejer Lars Hansen af Helsingø Tofte — der har underskrevet som

Selvskyldnerkautionist en af Møllejer Hans Andersen for et Laan af 2000 Rdlr. eller nu 4000 Kroner til nævnte Sparekasse den 14 Juli 1873 udstedt Obligation — tilpligtet imod Extradition af Obligationen i kvitteret Stand at betale anførte Beløb med Renter 5 pCt. aarlig fra 11 Juni 1878 indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Citanten derimod paastod sig frifunden for Indstævntes Tiltale imod at betale 600 Kroner med Rente 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 18 September 1886 og tillagt Sagens Omkostninger skadesløst. Ved Birkethingsdommen blev Citanten tilpligtet at betale 2600 Kroner med Rente 5 pCt. aarlig fra 11 Juni 1878 og Sagens Omkostninger skadesløst. Denne Dom har Citanten indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sin Paastand i første Instants og paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten. De Indstævnte ere, skjøndt lovligt varselede, ikke mødte for Overretten.

Det fremgaar af Sagen, at det i et Møde af Direktionen for Sparekassen den 8 Juni 1880 vedtoges at overdrage til en Sagfører i Kjøbenhavn at inddrive de 4000 Kr. med resterende Renter fra 11 Juni 1878 hos Hans Andersen, og at det overdroges til Direktionens Formand, senere afdøde exam. juris Jansen, at forhandle med en Sagfører samt paa den samlede Direktions Vegne at meddele ham fornøden Fuldmagt. Hans Andersen betalte derefter til den af Jansen antagne Sagfører tvende Afdrag paa Obligationen til samlet Beløb 1400 Kr., og da disse ere bragte i Likvidation ved Opgjørelse af Mellemværende mellem bemeldte Sagfører og Jansen, er det antaget i den indankede Dom, at de, skjøndt de ikke ere indgaaede i Sparekassen, maatte afgaa i Sparekassens Tilgodehavende hos Citanten, hvorfor denne, som anført, kun er tilpligtet at betale Sparekassen 2600 Kr. Citanten formener imidlertid, at der endvidere maa afgaa i Obligationsbeløbet 2000 Kr. Den 30 August 1880 vare nemlig Jansen, Hans Andersen og dennes Svoger Niels Larsen samlede paa vedkommende Sagførers Kontor, hvor der da blev udfærdiget samt af Andersen og Larsen underskrevet et Dokument, der leveredes Jansen og er saalydende:

„Jeg underskrevne fhv. Møller Andersen transporterer og „overdrager herved til Helsingø Sparekasse de 2000 Kr., som „min Svoger Gaardmand Niels Larsen af Ørby har indbetalt „til Hr. exam. jur. Jansen i Helsingø for af ham at indsættes i „Sparekassen i Kjøbenhavn. Bemeldte 2000 Kr. skulle afgaa „paa min Andersens Gjæld til Helsingø Sparekasse. Jeg Niels „Larsen er enig i denne Transaktion“.

Citanten gjør gjældende, at Hans Andersen ved denne Transport, hvoraf Gjenpart er fremlagt under Sagen, direkte har indbetalt 2000 Kr. til Jansen som Afdrag paa Obligationen, og at dette Beløb, skjøndt det ikke senere er indgaaet i Spare-

kassen, derfor maa afgaa i dennes Tilgodehavende hos Andersen og følgelig ogsaa hos Selvskyldnerkautionisten. Dette kan imidlertid ikke antages. Det fremgaar af Transporten, at Niels Larsen alt tidligere havde indbetalt de 2000 Kr. til Jansen for af ham at indsættes i Sparekassen i Kjøbenhavn, og at Jansen kun ved Transportens Udfærdigelse fik Ret til at indbetale Beløbet i den af de Indstævnte bestyrede Sparekasse som Afdrag paa dennes Tilgodehavende hos Hans Andersen, ligesom ogsaa sidstnævnte Sparekasse først, naar Jansen afleverede Transporten til samme, blev istand til at afkræve ham Beløbet; men det er end ikke paastaet af Citanten, at Transporten er bleven afleveret af Jansen til Sparekassen, eller at der blev givet Hans Andersen en Kvittering for Beløbet, hvorved bemærkes, at en Kvittering, udstedt af Jansen alene, maa antages ikke at have været bindende for Sparekassen. Citanten gjør dernæst gjældende, at Sparekassens Sagfører efter indgaaet Forlig med Hans Andersen har forsøgt Exekution hos denne den 18de Maj 1881 og ved denne Lejlighed opgjort Restbeløbet til 600 Kr. foruden Renter og Omkostninger og herved afskrevet fornævnte 2000 Kr. paa Sparekassens Fordring, saa at Sparekassen nu er afskaaret fra at forlange et større Beløb efter Obligationen end 600 Kr. Men heller ikke heri kan der gives Citanten Medhold. Den Omstændighed, at Sparekassens Sagfører ved den nævnte Lejlighed er gaaet ud fra den fejlagtige Forudsætning, at Jansen havde indbetalt de 2000 Kr. til Sparekassen, har ikke medført eller kunnet medføre nogen Afskrivning paa Fordringen eller Nedsættelse af Sparekassens Tilgodehavende.

Det maa derfor billiges, at den indankede Dom har tilpligtet Citanten at betale 2600 Kr. med Renter fra 11 Juni 1878, hvorved bemærkes, at Citantens Indsigelse imod at betale de i Obligationen stipulerede Renter fra et tidligere Tidspunkt end Forligsklagens Dato er ganske ubeføjet. Derimod findes Sagens Omkostninger for Underretten efter Omstændighederne at burde ophæves. Med Modifikation herefter vil Birkethingsdommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne ligeledes at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 20 Marts.

Nr. 17. **Krigsassessor Oluf William Petersen**
(Nellemann)

contra

Finantsministeriet paa Statskassens Vegne ved Finants-
minister J. B. S. Estrup (kst. Kammeradvokat),

betr. et Spm. om Invalideforsørgelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Maj 1888: De Indstævnte Finantsministeriet bør for Citanten Krigsassessor Oluf William Petersens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Winther i Salær 60 Kr. hos det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Krigsassessor Oluf William Petersen, hvem der er tilstaaet Invalideforsørgelse under 2den Afdeling, efter meddelt Bevilling til fri Proces ved den for ham beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Winther, paastaaet de Indstævnte, Finantsministeriet, tilpligtede at behandle ham som Invalid af 1ste Klasse og fra September Maaned 1864 at betale Differencen mellem Invalideforsørgelse af 2den og 1ste Klasse, med Renter 5 pCt. aarlig fra de respektive Forfaldsdage eller i hvert Fald fra Stævningens Dato den 28 Maj 1887, og for

Fremtiden atbetale ham Forsørgelse som Invalid af 1ste Klasse samt endelig at betale dette Søgsmåls Omkostninger, som om Sagen ikke fra Citantens Side havde været beneficeret, hvorhos Prokurator Winther har paastaet sig tilkjendt Salær hos de Indstævnte eller det Offentlige. De Indstævnte, for hvem den konstituerede Kammeradvokat har givet Møde, have paastaet sig frifundne for Citantens Tiltale og Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Citanten, der er født den 26 December 1845, og som i 1864 gjorde Tjeneste som Tambour ved Garden til Fods, blev den 18 April under Angrebet paa Dybbølstillingen saaret i venstre Arm og Hofte; efter at have maatte tilbringe flere Maaneder paa Lazarethet, fremstilledes han den 8 September 1864 for Kassationskommissionen; hans venstre Overarm var amputeret, og han havde en haltende Gang og Svækkelse i den venstre Underextremitet som Følge af strammende Ar efter Skudsaaet i den venstre Hofte; han blev da erklæret for stødse udygtig til al Krigstjeneste. Citanten indgav umiddelbart derpaa Andragende om Invalidforsørgelse; Schemaet var under 12 September 1864 af Professor Drachmann, der havde udfærdiget Kassationsattesten, paategnet saaledes: „Den venstre Overarm er amputeret. Skudskaar af en Granat af venstre Hofte med Tab af den øverste Del af trochanter major og en Del af m. glutans maximus; betydelige strammende Ar saavel over venstre Hofte som i venstre Ingven. Hans Gang er haltende, den venstre Underextremitet er betydelig svagere end den højre“. Den 13 September 1864 blev han personlig undersøgt af det daværende lægekyndige Medlem af Bestyrelsen for de militære Underklassers Pensionering og for Invalidforsørgelsen, nu afdøde Etatsraad Schytz, der noterede: „Amputeret venstre Arm, meget stort Ar paa og over venstre trochanter, et andet foran mere sribeformet, flere mindre. Benets Bevægelser derved endel hindrede“. Der tilstodes derefter Citanten, foruden en ham tilkommende Pension af 5 Rdlr., i Invalidforsørgelse Maximum i 2den Afdeling, Lov 9 April 1851 § 12, jfr. Lov 24 Februar 1858 § 1. I 1865 indgav Citanten Andragende til Invalidbestyrelsen om Forhøjelse af den ham tilstaaede Forsørgelse, men Invalidbestyrelsen saa sig ikke i Stand til at imødekomme hans Ønske, da han allerede havde erholdt Maximumsforsørgelse i 2den Afdeling, og hans Invaliditet ikke antoges at kunne kvalificere ham til at rykke op i 1ste Afdeling. I Aaret 1878 indgav Citanten atter Andragende til Invalidbestyrelsen om at maatte blive overført til 1ste Afdeling; han blev i denne Anledning i 1878 undersøgt af Etatsraad Schytz, der efter Undersøgelsen bemærkede paa hans Ansøgning: „Uforandret, venstre Laar $\frac{1}{2}$ Tomme mindre fyldigt end højre, men vel udviklet“.

Da Læsionen af venstre Ben saaledes vel havde medført endel Indskrænkning i Lemmets Brug, men ikke kunde anses at have gjort dette aldeles ubrugeligt, afslog Bestyrelsen Andragendet. I 1880 var Schemaet paategnet af Professor Drachmann omtrent som tidligere, og Invalideforsørgelsen forblev uforandret. Under 21 Januar 1881 indkom til Invalidebestyrelsen et nyt Andragende om Forhøjelse, hvilket Andragende var paategnet af Dr. Studsgaard, men da der i dennes Erklæring ikke indeholdtes noget nyt Moment, der kunde stille Sagen anderledes, afslog Invalidebestyrelsen ogsaa dette Andragende. Citanten indgav derpaa i Februar 1881 Andragende til Finantsministeriet, men dette fandt, at Citantens Invaliditet ikke kunde hjemle Overførelse til 1ste Afdeling, og det nævnte Ministerium maatte saaledes give Invalidebestyrelsen Medhold i dens Opfattelse. I 1883 indgav Citanten et Andragende til Folkethinget, hvilket Andragende blev henvist til Finantsministeriet, som imidlertid resolverede som tidligere, da intet Nyt var fremkommet. I 1884 indav Citanten et fornyet Andragende til Invalidebestyrelsen, hvilket Andragende efter hans Ønske forelagdes Finantsministeriet. I dette Andragende omtales for første Gang en Lungelidelse, om hvilken Citanten i Andragendet udtalte, at den vilde nøde ham til at opgive en Stilling i Overformynderiet, som han hidtil havde kunnet bestride, og hvorved han hidtil havde haft en aarlig Indtægt af 700 Kr. I en Andragendet paategnet Attest af 18 Oktober 1884 havde Dr. Proschowsky udtalt, at Citanten led af Lungeemfysem med chronisk Bronchitis, og i en senere Erklæring af Januar 1885 havde den nævnte Læge udtalt, at den omtalte Svageligheds Begyndelse kunde dateres til Krigsaaret 1864, og at dens videre Udvikling højst sandsynligt kunde sættes i Rapport til Citantens lange Sygeleje som Haardtsaaret ved den overordentligt stærke Suppuration. Invalidebestyrelsens lægekundige Medlem Dr. Hannover ytrede i den Anledning, at da der i Ansøgerens tidligere Andragender aldrig anføres Noget om Lungelidelser, og da han tidligere for Dr. Hannover havde erklæret, at disse Lungelidelser først vare begyndte for 3 Aar siden, var der aldeles ingen Rimelighed for, efter 17 Aars Forløb, at sætte Lungelidelserne i nogetsomhelst Aarsagsforhold til den oprindelige Læsion. Citantens Andragende blev derefter atter afslaaet. I 1886 gjentog Citanten sit Andragende, der denne Gang var rettet til Finantsministeriet og ledsaget af tvende Attester fra Læge Aumont og Professor Reisz; ifølge disse Attester har der udviklet sig en stærk Sømmensynken af venstre Side af Brystet, som nedentil maaler 3" mindre i Omfang end højre, tilligemed en S-formig Bøjning af Rygraden, men der er ingen Hoste eller Opspyt, og ifølge Professor Reisz's Erklæring overhovedet intet Abnormt i Lungerne; derimod findes der nogen Kortaandedhed, især i siddende Stilling, og Hjertebanken, hvilket af Professor Reisz

tilskrives en delvis Nervesvækkelse paa Grund af de svære Læsioner. Professor Hannover formentede imidlertid, at de i de nævnte Attester omtalte sygelige Tilfælde, hvilke ikke hindrede Citanten i at gaa til sine Forretninger i Overformynderiet, ikke kunde kvalificere ham til at optages i 1ste Invalideafdeling, og Citantens Andragende blev derefter afslaaet.

Citanten har forment, at han i Henhold til de saaledes foreliggende Oplysninger om hans Legemes Tilstand maa anses kvalificeret til at understøttes efter Reglerne for 1ste Invalideafdeling; han har nemlig gjort gjældende, at han, som foruden at have mistet den venstre Arm har erholdt de andre ovenfor omtalte Beskadigelser, formentlig fuldstændig maa kunne stilles ved Siden af den, der har mistet to af de større Lemmer, og han har fremdeles fremhævet, at han ikke kan undvære Andres daglige Hjælp. Han har dernæst oplyst, at han ikke har fast Ansættelse i Overformynderiet, men at han undertiden udfører Arbejde der, og at han herved vel enkelte Aar har haft en Indtægt af 700 Kr., men at han i andre Aar kun har haft 300 Kr., og at det nu synes, at Indtægten ikke vil naa 400 Kr. De Indstævnte have derimod paastaat, at Citanten efter de Fordringer, som i saa Henseende opstilles i Lov 20 November 1876 § 4, ikke kan henføres til Invalidernes 1ste Afdeling; de have nemlig anført, at ved de Personer, som ikke kunne undvære Andres daglige Hjælp eller Tilsyn, maa formentlig forstaaes saadanne, som uden stadig Bistand eller Tilsyn ere ganske, eller saa godt som ganske, hjælpeløse, men dette kan efter Finantsministeriets Formening ikke siges om Citanten, der endog langt fra mangler Erhvervsevnen. Finantsministeriet formener dernæst, at det er uberettiget at analogisere fra den særlige Bestemmelse om, at de, der ved Amputation have mistet tvende af de større Lemmer, eller som have faaet disse saaledes fordærvede ved Lamhed eller Stivhed, at de maa anses for ganske ubrugelige, i alle Tilfælde skulle henregnes til 1ste Afdeling.

Der findes nu at maatte gives Finantsministeriet Medhold i, at Citanten ikke paa en Analogi fra den sidstanførte Bestemmelse kan støtte en Fordring paa at blive optagen i den 1ste Invalideafdeling, og nærværende Sags Udfald maa derfor bero paa, om Citanten kan henregnes til dem, der ikke kunne undvære Andres daglige Hjælp eller Tilsyn. Naar imidlertid henses til de Bestemmelser, som i Lov 20 November 1876 § 4 ere givne for Optagelse i den 2den Invalideafdeling, og naar der fremdeles tages Hensyn til, at Citanten efter det Anførte er i Stand til at erhverve en væsentlig Del af det til hans Underhold Fornødne, skjønnes Citanten ikke at kunne henregnes til de Invalidere, som ikke kunne undvære Andres Hjælp eller Tilsyn. Finantsministeriet vil herefter være at frifinde for Citantens Tiltale, og ville Sagens Omkostninger efter Omstændighederne være

at ophæve; der bliver derfor ikke Spørgsmaal om at tilkjende den konstituerede Kammeradvokat Salær. I Salær vil der være at tillægge Overretsprokurator Winther, hvis Sagførelse har været forsvarlig, 60 Kr., der vil være at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 145. Høiesteretssagfører Asmussen
contra
Anne Marie Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Nørhald m. fl. Herreders Extrarets Dom af 18 Oktober 1890: Arrestantinden Anne Marie Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor Kancelliraad Bredstrup 10 Kr. og til Defensor Prokurator Langballe 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 November 1890: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Anne Marie Jensen, Christensens fraseparerede Hustru, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun — der, medens hun den 21 September d. A. noget efter Middag opholdt sig i sin Have, saa en Mand ligge og sove paa Marken tæt ved Havediget, og ved at gaa hen til ham blev opmærksom paa, at Mandens Kaskjet laa ved Siden af ham, og at hans Uhr var gledet ud af hans Lomme og hang i en Uhrkjæde, som ved en Ring var fastgjort til et Knaphul i hans Vest — har ifølge et pludselig fattet Forsæt tilvendt sig disse Gjenstande, idet hun ved at aabne den ommeldte Ring løsnede Kjæden. Hun gik derefter ind i sin Lejlighed, hvor hun skjulte Uhret i sin Seng og indsyede Kaskjetten i en Pude, medens hun foreløbig lagde Kjæden fra sig i et lille Vindue i Forstuen, hvorfra hun senere tog den og gjemte den i en gammel Støvle. Tiltalte har iøvrigt udsagt, at hun, der jevnlig beruser sig, bemeldte Dag var svirende og ikke vilde have begaaet Tyveriet, hvis hun havde været ædru, men hun har erkjendt, at hun vidste, hvad hun foretog sig, og navnlig at hun tog Uhret for at tilegne sig det. De stjaalne Gjenstande, der tilhørte Husmand Jens Mikkelsen af Rødkjær, som den paaagjældende Dag var i Besøg hos sin i samme Hus som Tiltalte boende Steddatter og dennes Mand, men iøvrigt var Tiltalte ubekjendt, ere bragte tilstede under Sagen og efter at være vurderede til ialt 8 Kr. udleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning under Sagen. Tiltalte, der er født i Aaret 1840, har tidligere været straffet ifølge Friisenborg og Faurskov Birks Extraretsdomme af 5 December 1882 og 24 Februar 1883 henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter samme Lovs § 230 samt for Betleri med samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage, hvorhos hun for 3 Aar siden har været under kriminel Undersøgelse for egenmægtig at have sat sig i Besiddelse af en Spinderok, som hun tidligere havde solgt, men endnu ikke faaet fuldt betalt, uden at der imidlertid for dette Forhold blev anlagt Sag imod hende. Hun vil saaledes nu være at anse for 3die Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Mandagen den 23 Marts.

Nr. 175. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Michael Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 19 December 1890: Arrestanten Niels Michael Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder. Saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Sagfører Kristiansen 12 Kr. og til Defensor Prokurator Kjeldgaard 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Januar 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Jørgensen og Hastrup, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførererne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Niels Michael Jensen, der er født i Aaret 1862, og som tidligere gjentagne Gange har været straffet baade ved civil og militær Jurisdiktion, deriblandt ifølge Børglum Herreds Extrarets Dom af 28 April 1881 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage i Medfør af Straffelovens § 228 og ifølge 10 Regiments Krigsretsdom af 6 November 1885 efter Lov af 7 Maj 1881 §§ 81 og 84 samt § 195, jfr. § 91 Nr. 4, samt efter

Straffelovens § 230, 1 og 2 Stykke, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og sidst ifølge Hjørring Kjøbstads Extraretsdom af 29de Maj f. A. med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Straffelovens § 251 — tildales under nærværende Sag for Tyveri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der en Tid i Løbet af forrige Aar havde haft Arbejde i Christian Olesens Enkes Gaard i Vrangbæk, som han imidlertid den 29 November f. A. om Morgenen havde forladt, samme Dag ud paa Aftenen fra Frederikshavn, hvorhen han havde begivet sig, vendte tilbage til den anførte Gaard, hvor han agtede at tilbringe Natten, i hvilken Anledning han ubemærket sneg sig ind i Gaarden og krøb op paa Høloftet, hvor han lagde sig til at sove; da han vaagnede den næste Morgen og hørte, at Gaardens Karle begave sig ind for at nyde deres Morgenmaaltid, kom han, der var daarlig forsynet med Klæder, i Tanker om, at han kunde benytte Lejligheden til at tilvende sig nogle Klæder, og efter at være stegen ned fra Høloftet gik han ind i det uafsaasede Karlekammer, hvor han, der var godt kjendt med Lokaliteterne, ud af Tjenestekarl Niels Larsens Kiste, som Nøglen sad i, tilvendte sig et nyt Sæt blaat Tøj, bestaaende af Frakke, Vest og Benklæder, samt et Par brugte Benklæder og en Vest af graabrunt Tøj foruden et Tørklæde, hvori han indbandt Klædningsstykkerne, alt tilhørende bemeldte Niels Larsen, hvorpaa han hurtig forlod Gaarden. Samtlige de stjaalne Gjenstande — som han dels solgte, dels bortbyttede til 2 Marchandisere i Hjørring mod 5 Kr. 25 Øre, som han senere forbrugte, et Par Seler, som han senere solgte til en ham ubekjendt Mandsperson for 50 Øre, samt for nogle andre Klædningsstykker, hvoraf han endnu ved sin Anholdelse var i Besiddelse — ere under Sagen bragte tilstede og, efter tilsammen at være vurderede til 32 Kr. 75 Øre, udleverede til Bestjaalne, der ikke har nedlagt Paastand paa yderligere Erstatning. For sit heromhandlede Forhold er Arrestanten ved Underrettens Dom rettelig anset efter Straffelovens § 231 for 3die Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Nr. 174.

Advokat Halkier

contra

Julius Emil Enghoff Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 Januar 1891: Arrestanten Julius Emil Enghoff Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalck og Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

(Den indank. Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 3 April 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 4.

Mandagen den 23 Marts.

Nr. 174.

Advokat Halkier

contra

Julius Emil Enghoff Jensen (Def. Asmussen),

(Fortsættelse fra forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Julius Emil Enghoff Jensen, der er født den 6 Februar 1857 og anset bl. A. ved Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 12 Januar 1882 efter Straffelovens § 228, jfr. § 52, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 2 December 1882 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og § 230, 2det Led, tildels sammenholdt med § 46, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og senest ved Helsingør Kjøbstads Politirets Dom af 28 Februar 1889 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 samt Frdn. 10 December 1828 § 10, sammenholdt med § 13, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have den 19 November 1890 dels fra en Trappegang, hvortil han havde uhindret Adgang, stjaalet en der henstaaende, til 300 Kr. vurderet Bicyclette, der tilhørte Ida Wulff, Høiesteretssagfører Hansens Hustru, dels fra Pantelaanerske Anne Marie Nielsen, Petersens Enkes Butik, hvor han gik ind for at pantsætte den stjaalne Bicyclette, men hvor han ikke traf Nogen tilstede, stjaalet et Stykke Tøj af Værdi 2 Kr. 50 Øre, der be-roede frit fremme og tilhørte fornævnte Petersens Enke, vil han

og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 1 November f. A. indfandt Arrestanten sig i Pantelaaner Jens Petersens Forretningslokale her i Staden for at indløse et af ham sammesteds et Par Dage forinden pantsat, til 2 Kr. vurderet Uhr, hvorfor Indløsningssummen udgjorde ca. 1 Kr. Da bemeldte Pantelaaner i den Anledning havde taget Uhret frem og lagt det paa Disken, fattede Arrestanten den Beslutning at fravende ham Uhret uden at betale Indløsningssummen, og i Henhold hertil tog han det fra Disken og fjernede sig skyndsomst med det. Han blev imidlertid indhentet af Pantelaaneren, der vilde føre ham til en Politistation, men da han var fulgt et Stykke med denne, tildelte han i Harme over at skulle paa Politistationen ham et Slag med knyttet Haand i Ansigtet, spændte Ben for ham og skubbede til ham, saa at han faldt om paa Gaden og slog Ansigtet samt det ene Knæ mod Stenbroen. Pantelaaner Petersen, der er ca. 68 Aar gammel, fik som Følge af Arrestantens Adfærd mod ham, efter en samme Dag udstedt Lægeerklæring, paa venstre Kindben et ca. kronestort, blodimbiberet og ophovnet Parti, ømt for Tryk; endvidere ca. $\frac{1}{2}$ Tomme over venstre Øjebryn et $\frac{1}{2}$ Centimeter langt, vandret overfladisk Saar, hvorhos Næseryggen var noget ophovnet og øm for Tryk. Endelig fandtes paa venstre Knæskal et ogsaa ca. kronestort, blodinfiltret Parti, ligesom den der beliggende Slimsæk var noget ophovnet og øm for Tryk. Disse Læsioner fortog sig dog saagodt som fuldstændig i Løbet af en Maanedstid og kunne efter det Oplyste ikke antages at ville efterlade alvorligere Følger for hans fremtidige Helbred. Arrestanten har forklaret, at det ikke var hans Hensigt at tilføje Pantelaaner Petersen nogen alvorlig Skade paa Helbred, og denne hans Forklaring findes ikke at kunne forkastes. Som Følge af Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 203 og 252 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 24 Marts.

Nr. 167. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Carl Christian Lange (Def. Nellemann),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Odense Herreds Extrarets Dom af 27 November 1890: Arrestanten Carl Christian Lange bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Sagfører Jørgensen og Kammerassessor Jespersen 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Januar 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Herforth og Nissen, betaler Arrestanten Carl Christian Lange 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Carl Christian Lange, der er født den 13 Juli 1874 og ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, for Forsøg paa Voldtægt, og er det ved hans egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, der den 2 November f. A. om Aftenen paa Nyborg Landevej havde truffet Pigebarnet Marie Ogdal, født den 15 Januar 1877, og hendes 8aarige Søster, har efter under et Paaskud at have faaet lokket

Marie noget ned i Vejgrøften, taget fat paa hende og kastet hende om opad den mod Vejen vendende Side af Grøften; han løftede derpaa hendes Klæder op og fremtog i den Hensigt at pleje legemlig Omgang med hende sit mandlige Lem, hvorhos han, da hun begyndte at skrige, holdt hende for Munden og paabød hende at tie, idet han ytrede, at han ellers skulde vise hende noget Andet; men da han, der efter Maries Forklaring havde lagt sig over hende og begyndt at arbejde med sit Lem, hørte hendes lille Søster skrige og tale med Nogen, blev han bange og løb sin Vej. Ifølge en af vedkommende Distriktslæge, der undersøgte bemeldte Pigebarn, den paafølgende Dag afgiven Erklæring var Hymen ikke læderet, ligesom det efter alt det Foreliggende maatte anses for lidet sandsynligt, at Arrestantens Lem havde været inde i hendes Kjønnsdele. For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold maa det billiges, at han, der har erkjendt, at Pigen ikke i nogen Maade havde givet ham Anledning til at tro, at hun frivillig vilde finde sig i en saadan Behandling, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 168, jfr. §§ 46 og 37, med Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 171.

Advokat Nellemann

contra

Jens Peter Christensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 27 Januar 1891: Arrestanten Jens Peter Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og betale i Erstatning til Skræder Christen Jensen 20 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Lassen, 20 Kr. til hver. Det idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Peter Christensen for Tyveri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, dels at han i Oktober f. A. under kortvarige Ophold i Aarhus, Randers og Viborg har begaaet 6 Tyverier, ved hvilke han fra Gange, et Værelse, en Entré og et Garderobrum, til hvilke Lokalteter han havde uhindret Adgang, har stjaalet 6, til ialt 89 Kr. vurderede Frakker, i nogle af hvis Lommer beroede Lommetørklæder og Handsker m. m. af samlet Værdi 4 Kr. og et til 50 Øre vurderet Halstørklæde, hvilke Gjenstande hang frit fremme de paagjældende Steder, dels at han den 15 s. M. har stjaalet en Frakke, der hang som Skilt udenfor en Marschandiserbutik her i Staden, og den Galge, hvorpaa Frakken hang; sidstnævnte Gjenstande ere vurderede til ialt 15 Kr. Arrestanten er født den 19 September 1851 og anset ifølge Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 18 August 1885 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ifølge Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 6 August 1887 efter Straffelovens § 230 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ifølge Rettens Dom af 3 November 1888 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og § 247 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ifølge Rettens Dom af 21 September 1889 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med lige Arbejde i 18 Maaneder. Som Følge af Foranferte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og have, efter derom nedlagt Paastand, at betale i Erstatning til Skræder Christen Jensen, der er en af de Bestjaalne, 20 Kr.

Onsdagen den 25 Marts.

Nr. 137. Høiesteretssagfører Shaw
 contra
 Rasmus Peter Hansen (Def. Klubien),

der tiltales for Vold.

Maribo Kjøbstads Extrarets Dom af 30 Juni 1890: De Tiltalte, Hollænder Rasmus Peter Hansen og Tjenestekarl Frederik Edvard Petersen Birch, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage, og in solidum udrede samtlige med Aktionen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Gullmann i Maribo, og Defensor, Prokurator Koefoed i Saxkjøbing, 15 Kr. til hver, foruden de Sidstnævnte lovlige tilkommende Diæter, samt ligeledes in solidum udrede til Skræder Anderson i Maribo i Godtgjørelse for Helbredelsesudgifter 23 Kr. 82 Øre foruden i Erstatning for Næringstab 80 Kr. og for Svie og Smerte 40 Kr. Den idømte Godtgjørelse og Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 September 1890: Underrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Gottschalck og Lehmann for Overretten betaler Tiltalte, Hollænder Rasmus Peter Hansen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte, Hollænder Rasmus Peter Hansen, der er født den 10 Februar 1865 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende fra Maribo Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, der for Underretten tillige angik en Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, aktioneret for Vold, og ifølge hans egen Tilstaaelse, der, forsaavidt den ikke i det Hele stemmer med det iøvrigt Oplyste, vil være at lægge til Grund, har han gjort sig skyldig heri under følgende Omstændigheder. Efter at Skræder P. Anderson af Maribo den 21 Januar d. A. om Aftenen havde været Gjenstand for et voldeligt Overfald, hvorved maa antages bevirket en Knusning paa højre Kind og Opsvulning af et Øjelaag, gik han sammen med flere Andre over Torvet i Maribo, da Tiltalte og hans Kammerat, den Medtiltalte, kom henimod dem og spurgte, hvem af dem det var, der tidligere havde slaæet Sidstnævnte, hvorved sigtedes til, at denne tidligere paa Aftenen havde havt et Sammenstød med en af de Personer, der var i Andersons Selskab. Da Anderson benægtede at have slaæet, tilføjede Tiltalte ham med sin Egetræsstock et Slag i Hovedet og løb derpaa henover Torvet for at hjælpe sin Kammerat, der var løbet forud tilligemed en af Andersons Selskab. Da Anderson løb efter og naæde dem, slog først Tiltaltes Kammerat og derpaa Tiltalte selv Anderson i Hovedet med deres Egetræsstocke, Førstnævnte ét Slag og Sidstnævnte to Slag. De ham herved tilføjede Læsioner, for hvilke Tiltalte maa være ansvarlig i det Hele, bestod i 2 aflange stærkt blødende Saar i Hovedbunden af $2\frac{1}{2}$ og $3\frac{1}{2}$ Tommes Længde og 2 dalerstore Knusninger med stærkt underløbet Blod midt paa Issen, foruden at hans venstre Arm, hvormed han havde søgt at afbøde et af Slagene, var ramt og derved blevet meget hoven, øm og stiv. Læsionerne bevirkede, at Anderson maatte holde Sengen i 3 Dage og var arbejdsudygtig i 14 Dage, men ere iøvrigt helbredede uden at efterlade andre varige Følger end Ar. For det anførte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens Bestemmelser om den ham paalagte Erstatning samt Aktionsomkostningerne ligeledes billiges, vil Dommen være, saavidt den er paaanket, at stadfæste.

drev støjende om paa Gaden i Præstø, gav Politimesteren sammesteds Fuldmægtig Bjerndahl paa Byfogedkontoret Ordre til at foranstalte Arrestanten bragt tilbage til Fattiggaarden. Efter Bjerndahls beedigede Forklaring fulgte Arrestanten, da han antraf denne, ogsaa i Begyndelsen villigt med ham, men da de vare komne lidt op ad Gaden, greb Arrestanten dels fat i Bjerndahls Klæder foran paa Brystet, dels stødte til ham og ruskede ham, idet han raabte, at han vilde se Bjerndahls Politiskilt. Da Skiltet blev ham forevist, fulgte han igjen med Bjerndahl, men da de kom længere frem i Gaden, foer Arrestanten atter ind paa Bjerndahl, greb ham paa samme Maade som anført og ruskede ham igjen. Efter nu af Bjerndahl at være kastet til Jorden fik Arrestanten fat i Førstnævntes Stok, der var falden fra ham, og løftede den op imod ham, som om han vilde slaa med den, men uden at gjøre det, og medfulgte Arrestanten derefter uden videre Modstand til Fattiggaarden. Om det første Sammenstød mellem Arrestanten og Fuldmægtig Bjerndahl har Kæmner Svenstrup edelig forklaret, at han fra sit Vindue saa Arrestanten fare imod Bjerndahl og lægge begge Hænderne paa hans Bryst samt Bjerndahl derefter forevise sit Politiskilt, ligesom Vidnerne, Skorstensfejer Jacobsen, Hotelejer Willemoë og Uhrmagerlærling Petersen, edelig have forklaret om det andet Sammenstød mellem Arrestanten og Fuldmægtig Bjerndahl: Jacobsen, at han saa, at Arrestanten var tumlet om og holdt Bjerndahls Stok i Haanden op imod ham, Willemoë, at han saa Arrestanten puffe et Par Gange til Bjerndahl med Hænderne og gribe fat i ham, og Petersen, at han saa Arrestanten og Bjerndahl brydes, og Førstnævnte hæve en Stok truende mod Bjerndahl. Arrestanten har forklaret, at han var i den Grad beruset ved den anførte Lejlighed, at han Intet kan erindre om, hvad der da passerede, samt at han ikke har anset Fuldmægtigen paa Byfogedkontoret for Politifunktionær og derfor ikke har ment, at Fuldmægtig Bjerndahl havde nogen Politimyndighed; men ligesom samtlige Vidner have udsagt, at Arrestanten ikke var synderlig beruset, i hvert Fald ikke i højere Grad end at han maatte antages at vide, hvad han foretog sig, saaledes er det lidet sandsynligt, at Arrestanten, der kjendte Bjerndahls Stilling som Fuldmægtig for Politimesteren, ikke har vidst, at han var Politifunktionær, og i hvert Fald blev Arrestanten, som anført, bekjendt hermed inden det andet Sammenstød med Bjerndahl. Det maa derfor billiges, at Arrestanten for sit anførte Forhold er anset ved den indankede Dom efter Straffelovens § 100, og da Straffen passende er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og Aktionens Omkostninger rettelig ere paalagte ham, vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Nr. 146. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Henrik Frederiksen (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af eller Forsøg paa Overtrædelse af Straffelovens § 170 eller for uterligt Forhold.

Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 25 August 1890: Tiltalte Henrik Frederiksen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og i Erstatning til Karen Marie Petersen, Hindsesens Hustru, 25 Kr. samt Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor Prokurator Stürup 15 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 December 1890: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om den Karen Marie Petersen, Skibsbygger Hindsesens Hustru, tillagte Erstatning bortfalder. I Salær til Aktor for Overretten Prokurator Nissen betaler Tiltalte, Tømrer Henrik Frederiksen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesterets-sagførerne Lunn og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tømrer Henrik Frederiksen af Svendborg for Overtrædelse eller Forsøg paa Overtrædelse af Straffelovens § 170 eller for uterligt Forhold, og er Tiltalte ved Svendborg Kjøbstads Extrarets alene efter Tiltaltes Begjæring for Overretten indankede Dom af 25 August d. A. anset efter Straffelovens § 170, sidste Del, cfr. § 46 og sammenholdt med § 185, med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han er bleven idømt en Erstatning af 25 Kr. til Karen Marie Petersen, Skibsbygger Hindsesens Hustru, samt paalagt at udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor 15 Kr., medens der ej blev Spørgsmaal om at fastsætte Salær til Defensor, der var privat engageret af Tiltalte. Sagens Omstændigheder ere efter det Oplyste følgende: Da Tiltalte den 17 Maj d. A. ca. Kl. 3—4 om Eftermiddagen sad ved Vinduet i Gjæstgiver A. Hansens Enkes Beværtning i Svendborg, gik Skibsbygger Hindsesens Hustru Karen Marie Petersen i Følge med en anden Kone forbi; Tiltalte bankede da paa Vinduet ad dem, hvorefter de gik ind og satte sig hos Tiltalte, der beværtede dem med Sherry, Banko og navnlig Portvin. Karen Marie blev efterhaanden stærkt beruset, og da Tiltalte havde trakteret med ialt ca. 5—6 halve Flasker af nævnte Slags, fulgtes hun med Tiltalte over i et halvaabent Lysthus, der laa i Haven til Beværtningen bagved et derværende Auktionslokale. Da de kom ind i Lysthuset, faldt Karen Marie i sin berusede Tilstand imidlertid fuldstændig sammen og maa derefter i den Tid, hun henlaa i Lysthuset, antages at have været aldeles bevidstløs. Tiltalte, der, saalænge Karen Marie laa i Lysthuset, hvilket varede 2 Timer, opholdt sig i eller ved dette, tog Klæderne op paa hende og gjorde gjentagende Gange Forsøg paa at erholde Samleje med hende, hvilket dog efter hans Forklaring paa Grund af hendes drukne Tilstand ikke lykkedes. Karen Marie, om hvem det er oplyst, at hun i de sidste Par Aar har haft Omgang med 2 andre Mandspersoner end sin Mand, og som efter Tiltaltes Forklaring, der efter Omstændighederne ikke kan forkastes, under Drikkeriet havde lovet for en Betaling af 10 Kr. at ville tilstaa ham Samleje, kan ej anses for uberygtet. Medens Tiltalte laa ovenpaa Karen Marie i Lysthuset, blev han i denne Stilling iagttaget af Bestyreren af Beværtningen og flere Tilstedeværende.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold findes han, der er født i 1853, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, med Rette ved Underretsdommen at være anset efter Straffelovens § 170, sidste Del, jfr. § 46, og efter § 185, ligesom den ham idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende. Derimod ses der ej Anledning til at tage den af Karen Marie nedlagte Paastand om Er-

til Citantindens Mand har fundet Sted. Som Følge heraf vil Citantindens Paastand om Frifindelse være at tage til Følge. Processens Omkostninger for alle Retter blive at ophæve, og de Parternes befaledede Sagførere for Høiesteret tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citantinden bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Asmussen hver 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisseser ere saalydende: Denne Sag er i første Instants anlagt af Indstævnte, Kjøbmand Valgardur Breidfjord, imod Apellanten, Enkefrue S. D. Jonassen, formedelst Uenighed om Grændsen imellem de deres Huse, Nr. 9 og Nr. 10 i Hovedgaden i Reykjavik, tilhørende Grunde. Kjøbmand Valgardur Breidfjord, som er Ejer af Huset Nr. 9, gjorde Krav paa et Stykke Grund beliggende mellem det nævnte Hus og Huset Nr. 10, hvilket Stykke er af Apellanten eller forhen hendes nu afdøde Mand i en lang Aarrække blevet benyttet som en Del af den Grund, der retteligen tilhører hendes Hus, Nr. 10 i Hovedgaden. I Sagen blev der af Byfogden og beskikkede Meddomsmænd ved Reykjavik Byret den 26 Maj d. A. afsagt Dom, hvorved det blev Enkefru S. D. Jonassen paalagt under en daglig Bøde paa 3 Kr. at afstaa til Kjøbmand Valgardur Breidfjord det Grundstykke langs Hovedgaden, som hun hidindtil har benyttet, ligger de sønden for en Linie, som trækkes fra bemeldte Gade $3\frac{3}{4}$ Alen sønden for hendes Vaaningshus lige mod Vest indtil hendes Kostald, samt at borttage de paa det omtalte Grundstykke staaende Indhegninger og Pakhus. Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom er af Enkefru S. D. Jonassen indanket til Overretten ved Stævning, dateret 28 Maj d. A., og har hun nedlagt Paastand om, at den bliver fuldstændig underkjendt, og at hun totalt frifindes for Kjøbmand Valgardur Breidfjords Tiltale i denne Sag, samt at han bliver dømt til at betale Processens Omkostninger for begge Retter med et Beløb af idetmindste 150 Kr. Paa den anden Side har Indstævnte, Kjøbmand Valgardur Breidfjord, påstaaet Underrets-

dommen stadfæstet, og Appellanten idømt Sagens Omkostninger med 50 Kr., eller efter Rettens Skjøn.

Appellantens første Befrielsesgrund er den, at Indstævnte ikke har tilvejebragt Bevis for, at den omtvistede Grund, der paa Situationskortet, Underretsdokument Nr. 39, angives, nogen-
sinde som Ejendom har tilhørt ham eller hans Forgængere, sær-
lig hans Svigerfader Einar Hakonsen, efter hvem Indstævnte
eller hans Hustru blev Ejer af Huset Nr. 9 i Hovedgaden
o: Adalstræti. Dette Hus blev af Einar Hakonsen købt den
24 August 1822, og blev dengang kaldt „Fjeldstedshus“. Størrelsen af den Grund, som fulgte med Huset, angives i
Skjødet til 30 Alen i Længden til Gaden („Hovedgaden“), og
96 Alen i Dybden op ad Grjota til, og deri henvises ogsaa til
et Maalebrev for Grunden, udgivet den 11 August 1790 af
Landfoged Skuli Magnusson. I Maalebrevet angives Grundens
Bredde at være den samme 96 Alen, men Længden til Gaden
derimod 54 Alen, hvilket stemmer med det ældste Skjøde for
Ejendommen, som er blevet fremlagt under Sagen, udgivet af
vedkommende Amtmand den 15 Juli 1791. Ved en Opmaalings-
forretning samt et til Afbenyttelse i denne Sag af judicielt der-
til udmeldte Mænd optaget Kort fremgaar, at Længden af den
Indstævnte tilhørende Grund langsmed Gaden fra den søndenfor
liggende „Brattagade“, det omtvistede Grundstykke nord for
Huset iberegnet, lige er 30 Alen, men derfra er Afstanden $3\frac{3}{4}$
Alen til Sydenden af Appellantens Hus. Under Sagen er intet
fremkommet om, at Grænsen for Indstævntes Grund mod Syd
(Brattagade) er en anden nu end fra først af ved Grundens
Udmaaling. Naar derfor Kjøbstadens Bygningekommission ved
en Udmaalingsforretning 5 Maj 1848, hvor Assessor Th. Jonas-
sen, den daværende Ejer af Huset Nr. 10 i Hovedgaden, var
tilstede og underskrev, udtaler, at Afstanden mellem det nu
Appellanten tilhørende Th. Jonassens Hus og Nabohuset mod
Syd, som nu tilhører Indstævnte, er lidt over $12\frac{3}{4}$ Alen, hvoraf
rigelig $3\frac{3}{4}$ Alen tilhører Appellantens Hus, saa synes der ikke
at kunne være Tvivl om, at den øvrige Del af Grunden mellem
Husene, hvilket er selve det omtvistede Stykke, dengang endnu
har tilhørt Einar Hakonsens Hus, ifølge dennes Adkomstbrev
af 24 August 1822, hvorhos det endvidere er oplyst i Sagen,
at Einar Hakonsens Krambod, som stod indtil i 1848, har
strakt sig ind paa det omtvistede Grundstykke. At dette ogsaa
i Virkeligheden har været Tilfældet, synes Appellanten at have
indrømmet ved Fremførelsen af sin anden Frifindelsesgrund, den
nemlig, at afdøde Justitiarius Th. Jonassen har købt Grund-
stykket af Einar Hakonsen. Som Bevis herfor har Appellanten
fremlagt et Skjøde, udgivet den 18 Januar 1849 under Einar
Hakonsens Navn og Segl, hvorved Grund under Kostald af-
hændes til Appellantens Mand. Omendskjønt Indstævnte har

protesteret mod dette Skjødes Gyldighed, maa Overretten af de i den indankede Dom anførte Grunde bifalde det af Underretten antagne Resultat, at dette Skjøde for Appellanten udgjør et fuldgyldigt Adkomstdokument for den Grund, som deri omhandles. Den øvrige Del af den omtvistede Grund angiver Appellanten, at hendes Mand har købt af Einar Hakonsen ca. 1850, men for denne Del af Grunden er der ikke fremkommet Skjøde fra E. Hakonsen eller nogensomhelst Anerkjendelse fra hans Side for, at han har solgt den. Indstævnte har paa sin Side benægtet, at et saadant Salg har fundet Sted. Som Bevis for, at hendes Mand dog har købt Grunden af E. Hakonsen ca. 1850, har Appellanten fremhævet, at Grunden i 30—40 Aar har været i hendes Mands og hendes Ejendomsbesiddelse, ulast og ukært af alle, indtil Indstævnte for nogle Aar tilbage begyndte at gjøre Indsigelser; at hendes Mand har omhegnet Grunden, og bygget et Pakhus paa den; at Appellanten eller hendes Mand endvidere i hele denne Tid har betalt Grundafgift til Byen af dette Stykke, samt at dette Stykke uden nogen Indsigelse er blevet regnet for Jonassens Ejendom i Aaret 1860, dengang Byens Grunde bleve opmaalte; desuden har adskillige Vidner udsagt, at de har hørt og antaget, at det omtvistede Grundstykke var Jonassens Ejendom, to Vidner har vidnet, at de ved, at Jonassen har ejet Grunden, og Hakonsens Søn har aflagt det Vidnesbyrd, at han ikke kan erindre at have hørt sine Forældre tale om, at Jonassens Pakhus stod paa en anden Grund end hans egen. Endvidere har Appellanten fremlagt en Optegnelse uden Optegnelse uden Dato og Underskrift, men med hendes Mands kjendelige Haandskrift, i Slutningen af hvilken der staar: Købt et Stykke Grund til Kostald og Pakhus 48 Rdl. Og endelig har hun fremlagt Udskrift af Reykjaviks Bygningskommissionsprotokol af 26 Maj 1851, hvor Kommissionen erklærer, „efter at have taget Pladsen i Øjesyn“, at Intet findes ivejen for, at Th. Jonassen opfører et lille Pakhus i sin Hauge (Gaardsplads)

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 10 April 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 5.

Torsdagen den 2 April.

Nr. 29. Enken S. D. Jonassen (Klubien efter Ordre)

contra

Kjøbmand Valgardur Breidfjörd (Asmussen efter Ordre).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Imod Indstævntes Protest kan det dog ikke antages, at disse Kjendsgjæringer, hverken nogen enkelt af dem eller de alle i Forening, kan udgjøre et lovligt Bevis for, at Einar Hakonsen har afhændet den omhandlede Grund til Appellantens Mand. Jonassens Optegnelse har, som den foreligger, ingen Beviskraft i Sagen, og Bygningskommissionens Erklæring med dens almindelige Udtryk beviser intet med Hensyn til Ejendomsretten. Overhovedet kan der af det anførte Bevismateriale ikke slættes videre end det, at da afdøde Justitiarius Jonassen og efter hans Død Appellanten gennem en lang Aarrække havde Ejendomsbesiddelse over det omtvistede Grundstykke, saa er det blevet almindelig antaget, at det var deres Ejendom; derfor er Grundskat for det omtvistede Stykke blevet dem afkrævet, og derfor regnes det for Jonassens Ejendom ved Opmaalingen i 1860, uden dog at en saadan Opmaaling efter sit Væsen og Hensigt kan danne noget Bevis for den private Ejendomsret over de opmaalte Grunde. Og derfor er det ogsaa naturligt, at adskillige Vidner har udsagt, at de antog den omtvistede Grund for Jonassens Ejendom, uden dog at disse Vidnesbyrd, som tildels ere uedfæstede og aflagte udenfor Retten, ere et Bevis for, at han har erhvervet Grunden ved Kjøb eller paa anden Maade. Da nu Ejendoms-

besiddelse (possessio) over fast Ejendom, skjøndt fortsat i 30—40 Aar, ikke efter islandsk Lov stifter Ejendomsret, og der paa den anden Side ikke kan være Tale om at fordre, at Indstævnte fører Bevis for, at den omtalte Grund efter Aar 1848 ikke er ophørt at være hans Svigerfaders Ejendom ved Salg eller paa anden Maade, og da endvidere Bestemmelsen i Jonsbogens Landslejbalk Kap. 26 i. f. efter sit Indhold ikke kan komme til Anvendelse i den foreliggende Sag, saa er efter Overrettens Mening Underrettens Afgjørelse af denne Sag rigtig. Bemeldte Dom bliver derfor i sin Helhed at stadfæste ogsaa med Hensyn til Sagsomkostninger. Med Hensyn til denne Sags særlige Sammenhæng synes Sagens Omkostninger at burde ophæves.

Nr. 185.

Advokat Halkier

contra

Niels Christensen Sand eller Niels Christian Sand
(Def. Bagger),

der tiltales for Løsgængereri, Betleri og Overtrædelse af Frdn.
10 December 1828.

Lejre Herreds Politirets Dom af 27 December 1890: Arrestanten Niels Christensen Sand eller Niels Christian Sand bør hensættes til Tvangsarbejde i Røskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Februar 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Tvermoes, betaler Arrestanten Niels Christensen Sand eller Niels Christian Sand 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Christensen Sand eller Niels Christian Sand, der af Profession er Murersvend, og som er født i Aaret 1817 og tidligere mangfoldige Gange har været straffet, navnlig for Løsgænger og Betleri, senest ifølge Ringsted Herreds Politirets Dom af 25 Februar f. A. i Medfør af Lov af 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5, jfr. Straffelovens § 23, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage for Løsgænger og Betleri samt Overtrædelse af Frdn. af 10 December 1828. Det er i saa Henseende ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, som efter at have udstaaet den ovenfor anførte Straf den 27 Juni f. A. var bleven hjemsendt fra Ringsted til Kjøbenhavn med et ham af Politiet i førstnævnte Kjøbstad meddelt Tvangspas, har undladt at efterkomme dette, og at han, efter i et Par Dage at have forbrugt et Beløb af 4 Kr. 19 Øre, som han den 27 Juni f. A. var i Besiddelse af, er vandret om i Ringsted og Lejre Herreder uden at have eller søge lovligt Erhverv, og at han alene har ernæret sig ved Betleri, indtil han den 1 December f. A. blev syg og derfor indlagt paa Amtssygehuset i Roskilde. Det maa herefter billiges, at Arrestanten ved den indankede Dom er anset efter Lov af 3 Marts 1860 §§ 1 og 5 og Frdn. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10, og da den valgte Straf af Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage findes passende, og da ligeledes Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, bifaldes, vil Underrettsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Fredagen den 3 April.

Nr. 134.

Advokat Klubien

contra

Knud Sørensen og Hans Christian Hansen
(Def. Lunn),

der tiltales for Falsk og Bedrageri eller Meddelagtighed heri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 6 Juni 1890: De Tiltalte Uldhandler Knud Sørensen og Fragtmand Hans Christian Hansen bør straffes hver med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte ville derhos have hver for sig at udrede de af deres Arrest følgende Omkostninger, hvorhos de in solidum tilsvare de med Justitssagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kjørboe, med 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Kramer, med 12 Kr., ligesom Sørensen til Generaldirektoratet for Statsbanedriften i Erstatning betaler 90 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 September 1890: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Generaldirektoratet for Statsbanedriften tillagte Erstatning af 90 Øre udredes af de Tiltalte Uldhandler Knud Sørensen og Fragtmand Hans Christian Hansen, een for begge og begge for een. Paa samme Maade betale de Tiltalte i Salær til Prokuratorerne Steinthal og Jacobsen for Overretten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ville de være at anse efter Straffelovens § 251. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage for hver. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Knud Sørensen og Hans Christian Hansen bør

hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i fem Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte een for begge og begge for een til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sager ere de Tiltalte Uldhandler Knud Sørensen, der er født 9 November 1858 og ved Baag Herreds Politiretsdomme af 20 August 1887 og 9 September s. A. for ulovlig Næringsbrug m. m. er anset med Bøder til Politikassen, men forøvrigt ikke er fundet straffet, og Tiltalte Fragtmand Hans Christian Hansen, der er født 24 Maj 1862 og som, foruden at være arbitrært straffet under sin militære Tjenestetid, ved Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 9 Marts 1887 efter Straffelovens § 257 er anset med en Bøde til Statskassen af 20 Kr., men forøvrigt ikke er fundet tidligere straffet, satte under Tiltale for Falsk og Bedrageri eller Meddelagtighed heri, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder følgende: Den 11 Marts d. A. løste Tiltalte Knud Sørensen i Assens en Returbillet til Odense, hvilken, efter hvad der var paatrykt dens Forside, havde en Gyldighed af 4 Dage, og som ved Løsningen langs Bagsidens ene Kant blev forsynet med et Stempel uden Farve indeholdende følgende Tal: 11. 3. 90. 141, af hvilke de 3 første betegnede Dagen for Billettens Løsning, og det sidste Numret for det Tog, til hvilket Billetten var løst. Uagtet Billettens Gyldighed herefter udløb med den 14de, rejste Tiltalte Sørensen først hjem den 15 Marts og benyttede ved Hjemrejsen den ovennævnte Billet, paa hvilken ved Forevisningen for vedkommende Jernbanekonduktør Tallet 11 fandtes forandret til 14, saaledes at det saa ud, som om Billetten først var løst den 14 Marts. Under den herefter indledede Undersøgelse har Fragtmand Hans Simon Larsen edelig forklaret, at han den 14 Marts d. A. var sammen med de Tiltalte i en Beværtning i Odense og der hørte dem tale om, at Tiltalte Sørensen ikke kunde rejse hjem før end næste Dag, men at hans Billet udløb om Aftenen den 14 ds. Derefter hørte Vidnet Tiltalte Hansen sige: „det kan vi sagtens lave om, saaledes at det ikke kan ses“; hvad Tiltalte Sørensen svarede hertil, kunde Vidnet ikke høre, fordi Sørensen talte saa sagte, men Vidnet saa derpaa, at Tiltalte Hansen sad og prikkede ved Billetten, formodentlig med en Kniv. Tiltalte Sørensen har i

det Hele erkjendt denne Forklarings Rigtighed, idet han har tilføjet, at han paa den nysnævnte Udtalelse af Tiltalte Hansen svarede, at det turde han ikke, og at Hansen derpaa tog Billetten, som Sørensen havde taget op af Lommen og holdt i Haanden, fra ham, foretog Forfalskningen og gav ham Billetten tilbage. Hansen har derimod vel erkjendt, at han med sin Kniv har foretaget Forfalskningen, men har paastaaet, at dette skete meget modstræbende fra hans Side og kun efter gjentagne Opfordringer af Sørensen, ligesom han har forment, at der senere maa være foretaget yderligere Forandringer ved det omhandlede Tal, eftersom den af ham udførte Forfalskning var mere iøjnefaldende end den, der nu ses paa Billetten; han har endelig anført, at han opfattede det Hele som en Spøg, idet han ikke troede, at Tiltalte Sørensen vilde benytte Billetten.

Der er imidlertid under Undersøgelsen ikke fremkommet nogetsomhelst, der kunde bestyrke Rigtigheden af, at Tiltalte Hansen ansaa Forfalskningen for en Spøg, og det maa herefter billiges, at de Tiltalte ved Underrettsdommen ere ansete efter Straffelovens § 274, jfr. 270, og da den valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for hver findes passende, og Dommens Bestemmelse om Udredelse af Aktionens Omkostninger og Erstatning til Jernbanevæsenet med 90 Øre ligeledes billiges, dog at Erstatningen vil være at udrede in solidum af begge de Tiltalte, vil Underrettsdommen med den nævnte Forandring være at stadfæste.

Nr. 140. Advokat Nellemann

contra

**Vitarius eller Vitalis Sophus Frantzen og Viggo
Martinus Petersen (Def. Shaw),**

der tiltales for Meddelagtighed i Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 November 1890: Arrestanten Martinus Sørensen Busk, Arrestantinden Anna Marie Andersdatter, Petersens Enke, og de Tiltalte Vitarius eller Vitalis Sophus Frantzen og Viggo Martinus Petersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten og de Tiltalte hver især i 4 Gange 5 Dage, og Arrestantinden i 3 Gange 5 Dage, og En for Alle og Alle for En udrede Ak-

tionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Lehmann, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Vitarius Sophus Frantzens og Viggo Martinus Petersens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte een for begge og begge for een til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Shaw 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Martinus Sørensen Busk, Arrestantinden Anna Marie Andersdatter, Petersens Enke, og de Tiltalte Vitarius eller Vitalis Sophus Frantzen og Viggo Martinus Petersen, Arrestanten for Bedrageri, og Arrestantinden samt de Tiltalte for Meddelagtighed i denne Forbrydelse. Sagens Omstændigheder ere ifølge de af Arrestanten, Arrestantinden og de Tiltalte afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste følgende:

Da Arrestanten, der i en længere Aarrække havde drevet Forretning som Skomager heri Staden og i de sidste Par Aar var kommen dybere og dybere i Gjæld, i Februar d. A. i Anledning af, at en af hans Kreditorer var trængt ind paa ham for at faa sit Tilgodehavende, havde opgjort sin Status og set, at hans Gjæld udgjorde ca. 6000 Kr., og hans Aktiver ikkun repræsenterede ca. 2500 Kr., blev det ham klart, at hans økonomiske Stilling var en saadan, at han kunde vente, at en eller flere af hans Kreditorer i den nærmeste Fremtid vilde gjøre Exekution hos ham eller erklære ham fallit, og han i saa Fald vilde blive nødsaget til at standse sin Forretning og derved miste sit Erhverv. For at undgaa dette besluttede han at afskjære sine Kreditorer fra at søge Fyldestgjørelse i hans Ejendele og udestaaende Fordringer ved pro forma at overdrage disse til en anden, og oprettede i den Anledning under 27 ds. s. M.

med Arrestantinden, der var bekendt med hans slette økonomiske Stilling og vidste, i hvilken Hensigt denne Ordning blev truffen, et Proformadokument, der gik ud paa, at han solgte og afhændede til hende, for en Kjøbesum af 6000 Kr., sin Forretning med tilhørende Butiksinventarium, sine Møbler og Effekter samt udestaaende Fordringer. I Specifikationen over det Solgte var optaget, ikke blot Arrestantens samtlige Ejendele, med Undtagelse af hans Sengklæder, men ogsaa, forat det Solgte kunde svare til den angivne Kjøbesum, Gjenstande, som Arrestanten ikke ejede, og udestaaende Fordringer til et større Beløb, end han havde. Samtidig med dette Dokument blev der udfærdiget og af Arrestantinden underskrevet dels en Proformakontrakt, der gik ud paa, at hun antog Arrestanten til Bestyrer af Forretningen for en maanedlig Løn af 100 Kr., dels for at sikre Arrestanten, der selvfølgelig ikke af Arrestantinden modtog noget-somhelst af den fastsatte Kjøbesum, et Bevis, hvorefter Arrestanten paa Anfordring kunde forlange sig Forretningen tilbageleveret uden Vederlag. Med Ordningen af hele dette Forhold og med Udfærdigelsen af de ommeldte Dokumenter vare de Tiltalte Arrestanten behjælpelige, idet Tiltalte Frantzen skaffede Arrestanten i Forbindelse med Tiltalte Petersen og med denne traf Aftale om, hvorledes Forholdet paa den sikreste Maade kunde ordnes, og Tiltalte Petersen lod Dokumenterne udfærdige paa sit Kontor, alt nagtet de vare paa det Rene med, at Arrestantens økonomiske Stilling var saa fortvivlet, at han kunde vente, at der blev foretaget Exekution hos ham, eller at han blev erklæret fallit i den nærmeste Fremtid, og vidste, at Dokumenterne udstedtes pro forma, og alene for at Arrestantens Kreditorer ikke skulde kunne søge Fyldestgjørelse i hans Ejendele.

Efter at de ommeldte Dokumenter vare underskrevne, vedblev Arrestanten at drive Forretningen som tidligere, og for at opnaa, at han ikke blev erklæret fallit inden Udløbet af den Tid efter Overdragelsesdokumentets Udstedelse, i hvilken Overdragelsen, i Tilfælde af hans Konkurs, efter hvad Tiltalte Petersen havde meddelt ham, kunde afkræftes, bestræbte han sig, efter de Tiltaltes Raad og Vejledning, for hos forskjellige af sine Kreditorer, som han holdt uvidende om den skete Transaktion, at opnaa Henstand med Betalingen af, hvad han skyldte dem, i saa lang Tid, hvilket ogsaa lykkedes ham, ved at han udstedte nye Vexler for en Del af sin Gjæld, og med en af sine Kreditorer indgik et Forlig, hvorved han forpligtede sig til at afdrage sin Gjæld til ham fra 1 Maj d. A. Da endelig en af Arrestantens Kreditorer den 9 Maj d. A. lod foretage Arrest hos ham til Sikkerhed for et skyldigt Beløb, og den ovenfor-nævnte Kreditor, med hvem han havde indgaaet Forlig, under 12 s. M. lod foretage Exekution hos ham, erklærede saavel han som Arrestantinden, under begge disse Fogedforretninger, i Over-

ensstemmelse med de dem af de Tiltalte i saa Henseende forinden givne Instruktioner, i Strid med Sandheden, at samtlige Arrestantens Ejendele og udestaaende Fordringer tilhørte Arrestantinden, og producerede de til Bevis herfor det nævnte Overdragelsesdokument og to af Tiltalte Frantzen i det Øjemed forinden, efter Arrestantens Hovedbog, udarbejdede Specifikationer over udestaaende Fordringer, hvorhos de protesterede mod, at der blev gjort Arrest og Exekution i de nævnte Gjenstande, hvilke Protester ved tvende af Kongens Foged heri Staden afsagte Kjendelser bleve tagne til Følge.

Under Arrestforretningen var Tiltalte Frantzen tilstede og protesterede paa Arrestantindens Vegne mod Forretningens Fremme, og da han blev afvist, fordi han ingen Fuldmagt havde, foranledigede han, at Arrestantinden selv kom tilstede, og bistod hende ved Nedlæggelsen af Protesten. Ved Afsigelsen af en af de nævnte Kjendelser lod Tiltalte Petersen møde, for eventuelt, hvis Kjendelsen gik Arrestanten imod, paa hans Vegne at procedere videre.

Som Vederlag for deres ommeldte Medvirken have de Tiltalte erholdt af Arrestanten dels i Kontanter, dels i Varer, Tiltalte Frantzen 200 Kr., og Tiltalte Petersen 29 Kr., og Arrestantinden Kost og Logis hos Arrestanten i længere Tid. — De Tiltalte, der ere fædte, Tiltalte Frantzen den 28 April 1853, og Tiltalte Petersen den 28 Maj 1858, ere ikke fundne forhen straffede ved Dom. En mod Tiltalte Petersen i Aaret 1889 ved Rettens 2det Kriminelkammer for Udstedelse af en urigtig Vandsattest indledet Undersøgelse blev sluttet med Politidirektørens Samtykke, mod at han erlagde en Bøde af 30 Kr. til bemeldte Kammers Fattigkasse.

Som Følge af Foranferte ville Arrestanten, Arrestantinden og de Tiltalte være at anse i Medfør af Konkurslovens § 168 efter Straffelovens § 260, jfr. § 252, disse §§ for Arrestantinden og de Tiltaltes Vedkommende sammenholdte med § 47, 1ste Punktum, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten og de Tiltalte hver især i 4 Gange 5 Dage og Arrestantinden i 3 Gange 5 Dage.

Mandagen den 6 April.

**Nr. 136. Høiesteretsagfører Asmussen
contra
Jens Hansen (Def. Lunn),**

der tiltales for Forsøg paa Bedrageri.

Skovby Herreds Extrarets Dom af 27 Maj 1890: Tiltalte, Boelsmand Jens Hansen af Harritslev Grønløkke, bør at straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 32 Dage og udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hubert, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Møller 12 Kr., samt til Overretssagfører Casse i Kjøbenhavn og Prokurator Bagge af Rindom-Kjærgaard for deres Møder respektive i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret og Ringkjøbing Kjøbstads Politiret som beskikkede til at varetage Tiltaltes Tarv ved Edfæstelsen af Kontorist Krarup Hansens og Fuldmægtig Troensegaards Erklæringer og Forklæringer heri Sagen, til Overretssagfører Casse 6 Kr. og til Prokurator Bagge 4 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 September 1890: Tiltalte, Boelsmand Jens Hansen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. Til Prokuratorerne Salomonsen og Herforth for Overretten betaler Tiltalte i Salær 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende Oplysninger maa det antages, at Tiltalte i svingagtig Hensigt i det i den indankede Dom omhandlede Indlæg har fremsat sin urigtige Benægtelse af at have overdraget Sagfører Krarup at udføre den paa-gjældende, af denne førte Vejsag. For dette sit Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Jens Hansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tyve Dage. Saa udreder

han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium til Høiesterets-sagførerne Asmussen og Lunn for Høiesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Skovby Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Boelsmand Jens Hansen, der er født den 14 Maj 1828 og ikke funden forhen kriminaliter straffet, sigtet for Forsøg paa Bedrageri under følgende Omstændigheder:

Efter at Sagfører Krarup i Odense for Tiltalte og hans Broder havde ved Skovby Herredsting udført og vundet en Retssag angaaende en Vejret for en dem i Fællesskab tilhørende Ejendom, og derpaa forgjæves havde afkrævet Tiltalte, som i dette Anliggende handlede efter Fuldmagt fra Broderen, Omkostningerne herved, anlagde han Sag mod Tiltalte til Betaling af disse, nemlig 158 Kr. 15 Øre i Udlæg og 200 Kr. i Salær.

Efter at denne Sag var inkamineret ved Fremlæggelse af Stævning, Forligsklage og specificeret Regning, fremlagde Tiltalte, som mødte personlig, den 22 Oktober f. A. sit Tilsvær, hvori han, foruden at gjøre forskjellige Indsigelser mod specielle Poster, anførte, at han vel havde overdraget Sagfører Krarup at forfatte Forligsklage i Sagen, men ikke at føre Sagen videre, hvilket han havde erklæret selv at ville gjøre, hvorhos han opfordrede Sagfører Krarup til at fremlægge Fuldmagt fra ham til at procedere Sagen, idet han, hvis Opfordringen ikke blev efterkommet, paastod Sagen afvist, saa at han kun tilpligtedes at betale Salær for Affattelse af Forligsklagen efter Rettens Skjøn.

Efter Fremlæggelsen af dette Indlæg blev der paa Andragende af Sagfører Krarup indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte for i Indlægget at have mod bedre Vidende fremsat usandfærdige Indsigelser og Benægtelser, og under denne har Tiltalte vedkjendt sig det ommeldte Indlæg, som han, der ikke selv kan læse eller skrive, har ladet forfatte ved en Anden, og fastholdt, at der ikke heri findes nogen mod bedre Vidende fremsat urigtig Benægtelse, idet han ikke har givet Krarup nogen Bemyndigelse til Udførelsen af den ommeldte Sag, hvortil efter hans Formening maatte kræves skriftlig Fuldmagt.

Den oftnævnte Vejsag henstod, efter det Oplyste, under Procedure i ca. 2 Aar, i hvilken Tid Tiltalte gjentagne Gange mundtlig og skriftlig forhandlede om Sagen med Krarup, ligesom han under et Thingsvidne i Sagen, som han overværede, saa

Krærups Fuldmægtig møde; men, selv om det efter disse og andre Omstændigheder maa anses utvivlsomt, at Krærup har havt tilstrækkelig Legitimation til at føre Sagen og har Kræv paa Godtgjørelse herfor, findes det betænkeligt at antage, at Tiltalte med sine uklare Begreber om, hvad der hertil krævedes, har ved at fremsætte sine Indsigelser og den dertil knyttede Opfordring til at fremlægge Fuldmagt gjort sig skyldig i Bedrageri eller nogen svigagtig Handling. Som Følge heraf vil Tiltalte, der ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 252, jfr. §§ 46 og 23, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 32 Dage, være at frifinde for Aktors Tiltale, medens Dommen i Henseende til Bestemmelsen om Aktionens Omkostninger, som rettelig ere ham paalagt, vil være at stadfæste.

Tirsdagen den 7 April.

Nr. 180.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202.

Maribo Birks Extrarets Dom af 8 August 1890: Tiltalte, Parcellist Jens Nielsen paa Binnitze Mark, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og udrede alle med Aktionen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed, i Sækjøbing, og Defensor Sagfører Gulmann i Maribo, 12 Kr. til hver, foruden de Førstnævnte tilkommende Diæter. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Januar 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden forandres til 120 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Engberg, nu dennes Dødsbo, og Casse, betaler Tiltalte, Parcellist Jens Nielsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiestret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Maribo Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Parcellist Jens Nielsen for Overtrædelse af Straffelovens § 202, og maa det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste anses bevist, at han, der er i høj Grad forfalden til Drik, i de sidste Aar jevnlig har, naar han var beruset, mishandlet sin med ham samlevende Hustru Magdalene Rasmussen og deres den 28 September 1875 fødte Datter Laurine Olivia Nielsen, idet han har trukket sin Hustru i Haaret, slaet og idetmindste en enkelt Gang sparket hende op ad Benet med sin Træsko, saa at hun har følt Æmhed og ikke sjældent har havt blaa Mærker paa Arme og Ben efter de hende tilføjede Voldshandlinger, hvorhos han oftere har jaget Hustruen og Datteren, saavel om Dagen som om Natten, ud af Huset, bl. A. Natten mellem den 11 og 12 Juni f. A., da de, der flere Nætter i Træk havde maattet opholde sig under aaben Himmel og derfor vare meget forkomne, søgte Ly hos en Nabo, ligesom han ogsaa har truet sin Hustru med at ville skjære Halsen over paa hende, kaste hende i Brønden, hængge hende eller lignende, og forfulgt hende og Datteren med en Kjæp i Haanden, naar han havde jaget dem ud. Det er ikke oplyst, at Tiltaltes Hustru og Datter have lidt nogen varigere Skade ved den dem overgaaede Behandling.

Tiltalte er født den 9 August 1830 og ikke funden forhen straffet. Derimod har der i Aaret 1878 gjentagne Gange været indledet Undersøgelse mod ham for Mishandling af hans Hustru og Børn, uden at der dog blev anlagt Sag mod ham, hvorimod han den 2 November nævnte Aar blev erklæret umyndig. I Aaret 1880 blev der paany indledet Undersøgelse mod ham i lignende Anledning, hvorefter han blev anbragt paa Sindssygeafdelingen af Maribo Amts Tvangsarbejds- og Daareanstalt. Herfra dimitteredes han imidlertid efter nogen Tids Forløb, og den 15 Juni 1881 blev det over ham afsagte Umyndighedsdekret ophævet.

Ifølge en under et Reassumtionsforhør erhvervet Erklæring

af Distriktslæge Helms er Tiltalte denne bekjendt som en i høj Grad drikfældig Person. Tiltaltes Ansigtsudtryk er sløvt og ligegyldigt, og han gjør Indtryk af, at hans aandelige Evner ere endel svækkede; dog taler han ret fornuftigt og synes at have en ganske god Hukommelse. I Hjemmet opfører han sig i Almindelighed godt, naar han ikke har nydt Spiritus, men han forsømmer sin Bedrift og sine hjemlige Sysler og er ligegyldig for, hvorledes det gaar hans Familie, hvis økonomiske Ruin han selv bidrager til at fremskynde. Saasnart han har nydt Spiritus, forandrer hans Opførsel sig strax, han bliver da heftig og opfarende, er ondskabsfuld, truer og pryglers Kone og Barn, sønderslaar Bohavet og forulemper Naboerne ved Skjældsord og Spektakler. Efter det Anførte anser Distriktslæge Helms Tiltalte at lide af kronisk Alkoholisme, og kan af den Grund ikke antage, at Tiltalte har været i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, da han begik de Forbrydelser, for hvilke han er tiltalt.

I en af det kgl. Sundshedskollegium den 18 December f. A., paa Foranledning af Overretten, afgiven Erklæring, fremhæves det, at Tiltaltes aandelige Evner, efter de foreliggende Oplysninger, ikke ere svækkede i en saadan Grad, at han i ædru Tilstand kan anses for mindre tilregnelig. Han er — hedder det videre — aabenbart en raa, brutal og ondskabsfuld Person, der, efter at have nydt Spiritus, let bliver hidsig og voldsom mod sine Omgivelser. Om han ved de paagjældende Lejligheder har nydt saa megen Spiritus, at han af den Grund har været mindre tilregnelig, kan Kollegiet, efter det Foreliggende, ikke afgjøre. Kollegiet afslutter Erklæringen med den Udtalelse, at Tiltaltes Drikfældighed neppe vil kunne ændres paa anden Maade end ved et langvarigt Ophold paa et Sted, hvor Drik er forbudt.

I Henhold til det Anførte, og idet der efter det Foreliggende ikke skjønnes at være tilstrækkelig Grund til i Medfør af Straffelovens § 39 at formindske Tiltaltes Strafansvar for hans gennem et længere Tidsrum fortsatte Mishandlinger af hans Hustru og Datter, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 202, 1ste og 2det Led, jfr. § 23, efter Omstændighederne med sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Med denne Forandring i Straffetiden vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 202, jfr. § 62 og 39, med lige Fængsel i 20 Dage, iøvrigt kunne stadfæstes.

Nr. 168. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
 Joseph Nurse (Def. Shaw),

der tiltales for Manddrab.

Frederiksteds kriminelle Extrarets Dom af 20 Oktober 1890: Arrestanten Joseph Nurse bør have sit Liv forbrudt samt udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 19 November 1890: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Shaw 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Frederiksteds Extrarets Dom af 20 Oktober 1890, afsagt af Dommeren med tiltagne Meddomsmænd, er Arrestanten Joseph Nurse, der er født paa Barbados, indkommen hertil som lille Barn, omtrent 28 Aar gl. og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, for Manddrab dømt til at have sit Liv forbrudt, hvilken Dom er indanket her for Retten.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Onsdagen den 20 August 1890 fandtes i en Sukkermark paa Plantagen „Oxford“ Liget af et Fruentimmer, der viste sig at være Hester Williams eller Hester Patrick, Græsskjærerske paa nævnte Plantage og omtrent 50 Aar gl. Liget fandtes til dels dækket med Halm, og i en Afstand af omtrent 15 Fod fandtes en Blodpøl. Obduktionsforretningen blev forsøgt foretaget Dagen efter, og erklærede de obducerende Læger, at For-

raadnelsen var saa vidt fremskreden, at en egentlig Obduktion ikke kunde gøres. Visum repertum konstaterer to Saar i højre Tinding, af hvilke ifølge en senere af de obducerende Læger afgiven Erklæring intet var dødeligt, samt tvers over Halsen et Saar, strækkende sig fra venstre sterno clæido mastoidei Muskels bageste Rand til omtrent 1" bag samme Muskel paa højre Side og gaaende ind lige til Forfladen af Hvirvelsejlen. Saarets Rande vare kun nogenlunde skarpe. Saaret var absolut dødeligt og næsten øjeblikkeligt dræbende.

Da det, et Par Dage efter at Drabet var sket, under Undersøgelsen blev oplyst, at Arrestanten den paagjældende Dag havde været beskjæftiget med at arbejde i sin Provisionsgrund, noget nedenfor det Sted, hvor Liget var fundet, blev han anholdt, og har han afgivet følgende Tilståelse om at have begaaet Drabet:

Da han den paagjældende Dag var beskjæftiget med at arbejde i sin Provisionsgrund, saa han omtrent Kl. 11 om Formiddagen Afdøde, der havde været ifærd med at skjære Græs, gaa fra Græsstykket ad Plantagen til ad en Markvej, der løber noget ovenfor det Sted, hvor han arbejdede. Han havde hende mistænkt for at have frøstjaalet ham noget Peber, hvorfor han gik op paa Vejen til hende og beskyldte hende derfor. Hun indrømmede Beskyldningens Rigtighed, og de kom først i Skjænderi, dernæst, da Arrestanten tog fat i Afdøde for at fratage hende Peberet, i Slagsmaal. Under dette tilføjede Afdøde Arrestanten et ubetydeligt Bidsaar paa Brystet, medens han med sin Kniv bibragte hende de to Saar i Tindingen. Hun faldt til Jorden, trækkende Arrestanten med sig, og de rullede sammen et Stykke ned ad Skrænten. Arrestanten kom til at ligge øverst; da han saa, at Afdøde blødte stærkt af Saarene i Tindingen, blev han bange for, at hun skulde melde ham til Politiet og bringe ham i Ulejlighed, og for at gjøre hende dette umuligt, besluttede han sig da til at dræbe hende. Denne Beslutning fattede han omtrent 6 Minutter efter Slagsmaalets Begyndelse, og han tilføjede da med sin Kniv hende, der forsøgte at tage for sig, Saaret i Halsen. Da han mente, at hun var død, dækkede han hende til med Halm og gik sin Vej. Han vil ikke have flyttet hende, efter at have bibragt hende Saaret i Halsen, og det er ikke oplyst, hvorledes Liget er kommet til at ligge i de 15 Fods Afstand fra Blodpølen.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 17 April 1891.

Universitetsbehandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

85. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 6.

Tirsdagen den 7 April.

Nr. 168.

Høiesteretsagfører Salomon

contra

Joseph Nurse (Def. Shaw).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Kniven er $9\frac{1}{2}$ " lang, Bladet $5\frac{3}{4}$ " langt og $\frac{7}{8}$ " bredt, tilspidset, ikke synderlig skarp.

Medens Intet er fremkommet, som kunde afkræfte denne Arrestantens Tilstaaelse, er den bestyrket ved følgende Omstændigheder: 1. Et Vidne har paagjældende Dag set Afdøde mellem Kl. 11 og 12 om Formiddagen paa den ommeldte Markvej, i Samtale med en Mandsperson, hvis Klæder vare ganske som Arrestantens. 2. Ved mikroskopisk Undersøgelse ere Arrestantens Klæder og Kniv konstaterede at bære Pletter af indtørret Dyr- eller Menneskeblod. 3. Snitsaarets kun nogenlunde skarpe Rande stemme vel overens med Knivens Sløvhed. 4. I Nærheden af Liget fandtes flere Stykker gult Peber. Der skjønnes herefter at være tilvejebragt gyldigt Bevis for, at Arrestanten har dræbt Afdøde under et legemligt Angreb, som vel ikke tør antages at have været forbundet med Overlæg, men under hvilket dog et bestemt Forsæt til at skille hende ved Livet har fundet Sted. Hvad angaar Arrestantens Forhold efter Gjerningen, da gik han om Eftermiddagen, efter at have begaaet Drabet, til sin Provisionsgrund og tilbragte nogen Tid der, var den følgende Dag tilstede paa Hospitalet og hjalp til med at lægge Liget i Kisten og bære den til Graven, synes ikke at angre sin Gjerning, og

har opført sig upaaklageligt under Arresten. Arrestanten kan læse lidt, ikke skrive; der er ved anstillet Lægeundersøgelse ikke fundet Noget, som kunde tyde paa Sindssygdom hos ham.

Efter alt det Anførte vil Arrestanten ifølge Frdn. 4 Oktober 1833 § 11 være at anse med Livsstraf efter D. L. 6—6—1, cfr. Frdn. 24 September 1824. Underrettsdommen vil derfor i det hele være at stadfæste.

Torsdagen den 9 April.

Nr. 138. Høiesteretssagfører Lunn
contra

Erik Viggo Alfred Steenberg (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 262, 2 Mb. og Konkurslovens § 148.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Oktober 1890: Tiltalte Erik Viggo Alfred Steenberg bær for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Mundt, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ligesom Tiltalte efter sin Forklaring har havt til Hensigt under Et at opgjøre en fuldstændig Status for hele den Tid af lidt over 14 Maaneder, i hvilken den i den indankede Dom ommeldte Handelsvirksomhed den 31 December 1889 vilde have varet, saaledes maa det efter den af Kurator i Tiltaltes Konkursbo og en af de handelskyndige Revisorer overensstemmende afgivne Forklaring antages, at det efter Beskaffenheden af Tiltaltes Forretningsforhold ikke med Billighed kunde fordres, at han forinden Konkursen skulde have opgjort Status for det kun to Maaneder forud udløbne første Forretningsaar. Idet det herefter maa billiges, at Tiltalte ikke er antaget at have paadraget sig Strafansvar efter Konkurslovens § 148, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagførerne Lunn og Shaw hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Erik Viggo Alfred Steenberg, der er født den 22 September 1840 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 262, 2det Stykke, og Konkurslovens § 148, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte, hvem der under 10 Oktober 1865 blev meddelt Borgerskab som Blikkenslager her i Staden, hvilket Borgerskab den 21 August 1866 ombyttedes med Borgerskab som Detailhandler og atter den 25 Juni 1889 med Borgerskab som Groserer, og som forinden den 18 Oktober 1888 drev Haandværk som Blikkenslager, begyndte den nævnte Dag i Forening med en Trediemand under Firma V. Steenberg & C. F. Sørensen en Forretning med Klædningsstykker, fornemmelig Slips, og i April 1889 i Henhold til en Interessentskabskontrakt af 5 December 1888 i Forening med en anden Trediemand en Fiskeexportforretning under Firma Steenberg & Schoulund, hvilke Forretninger han, efter at Medinteressenterne vare udtraadte af samme henholdsvis den 5 Mai og 27 Juni 1889, alene fortsatte i Forbindelse med sit fornævnte Haandværk, henholdsvis under sit eget Navn og under Firmaet Esbjerg Fiskeexport, indtil han den 18 December s. A. opgav sit Bo til Konkursbehandling af Skifteretsafdelingen ved Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn. For saa vidt nu Tiltalte sigtes for Overtrædelse af Straffelovens § 262, 2det Stykke, maa det vel anses godtgjort, at der i hans Bogføring findes nogle Ufuldstændigheder med Hensyn til Forholdet til hans Kreditorer, men disse Mangler findes dog efter Omstændighederne ikke at kunne henregnes til grove Uordener, og Tiltalte kan som Følge heraf ikke anses for skyldig i Overtrædelse af det nævnte Lovbud.

For saa vidt Sagen angaar Overtrædelse af Konkurslovens § 148, er det oplyst, at Tiltalte ikke har opgjort nogen Status over sine Aktiver og Passiver i Almindelighed, men kun under 23 Juli og 12 November f. A. har opgjort og i en Lagerbog indført Status vedrørende hans Forretning med Klædningsstykker, men om han end derved maa anses at have overtraadt Forskriften i bemeldte § om aarlig Statusopgjørelse, idet der, fra han, som

fornævnt, begyndte at drive Handel, og indtil hans Konkurs ligger et Tidsrum af 14 Maaneder, findes han dog ikke ved saaledes at have undladt Statusopgjørelse at have gjort sig skyldig i saadan grov Uorden eller Uagtsomhed, som maa paaføre Strafansvar. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale.

Fredagen den 10 April.

Nr. 37. Firmaet Sophus Berendsen (Salomon)

contra

Sagfører L. F. Kock som Kurator i Grosserer H. T. Mohrs, Firma Mohr & Kjærs Konkursbo paa bemeldte Boes Vegne (Winther),

betr. Anerkjendelsen af en i Boet anmeldt Fordring som privilegeret.

Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdelings Decision af 15 April 1890: Den omhandlede, af Firmaet Sophus Berendsen til Gjældbogen under Nr. 120 i Grosserer Henrik Thorald Mohrs, Firma Mohr & Kjærs, Konkursbo anmeldte Fordring til Beløb 1399 Kr. 03 Øre med Renter deraf $5\frac{1}{2}$ pCt. p. a. fra Anmeldelsesdagen den 13 April 1886 kan ikkun anerkjendes i Boet som simpelt personligt Krav.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Skiftedecision anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret findes Citanterne at maatte betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Skiftedecisionen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Citanterne til Indstævnte med 200 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: I Gros-serer Henrik Thorald Mohrs, Firma Mohr & Kjærs, Konkursbo, der den 20 November 1885 var taget under Behandling ved nærværende Skifteretsafdeling, blev den 13 April 1886 af Fir-maet Sophus Berendsen til Gjældbogen under Nr. 120 anmeldt dels en Fordring, stor 17,252 Kr. 34 Øre, ifølge Kontokurant, dels en Anmelderne formentlig tilkommende Saldo, stor 1399 Kr. 03 Øre for 6 Stk. Vexler, der den 13 November 1885 af Fal-lerterne vare trukne til Anmeldernes Ordre paa Firmaet Clephans & Wiencke i Newcastle o/T, tilsammen for et Beløb af Lst. 73. 10 sh. 6 d., for hvilken sidstnævnte Fordring med Renter 5½ pCt. p. a. fra Anmeldelsesdagen Anmelderne paastode sig tillagt forlods og fuldstændig Betaling fremfor samtlige Konkurskredi-torer. Da der ved Fordringernes Prøvelse den 25 Maj 1886 af Boets Kurator blev gjort Bemærkning om, at begge Anmeldernes nævnte Fordringer vilde være at anerkjende som simpel Gjæld, er med Hensyn til den nævnte Fordring til Beløb 1399 Kr. 03 Øre mellem Anmelderne og Kurator paa Boets Vegne opstaaet en Disput, under hvilken Anmelderne i Henseende til denne Fordring have fastholdt deres anførte Paastand.

Ved Juni Termin 1885 indbetalte Anmelderne til Fallenterne i flere Rater ialt 50,000 Kr., saaledes at Anmelderne skulde være berettigede til paa Anfordring helt eller delvis at udtage Beløbet. I Løbet af September og Oktober s. A. udtog An-melderne hos Fallenterne 25,000 Kr. dels kontant, dels ved Vexler, som de diskonterede, og da Anmelderne den 13 November s. A. havde henvendt sig til Fallenterne om hos disse at faa nogle Vexler paa England, for hvilke Anmelderne netop da ville have havt Brug, købte de af Fallenterne 8 Stk. saadanne Vexler, ialt til Beløb 8701 Kr. 88 Øre, deriblandt de 6 i nærværende Disput omhandlede, og disse Vexler bleve af Fallenterne leverede Anmelderne Dagen efter; men samme Dag standsede Fallenterne deres Betalinger. Fallenterne havde med Brev af 13 s. M. sendt til D'Hrr. Clephans & Wiencke Konnossement med Specifikation paa 18 Tdr. Smør, der samme Dag vare afskibede til dem pr. Dampskib „Olga“, og som Fallenterne anmodede bemeldte Firma om at sælge bedst og hurtigst mulig efter Ankomsten, for Fal-lerternes Regning.

I samme Brev hedder det derefter i Oversættelse saaledes: „Vi tillade os at underrette Dem om, at vi i Dag have trukket paa Dem: (hvorefter specificeres 3 Stk. Vexler 10 D. D. Ordre Anmelderne og 3 Stk. Vexler paa Anfordring Ordre Anmel-derne, tilsammen til Beløb Lst. 73. 10. 6) behag at yde disse Vexler Beskyttelse ved Præsentationen“. Da Fallenternes Be-talingsstandsning imidlertid den 16 s. M. om Morgenen fandtes omtalt i engelske Aviser, skrev fornævnte Firma Clephans & Wiencke, for hvilket de omspurgte Vexler endnu ikke vare blevne

foreviste, samme Dag til Fallenterne, at de havde modtaget disses Brev af 13 s. M. med Konsignation af 18 Tdr. Smør, som de havde solgt for Fallenternes Regning, men at de, da de havde læst Bemærkningen i Bladene om, at Fallenterne havde standset deres Betalinger, vilde være nødsagede til at opsætte Akcepten af de af Fallenterne adviserede Tratter, indtil de havde modtaget nærmere Forklaringer fra Fallenterne. Paa dette Brev svarede Fallenterne den 19 s. M., at de aldeles ikke forstode, at Clephans & Wiencke ikke havde akcepteret deres Tratter, da Firmaet i de til samme sendte Konsignationer havde fuld Valuta til at dække Tratternes Beløb, hvorhos Fallenterne anmodede Firmaet om at akceptere Tratterne ved Præsentationen, men i den følgende, efter den indtraadte Konkurs fortsatte Korrespondance fastholdt Clephans & Wiencke, at de, efter at have hørt om Betalingsstandsningen, og navnlig da Fallenternes Brev af 13 November og den omhandlede Konsignation vare ankomne, efter at de havde læst Noticen i Bladene, havde efter engelsk Ret været uberettigede til at akceptere Vexlerne uden at gjøre sig ansvarlige overfor Konkursboet, medens Fallenten Mohr udtalte sin Forbauselse over, at Clephans & Wiencke havde nægtet at akceptere de paa dem trukne Vexler, da de vidste, at Vexlerne vare trukne imod den til Firmaet afskibede Smør-Konsignation. Vexlerne bleve ej heller senere af Firmaet Clephans & Wiencke betalte til Ejerne af Vexlerne, hvorimod Firmaet til Fallenternes Konkursbo have indbetalt den af dem til Fallenterne skyldige Saldo, hvilken Saldo overstiger Vexlernes paalydende Beløb.

Til Begrundelse af deres Paastand om af Konkursboet at erholde forlods Betaling for de ommeldte 6 Stkr. Vexler m. v., have Anmelderne anført, at det var dem bekjendt, at Fallenterne, samtidig med at de trak Vexlerne paa Clephans & Wiencke, afskibede Smør til dette Firma, og da Firmaet ved at modtage Varerne paadrog sig Forpligtelse til at honorere Vexlerne, maatte Anmelderne anse Vexlernes Indgang som sikker. Naar Fallenterne i deres Brev af 13 November 1885 baade gav det nævnte Firma Underretning om, at der var sendt Firmaet 18 Tdr. Smør i Konsignation, og adviserede de til Anmeldernes Ordre trukne Vexler, var dette 2 Sider af det samme Mandat, og Salget af Varerne og Vexlernes Akcept og Betaling vare derved satte i en saadan Forbindelse med hinanden, at Firmaet ved at modtage og disponere over Varerne paadrog sig Forpligtelse til at honorere Vexlerne, hvorhos Anmelderne ogsaa mene, at den anførte senere Korrespondance mellem Firmaet og Fallenten Mohr viser, at Fallenterne have opfattet Afgivelse af Vexlerne til Anmelderne som en for Fallenterne forbindende Disposition over Kjøbesummen for det i Konsignation sendte Parti Smør.

Da Fallenterne, hvis Pligt det var at fremkalde Trassaternes Akcept og Betaling af Vexlerne, strax havde gjort det Fornødne,

for at Trassaterne kunde blive pligtige at honorere Vexlerne, var det, efter Anmeldernes Formening, Konkursboets Pligt at anerkjende overfor Trassaterne, at Anmelderne vare berettigede til at faa Vexlerne betalte, eller dog at afholde sig fra at tilegne sig det til Vexlernes Dækning bestemte Beløb, og naar Clephans & Wiencke beholdt Varerne, og Konkursboet ved Anmeldernes Kjøb af Vexlerne have faaet Betaling for Varerne, for hvilke Vexlerne vare trukne, maa Anmelderne efter deres Formening være berettigede til af Boet at fordre Vexlerne honorerede eller dog det for dem betalte Beløb refunderet, da Boet ikke kan have Ret til at faa Varerne betalte 2 Gange ved at beholde baade Kjøbesummen for Vexlerne og Kjøbesummen for Varerne.

Ved til Anmelderne at overdrage de til disses Ordre trasserede Vexler paatoge Fallenterne sig at svare efter Vexelret for Vexlernes Akcept og Betaling med deraf følgende eventuel Regres imod Fallenterne i Tilfælde af manglende Akcept eller Betaling; men der kunde i Vexlernes Overdragelse til Anmelderne ikke anses tillige at indeholdes en Overdragelse til dem af Fallenternes Ret til Kjøbesummen for de samtidig i Konsignation sendte Varer, for saa vidt Vexlernes Beløb angaar, hvorm intet indeholdtes i Vexlerne, og hvorm intet er paaberaabt at være bleven vedtaget mellem Anmelderne og Fallenterne, i hvilken Henseende det maa være uden Betydning, at det var Anmelderne bekjendt, at Fallenterne, samtidig med at de trak Vexlerne paa Clephans & Wiencke, sendte Varer i Konsignation til disse, og selv om Fallenterne paa Grund heraf kunde anses at have Ret til af Trassaterne at fordre Vexlerne akcepterede og betalte, kunde en saadan Ret imod Trassaterne ikke ved Vexlernes Diskontering af Anmelderne være gaaet over til disse, om de end kunde føle sig overtydede om, at Clephans & Wiencke, da der samtidig af Fallenterne var sendt dem Varer i Konsignation, ikke vilde vægre sig ved at akceptere og betale de paa dem trukne Vexler. Ligesom Anmelderne derfor ikke ved Kjøbet af de til deres Ordre paa Firmaet Clephans & Wiencke trukne Vexler kunde erhverve nogen Ret til til Dækning af Vexlerne at holde sig til de samtidig til Firmaet sendte Varer eller til det Beløb, der maatte indkomme ved Salg af disse, saaledes kan der ej heller derved, at Fallenterne samtidig med at underrette Firmaet om Varernes Afsendelse adviserede de paa Firmaet trukne Vexler, anses at være skabt en saadan Forbindelse mellem Varernes Modtagelse og Vexlernes Honorering, at Firmaet, ved at modtage og disponere over Varerne, maatte anses at have paataget sig Forpligtelse til at honorere Vexlerne, der i Fallenternes Brev af 13 November 1885 ikke omtales som trukne til Betaling af de sendte Varer, og Fallenten Mohrs Udtalelse herom i Korrespondancen med Firmaet dels efter den indtraadte Betalingsstandsning, dels efter Konkursens Begyndelse, kan der ikke tillægges nogen

Betydning. Og om det end maa antages, at Fallenterne havde plejet, naar de sendte Varer i Konsignation til Firmaet Clephans & Wiencke, at trække Vexler paa Firmaet, i alt Fald for Værdien af de sendte Varer, og at Firmaet plejede at honorere saadanne Vexler, er det dog ikke oplyst, at der paalaa Firmaet nogen Forpligtelse hertil, og selv om det maatte kunne antages, at Fallenterne havde Ret til at fordre saadanne Vexler honorerede af Firmaet, kunne Anmelderne, som anført, ikke anses ved Diskontering af de i Disputen omhandlede Vexler at have erhvervet en selvstændig Ret til af Trassaterne at fordre disse Vexler honorerede. Ej heller er det oplyst, at Firmaet Clephans & Wiencke ved at modtage og disponere over de sendte Varer efter den i England gjældende Ret bleve forpligtede til at honorere de paa Firmaet til Anmeldernes Ordre trukne Vexler, uanset at Firmaet var blevet bekendt med Fallenternes Betalingsstandsning, førend Vexlerne bleve præsenterede. Naar Anmelderne, efter det foran bemærkede, ved Kjøbet af de omspurgte Vexler ikke erhvervede nogen Ret til for Vexlernes Beløb at holde sig til de samtidig med Vexlernes Trassering afsendte Varer eller til Kjøbesummen for disse, kan det ej heller siges, at Konkursboet ved, foruden at have modtaget Betaling for Vexlerne, at have fra Clephans & Wiencke modtaget Saldoen for Salg af Varerne, har faaet Varerne betalt 2 Gange, for saa vidt Vexlernes Beløb angaar.

Efter det Anførte vil Anmeldernes Paastand om for deres omhandlede Fordring at erholde forlods og fuldstændig Betaling fremfor samtlige Konkurskreditorer ikke kunne tages til Følge, hvorimod Fordringen ikkun vil kunne anerkjendes i Boet som simpelt personligt Krav.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Nr. 141.

Advokat Halkier

contra

Niels Martin Jensen og Jens Frederik Diderichsen,
med Tilnavn Kreiberg (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 18 Juli 1890:
Tiltalte Niels Martin Jensen og Jens Frederik Didriksen med
Tilnavnet Kreiberg bør hensættes hver i simpelt Fængsel i 3

Maaneder. Saa bør de udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Esmann, og Defensor, Overretssagfører Rye, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Oktober 1890: De Tiltalte Niels Martin Jensen og Jens Frederik Diderichsen, med Tilnavn Kreiberg, bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Saa udrede de Tiltalte og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hastrup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, een for begge og begge for een, til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Murer Niels Martin Jensen og hans Fader, Arbeidsmand Jens Frederik Diderichsen, med Tilnavn Kreiberg, for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at de — da Førstnævnte i afvigte Foraar af Murer Hermann var bleven sagsøgt for 15 Kr., som han skyldte denne i Husleje, og efter sin Forklaring forment at have et noget mindre Beløb til gode hos Hermann, der ikke havde villet erkjende dette — have, efter at have talt med hinanden desangaaende, hver tilskrevet bemeldte Hermann et Brev, henholdsvis af 2den og af 1 Juni, hvori de opfordrede ham til at lade den nævnte Retssag falde og truede med i modsat Fald at ville ved Anmeldelse til Politiet rette Mistanke imod ham for at have været delagtig i en i Vinteren 18⁸⁸/₈₉ stedfunden Ildspaaættelse paa et ham tilhørende Hus

udenfor Viborg, for hvilken Hermann tidligere havde været mistænkt, men hvori han iøvrigt maa antages at have været ganske uskyldig, idet Branden, efter at han i den Anledning havde været arresteret, blev oplyst at være paasat af en Anden, der ved Overrettens Dom af 19 August f. A. blev anset med Straf derfor.

Bemeldte, under Sagen fremlagte to Breve, der maa antages at være sendte Hermann i een Konvolut, bleve imidlertid den 3 Juni af ham afgivne til Politiet, som derefter foretog Undersøgelsen i denne Sag, og under samme har Tiltalte Jensen fastholdt, at Hermann skyldte ham nogle Penge, idet han havde lovet at betale noget af Jensens Hustru forbrugt Medicin, ligesom Tiltalte Kreiberg efter sin Forklaring vil have troet paa Rigtigheden heraf, medens Hermann har benægtet at have afgivet et saadant Løfte.

Ifølge de Tiltaltes Forklaringer under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør vidste de, den Gang de afsendte deres omhandlede Breve til Hermann, at en Anden end denne havde tilstaaet sig skyldig i Ildspaesættelsen paa hans Hus, medens de af nogle Ytringer, Tiltalte Diderichsen vil have hørt Hermanns Hustru lejlighedsvis fremkomme med, og som han havde meddelt Medtiltalte, ville have sluttet, at hun var medvidende i Ildspaesættelsen, ligesom Diderichsen vil have hørt et Rygte om, at den, der blev dømt for Ildspaesættelsen, bagefter havde krævet Hermann for en Pengesum, som han skulde have lovet Paagjældende for at stikke Ild paa Huset.

De Tiltaltes Forklaringer under bemeldte Kontinuationsforhør gaa endvidere ud paa, at Diderichsens Brev til Hermann af ham blev skrevet efter Medtiltaltes Anmodning, hvorhos Tiltalte Jensen har udsagt, at der herved blev truffet Aftale om, at Diderichsen i Brevet skulde omtale Sagen angaaende Ildebranden for at paavirke Hermann til at lade den ovenmeldte Retssag falde, hvorimod Diderichsen — der ikke vil have vidst af, at Medtiltalte selv vilde skrive til Hermann — har paastaet, at han ikke kan huske, at det blev aftalt, at Ildebrandssagen skulde berøres i Brevet, men at dette, som han har udtrykt sig, kom af sig selv, da han skulde til at skrive Brevet, og Medtiltalte har derefter forklaret, at han ikke længere kan bestemt erindre det i saa Henseende Passerede.

For deres ommeldte Forhold ville de Tiltalte — af hvilke Jensen er født i Aaret 1859, Diderichsen i 1827, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, naar undtages, at Sidstnævnte ifølge Fjends og Nørlyng Herreders Extraretsdom af 29 Maj 1860 har været anset efter Frdn. 11 April 1840 § 50, sammenholdt med § 77, med en Mulkt af 10 Rdl. til Amtsfattiggassen — være at anse efter Straffelovens § 245, for Jensens Vedkommende tildels sammenholdt med § 52, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne

bestemmes for Niels Martin Jensen til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og for Jens Frederik Diderichsen, med Tilnavn Kreiberg, til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Nr. 158. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Carl Henrik Rasmussen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Stege Kjøbstads Extrarets Dom af 28 Oktober 1890: Tiltalte, Skibstømrer Carl Rasmussen af Stege, bør henses i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Aktionsomkostningerne, og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Lindhard, 10 Kr., og til Defensor, Prokurator Scheel, ligeledes 10 Kr. Saa udreder han og 15 Kr. i Erstatning til Tjenestekarl Niels Peter Sørensen af Stege. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Decemer 1890: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juell og Lange, betaler Tiltalte, Carl Henrik Rasmussen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for

Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stege Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, er Tiltalte, Carl Henrik Rasmussen, der er født 16 Juni 1864 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Vold og Legemsbeskadigelse, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 28 August d. A. om Aftenen har i Forening med en under Sagen ikke tiltalt Person, overfaldet Tjenestekarl Niels Peter Sørensen uden Anledning fra dennes Side, først paa en Beværtning i Stege og derefter i den Ejendom, hvor Sørensen tjente, og under disse Overfald, tildels med knyttet Haand, tilføjet ham flere Slag i Ansigtet. Den mod Sørensen ved disse Lejligheder udviste Vold havde, efter Udvisende af en den 29 s. M. udstedt Lægeattest, efternævnte Følger for Sørensen, der under Overfaldet i hans Husbonds Ejendom gjentagne Gange blev slaaet omkuld: højre Øje var blodunderløbet og opsvulmet, og ligeledes fandtes i Panden og venstre Tinding Svulst og Ømhed (Buler) af Hovedhuden; Næsen var hoven og bedækket med Saar. Højre Knæ var svullent, ømt og saaret. Synet paa højre Øje havde lidt endel, ligesom der ogsaa havde været stærk Blødning fra Næsen. Ifølge en senere Lægeerklæring, og efter hvad Sørensen har erklæret i et den 29 September d. A. afholdt Forhør, maa samtlige de nævnte Læsioner dog antages efterhaanden at have fortaget sig og uden at efterlade skadelige Følger for hans fremtidige Helbred.

Som Følge af det Anførte, maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter straffelovens § 203, og, da Straffen ved Dommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og det ligeledes tiltrædes, at Tiltalte er tilpligtet at betale Sørensen 15 Kr. i Erstatning for Lidelse samt at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de i Dommen bestemte Sakærer, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Tirsdagen den 14 April.

Nr. 6. **J. A. B. Titley** af St. Thomas (Alberti)

contra

Enken **O. V. Titley** og **Waldemar Harthmann** som
Værge for **J. F. T. Titleys Børn** (Halkier),

betr. Betaling af D. 3501. 16 Cents.

St. Thomæ Bythings Dom af 26 Marts 1888: Indstævnte, **J. A. B. Titley**, bør til Citanterne, Enkefru **O. V. Titley** og **Waldemar Harthmann** som Værge for **J. F. T. Titleys Børn**, **Frederik Christian Stanhope Titley**, **Clara Oline Titley**, **Florence Ann Frances Titley**, **Charles Alfred Fitzmaurice Titley**, **Francis St. John Titley** og **James Titley**, betale D. 3501. 16 Cents med Renter 6 pCt. p. a. deraf fra 29 August f. A. til Betaling sker, samt Processens Omkostninger skadesløst, derunder et Sagfører-salær af D. 48. 00. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den Vestindiske Landsoverrets Dom af 27 Juni 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da der i nærværende ifølge Lovgivningen antciperede Sag ikke fra Citantens Side overensstemmende med Plakat 2 Juni 1819 § 1 er sket nogen Anmeldelse paa Høiesterets Justitskontor om, at Varslet efter Høiesteretsstævningen var udløbet, og Forsømmelsen heraf ikke kan anses afhjulpen paa anden Maade, — ligesom Sagen heller ikke iøvrigt er bleven behørigt fremmet — vil Stævningen, som af de Indstævnte paastaaet, være at kjende uefterrettelig, hvorhos Citanten eller, da han efter Sagens Indankning til Høiesteret er død, hans Dødsbo findes at maatte betale de Indstævnte Kost og Tæring for Høiesteret med 30 vestindiske Daler.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning bør uefterrettelig at være. I Kost og Tæring betaler Citan- tens Dødsbo til de Indstævnte 30 vestindiske Daler samt i Kjendelse til Justitskassen 3 vest- indiske Daler.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved St. Thomæ Bythings Dom af 26de Marts d. A. blev Citanten i nærværende Sag, J. A. B. Titley, dømt til at betale til de Indstævnte, Enkefru O. V. Titley og Waldemar Harthmann, som Værge for J. F. T. Titleys Børn, Frederik Christian Stanhope Titley, Clara Olina Titley, Florence Ann Frances Titley, Charles Alfred Fitzmaurice Titley, Francis St. John Titley og James Titley D. 3501. 16 Cents med 6 pCt. aarlig Rente fra 29 August f. A., indtil Betaling sker, samt Processens Omkostninger skadesløst, derunder et Sagførersalær af D. 48.

Denne Dom har Citanten indanket for Overretten, hvor han principaliter har paastaet den annulleret med eller uden Hjemvisning, og at der tilkjendes ham Kost og Tæring i begge Instantser, in subsidium, at han frifindes for de Indstævnets Tiltale, og disse tilpligtes in solidum at godtgjøre ham Processens Omkostninger for begge Retter.

Da de Indstævnte, uagtet lovlig varslede, Indstævnte, Enkefru Titley, under sin Fraværelse fra St. Thomas, ved sin Fuldmægtig P. H. Moron, ikke have givet Møde, vil Sagen blive at paadømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder.

Hvad først angaar de af Citanten nedlagte Paastande om Underrettsdommens Annullation, da vedrøre nogle af Indsigelserne mod nævnte Dom Sagens Realitet, nemlig at de Indstævnte ikke have godtgjort, at de ere Arvinger og de eneste Arvinger efter afg. J. F. T. Titley, og som saadanne berettigede til at optræde som Sagsøgere, og fremdeles, at Citanten ikke er rette Sagvolder, hvilke Indsigelser tilmed ikke have været fremsatte i 1ste Instants, saa at der allerede af den Grund intet Hensyn kan tages til dem. Om de øvrige Indsigelser gjælder det, at de enten ere forspildte, ved ikke at have været fremsatte for Overretten, eller ere uden Hjemmel, og Sagens Realitet bliver derfor at prøve.

Efter hvad der dels er in confesso imellem Parterne, dels ikke modsagt af Citanten, optog Kjøbmand J. F. T. Titley, der drev Handelsforretninger paa St. Thomas, under Firma J. F. T. Titley & Co., ved en den 10 Juli 1882 oprettet Interessentskabskontrakt, sin Broder, Alfred Fitzmaurice Titley, som Deltager i Forretningen for en Fjerdedel, i hvilken Kontrakt det bl. A. bestemtes, at Forretningen i Tilfælde af den oprindelige Deltagers Død skulde fortsættes af den ny, og, da den nævnte Eventualitet kort efter indtraf, fortsatte A. F. Titley Forretningen med Bistand af sin og Afdødes Broder, Citanten. I September 1885 tilstilledes Enken, Indstævnte Fru O. V. Titley, der opholdt sig i England, en Statusopgjørelse til 31 August s. A., hvorefter Aktiva overstege Passiva med D. 7738. 02, men i Juli 1886 underrettedes hun om, at Passiva nu overstege Aktiva med D. 13.000. 00., hvorpaa hun uden Ophold rejste til St. Thomas. Ved en Undersøgelse af Firmaets Bøger, viste det sig bl. A., at

A. F. Titley, der ikke ses at have indskudt nogen Kapital i Forretningen, var Debitor for ca. D. 2000. og ligeledes kom de Indstævnte til det Resultat, at Citanten var dem det paastævnte Beløb skyldig. Medens det kom til et Arrangement med A. F. Titley, der afgjorde sin Gjæld med et Beløb af D. 1000. 00., og samtidig med, at han den 2 Februar f. A. udtraadte af Firmaet, der opløstes, transporterede alle dets udestaaende Fordringer til J. F. T. Titleys Arvinger, den indstævnte Enke, og de ligeledes ved Værge indstævnte Børn, nægtede Citanten at skyldte Noget, og Sag blev derfor anlagt imod ham med det i det Foregaaende anførte Resultat.

Af de Indstævnte er fremlagt en Udskrift af Citantens Konto i Firmaets autoriserede Handelsbøger, der vel er afsluttet i Hovedbogen derved, at der under 5 Januar f. A. er givet ham Kredit for det hele af ham skyldige Beløb, men ifølge Journalen er Afslutningen alene sket dels derved, at der den 31 December 1886 paa Vindens- og Tabskonto er afskrevet D. 1150., som modtaget af en Trediemand, imod Udstedelse fra Firmaets Side af 2de Gjældsbeviser, til Sikkerhed for hvilke Firmaet havde givet en paa Citantens Liv lydende Forsikringspolice, dels ved, at D. 2351. 16 Cents er afskrevet „for at afslutte“ Kontoen. De Indstævnte gjøre i sidstnævnte Henseende gjældende, at Afskrivningen var af den Art, som Kjøbmænd jævlig foretage, naar de i Øjeblikket anse en Fordring for værdiløs, og at det førstnævnte Beløb ikke rettelig kunde krediteres Citanten, eftersom han ikke havde indfriet de 2de Gjældsbeviser, hvilke han synes at have underskrevet som Selvskyldnerkautionist, men vedkommende Kreditor tvertimod, da Firmaet en Tid var under Skiftebehandling som fallit, af Skifteretten har modtaget Dividende af Boet.

Citantens Procedure for Underretten — han har selv udført sin Sag sammesteds — har været i høj Grad tilbageholden, og, om han end her for Retten, hvor han er mødt ved Sagfører, har søgt at raade Bod herpaa, er det en Selvfølge, at de nye faktiske Anbringender, hvormed han er fremkommen, som fremsatte for sent, ikke kunne komme i Betragtning, og at han overhovedet maa lide under Følgerne af sin Procedure i 1ste Instants.

Han nægtede først at skyldte de Indstævnte Noget, eftersom hans Konto, paa Spørgsmaalet om hvis Rigtighed eller Urigtighed han ikke vilde indlade sig, var sluttet i Bøgerne, og han derhos var i Besiddelse af en Kvittering af 5 Januar f. A. forsynet med Firmaet J. F. T. Titleys Underskrift, og udstedt af A. F. Titley, med hvem han havde afgjort sit Mellemværende med Firmaet. I Forbindelse hermed fremlagde han Kvitteringen, hvori det hedder, at Firmaet af ham har modtaget D. 3501. 16 Cents som fuld Betaling for alle Fordringer imod ham.

Da de Indstævnte dernæst erklærede, at Kvitteringen var

falsk, eller, som de senere siger, udstedt pro forma, idet Firmaets autoriserede Bøger udvise, at Citanten aldeles ikke har præsteret nogen Betaling, eller, at i alt Fald A. F. Titley, hvis Kvitteringen er udstedt af ham, havde gjort sig skyldig i Bedrageri ved ikke at lade dem faa nogen Andel af det af Citanten betalte Beløb, indskrænkede Citanten sig til at fastholde sit Tidligere, med Tilføjende, at det ikke vedkom ham, hvorledes A. F. Titley havde baaret sig ad overfor de Indstævnte. En senere Provokation til at oplyse, om det kontante Beløb, hvorpaa Kvitteringen lyder, er indbetalt til Udstederen, undlod Citanten at efterkomme.

Under disse Omstændigheder findes Bythingsdommen med Rette at have dømt Citanten til at udrede det af de Indstævnte paastaede Beløb.

Det er ikke tilstrækkeligt modsagt af ham, at han har været Firmaet samme skyldig, eller at Forholdet med Afskrivningen af de ovenmeldte D. 1150, er anderledes end af de Indstævnte assereret. Han har vel paastaet at have betalt Beløbet, og fremlagt Kvittering herfor, men efter alt Foreliggende maatte det være hans Pligt at efterkomme Modpartens nysnævnte Provokation til at meddele, om han havde ydet A. F. Titley kontant Betaling, og, da han har undladt dette, maa Sagen antages at forholde sig som af de Indstævnte principalt paastaet, nemlig at Citanten ikke har præsteret nogen Betaling, og at paagjældende Kvittering alene er udstedt pro forma.

Underrettsdommen, der med Føje har paalagt Citanten at godtgjøre de Indstævnte Processens Omkostninger paa den ovenfor angivne Maade, vil derfor være at stadfæste, og der kan som Følge heraf ikke være Tale om at paalægge de Indstævnte at udrede til Citanten de nævnte Omkostninger her for Retten, som derfor blive at ophæve.

Efter Omstændighederne findes det at kunne billiges, at Underretten ikke har ikjendt Citanten Mulkt for usømmelig Skrivemaade.

Færdig fra Trykkeriet den 23 April 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 7.

Onsdagen den 15 April.

Nr. 44. Den kommanderende General i 1ste Generalkommando, Generalløjtnant **W. F. L. von Kauffmann**
(Bagger efter Ordre)

contra

Kjøbenhavns Magistrat ved Borgmester, Etatsraad **H. N. Hansen** (O. Liebe),

betr. Citantens Forpligtelse til at betale Bidrag til kjøbenhavnske Kirker.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Marts 1890: Indstævnte, Generalløjtnant **W. F. L. Kauffmann** bør til Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat, betale de paa-stævnte 3 Kr. 80 Øre med Renter deraf 5 % aarlig fra den 4 Marts f. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. I Salærer tillægges der Prokuratorerne Jacobsen og Nissen henholdsvis 50 Kr. og 40 Kr. hos det Offentlige. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 29 Maj 1890 er Høiesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de

Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær tilligemed den af ham paastaaede Godtgjørelse for havde Udlæg at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Høiesteretssagfører Bagger tillægges der i Salarium for Høiesteret 200 Kroner og i Godtgjørelse for Udlæg 3 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter meddelt fri Proces have under nærværende Sag Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat, paastaaet Indstævnte Generallejtant W. F. L. Kauffmann tilpligtet at betale et Beløb af 3 Kr. 80 Øre, der udgjør det i Henhold til Lov om Ligning af Bidrag til Kirkerne i Kjøbenhavn af 1 April 1888 samt allerhøjeste Resolution af 21 Juli s. A., bekendtgjort ved Raadstueplakat af 10 September næstefter, Indstævnte for Aaret 1888 paalignede Bidrag til forskellige kjøbenhavnske Kirker tilligemed Renter af Beløbet 5 Procent aarlig fra Forligsklagens Dato den 4 Marts f. A. og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citanternes beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Jacobsen, hvilket Salær denne i ethvert Fald har begjært sig tillagt hos det Offentlige. Indstævnte, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces, har paastaaet sig frifunden og Citanterne tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Nissen, hvilket Salær subsidiært ligeledes er paastaaet udredet af det Offentlige.

Indstævntes Frifindelsespaastand er støttet paa den ved Cancelliets Cirkulære af 14 April 1821 bekendtgjorte kongelige Resolution af 28 Marts s. A., der bl. A. udtaler, „at ligesom enhver Officer og Enhver, som lønnes af den militære Fond og maa erlægge en Maanedes Forbedringsgage til Krigshospitalskassen, efter allerhøjeste Resolutioner af 12 Maj 1810 og 22

September 1820 ere fritagne for Afgift til Fattigvæsenet og Skolevæsenet, forsaavidt den dem tillagte Gage eller Pension betræffer, de ligeledes forsaavidt maa fritages for Bidrag til Delinkventomkostninger og for de Bidrag til Kirkers Istandsættelse, som maatte være at ligne paa Menigheden — — — —“.

Efter sit anførte Indhold omfatter nemlig denne Resolution, som Indstævnte formener, ikke blot de i det øvrige Land, men tillige de i Kjøbenhavn bosatte, til Landmilitæretaten hørende Officerer og Embedsmænd, og dette skal ogsaa have været erkjendt i Praxis, i hvilken Henseende Indstævnte har paaberaabt sig, at den ved kongelig Resolution af 14 Maj 1834, jfr. Raadstueplakat af 18 Juli s. A., Militæretaten paalagte Halvdelen af Udgiften til en Hovedreparation af Garnisons-Kirken ikke blev paalignet de vedkommende Militære, men blev udredet af den militære Fond. Lov om Lønninger m. v. ved Hæren af 25 Juli 1867 § 26 fritager nu vel samtlige Officerer og øvrige militære Embedsmænd for Erlæggelse af Forbedringsgage til Krigshospitalskassen og lader paa den anden Side de visse Militære indrømmede Fritagelser med Hensyn til Erlæggelsen af kommunale Afgifter bortfalde; men herved kan efter Indstævntes Formening den anførte Resolution af 1821 ikke anses ophævet, forsaavidt angaar Bidrag til Kirkers Istandsættelse; thi ligesom den ved Resolutionen af 1821 tilstaaede Afgiftsfrihed formentlig i ethvert Fald ikke for Officerers Vedkommende var betinget af Erlæggelse af Forbedringsgage til Krigshospitalskassen, saaledes kunne Bidrag til Kirker ikke anses indbefattede under de i nævnte Lov alene omtalte kommunale Afgifter. I sidstnævnte Henseende har Indstævnte forevrigt ogsaa henvist til, at dersom den anførte Bestemmelse i Loven af 1867 antages at omfatte Bidrag til Kirker, maatte den samme Fortolkning af Udtrykket „kommunale Afgifter“ antages i Henseende til Lov af 17 Maj 1873, der indeholder Tillæg til fornævnte Lov og i § 3 bestemmer, at kommunale Afgifter, der paalignes Embeds- eller Bestillingsmænd af Hæren, for Tjenesteindtægtens Vedkommende ikke maa overstige 2 Procent, og Indstævnte vilde da formentlig under nævnte Forudsætning kunne støtte den paastaaede Frifindelse paa den sidstnævnte Lovbestemmelse, idet han for Aaret 1888 har udredet det fulde der fastsatte Maximum. Hvad endelig angaar den ovennævnte Lov af 1ste April 1888, rammer vel denne, som Indstævnte erkjender, ogsaa de Militære, forsaavidt som disse efter Loven blive at inddrage under den almindelige Ligning til alle Stadens Sognekirker i det samme Omfang, i hvilket de tidligere havde kunnet inddrages under Ligningen til deres egen Sognekirke; men derimod kan bemeldte, kun for 5 Aar givne Lov, der i det Hele henholder sig til de ældre Bestemmelser med Hensyn til, hvem Bidragspligten paahviler, efter Indstævntes Formening ikke antages at have udvidet de Mili-

tæres Bidragspligt ved at ophæve den dem ved Resolution af 1821 indrømmede Fritagelse for Bidrag til Kirkers Istandsættelse af deres Tjenesteindtægter.

Imod denne af Indstævnte hævdede Opfattelse er der imidlertid af Citanterne for det Første gjort gjældende, at Resolutionen af 1821 ikke omfatter de i Kjøbenhavn bosatte Militære, i hvilken Henseende Citanterne have anført Følgende:

Bemeldte Resolution, der ved det nævnte Kancelli-Cirkulære af 14de April 1821 er meddelt til samtlige Amtmænd og Biskopper, men ikke til Kjøbenhavns Øvrighed, henviser til Resolutionerne af 12 Maj 1810 og 22 September 1820, og disse, der ligeledes kun ere meddelte til Myndigheder udenfor Kjøbenhavn, jfr. Kancelli-Cirkulærene af 26 Maj 1810 og 11 November 1820, henviser igjen til Reskripterne af 5. Februar 1734 og 18 Juni 1745; men ligesom sidstnævnte Reskript efter sit Indhold kun angaar Aggershuus Stift, saaledes fremgaar det ogsaa bestemt af Indholdet af Reskriptet af 5 Februar 1734, at dette kun er givet for Kjøbstæder udenfor Kjøbenhavn. At Resolutionen af 1810, der forandrer Bestemmelserne i de nævnte Reskripter derhen, at de paagjældende Militære for Fremtiden kun skulde være fritagne for Afgift til Fattigvæsenet af deres Gage eller Pension, men derimod skulde svare saadan Afgift af deres private Formue, være sig fast Ejendom eller Effekter, ikke angaar Kjøbenhavn, fremgaar yderligere deraf, at Resolutionen, som dens anførte Grunde vise, er foranlediget ved en opstaaet Tvivl, om bemeldte Reskripter fremdeles kunde anses gjældende overfor de henholdsvis for Kjøbstæderne og for Landet udgaaede Reglementer for Fattigvæsenet af 5 Juli 1803 — saavel som endvidere deraf, at der i Kjøbenhavn den Gang ikke svaredes nogen almindelig personlig Afgift til Fattigvæsenet eller overhovedet til Kommunen, hvilken Afgift først blev indført ved Lov om Nærings- og Hjælpekast i Staden Kjøbenhavn af 14 April 1855, ifølge hvis § 1 Hjælpekatter — ligesom senere den ved Lov af 19 Februar 1861 paabudte Indkomstskat — paalignedes „samtlige Stadens Indvaanere“, jfr. derimod Lov om den kommunale Beskatning i Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn af 11 Februar 1863 § 17, hvor der tages et udtrykkeligt Forbehold med Hensyn til den de Militære tilkommende delvise Afgiftsfrihed. Og ligesom nu den oftnævnte Resolution af 1821 efter sin Henvisning til og Paaberaabelse af Resolutionen af 1810 har knyttet sine nye Bestemmelser om Fritagelse for Bidrag til Delinkventomkostninger og Kirkers Istandsættelse til den allerede bestaaende Fritagelse for Afgifter til Fattig- og Skolevæsenet paa en saadan Maade, at den førstnævnte Fritagelse maa antages at skulle have samme stedlige Omraade som den sidstnævnte — hvorved ogsaa bemærkes, at der heller ikke den Gang i Kjøbenhavn opkrævedes Bidrag til Delinkventomkostninger — saaledes be-

styrkes dette, at Resolutionen ikke angik Kjøbenhavn, ogsaa ved Udtrykkene i Kancelliets Indstilling til samme, i hvilken Indstilling det med Hensyn til Fritagelsen for Bidragspligt tli Kirkers Istandsættelse bl. A. hedder, at „de Militære som saadanne ikke kunne betragtes som faste Medlemmer af den Kjøbstads Menighed, hvor de ere stationerede“. Medens der siden 1821, efter hvad der maa anses in confesso, ikke har været Spørgsmaal om Paaligning af Bidrag til Garnisonskirken — til hvilken de her i Staden bosatte Militære af Landetaten ere henhørende, jfr. Reglement af 8de Februar 1724 — i flere Tilfælde end i det i fornævnte Resolution af 14 Maj 1834 ommeldte, have Citanterne derhos bestridt, at der deraf, at Militæretatens Halvdel af det paagjældende Beløb i dette Tilfælde blev udredet af den militære Fond, kan udledes nogen Erkjendelse af, at de Militære ifølge Resolutionen af 1821 vare fritagne for Bidragspligt, idet det — hvad der ligeledes maa anses in confesso — fremgaar af de om den saaledes trufne Ordning førte Forhandlinger, at denne i alt Fald tildels var motiveret ved Hensynet til „Officerernes indskrænkede økonomiske Forfatning“.

Efter det af Citanterne saaledes Anførte findes der at maatte gives disse Medhold i, at Resolutionen af 1821 ikke kan antages at have havt Gyldighed for Kjøbenhavn — i hvilken Henseende yderligere bemærkes, at det fremgaar af Plakaten angaaende Kollektoring til Fattigvæsenet i Kjøbenhavn af 19 Juni 1759, at Reskriptet af 5 Februar 1734 ikke har været anset gjældende i Kjøbenhavn — og idet det herefter bliver uforment at prøve Rigtigheden af Indstævntes ligeledes af Citanterne bestridte Formening om, at Resolutionen af 1821, forsaavidt angaar Bidrag til Kirkers Istandsættelse, ikke er hævet ved nogen senere Lov, samt da der ligeledes maa gives Citanterne Medhold i, hvad der ogsaa som principalt er hævdet af Indstævnte, at Bidrag til Kirker ikke kunne henregnes til kommunale Afgifter, saa at der ikke kan støttes nogen Frifindelse for Indstævnte paa den foranførte Bestemmelse i Loven af 17 Maj 1873 § 3, vil Indstævnte være at tilpligte at betale det paastævnte Beløb med Renter efter Paastanden.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og ville som Følge heraf de de beskikkede Sagførere, Prokuratorerne Jacobsen og Nissen, der begge have udført deres Hverv forsvarligt, tilkommende Salærer, der bestemmes til henholdsvis 50 Kr. og 40 Kr., være at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandagen den 20 April.

Nr. 128. Høiesteretssagfører Lunn
 contra
 Niels Hansen Ernst (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri, eventuelt tillige for Falsk.

Rudkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Juni 1889: Tiltalte, forhenværende Agent og Høker Niels Hansen Ernst, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, saa bør han og i Erstatning til Tuborg Fabriker betale 100 Kr. og til Fyens Svineslagteri i Assens 1081 Kr. 83 Øre samt udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Rasmussen og Stürup, med 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Februar 1890: Tiltalte Niels Hansen Ernst bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten, Prokuratorerne Rasmussen og Stürup, bestemmes til 30 Kr. til hver. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Seidelin, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium betaler Tiltalte til den subsidiære Defensor, Sagfører Janson, 8 Kroner og til Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen for Høiesteret 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Rudkjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Niels Hansen Ernst, der er født den 7 Juli 1849 og ikke fundet forhen straffet, for Bedrageri, eventuelt tillige for Falsk.

I Februar 1886 blev Tiltalte antagen af „Fyns Svineslagteri“ i Assens som dets Repræsentant ved Indkjøb af Svin paa Langeland, og Forholdet mellem Parterne blev ordnet ved en skriftlig Kontrakt, som bl. A. i § 2 indeholdt Bestemmelser om, at Priserne for Indkjøbene skulde af Slagteriet opgives til Tiltalte, der ikke maatte overskride disse Priser som Maxima for Indkjøbene, men iøvrigt skulde søge at faa Svinene til den billigst mulige Pris og i det Hele virke i Slagteriets Interesse paa bedste Maade, hvorhos § 8 bestemte, at Tiltalte var berettiget til at hæve i Langelands Bank for Slagteriets Regning en Sum af indtil 50 Kr. pr. Svin. I November 1888 anmeldtes det til Politimesteren i Rudkjøbing, at Tiltalte i denne Forretningsforbindelse bl. A. ved Overtrædelse af de nævnte Kontraktbestemmelser havde gjort sig skyldig i forskellige formentlig straffbare Misligheder, og der blev derefter indledet kriminel Undersøgelse mod ham. Med Hensyn til de af Slagteriet mod Tiltalte rejste Sigtelser maa det under denne anses oplyst, at han flere Gange navnlig i Efteraaret 1888 ved Afregninger med Slagteriet over indkjøbte Svin har beregnet dette højere Priser, end han selv har givet for disse, at han har undladt at udbetale Forpagter Otto Fabricius, Stensgaard, og Mejeriejer Andersen af Humble henholdsvis ca. 700 Kr. og 100 Kr. for Svin, disse havde leveret til Svineslagteriet, uagtet han for Svineslagteriets Regning havde hævet disse Beløb, som Slagteriet derfor paany har betalt for at holde Leverandørerne skadesløse, at han hos Forpagter Fabricius har hævet et Beløb af 31 Kr. 40 Øre, som Svineslagteriet havde tilgode hos denne, uden at lade dette Beløb tilflyde Svineslagteriet, at han i September og Oktober Maaneder 1888 har trukket større Beløb for Slagteriets Regning paa Langelands Bank, end han havde sendt Svin for, ialt ca. 400 Kr. for meget, og at han, medens han i September 1888 endnu var Slagteriets Agent, har for egen Regning købt Gaarden Hjortholms Produktion af Svin for et Aar. Tiltalte har imidlertid benægtet, at han i de ommeldte Henseender har gjort sig skyldig i noget ham bevidst ulovligt Forhold. Efter hans Fremstilling har Forholdet mellem ham og Svineslagteriet i Virkeligheden været det, at han for egen Risiko har købt Svinene og atter solgt dem til Slagteriet, og, ligesom dette ikke ubetinget godtgjorde ham de Priser, han havde givet for Svinene, men stundom decourterede ham i disse ikke ubetydelige Beløb, naar de leverede Svin efter Slagteriets Bedømmelse ikke vare af tilfredsstillende Kvalitet, saaledes har han i Tiden før Efteraaret

1888 allerede af den Grund enkelte Gange anset sig berettiget til at beregne sig tilgode de mindre Decourter, han saa sig i Stand til at opnaa hos Sælgerne. At han i Efteraaret 1888 ved flere Leverancer af Svin til Slagteriet har beregnet disse noget højere Priser end dem, han selv havde givet de paagjældende Leverandører for Svinene, havde sin Grund i, at han havde sluttet Kontrakter med Leverandørerne om Kjøb af Svinene til faste Priser, der skulde gjælde til November 1888, men at Slagteriet havde vægret sig ved at lade disse Priser gjælde længere end til 1 September. Da Tiltalte nemlig ansaa sig selv bunden ved Overenskomsterne med de paagjældende Leverandører og som Følge heraf, hvis Priserne vare faldne, vilde have tilsvaret Leverandørerne de i Overenskomsten fastsatte Priser, medens han selv af Slagteriet kun fik betalt Leverancerne med de mindre Dagpriser, har han omvendt, da Priserne i Virkeligheden steg, anset sig berettiget til at beregne sig Forskjellen mellem de i Overenskomsten fastsatte Priser og Dagspriserne tilgode. Med Hensyn til, at han har hævet de tvende ovenommeldte Beløb for Svineleverancer fra Forpagter Fabricius og Mejeriejer Andersen og ikke udbetalt dem til Leverandørerne, har han anbragt, at, da han havde tilstillet Svineslagteriet de paagjældende Leverancer af Svin, var han berettiget til at erholde de for samme skyldige Beløb udbetalt af Slagteriet, og at det maatte være dette uvedkommende, hvorledes han afgjorde sit Mellemværende med de paagjældende Leverandører, til hvem han stod i Mellemsgningsforhold, og hvem han ingenlunde har havt til Hensigt at besvige for de omhandlede Beløb. Forsaavidt han har hævet et Beløb af 31 Kr. 40 Øre, som Slagteriet havde tilgode hos Forpagter Fabricius, har han anført, at han ved andre Lejligheder har hævet Beløb, som Slagteriet havde tilgode hos sine Kunder, og da godskrevet Slagteriet dem ved sine Afregninger med dette. At saadan Godskrivelse ikke, forinden Undersøgelsen begyndte, har fundet Sted med Hensyn til det ommeldte Beløb, beror alene paa en Forglemmelse, og Beløbet er af ham forinden Sagens Paakjendelse i 1ste Instants indbetalt til Slagteriet. Naar han i Efteraaret 1888 har overtrukket sin Konto i Langelands Bank, har han anført, at herom har Slagteriet været fuldstændig vidende, idet han stadig dar meddelt dette, for hvilke Beløb han trak paa Banken, samt at han ogsaa ved tidligere Lejligheder har overtrukket sin Konto uden Indsigelse fra Slagteriets Side. Da Kontrakten mellem ham og Svineslagteriet ikke forbød ham for egen Regning at indkjøbe Svin, har han endelig ikke ment at gjøre sig skyldig i nogen Ulovlighed overfor Svineslagteriet ved selv at kjøbe Svineproduktionen paa Gaarden Hjortholm for et Aar. Som Sagen foreligger oplyst, findes disse Anbringender fra Tiltaltes Side nu ikke at kunne forkastes, men herefter kan det ikke anses godtgjort, at

Tiltalte ved sit Forhold overfor Svineslagteriet i de omhandlede Henseender har gjort sig skyldig i Ulovligheder, der kunne paadrage ham Strafansvar, og lige saa lidt kan det anses godtgjort, at han har gjort sig skyldig i svingagtigt Forhold ved ikke til Mejeriejer Andersen at have betalt 25 Kr., der af Slagteriet vare ham godskrevne for en gennem ham Slagteriet tilstillet, Andersen tilhørende Orne.

Under Sagen er Tiltalte endvidere sigtet for i nedennævnte Henseender at have udvist strafbart Forhold. Som Agent for Tuborg Fabriker havde Tiltalte i Foraaret 1888 paataget sig at anskaffe en Hest for Fabrikens Regning, der skulde benyttes ved Omkjørsel af Øl. Tiltalte indgik nu en Byttehandel med Husmand Hans Pedersen Madsen, hvorved denne overdrog ham en Hest mod at erholde Ret til at udtage 19 Grise af et Forpagter Hastrup af Hjortholm tilhørende større Hold Grise, hvoraf Tiltalte havde kjøbt 50 Stkr. til en Pris af 9 Kr. pr. Stk. Madsen udtog nu af dette Hold 10 Grise, som han senere vil have solgt for 10 à 12 Kr. pr. Stk., men da der derefter paa Hjortholm blev nægtet ham Adgang til at udsøge de 9 andre Grise, idet det blev forlangt, at han skulde tage Grisene holdvis, enedes han og Tiltalte om, at Tiltalte i Stedet for disse Grise skulde betale ham 83 eller 84 Kr. Efter paa den anførte Maade at have anskaffet Hesten, indsendte Tiltalte til Fabriken en Regning, der var underskrevet af Madsen og lød paa, at denne havde solgt Hesten til Tiltalte og modtaget Betalingen for samme med 300 Kr., hvorefter Fabriken godtgjorde Tiltalte dette Beløb. Forsaavidt Tiltalte nu sigtes for at have forfalsket denne Regning ved, efter at Madsen havde underskrevet den, at tilføje i samme de ovennævnte Ord „med tre hundrede Kr.“, har Madsen vel edelig forklaret, at de nævnte Ord ikke fandtes i samme, da han underskrev den, men der kan dog ikke ved denne Forklaring eller ved, hvad der iøvrigt er oplyst, anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forfalskning. Ej heller findes det tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte ved at tilstille Fabriken Regningen, der, som meldt, gav det Udseende af, at Hesten var kjøbt for 300 Kr., har gjort sig skyldig i noget svingagtigt Forhold overfor Fabriken. Tiltalte har nemlig anbragt, at han, der havde kjøbt de 50 Grise uden nærmere at bese dem, gik ud fra, at disse var af forskjellig Værdi, fra 4 til 16 Kr. Stykket, og at Madsen, ved at udsøge de 19 bedste, hvortil Tiltalte mente at have kunnet give ham Ret, maatte anses at have faaet Hesten, der i Virkeligheden var 300 Kr. værd, betalt med et tilsvarende Beløb, og til at forkaste dette Anbringende fra Tiltaltes Side give Sagens Oplysninger ikke fuld Føje. Til bemeldte Hest skulde Tiltalte endvidere for Fabrikens Regning anskaffe Seletøj. Han købte derfor af Sadelmager Harald

Wagner i Rudkjøbing, der forestod en af Faderen Lucas Wagner tidligere dreven Sadelmagerforretning, et Seletøj for 90 Kr., og, da han selv ejede et Enspænderseletøj, som han desforuden vilde overlade Fabriken, lod han dette vurdere af den nævnte Sadelmager, der ansatte dette til en Værdi af 35 Kr. Tiltalte indsendte derefter til Fabriken en kvitteret Regning for disse Seletøjer lydende paa ialt 125 Kr. og underskrevet med Navnet L. Wagner, og fik dette Beløb godtgjort af Fabriken. Tiltalte har nu vel erkjendt, at han selv har forsynet Regningen med den ommeldte Kvitteringspaategning, idet han ved Underskriften L. Wagner sigtede til ovennævnte Sadelmager Lucas Wagner, men han har paastaet, at dette var sket efter Bemyndigelse af dennes ovennævnte Søn Harald Wagner, og da der allerede efter Indholdet af de af denne desangaaende afgivne Forklaringer ikke er Føje til at forkaste dette Tiltaltes Anbringende, findes Tiltalte ejheller med Hensyn til denne Regning overbevist om at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

Forsaavidt Tiltalte endelig har været sigtet for ulovligt Forbrug af nogle Beløb, han som Agent for gjensidig dansk Livsforsikringsforening i Aalborg har oppebaaret for dette Selskab, bliver der ikke Spørgsmaal om at paalægge Tiltalte Strafansvar i denne Henseende, da han, forinden Dom i 1ste Instants afsagdes, har betalt Selskabet Beløbene med Fradrag af den ham formentlig tilkommende Provision.

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale, og Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens §§ 253 og 268, 2det Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og tilpligtet at betale i Erstatning til Tuborg Fabriker 100 Kr. samt til Fyens Svineslagteri i Assens 1081 Kr. 83 Øre, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Nr. 24. Vinhandler **Hans Olsen** (Shaw efter Ordre)

contra

Kjøbenhavns Magistrat ved Borgmester, Etatsraad
Hansen (Hindenburg efter Ordre),

betr. Citantens Ret til som Vinhandler at have siddende Gjæster.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Maj 1889: De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, bør for Citanten, Vinhandler Hans Olsens Tiltale i denne Sag fri at

være. Processens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Juel i Salær hos det Offentlige 40 Kroner.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Hindenburg tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter Stævning til Kjøbenhavns Magistrat har Citanten, Vinhandler Hans Olsen, under nærværende Sag paastaaet sig kjendt berettiget til at drive Vinhandel her i Staden, med dertil knyttet Ret til at udskjænke sine Varer til siddende Gjæster, samt Magistraten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces, have ved deres beskikkede Sagfører, Prokurator Juel, paastaaet Frifindelse for Citantens Titale og Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Juel, som i hvert Fald har begjært saadant udredet af det Offentlige.

Det fremgaar af Sagen, at Citanten den 1 April 1884 har erhvervet Borgerskab her i Staden som Vinhandler og Gjæstgiver, men at han senere, da han udelukkende drev borgerlig Næring som Vinhandler og ønskede sig fritagen for som Gjæstgiver at yde Natlogis, i en Skrivelse til Kjøbenhavns Magistrat har opsagt sin Næringsret som Gjæstgiver under Forbehold af sin Ret som Vinhandler og i Forbindelse dermed af Retten til som Vinhandler at udskjænke sine Varer til siddende Gjæster.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten gjort gjældende, at, ligesom der før Næringslovens Ikrafttræden uden videre tilkom Enhver, der var optaget i det daværende Vinhandlerlaug i Kjøbenhavn, Ret til at udskjænke de af ham forhandlede Varer til siddende Gjæster, saaledes maa ogsaa efter Næringsloven Adgangen til at erhverve saadan Udskjækningsret betragtes som indeholdt i det i Lovens § 44 ommeldte særegne Borgerskab paa Vinhandel og anses hjemlet ved denne Paragraf, medens Lovens § 58 kun bestemmer Størrelsen af den Betaling, der skal erlægges, naar bemeldte Adgang benyttes. Men, selv om det antages at være Næringslovens § 58, der indeholder Hjemmelen for Vinhandlernes Adgang til at erhverve Ret til Udskjænkning af deres Varer til siddende Gjæster, er det, naar Vinhandlere erhverve denne Ret, efter Citantens Formening kun deres Handelsret efter Vinhandlerborgerskabet, der udvides, og ikke en særlig Adkomst til en vis Art Beværtningsnæring, der tillægges dem, hvorfor Magistraten formentlig ikke i Raadstueplakat af 5 December 1882, der kun omhandler Værtshushold, Restauration og Konditori, har Hjemmel til at nægte at meddele Citanten bemeldte Udskjækningsret.

Ligesom imidlertid Vinhandlernes Adgang til at erhverve den ommeldte Udskjækningsret kun kan anses hjemlet ved Næringslovens § 58, og denne Ret efter Paragrafens Overskrift og hele Indhold i samme maa anses opfattet som en Adkomst til en indskrænket Beværtningsnæring — i hvilken Henseende endvidere kan bemærkes, at Lovens § 94 ligeledes betegner den tilsvarende, Brændevinsbrændere og Kjøbmænd betingelsesvis tilladte eller tidligere tilladte Udskjænkning som en Art Værtshushold — saaledes kan fornævnte Raadstueplakat, naar denne efter at have udtalt, at der fra dens Ikrafttræden, den 1 Januar 1883, indtil videre ikke meddeles Næringsadkomst paa nogen af de i Næringslovens § 58 omhandlede Næringsveje, i Parenthes tilføjer Ordene: „Værtshushold, Restauration og Konditori“, herved kun antages at have villet henvise til den ligelydende Overskrift i Næringslovens § 58 og maa saaledes anses at have brugt Udtrykket „Værtshushold“ i den samme videre Betydning som tilige omfattende de her ommeldte Udskjækningsrettigheder, for hvilket Omfang af Plakatens Bestemmelse der ogsaa forelaa Hjemmel i Loven af 23 Maj 1873 § 9, hvis herhenhørende Bestemmelse omfatter alle de i Næringslovens § 58 omhandlede Næringsadkomster.

Idet der herefter maa gives Magistraten Medhold i, at Bestemmelsen i oftnævnte Plakat er til Hinder for, at Citanten erhverver den omhandlede Udskjækningsret, vil Magistraten være at frifinde for hans Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne blive at ophæve.

Der vil være at tillægge Prokurator Juel, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 40 Kr., som udredes af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Tirsdagen den 21 April.

Nr. 35. Skomagermester **Heinrich Christian Ferdinand Ruhser** (Selv)

contra

Dagmar Magdalene Nielsen (Asmussen efter Ordre),

betr. Citantens Forpligtelse til at udrede Underholdningsbidrag til et af Indstævnte født Barn.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 August 1890: Naar Klagerinden, Dagmar Magdalene Nielsen, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at Indklagede, Skomagermester Heinrich Christian Ferdinand Ruhser, har fuldbyrdet Samleje med hende til en saadan Tid, at han kan være Fader til det af hende den 22 Marts 1890 fødte Barn, Leonie Dagmar Heinricha Ruhser Nielsen, bør Indklagede betale Bidrag til dette Barns Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel, og til Klagerinden betale Bidrag til de særlige Udgifter, Barselfærden har medført for hende, Alt efter Øvrighedens Bestemmelse. Men træster hun sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør Indklagede for hendes Tiltale i denne Sag fri at være.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at ifølge Citantens Erkjendelse har han foruden det i den indankede Dom omhandlede, af ham den 26 Maj 1889 gjorde Forsøg paa at have Samleje med Indstævnte adskillige Gange s. A., navnlig ogsaa den 24 Juli, foretaget saadant Forsøg, og at en efter Dommens Afsigelse afgiven, Høiesteret forelagt Lægeattest ifølge en fremlagt Erklæring af det kongelige Sundhedskollegium ikke kan komme i Betragtning som Bevis for Citantens Impotens, samt iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflægelse regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. Høiesteretssagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Klagerinden, Dagmar Magdalene Nielsen, paastaar under nærværende Sag Indklagede, Skomagermester Heinrich Christian Ferdinand Ruhser, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 22 Marts d. A. fødte Barn Leonie Dagmar Heinricha Ruhser Nielsen, at betale Bidrag til dette Barns Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel, og til Klagerinden Bidrag til de særlige Omkostninger, som Barselfærden har medført for hende, Alt efter Øvrighedens Bestemmelse, hvorimod Indklagede, der har givet Møde ved Sagfører, paastaar sig frifunden.

Klagerinden har vel ikke ført Bevis for sin Paastand, men da Indklagede har erkjendt den 26 Maj f. A. — altsaa paa en Tid, paa hvilken det ommeldte Barn kunde være avlet — under Forsøg paa at have Samleje med Klagerinden at have berørt hendes Kjønorgan udvendigt med sit mandlige Lem, samt da Indklagedes af Klagerinden modsagte Paastand om, at han paa Grund af Impotens ikke skulde kunne fuldbyrde Samleje, ikke kan anses godtgjort ved det af ham i saa Henseende Oplyste, vil det ikke kunne tilstedes Indklagede at fralægge sig Sigtelsen ved sin Ed, hvorimod Sagen vil være at gjøre afhængig af Klagerindens Ed, saaledes at Indklagede, dersom hun inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at Indklagede har fuldbyrdet Samleje med hende til en saadan Tid, at han kan være Fader til Barnet, vil være at dømme efter hendes i Forordningen 14 Oktober 1763, Pl. 6 December 1839 og Lov 20 April 1888 §§ 1 og 2 hjemlede Paastand, hvorimod han i modsat Tilfælde vil være at frifinde.

Nr. 170.

Advokat Klubien

contra

Christen Ludvig Laybourn (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Januar 1891: Arrestanten, Chr. Ludvig Laybourn, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Gottschalck, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten, Christen Ludvig Laybourn, der er født den 23 November 1861 og anset ifølge Høiesterets Dom af 8 November 1889 efter Straffelovens § 260 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, for Tyveri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Den 22 Juli f. A. om Aftenen gik Arrestanten ind i Gaarden til Ejendommen Klareboderne Nr. 8 for at benytte en derværende Retirade. Under sit Ophold der faldt han, der var noget beruset og søvrig, i Søvn og vaagnede først om Natten mellem Kl. 12 og 1, og da han ikke kunde komme ud af Gaarden, fordi Gadedøren nu var aflukket, besluttede han at begaa Tyveri i Røgmand Emil Christian Vilhelm Schaaps i Kjælderetagen i bemeldte Ejendom værende Forretningslokale, hvor han var kjendt med Lokaliteterne. Til bemeldte Forretningslokale, der var aflaaet og ubeboet om Natten, skaffede han sig derpaa i fornævnte Hensigt Adgang ved at borttage et

Stykke Pap, der var anbragt istedetfor Glas for en af de Ruder, der fandtes i den fra Gaarden til Forretningslokalet førende Dør og derpaa krybe ind i Lokalet gennem den saaledes tilvebragte Aabning, og efter at have opholdt sig nogle Timer i Lokalet, hvis forskellige Rum stode i ubindret Forbindelse med hverandre, stjal han fra Pengeskuffen i Boutiken, i hvilken Nøglen sad i, 75 Øre i rede Penge og fra en Hylde i Boutiken 12 Daaser Sardinere og 10 Daaser Hummer af samlet Værdi 19 Kr., Alt tilhørende fornævnte Røgmand Schaap. Da han vilde til at fjerne sig med de stjaalne Gjenstande gennem Døren fra Boutiken til Gaden, i hvilken Nøglen sad i indvendig, fandt han, at de stjaalne Gjenstande vare for mange til at bære bort paa en Gang, og han efterlod derefter i Boutiken de stjaalne Daaser Hummer, indpakkede i to Pakker, i den Hensigt strax efter at afhente dem og gik gennem sidstnævnte Dør, som han ved sin Bortgang aflaaede med Nøglen til samme, og idet han tog Nøglen med sig, til sit Hjem med de øvrige stjaalne Gjenstande. Kort efter indfandt han sig paany i Forretningslokalet, i hvilket han nu lukkede sig ind gennem Døren fra Gaden til Boutiken ved Hjælp af oftnævnte Nøgle, for at afhente de efterladte stjaalne Gjenstande, men da han med disse vilde gaa op paa Gaden, blev han opdaget af en Politibetjent og kort efter anholdt i Forretningslokalet, til hvilket han havde trukket sig tilbage af Frygt for at være bleven set af Betjenten.

Som Følge af Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 4, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Færdig fra Trykkeriet den 1 Maj 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 8.

Tirsdagen den 21 April.

Nr. 151. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Ove Rode (Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 156.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 December 1890: Tiltalte, Ove Rode, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Jacobsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 156, men Straffen bliver efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Ove Rode bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i to Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagfører Shaw og

Advokat Klubien for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, ifølge Justitsministeriets Ordre af 23 Oktober d. A. anlagte Sag tiltales Ove Rode, der er født den 31 August 1867 og ikke funden forhen straffet under nogen offentlig Sag, for Overtrædelse af Straffelovens § 156 i Anledning af en i Dagbladet „København“ Nr. 284 for indeværende Aar optagen Artikel, betitlet „En ny Religion“, hvis Forfatter ikke er navngiven. Tiltalte har erkjendt, at Navnet Ove Rode, der findes paatrykt bemeldte Nummer af Dagbladet som ansvarhavende Redaktør, sigter til ham, og at han, da det udkom, ledede bemeldte Dagblads Redaktion, og i Medfør af foreløbig Lov af 13 August 1886 om Ansvar for Indholdet af Dagblade og Ugeblade m. m. § 2 bærer han saaledes Ansvar for Indholdet af det ommeldte Nummer.

Da fornævnte Artikel, som Tiltalte efter sin Forklaring ikke selv har forfattet, men med hvilken han, forinden dens Optagelse i Bladet, har gjort sig bekjendt, ved den Maade, hvorpaa i samme Troen paa en Gud søges latterliggjort og Bibelens Fremstilling paa et enkelt Punkt parodieres samt de bestaaende Religioner uden Forskjel betegnes som forslidte og medtagne, findes at indeholde en Forhaanelse af her i Landet bestaaende Religions-samfunds Troslærdomme, vil Tiltalte, der iøvrigt ikke ved Gjennemlæsningen af Artiklen forinden dens Optagelse i Bladet vil være bleven opmærksom paa den stedfundne Benyttelse af Bibelens Text, være at anse efter Straffelovens § 156, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 22 April.

Nr. 156.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Niels Peter Larsen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold.

Hørsholm Birks Extrarets Dom af 30 August 1890: Tiltalte, Arbejdsmand Niels Peter Larsen af Farum, bør henhættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Raaschou, og Defensor, Prokurator Wodschow, med 12 Kr. til hver, foruden Diæter til Begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. I Erstatning til Murer Frederik Petersen af Birkerød for Arbejdstab og for Svie og Smerte betaler Tiltalte 20 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 December 1890: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Tvermoes, betaler Tiltalte, Niels Peter Larsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Bagger og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hørsholm Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Niels Peter Larsen, der er født den 20 Maj 1868 og ikke funden tidligere straffet ifølge Dom, aktioneret for Vold.

Murer Frederik Petersen af Birkerød har i saa Henseende forklaret følgende: Den 28 Juni d. A. om Aftenen ca. Kl. 9 gik nævnte Petersen fra Bloustrød Kro, hvor han havde arbejdet, hjemefter i Følge med Tiltalte, og da de vare komne

omtrent midtvejs imellem Bloustrød og Høvæltegaard, gav Tiltalte pludselig uden Anledning med sin Arm eller Haand Petersen et Slag over Ansigtet, saa at denne faldt om, hvorefter Tiltalte lagde sig ovenpaa ham med sine Knæ paa hans Bryst og vedblev at slaa ham i Ansigtet. Da der kom en Vogn fra Birkerødvejen, slap Tiltalte Petersen; men idet denne rejste sig op, sparkede Tiltalte ham over Benene med sine Træsko og tilføjede ham flere Slag. Herefter gik Petersen tilbage ad Bloustrød til for at undgaa Følgeskabet med Tiltalte, men Tiltalte løb efter ham og tog ham i Nakken, idet Tiltalte sagde, at de skulde følges ad til Birkerød. Petersen føjede sig da heri; men da de vare komne et Stykke henad Vejen, fo'r Tiltalte atter paa Petersen og gav denne 3 à 4 Slag i Ryggen og Ansigtet. Petersen bad Tiltalte om at lade ham være, men Tiltalte svarede, at han skulde slaas ihjel og vedblev at gjentage dette. Da de vare komne til Vejen, der fører ind til Høvæltegaard, sagde Petersen, at han skulde ind paa Gaarden for at hente Draaber til sine Børn, hvorpaa Tiltalte med den Ytring: „Jeg skal give Dig Draaber“ med sin Pande „drak“ Petersen „en Skalle“ paa dennes Næse. Petersen, der var udmattet af det stærke Blodtab, han havde lidt, saa at han ikke kunde gjør videre Modstand, flygtede nu til et Hus i Nærheden, bankede paa Døren og raabte om Hjælp, men der kom Ingen, og medens Petersen stod her, kom Tiltalte hen til ham og gav ham 2 à 3 Slag i Ansigtet med knyttet Næve. Efter at Petersen derpaa forgjæves havde søgt at skjule sig i et Kartoffelstykke, fandt han endelig Lejlighed til at smutte ind i et til bemeldte Hus hørende Svinehus, hvor han skjulte sig imellem Grisene og blev liggende, indtil han var vis paa, at Tiltalte, der i nogen Tid løb omkring udenfor og vedblivende raabte, at Petersen skulde slaas ihjel, havde bortfjernet sig.

Ved en af Distriktslægen den 2 Juli foretagen Undersøgelse af Petersen fandtes der endnu i Ansigtet en Del Hævelse over Næseroden og til begge Sider af samme med svage Tegn paa Blodunderløben. Begge Læber vare endnu noget svulne, blodunderløbne og paa indre Side Sæde for enkelte mindre Vulnerationer, Fortænderne i begge Kjæber vare ømme og noget løse. Paa højre Ankel saas et blodunderløbet, noget misfarvet Parti, der antoges at hidrøre fra et Spark, og i hvilket han var øm og havde stor Smerte, naar han fra hvilende Stilling skulde til at gaa. Tversover Brystet var han meget øm — som efter et Tryk af et Knæ — men noget Brud af Brystvæggen fandtes ikke. Han havde mistet meget Blod saavel igjennem Næse og Mund som igjennem Nyrene, hvilket sidste dog ikke havde kunnet konstateres ved Undersøgelsen, da Blæren var tom. Noget alvorligere Indgreb i Organismen befandtes ikke at have fundet

Sted og Blodet i Urinen antoges at ville fortabe sig ved nogen Tids Ro og Pleje.

Efter en den 18 August foretagen Undersøgelse udtaler samme Læge, at Petersens Udsagn om, at han endnu ikke havde forvundet Følgerne af den ham overgaaede Vold, men at han endnu led af et almindeligt Kræftetab, maa staa til Troende ligesom hans Anbringende om, at han endnu var *øm* tværs igjennem nedre Brystregion og i Lændepartiet, i hvilke Dele Sprængning af Muskel- og Sene fibre, smaa Blodudtrædninger i Musklerne og smaa lokale Benhindebetændelser paa Ribbenene maa antages at have været tilstede, hvorhos Lægen anfører, at højre Ankel var $\frac{1}{4}$ Tomme større i Omfang end venstre og var *øm* for Tryk paa et enkelt Punkt ved ydre Ankel i selve Fodleddet, hvor der fandtes en lokal Benhindebetændelse, der besværliggjorde Brugen af Foden.

Tiltalte, der ved den ommeldte Lejlighed vil have været beruset, har med Hensyn til det ham paasigtede Forhold forklaret, at Petersen, da de fulgtes fra Kroen, hvor de Begge havde sviret, gik og drillede ham, og at han, da han blev kjed heraf, slog Petersen med Haanden i Ansigtet, men ikke erindrer, hvad der fulgte derefter. Tiltalte har fremdeles forklaret, at Petersen, da de lidt senere atter gik ved Siden af hinanden, paany gav sig til at drille ham og da igjen fik et Slag med Hænderne. At Petersen vendte om for at gaa til Bloustrød, vil Tiltalte ikke erindre, hvorimod Tiltalte erindrer, at Petersen, da de kom til Høvæltegaard, vilde gaa derind, men at Tiltalte — der efter sin Forklaring troede, at Petersen vilde hente Folk og faa disse til at hjælpe sig med at banke ham — hindrede Petersen i at gaa derind, idet han „drak“ ham „en Skalle“. Tiltalte erindrer ogsaa, at Petersen tog fat i Døren til et Hus ved Høvæltegaard, og at han her gik hen til ham og slog ham, men bestandig kun med bar Haand. Tiltalte, der af det Forefaldne endvidere erindrer, at Petersen skjulte sig i et Kartoffelstykke og tilsidst blev borte for ham, vil derimod paa Grund af sin berusede Tilstand ikke kunne erindre, om han satte sit Knæ paa Petersens Bryst, eller om han sparkede denne paa Benet, endelig heller ikke, om han sagde, at Petersen skulde slaas ihjel, hvilken Ytring i alt Fald efter hans Forklaring ikke kan have været alvorlig ment. Forevist de Klæder, som Petersen den ommeldte Aften var iført, og paa hvilke der fandtes talrige Blodpletter, har Tiltalte erklæret, at han ikke tør benægte, at disse kunne være fremkomne ved de Petersen af ham tilføjede Slag, men iøvrigt fastholdt, at han paa Grund af sin Beruselse heller ikke erindrer noget herom.

Efter Indholdet af Tiltaltes Forklaring i det Hele og efter hvad der af tvende Vidner er udsagt om hans Tilstand under hans Ophold i Kroen og umiddelbart forinden han forlod denne

findes der imidlertid ikke at kunne tages Hensyn til Tiltaltes Anbringende om, at han ved den ommeldte Lejlighed har været utilregnelig paa Grund af Beruselse, og da det derhos efter alt Foreliggende maa antages, at samtlige de i Lægeattesten af 2 Juli ommeldte Beskadigelser have været Følger af de af Tiltalte mod Petersen forøvede Voldshandlinger, maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom for sit anførte Forhold er anset efter Straffelovens § 203, ligesom det efter Omstændighederne findes at kunne have sit Forblivende ved den i Dommen fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Bemeldte Dom, der derhos rettelig har paalagt Tiltalte Aktionens Omkostninger samt en Erstatning af 20 Kr. til fornævnte Petersen for Næringstab, Svie og Smerte, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 193.

Advokat Hindenburg

contra

Nicolaj Pedersen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Februar 1891: Tiltalte Nicolaj Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Petersen, 15 Kr. ttl hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesterets-sagfører Salomon 30 Kroner til hver.

Afgift ved Kjøb og Salg, saaledes som Citanten for Høiesteret principaliter har gjort gjældende, ikke findes at være anvendelig ved Mageskiftehandler, vil Citantens i den indankede Dom nævnte Paastand om Tilbagebetaling af 190 Kroner med Renter være at tage til Følge, hvorved bemærkes, at der efter Sagens processuelle Stilling ikke bliver Spørgsmaal om yderligere Tilbagebetaling.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten betale 190 Kroner med Renter deraf 5 % aarlig fra den 30 Juni 1889, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. Advokaterne Halkier og Nellesmann tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Blikkenslagermester H. C. A. Nielsen, har under nærværende Sag anbragt, at han ved Mageskiftekontrakt af 5 November 1888 med en Trediemand har mageskiftet Ejendommen „Haraldslund“ Matr. Nr. 15 a og 15 c af Bagsværd Mark og Matr. Nr. 1148 i Kjøbenhavns udenbyes Klædebo Kvarter saaledes, at sidstnævnte Ejendom overtoges af Citanten for . . . 120,000 Kr.
med en Pantegjæld 85,000 „

	35,000 Kr.
og Ejendommen „Haraldslund“ med Besætning, Inventarium, Avl m. v. overtoges af vedkommende Trediemand for	40,000 Kr.
nemlig selve den faste Ejendom for 34,000 Kr. og Inventarium m. v. for 6000 Kr. med en Pantegjæld af	15,000 „
	25,000 Kr.

samt at Citanten for Differencen mellem disse Værdier 10,000 Kr.
har fyldestgjort Medkontrahenten ved en til denne ndstedt Pante-

obligation med Pant i fornævnte kjøbenhavnske Ejendom. Og idet Citanten endvidere har anbragt, at hans Sagfører ved Indleveringen til Thinglæsning af det ovennævnte Mageskiftebrev ved en Fejltagelse har indbetalt den i Plan for Fattigvæsenet i Kjøbenhavn af 1 Juli 1799 § 171 paabudne $\frac{1}{4}$ pCt.-Afgift til Kjøbenhavns Fattigvæsen med et Beløb af 215 Kr., i Stedet for at den kun burde være erlagt med 25 Kr., beregnet i Forhold til den ovennævnte Difference-Værdi mellem Ejendommene af 10,000 Kr., som i det heromhandlede Tilfælde alene har været Gjenstand for Kjøb og Salg, medens Ejendommene iøvrigt ere mageskiftede lige med hinanden, og saaledes formentlig fritagen for saa vidt for Erlæggelse af bemeldte Afgift, har Citanten derfor under nærværende Sag paastaaet de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, tilpligtede at tilbagebetale ham Differencen mellem fornævnte 2 Summer med 190 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 30 Juni f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have derimod under Fremhævelse af, at $\frac{1}{4}$ pCt.-Afgiften in casu saa langt fra er beregnet for højt, at den formentlig tvertimod skulde have været beregnet af 120,100 Kr. \div 34,000 Kr. = 86,100 Kr. i Stedet for, som sket, af 86,000 Kr., paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb, idet de overfor den af Citanten hævdede Beregningsmaade særlig have gjort gjældende, at der i et Tilfælde som det foreliggende ved Beregningen af fornævnte Afgift vil være at tage Hensyn ikke blot til den Pengesum, som en af Parterne betaler, og de aarlige Udgifter, han paatager sig — hvilke i nærværende Tilfælde kapitaliserede ere anslaaede til 100 Kr. — men tillige til Forskjellen mellem de af hver af de Mageskiftende overtagne, i de respektive Ejendomme indestaaende Prioriteter, idet Overtagelsen af denne ganske maa sammenstilles med en Udbetaling fra vedkommende Parts Side.

Der findes nu ejheller at kunne gives Citantens Paastand Medhold. Ligesom det nemlig er stemmende med Sagens Natur i det heromhandlede Forhold at betragte Mageskifte som indeholdende et Kjøb og Salg med Hensyn til den Del af Vederlaget for den værdifuldeste af de paagjældende Ejendomme, der ikke afgjøres ved den anden Ejendoms Værdi, saaledes vil en herpaa bygget Afgjørelse af det foreliggende Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket der ikke i Lovgivningen findes nogen udtrykkelig Bestemmelse, være i Overensstemmelse med den Maade, hvorpaa et lignende Forhold er ordnet ved Frdn. 8 Februar 1810 § 2 b.

Medens som Følge heraf den af Citanten opstillede Beregningsmaade ikke vil kunne lægges til Grund ved Fastsættelsen af $\frac{1}{4}$ pCt.-Afgiften, som derimod i Overensstemmelse med Foran-

staaende bliver at beregne i Forhold til Forskjellen mellem de paagjældende Ejendommens Værdier, vil paa den anden Side ejheller den af de Indstævnte nedlagte Frifindelsespaastand fuldt ud kunne tages til Følge. Ved Beregningen af den indbetalte $\frac{1}{4}$ pCt.-Afgift er nemlig den mindre Ejendoms Værdi kun fradraget den større Ejendoms Værdi med 34,000 Kr., svarende til den Værdi, der ved Mageskiftebrevet af 5 November 1888 er sat paa selve den paagjældende faste Ejendom som saadan, medens Fradraget ogsaa burde have omfattet den for Ejendommens medfølgende Besætning og Inventarium m. v. ansatte Værdi af 6000 Kr., og idet $\frac{1}{4}$ pCt.-Afgiften som Følge heraf in casu maa blive at beregne af 120,100 Kr. \div 40,000 Kr. = 80,100 Kr. eller til 200 Kr. 25 Øre, medens den er erlagt med 215 Kr., ville de Indstævnte saaledes være at tilpligte at tilbagebetale Citanten Forskjellen herimellem med 14 Kr. 75 Øre med Renter deraf som paastaaet, men iøvrigt at frifinde for Citantens Tiltale. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde opheves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandagen den 27 April.

Nr. 163.

Advokat Hindenburg

contra

Mette Maria Andersdatter, Thomas Andersens Hustru
(Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 3 Oktober 1890: Tiltalte Mette Marie Andersdatter bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Wadum, og Defensor, Prokurator Seidelin, 10 Kr. til hver, bør udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Januar 1891: Tiltalte Mette Maria Andersdatter, Thomas Andersens Hustru, bør til Statskassen bøde 200 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 4 Uger. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for

Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hindberg, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke Rigtigheden af det i Dommen antagne Resultat, maa det billiges, at Tiltalte er anset med Bøde efter den i Dommen citerede Straffebestemmelse; men Bøden findes efter Omstændighederne at kunne nedsættes til 100 Kroner og den subsidiære Straf til simpelt Fængsel i 12 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Mette Maria Andersdatter, Thomas Andersens Hustru, bør til Statskassen bøde 100 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i tolv Dage. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokaterne Hindenburg og Halkier for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tillaes Mette Maria Andersdatter, Husmand Thomas Andersens Hustru, for Bedrageri.

Under Sagen er det af Ejeren af Bøgballe Mejeri, Søren Christensen, edelig forklaret, at han, der i ca. 4 Aar har faaet Mælk leveret fra Husmand Thomas Andersen — hvilken Leverance sker paa den Maade, at Mælken, ligesom de øvrige Leverandørers, hensættes i en uaflaaset Spand paa Vejen, hvor den da hentes af hans Kudsk for at bringes til Mejeriet — for noget over 2 Aar siden fik Mistanke om, at den af denne leverede Mælk enten var forfalsket med Vand eller skummet, og at han da sendte en Prøve af den, dog uden at sikre sig Bevis

for, at Prøven var udtagen af den af Thomas Andersen leverede Mælk, til et Undersøgelseslaboratorium i Horsens, fra hvilket han derefter erholdt en den 19 Maj 1888 dateret Skrivelse, hvori det udtales, at da den til Undersøgelse modtagne Mælk havde en Vægtfylde af 1,035, en Flødeafsætning af 5 0/0 og en Smør-mængde af 4 0/0, maatte heraf sluttes, at Mælken enten delvis havde været skummet eller tilsat med skummet Mælk. Da han imidlertid stadig havde Mistanke om, at den af bemeldte Thomas Andersen leverede Mælk var skummet, og han i Maj Maaned f. A. havde anskaffet sig et Kontrolapparat, foretog han med dette Undersøgelser af den af Thomas Andersen leverede Mælk, ved hvilke det viste sig, at denne kun indeholdt $2\frac{6}{10}$ 0/0 Fløde, og tog derpaa en Dag i Juni Maaned over til Thomas Andersen, og efter at dennes Køer vare malkede af Tiltalte i hans Paasyn, blev der taget en Prøve af Mælken, som han derefter i sit Hjem undersøgte i Tiltaltes Overværelse, og som da viste sig at indeholde 6 0/0 Fløde, medens den af Tiltalte samme Dag leverede Mælk ved en samtidig foretagen Undersøgelse kun indeholdt $2\frac{6}{10}$ 0/0 Fløde. Han har derhos forklaret, at Tiltalte, der først benægtede at have skummet Mælken, senere i hans Hustrues Paahør vedgik at have gjort dette og bad ham om, at Sagen maatte blive ordnet i Mindelighed, da hun nødig vilde, at hendes Mand skulde have noget at vide derom, samt at hun efter Aftale ca. 8 Dage senere atter kom til Mejeriet, hvor hun i hans Tjenestepiges Nærværelse med ham drøftede Spørgsmaalet om Størrelsen af den Erstatning, der kunde tilkomme ham og derefter i hans Mejerists og Hustrus Nærværelse atter tilstod, at hun havde skummet Mælken. Mejerist Peder Christensen Mojs og Husmand Hans Jensen, der overværede den ovennævnte Undersøgelse af Mælken, have derhos edelig forklaret, at den Mælk, der ved den nævnte Lejlighed prøvedes samtidig med den af Søren Christensen under Malkningen i Tiltaltes Hjem udtagne Prøve, var tagen af Tiltaltes Spand, hvorhos det førstnævnte Vidne, der selv havde taget Mælken af Tiltaltes Spand og foretaget Prøverne paa Kontrolapparatet, har om Resultatet af Prøverne forklaret overensstemmende med Søren Christensen, medens det andet Vidne har udsagt, at han vel ikke saa nøje saa, hvor stor Forskjellen mellem de to Mælkeprøver var, men at det forekom ham, at den af Søren Christensen medbragte Mælk var dobbelt saa fløderig som den anden. Begge disse Vidners, saavel som flere andre Vidners edelige Forklaringer, gaa derhos ud paa, at den af Tiltalte leverede Mælk ved gjentagne Undersøgelser i længere Tid havde vist sig i paafaldende Grad ringe flødeholdig. Fremdeles har den nysnævnte Mejerist forklaret, at han ved den ovenanførte Lejlighed hørte, at Tiltalte tilstod, at hun havde forfalsket Mælken, og ligeledes har Søren Christensens Hustru, Dortha Marie Christensen, edelig forklaret,

at hun, da hendes Mand, den Dag Prøvningen af Mælken fandt Sted, i Tiltaltes Nærværelse fortalte hende, at Tiltalte havde be- kjendt for ham, at hun havde forfalsket Mælken, spurgte Tiltalte, om hun havde gjort dette, hvilket denne bejaede, samt at hun 8 Dage efter, da Tiltalte atter var ved Mejeriet, hørte denne ytre, „at hun var dum, hun havde bekjendt, ellers kunde der“ — efter hvad en nærmere betegnet Person havde sagt — „ikke være gjort hende noget for det“, og endelig har Tjenestepige Ane Kirstine Jensen ligeledes edelig forklaret, at hun ved den af Søren Christensen ovenangivne Lejlighed hørte Tiltalte besvare Søren Christensens Spørgsmaal, om hun havde sagt til sin Mand, at hun havde skummet Mælken, derhen, at hun havde sagt denne, at det var galt med Mælken, men ikke, at hun havde skummet den.

Efter at der var indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte, har denne imidlertid benægtet nogensinde at have indrømmet at have skummet Mælken, hun leverede til Bøgballe Mejeri, og hun har under Sagen vedblivende fastholdt, at hun hverken har skummet eller forfalsket den Mælk, hun har leveret til det nævnte Mejeri, ligesom hun ogsaa har benægtet at have tilbudt Søren Christensen Erstatning herfor, hvorimod hun vel vil have tilbudt ham en Erstatning af 1 Krone om Ugen, fordi Mælken var saa „bar“, hvilket, efter hvad hun har ladet anbringe i en til Politiretten indsendt Skrivelse, hidrører fra, at den ene af de 2 Køer, hvis Mælk hun leverede til Mejeriet, var en ældre Ko, som i flere Aar har givet usædvanlig mager Mælk, et Tilbud, som hun imidlertid, da Søren Christensen, der formener i de 2 sidste Aar at have ved Tiltaltes Forfalskninger lidt et Tab af ca. 90 Kr. om Aaret, men dog senere har erklæret sig villig til at nedsætte sin Erstatningsfordring til 100 Kr., ikke har modtaget det, nu ikke længere vil staa ved.

Ved de ovenanførte, tildels under et ved Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør tilvejebragte Oplysninger i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder maa det, uanset Tiltaltes Benægtelse, anses tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i Forfalskning af den Mælk, hun leverede til Søren Christensens Mejeri, for hvilket Forhold hun vil være at anse efter Straffelovens § 278, 2det Led, men medens det navnlig efter det Foreliggende maa antages, at den stedfundne Forfalskning ikke har indskrænket sig til den af Tiltalte den ovennævnte Dag i Juni Maaned f. A. leverede Mælk, er det dog ikke nærmere oplyst, i hvilket Omfang Forfalskningen har fundet Sted, og der vil derfor ikke under denne Sag kunne tilkjendes Søren Christensen Erstatning for det Tab, der maa forudsættes derved at være ham tilføjet.

Forsaavidt Tiltalte endvidere er sigtet for i Sommeren 1887, da hun indsamlede Oldenborrer, at have indblandet Gulvsand

imellem disse, der betales efter Vægt, for at forege Vægten, kan det ikke mod hendes Benægtelse anses godtgjort, at hun i saa Henseende har gjort sig skyldig i noget bedrageligt Forhold, og forsaavidt hun endelig er sigtet for at have stjaalet et Æg af en Kasse, der henstod paa Disken i Detaillist Anders Christensens Butik paa Ørum Mark, for hvilken Sigtelses Rigtighed der ikke mod hendes Benægtelse er ført noget Bevis, kan det ikke antages, at hendes Forhold i saa Henseende falder ind under Aktionsordren.

Den Straf, som Tiltalte — der er født i Aaret 1833, og som ikke ses forhen at være tiltalt eller straffet — efter det Foranførte har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 200 Kr. eller, i Mangel af fuld Betaling heraf, simpelt Fængsel i 4 Uger.

Tirsdagen den 28 April.

Nr. 16. **Bestyrelsen for Sparekassen for
Svendborg og Omegn (Grüner)**

contra

Ugift Maren Christensen, kaldet Møller (Shaw),

betr. Betaling af 4600 Kr.

Svendborg Kjøbstads Bythingsdom af 9 Januar 1888: De Indstævnte, Bestyrelsen for Sparekassen for Svendborg og Omegn, nemlig: Overretssagfører Jacobsen, Kjøbmand E. P. Hoffgaard, Kjøbmand C. J. Krøyer, Mægler N. Jensen, Boghandler Vilhelm Brandt, Kjøbmand J. Sørensen, alle af Svendborg, Møller P. Hansen af Tved, Gaardfæster Simon Sørensen af Bjerreby, Gaardejer Jens Mogensen af Albjerg og Proprietær Clausen af Skaarup, bør for Citantinden, Maren Christensen, kaldet Møller, hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Der forelægges Sagfører Albrechtsen en Frist af 6 Dage til at berigtige Stemplingen af det af ham for Citantinden den 4 Oktober 1886 fremlagte, paa ustempelt Papir skrevne Indlæg.

Landsover- og Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Januar 1889: De Indstævnte, Bestyrelsen for Sparekassen

for Svendborg og Omegn, bør til Citantinden Maren Christensen, kaldet Møller, af Vornæs, betale 4600 Kr. med Renter af 5000 Kr. 4 Procent aarlig fra 31 Marts 1885 til 7 September 1886 og derefter 5 Procent aarlig til 14 Februar 1887 samt af 4600 Kr. 5 Procent aarlig fra sidstnævnte Dato til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Citanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler Citanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende af Citantinden Maren Christensen, kaldet Møller, af Vornæs, mod de Indstævnte, Bestyrelsen for Sparekassen for Svendborg og Omegn i 1ste Instants ved Svendborg Bything anlagte Sag har Citantinden oprindelig paastaaet de Indstævnte tilpligtede at betale hende 5000 Kr., hvilket Beløb hun dog under Proceduren nedsatte med 400 Kr. foruden Renter af 5000 Kr. 4 Procent aarlig fra 31 Marts 1885 til Forligsklagens Datum den 7 September 1886, derefter 5 Procent aarlig til den 14 Februar 1887 og af 4600 Kr. 5 Procent aarlig fra sidstnævnte Dato til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger, og da de Indstævnte ved Bythingets Dom af 9 Januar f. A. efter deres Paastand ere befundne for Citantindens Tiltale, medens Processens Omkostninger ere ophævede, har hun indbragt Sagen for Overretten, hvor hun har gjentaget sin Paastand i 1ste Instants, hvorimod de Indstævnte procedere til Underrettsdommens Stad-

fæstelse. Begge Parter have derhos gjort Paastand paa Appellens Omkostninger.

Citantinden har til Begrundelse af Søgsmålet anført, at Kjøbmand Bie i sin Tid har erholdt et Laan af 5000 Kr. i den nævnte Sparekasse og uden hendes Vidende og Villie stillet hendes Kontrabog med samme, Nr. 12348, som hun havde givet ham i Forvaring, til Sikkerhed for Laanets Tilbagebetaling, og at denne Transaktion senere er berigtiget derved, at der den 31 Marts 1885 blev afskrevet 5000 Kr. paa Kontrabogen, hvorved Laanet indfriedes, og da Sparekassen var uberettiget til at tilstaa Bie Laan paa den hende tilhørende Kontrabog, maa Sparekassen, efter hendes Formening, være pligtig til at refundere Beløbet, dog at deri afgaar 400 Kr., som Citantinden den 14 Februar 1887 har erholdt udbetalt a conto i Dividende i Bies Konkursbo.

De Indstævnte benægte, at Sparekassen har ydet Bie noget Laan mod Sikkerhed i Sparekassebogen og gjøre gjældende, at han som dens Ihændeher var legitimeret til mod Afskrivning i Bogen at hæve Beløbet.

Efter hvad Kassereren ved Sparekassen edelig har forklaret under et i Sagen optaget Thingsvidne, fik Kjøbmand Bie, der var Næstformand for Sparekassens Bestyrelse, en Dag i Slutningen af 1884 eller Begyndelsen af 1885, da han var i Funktion i Sparekassen som jourhavende Direktør, af Kassereren udbetalt 5000 Kr. paa Citantindens Vegne af hendes Tilgodehavende efter Kontrabogen. Kjøbmand Bie sagde, at Udtagelsen af Kontrabogen skulde berigtiges om kortere Tid, og at der foreløbig intet skulde bogføres om Udbetalingen, og efter Beløbets Modtagelse udstedte Bie et Bevis, som, efter hvad der forekommer Vidnet, lød paa, at han havde modtaget Pengene paa Citantindens Kontrabog. Denne saavel som Beviset leverede Kjøbmand Bie til Kassereren for at opbevares hos ham som en Del af Kassebeholdningen. Den 31 Marts 1885 — efter hvilken Dag der paa Grund af Regnskabsaarets Afslutning skulde finde en Kasserevision Sted — kvitterede Bie i Citantindens Navn i Sparekassens Kvitteringsprotokol over udbetalte Indskud for de 5000 Kr., og dette Beløb blev samtidig afskrevet i Kontrabogen, ved hvilken Lejlighed Bie erholdt sit Bevis tilbage.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 8 Maj 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 9.

Tirsdagen den 28 April.

Nr. 16. Bestyrelsen for Sparekassen for Svendborg
og Omegn (Grüner)

contra

Ugift Maren Christensen, kaldet Møller (Shaw).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Under en mod Kjøbmand Bie i denne og anden Anledning indledet kriminel Undersøgelse har han forklaret, at han uden Citantindens Samtykke har hævet de ommeldte 5000 Kr. paa hendes Kontrabog og forbrugt Pengene i egen Interesse, og at det ovennævnte Bevis er tilintetgjort, og dets Indhold har ikke kunnet oplyses nærmere end angivet. Bie blev derefter sat under Tiltale for bedrageligt Forhold og straffet.

Ifølge de under Sagen fremkomne Oplysninger om den jourhavende Sparekassedirektørs Stilling var Bie, saavel da han modtog de 5000 Kr., som da han senere lod Beløbet afskrive i Citantindens Kontrabog, Bestyrelsens forretningsførende Repræsentant, der som saadan førte Kontrol med Expeditionen i Sparekassens Kontor, og hvem Kassereren var pligtig at adlyde. Og da han nu, den Gang han foretog de paagjældende Handlinger, var sig bevidst, at han var uberettiget hertil, kunne de Indstævnte ikke henskyde sig under, at Kassereren antog, at Bie som Ihændeher af Citantindens Sparekassebog var berettiget til at hæve Beløbet, men maa hvad enten Udbetalingen paa Kontrabogen anses at være sket ved den første eller sidste af de nævnte Lejligheder — være pligtige til at tilsvare Citantinden det af hendes Sparekassekonto urettelig udbetalte Beløb, og

hendes Paastænd bliver saaledes at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne blive at ophæve. Her for Retten foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Onsdagen den 29 April.

Nr. 176. Høiesteretssagfører Bagger
 contra
 Niels Henningsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 284.

Odense Herreds Extrarets Dom af 27 Oktober 1890: Tiltalte, Gaardejer Niels Henningsen af Skalbjerger, bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage og betale i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 5535 Kr.; dog bortfalder Fængselsstraffen, saafremt han udreder dette Erstatningsbeløb. Tiltalte bør derhos udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Sagfører Kjørboe og Prokurator Kramer, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Januar 1891: Tiltalte Niels Henningsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Sagfører Kjørboe og Prokurator Kramer, 10 Kr. til hver, og til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Lehmann, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg tillægges der i Sala-

rium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Niels Henningsen, der er født den 9 Februar 1841 og ikke funden tidligere straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 284, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder følgende: Den 22 August f. A. afbrændte det til Tiltaltes Gaard i Skalbjerger By hørende Stuehus samt en Tørvekube, hvilke Bygninger laa i nogen Afstand fra Gaardens øvrige Længer. Angaaende Ildens Opkomst er det oplyst, at der samme Dag havde været Ild i Bagerovnen, der var i Bryggerset, idet Pigen om Formiddagen Kl. 9 a 10 havde fyret op og derefter havde vedligeholdt Ilden omtrent til Kl. 11¹/₂, da Brødene bleve satte ind. Tiltaltes 13¹/₂ Aar gamle Datter har derhos forklaret, at hun den nævnte Dag var i Kjøkkenet, der kun ved et Spisekammer var adskilt fra Bryggerset og ligesom dette vendte mod Nord, for at vadske op efter Middagsmaaltidet, da hun hørte en knitrende Lyd, eller, som hun ogsaa har kaldt det, „en Lyd, som om Regnen faldt gennem Taget paa Loftet“, og da hun strax derefter kom ud i Bryggerset, saa hun, at dette var fuldt af Røg, hvorpaa hun løb ud i Haven, hvor hun saa Røgen slaa ud langs Tagskjæget og Luen bryde frem forneden af Taget over Kjøkkenet; ligeledes har Tiltaltes Søn forklaret, at han, da der noget efter Middagstid skete Anskrig om Branden, løb fra Dagligstuen, hvor han var, ud i Haven og der saa, at der var Ild i Taget ud imod Haven (o: imod Nord) i den vestlige Ende fra Bagerovnen, altsaa henover Kjøkkenet. Det maa efter disse Forklaringer, der stemme med, hvad der iøvrigt er oplyst, antages, at Ilden først har vist sig i Taget mellem Bryggerset og Kjøkkenet noget efter Middagstid, i hvilken sidstnævnte Henseende endnu bemærkes, at Tiltaltes Pige har forklaret, at hun efter at have spist til Middag omtrent Kl. 12¹/₂ gik ud for at malke sin Husbonds 2 Køer, der stode bag Ladebygningerne omtrent 200 Alen fra Stuehuset, og at hun netop var begyndt paa at malke den sidste, da hun saa en stærk Røg fra Stuehuset.

Angaaende Bagerovnens Indretning er det navnlig under et efter Underretsdommens Afsigelse optaget Reassumtionsforhør oplyst, at denne stod frit i Bryggerset med de 3 Sider, medens den 4de Side, der var en Udvæg, var buet og sprang frem foran Huslinien. Mellem Ovnens ene Væg og Spisekammervæggene var der kun en lille Slippe uden Lys, hvori intet Menneske

kunde komme ind, saa at Ovnens ikke kunde undersøges fra den Side. Ovnens øverste Del gik gennem Bryggersloftet op under Taget, der var af Straa, og var i Flugt med Husets Ydermur paaført en Bæremur af en Højde af 4 à 5 Kvarter, paa hvilken Mur Taget hvilede. Ovnens, der var gammel, var indvendig helt af brændte Sten, og dennes Kjærne eller Karm var dækket af et Lag af Ler, der var 1 — paa enkelte Steder i Nærheden af Indfyrdøren henved 2 — Alen tykt. Efter at det øvrige Hus var nedbrændt, saa at Ovnens stod frit, viste det sig, at der i dens ene Væg ud til den nævnte Slippe var en Revne, i Længde fra Ovnens øverste Del ned til Jorden, saa bred udvendig, at man kunde lægge en flad Haand ind i den, og saa dyb, at den gik lige ind til Ovnens Murbeklædning; ligeledes fandtes paa Ovnens øverste Del, i Vinkelen mellem den omtalte Bæremur og Ovnens Overflade, et større Rottehul, som gik dybt ind i Lerlaget, og som, da det omliggende Ler frabrødes, viste sig omgivet af en Mængde dybe, alenlange Gange saa tilsatte af Sod og Røg som en Skorsten, og uagtet det heller ikke med Hensyn til dette Hul har kunnet oplyses, at det er gaaet igjennem den indvendige Murbeklædning, have dog de af Retten tiltagne Skjønsmænd saavel som Brandfogden udtalt, at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at der maa have været Træk fra Ovnens Indre gennem disse Gange lige ud til Rottehullet, og at Hede og Røg, ja maaske Gnister, i lang Tid maa have paa- virket disse Gange. Det er derhos oplyst, at forskellige Gjenstande, nemlig Klæder til 3 Senge, bestaaende af Bolster og Fyld, 2 Par Hestedækkener, noget Uldgarn, en stor Sæk med linnede Garnnøgler samt noget Uld, som Tiltalte vilde undrage fra en befrygtet Exekution, den 20 August f. A. af Tiltalte og hans Hustru vare blevne bragte op paa Loftet og lagte ovenpaa Ovnens op imod Bæremuren, hvor der var saa mørkt, at det kunde ventes, at de vilde undgaa Opmærksomheden, og har Tiltalte desangaaende forklaret, at det vel kan være, at de ere komne til at ligge saaledes, at de dækkede over Rottehullet.

Da det nu efter de foreliggende Udtalelser af Skjønsmænd og Vidner maa anses umuligt, at Taget, hvis mindste Afstand fra Ovnens var ca. $1\frac{1}{2}$ à 2 Alen, har kunnet antændes direkte fra Ovnens, maa det vel antages, at Ilden er opstaaet paa den Maade, at enten Gnister eller Heden fra Ovnens har antændt de ovenpaa Ovnens liggende Gjenstande og disse atter Taget. Men selv under denne Forudsætning vil det ikke kunne tilregnes Tiltalte som Uagtsomhed, at han har anbragt de oftnævnte Gjenstande over Ovnens; thi bortset fra de nævnte Revner vilde Gjenstandene efter de foreliggende Oplysninger ikke have været udsatte for nogen Antændelse ved at lægges ovenpaa Ovnens, og efter Tiltaltes Forklaring har han været ubekjendt med Existentsen ikke alene af Revnen ud til Slippen, men ogsaa af Rottehullet,

og denne Forklarings Rigtighed kan man ikke forkaste, saa meget mindre som Rottehullet fandtes paa et Sted, hvor det kun kunde iagttages ved en meget omhyggelig Undersøgelse og derfor ogsaa var undgaaet Brandfogdens Opmærksomhed ved det den 28 April f. A. stedfundne Brandsyn.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale, og Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset med Straf af simpelt Fængsel i 8 Dage og tilpligtet at betale i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 5535 Kr., saaledes at Straffen bortfalder, saafremt Erstatningen udredes, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Mandagen den 4 Maj.

Nr. 22. Hofjægermester, Grev **Bernstorff** (Arntzen)

contra

Enken **Julie Ovesen** (Hindenburg) og forhenværende Forpagter **Ovesens Konkursbo** ved dettes Kuratorer, Overretssagfører **Balle** og Prokurator **Smith** (Ingen*),

betr. Ophævelse af en afholdt Exekution og Auktion.

Løve Herreds Fogedrets Kjendelse af 12 November 1886, hvorved der i forskjellige ialt til 35,973 Kr. vurderede Effekter blev dekretet Exekution og Udlæg til Fyldestgørelse af den opgjorte Fordring, saavidt tilstrække kunde, under Forbehold af Enhvers bedre Ret og Prioritet.

Løve Herreds Auktionsrets Kjendelse af 1 December 1886: Den af Grev Bernstorff nedlagte Protest kan ikke tages til Følge, hvorimod Auktionen bliver at fremme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Oktober 1889: Den ovennævnte Exekutionsforretning og den ligeledes ovennævnte Kjendelse og Auktion bør ved Magt at stande. Saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ophæves.

*) Fra Boets Side forelaa Samtykke til, at Sagen procederedes mundtligt.

Høiesterets Dom.

Foreløbigt bemærkes, at Indstævnte Enkefru Julie Ovesen efter Sagens Paastævning for Høiesteret er afgaaet ved Døden, og at hendes og tidligere afdøde Mand J. P. A. Ovesens Fællesbo derefter af deres fem Fællesbørn, nemlig Augusta og Julie Ovesen, Overretssagfører H. E. Ovesen, Fred. Ovesen og Sukkermester Holger Ovesen som eneste og myndige Arvinger er overtaget til privat Skifte og Deling. Endvidere bemærkes, at de for Overretten nedlagte Afvisningspaastande efter den skete Indstævning ikke blive at prøve af Høiesteret.

Efter de Høiesteret forelagte Oplysninger kan den i den indankede Dom omhandlede Auktion ikke anses behørigt kundgjort, i hvilken Henseende navnlig fremhæves, at det Varsel, med hvilket Bekjendtgjørelsen i Aviserne er sket, efter hvad der foreligger, har været betydeligt kortere, end det efter Auktionens Omfang og øvrige Beskaffenhed burde være, uden at særlige Grunde have berettiget til den skete Fremskyndelse af dens Afholdelse. Som Følge heraf, og da Citanten ved at møde paa Auktionen uden at rejse Indsigelse mod Lovligheden af Bekjendtgjørelsesmaaden ikke efter det Oplyste kan anses at have tabt Adgangen til paa Grund af dennes Mangelfuldhed at paaanke Auktionen som ulovlig, vil i Henhold til den af Citanten — der for samtlige forauktionerede Gjenstandes Vedkommende maa betragtes som kompetent Sagsøger, ogsaa for Høiesteret — principalt nedlagte Paastand Auktionen i det Hele være at ophæve. Fremdeles maa der gives Citanten Medhold i, at Rekvirentinden af Auktionen ved at lade den afholde efter en saadan Bekjendtgjørelse er bleven pligtig at tilsvare det indstævnte Konkursbo de solgte Gjenstandes virkelige Værdi; men idet denne ikke, som principalt af Citanten paastaaet, vil kunne ansættes efter den under Udlægsforretningen foretagne Vurdering allerede af den Grund, at en Del af den udlagte Besætning forinden Auktionen var solgt eller ombyttet med Kreaturer af ringere Værdi, findes de solgte Gjenstandes Værdi efter den derom subsidiært af Citanten nedlagte Paastand at burde bestemmes til det ved Auktionen udbragte Bruttobeløb, nemlig 22,469 Kroner 90 Øre med Tillæg af den som Salær opførte Ottendedel heraf 2808 Kroner 74 Øre, tilsammen 25,278 Kroner 64 Øre. Da imidlertid et af Citanten for Inkassator nedlagt Forbud mod Netto-Auktionsbeløbets Udbetaling i Forbindelse med Proceduren for Høiesteret maa medføre, at der ikke paalægges Auktionsrekvirenten Ansvar for, at Beløbet nu virkelig

erholdes, vil der, for saa vidt angaar de foranførte, af Inkassator oppebaarne 22,469 Kroner 90 Øre, alene være at tilkjende det indstævnte Konkursbo Ret til at faa dette Beløb udbetalt, hvorimod de øvrige, som Salær beregnede 2808 Kroner 74 Øre blive at udbetale Konkursboet af ovennævnte Fællesbo.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Auktion ophæves, og bør det indstævnte Konkursbo være berettiget til at erholde det af Inkassator oppebaarne Auktionsbeløb 22,469 Kroner 90 Øre udbetalt, hvorhos Enkefru Julie Ovesens og tidligere afdøde Mands Fællesbo endvidere til bemeldte Konkursbo bør betale 2808 Kroner 74 Øre. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler det nævnte Fællesbo 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Indstævnte, Forpagter Ovesen, den Gang af Katstrup, ved den 29 Oktober 1886 for Kallundborg Distrikts Forligskommission indgaaet Forlig havde forpligtet sig til inden den 6 November næstkommende at betale Indstævnte Enkefru Julie Ovesen af Høistrup, for kontant Laan, 80,000 Kr. skadesløst, lod Enkefru Ovesen, da Fordringen ikke ved Forfaldstid betaltes, den 12 s. M. ved Kongens Foged i Løve Herred for Forligets Beløb 80,000 Kr. med Fradrag af et Beløb, som var afbetalt til

Rest	77,070 Kr. 00 Øre
og med Tillæg af Omkostninger m. m. til Beløb ialt	512 — 68 —

tilsammen 77,582 Kr. 68 Øre

foretage Exekution og Udlæg i samtlige Forpagter Ovesens Ejendele, der ved Forretningen vurderedes til ialt 35,973 Kr.

Da Ejeren af Katstrup, Citanten Hofjægermester, Grev Bernstorff, forment i Henhold til den mellem ham og Forpagter Ovesen den 20 April 1882 oprettede Kontrakt om Forpagtningen af Katstrup at være i Besiddelse af Rettigheder over det udlagte Gods, der vilde krænkes ved det skete Udlæg, udtog han under 27 November 1886 Stævning mod de Indstævnte, hvorved han

for nærværende Ret indankede den fornævnte Exekutionsforretning og det under samme dekretede Udlæg, hvilken Stævning han derefter ved en den 1 December s. A. efter Enkefru Ovesens Begjæring paabegyndt Auktion over de udlagte Effekter foreviste for Auktionsretten i Løve Herred med Protest mod Auktionens Fremme. Denne Protest forkastedes imidlertid ved bemeldte Rets Kjendelse af samme Dag, og ved den derpaa denne og de følgende Dage afholdte Auktion udbragtes det udlagte Gods til ialt 22,469 Kr. 90 Øre, foruden Salæret 2808 Kr. 74 Øre, tilsammen 25,278 Kr. 64 Øre. Efter at Forpagter Ovesen derpaa den 6 s. M. var erklæret fallit, og hans Bo taget under Behandling af Løve Herreds Skifteret, udtog Citanten under 4 Januar 1887 en mod Enkefru Ovesen og Forpagter Ovesens Bo ved dettes Kuratorer, Overretssagfører Balle af Slagelse og Prokurator Smith af Høng, rettet Kontinuationsstævning, hvorved han ligeledes indankede Auktionen og den ovennævnte, under 1 December 1886 afsagte Kjendelse for nærværende Ret.

Under nærværende, efter de nævnte Stævninger samt efter Kontrastævning procederede Sag gaar nu Hovedcitantens principale Paastande ud paa, enten at den indankede Auktion paa Grund af mangelfuld Bekjendtgjørelse annulleres, eller, for saa vidt denne Paastand ikke tages tilfølge, at den den 1 December 1886 af Auktionsretten afsagte Kjendelse underkjendes og forandres derhen, at Auktionen nægtes Fremme, hvorhos den derefter afholdte Auktion annulleres, samt at i begge Tilfælde Rekvirentinden tilpligtes til Forpagter Ovesens Konkursbo at indbetale et saadant Beløb, som svarer til de bortsolgte Gjenstandes Værdi, denne principalt ansat efter Exekutionsvurderingen, som med Fradrag af Vurderingsbeløbet for nogle ikke forauktionerede Gjenstande 2567 Kr. 34 Øre udgjør 33,405 Kr. 66 Øre, subsidiært til Auktionsprovenuets Beløb og erstatte Hovedcitanten nærværende Sags Omkostninger.

Subsidiært har Hovedcitanten gjort gjældende, at der ved Forpagtningskontraktens Post 20 til Sikkerhed for Kontraktens Opfyldelse er givet ham Panteret i samtlige Forpagteren tilhørende, til Bedriftens Udførelse hørende Ejendele, nemlig Besætning af Kreaturer, Avlsredskaber, Maskiner og Inventariedele eller disse Gjenstandes Indløsningssum eller Forsikringssum, den paa Ejendommen værende Gjødning og Afgrøde i Straa, Hø og utærsket Sæd, saavel paa Mark som i Hus, og i Henhold hertil paastaat den indankede Exekution for de nævnte Gjenstandes Vedkommende ophævet i Forhold til ham og hans fortrinligere Ret fremfor Rekvirentinden, Enkefru Ovesen, i de anførte Gjenstande anerkjende dt, at som Følge heraf den indankede Auktion, for saa vidt den omfatter de anførte Gjenstande, ophæves som for saa vidt uberettiget foretaget, at Enkefru Ovesen tilpligtes

som Følge heraf at indbetale Værdien af de anførte Gjenstande til Forpagter Ovesens Konkursbo, principalt beregnet tildels efter Exekutionsvurderingssummen med 30,457 Kr. 99 Øre med Tillæg af Auktionssalæret, ialt 31,241 Kr. 56 Øre, subsidiært til de nævnte Gjenstandes Auktionsprovenu med 19,209 Kr. 35 Øre, ligeledes med Tillæg af Salæret, ialt 21,610 Kr. 52 Øre, samt at Enkefru Ovesen tilpligtes at erstatte Hovedcitanten nærværende Sags Omkostninger aldeles skadesløst.

De ovennævnte Kuratorer i Forpagter Ovesens Konkursbo have ved Kontrastævning til Hovedcitanten samt til Enkefru Ovesen kontrapaaanket saavel Exekutionsforretningen som Auktionen og den under samme afsagte Kjendelse, og have de sluttet sig til Hovedcitantens ovenstaaende principale Paastande om Auktionsens Annullation og Indbetaling af de solgte Gjenstandes Værdi til Konkursboet, hvorhos de, for saa vidt en af disse Paastande tages tilfølge, have paastaaet Enkefru Ovesen tilpligtet at udrede alle af Kontraappellen flydende Omkostninger skadesløst. For saa vidt disse Paastande derimod forkastes, have Kontracitanterne under Henvisning til, at der ved Fordringernes Prøvelse den 4 Marts 1887 blev gjort Indsigelse imod, at Pantetretten for Hovedcitantens Fordring anerkjendes som gyldig stiftet, fordret, at dette Spørgsmaal finder sin Afgjørelse ved Decision af Skifteretten, som behandler Boet, og derfor under denne Sag indskrænket sig til at benægte, at Hovedcitanten har en saadan Ret. Saafremt Overretten imidlertid under nærværende Sag skulde anerkjende Hovedcitantens Panteret og derfor give ham Medhold i hans subsidiære Paastande, have Kontracitanterne, for saa vidt disse Paastande gaa ud paa, at Værdien af de Gjenstande, hvori der er gjort Exekution m. v., indbetales til Boet med de af ham anførte Summer, med Reservation af Boets Ret sluttet sig til Hovedcitantens Paastand.

Indstævnte Enkefru Ovesen har principaliter begjært Hovedsagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring hos Hovedcitanten, idet hun formener, at han burde have gjort sine Indsigelser mod Exekutionen og Auktionen gjældende i første Instants, men heri findes der ikke at kunne gives hende Medhold, og denne Afvisningspaastand vil saaledes ikke kunne tages tilfølge.

Ligeledes har hun begjært Kontrasøgsmålet for sit Vedkommende afvist af Hensyn til, at hun ikke har rettet noget Søgmaal mod Kontracitanterne, og saaledes heller ikke rettelig af disse kan kontrasøgses, men da Kontracitanternes Stævning er hende rettelig forkyndt, og hun saavel af denne som af det samtidig med den fremlagte Deduktionsindlæg har kunnet bringe i Erfaring, hvilke Paastande Kontracitanterne nedlagde imod hende, findes den Omstændighed, at Stævningen ogsaa for hendes Vedkommende er betegnet som Kontrastævning, ikke at være

ti-strækkelig til, at Sagen nægtes Fremme, og denne Afvisningspaastand vil derfor heller ikke kunne tages tilfølge.

I Realiteten har Indstævnte paastaet sig frifunden for Hovedcitantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet hun til Støtte herfor har paaberaabt sig, at han ikke er actor competens, idet det efter hendes Formening alene er Forpagter Ovesens Bo, der er berettiget til at gjøre den i Sagen omhandlede Fordring gjældende, men da Hovedcitanten ikke har begjært de Beløb, Indstævnte maatte blive idømt at udrede, betalte til ham selv, men indbetalte i Boet, der har samtykket i at modtage dem og i denne Henseende sluttet sig til hans Procedure, findes der Intet at være til Hinder for, at Hovedcitanten selvstændig indtaler de Rettigheder, han formener tilsidesatte ved Indstævntes Handlinger mod denne selv.

Naar Hovedcitanten har støttet sin principale Paastand om Auktionens Ophævelse paa, at den skal være mangelfuldt bekendtgjort, findes der ikke at være oplyst saadanne Mangler ved Bekjendtgjørelsesmaaden, at denne ikke skulde kunne anses som forsvarlig.

Sin Anke over Auktionsrettens Kjendelse af 1ste December 1886 støtter Hovedcitanten paa, at Retten ikke har tillagt Indankningen af Exekutionen suspensiv Kraft lige overfor Auktionen, men da han paa Auktionsrettens Opfordring vægrede sig ved at opgive for Retten, hvilken Interesse han havde af, at Auktionen standsedes, og hvilken Ret han ved Appellen vilde gjøre gjældende lige overfor Rekvirenten, findes Retten ikke at have savnet Føje til uanset hans Protest at fremme Auktionen, og Hovedcitantens principale Paastand vil saaledes i det Hele ikke kunne tages tilfølge.

Hvad derimod Hovedcitantens subsidiære Paastand angaar, skal det bemærkes, at Forpagtningskontrakten, der er udfærdiget den 20 April 1882, under 1 Juni s. A. har modtaget en Paategning af Forpagter Ovesen, hvorved den med Hensyn til Pantsetningen efter 20 Post ratihaberes.

I Henhold til en Dokumentet under samme Dato af Godsforvalteren paategnet Begjæring er det derpaa den 8 s. M. blevet thinglæst i Løve Herreds Ret tillige som Pantebrev. Efter Indstævntes Formening, der i det Hele maa findes begrundet, er der imidlertid ikke ved de paagjældende Akter kommet nogen Panteret istand, idet Dokumentet ikke i Overensstemmelse med Frdn. 28 Juli 1841 § 1 er oprettet i tvende gode Mænds Nærværelse, og Dateringens Rigtighed heller ikke mod Indstævntes Benægtelse paa anden Maade er godtgjort, hvorved der navnlig ikke kan tages Hensyn til en af Godsforvalteren til Brug her under Sagen den 19 Oktober 1887 udfærdiget Attest, der gaar ud paa, at han, i hvis Overværelse Forpagter Ovesen underskrev Paategningen paa Kontrakten, holder sig forvissat om, at be-

meldte Paategning virkelig er affattet og underskrevet den 1 Juni 1882. Vel har nu Forpagter Ovesen under en den 12 Oktober 1886 afholdt Notarialforretning, hvorved Underskrifterne saavel paa selve Forpagtningskontrakten som paa de den givne Paategninger forevistest ham, erklæret, at han vedtog Underskrifterne som sine egenhændige Underskrifter paa de nævnte Datoer til Bekræftelse paa saavel Kontraktens som Paategningernes Indhold, medens han derimod nægtede at underskrive en ham forelagt Ratihabitutionspaategning af lignende Indhold.

Men lige saa lidt som der i denne Forpagter Ovesens Erklæring i sig selv indeholdes noget Bevis for Rigtigheden af den paategnede Datering, lige saa lidt kan det statueres, at der ved det under Notarialforretningen Passerede enten fra Kontraktens oprindelige Udstedelsestid eller fra et senere Tidspunkt er kommet nogen Panteret istand.

Som Følge heraf og idet den af Kontracitanten fremsatte Protest imod, at nærværende Ret af Hensyn til den under Behandlingen af Forpagter Ovesens Bo for Skifteretten rejste Indsigelse afgjør Spørgsmaalet om Gyldigheden af Hovedcitantens Panteret, ikke er fundet beføjet, ville den indankede Exekution og den af Auktionsretten den 1 December 1886 afsagte Kjendelse saavelsom den derefter afholdte Auktion være at stadfæste, medens Omkostningerne saavel for Hoved- som Kontrasagens Vedkommende findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 166.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Emil Hjorth (Def. Bagger),

der tillaes for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 1 Oktober 1890: Emil Hjorth bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage og i Erstatning til Henrik Christensen betale 60 Kr. Saa bør han og tilsvare Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor Prokuratorerne Konnerup og Jørgensen med 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse,

og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Januar 1891: Tiltalte Emil Hjorth bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til den ham idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Petersen og Nissen for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Hølesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at den Angrebne ikke havde givet nogen rimelig Anledning til den brugte Vold,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Hølesteret betaler Tiltalte til Hølesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavus Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Emil Hjorth, der er født den 9 Oktober 1864 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig heri under følgende Omstændigheder. Da Tiltalte Søndag Aften den 20 Juli f. A. havde stillet sig i Indgangsdøren til Sangerpavillonen „Harmonien“ paa Dyrehavsbakken, blev det af den ved Døren Tilsynshavende, Arbejdsmand Henrik Christensen, betydet ham, at han enten maatte gaa ind i Pavillonen eller udenfor, og da han tre Gange forgjæves havde opfordret Tiltalte til at forlade Døraabningen, tog han ham i Armen eller Frakken og førte ham ned ad de Trappetrin, som føre til Pladsen udenfor; men idet han slap ham, slog Tiltalte ham gjentagne Gange med sin Paraply, idet han rettede Slagene efter hans Hoved, og ramte ham en Gang over Armen og derefter 2 Gange i Hovedet.

Ved det sidste Slag, der traf Christensens Næse, bevirkedes en Læsion af denne, som ifølge en samme Aften foretagen Lægeundersøgelse bestod, foruden i Kontusion af hele det nederste Parti af Næsen med rigelig Blødning af begge Næsebor, desuden i, at nederste Parti af venstre Næsevinge i en Udstrækning af omtrent et halvt Kronestykkes Størrelse var løsrevet fra sin Forbindelse med Kinden og den øvrige Del af Næsevingen og overhovedet kun var fasthængende ved Næseryggens Spids ved en ca. $\frac{1}{4}$ Tomme bred Hudbro; det udtales derhos i Lægeattesten, at hvorvel der var Sandsynlighed for, at det delvis afrevne Stykke Næsevinge atter vilde voxte til paa sin Plads og kun efterlade et lidet vansirende Ar, var der en Mulighed for, at Lappen helt eller delvis kunde afstødes ved Koldbrand, hvoraf en i høj Grad skjæmmende Defekt af Næsevingen vilde være Følgen. Læsionen bevirkede, at Christensen i 14 Dage var arbejdsudygtig, men helbrededes saaledes, at den ikke vil efterlade videre Følger. For det ommeldte Forhold, hvortil Christensen efter det Oplyste ikke har givet nogen væsentlig Anledning, er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, som i Dommen er bestemt til simpelt Fængsel i 14 Dage, findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; derimod billiges Dommens Bestemmelser om den Christensen tillagte Erstatning.

Tirsdagen den 5 Maj.

Nr. 196.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Christen Christensen (Def. Salomon),

der tiltales for Bissekramhandel.

Hassing-Refs Herreders Politirets Dom af 4 November 1890: Christen Christensen af Nøvling bør til Hassing-Refs Herreders Politikasse bøde 20 Kr. og udrede alle af nærværende Sag flydende Omkostninger. De hos Tiltalte anholdte forskellige uldne Varer konfiskeres til Fordel for de respektive Anholdere, for saa vidt de efter det Foranferte ere gylvirkede i L. Larsens Maskinstrikkeri i Nøvling. Den idømte

Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Januar 1891: Tiltalte Christen Christensen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Overretten Overretssagfører Hindberg 10 Kr., udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Bagger og Salomon tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Christen Christensen for Bissekramhandel. Ifølge det Oplyste blev Tiltalte, der er født og hjemmehørende i Nøvling i Hammerum Herred, og som var forsynet med et af Politimesteren i bemeldte Herred den 6 Oktober 1890 udstedt Pas, den 11 Oktober f. A. af en Politifuldmægtig antruffen i Barslev, under Hassing og Refs Herreders Jurisdiktion, hvor han var ifærd med at falbyde forskellige Uldvarer, som han førte om med sig, og blev der ved den nævnte Lejlighed anholdt en stor Del Skjørter, Benklæder, Undertrøjer m. m. af Uld eller Bomuld, der efter Tiltaltes Opgivende, med Undtagelse af et uldent Dameskjørt, der var haandstrikket og kjøbt af en Landboer i Hammerum Herred, vare indkjøbte i L. Larsens Maskinstrikeri i Nøvling i bemeldte Herred, hvorhos der, da Tiltalte opgav, at han i Heltborg havde en mindre Beholdning Varer beroende hos en derboende Gaardejer, den 13 Oktober s. A. af en Korporal i Gensdarmrikorpset hos denne blev anholdt den ommeldte, Tiltalte tilhørende Beholdning af Trøjer, Underbenklæder og Tørklæder dels af Uld, dels af Isgarn, af hvilken dog Størstedelen var haandstrikkede, og lige-

som det ovennævnte haandstrikkede Dameskjørt er tilbageleveret Tiltalte, medens Resten, 3 Dametrøjer og 2 Par Børnebenklæder, efter hans Opgivende være indkjøbte i ovennævnte L. Larsens Maskinstrikkeri. Samtlige de heromhandlede hos L. Larsen indkjøbte Varer ere af Tiltalte ansatte til en Værdi af 106 Kr. Medens den mod Tiltalte indledede Undersøgelse stod paa, blev han derhos den 24 Oktober f. A. af den forannævnte Korporal i Gensdarmrikorpset antruffen i Hvidbjerg, hvor han ligeledes gik omkring og forhandlede Underbenklæder, Skjorter, Trøjer m. m. af Uld, Isgarn eller Bomuld, der anholdtes, og som — med Undtagelse af nogle haandstrikkede Stykker, som han selv havde ladet forarbejde af en Kone i sin Hjemstavn, og som ere tilbageleverede ham — af ham opgaves at være indkjøbte i det ovennævnte Maskinstrikkeri og af ham ere ansatte til en Værdi af 67 Kr.

Ifølge det Oplyste ernærer L. Larsen af Nøvling, der er Husmand, og har et Sted, paa hvilket han holder 4 Køer og en Hest, sig tillige ved Tilvirkning af uldne og bomulds Varer paa 3 Strikkemaskiner, der betjenes, foruden af ham selv og hans Hustru, af en Karl og en Pige, der begge tillige deltage i Stedets Drift. Det maa derhos antages, at det navnlig er om Vinteren, at Tilvirkning af strikkede Varer finder Sted, idet om Sommeren Alle væsentlig ere optagne af Stedets Drift. Da det imidlertid, efter det saaledes Oplyste, ikke kan antages, at den af L. Larsen drevne Virksomhed er af et saadant Omfang eller saadan Beskaffenhed eller udøvet paa en saadan Maade, at de hos ham indkjøbte Varer maa være udelukkede fra at henregnes til Landmandens Husfidsprodukter, vil der allerede af den Grund ikke kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar for at have omført disse Varer til Forhandling, og han, der efter sit Opgivende er født i Aaret 1866, og som ikke ses forhen at være tiltalt eller straffet for Overtrædelse af Næringslovgivningen, vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Nr. 139.

Advokat Klubien

contra

Heile Christensen, kaldet Hellesen (Def. Salomon),

der tiltales for Dyrplageri.

Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 25 August 1890: Tiltalte, Gaard- og Mølle ejer Heile Christensen, kaldet Heilesen, af Kjærsgaard i Tornby Sogn bør til Statskassen erlægge en Bøde af 100 Kr. eller, i Mangel af dennes fulde Betaling, hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa bør han og udrede Aktionsomkostningerne, derunder i Salær til Aktor Sagfører Schmidt 15 Kr. og til Defensor Prokurator Winther 12 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Oktober 1890: Tiltalte Heile Christensen, kaldet Heilesen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, 15 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Salomon tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

(Den indank. Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 15 Maj 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 10.

Tirsdagen den 5 Maj.

Nr. 139.

Advokat Klubien

contra

Heile Christensen, kaldet Heilesen (Def. Salomon).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tildales Gaard- og Møllejer Heile Christensen, kaldet Heilesen, for Dyrplageri, og bliver der i saa Henseende — saaledes som Sagen foreligger Overretten, idet den alene er appelleret efter Tiltaltes Begjæring, ikke tillige paa det Offentliges Vegne — ikkun Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold med Hensyn til en ham tilhørende Hoppeplag, der døde Natten mellem 3 og 4 Juni sidstleden og, efter at være flaaet, viste sig at have lidt et Brud paa højre Forbens øverste Del.

Efter Sagens Oplysninger var den nævnte Plag af Tiltalte — der i større Omfang driver Handel med Kreaturer og Heste og bl. A. om Foraaret indkøber Plage, som han sælger om Efteraaret efter at have holdt dem paa Græs om Sommeren i en Klitlod, en god halv Mil fra hans Bolig, under Opsyn af en paa Lodden boende Husmand Niels Christian Andersen, — midt i afvigte Maj Maaned sat ud paa bemeldte Lod og kom efter faa Dages Forløb, den 22 Maj, om Aftenen ved et Fald saaledes til Skade med sit højre Forben, at den, der dog efter Faldet selv rejste sig, senere ikke kunde dette og heller ikke, eller i alt Fald kun meget ubetydelig, kunde støtte paa Benet, men slæbte det efter sig, naar den bevægede sig frem paa de tre andre Ben. Den paafølgende Formiddag underrettede oven-

meldte Niels Christian Andersen en af Tiltaltes Sønner, der boer den ovennævnte Klitlod nærmere end Tiltalte selv, om, at Plagen den foregaaende Aften var kommen til Skade, idet han anmodede ham om at melde dette til sin Fader, og Sønnen sendte da ogsaa Tiltalte en skriftlig Meddelelse derom, som Tiltalte modtog samme Dag noget efter Middag; men da Meddelelsen gik ud paa, at Plagen var „vredet“, antog Tiltalte, at den kun havde forstrakt eller forvredet sit Ben og ansaa det derfor ikke nødvendigt at se til den strax. Derimod indfandt han sig den 25 Maj om Formiddagen paa Klitloden for at undersøge Plagen og kom efter sin Forklaring derved til det Resultat, at den kun havde forvredet Benet. Da Plagen ikke var istand til at gaa hjem til Tiltaltes Gaard, og det var forbunden med store Vanskeligheder at bringe den derhen paa anden Maade, lod han den blive paa Lodden, men gav Andersen Ordre om at bade dens Ben med Sæbespiritus, ligesom han to Dage senere sendte sin Hustru ud paa Lodden med et Medikament, som Andersen skulde indgnide paa Benet. Den 1 Juni næstefter saa Tiltalte atter selv til Plagen, og da han fandt dens Tilstand ringere, begyndte han at frygte for, at der var noget værre i Vejen med den end en Forvridding, men han gjorde sig dog, efter hvad han paastaar, fremdeles ingen Tanke om, at den havde brækket Benet, og indskrænkede sig derfor til at foreskrive vedblivende Badning af dens Ben, idet han paalagde Andersen at behandle Plagen godt og underrette ham, hvis det blev værre med den. Derefter maa Tiltalte antages intet at have hørt om Plagen før efter dens Død, der som meldt indtraf Natten imellem den 3 og 4 Juni. Under dens Ophold paa Klitloden efter at have brækket sit Ben blev Plagen bragt i Hus om Natten til samme Tid som de andre Kreaturer paa Lodden, med Undtagelse af en enkelt Nat, da Andersen og Hustru ikke kunde faa den dertil fornødne Assistance af deres Naboer, og naar den var ude paa Marken, blev den flere Gange om Dagen rejst op, hvorhos Andersen og dennes Hustru, naar den laa ned og saaledes ikke selv kunde skaffe sig Føde, bragte den Agerhø. Den 3 Juni kunde Andersen og hans Hustru imidlertid ikke faa den rejst op, og den blev da liggende paa samme Sted indtil sin Død, men efter Andersens Hustrus Forklaring flyttede hun og hendes Mand, medens Plagen saaledes laa ned, lidt omkring med dens Krop for at sætte den istand til at afbide Græsset rundt omkring sig, hvad den ogsaa maa antages at have gjort, hvorhos hun bød den Brød, som den dog ikke vilde æde.

Efter den af en Dyr læge, der efter Plagens Død har undersøgt dens Kadaver, afgivne Erklæring maa den, da den døde, antages at have været i en meget afmagret Tilstand, men efter Sagens andre Oplysninger var dette allerede Tilfældet, førend den brækkede sit Ben, og det kan ikke efter det Ovenanførte

antages, at den siden den Tid har lidt egentlig Sult. Derimod kan det ikke betvivles, at Beskadigelsen af dens Ben har forårsaget den meget store Lidelser, og Tiltalte har udsagt, at han, dersom han havde vidst, at den havde brækket sit Ben, strax vilde have dræbt den, men har samtidig fastholdt, at han hele Tiden troede, at dette ikke var Tilfældet, hvorimod han antog, at den kun havde forvredet eller forstrakt Benet, i hvilket Tilfælde den af ham foreskrevne Badning af samme maa antages at have villet være en hensigtsmæssig Behandling af Skaden, og idet dette Anbringende efter Omstændighederne ikke kan forkastes, kan det ikke anses godtgjort, at han lige overfor Plagen har gjort sig skyldig i noget Forhold, som kan tilregnes ham som Dyrplageri. — Tiltalte, der er født i Aaret 1832 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 1. Grosserer **August Brinckmann** (Asmussen)

contra

Bagermester **Meinung** (Ingen),

betr. Appellantens Berettigelse til at bebygge en Grund.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 December 1889: Indstævnte Grosserer August Brinckmann bør under en Bøde til Kjøbenhavns Fattigvæsenes Hovedkasse af 10 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, inden en Frist af 4 Maaneder fra Dommens Forkyndelse have nedbrudt de Etager, der ere opførte udover Kjælder, Stue og 1ste Sal paa de paa Grunden Matr. Nr. 619 i Stadens udenbyes Klædebo Kvarter værende Bygninger. Saa bør han og til Citanten, Bagermester E. Meinung, inden fornævnte Frist betale Sagens Omkostninger med 100 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ifølge de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ejede Papirhandler Schneider, dengang han meddelte Arkitekt Seemann Skjøde paa Matr. Nr. 619 i Stadens Udenbyes Klædebo Kvarter,

foruden den tilbageblivende Del af det tidligere samlede Matr. Nr. 305, endvidere den til Nr. 305 stødende Ejendom, der nu har Matr. Nr. 175, og paa hvilken der var opført en Villa; ligesom det ogsaa er oplyst, at han havde paalagt forskellige, Sydvest for sidstnævnte Villaejendom beliggende Grunde forskellige Indskrænkninger i Byggeretten. Herefter og efter hvad der iøvrigt foreligger under Sagen, kan det ikke anses sikkert eller engang rimeligst, at de Ejendommen Nr. 619 paalagte Byggeindskrænkninger ere stiftede til Fordel for og som en Ret for den ved Salget af denne Ejendom tilbageblevne Del af Matr. Nr. 305, hvormed heller Intet indeholdes i Skjødet paa Nr. 619. I Skjødet paa Nr. 1178 fra Schneider til den første Kjøber af denne Ejendom findes der heller ikke nogen udtrykkelig Overdragelse af Raadigheden over disse Indskrænkninger eller overhovedet andet, der kunde tyde derpaa, end den i Dommen anførte Passus, at Ejendommen sælges med de Rettigheder, hvormed den hidtil var ejet ifølge Skjødet paa Nr. 305, de ældre Adkomster og Pantebogens Udvisende; men af denne Passus kan det saa meget mindre udledes, at disse Rettigheder ere overdragne, som det efter det ovenfor bemærkede ikke kan anses givet, at de have været knyttede til Matr. Nr. 305. At det skulde have været Hensigten at iværksætte en saadan Overdragelse til Ejeren af Matr. Nr. 1178, er ogsaa af den Grund mindre antageligt, at denne Ejendom, ligesom de samtidigt med den afhændede Parceller af Matr. Nr. 305, solgtes uden Byggeindskrænkninger.

Som Følge heraf, og idet forøvrigt endnu kan bemærkes, at Schneider har overdraget enhver ham tilkommende Ret med Hensyn til de Servituter, han i sin Tid ved Salg af Grundstykker mellem Fredensgade og Lille Ryesgade har paalagt disse, deriblandt Nr. 619, til Citanten, der nu er Ejer af Matr. Nr. 175, — kan Indstævnte ikke anses berettiget til at paatale det af Citanten i Strid med den omhandlede Bestemmelse i det oprindelige Skjøde paa Matr. Nr. 619 iværksatte Byggeforetagende, og Citanten vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at hæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for

begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skjøde af 15 Marts 1872 overdrog Papirhandler Schneider til Arkitekt Seemann Matr. Nr. 619 i udenbyes Klædebo Kvarter, der er en Parcel af det tidligere samlede Matr. Nr. 305 sammesteds, og i Skjødet findes blandt andet følgende Bestemmelse:

„Der maa ikke paa Ejendommen opføres Bygninger med flere Etager end Kjælder, Stue og 1ste Sal. Retiraden maa ikke lægges nærmere ved Naboejendommen end 5 Alen“, hvilken Bestemmelse ved Skjødets Thinglæsning den 8 April s. A. blev læst som servitutstiftende og derefter opført paa Ejendommens Folio i Skjøde- og Panteprotokollerne som en samme paahvilende servitutmæssig Hæftelse. Lignende Servitutbehæftelse lagde Schneider paa en samtidig fra Matr. Nr. 305 udstykket og bortsolgt anden Parcel Matr. Nr. 620. Resten af Matr. Nr. 305 udstykkede og solgte Schneider derpaa i 1878 i flere Parceller, hvoraf Matr. Nr. 1178, der er Naboejendom baade til Matr. Nr. 619 og 620, nu tilhører Citanten under nærværende Sag Bagermester E. Meinung ifølge Kjøbekontrakt af 7 November 1885.

Efter at Indstævnte i nærværende Sag Grosserer August Brinckmann ifølge Adkomster, hvori Servitutforpligtelsen gjentages, var bleven Ejer af ovennævnte Matr. Nr. 619 og i 1887 havde begyndt Opførelsen af Bygninger, blev der af Citanten som Fjer af Naboejendommen Matr. Nr. 1178 ved Notarialbeskikkelse af 6 Juni 1887 for Indstævnte nedlagt Indsigelse imod enhver Bebyggelse af Matr. Nr. 619, som ikke stemmede med Indholdet af den paalagte Servitut, og da Indstævnte desuagtet fortsatte Opførelsen paa en mod bemeldte Bestemmelse stridende Maade, har Citanten anlagt nærværende Sag imod ham, hvorunder han paastaar ham tilpligtet inden en fastsat Frist under Tvangsbøder at have nedbrudt de Etager af bemeldte Bygninger, der ere opførte udover Kjælder, Stue og 1ste Sal, hvorhos han har paastaet ham paalagt Sagens Omkostninger.

Indstævnte har paastaet Frifindelse med Tillæg af Sagsomkostninger under Paaberaabelse af, at Beføjelsen med Hensyn til den ommeldte Servitut maa antages alene at tilkomme Schneider personlig, eftersom Servituten i Indstævntes Skjøde ikke omtales som stiftet til Fordel for nogen fast Ejendom, og Schneider desuden ikke ved Salget af Matr. Nr. 305 eller de Parceller, hvori denne Ejendom udstykkedes, har omtalt Servitut-

raadigheden over Indstævntes Ejendom som medfølgende ved Salget.

Ligesom det imidlertid efter Forholdets Natur, i Mangel af modsat udtrykkelig Bestemmelse, ikke kan betvivles, at den heromhandlede, Indstævntes Ejendom paalagte Indskrænkning er stiftet som en Beføjelse ikke for Sælgeren personlig, men for Sælgeren som Ejer af Matr. Nr. 305, saaledes kan den heller ikke antages senere at være skilt fra Ejendommen. Der er Intet, som henviser hertil, og at Citantens Ejendom er solgt ham med de Rettigheder, hvormed den hidtil har været ejet ifølge ældre Adkomster og Pantebogens Indhold, uden at Servitutføjelsen over Naboejendommen særlig nævnes, kan ikke være af Betydning, da den ogsaa uden udtrykkelig Vedtagelse maa antages at medfølge. Da nu endelig Indstævnte ikke, som subsidiært paastaat, vil kunne fritages for sin Forpligtelse mod at betale Erstatning, saa vil Citantens Paastand være at tage tilfølge, saaledes at Fristen fastsættes til 4 Maaneder fra denne Doms Forkyndelse og Bøden, der tilfalder Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, til 10 Kr. daglig, samt at Sagens Omkostninger bestemmes til 100 Kroner. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 197. Høiesteretsadvokat Hansen
contra
Jens Jeppesen (Def. Klubien),

der tiltales for Vold mod sin Fader.

Horns Herreds Extrarets Dom af 13 December 1890: Tiltalte Jens Jeppesen bør hensættes i simpelt Fængsel i 4 Maaneder samt betale alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Poulsen 12 Kr. og til Defensor Prokurator Hesse 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Februar 1891: Tiltalte Jens Jeppesen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckel-

mann og Overretssagfører Jørgensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til
Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien
30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Jens Jeppesen for Vold mod sin Fader, og bliver der i saa Henseende, saaledes som Sagen foreligger Overretten, til hvilken den alene er appelleret efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ikkun Spørgsmaal om et den 15 eller den 16 Oktober sidstleden af Tiltalte udvist Forhold mod Faderen, hvorom Tiltalte har forklaret, at han — som fra 1 Maj f. A. havde med 3 Børn været tilhuse hos Faderen for at hjælpe denne med Driften af et ham tilhørende Sted og maa antages derved at være bleven Uvenner med ham — den paagjældende Dag har i Vrede over, at hans Fader havde hjembragt en Ploug fra en Naboes Jord, som Tiltalte havde paataget sig, og ikke var færdig med at pløje, slaaet Faderen med den flade Haand over Ryggen. Efter den af Tiltaltes Fader, der er svagelig og ifølge sit Opgivende 74 Aar gammel, afgivne Forklaring slog iøvrigt Tiltalte ham med Næverne i Ryggen saaledes, at han fik Smerter deraf i Brystet og Siden, men Faderen har under Sagen erklæret det for sin Villie, at Tiltalte, der efter Sagens Oplysninger er drikfældig, ikke skal have sin Arveret efter ham forbrudt, samt udtalt Ønske om, at Tiltaltes Straf, hvis den ikke kan helt bortfalde, maa blive saa mild som muligt. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1848, og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 201 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Fredagen den 8 Maj.

Nr. 34. Snedkermester **Henrik Amund Henriksen**
(Hindenburg)

contra

Snedkersvend **Emilius Clausen** (Høgsbro),

betr. Opfyldelse af en mellem Parterne indgaaet Arbejdskontrakt.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 April 1890: Indklagede Snedkermester Henrik Amund Henriksen bør til Klageren Snedkersvend Emilius Clausen betale 42 Kr. 75 Øre. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 10 Juni 1890 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Med Bemærkning, at Citanten ikke for Høiesteret har støttet sin Paastand om Frifindelse paa, at Indstævnte, skjøndt Citanten allerede den 14 Juli 1889 lod ham vide, at han atter kunde optage Arbejdet, dog undlod dette, og i Henhold til de i den indankede Dom under den øvrige Del af samme anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt er at bemærke, samt idet de Høiesteret af Citanten forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Citanten at maatte betale til Indstævnte med 150 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til Indstævnte med 150 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra begge Sider ved Sagførere procederede Sag paa-
 staar Klageren Snedkersvend Emilius Clausen Indklagede Snedker-
 mester Henrik Amund Henriksen tilpligtet at betale ham tilgode-
 havende Arbejds løn 42 Kr. 75 Øre og Sagens Omkostninger,
 medens Indklagede procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens
 Omkostninger. Efter Proceduren maa det anses for at være
 uomtvistet mellem Parterne, at Indklagede i forrige Aar har
 sluttet Akkord med Klageren om, at denne for ham og paa hans
 Værksted skulde udføre Snedkerarbejdet ved Forfærdigelsen af
 12 Kanapeer for en samlet Betaling af 74 Kr. 20 Øre, og at
 Indklagede, efter at Klageren havde udført omtrent Trediedelen
 af dette Arbejde samt à conto paa den akkorderede Betaling havde
 modtaget et Beløb af 31 Kr. 45 Øre, den 1 Juli f. A. paa
 Grund af en af Mestrene i Snedkerfaget vedtagen almindelig
 Lock-out standsede Arbejdet paa sit Værksted og bortviste samt-
 lige sine Svende, deriblandt Klageren, med Betydning, at han
 kunde komme igjen og gjøre det omhandlede Arbejde færdigt,
 naar Arbejdsforholdene vare ordnede. Klageren, som paa Grund
 heraf maatte ophøre med Arbejdet, har nu forment, at Ind-
 klagede maa være forpligtet til at betale ham det paaklagede
 Beløb, der udgjør den resterende Del af den for det hele Ar-
 bejde vedtagne Betaling, uden at han behøver at yde noget
 Vederlag i Arbejde, hvorimod Indklagede har gjort gjældende, at
 Klageren, som gjennem den modtagne à conto Betaling har faaet
 fuldt Vederlag for det af ham udførte Arbejde, under de anførte
 Omstændigheder ikke har yderligere Krav paa ham.

Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Indklagede
 Medhold. Vel maa det nemlig ifølge Næringslov af 29 December
 1857 § 65 og Lovgivningens Grundsætninger antages, at en
 mellem en Haandværksmester og en Svend indgaaet almindelig
 Arbejdskontrakt til en hvilkensomhelst Tid kan hæves af enhver
 af Parterne, hvad enten den Svenden tilkommende Betaling er
 bestemt som Dagløn eller i Forhold til Mængden af det af ham
 præsterede Arbejde (Akkord), men naar den mellem Mester og
 Svend indgaaede Kontrakt, saaledes som i det under nærværende
 Sag foreliggende Tilfælde, gaar ud paa, at Svenden for en vis
 Sum overtager Udførelsen af et vist, baade i Henseende til
 Kvalitet og Kvantitet nøjagtigt bestemt Arbejde, maa Parternes
 Mellemværende bedømmes efter Lovgivningens Regler om Værks-
 leje, hvoraf følger, at Ingen af dem vilkaarlig kan træde tilbage
 fra Kontrakten, forinden denne fra hans Side er fuldstændig
 opfyldt. Da nu den af Indklagede den 1 Juli f. A. foretagne
 Bortvisning af Klageren fra Arbejdet, uanset at denne Bortvis-
 ning skyldtes en af Mestrene vedtagen almindelig Lock-out, maa
 anses som en vilkaarlig Foranstaltning fra Indklagedes Side, der
 umuliggjorde det for Klageren at fortsætte Arbejdet, samt da

det skjønnes at være uden Betydning, at Indklagede, som det maa antages, den 14 s. M., efter at Lock-ouden var ophørt, lod Klageren vide, at denne nu atter kunde optage Arbejdet, og at Klageren undlod at efterkomme denne Opfordring, maa Klageren, uagtet han kun har udført en Del af det omkontraherede Arbejde, have Krav paa hele det betingede Vederlag. Som Følge heraf, samt idet det efter det Foranstaaende bliver overflødigt at undersøge, hvorvidt Klagerens Paastand har en særlig Hjemmel i et af ham paaberaabt saakaldt „Regulativ for Arbejdslønnens Ordning samt for Ordning af øvrige Forhold i Møbelsnedker- og Stolemagerfaget i Kjøbenhavn“, vil denne Paastand være at tage tilfølge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Tirsdagen den 12 Maj.

Nr. 131. Høiesteretsagfører Asmussen
 contra
 E. Wiinblad (Def. Hansen),

der tiltales for fornærmelige Udladelser i et Dagblad.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 April 1890: De ovennævnte i Dagbladet „Socialdemokraten“ Nr. 188 og 193, henholdsvis for den 8 og 14 August 1888 indeholdte, for Citanten, Sognepræst for Hørsholm Menighed E. C. N. Barfoed, fornærmelige Sigtelser bør døde og magtesløse at være. Indstævnte Redaktør E. Wiinblad bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa bør og Indstævnte til Statskassen betale det Retsgebyr og Skriversalær, som skulde have været erlagt, samt Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Prokurator Winther 60 Kr. De idømte Omkostninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke,

at de paagjældende Sigtelser mod Sognepræst Barfoed i enhver Henseende ere ubeføjede,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Asmussen og Hansen 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Dagbladet „Socialdemokraten“ Nr. 188 for den 8 August 1888 findes under Overskrift „Den barmhjertige Samaritan i Hørsholm“ en Artikel, der omhandler Citanten i nærværende Sag Sognepræst for Hørsholm E. C. N. Barfoed samt dennes Hustrues og Huslæges Forhold med Hensyn til, at en hos Citanten i Hørsholm Præstegaard tjenende Pige, der den 29 Juli s. A. havde aborteret, Dagen efter blev flyttet fra Præstegaarden til Usserød Sygehus, hvor hun Dagen efter Flytningen afgik ved Døden. I Artiklen berettes først, at Citantens Hustru under Angivende af, at Citanten ønskede Pigen fjærnet, spurgte Distriktsjordemoderen, der var tilkaldt i Anledning af Aborten, om Pigen kunde flyttes til Sygehuset i Usserød, og at Jordemoderen hertil bestemt svarede, at det ikke kunde lade sig gjøre, hvorefter der i Artiklen fortsættes saaledes:

„Pastor Barfoed . . . har ikke kunnet sove rolig ved Tanken om at ligge under Tag sammen med den stakkels Pige. „Den store Præstegaard syntes ham nu for lille, en af dem „maatte vige Pladsen. Han den stærke, raske, kristelige Sjel- „hyrde følte sig ikke opfordret til at øve Samaritanergjærning. „Det blev besluttet, at Barselkvinden skulde forsvinde. Og trods „Fru Barfoeds egne Erfaringer fra Barselfærd, trods Distrikts- „jordemoderen Fru Jensens bestemte Forbud mod Flytningen og „trods den ganske almindelige Humanitet og Medfølelse, man „forudsætter hos en ivrig Kristi Tjener og Guds Mand, der „fordrer saa meget af andre — trods alt forlangte Pastor Bar- „foed Pigen flyttet til Sygehuset i Usserød, Dagen efter at hun „havde aborteret! Og Præstens Huslæge, Dr. med. Scheuermann, „bøjede sig for dette Forlangende . . . Nu kommer et sørgeligt „Mellemspil. Vognmand Petersen i Hørsholm, der Mandag Efter- „middag mødte med Hest og Vogn for at bortkjøre den Syge, „nægtede paa Fru Barfoeds Anmodning at bære Patienten ned „i Vognen. Han kunde ikke bære over sig at røre ved hende,

„da hun jamrede sig, og han frygtede for at volde hende „Smertes under Transporten fra Loftskammeret ned ad den stejle „Trappe. To tilstedeværende Koner synes at have været mindre blødhjertede: de greb den Syge trods hendes Jamren og „bar hende i Sengelagenet ned til Vognen, der førte hende den „lange Vej“.

Det berettes derpaa i Artiklen, at Pigen blev sendt til Sygehuset, uden at der i Forvejen var gjort Melding til dette herom og Forespørgsel om Plads, at Pigen døde Tirsdag Morgen Kl. 4, og at der fra Præstegaarden var opstaaet et Rygte om, at hun havde taget Gift, men at der ved den stedfundne Obduktion ikke kunde konstateres mindste Spor af Forgiftning, hvorefter Artiklen slutter med følgende Bemærkning:

„Men i Hørsholm er Stemningen i højeste Grad opbragt „mod de to Samfundstøtter, Præsten Barfoed og Lægen „Scheuermann“.

Om efternævnte tre Punkter: 1) Motiverne til Flytningen, 2) selve Flytningen og 3) Følgerne heraf, udtalte dernæst Citantens nævnte Huslæge sig i „Hørsholm Avis“ for den 11 August næstefter saaledes:

„1) I de faa Dage, Pigen var syg før Aborten, havde jeg „det Indtryk af hendes Tilstand, at der forelaa en Forgiftning, „hvilket hun dog stedse benægtede, og efter Aborten en til „Vished grændsende Sandsynlighed. Umuligheden af at beregne „dennes Forløb og Indflydelse paa Aborten var den væsentligste „Grund til Behandling paa herværende Sygehus. Under almindelige Forhold er Ro ganske vist ønskelig for en Abortpatient, „men Hensynet til Aborttilstanden maatte her vige for Sandsynligheden for en alvorligere Lidelse. Familien forespurgte, „forinden Aborten, om Muligheden for en Flytning, og efter „denne stod den for mig som tilladelig, hvad mere er, tilraadelig. „Der blev ikke anvendt Overtalelse, tvertimod erklærede Familien, „at hvis Pigen kunde lide under Flytningen, skulde hun forblive „i Hjemmet. Undertegnede bærer saaledes det fulde Ansvar for „Flytningen, som 2) foregik nøjagtig efter min Anvisning. „Under det første Forsøg af Vognmand Petersen paa at bære „Patienten alene følte hun Smerte, hvorfor hun lagdes tilbage i „Sengen i Lagenet og blev derpaa i dette bragt ned af 2 Koner „med Understøttelse af Vognmanden, som tilsidst selv løftede „hende op i Vognen. Efter Udsagn af Fru Barfoed, Vognmanden og Konen, som ledsagede hende under Kjørselen til „Sygehuset, ytrede Pigen ingen Smerte under hele denne Transport, og paa Forespørgsel derom af Konen under Kjørselen „rystede Pigen paa Hovedet. Indlæggelse paa Sygehuset sker „ifølge Sygehusets Love kun efter forudgaaet Anmeldelse, og „denne var besørget af Undertegnede personligt til Sygehusets „Læge samme Dags Morgen. 3) At Døden indtraadte $\frac{1}{2}$ Døgn

„efter Indlæggelsen paa Sygehuset, var umuligt at forudse. „Sygehuslægen erklærede sig ligeledes for Sandsynligheden for „en Forgiftning trods Pigens Benægtelse ogsaa til ham. Efter „Henstilling til Øvrigheden foranstaltedes legal Obduktion. Denne „udviste, at der i og omkring Livmoderen hverken var Blødning „eller Betændelse, og at Flytningen altsaa ikke har havt Ind- „fyldelse paa Abortens Forløb. Det øvrige Fund i Organerne „bestyrkede Formodningen om Forgiftning, nærmest Fosfor- „forgiftning, men Undersøgelserne herom er endnu ikke af- „sluttede“.

I en senere Artikel ligeledes betitlet „Den barmhjertige Samaritan i Hørsholm“ i Bladet „Socialdemokraten“ Nr. 193 for den 14 s. M. gjengives foranførte Erklæring af Citantens Huslæge in extenso; men — med en Bemærkning om, at Citanten endnu efter Aborten var saa opsat paa Flytningen, at han rettede et Forlangende desangaaende til Lægen, og at Citanten derfor ogsaa har sin Del af Ansvar for Flytningen, i ethvert Fald det moralske, — fastholder desuagtet Bladet i denne Artikel sine i Artiklen af 8 August fremsatte Udtalelser mod Citanten, idet navnlig den herommeldte Artikel slutter med følgende Udtalelse:

„Hr. Scheuermanns Udtalelse stiller hverken ham selv eller „Præstefamilien i noget andet eller bedre Lys end det, hvori de „to Parter stod iforvejen“.

Idet nu Citanten efter sit Anbringende har opfattet de nævnte tvende Artikler i „Socialdemokraten“ saaledes, at han deri sigtes for under den ommeldte, i hans Tjeneste værende Piges Sygdom at have vist en højst inhuman Optræden og ved at forlange hendes Flytning til Sygehuset paa et Tidspunkt, da han maatte vide, at saadan Flytning var farlig for hendes Liv, at have været Aarsag til hendes Død, har han — efter meddelt fri Proces — under nærværende Sag paastaaet bemeldte Sigtelser som formentlig i høj Grad ærefornærmende for ham, særlig naar henses til hans Stilling som Præst, og derhos aldeles ubeføjede, mortificerede, og Indstævnte Redaktør E. Wiinblad som ansvarshavende Redaktør af fornævnte Blad anset med stræng Straf efter Straffelovens § 216 samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Winther, hvilket Salær i alt Fald er paastaaet udredet af det Offentlige. Indstævnte, der procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, har i saa Henseende paaberaabt sig, at Citanten i de omhandlede Artikler er sigtet, ikke for at have været Aarsag til Pigens Død, men kun for at have ved den paagjældende Lejlighed udvist nogen Mangel paa Hensynsfuldhed og Humanitet, samt at denne Omtale af Citanten formentlig ikke er ære-

fornærmende og i alt Fald efter det om bemeldte Flytning Oplyste beføjet.

Der findes imidlertid i det Væsentlige at maatte gives Citanten Medhold i hans Opfattelse af de ommeldte Artikler, idet disse, der — aldeles med Urette — gjendrive Rygtet om, at den ommeldte Pige havde taget Gift, i alt Fald maa anses beregnede paa at bibringe Læserne den Antagelse eller Formodning, at Pigens Død var en Følge af den Flytning, som Citanten med Bevidsthed om dens Farlighed ifølge Artiklerne havde forlangt iværksat, og da der ligeledes maa gives Citanten Medhold i, at de omhandlede Sigtelser ere i høj Grad ærefornærmende, særlig for en Mand i hans Stilling, samt da endelig Sigtelserne efter alle Sagens Oplysninger, derunder de af Indstævnte selv fremlagte Udskrifter af de i den paagjældende Anledning optagne Politiforhør og Thingsvidner, maa anses i enhver Henseende ubeføjede, vil efter Citantens Paastand de bemeldte Sigtelser være at mortificere og Indstævnte for sammes Fremsættelse at anse efter Straffelovens § 216, jfr. samme Lovs § 215, med en Straf, der efter samtlige Omstændigheder findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Nr. 207.

Advokat Hindenburg

contra

Edvardine Marie Larsen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 Marts 1891: Arrestantinden Edvardine Marie Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Til-

talte til Advokat Hindenburg og Høiesterets-sagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Edvardine Marie Larsen, der er født den 10 Juli 1869 og anset ved nærværende Rets Domme af 13 Juli 1889 og 30 August 1890 henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Bedrageri, og ere de nærmere Omstændigheder ifølge hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Da Arrestantinden, som efter Udstaaelsen af den hende ved sidstnævnte Dom ikjendte Straf var bleven optagen i Magdalenehjemmet heri Staden, den 20 Januar d. A. havde besluttet at bortgaa herfra, og da hun ikke var i Besiddelse af Midler til sit Underhold, stjal hun samme Dag fra forskjellige Værelser i Hjemmet, til hvilke hun havde uhindret Adgang, nogle Beklædningsgjenstande m. m. af samlet Værdi 32 Kr. og et kontant Beløb af ca. 12 Kr. De stjaalne Gjenstande, der tilhørte Medhjælperinderne ved Magdalenehjemmet Christiane Rasmussen og Marie Bentzen, beroede efter Arrestantindens Forklaring, som, uagtet dens Rigtighed efter Sagens andre Oplysninger tildels er tvivlsom, ikke kan forkastes, dels frit fremme, dels i et uafaalet Klædeskab, dels endelig i en Kommodeskuffe, til hvilken vedkommende Bestjaalne, samme Dag som Tyveriet fandt Sted, havde betroet Arrestantinden Nøglen, for at hun skulde hente noget i Skuffen, og hvilken Arrestantinden, der allerede den Gang havde besluttet at begaa dette Tyveri, saa lod staa uafaalet. Endvidere har Arrestantinden ved sin Bortgang fra Magdalenehjemmet den 20 Januar d. A. svigagtig tilegnet sig og tildels senere ved Pantsætning disponeret over en Del til ialt 7 Kr. vurderede Beklædningsgjenstande, der tilhørte fornævnte Hjem og vare betroede hende til Brug under hendes Ophold i dette. Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens §§ 231, 1ste Led, og 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 11.

Tirsdagen den 12 Maj.

Nr. 217.

Høiesteretssagfører Shaw

contra

Christen Hansen (Def. Nellemann).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Christen Hansen, der er født 22 Maj 1822 og tidligere, foruden at være straffet for Ejendomsindgreb, mange Gange er straffet, deriblandt oftere for Betleri tildels i Forbindelse med Løsgængereri, og senest er anset ved Vallø Birks Politiretsdom af 18 September f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, under nærværende fra Roskilde Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag, hvorunder han paany tiltales for Betleri, er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have betlet i Roskilde den 13 Januar d. A., maa det billiges, at han ved den indankede Dom er anset efter fornævnte Lov af 3 Marts 1860 § 3, og da Straffen findes passende bestemt til Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, og Sagens Omkostninger ved Dommen rettelig ere paalagt Arrestanten, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 162.

Advokat Nellesmann

contra

Peder Christian Sørensen (Slogborg) (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Frederikshavns Kjøbstads Extrarets Dom af 23 December 1890: Tiltalte Arbejdsmand Peder Christian Sørensen (Slogborg) af Frederikshavn bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Arbejdsmand Christen Jensen (Kudsk) 30 Kr. og til Værtshusholder Schougaards Enke 7 Kr. Ligeledes bør han betale alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Poulsen 12 Kr. og til Defensor Prokurator Hesse 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Januar 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stånde, dog saaledes at den Enkemadame Schougaard tilkjendte Erstatning bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellesmann og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejdsmand Peder Christian Sørensen med Tilnavn Slogborg, der er født i

Aaret 1849, og som tidligere gjentagne Gange har været straffet, bl. A. ifølge Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 8 Marts 1878 for 3die Gang begaaet Tyveri m. m. med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han har været sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt Overtrædelse af Frederikshavn Kjøbstads Politivedtægt, under hvilken Sag han imidlertid ved Overrettens Dom af 23 Januar 1888 blev fri-funden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, tiltales under nærværende Sag for Vold og Legemsbeskadigelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, da han den 26 Oktober f. A. om Aftenen opholdt sig i Enkemadame Schougaards Beværtning i Frederikshavn, ved hvilken Lejlighed han, der var en Del beruset, forulempede flere af de Tilstedeværende, kom i Klammeri med Arbejdsmand Christen Jensen Kusk i Anledning af, at denne krævede ham for en gammel Gjæld, hvilket Skjænderi endte med et hæftigt Slagsmaal, der efter Jensens Forklaring og de tilstedeværende Vidners edelige Udsagn begyndte med, at Tiltalte slog Førstnævnte i Ansigtet, hvad Tiltalte dog ikke vil kunne erindre, og under hvilket de begge sloge løs paa hinanden med Næverne. Ved denne Lejlighed blev Jensen saaret tæt nedenfor det venstre Øje, hvilken Læsion ved en af Distriktslægen i Frederikshavn samme Aften foretagen Undersøgelse viste sig at være et omtrent 2 Tommer stort, ca. 1 $\frac{1}{2}$ Tomme dybt, stærkt blødende, vinklet Saar med knuste Rande, i hvis Bund der følte blottede og splintrede Dele af det underliggende Kindben, og udtaler Distriktslægen derhos i sin herom afgivne Erklæring, at Læsionen, der efter hans Formening var frembragt ved Slag med et stumpt, noget tilspidset Instrument, maa anses at være betydelig og alvorlig, men at der dog, naar passende Behandling anvendes, sandsynligvis ikke vil være Fare for Liv eller Helbred. Ved sit Møde i Retten den 23 December f. A. bar Jensen endnu et Plaster, som Distriktslægen havde lagt paa Saaret, men erklærede forøvrigt, at han i længere Tid havde været saa vidt helbredet, at han ikke havde haft nogen Ulempe af Saaret. Om Maaden, hvorpaa dette er bibragt Jensen, er det ikke lykkedes under Sagen at tilvejebringe nøjagtig Oplysning, og det maa navnlig efter det Foreliggende anses som uvist, om Saaret — hvad Jensen antager — hidrører fra det Slag, som Tiltalte ved Slagsmalets Begyndelse bibragte ham, eller fra, at Tiltalte — hvad denne særlig har forklaret — kastede et Ølglas i Ansigtet paa ham, eller fra et Stød mod en Hængelampe, som blev ituslaet under Kampen, eller mod et i Stuen staaende Møbel, men det maa i ethvert Fald antages, at Saaret er tilføjet Jensen under det ommeldte Slagsmaal og saaledes maa tilregnes Tiltalte.

For sit ovenanferte Forhold vil Tiltalte være at anse efter

Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 13 Maj.

Nr. 186. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Hans Johansen og Hans Christian Rasmussen
(Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 125, jfr. § 144, 1ste Stykke, og § 198.

Vordingborg søndre Birks Extrarets Dom af 12 Marts 1890: De Tiltalte, forhenværende Oppassere paa Sindsygeanstalten ved Vordingborg Hans Johansen og Hans Christian Rasmussen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Derimod bør de Tiltalte inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven, En for Begge og Begge for En, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor Sagfører Schwensen og Defensor Prokurator Petersen 20 Kr. til hver.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 December 1890: De Tiltalte Hans Johansen og Hans Christian Rasmussen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 2 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Kaas, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En 20 Kr. til hver af dem. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste Forhold, mod hvis Fremstilling i den indankede Dom intet væsentligt findes at erindre, ville de efter det om deres Stilling ved Sindsygeanstalten Oplyste være at anse efter Straffelovens § 144, 1ste Stykke, sammenholdt med § 125, hvorimod hverken

Straffelovens § 198 eller § 203 findes at kunne komme til Anvendelse. Straffen bliver efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for hver.

Thi kjendes for Ret:

Hans Johansen og Hans Christian Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i tre Gange fem Dage. Saa udreder de og, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium til Høiesteretssagførerne Hansen og Asmussen for Høiesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: De Tiltalte, Hans Johansen, født den 11 September 1861, og Hans Christian Rasmussen, født den 13 Februar 1870, der ikke tidligere have været straffede, ere under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Extraret hertil indankede Sag aktionerede for i deres Stilling som Oppassere paa Østifternes Sindssygeanstalt ved Vordingborg, i hvilken de begge havde fungeret fra den 1 Maj 1888, at have gjort sig skyldige i det i Straffelovens § 125, jfr. med § 144, 1ste Stykke, og i Straffelovens § 198 ommeldte Forhold.

Under Sagen foreligger der Følgende: Den 17 Januar d. A., Kl. ca. 9 om Morgenen, fandtes den 21aarige Meidel Holger Knudsen, der fra Oktober Maaned 1888 havde været indlagt paa den nævnte Anstalt som lidende af Forrykthed med Tilbøjelighed til maniakalske Anfald, som navnlig i den senere Tid havde været hyppige og voldsomme, liggende død i Sengen i den Celle, hvori han var indespærret. Kl. ca. 6³/₄ den nævnte Morgen havde Anstaltens 2den Inspektør efterset Cellen og da truffet Patienten, hvis legemlige Befindende var godt, gaaende urolig, men dog syngende og tilsyneladende i godt Humør op og ned ad Gulvet, kun iført bar Skjorte; Kl. ca. 8¹/₄ samme Morgen aabnede 1ste Inspektør Døren til hans Celle og saa ham da liggende i Sengen, men gik ikke ind til ham, da han antog, at han sov. I Mellemtiden mellem Kl. 6³/₄ og Kl. 9 havde der iøvrigt ikke været Andre inde i den paagjældende Celle end de to Tiltalte, der vare de to eneste Oppassere paa den Gang, hvortil Cellen stødte. Ifølge de af dem afgivne, indbyrdes overensstemmende Forklaringer, mod hvis Rigtighed der Intet er

fremkommet, var Tiltalte Johansen Kl. ca. 7 gaaet ind med The og Smørrebød til den afdøde Knudsen, og denne havde da, idet Johansen derpaa aabnede Døren for at gaa ud igjen, kastet ham Smørrebødet i Hovedet. Johansen irettesatte nu Knudsen, men denne greb ham saa i Brystet og kastede ham, uagtet han søgte at frigjøre sig, om paa Cellesengen, lagde sig ovenpaa ham og tilføjede ham med knyttet Haand flere Slag i Ansigtet, der fremkaldte nogle mindre Hudafskrabninger og en lille Hævelse ved Johansens venstre Øje, hvoraf der senere samme Dag saas Spor. Imidlertid kom Tiltalte Rasmussen, der havde hørt Støj, til, og da han fandt Johansen liggende paa Ryggen paa Cellesengen og Knudsen ovenpaa med den ene Haand om Johansens Hals, tog han for at befri denne, efter først forgjæves med Hænderne at have grebet Knudsen foran ved Skuldrene, sit Forklæde og lagde det om Knudsens Hals og trak ham dermed baglænds op fra Sengen, hvorved Johansen fik Lejlighed til at rejse sig op, Knudsen greb imidlertid paany fat i Johansen og vilde brydes med ham, hvorfor denne tog ham om Livet med Armene, medens Rasmussen trak ham bagover, og idet Rasmussen saa pludselig slap sit Tag, styrtede Knudsen med Voldsomhed ned paa Gulvet med Ryggen og Nakken mod dette, hvorhos Johansen delvis faldt ovenpaa den højre Side af hans Overkrop, og idet Rasmussen lagde sig ned paa Knæ og tog fat i Knudsens Skuldre, holdt de ham saaledes nede paa Gulvet. Johansen, der imidlertid var bleven forbitret over den mod ham udøvede Vold, besluttede nu i Hidsighed at tildele Knudsen en Revselse, og medens Rasmussen efter hans Opfordring vedblivende holdt Knudsen trykket ned mod Gulvet, hentede han derfor i det tætved liggende Kjøkken et derstaaende itubrudt Kosterkaft ca. 27" langt, spaltet fra neden af, hvor det var ca. $\frac{1}{2}$ " tykt, opefter, saa at der var en ophøjet Kant paa Brudfladen — og med dette, som han holdt i den tykke Ende, tildelte han derpaa, efter at han og Rasmussen havde drejet Knudsen om paa Siden, idet Rasmussen vedblivende holdt denne fast, og Johansen løftede hans højre Ben i Vejret ved Ankelen, Knudsen en Mængde Slag paa den blottede Bagdel og Laarene foruden enkelte paa venstre Arm og Haand og muligt et i Panden. Derpaa slap de Tiltalte begge Knudsen, og denne, der hverken havde skreget eller bedt for sig, men kun slaaet om sig med Hænderne, rejste sig nu efter Johansens Opfordring op og gik, uden tilsyneladende at fejle noget, selv rolig hen og lagde sig i Sengen, dækkende sig med dens Tæpper, medens de Tiltalte, efter at den ene af dem først havde fejlet Cellen, forlod samme og aflaaede den. Tiltalte Johansen meddelte senere, da 1ste Inspektør kom ind i Collegangen, denne, at han var bleven overfalden af Knudsen, saa at Tiltalte Rasmussen havde maattet komme ham tilhjælp — hvad der gav Anledning til, at 1ste Inspektør, som ovenfor

anført, Kl. ca. 8¹/₄ saa ind til Knudsen, der da laa, som om han sov — men Johansen omtalte dog ikke det derved Passerede nærmere, heller ikke at han havde revset Knudsen, og det var først, da Tiltalte Johansen Kl. ca. 9 gik ind i Knudsens Celle for at bringe ham Frøkøst, at han opdagede, at denne laa død i Sengen, hvad derpaa kort efter blev meldt til 1ste Inspektør og Overlægen.

Ved den samme Dag af den tilkaldte Distriktslæge foretagne Undersøgelse af Liget fandtes der vel rundt om paa dette talrige Blodudtrædninger og Hudafskrabninger foruden mere end en Sneø mærke sorteblaa Strimer paa Kryds og Tværs paa Bagdelen og den øvre Del af Lærenes Bagflade, men, ligesom den Afdøde antoges meget godt selv at have kunnet tilføje sig en Del af Blodudtrædningerne og Hudafskrabningerne paa den øvrige Del af Legemet, hvoraf flere i alt Fald saas at være af ældre Oprindelse, under sine maniakalske Anfald, saaledes udtalte Distriktslægen, at ingen af de ydre Kontusioner og Tegn paa Vold kunde betragtes som Dødsarsag, hvorhos han senere har udtalt, at der ikke fandtes noget egentligt Saar paa Liget, og at ingen af de ydre Kontusioner kunde antages at have villet medføre nogen Skade for Afdødes Hælbred. Ved den den 18 Januar af Distriktslægen og vedkommende Fysikus foretagne legale Obduktion blev det derhos konstateret, at Dødsarsagen var en Sønderrivning af Leveren, der var bristet fra oven nedad gjenennem hele dens Masse, saaledes at de to Leverlapper ved den nederste Flades Forrind vare revne fra hinanden i 1 à 1¹/₂“ Udstrækning, hvad der havde bevirket en indvendig Forblødning med Udrædning af ca. 2 Potter Blod, og udtaltes det i Forbindelse dermed, at Sønderrivningen maatte antages opstaaet under Afdødes Kamp med de Tiltalte og formentlig enten skyldtes et Tryk mod Underlivet af en Albue, et Knæ eller en anden Legemsdel eller ogsaa selve Faldet mod Gulvet med den derved bevirkede stærke Rystelse af Legemet, medens den ikke kunde skyldes noget direkte Stød eller Slag mod Underlivet, da der ikke fandtes synlige Spor af noget saadant. I Forbindelse hermed bemærkes, at begge de Tiltalte bestemt have nægtet under Kampen eller efter Afdødes Fald at have trykket nogen Legemsdel imod hans Underliv.

Efter det saaledes Foreliggende findes de Tiltalte nu ikke at kunne blive at drage til Ansvar efter Straffelovens § 198, idet de ikke ere overbeviste om at have gjort sig skyldige i nogen Uagtsomhed under deres Kamp med Afdøde for at befri Tiltalte Johansen fra hans Overlast, indtil han var falden til Jorden, og idet hans Død derhos ikke hidrørte fra den ham derefter af dem tilføjede Revselse eller ses at skyldes deres Forhold overfor ham under denne. Derimod ville de Tiltalte blive at anse med Straf efter Straffelovens § 125, jfr. dens § 144, og

dens § 203 for den af dem mod Afdøde udøvede Vold under den ham, efter at han var bleven kastet til Jorden, tildelte Revselse. Vel vare de kun antagne halvaarsvis som Oppassere paa Sindssygeanstalten af dennes 1ste Inspektør og, efter hvad der maa antages, i det væsentlige i Henhold til Tyendelovens almindelige Forskrifter, men de skjønnes dog ikke desto mindre efter Sindssygeanstaltens Stilling som Statsanstalt og Karakteren af de dem overfor Patienterne paahvilende Pligter at maatte henføres under de i Straffeloven omhandlede underordnede Bestillingsmænd, jfr. dens § 100, i hvilken Henseende det endnu skal fremhæves, at de Tiltalte ikke blot i sin Tid bleve antagne „paa de for Oppassere gjældende Betingelser“, men at der tillige blev leveret dem til Efterlevelse en af Anstaltens Overlæge, jfr. § 14 i Regulativ for Sindssygeanstalten i Østifterne med Undertagelse af Staden Kjøbenhavn af 25 August 1871 og § 18 i Fællesregulativ for Statens Sindssygeanstalter af 3die November 1888, udarbejdet trykt „Anvisning for Opsynsfolkene“ ved samme, i hvis § 3 det bl. A. særlig indskærpes disse, at selv om de Syge skulde gaa til Haandgribeligheder mod dem, have de under ingen Omstændigheder Lov at tage sig selv tilrette eller straffe, men kun at værge sig; det er derhos en Selvfølge, at de Tiltaltes Strafansvar efter de tvende førstnævnte Paragrafer ikke kan være bortfaldet derved, at de overensstemmende med § 11 i den nævnte „Anvisning“ strax bleve afskedigede af Overlægen for at have slaaet den Afdøde. Den af de Tiltalte i Henhold til de anførte Paragrafer i Straffeloven forskyldte Straf findes derfor passende at burde ansættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder for hver af dem, og vil Underretsdømmen, hvorved de ere frifundne, for saa vidt være at forandre.

Nr. 2. Arkitekt **Henrik Hagemann** (Selv)

contra

Malermester **Johan N. Schrøder** (Ingen),

betr. Udlevering af 2 Aktier i „Skandinavisk Panoptikon“ m. v.

Kjendelse af 12 December 1887 afsagt af Kongens Foged i Kjøbenhavn, hvorved er gjort Arrest i den Appellanten tilhørende Ejendom Matr. Nr. 118 i Vestervold Kvarter „Panoptikon“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 April 1889: Den paaankede Arrestforretning bør anses som lovlig gjort og forfulgt, og bør Indstævnte Arkitekt Henrik Hagemann under en Mulkt af 4 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, for hver Dag han sidder denne Dom overhørig, til Citanten Malermester Johan N. Schrøder udlevere tvende Aktier til Beløb 2000 Kr. i Skandinavisk Panoptikon med det forfaldne Udbytte samt derhos tilsvare Citanten Sagens og Arrestens Omkostninger med henholdsvis 70 Kr. og 51 Kr. 92 Øre. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Olivarius en Frist af 8 Dage fra denne Doms Af sigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 14 Maj og 8 Oktober f. A. fremlagte Indlæg samt af hans den 14 Januar d. A. fremlagte Protokollation.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at den deri nævnte Arrestforretning er stadfæstet, og at Citanten er dømt til at levere Indstævnte to Aktier, tilsammen lydende paa 2000 Kroner i »Skandinavisk Panoptikon« med det forfaldne Udbytte. Naar imidlertid henses til, at den paalagte Forpligtelse gaar ud paa Leveringen af Værdipapirer, der ikke ere individuelle, og som efter Indstævntes Anbringende til enhver Tid kunne faas tilkjøbs paa Børsen, findes det i Dommen foreskrevne Tvangsmiddel af Dagmulkter i Medfør af Forordningen 6 April 1842 § 1 rettest efter den Anledning, Proceduren dertil giver, at burde ombyttes med en Vederlagssum, hvis Størrelse, i Mangel af Parternes Overenskomst om dens Ansættelse ved en Mægler eller paa anden Maade, bliver at fastsætte ved et paa Citantens Bekostning af dertil udmeldte Mænd foretaget Skjøn.

I Henseende til Arrestforretningens og Processens Omkostninger maa det have sit Forblivende ved Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Indstævnte levere to Aktier til Beløb 2000 Kroner i »Skandinavisk Panoptikon« med det forfaldne Udbytte eller betale sammes Værdi efter uvillige, dertil af Retten udmeldte Mænds Ansættelse. I Henseende til Arrestforretningen og Omkostningerne bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens

Dom ved Magt at stande. Til Jus itskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten Malermester Johan N. Schrøder paastaaet Indstævnte Arkitekt Henrik Hagemann tilpligtet under en daglig Mulkt i Henhold til et af Sidstnævnte til V. Pacht udstedt Bevis af 1 December 1887 og Transport paa dette Bevis fra bemeldte Pacht til Citanten af 2 s. M. at udlevere til ham tvende Aktier til Beløb 2000 Kr. i Skandinavisk Panoptikon med det forfaldne Udbytte, hvorhos Citanten har paastaaet en for dette Krav under 6 s. M. paabegyndt, under 9, 10 og 12 næstefter kontinueret Arrestforretning, ved hvilken dekretedes Rettens Arrest og Beslag til Sikkerhed for det Afæskede i Rekvisiti Ejendom Matr. Nr. 118 i Vestervold Kvarter her i Staden som lovlig gjort og forfulgt kjendt ved Magt at stande samt endelig Indstævnte tilpligtet at betale alle af denne Sag og af Arresten flydende Omkostninger, derunder Arrestaktens Beskrivelse, skadesløst, hvorimod Indstævnte har procederet til Frifindelse, i alt Fald for Tiden, med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Før saa vidt Indstævnte under Proceduren har oplyst, at hans Bo den 23 December 1887 — samme Dag, som Stævningen i nærværende Sag er udtagen — er taget under Konkursbehandling, bemærkes, at den nævnte Omstændighed ikke er til Hinder for, at Indstævnte vil kunne dømmes personlig til den paastaaede Utlevering, eller at den forinden Konkursbehandlingen iværksatte Arrest vil kunne erklæres for lovlig gjort og forfulgt.

Medens det nu er in confesso, at Indstævnte i sin Tid af V. Pacht har modtaget tillaans tvende Aktier i Skandinavisk Panoptikon paa 2000 Kr., hvilke vare forsynede med Blanko-Transport fra Pacht, har Indstævnte fra sin Side gjort gjældende, at det dog ikke hermed var Mening, at han skulde tilbagelevere Aktierne in natura, hvad han heller ikke nu er i Stand til, da han, efter Bemyndigelse af Pacht ved Modtagelsen, har disponeret over dem, samt at det ikke var Aftalen, at han skulde tilbagebetale deres Værdi paa Anfordring, men alene efter Tid og Lejlighed.

Da det omhandlede under Sagen fremlagte Bevis af 1 December 1887, mod hvis Gyldighed der ikke fra Indstævntes Side er fremsat nogen Indsigelse, imidlertid udtrykkelig gaar ud paa at anerkjende, at han er pligtig at „tilbagelevere“ V. Pacht 2 Aktier af den ovennævnte Art og Størrelse med det forfaldne

Udbytte, og da det, naar der — som in casu — ikke bevisligt er vedtaget Noget om Betalingstiden af et Laan, maa antages, at det skal tilbagebetales, saa snart Laangiveren forlanger det, samt da det endelig ikke kan anses godtgjort, at Tilvejebringelsen af Aktier som de heromhandlede skulde frembyde nogen objektiv Umulighed, vil der, idet der heller ikke vil kunne tillægges de øvrige, af Indstævnte fremsatte Indsigelser mod Søgsmålet nogen Betydning, være at give Dom i Overensstemmelse med Citantens Paastand, saaledes at Dagmulkten bestemmes til 4 Kr., samt at Indstævnte godtgjør Citanten Sagens og Arrestforretningens Omkostninger med henholdsvis 70 Kr. og 51 Kr. 92 Øre.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Olivarius en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 14 Maj og 8 Oktober f. A. fremlagte Indlæg samt af hans den 14 Januar d. A. fremlagte Protokollation. Løvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Fredagen den 15 Maj.

Nr. 25. Gaardejer **André Knak Christensen**
(Høgsbro)

contra

Gaardejer **Lars Peder Andersen** (Salomon),

betr. en Vejret.

Lollands Nørreherreds ordinære Rets Dom af 10 Januar 1888: Indstævnte Gaardejer André Knak Christensen bør være uberettiget til at have Vej over den Citanten Gaardejer Lars Peder Andersen tilhørende Parcel Matr. Nr. 3 a i Nøbbølle, men forøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 November 1889: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Efter hvad der er oplyst om Indholdet af Konditionerne for Auktionssalget til Indstævnte af den i den indankede

Dom omhandlede Parcel Matr. Nr. 3a af Nøbbølle og det ved Auktionen foregaaede, kan Indstævnte ikke anses at have havt saadan Opfordring til nærmere at undersøge den hidtilværende Ejers Adkomstdokumenter, at han maatte betragtes, som om han var bekendt med den i Dommen citerede Bestemmelse i Kjøbekontrakten.

I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde under den Del af samme, som efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Prøvelse, samt idet de Høiesteret af Citanten forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Paaberaabelse af, at Hovedcitanten Gaardejer André Knak Christensen af Horslunde havde gjort Indbrud og Hærværk paa de Kontracitanten Gaardejer Lars Peder Andersen af Nøbbølle tilhørende Jorder ved at sønderbryde Hegn og omhugge et Piletræ samt færdes over Kontracitantens Marker, anlagde Sidstnævnte ved Lollands Nørreherreds Ret nærværende Sag mod Hovedcitanten, hvem han paastod idømt Straf og Erstatning og kjendt uberettiget til at færdes paa de under hans Gaard Matr. Nr. 3a i Nøbbølle hørende Jorder og tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst. Hovedcitanten paastod sig frifunden og tilkjendt Sagens Omkostninger, men ved bemeldte Rets den 10 Januar f. A. afsagte Dom kjendtes Hovedcitanten uberettiget til at have Vej over fornævnte Kontracitanten tilhørende Parcel Matr. Nr. 3a i Nøbbølle, idet han iøvrigt frifandtes for Kontracitantens Tiltale, og Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom have begge Parter efter Hoved- og Kontrappelestævning indanket hertil, hvor de paastaa den forandret overensstemmende med deres i 1ste Instants nedlagte Paastand, idet Hovedcitanten subsidiært har paastaaet Færdselsforbudet ind-

skrænket til et nærmere angivet Vejstykke, og idet Kontracitanten paastaar Erstatningen fastsat til 200 Kr.

Ifølge Sagens Oplysninger udgjorde Kontracitantens for- nævnte Gaard og den Hovedcitanten nu tilhørende Gaard Matr. Nr. 3 c i Nøbbølle i 1860 én samlet Ejendom, hvis Ejer da solgte Nr. 3 c til Hovedcitantens Fader Christen Nielsen og Nr. 3 a til Lars Hansen, efter hvis Død den i 1885 af hans Arvinger solgtes ved Auktion til Kontracitanten. I den i 1860 oprettede Kjøbekontrakt angaaende Nr. 3 c forpligtede Sælgeren sig til at udlægge en Vej over sine Jorder, saaledes at Kjøberens kunde have fri Passage fra Parcellen til Nøbbølle By, og i Kjøbekontrakten om Nr. 3 a hedder det:

„Kjøberens er endvidere paa sin Jord pligtig at anlægge den Vej, som jeg har forbunden mig til at anlægge til Brug for Christen Nielsen i Horslunde eller Ejeren af den Jord, som jeg har solgt til ham. Vejen skal være 3 Alen bred og benyttes som nævnt alene af benævnte Jords Ejer, hvorimod denne holder Led imellem Skjellet“.

I Henhold hertil anser Hovedcitanten sig berettiget til at færdes fra Nr. 3 c til Nøbbølle Byvej over den vestlige Del af en til Nr. 3 a hørende Mark, uanset at Kontracitanten har villet hindre dette ved et Hegns Anbringelse.

Det er in confesso, at den paastaaede Færdselsret ikke paa Matr. Nr. 3 a's Folium i Pantebogen er noteret som en denne Ejendom paahvilende Heftelse og heller ikke var nævnt i de ved Auktionen i 1885 fremlagte Konditioner og Panteattest, og imod Kontracitantens Benægtelse er der ikke tilvejebragt Bevis eller Formodning for, at han ved Ejendommens Erhvervelse har været bekendt med, at en saadan Servitut paahvilede den. Hovedcitanten formener, at Kontracitanten, der ifølge sit Skjøde har erhvervet Ejendommen „med de Rettigheder, Herligheder og Byrder“, hvormed den tidligere Ejer havde ejet samme, burde have anstillet Undersøgelse om de Ejendommen paahvilende Byrder, i alt Fald ved at gøre sig bekendt med Forgængerens Adkomstdokumenter. Efter de oplyste Omstændigheder findes det imidlertid ikke at kunne statuere, at han ved en saadan Undersøgelse vilde være kommen til Kundskab om, at Servituten faktisk paahvilede Ejendommen, og da Hovedcitanten heller ikke har godtgjort sit Anbringende om, at Færdselsretten er erhvervet ved Hævd, maa det billiges, at han er kjendt uberettiget til den ommeldte Færdsel. Det bifaldes ligeledes, at der ikke er paa- lagt Hovedcitanten Straf og Erstatning — eftersom de under Sagen fremkomne Oplysninger om den Maade, hvorpaa han skal have tiltvunget sig Passage over Nr. 3 a, ere for ufuldstændige og ubestemte til, at der i denne Anledning kan paalægges ham Ansvar — og at Sagens Omkostninger ere hævdede. Underrettsdommen bliver saaledes at stadfæste, og Appellens Omkostninger,

paa hvis Tilkjendelse enhver af Parterne har gjort Paastand, ville efter Omstændighederne være at hæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 159. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Jens Peter Nielsen Sangill (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Frdn. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 13 December 1890: Tiltalte Jens Peter Nielsen Sangill bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 20 Kr. De under Sagen ommeldte Varer konfiskeres til Fordel for Angiveren, Ekviperingshandler Carl Nicolai Magnus Birkholm, og Sagens Omkostninger udredes af Tiltalte. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Peter Nielsen Sangill, der er født den 11 Oktober 1864 og ikke er funden forhen straffet ifølge Dom, for Overtrædelse af Frdn. 13 Februar 1775 og Plakat 27 November 1839, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt

Oplyste godtgjort, at han den 27 September d. A. har omfart og falbudt forskjellige Uldvarer, af Værdi ialt 230 Kr., heri Staden. Under Sagen har han nu vel gjort gjældende, at Varerne af ham ere kjøbte paa Landet i Jylland og ere Husflidsprodukter, men da han, uagtet det af Forhørsdommeren blev ham foreholdt, at han burde opgive sine Sælgere, for at det nærmere kunde konstateres, om Varerne virkelig ere kjøbte af ham som opgivet, idet han i modsat Fald udsatte sig for at blive domfældt, bestemt har nægtet at give nogen nærmere Forklaring om, hos hvem han har kjøbt Varerne, og saaledes enhver nærmere Undersøgelse om Varenes Produktionssted og om, hvor Tiltalte har kjøbt dem, er udelukket, maa Tiltalte, uanset at Varerne, efter hvad en under Sagen afhørt Handlende har forklaret, maa antages at kunne være tilvirkede i Hammerum Herred af Bønderne dersteds ved Hjælp af de Maskiner, de have i deres Huse, anses at have gjort sig skyldig i ulovlig Omløben med dem, og han vil derfor være at anse efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Plakat 27 November 1839 § 1, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfældende Bøde af 20 Kr., hverhos samtlige Varer ville være at konfiskere til Fordel for Angiveren, Ekviperingshandler Carl Nicolai Magnus Birkholm.

Nr. 190. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Anders Christian Christensen (Def. Hansen),

der tiltales for uterligt Forhold.

Han Herredernes Extrarets Dom af 12 November 1890: Tiltalte, Rebslager Anders Christian Christensen af Fjerritslev, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og udreder han de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Mønsted 12 Kr. og Defensor Sagfører Nyegaard 10 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsevernets Dom af 9 Februar 1891: Tiltalte Anders Christian Christensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen

bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

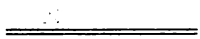
Høiesterets Dom.

Da der ikke mod Tiltaltes Benægtelse ved de under Sagen fremkomne Oplysninger, hvoraf det væsentligste er fremstillet i den indankede Dom, kan anses tilvejebragt et aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i uterligt Forhold, vil der være at tillægge ham Frifindelse for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Anders Christian Christensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Shaw og Hansen for Høiesteret, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

(Den indank. Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 29 Maj 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 12—13.

Fredagen den 15 Maj.

Nr. 190.

Høiesteretssagfører Shaw

contra

Anders Christian Christensen (Def. Hansen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Rebslager Anders Christian Christensen for uterligt Forhold. Efter at Arbejdsmand Jens Larsen af Fjerritslev havde anmeldt for Politimesteren, at Tiltalte formentlig havde gjort sig skyldig i uterligt Forhold lige overfor Larsens Datter Johanne Marie Nielsen Larsen, der er født den 4 November 1884, blev der efter Politimesterens Ordre af en Gendarmeri-Sergent anstillet Undersøgelse i denne Anledning, og afgave Larsen og dennes Hustru derefter for Sergenten Forklaringer, som gik ud paa, at da Larvens Hustru den 12 August f. A. var ifærd med at klæde sin ovenmeldte Datter paa, lod Barnet falde en Ytring om, at saaledes bændt Tiltalte ikke hendes Benklæder, og da Moderen derpaa spurgte hende om, ved hvilken Lejlighed Tiltalte havde bundet hendes Benklæder, fortalte Barnet, at han først havde løst dem op og kildret hende og derefter knappet sine egne Benklæder op, taget sit Lem frem, og efter at have sagt til hende, at hun skulde holde sig tæt ind til ham, og at naar hun vilde staa stille i 2 Minuter, saa skulde hun faa en Skilling, stukket sit Lem ind imellem hendes Laar. Da dette gjorde meget ondt, gav Barnet sig til at græde, men Tiltalte sagte, at det ikke var noget at græde over, hvorhos han, da han var færdig, knappede først sine egne og derpaa Barnets

Benklæder, og gav hende en Toære, idet han paalagde hende ikke at sige det enten til hendes Fader eller til hendes Moder. Larsen og Hustru tilføjede derhos, at Barnet, der ikke havde noget klart Begreb om Tal, ikke kunde oplyse, hvor ofte Tiltalte havde behandlet hende paa denne Maade, men at det af dets Udsagn fremgik, at det var sket flere Gange, og at de ere temmelig sikre paa, at det maa være sket om Aftenen til Tider, da de troede, at deres Datter var hos en Naboes Børn. Barnets Kjensdele ere den 13 August d. A. efter hendes Faders Forlangende undersøgte af vedkommende Distriktslæge, og har denne i en samme Dag afgiven Erklæring udtalt, at han ved denne Undersøgelse har fundet Slimhinderne ved Indgangen til Skeden noget svulne og injicerede, hvorimod Hymen syntes ubeskadiget. Under de derefter optagne Forhør har Larsen bekræftet Rigtigheden af sin ommeldte Forklaring med Tilføjende, at hans Hustru havde sagt ham, at hun ved en Undersøgelse af sin Datters Benklæder paa den indre Side af Laaret havde fundet ligesom et fedtet Stof, som hun antog for mandlig Sæd, og at hans Datter havde vist ham to Steder i Tiltaltes Mark, hvor Tiltalte havde havt med hende at gjøre. Ligeledes har Barnet Johanne Marie Nielsen Larsen — der iøvrigt, efter hvad Førhørsdommeren har ladet tilføre Retsprotokollen, skjændt det gjør Indtryk af at være et ret livligt og opvakt Barn, ikke har kunnet afgive en selvstændig Forklaring, men kun har besvaret de af Førhørsdommeren til det rettede Spørgsmaal med Ja eller Nej — i Retten bekræftet, at Tiltalte 3 Gange har forsøgt at have med det at gjøre, at han hver Gang har nedknappet sine egne og dets Benklæder, at han derefter har bedet det om at stille sig lige op til ham og skræve godt ud, samt at det derpaa mærkede noget mellem sine Laar, som gjorde ondt. Under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør har ovenmeldte Jens Larsen derhos nærmere forklaret, at han vel ikke havde paaheørt den Samtale, der den 12 August f. A. fandt Sted imellem hans Hustru og Datter, idet han dengang havde været fraværende fra sit Hjem, men at hans Hustru, da han kom hjem den nævnte Dags Aften, havde fortalt ham, hvad Barnet havde sagt, og at Barnet, naar han senere talte med det om det mellem det og Tiltalte Passerede, stedse har forklaret ganske i Overensstemmelse med, hvad hans Hustru havde fortalt ham derom. Han har derefter med Ed bekræftet sine Forklaringers Rigtighed, og ligeledes har hans Hustru, efter under det ovenmeldte yderligere Forhør at have ratihæbet sin for Gensdarmersergenten afgivne Forklaring med Tilføjende, at det er rigtigt, hvad hendes Mand har udsagt, navnlig om de Pletter, hun ved den af hende foretagne Undersøgelse fandt paa sin Datters Benklæder, og at hun ingensinde før eller senere har set saadanne Pletter paa sin Datters Linned, beediget sine ommeldte Forklaringer.

Jørgine Marie Andersen, der er født den 15 Marts 1874, har edelig forklaret, at hun, da hun var 13 Aar gammel, ofte kom i Huset hos Tiltalte, og at denne da havde for Skik at beføle hendes Arme og Bryst, ligesom han ogsaa enkelte Gange har taget op under hendes Skjorter og med Haanden eller Fingrene befølt hendes Kjønssdele, hvilket endog undertiden er sket, naar hendes Moder og Tiltaltes Hustru vare tilstede i Stuen. Hun har derhos tilføjet, at Tiltalte vel ingensinde har blottet sit mandlige Lem for hende eller anmodet hende om at faa Samleje med hende, men at hun tror, at det en Aften, da han ved hendes Bortgang fra hans Hus fulgte hende et Stykke paa Vej, var hans Hensigt at opnaa Samleje med hende, idet han ved denne Lejlighed prøvede paa at faa hende ned i en Grøft, men at hun, da hun mærkede hans Hensigt, løb sin Vej.

Ligeledes har Marie Amalie Vahl Nielsen, der er født den 4 Januar 1879, forklaret, at Tiltalte, der for længere Tid siden oftere kom i hendes Hjem, undertiden sammesteds har befølt hendes Kjønssdele og kildret hende paa samme, idet han, efter at have faaet hende til enten at sætte sig paa en Stol imellem hans Ben eller staa paa Gulvet imellem disse, førte sin Haand op under hendes Skjorter enten fra Siden eller bagfra, og at han engang i Sommeren 1889 ude paa Marken samt 2 eller maaske 3 Gange i Løbet af den paafølgende Vinter paa Loftet over hans Rebslagerhus har bedrevet eller søgt at bedrive Utugt med hende, hvorhos hun har tilføjet, at hun er temmelig sikker paa, at han idetmindste den ene Gang havde sit Lem ialfald noget inde i hendes Kjønssdele, og at det hver Gang gjorde noget ondt, men de senere Gange dog ikke saa meget som første Gang, da det gjorde saa ondt, at hun næppe var istand til at gaa hjem.

Endelig har flere andre Børn, der paa den Tid det af dem omforklarede Forhold skal have fundet Sted, vare fra 6 til 10 Aar gamle, sigtet Tiltalte for at have gjort sig skyldig i uterligt Forhold mod dem, idet de have paastaet, at han til forskjellige Tider, efter at have aabnet deres Benklæder, enten har befølt deres Ben eller Kjønssdele eller kildret dem paa Kjønssdelene eller mellem Benene, eller, idet han i Reglen nedknappede sine Benklæder, lagt sig ovenpaa dem eller holdt dem tæt ind til sig, medens han ogsaa undertiden har indskrænket sig til at kildre Barnet udenpaa Benklæderne, og navnlig har Marie Sophie Kirstine Christensen, der er født den 7 April 1880, og Jenny Dorte Justesen, der er født den 29 Juni 1882, udsagt, den første, at hun 2 Gange i forrige Sommer, da Tiltalte, efter at have faaet hende op paa Loftet over hans Rebslagerhus og nedknappet hendes og sine egne Benklæder, satte sig paa Knæ ved Siden af hende og holdt hende ind til sig, havde mærket, at noget bevægede sig imellem hendes Laar, idet hun har tilføjet,

at hun ikke tror, at det blev ført ind i hendes Kjønsdele, samt at det i ethvert Tilfælde ikke gjorde ondt, og den sidstnævnte, at hun en Gang sidste Sommer, da Tiltalte, efter at have faaet hende ind i sin Lade og nedknappet hendes og sine egne Benklæder, lagde hende ned og sig selv oven paa hende, har mærket hans Løm imellem sine Ben, hvad dog ikke gjorde ondt

Vel har nu Tiltalte benægtet Rigtigheden af disse Forklaringer og paastaaet, at han ikke har havt mere med Børnene at gøre, end som Enhver maatte se, men efter Alt, hvad der foreligger, maa der dog anses tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han i flere af de ovenmeldte Tilfælde, og navnlig med Hensyn til Johanne Marie Nielsen Larsen og Jørgine Marie Andersen, har gjort sig skyldig i et Forhold, der maa paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 176, sammenholdt dels med § 173, dels med 174, og Tiltalte, der er født i Aaret 1827, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor være at anse efter bemeldte Lovbud, jfr. § 23.

Mandagen den 25 Maj.

Nr. 48. Vexellerer, Baron G. A. Gedalia (Asmussen)

contra

Grosserersocietetets Komite ved dens Formand,
Gehejmeetatsraad **C. F. Tietgen** (Shaw),

betr. Appellantens Adgangsberettigelse til Kjøbenhavns Børs i Børstiden.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 August 1890: De Indstævnte, Grosserersocietetets Komite, bør for Tiltale af Citanten, Vexellerer, Baron G. A. Gedalia, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Samme Rets Kjendelse af 1 April 1889: Den af Indstævnte, Grosserersocietetets Komite, nedlagte Afvisningspaastand kan ikke tages tilfølge, hvorimod der bevilges Indstævnte Anstand til Mandagen den 15 April d. A. for at behandle Sagens Realitet.

Høiesterets Dom.

Den af Grosserersocietetets Komite som Kontracitant for Høiesteret nedlagte principale Paastand om, at Sagen afvises som ikke henhørende under Domstolenes Paakjendelse, maa forkastes allerede som Følge af, at i hvert Fald det Spørgsmaal, om der er givet Hovedcitanten det af ham paaberaabte, i den indankede Dom omhandlede forbindende Tilsagn fra Kontracitantens Side, maa afgjøres af Domstolene.

Derimod vil den af Kontracitanten nedlagte subsidiære Paastand om Dommens Stadfæstelse være at tage til Følge, idet dennes Begrundelse af, at Hovedcitanten i Medfør af Bestemmelsen i Børsordenens § 2 Nr. 3, der efter det Foreliggende maa anses gyldig, ikke kan være berettiget til Adgang til Børsen, findes i det væsentlige at maatte tiltrædes, og de Høiesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det antagne Resultat.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Sagens Udfald at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Vexellerer, Baron G. A. Fedalia, har under nærværende Sag paastaet sig kjendt adgangsberettiget til Børsen i Børstiden og derhos de Indstævnte, Grosserersocietetets Komite, tilpligtede at betale ham en nærmere bestemt Erstatning for det Tab, som han har lidt ved, at de Indstævnte have nægtet ham Adgang til Børsen, samt Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte have, efter at en af dem nedlagt Afvisningspaastand var bleven forkastet ved Rettens Kjendelse af 1 April f. A., paastaet sig frifundne med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Efter hvad der foreligger under Sagen, henvendte Citanten, der havde drevet Forretning under Firma „G. A. Gedalia & Co.“, og hvis Bo var blevet taget under Konkursbehandling i 1875, hvorhos der ved Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdelings Kjen-

delse af 17 December 1878 var blevet nægtet ham Adgang til Tvangsakkord, sig endnu under Boets Behandling til de Indstævnte med Begjæring om, at der uanset Børsordenens Bestemmelser maatte blive tilet det ham Adgang til Børsen, hvad imidlertid blev besvaret afslaaende ved Skrivelse fra Grosserersocietetets Komitees daværende Formand af 22 December 1882 under Henvisning til Børsordenens § 2 Nr. 2 og 3, idet det i Skrivelsen paa Komiteens Vegne fremhævedes, at den nævnte § 2 Nr. 3 var at forstaa saaledes, at den ved Fallit konstaterede økonomiske Uvederhæftighed skulde være hævet, før der tilstodes Paagjældende Adgang til Børsen, og at dette ikke ansaas sket ved, at hans Bo sluttedes ved Udlodning med den derefter udkommende Dividende, men at det forlangtes, at Fallenten skulde have fyldestgjort sine Kreditorer saaledes, at han ved deres frivillige Samtykke eller ved Tvangsakkord havde faaet Konkursboet overgivet til fri Raadighed.

Selve den saaledes paaberaabte § 2 af den i 1876 reviderede og først da trykte Børsorden — hvilken Paragraf er forbleven uforandret ved Grosserersocietetets Komitees fornyede Revision af Børsordenen den 31 Marts 1888 — lyder saaledes:

„Adgang til Børsen i Børstiden har enhver ordentlig klædt Person. Udelukkede fra Adgang ere: 1) Børn og Andre, der ikke komme i bestemt Gjærning, 2) Straffede eller berygtede Personer, 3) Personer, hvis Bo er under Fallitbehandling, eller som efter en Fallit ikke have faaet dette udleveret til fri Raadighed, samt Personer, som ere under Administration, eller som vitterlig søge Akkord eller have standset deres Betalinger . . .“

Efter at Citantens Bo derpaa var blevet sluttet ved endelig Udlodning den 28 Oktober 1884, begjærede han paany at faa Adgang til Børsen, hvad de Indstævnte dog afslog ved Skrivelse af 21 November 1884, hvori det udtaltes, at der ikke var fremkommet Noget, der kunde bringe Komiteen til at forandre den Opfattelse af Børsordenens § 2, som var gjort gjældende i den ovenfor anførte Skrivelse af 22 December 1882, hvorefter Citanten var udelukket fra Adgang til Børsen. Citanten henvendte sig i den Anledning til Indenrigsministeriet, der indhentede en udførlig Erklæring fra Grosserersocietetets Komite af 15 December 1884, hvori det fremhævedes, at, naar den i 1876 samlede og reviderede Børsorden ikke var søgt stadfæstet af Ministeriet, var det, fordi en saadan Stadfæstelse ansaas ufornøden, saa lidt som der vidstes tidligere at have existeret noget af Regeringen autoriseret Børsreglement, idet de i Børsordenen optagne Regler maatte antages at have udviklet sig af sig selv under Handelsstandens Benyttelse af Børsen, og at navnlig Bestemmelserne i Børsordenen om Adgang til Børsen, særlig den Bestemmelse, at ingen falleret Kjøbmand havde Adgang, inden han havde faaet sit Bo extraderet til fri Raadighed, hvilede paa

en fra Slægt til Slægt bevaret Tradition, og at der netop var Grund til at opretholde samme, efter at Konkursloven af 1872 havde indført Tvangsakkord. Det udtaltes dog tillige imod Slutningen af Erklæringen, at Komiteen iøvrigt ikke var blind for, at der kunde indtræffe Tilfælde, hvor den, hvis Bo havde været under Konkurs, kunde dokumentere, at han havde fyldestgjort eller kunde og vilde fyldestgjøre sine Kreditorer, eller at han havde opnaaet Overenskomst med dem, uden at det dog var ham muligt at faa sit tidligere sluttede Konkursbo ekstraderet, men at, dersom et saadant Tilfælde indtraf, maatte Komiteen ogsaa efter fornøden Dokumentation anse sig for kompetent til at tilstede Paagjældende Adgang til Børsen, — hvorhos det endelig tilføjedes, at Komiteen ikke i det foreliggende Tilfælde fandt Anledning til at tilstede Undtagelse fra Børsordenen. Efter Modtagelsen af denne Erklæring meddelte Indenrigsministeriet Citanten, at det ikke havde nogen Myndighed til at bevirke nogen Forandring i den af Grossererersocietetets Komite i Overensstemmelse med den gjældende Børsorden truffne Bestemmelse, hvorover han havde besværet sig.

For at opnaa en Overenskomst med sine Kreditorer som den i de Indstævntes Erklæring af 15 December 1884 antydede erhvervede Citanten, der efter sit Anbringende ikke længere kunde finde dem alle, derefter under 27 Januar 1885 Bevilling til med Aar og Dags Varsel ved præklusivt Proklama at indkalde samtlige Firmaet G. A. Gedalia & Co.'s Kreditorer, og efter at det af ham i Henhold dertil udstedte Proklama var udløbet, og han havde truffet forskellige Foranstaltninger for at konstatere, at han derpaa havde truffet Overenskomst med alle de Kreditorer, der havde meldt sig efter Proklamaet — hvilke dog kun udgjorde et Mindretal af samtlige Firmaets Kreditorer — om Afgjørelsen af dettes Restgjæld til dem, samt efter at han paa Grundlag deraf havde begjært Konkursboet ekstraderet af Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling, hvad imidlertid blev afslaaet, da Boet var sluttet, — henvendte han sig under 23 Juli 1886 til de Indstævnte og anmodede om, at disse, da han saaledes befandt sig i det mod Slutningen af deres Erklæring af 15 December 1884 omtalte Tilfælde: ikke at kunne faa sit Bo ekstraderet, uagtet alle paagjældende Kreditorer havde samtykket deri, vilde give den sammesteds udtalte Anskuelse Anvendelse paa ham ved at indrømme ham Adgang til Børsen. De Indstævnte besvarede under 3 September 1886 imidlertid den saaledes skete Henvendelse derhen, at Komiteen ikke saa sig istand til at tilstede den af Citanten ønskede Afgang fra Børsordenen, hvorhos der i Svarskrivelsen tilføjedes: „Saa længe der ikke foreligger nogen endelig Retskjendelse, som konstaterer, at De ikke er berettiget til at begjære Boet ekstraderet, selv om De maatte have fyldestgjort Deres Kreditorer, eller for, at de Kredi-

torer, der ikke paany have anmeldt deres Fordringer i Henhold til det udstedte Proklama, derved ere prækluderede, kan Komiteen ikke finde Grund til at afvige fra Børsordenen“.

Kort efter anlagde en af de Kreditorer i Firmaet G. A. Gedalia & Co.'s Konkursbo, der ikke havde meldt sig efter det ovenomtalte Proklama, ved Hof- og Stadsretten Sag imod Citanten for at faa denne personlig dømt til at betale hans Restfordring paa Firmaet og Boet, men ved Rettens Dom af 10 Januar 1887, og efter at denne af bemeldte Kreditor var appelleret, ved Høiesterets Dom af 28 Juni 1888 blev Citanten fri-funden, idet det statueredes, at det indtalte Krav var prækluderet overfor Citanten personlig som Firmaets Chef ved det af ham udstedte, nysnævnte præklusive Proklama, uanset at Kravet ved en eventuel Reassumption af Konkursboet maatte erkjendes berettiget til yderligere Udlodning i dette. Støttende sig til denne Høiesteretsdom begjærede Citanten atter i Skrivelse til de Indstævnte af 4 Juli 1888 at faa Adgang til Børsen i Børstiden, idet han gjorde gjældende, at han ialfald nu ved bemeldte Dom havde fyldestgjort den i Komiteens ovenfor anførte Skrivelse af 3 September 1886 stillede Betingelse for saadan Adgang: at erhverve endelig Dom for, at de Kreditorer, der ikke paany havde anmeldt deres Fordringer i Henhold til det oftnævnte Proklama, derved vare prækluderede. I Svar derpaa af 30 Oktober 1888 blev det imidlertid meddelt Citanten, at Komiteen ikke kunde betragte de af samme tidligere stillede Betingelser for Citantens Adgang til Børsen som fyldestgjort ved den nævnte Høiesteretsdom af 28 Juni 1888, og Citanten anlagde derpaa nærværende Sag, hvorunder han, som anført, har paastaet sig ved Dom overfor de Indstævnte kjendt adgangsberettiget til Børsen i Børstiden.

Naar Citanten har ment at kunne støtte den af ham saaledes nedlagte Paastand derpaa, at der, selv forudsat Gyldigheden af den af de Indstævnte vedtagne Børsorden, skal særlig ved den ovenfor citerede, i Indstævntes Skrivelse af 3 September 1886 indeholdte Udtalelse være givet ham et de Indstævnte forbindende Tilsagn om, at de uden Hensyn til Børsordenens Bestemmelser vilde give ham Adgang til Børsen, naar han havde fyldestgjort den ene af de to deri opstillede Betingelser, samt at han, som anført, har opfyldt den ene, nemlig den sidste af disse Betingelser, da kan der ikke gives ham Medhold i, at der i den ommeldte Udtalelse skulde indeholdes et saadant, Komiteen retlig forpligtende Tilsagn til, uafhængig af dens eget Skjøn om det Oplyste, at dispensere fra Børsordenen, og det vil saaledes være overflødigt at komme nærmere ind paa, om særlig den i Skrivelsen sidst nævnte Betingelse er opfyldt.

Citanten har imidlertid endvidere gjort gjældende, at de Indstævnte have savnet Myndighed til at vedtage den af dem

paaberaabte, først i 1876 trykte Børsorden, og at dens Bestemmelser, særlig dens § 2, maa være uden retlig Betydning. For saa vidt de Indstævnte herimod have anført, at Citanten saavel under hele sin tidligere Optræden som endnu i Forligsklagen maa siges selv at have erkjendt Børsordenens Gyldighed og derfor at være afskaaren fra nu at bestride samme, idet han kun har støttet sin Paastand paa det særlige Tilsagn, der, som allerede omtalt, fra de Indstævntes Side skulde være givet ham om under visse Betingelser at afse fra Børsordenens Bestemmelser for hans Vedkommende, da kan der ikke gives dem Ret heri, idet Citanten meget mere maa antages fra først af saavel at have bestridt Gyldigheden af Børsordenens Bestemmelser som at have benægtet, at disse, selv deres Gyldighed forudsat, kunde udelukke ham fra Adgang til Børsen, om han end samtidig, for hurtigere at opnaa saadan Adgang, søgte at opfylde de Betingelser, hvorunder han antog, at de Indstævnte godvillig vilde indrømme ham samme.

Men derimod kan der ikke gives Citanten Medhold i, at den af de Indstævnte vedtagne Børsorden, særlig dens § 2 om Adgang til Børsen i Børstiden, ikke skulde være retlig gyldig og forbindende. I Mangel af udtrykkelige Lovbestemmelser herom findes det nemlig at være begrundet i og at følge af selve Forholdets Natur, at Grosserer-societetet, af hvilket alle Grosserere ifølge Pl. af 10 Februar 1818 skulle være Medlemmer, men hvortil Citanten ikke selv hører, saavel tidligere har havt som fremdeles har Myndighed til at træffe de fornødne nærmere Bestemmelser om Afholdelsen af og Adgangen til Børsen, og de i Børsbygningen daglig afholdte Forsamlinger af Grossererne eller, som de tidligere kaldtes „Kjøbmændene“, og dette stemmer ogsaa i det Hele med Alt, hvad der under Sagen er oplyst om de ældre faktiske Forhold, jfr. ogsaa Børsordonantzen af 18 Juni 1692 §§ 1 og 9 og Anordningen om Børsens Holdelse af 22 December 1808 §§ 2, 8 og 9, jfr. kgl. Resolution 1 Juni 1816 samt Frdn. af 4 August 1742 § 11, medens denne Myndighed, som allerede i Kjendelsen af 1 April f. A. udtalt, ikke kan støttes blot paa den Omstændighed, at Grosserer-societetet i 1857 er blevet Ejer af Børsbygningen, og ligesom det følger af § 12 i Anordningen af 23 April 1817, at de Indstævnte i det Hele have udøvet den omtalte Myndighed paa Grosserer-societetets Vegne, saaledes er det en Følge af den stedfundne Udvikling, jfr. kgl. Resolution 6 April 1842 og Lov af 29 December 1857 § 31, at de af Komiteen paa dette Omraade truffne Forskrifter ialfald kun ganske undtagelsesvis have behøvet Regjeringens Sanktion.

Citanten har imidlertid, som anført, endvidere benægtet, at han, selv naar Gyldigheden af § 2 i Børsordenen anerkjendes, kan være udelukket fra Adgang til Børsen, hvad det, som alle-

rede udtalt i Kjendelsen af 1 April f. A., ikke kan tilkomme de Indstævnte at afgjøre med endelig Gyldighed. Der findes nu ogsaa at maatte gives Citanten Medhold i, at Bestemmelsen under Nr. 2 af nævnte § 2 om, at „straffede eller berygtede Personer“ ere udelukkede, ikke rammer ham, thi vel er Citanten ved Høiesterets Dom af 24 December 1880 bleven anset efter Straffelovens § 257 med simpelt Fængsel i 14 Dage, men ganske bortset fra, om ikke de Indstævnte maa siges ved hele den fra deres Side stedfundne Brevvexling at have frafaldet at gjøre den nævnte Bestemmelse gjældende overfor ham, findes hverken den Citanten saaledes idømte Straf, der senere ved kongelig Resolution blev forandret til en Bøde paa 100 Kr., eller selve Beskaffenheden af det Forhold, for hvilket han blev dømt, at kunne hjemle Anvendelsen af den omtalte formentlig kun til infamerende Straffe sigtende Udelukkelsesbestemmelse.

Derimod skjønnes det at maatte blive en Følge af Bestemmelsen i § 2 Nr. 3 i Børsordenen, hvorefter Personer, der ikke efter Fallit have faaet deres Boer udleveret til fri Raadighed, ere udelukkede fra Børsen, at Citanten ikke kan være berettiget til Adgang til samme, da det, efter at hans Konkursbo var blevet reassumeret til Udlodning af et senere indbetalt, Boet tilkommende Beløb, og efter at Citanten i den Anledning havde begjært Boet ekstraderet til fri Raadighed, idet han fremlagde de Overenskomster, som han havde truffet med alle de Kreditorer, der havde meldt sig efter det ovenomtalt: præklusive Proklama, og som indeholdt Samtykke til saadan Extradition, ved Høiesterets Dom af 2 December 1887 er blevet statueret, at den saaledes begjærede Overleverelse til fri Raadighed ikke kunde finde Sted, eftersom der ikke forelaa nogen Erklæring fra de øvrige i Konkursboet anerkjendte Kreditorer, der ikke havde meldt sig efter det nævnte Proklama.

Som Følge heraf vil den af Citanten nedlagte Erstatningspaastand heller ikke kunne tages til Følge. De af Parterne gjensidig fremsatte Henstillinger om Idømmelse af Mulkt for usømmelig Procedure m. m. findes der ikke tilstækkelig Grund til at tage til Følge. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 200. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Robert Emanuel Gerstrøm (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold og Opsætsighed samt Fornærmelser mod Politiet.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 Marts 1891: Arrestanten Robert Emanuel Gerstrøm og Tiltalte Emanuel Peter Andersen bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Nyegaard, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ifølge en efter den indankede Doms Afsigelse afgiven Lægeerklæring har Politibetjent Winkler atter henligget paa Hospitalet, hvorfra han udskreves den 25 April d. A., og Følgerne af den ham tilføjede Læsion syntes da ganske at være forsvundne, og han ansaas for fuldkommen helbredet og tjenstdygtig. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen for Robert Emanuel Gerstrøms Vedkommende anførte Grunde, samt idet intet Hensyn kan tages til en af ham efter Dommens Afsigelse given Fremstilling af det Passerede,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Robert Emanuel Gerstrøm, for Vold og Opsætsighed samt Fornærmelser mod Politiet og mod Tiltalte Emanuel Peter Andersen for Overtrædelse af Straffelovens § 108 anlagte Sag ere de, Tiltalte ved egen med det

iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse, Arrestanten ved de af Gjæstgiver Peter Davidsen, Politibetjentene Nr. 107 Nielsen og Nr. 236 Winkler samt Opvarter Johan Fritz Jørgensen — for de tre Førstnævntes Vedkommende under Ed — afgivne Forklaringer overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

I Anledning af, at der kort forud havde fundet Optøjer Sted i ovennævnte Gjæstgiver Davidsens Beværtning i Ejendommen Nr. 69 i Nyhavn, indfandt Politibetjent Nr. 107 Nielsen sig den 10 November f. A. om Eftermiddagen, iført Uniform, dersteds for nærmere at søge det Passerede konstateret. Da Arrestanten, som var tilstede i Beværtningen, udviste en drilende og usømmelig Adfærd overfor Nielsen, tog denne ham ved Armen for at føre ham ud. Arrestanten greb da Betjenten i Brystet og satte ham haardt op mod Muren, hvorved hans Kappe og Uhrkjæde itureves. Der blev nu sendt Bud efter Assistance, og kort efter kom Politibetjent Nr. 236 Winkler, der ligeledes var i Uniform, tilstede, hvorpaa begge Betjentene, tiltrods for Arrestantens Modstand, førte denne, der erklæredes for anholdt, ud af Lokalet og et Stykke henad Gaden, for at naa en Drosche, som de havde bestilt. Undervejs udskjældte Arrestanten, der fortsatte sin Modstand, Politibetjent Winkler for „Bondekarl“ m. m., og efter at Arrestanten havde kastet sig ned paa Gaden, sparkede han Winkler paa den indvendige Side af det venstre Knæ og iturev denne Betjents Kappe og Benklæder. Det lykkedes dog at faa Arrestanten transporteret til den bestilte Drosche, men her kastede han sig atter ned paa Vognens Dørtrin og sparkede om sig, hvorved han ramte Politibetjent Winkler paa venstre Haands Lillefinger. Tiltalte, der imidlertid var kommen tilstede og forgjæves havde opfordret Winkler til at lade Arrestanten gaa, greb nu, i den Hensigt at befri Arrestanten, fat paa Winkler og søgte at trække denne bort fra Arrestanten. Tiltrods herfor lykkedes det Betjentene at faa saavel Arrestanten som Tiltalte, hvilken Sidste nu ogsaa blev erklæret for anholdt, ind i Vognen og videre til Politistationen.

Som Følge af den dem af Arrestanten tilføjede Vold maatte begge de fornævnte Politibetjente samme Dag melde sig syge, og ved en Dagen efter foretagen Lægeundersøgelse fandtes der hos Nielsen en ringe Exkoration paa venstre Haands Langfinger, ligesom han angav at føle ringe Smerte for Berøring i Hjertekulen, hvilke Lidelser efter 2 Dages Forløb vare fuldstændig helbredede, hos Winkler dels paa Indsiden af venstre Knæ en diffus Svulst af Bløddelene med blaalig Dekoloration af Huden, medførende Ømhed for Tryk paa det læderede Parti samt Smerte ved stærk Flexion af Knæleddet, og naar han traadte haardt til paa Foden, dels paa venstre Lillefingers Strækkeside op mod Haanden en ca. $\frac{1}{2}$ “ lang Hudafskrabning. Fingeren var helbredet den

26 s. M., hvorimod Symptomerne fra Knæets Side holdt sig, om end Ømheden var noget formindsket. Den 8 December næstefter begyndte Winkler atter at gjøre Tjeneste, da Gangen var uhindret og der ikke længere fandtes Ømhed eller Svulst, men meldtes atter syg den 11 s. M., da de foran ommeldte Symptomer paany indfandt sig, og først den 31 næstefter tiltraadte han igjen sin Tjeneste. Ved en den 7 Januar 1891 foretagen ny Lægeundersøgelse angav han af og til at lide Smerte paa det tidligere læderede Sted og at lide af nogen Ømhed i Muskelsenerne bag paa Knæet, og denne Lidelse maa efter den undersøgende Læges Erklæring antages at hidrøre fra en Benhindebetændelse, som sandsynligvis ikke vil efterlade skadelige Følger for Winklers fremtidige Helbred, om end Læsioner af denne Art i forholdsvis sjældne Tilfælde senere kunne medføre meget alvorlige Benbetændelser. En efter Sagens Optagelse til Dom paa Foranstaltning af Røtten under 10 Februar d. A. foretagen fornyet Lægeundersøgelse gav i alt væsentligt samme Resultat.

Arrestanten har, efter først at have forklaret, at han var ganske uskyldig i det ham paasigtede Forhold, senere forandret denne Forklaring derhen, at han ved den paagjældende Lejlighed var saa beruset, at han ikke har nogen Erindring om, hvad der da passerede; men hertil kan der, efter de fremkomne Oplysninger, navnlig de foran nævnte Vidners edelige Udsagn og de beedigede Forklaringer, der ere afgivne af Overbetjent Nr. 26 Olsen og Politibetjent Nr. 246 Petersen ikke tages Hensyn, idet Arrestanten herefter maa antages at have været i fuldstændig tilregnelig Tilstand. Arrestanten, hvis opgivne Alder af 40 Aar af Retten er skønnet stemmende med hans Udseende, er anset bl. A. ved nærværende Rets Dom af 5 Februar 1876 efter Straffelovens § 100 og efter § 13. 3die Stykke, i Lov om Værnepligt af 6 Marts 1869 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Høiesterets Dom af 17 Oktober 1877 efter Straffelovens § 100 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage samt senest ved 15 Bataillons Krigsretsdom af 28 Juni 1878 efter Krigsartikel 11 og Subordinationsanordning 27 April 1792 I § 1 og 13 med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Tiltalte er født den 28 August 1859 og ikke funden forhen straffet. Som Følge af det Anførte ville de være at anse, Arrestanten efter Straffelovens §§ 100, 101 og 203, og Tiltalte efter Straffelovens § 108, 2det Stykke, jfr. § 46, efter Omstændighederne, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Nr. 212. Høiesteretssagfører Bagger
contra
Jens Peter Holgersen (Def. Lunn),

der tiltales for at have mishandlet sin Ægtefælle.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Marts 1891: Tiltalte Jens Peter Holgersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrøde Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne N. C. Olsen og C. Petersen, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de af Tiltalte afgivne Forklaringer i Forbindelse med de iøvrigt foreliggende Oplysninger maa det antages, at Tiltalte ikke blot ved de i den indankede Dom fremhævede Lejligheder, men ogsaa ofte i andre Tilfælde og paa anden Maade har behandlet sin Hustru saaledes, at hans Forhold mod hende i dets Helhed maa paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 202. Straffen findes at maatte bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og med den heraf følgende Forandring af Straffetiden bliver den indankede Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Bagger og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Murer Jens Peter Holgersen for at have mishandlet sin Hustru, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilvejebragte dermed stemmende Oplysninger følgende: Den 20 Oktober f. A. anmeldte Tiltaltes Hustru for Politiet, at Tiltalte, med hvem hun har været gift i 28 Aar, og med hvem hun i den Tid har levet sammen, naar undtages nogle faa Uger sidstafvigte Efteraar, den

foregaaende Nat havde mishandlet hende ved at slaa hende i Hovedet og paa Kroppen med sine Hænder, gribe fat i hende i Overarmene og knuge dem, kaste hende om paa Gulvet og op imod Væggen samt truet hende med en Knippel, som han holdt i Haanden. Ved samme Lejlighed forklarede Anmelderinden, at hendes Mand mange Gange havde gjort sig skyldig i et lignende Forhold mod hende samt revet hende ud af Sengen og lukket hende ude om Natten. Tiltalte har erkjendt, at han Natten til den 20 Oktober har taget fat i hendes Overarme og kastet hende hen paa en Stol og en anden Gang at have sat hende paa en Bænk, ligesom han ved en Lejlighed har holdt hende paa en Stol og truet hende med en Knippel, som han holdt over hendes Hoved uden dog at slaa hende, samt at han engang ved Nattetide har jaget hende ud af Sengen, og Tiltalte har erkjendt herved at have mishandlet sin Hustru. Tiltalte, der er født den 3 Marts 1839 og ikke forhen tiltalt eller straffet, vil for sit ovenfremstillede Forhold være at anse efter Straffelovens § 202 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Tirsdagen den 26 Maj.

Nr. 188. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Ane Kirstine eller **Anna Kristine Eriksen**, Jensens
Hustru (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 15 Januar 1891: Anna Kristine Eriksen, Jensens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør hun og at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, og Defensor, Prokurator Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Februar 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Steinthal, udreder Tiltalte Ane Kirstine eller Anna

Kristine Eriksen, Jensens Hustru, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Ane Kirstine eller Anna Kristine Eriksen, Jensens Hustru, der er født 7 Februar 1852 og anset ifølge Københavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 12 November 1880 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og er det i saa Henseende ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun den 5 December f. A. har paa Gaden overfaldet Louise Welley, Grønthandler Nielsens Hustru, og med knyttet Haand tilføjet hende flere Slag i Hovedet samt kastet hende omkuld paa Gaden. Tiltalte har om Anledningen til dette Overfald, som hun vil have udøvet i Hidsighed og uden Hensigt at tilføje Nielsens Hustru nogen Beskadigelse, forklaret, at hun var opbragt paa Nielsens Hustru, bl. A. fordi hun mente, at denne og hendes Mand uden Føje forulempede Tiltaltes Søn og en Dreng, Tiltalte havde i Pleje. Under en samme Dag foretagen Lægeundersøgelse af Nielsens Hustru angav denne, at hun som Følge af den hende overgaaede voldelige Behandling havde temmelig heftige Smerter, fornemlig i Hovedet, navnlig i venstre Tinding foran Øret, hvor der var ømt ved Berøring, og hvor der fandtes en ringe Svulst af Huden. Hun følte derhos almindeligt Ildebefindende, og hendes Tunge var let belagt. Hun var derefter sengeliggende fra den 6 til den 12 s. M. med Hovedpine, Svimmelhed og Kvalme samt daarlig Søvn, men dette Ildebefindende fortog sig derefter, saaledes at hun ved en den 17 s. M. stedfunden fornyet Lægeundersøgelse af hende endnu kun følte Smerter i venstre Tinding og Ringen samt Susen for venstre Øre i betydeligere

Grad end ellers. I en angaaende sidstnævnte Undersøgelse udstedt Lægeattest bemærkes det, at Nielsens Hustru i flere Aar har lidt af Hysteri og just befandt sig i den Periode, hvor Menstruationen ophører, hvilke Omstændigheder havde bevirket, at de hende bibragte Slag havde indvirket saa stærkt paa hendes Befindende, men at det iøvrigt ikke kan antages, at den hende tilføjede Overlast vil medføre varige skadelige Følger for hendes Helbred. Som Følge af det Anførte maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 203, og da Straffen i samme findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes tiltrædes, vil den være at stadfæste.

Nr. 173. Høiesteretssagfører Hansen
 contra
 Carl Joseph Thulin (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri og Vold samt for ved Anvendelse af Vold at have skaffet sig Varer paa Kredit.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 Januar 1891: Arrestanten Carl Joseph Thulin bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Tvermoes, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte vel tilbagekaldt den af ham afgivne, i Dommen fremstillede Tilstaaelse med Hensyn til hans Forhold ligeoverfor Detailhandler Lauritzen, men til denne af Intet bestyrkede Tilbagekaldelse vil der ikke kunne tages Hensyn.

Det fremgaar af to efter Dommens Afsigelse afgivne Lægeerklæringer, at Detailhandler Lauritzens højre Arm endnu lider af mangelfuld Bevægelighed i Albueledet, hvilken Svaghed antages ikke at kunne afhjælpes. Under Hensyn

hertil og iøvrigt i Henhold til den i Dommen givne Fremstilling af de faktiske Forhold findes Tiltalte at maatte anses efter Straffelovens § 203, Analogien af § 243, 1ste Led, og § 253, og Straffen vil efter Omstændighederne være at bestemme til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Det maa derhos efter de Høiesteret forelagte Oplysninger have sit Forblivende ved, at Tiltalte er dømt til efter udstaaet Straf at bringes ud af Riget, og med den af det Foranførte følgende Forandring i Straffetiden bliver saaledes Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Carl Joseph Thulin for Bedrageri og Vold samt for ved Vold at have skaffet sig Varer paa Kredit, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 5 Oktober f. A. om Eftermiddagen indfandt Arrestanten sig i Detailhandler Søren Christian Lauritzens Butik og forlangte udleveret paa Kredit 3 halve Flasker Bayerskøl, 1½ Pægl Brændevin og et Lys. Da Lauritzen, der tidligere havde givet Arrestanten Kredit paa Varer, imidlertid nægtede at overlade ham de rekvirerede Varer paa Kredit, blev Arrestanten, der var noget beruset, men dog i fuldstændig tilregnelig Tilstand, opbragt herover, og med en Ytring om, at han saa selv kunde tage Varerne, sprang han om bag Disken og tog 2 halve Flasker Bayerskøl, der stode paa en Reol bag Disken, dog ikke i den Hensigt at tilegne sig dem uden Vederlag, men for at faa dem paa Kredit. Lauritzen fratog ham imidlertid Flaskerne, og i Harmes over, at Lauritzen ikke vilde give ham Varer paa Kredit, greb Arrestanten nu fat i ham, hvorefter de kom op at brydes. Under Kampen faldt de om paa Gulvet, Arrestanten ovenpaa Lauritzen, og da Arrestanten var bleven endnu mere ophidset, tog han med begge sine Hænder fat om Haandleddet paa Lauritzens høire Arm og drejede den med alle sine Kræfter om.

Lauritzen gav sig nu til at jamre sig, men ikke destomindre tildelte Arrestanten, der vedblivende laa ovenpaa ham, ham flere Slag med knyttede Hænder, hvilke Slag ramte ham dels i Hovedet, dels paa andre Dele af Legemet. I Haab om derved at standse Arrestantens Voldshandlinger mod ham tilbød Lauritzen, der nu ingen Modstand gjorde, Arrestanten at ville give ham de forønskede Varer paa Kredit, saafremt han vilde holde op, og Arrestanten holdt da inde med at øve Vold mod Lauritzen og rejste sig op, hvorefter Lauritzen ligeledes rejste sig op og overleverede Arrestanten de af ham rekvirerede Varer, med hvilke Arrestanten gik bort. Udsalgsprisen for disse Varer var 46 Øre.

Ved den af Arrestanten mod Lauritzen øvede Vold fik denne, foruden en mindre Hudafskrabning under højre Øje, en meget alvorlig Luxation af højre Albu, der bevirkede, at han i et Par Maaneder aldeles ikke kunde bruge Armen. Siden den Tid har han vel delvis kunnet benytte den til lettere Arbejde, men ifølge en den 9 Januar d. A. udstedt Lægeerklæring vil han næppe nogensinde faa fuld Førlighed i højre Albued, idet der ganske vist vil holde sig en ringe Stivhed i Leddet, saaledes at han aldrig bliver istand til fuldstændig at udstrække dette Led. Kraften i Armen var ved Erklæringens Udstedelse endnu langt fra normal, og heller ikke Armens Flexionsevne havde naaet dens naturlige Grænse, og Erklæringen slutter med at udtale, at han endnu maa behandles et Par Maaneder, før det er muligt med absolut Sikkerhed og i tilbørlig bestemte Udtryk at udtale sig om Armens fremtidige Værdi som arbejdende Lem.

Arrestanten har forklaret, at det ikke var hans Hensigt med den af ham mod Lauritzen udøvede Vold at ville lemlæste ham for hele Livet, men kun at tildele ham en alvorlig Revselse. Han har derhos tilføjet, at han ikke tilsigtede at tvinge Lauritzen til at udlevere ham de omspurgte Varer paa Kredit, og heller ikke tænkte sig, at han ved sine Voldshandlinger kunde tvinge ham dertil, men han har paa den anden Side erkjendt, at det stod klart for ham, da Lauritzen tilbød ham Varerne paa Kredit, at det var de af ham mod Lauritzen alt udøvede Voldshandlinger og Frygten for de yderligere Voldshandlinger, han vilde til at udøve mod ham, der bevægede Lauritzen til at gjøre det nævnte Tilbud, samt at det var dette Tilbud, der bevirkede, at han holdt op med sine Voldshandlinger, som han ellers vilde have fortsat. Endelig har han fastholdt, at det var hans Hensigt at betale de Varer, han fik udleveret paa Kredit. Disse Arrestantens Forklaringer findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paa-dømmelse.

Endvidere har Arrestanten i September f. A. svingagtig solgt et til 20 Kr. vurderet Uhr, som han havde lejet af Uhrmager Ferdinand Vilhelm Cohen, paa Vilkaar at det skulde blive hans

Ejendom, naar han i Leje af det havde betalt et nærmere bestemt Beløb, hvilket Vilkaar ikke var opfyldt, da Salget fandt Sted.

Arrestanten har opgivet at være født den 22 December 1858, altsaa nu at være 32 Aar gammel, hvilket stemmer med, hvad der er skjønnet om hans Alder. Han er ikke funden forhen straffet her i Landet ved Dom, men har efter sin Forklaring mangfoldige Gange i Rettens Afdelinger for offentlige Politisager været mulkteret for Gadeuorden og Slagsmaal. Tvende mod ham i Aaret 1885 ved Rettens 4de Kriminelkammer og i Aaret 1890 ved Rettens 1ste Kriminelkammer henholdsvis for Vold og for Vold mod Politiet indledede Undersøgelser bleve sluttede med Politidirektørens Samtykke, mod at han vedtog til de nævnte Kamres Fattiggasser at bøde 100 og 200 Kr.

Som Følge af Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 203, Analogien af dens § 245 og efter dens § 253, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han, der er Udlænding og ikke de 5 sidste Aar har havt stadig Ophold i den danske Stat, i Medfør af Straffelovens § 16 vil være at dømme til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.

Torsdagen den 28 Maj.

Nr. 154.

Advokat Halkier

contra

Vilhelm Christiansen (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 December 1890: Tiltalte Vilhelm Christiansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Møller, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter

Omstændighederne bliver at forkorte til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesterets-sagfører Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Vilhelm Christiansen, der er født den 19 April 1863 og ikke fundet forhen straffet, for Bedrageri. Sagens Omstændigheder ere følgende: Efter at Grosserer og Brænderhandler Fritz Müller i December 1889 havde tilbudt Arbejdsmand Anders Sørensen, som i flere Aar havde arbejdet hos ham, for det Tilfælde at denne vilde anskaffe sig et Kjøretøj, Kjørselen for ham og gratis Staldrum til Hestene, blev der efter Aftale mellem bemeldte Anders Sørensen og Tiltalte, der havde logeret hos Sørensen siden Slutningen af September f. A., i Slutningen af forrige og Begyndelsen af indeværende Aar anskaffet et Kjøretøj, bestaaende af 2 Heste, en Arbejdsvogn og Seletøj samt 2 Par Dækkener og nogle Staldrekvisiter. Ved Kjøbet af Hestene, der kostede 465 Kr., var saavel Anders Sørensen som Tiltalte tilstede, ved Kjøbet af Vognen, der kostede 175 Kr., Tiltalte og Sørensens Søn, Forvalter Niels Peter Carl Theodor Sørensen, men Kjøbesummerne bleve i begge Tilfælde senere overbragte Sælgerne af Tiltalte alene. Seletøjet blev købt og samtidig betalt med 25 Kr. af Sørensen, og af Dækkenerne blev det ene Par købt og betalt med 6 Kr. af Tiltalte, og det andet købt og betalt med 4 Kr. af Sørensen. Kjøretøjet m. v. fik gratis Plads, Vognen paa fornævnte Grosserer Müllers Plads ved Citadelsvejen, Hestene og de øvrige Gjenstande i en derværende Stald, og med dette Kjøretøj, der dog delvis blev fornyet, idet den ene Hest blev bortbyttet mod en anden — ved hvilken Byttehandel saavel Tiltalte som Sørensen vare tilstede — besørgede derefter Tiltalte, der erhvervede Borgerskab som Vognmand heri Staden, saavel Kjørselen for Grosserer Müller som anden Vognmandskjørsel, indtil han den 24 Juni d. A. hemmelig forlod sit Logis hos Sørensen, medtagende sine derværende Ejendele, og samtidig tog med sig det nævnte Kjøretøj og Størstedelen af de øvrige Gjenstande. Samme Dag traf Sørensen Tiltalte paa Gaden og spurgte ham, hvad han havde gjort ved Kjøretøjet, og da Til-

talte hertil svarede, at det ikke kom Sørensen ved, og ved et senere Møde mellem dem samme Dags Aften, ved hvilket Sørensen udskjældte ham for en Tyveknægt, udtalte sig i lignende Retning, henvendte Sørensen sig til Politiet, idet han gjorde gjældende, at han var Medejer af Kjøretøjet. For Politiet nægtede imidlertid Tiltalte dette, hvilken Nægtelse han stadig har fastholdt under Sagen, og han sigtes nu for at have gjort sig skyldig i Bedrageri ved svigagtig at have benægtet fornævnte Anders Sørensens Medejendomsret til det oftnævnte Kjøretøj m. v., der er vurderet til ialt 800 Kr.

Anders Sørensen har i saa Henseende edelig forklaret, at efter at Grosserer Müller havde gjort ham det nævnte Tilbud, blev han og Tiltalte, paa dennes Forslag, enige om i Fællesskab at anskaffe sig et Kjøretøj, saaledes at hver af dem skulde udrede Halvdelen af Omkostningerne ved Anskaffelsen, og at de skulde være halvt om Indtægterne af og Udgifterne ved samme, hvorhos Tiltalte, der skulde kjøre Kjøretøjet og derfor forlods ugentlig have 8 Kr., skulde for egen Regning løse Borgerskab som Vognmand. I Overensstemmelse hermed blev Heste, Vogn, Seletøj og Dækkener indkjøbte for de ovennævnte Beløb, tilsammen 675 Kr., hvorhos der endvidere blev indkjøbt nogle Staldrekvisiter for ialt ca. 9 Kr., og af det samlede Beløb ca. 684 Kr. udredede Sørensen ca. 320 Kr., medens Tiltalte betalte Resten. Hvad Tiltalte saaledes betalte udover Halvdelen af den samlede Anskaffessum, blev udjævnet derved, at Sørensen eftergav ham den Leje, som han skyldte denne for sit Logis hos ham i 3 Maaneder. De Penge, Sørensen saaledes udredede, fik han dels ved at hæve et Beløb af 215 Kr. 80 Øre, som han havde indestaaende paa Kontrabog i Arbejdernes Byggeforening, og hvoraf han leverede Tiltalte 200 Kr. som Bidrag til Betaling af Hestene, dels ved af sin ovennævnte Søn at laane 100 Kr., der overleveredes Tiltalte i 2 Gange som Bidrag til Betaling af Vognen og Hestene. Da Indtægterne af Kjøretøjet i Begyndelsen vare smaa, oppebar Tiltalte disse og afholdt alle Udgifterne indtil hen i Marts d. A., men fra dette Tidspunkt og til Tiltalte fjærnede sig med Kjøretøjet, delte han og Sørensen Indtægterne og Udgifterne efter ugentlige, i Reglen mundtlige Afregninger mellem dem, dog at Tiltalte forlods af Indtægtsoverskudet oppebar 8 Kr. ugentlig, og Sørensen, naar Overskudet nu og da var for lille eller intet, tilskjød, hvad der manglede i de 8 Kr. Tiltalte var utilfreds med Kompagniskabet og udtalte flere Gange, at det var bedre, om en af dem overtog hele Kjøretøjet, og særlig ønskede han selv at blive Enejer af det, i hvilken Anledning han en Søndag i Juni Maaned d. A. var hjemme hos sin Fader for, efter hvad han sagde, at anmode denne om at laane ham saa mange Penge, at han kunde udkjøbe Sørensen, men den paafølgende Dag fortalte han denne, at hans Fader

ikke vilde indlade sig paa at laane ham Penge. Da Grosserer Müller, som havde hørt Tale om, at enten Tiltalte eller Sørensen skulde overtage hele Kjøretøjet, overfor Tiltalte udtalte, at saafremt Sørensen overtog det, vilde han lade ham beholde Kjørselen for sig, medens han derimod ikke vilde lade Tiltalte vedblive at kjøre for sig, hvis denne blev Eneejer, fjærnede Tiltalte sig som ommeldt hemmelig med Kjøretøjet og skyldte da Sørensen foruden Leje for Logiset fra Nytaar endvidere 28 Kr., som denne havde lagt ud for ham til Erhvervelse af Borgerskabet, og 16 Kr. 33 Øre, som Sørensen havde betalt for ham for Fourage til Hestene.

Ligesom det ved det Oplyste er godtgjort, at fornævnte Sørensens Hustru, efter Fuldmagt fra sin Mand, den 3 Januar d. A. paa en ham tilhørende Kontrabog med Arbejdernes Byggeforening har hævet et Beløb af 215 Kr. 80 Øre, saaledes bestyrkes hans ovennævnte Forklaring i væsentlige Punkter ved de af hans Hustru og fornævnte Søn i Sagen afgivne, ligeledes beedigede Forklaringer. Førstnævntes Forklaring gaaer nemlig ud paa, at hun, forinden hun hævdede de ommeldte Penge, havde hørt sin Mand og Tiltalte tale om, at de vilde købe et Kjøretøj i Fællig, og vidste fra sin Mand, at han vilde anvende 200 Kr. af de nævnte Penge til Betaling af dette, at hun ved sin Hjemkomst med Pengene, i Kjøkkenet i deres Lejlighed leverede dem til sin Mand, at han umiddelbart herefter gik ind i Tiltaltes Værelse, der stødte op til Kjøkkenet, og at hun, der vidste, at Tiltalte skulde have de 200 Kr., eftersom han skulde sørge for Betalingen af Kjøretøjet, hørte — idet Døren mellem Kjøkkenet og Værelset stod aaben — at hendes Mand sagde til Tiltalte: „Her er Pengene“, og at denne derpaa lod falde nogle Ord, der gjorde det tydeligt, at han tog mod Pengene. — Sidstnævnte har forklaret, at han laante sin Fader 100 Kr., for at denne kunde blive istand til delvis at betale det Kjøretøj, der skulde anskaffes, og at disse Penge bleve betalte i to Gange, henholdsvis i Slutningen af December f. A. og Begyndelsen af Januar d. A., at Tiltalte overfor ham udtrykkelig har udtalt, at hans Fader og Tiltalte i Fællesskab ejede det nævnte Kjøretøj, at han nogle Gange har været tilstede ved den ugentlige Regnskabsafreggelse mellem hans Fader og Tiltalte og et Par Gange ført denne tilbogs, og at de da delte det Overskud, som var fremkommet, dog først efter at Tiltalte af det havde faaet 8 Kr. i Ugeløn som Kudsk, at han yderligere ialtfald endnu engang har været Vidne til, at hans Fader betalte Tiltalte 8 Kr. i Løn, og at han forstod dette saaledes, at Indtægterne af Kjøretøjet ikke havde været store nok til, at Lønnen deraf kunde udredes, og at han efter Tiltaltes Anmodning var med denne, da han købte det ene Par Dækkener, for at han, som Tiltalte sagde, skulde se, hvad de kostede.

Ved de af forskellige under Sagen afhørte Personer afgivne tildels beedigede Forklaringer i Forbindelse med, hvad Tiltalte og Anders Sørensen i saa Henseende selv have forklaret, maa det derhos anses godtgjort, at de begge overfor de Personer, med hvem de kom i Berøring i Anledning af Anskaffelsen af det nævnte Kjøretøj, overfor fornævnte Grosserer Müller, der stadig erlagde Betalingen for de for ham med Kjøretøjet præsterede Kjørseler til Sørensen, overfor den Fouragehandler, der leverede Fourage til Hestene, og overfor Andre, der kunde have Interesse heri, ere optraadte som dem, der ejede Kjøretøjet i Fællesskab, og at disse Personer ogsaa ere gaaede ud fra, at dette var Tilfældet, og herimod findes det ikke at have nogen Betydning, at Sørensen, efter hvad der er forklaret af nogle under Sagen afhørte Vidner, en enkelt Gang skal have udtalt, at han ikke havde nogen Part i Kjøretøjet, eftersom Sørensen har bemærket, at forsaavidt han har udtalt sig saaledes, er det sket, fordi han ikke ønskede, at den Vognmand, der tidligere havde havt Kjørselen for Grosserer Müller, og som var vred over, at en Anden havde faaet Kjørselen, skulde vide, hvorledes hans Forhold til Kjøretøjet var.

Tiltalte har indrømmet, at han overfor Alle er optraadt paa saadan Maade, at de maatte faa Indtrykket af, at Kjøretøjet ejedes af ham og Sørensen i Fællesskab, at han af Sørensen har erholdt 100 Kr. til Anskaffelsen af Kjøretøjet, hvilke 100 Kr. Sørensen laante af sin fornævnte Søn, at Sørensen iøvrigt har forstrakt ham med Penge dels til Anskaffelse af Seletøjet og Borgerskabet, dels af og til til Fourage til Hestene, og at han, kort forinden han fjernede sig med Kjøretøjet, var hjemme hos sin Fader for at faa denne til at sætte Penge i Kjøretøjet; men han har ikke destomindre, som ommeldt, vedblivende benægtet Sørensens Medejendomsret til det, ligesom han har benægtet, at han, foruden de 100 Kr., har faaet 200 Kr. af Sørensen til Kjøretøjet, at han nogensinde har delt Overskudet af det med denne eller modtaget Løn af ham, og at han nogensinde er bleven ham Noget skyldig for Logiset, for hvilket han altid prompte vil have erlagt Betalingen. Efter hans Forklaring var det ham alene, som anskaffede Kjøretøjet m. v. for ialt ca. 680 Kr., som han betalte, dels med 100 Kr., som han laante af Sørensen, dels med Penge, som han enten paa anden Maade skaffede tilveje eller havde i Behold, og Grunden til, at det blev givet Udseende af, at Kjøretøjet ejedes af ham og Sørensen i Fællesskab, var ene den, at Grosserer Müller ventelig ikke vilde overlade ham som Eneejer af Kjøretøjet Kjørselerne for sig og gratis Staldrum til Hestene, ligesom de ugentlige Afregninger, der, som han har erkjendt, fandt Sted mellem ham og Sørensen, alene var begrundede i, at Sidstnævnte oppebar Kjørselspengene fra Müller og undertiden modtog og betalte Fouragen, og Til-

taltes Anmodning til sin Fader om at sætte Penge i Kjøretøjet havde Hensyn til, at Tiltalte agtede, foruden den Vogn, han havde, at anskaffe en Drosche. Tiltalte har endvidere fastholdt, at han har betalt Sørensen tilbage saavel de Penge, som denne havde lagt ud for ham for Sæletøjet og Borgerskabet, som de 100 Kr., han havde laant af Sørensen, og at han i det hele ikke var Sørensen Nogetsomhelst skyldig, da han den 24 Juni fjernede sig med Kjøretøjet.

Ligesom det imidlertid maa anses for lidet sandsynligt, at Anders Sørensen — saaledes som Tiltalte har udtalt — uden at have nogensomhelst Fordel deraf, ene af Venskab for Tiltalte, hvem han ikkun kjendte lidet til, skulde have forstrakt ham med Penge, som han endog delvis selv maatte laane, paa Skrømt være optraadt som Medejjer af Kjøretøjet, saavel ved Anskaffelsen, hvorved han bl. A. udsatte sig for at blive Sælgerne af de forskellige Gjenstande ansvarlig for Købesummerne, som senere, og i det hele paa de forskjelligste Maader have staaet Tiltalte bi, saaledes taler den Omstændighed, at Tiltalte og Sørensen stadig overfør dem, der kunde have Interesse deri, ere optraadte som og af dem ere blevne antagne for at være i Kompagniskab om Kjøretøjet, i høj Grad for, at de ogsaa have været det. Naar hertil kommer, at Tiltalte kun delvis har været istand til at gjøre Rede for, hvorfra han havde de Penge, som han vil have anvendt til Anskaffelse af Kjøretøjet, idet han for et større Beløbs Vedkommende ikkun har forklaret, at han havde samlet sig det under tidligere Tjenester — en Forklaring, der er ganske ubestyrket — og at hans Forklaringer, der i alt Væsentligt ere ubestyrkede, paa flere andre Punkter bære Usandsynlighedens Præg og paa enkelte ved det iøvrigt Oplyste have vist sig ikke at stønne med Sandheden, medens Anders Sørensens Forklaringer paa væsentlige Punkter ere bestyrkede ved Sagens øvrige Oplysninger, findes Sidstnævntes Forklaring om at være Medejjer af Kjøretøjet at maatte lægges til Grund, og Tiltaltes i modsat Retning gaaende at maatte forkastes. Da det derhos ikke kan betvivles, at Tiltalte har benægtet Anders Sørensens Medejjendomsret til Kjøretøjet i bedragerisk Hensigt, vil han for sit ommeldte Forhold være at anse efter Analogien af Straffelovens § 252, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 201. Høiesteretsagfører Asmussen

contra

Peder Vilhelm Larsen (Def. Halkier),

der tiltales for Vold og Opsætsighed samt Fornærmelse mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Marts 1891: Arrestanten Peder Vilhelm Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Overauditor Wolff og Bøcher, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ifølge en af Politilægen den 13 d. M. afgiven Erklæring har Politibetjent Thomsen, efter at være bleven udskreven af Hospitalet den 11 Februar d. A., atter været indlagt sammesteds fra den 24 s. M. til den 15 Marts, hvorpaa han, efter at være sat til Tjeneste den 24. paany blev sygemeldt den 31 Marts og, efter at være kommen i Tjeneste den 13 April, atter har været sygemeldt siden den 25 s. M. Efter Erklæringen lider han efter al Sandsynlighed af en Benhindebetændelse paa venstre Skinneben med betydelig Ømhed for Tryk og noget haltende Gang, og Erklæringen gaar endvidere ud paa, at denne Affektion staar i nøjeste Sammenhæng med den ham tilføjede Læsion, og at det ikke kan afgjøres, hvorvidt den vil have Indflydelse paa hans fremtidige Helbred, men at det er mest sandsynligt, at Sygdommen vil vare længe.

I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, samt idet intet Hensyn kan tages til den af Tiltalte efter Dommens Afsigelse afgivne Forklaring om Intet at kunne erindre af det Passerede, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at maatte forlænges til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte

til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Peder Vilhelm Larsen for Vold og Opsætsighed samt Fornærmelser mod Politiet anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da han den 13 Januar d. A. i noget beruset, men fuldkommen tilregnelig Tilstand paa Blegdamsvejen gjorde sig skyldig i Polituorden, blev han af den patrøillerende Politibetjent Nr. 297 Thomsen, der var iført Uniform, sat under Anholdelse. Arrestanten gik et Øjeblik rolig med Betjenten, men standsede saa pludselig og tildelte denne med sin med Kapsko beklædte Fod et Spark paa den nederste Del af venstre Ben, hvilket bevirkede, at Thomsen slap det Tag, han havde i Arrestanten, og sprang et Skridt tilbage, hvorved han undgik at rammes af et Par andre Spark, som Arrestanten umiddelbart efter rettede mod ham. Arrestanten løb derpaa ind i en Gaard, hvor han, da Politibetjent Thomsen ved den ham tilføjede Vold var bleven utjenstdygtig, blev paagreben af en tilstedekommen, civilklædt Politibetjent — om hvis Stilling som saadan Arrestanten iøvrigt var uvidende — og en civil Person. Med disse fulgte han rolig et Stykke henad Vejen, indtil han atter, efter at have sparket dem uden dog at tilføje dem nogen Skade, undveg ind i en Gaard, hvor han paany blev paagreben af Politibetjent Nr. 426 Mogensen, der nu i Forening med Politibetjentene Nr. 315 Olsen og Nr. 524 Frandsen førte ham til Politistationen. Under Transporten gjorde Arrestanten mod Betjentene, der alle vare uniformerede, den Modstand, han kunde, men paa Grund af deres store Overmagt lykkedes det ham ikke at tilføje dem nogen Vold. Endelig udskjældte Arrestanten, da han var kommen til Stationen, Betjentene for „Tyveknægte“, „Labaner“ m. m. Politibetjent Thomsen blev som Følge af den ham overgaaede Vold strax indlagt paa Kommunehospitalet, og ifølge en af vedkommende Overlæge den 29de næsteften afgiven Erklæring led han af en Kontusion af venstre ydre Ankel, dog uden Brud, hvis Helbredelse vilde udkræve længere Tid, efter Skjønnende en Maaned. Arrestanten vil ikke have havt til Hensigt at tilføje Thomsen nogen Skade, men alene at øve den Vold mod denne, som var nødvendig, for at han kunde fri sig for Anholdelse. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, der er født den 17 November 1858 og ofte tidligere straffet, senest ifølge Rettens Dom af 6 December 1884

efter Straffelovens § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, være at anse efter Straffelovens §§ 100, 101 og 203, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 198.

Advokat Halkier

contra

Peter Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Frederikshavns Kjøbstads Extrarets Dom af 17 December 1890: De Tiltalte, Peter Nielsen og Christian Emmanuel Sødergreen Beck, bør hver straffes med 10 Slag Ris samt betale alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Hesse 12 Kr. og til Defensor Prokurator Poulsen 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsøverrets Dom af 2 Februar 1891: Tiltalte Christian Emmanuel Sødergreen Beck bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Tiltalte Peter Nielsen ikjendte Straf bør Underretsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte Peter Nielsen og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Sælærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peter Nielsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Drengene Peter Nielsen, der er født den 27 April 1880, og Christian Emmanuel Sødergreen Beck, der er født den 6 April 1878, og af hvilke ingen forhen har været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Delagtighed i denne Forbrydelse. Ved Tiltalte Peter Niensens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han, der Søndag Formiddag den 2 November f. A. havde begivet sig ud paa en ved Frederikshavn Kjøbstad beliggende Fælle, hvor Stenhugger Mogens Jensen paa sin der-værende Arbejdsplads har et Arbejdsskur af Træ staaende, er sammen med den niaarige Christen Andersøn Bertelsen gaaet ind i det ommeldte, som det maa antages, aabne Træskur, hvor de tilegnede sig 2 Stenhamre, 2 Jernkiler og en lille Blikæske, hvilke Gjenstande tilhørte den nævnte Stenhugger Jensen og af ham opbevarede i Skuret. Af disse Gjenstande forærede Tiltalte Nielsen senere sin Broder Blikæsken, hvorimod de 2 Hamre og Kilerne foreløbig bleve gjemte paa Skydepladsen ved Plantagen. Samme Dags Eftermiddag viste Nielsen Medtiltalte Beck Hamrene og Kilerne, og Beck hjalp Nielsen og Bertelsen med at bære de omhandlede Gjenstande ind paa en Kjøbmands Tømmerplads, hvor de bleve gjemte, idet de 3 Drengene ved samme Lejlighed bleve enige om at dele de Penge, som de kunde faa ved Salget af Hamrene. Beck, der ikke strax vil have vidst, at de omhandlede Gjenstande vare stjaalne, har ved-gaaet, at han senere har erfaret, at dette var Tilfældet, men at han desuagtet Tirsdagen den 4 s. M., efter først i Forening med Nielsen at have taget Skafterne af Hamrene, har gjort Forsøg paa ved Drengen Bertelsen at faa dem solgt, hvilket dog ikke lykkedes; af Kilerne, som Nielsen havde foræret ham, men som forøvrigt maa antages at have været uden Pengeværdi, har han efter sin Forklaring kastet den ene bort og foræret den anden til en Smed. De tvende Hamre, af hvilke den ene er vurderet til 50 Øre og den anden til 64 Øre. og Blikæsken, der er vurderet til 10 Øre, ere under Sagen bragte til Stede, og Hamrene ere derhos udleverede til Bestjaalne, der har fra-faldet Krav paa yderligere Erstatning. Medens Tiltalte Beck i Medfør af Straffelovens § 56 in fine for den af ham saaledes udviste Meddelagtighed i det begaaede Tyveri ikke vil kunne straffes under denne Sag, vil Tiltalte Nielsen derimod være at anse efter Straffelovens § 233 med en Straf, der ved Underretts-dommen findes passende bestemt til 10 Slag Ris.

Fredagen den 29 Maj.

Nr. 172.

Advokat Hindenburg

contra

Søren Peter Laursen (Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 259.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 29 November 1890: Tiltalte Kjøbmand Søren Peter Laursen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Sagfører Busch 15 Kr. og til Defensor Prokurator Bjerregaard 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Januar 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Kjøbmand Søren Peter Laursen for Overtrædelse af Straffelovens § 259. Efter at et Tiltalte tilhørende Hus i Hornsyld, hvori han drev Kjøbmandsforretning, ved en den 13 August f. A. opstaaet Ildebrand var nedbrændt, hvorved tillige, som det maa antages, Størstedelen af det Tiltalte tilhørende, i Huset værende Indbo og Varelager brændte, hvorimod et ved Huset værende Bræddeskur, hvor Tiltalte havde et Parti Trævarer, navnlig Brædder, opbevaret, blev bevaret for Ilden, blev der —

da Tiltalte ifølge en den 31 August 1887 udfærdiget Police bl. A. havde forsikret sit Varelager, eller som det i Policen hedder: „Varer til Forhandling, inkl. Emballage, samt Butiks- og Pakhus-Inventarium og Indretning“, i det gjensidige Brand- og Livsforsikringsselskab „Danmark“ for 5000 Kr. — den 15 og 16 August f. A. af Inspektør ved bemeldte Selskab Th. Lund og tvende Vurderingsmænd, hvoraf den ene var tilkaldt af Selskabet og den anden af den Brandlidte, afholdt en Vurderingsforretning til Bestemmelse af den Tiltalte hos Selskabet tilkommende Erstatning. Under denne Forretning, under hvilken Tiltalte var tilstede, blev Værdien før Branden af Tiltaltes Handelsvarer i Henhold til de Opgivelser, der fremkom fra Tiltalte og hans Kommis, ansat til 5504 Kr. 69 Øre — altsaa til et større Beløb end den ovennævnte Forsikringssum — medens den ved Branden for disse Varers Vedkommende lidte Skade beregnedes til 4091 Kr. 29 Øre, og da Erstatningen ifølge Selskabets Statuter — hvoraf et Uddrag findes aftrykt paa Policen — i Tilfælde af, at de forsikrede Gjenstande befindes forinden Skaden at have havt en større Værdi end Forsikringsbeløbet, skal ansættes efter Forholdet mellem det Forsikredes Totalværdi og Forsikringsbeløbet, blev den Tiltalte eventuelt tilkommende Erstatning for Handelsvarer bestemt til 3716 Kr. 19 Øre. Ved den ovennævnte Ansættelse af Værdien af Varerne før Branden blev imidlertid ikke medtaget et Parti Brædder m. m., der, da Ildebranden fandt Sted, forefandtes i det ovennævnte Bræddeskur, og som efter de under Sagen fremkomne Oplysninger maa antages at have havt en Værdi af ca. 1025 Kr., og det er i saa Henseende oplyst, at da Inspektør Lund og Vurderingsmændene under Forretningen kom ind i Skuret og vilde medtage de ommeldte Varer under den nysnævnte Værdiansættelse, idet Lund betydede Tiltalte, at han maatte anse disse Gjenstande, der havde været i Tiltaltes Besiddelse i Brandens Øjeblik, som værende indbefattede under hans i „Danmark“ forsikrede Handelsvarer, erklærede Tiltalte med Bestemthed, at de paagjældende Brædder m. m. ikke tilhørte ham, men derimod forskjellige Folk, for hvilke han havde besørget dem indkjøbte, og som af ham havde faaet Tilladelse til at oplægge dem i Skuret, og da Tiltalte fastholdt denne Paastand, idet han derhos efter Lunds Forklaring udtalte sin Glæde over, at Brædderne m. m. vare reddede, da de Folk, hvem de tilhørte, ikke havde dem assurede, bleve Gjenstandene ikke medtagne under Tiltaltes Varebeholdning før Branden. Da Tiltalte imidlertid under det umiddelbart efter Branden over ham optagne Brandforhør havde forklaret, at det i Skuret værende ikke brændte Parti Brædder m. m. var ham tilhørende, hvilken Forklaring han derhos senere udenfor Retten havde gjentaget overfor Forhørsdommeren med Tilføjende, at Selskabet „Danmark“s Vurderingsmænd „havde været saa flinke“

mod ham ikke at medregne Partiet under de Gjenstande, der som reddede skulde fradrages ved Erstatningens Bestemmelse, uden hvilken Villighed han, efter hvad han udtalte, aldeles ingen Erstatning vilde have erholdt, blev der indledet kriminel Undersøgelse mod ham som sigtet for Assurancesvig. Under de derefter optagne Forhør har Tiltalte vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at hans anførte Erklæring under Vurderingsforretningen er usandfærdig, idet de omhandlede Brædder m. m. i Virkeligheden vare ham selv tilhørende eller, som han ogsaa har udtrykt sig, henlaa i hans Pakhus udelukkende for hans egen Regning og Risiko. Af nogle af ham opgivne Mænd var der vel før Branden talt med ham om, at de havde Brug for nogle Brædder, som de vilde tage hos Tiltalte; men hverken Antal, Dimensioner eller Prisen var bleven nærmere bestemt, og ingen Del af Partiet var udsondret som disse Mænd tilhørende, da Branden fandt Sted. Tiltalte har derhos under Forhørene udsagt, at det, som han har udtrykt sig, kun var hans Mening „at se at redde Lidt af Assurancen“, og at det „kun“ var af den Grund, at han bildte Vurderingsmændene ind, at de omhandlede Varer ikke vare hans Ejendom, og med Hensyn til, at han under det den 13 August optagne Brandforhør havde forklaret, at det ommeldte Vareparti slet ikke var assureret, har han udsagt, at det hermed kun var hans Mening, at den af ham for hans Varelager i det Hele tegnede Forsikring efterhaanden ved Lagerets Forøgelse var kommen til at staa i et saadant Misforhold til Lagerets virkelige Værdi, at han, selv om den tegnede Forsikringssum var bleven ham udbetalt, dog var bleven uden Erstatning for en stor Del af Lageret og navnlig for det ommeldte Parti.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 4 Juni 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 14.

Fredagen den 29 Maj.

Nr. 172.

Advokat Hindenburg

contra

Søren Peter Laursen (Def. Klubien).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Vel har nu Tiltalte under Proceduren for Extraretten gjort gjældende, at han under Vurderingsforretningen gik ud fra, at hans Lager af Tømmer og Brædder ikke var indbefattet under den omhandlede af ham i „Danmark“ tegnede Forsikring, eftersom han, da Forsikringen blev tegnet, ikke havde noget saadant Lager, samt at han, der under denne Forudsætning maatte være berettiget til at fordre, at de i Skuret under Branden beroende Brædder m. m. skulde lades ude af Betragtning ved Bestemmelsen af den ham hos „Danmark“ tilkommende Erstatning, antog, at han ikke gjorde sig skyldig i noget Ulovligt eller Strafbart ved at søge at opnaa dette Resultat ved under Vurderingsforretningen at afgive den ovenanførte usandfærdige Erklæring. Han har derhos til Støtte for sit nævnte Anbringende anført, dels at en Broder af ham, der samme Dag, som Branden fandt Sted, for Tiltalte gjorde Anmeldelse om denne til „Danmark“s Agent i Horsens, og som ved denne Lejlighed vil have spurgt en paa Agentens Kontor værende Fuldmægtig eller Kontorist, om Tiltaltes Beholdning af Brædder hørte med under Forsikringen, og af den Adspurgte vil have faaet dette Spørgsmaal besvaret benægtende, derefter havde underrettet Tiltalte om den Besked, han saaledes vilde have faaet paa Agentens Kontor — hvad Tiltaltes nævnte Broder, hvis nærmere Forklaring om Anledningen

til, at han gjorde den ommeldte Forespørgsel, iøvrigt er i Strid med Tiltaltes Forklaring, har bekræftet — dels at han, hvad der stemmer med det i Sagen oplyste, under Vurderingsforretningen undlod at opgive, at et mindre Parti Brædder, der havde ligget paa Loftet i Hovedbygningen, var brændt med denne, hvortil efter hans Anbringende Grunden netop var den, at han antog, at hans Beholdning af Brædder ikke gik ind under Forsikringen. Men under den i Anledning af hans anførte Anbringender over ham ved Extraretten foretagne Afhøring har Tiltalte dog erkjendt, at han — der iøvrigt ikke vil have været ganske ædru under Vurderingsforretningen, men som dog har erkjendt, at han ikke havde drukket mere, end at han nok vidste, hvad han sagde og gjorde, om det end, som han har udsagt, altsammen bagefter kun stod dunkelt for hans Erindring — tabte Tilliden til Rigtigheden af den Besked, han, som meldt, vil have modtaget af sin Broder, da Vurderingsmændene gik over i Bræddeskuret og begyndte at tale om det derværende Lager, idet han nok forstod, at det var Meningen efter dettes Værdi at foretage Afkortning i den ham tilkommende Branderstatning, samt at han da i et Øjeblik af Ubetænksomhed og Overilelse fandt paa at fremkomme med den omhandlede Usandhed for at klare Vanskelighederne.

Efter Policens ovenanførte Indhold og Sagens øvrige Omstændigheder er det nu i og for sig lidet antageligt, at Tiltalte skulde have staaet i den Formening, at hans Oplag af Trævarer, der vare bestemt til Forhandling, ikke skulde være indbefattet under Forsikringen, og Tiltaltes Broders foranførte Forklaring om den Besked, han vil have faaet paa Assuranceagentens Kontor, er ogsaa i Strid med den paagjældende Kontorbetjents Forklaring, ligesom den Omstændighed, at Tiltalte maa antages slet ikke at have omtalt en saadan et Par Dage i Forvejen modtagen Besked under Vurderingsforretningen, taler mod Rigtigheden af dette Anbringende; men i ethvert Fald maa det efter Tiltaltes egen Erkjendelse antages, at han i den Hensigt at afskjære yderligere Forhandling om det ommeldte Punkt og derved faa det afgjort til sin Fordel, har under Vurderingsforretningen fremsat det ham vitterlig usande Foregivende om, at de i Skuret opbevarede Trævarer ikke tilhørte ham, og det maa saaledes anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i en saadan svigagtig Omgang ved Benyttelsen af den paagjældende Forsikring, som maa paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 259. Efter hvad der foreligger, maa det antages, at Tiltalte ikke har faaet den ved Vurderingsforretningen bestemte Erstatning udbetalt af „Danmark“, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning. I Henhold til det Ovenanførte maa det billiges, at Tiltalte — der er født i Aaret 1865, og som, med Undtagelse af at han i 1889 har vedtaget at erlægge en

Bøde af 10 Kr. til Politikassen for Overtrædelse af Politivedtægten, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen er anset efter den nævnte Lovbestemmelse med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 181.

Advokat Klubien

contra

1) **Hans Christian Andersen**, 2) **Anders Søren Andersen**, 3) **Emil Oscar Alfred Hansen** og 4) **Hans Poul Christian Madsen**,

der tiltales, Nr. 1 og 2 for Tyveri, Nr. 3 for Tyveri og Meddelagtighed i Falsk og Nr. 4 for Falsk og ulovlig Omgang med Hittegods.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 26 August 1890: Arrestanterne Hans Chr. Andersen og Emil Oscar Alfred Hansen ville hver være at straffe med 25 Slag Ris, medens de Tiltalte Hans Poul Christian Madsen og Anders Søren Andersen ville være at anse, førstnævnte med 15 Slag Ris og sidatnævnte med 10 Slag Ris. Af Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor Sagfører Jørgensen 30 Kr. og til Defensor Kammer-assessor Jespersen 20 Kr., udrede H. C. Andersen og Emil O. A. Hansen in solidum tre Fjerdedele, medens de tvende andre Drengene udrede hver en Ottendedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Januar 1891: De Tiltalte Nr. 1 Hans Christian Andersen, Nr. 3 Emil Oscar Alfred Hansen og Nr. 4 Hans Poul Christian Madsen bør straffes med henholdsvis 25, 25 og 15 Slag Ris, hvorimod den af Tiltalte Nr. 2 Anders Søren Andersen forskyldte Straf bortfalder. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer og i Salær for Overretten til Prokuratorerne Steinthal og Lassen, 30 Kr. til hver, betaler Tiltalte H. Chr. Andersen med syv Sextendedele, og hver af de øvrige 3 Tiltalte med en Sextendedel, Tiltalte H. Chr. Andersen envidere in solidum med Tiltalte Hansen en Fjerdedel og in solidum med denne Tiltalte og Tiltalte Anders S. Andersen en

en Sextendedel, og Tiltalte Hansen in solidum med Tiltalte Madsen en Sextendedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Anders Søren Andersen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes at kunne henføres under Straffelovens § 235, og vil han som Følge heraf i Medfør af samme Lovs § 36 være at frifinde. For de øvrige Tiltaltes Vedkommende vil Dommen i Henhold til de i samme derfor anførte Grunde være at stadfæste, dog at Slagenes Antal for Hans Christian Andersen og Emil Oscar Alfred Hansen, af Hensyn til den lidte Varetægtsarrest, bliver at nedsætte til 20 for hver.

Det kan ikke billiges, at de 2 sidstnævnte Tiltalte imod Bestemmelsen i Plakat af 11 Maj 1810 § 2 ere blevne holdte i Varetægtsarrest efter Undersøgelsens Slutning.

Thi kjendes for Ret:

Anders Søren Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Slagenes Antal for Hans Christian Andersen og Emil Oscar Alfred Hansen bestemmes til tyve for hver. Advokaterne Klubien og Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 50 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sager ere de Tiltalte Nr. 1 Hans Christian Andersen, født den 17 Oktober 1879, Nr. 2 Anders Søren Andersen, født den 13 September 1877, Nr. 3 Emil Oscar Alfred Hansen, født den 16 Maj 1879 og Nr. 4 Hans Poul Christian Madsen, født den 3 Marts 1877, af hvilke ingen findes tidligere tiltalt eller straffet, aktionerede, de Tiltalte Nr. 1 og Nr. 2 for Tyveri, Tiltalte Nr. 3 for Tyveri og Meddelagtighed i Falsk og Tiltalte Nr. 4 for Falsk og ulovlig Omgang med Hittegods, og ere Sagens Omstændigheder efter de Tiltaltes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste

følgende: Fra deres Fader, Skræder Andersen i Odense, have de Tiltalte Nr. 1 og Nr. 2 dels hver for sig, dels i Forening og i Forbindelse med Tiltalte Nr. 3 begaaet forskellige Penge-tyverier. Det første af disse maa efter det Foreliggende antages at være begaaet 1ste Pintsedag, den 25 Maj f. A., af dem alle Tre i Forening, idet Tiltalte Nr. 1, efter sit eget, af de tvende Andre strax tiltraadte Forslag om at tilvende sig Penge af en paa en Kommode i Faderens Dagligstue henstaaende Sparebøsse, gik ind i Stuen, hvor han med en Lommekniv, som han i dette Øjemed havde laant af Broderen, Tiltalte Nr. 2, forsøgte at tage Penge ud af Bøssen, der imidlertid herved gik itu, hvorpaa han af dens Indhold udtog 86 Øre, med hvilke han atter gik ud til de 2 Andre, som ventede paa Gaden, og fortalte dem, at Bøssen var gaaet istykker for ham. Tiltalte Nr. 3 gik nu ind for at sætte Bøssen istand igjen og stjal ved denne Lejlighed af dens Indhold et Beløb af, som det maa antages, 1 Kr. 14 Øre, hvad han dog først meddelte Tiltalte Nr. 1, efter at Tiltalte Nr. 2 havde forladt dem. De ovennævnte 86 Øre anvendte de derefter alle Tre i Forening med en fjerde, ikke under Sagen tiltalt Dreng til en Sejltur og til Indkjøb af Hvedebrød, hvorimod de 1 Kr. 14 Øre forbrugtes paa en anden Sejltur, hvori Tiltalte Nr. 2 ikke deltog. I flere end dette ene Tyveri kan Tiltalte Nr. 2 efter det Foreliggende ikke antages at have deltaget, hvorimod han har tilstaaet, senere en Gang alene af samme Sparebøsse at have tilvendt sig 20 Øre.

De Tiltalte Nr. 1 og Nr. 3 have endvidere 2 Gange, som det maa antages den 31 Maj og den 1 Juni f. A., i Forening tilvendt sig henholdsvis 2 Kr. 45 Øre og 2 Kr. 25 Øre af bemeldte Sparebøsse, idet Sidstnævnte efter Førstnævntes Forslag begge Gange gik ind og tog Pengene, som de i Forbindelse med flere andre, ikke tiltalte Dreng brugte til Fornøjelser og Hvedebrød, ligesom endelig Tiltalte Nr. 1 den 2 Juni f. A. alene, af Bøssen tilvendte sig 85 Øre, som han, efter at have betroet Tiltalte Nr. 3, hvorledes han havde faaet dem, i Forening med denne forbrugte paa en Sejltur. — Angaaende de i bemeldte Sparebøsse forinden de nævnte Tyverier opsamlede Penge, der formenes at have udgjort ca. 10 Kr., har Skræder Andersen, under et paa Foranledning af nærværende Ret optaget Reassumptionsforhør forklaret, at de for Størstedelen vare opsamlede derved, at han af sine 2 tiltalte Sønners Ugeløn henlagde det Meste i Sparebøssen, ligesom han ogsaa selv af og til, saavelsom hans mindre Børn, henlagde Smaabeløb deri, men at det Opsparede dog paa ingen Maade i den Forstand kunde siges at tilhøre de nævnte Tiltalte, at de havde nogen Raadighed over samme, hvorimod Pengenes Anvendelse, om det end var hans Mening ved Lejlighed for samme at købe Et eller Andet til de tvende Børn, dog udelukkende og ganske uafhængig af dem beroede

paa hans Bestemmelse, og de tvende Tiltalte have ogsaa erkjendt, at de vare vel vidende om, at de ej maatte bruge Pengene eller havde nogen Raadighed over dem. I Overensstemmelse hermed har da ogsaa Skræder Andersen erklæret, at han anser sig som den ved de ovennævnte Tyverier i Virkeligheden Forurettede, men at han ikke gjør Paastand paa Erstatning og, paa Grund af den af Børnene udstaaede Varetægtsarrest, ikke ønsker dem straffede.

Fremdeles har Tiltalte Nr. 1 af en Æske, som hans Fader havde henstaaende paa Bunden af en Uhrkasse, i 2 Gange tilvendt sig 14 Kr., idet han første Gang, den 3 Juni f. A., tog 2 Kr., som han forbrugte i Selskab med en anden, ikke under Sagen tiltalt Dreng, hvem han fortalte, hyorfra han havde Pengene, og at der i Æsken fandtes endnu flere Penge, som det foreløbig aftaltes mellem dem, at han ogsaa skulde tage og give den anden en Del af; Anden-Dagen efter, den 5te s. M., tog Tiltalte Nr. 1 virkelig ogsaa sammesteds 12 Kr., som han dog beholdt selv, idet han med Undtagelse af 1 Kr. 27 Øre, som han efter Tyveriernes Opdagelse har tilbageleveret Faderen, anvendte Pengene til Indkjøb af et Uhr m. v.

Endelig have de Tiltalte Nr. 1 og Nr. 3 Søndagen den 15 Juni f. A. i Forening fra Førstnævntes Fader stjaalet en Tikrone-seddell, idet Tiltalte Nr. 3 for at skaffe Penge til en Skovtur, de ønskede at foretage, foreslog Tiltalte Nr. 1, at de skulde stjele Pengene af en Æske, som de vidste, stod i en Kommode-skuffe i Fornævntes Dagligstue, hvorpaa Tiltalte Nr. 1, der strax var enig heri, begav sig ind i Stuen, hvor han med en Kniv opbrød Æskens Laag og udtog Seddelen, som de derefter forbrugte sammen med flere Kammerater paa den omtalte Tur. Ogsaa den paafølgende Tirsdag og Onsdag stjal Tiltalte Nr. 1 alene af bemeldte Æske hver Gang 1 Kr., som han forbrugte til Slikkerier.

Foruden disse Tyverier er under Sagen endvidere Følgende oplyst: Fra Børstenbinder Jensens Lager i Ramsherred har Tiltalte Nr. 1, der var Bydreng hos ham, en Dag i afvigte Sommer stjaalet en Skurebørste og en Pudsebørste, af Værdi henholdsvis 16 og 25 Øre. Tiltalte Nr. 3 havde nemlig anmodet ham om at skaffe sig en Børste, dog uden at opfordre ham til at stjele den, og uden at Saadant, efter hans Paastand, har været i hans Tanke, og i Henhold hertil tilvendte Tiltalte Nr. 1 sig da de 2 Børster, som han leverede til Tiltalte Nr. 3, der, da han erfarede, at de vare stjaalne, Intet betalte for dem. Børsterne forærede Sidstnævnte med nogle Dages Mellemrum til sin Moder, hvem han indbildte, at de vare kjøbte for hans Drikkepenge.

Af fornævnte sin Principal blev Tiltalte Nr. 1 en Dag i afvigte Sommer sendt til dennes Hjem for at hente 1 Pd. Fiber-Straa, som han skulde bringe hen paa Værkstedet. Efter at

have hentet Straaene mødte han paa Hjemvejen Tiltalte Nr. 3 tilligemed flere andre Drengene. Efter at han havde fortalt sit Ærinde, bemærkede sidstnævnte Tiltalte, at der i Pakken var mere end 1 \mathcal{R} , og at de kunde beholde det Overskydende for at sælge det. Efter at det derpaa ved Vejning af Straaet havde vist sig, at der virkelig var $1\frac{1}{2}$ \mathcal{R} , tilvendte de sig det, til ca. 70 Øre vurderede $\frac{1}{2}$ \mathcal{R} , som foreløbig blev gjemt hos en af de tilstedeværende, ikke tiltalte Drengene, medens Tiltalte Nr. 1 bragte Resten til sin Principal. Efter et forgjæves Forsøg samme Dags Aften paa at faa det stjaalne Straa solgt, og efter at det senere var blevet gjemt hos Tiltalte Nr. 4 Hans Poul Chr. Madsen, der, efter at være gjort bekendt med, paa hvilken Maade Tilvendelsen af samme var sket, i Forening med de Tiltalte Nr. 1 og Nr. 3 gjorde nye frugtesløse Forsøg paa at sælge det paa forskellige Steder, besluttede Tiltalte Nr. 3 og 4 sig til at falbyde det til Bestjaalne selv, medens Tiltalte Nr. 1, af Frygt for Opdagelse, ved denne Lejlighed holdt sig borte. Børstenbinder Jensen fattede imidlertid strax Mistanke om, at det som Hestehaar falbudte Straa var ham fravendt, og beholdt det derfor, idet han til Tiltalte Nr. 3 sagde, at dennes Moder næste Dag kunde komme og hente Pengene for det. Da bemeldte Tiltalte og Tiltalte Nr. 4 derefter gik bort sammen, foreslog førstnævnte, at de skulde skrive en Seddel, undertegnet med hans Moders Navn og gaaende ud paa, at hun paa Grund af et daarligt Ben ikke kunde gaa ud, men at Pengene for Straaet kunde leveres til ham, for saa næste Dag ved Hjælp deraf at faa Pengene udbetalte. Tiltalte Nr. 4 var ogsaa strax villig hertil og skrev derpaa i sit Hjem, uden at Tiltalte Nr. 3 var tilstede, med Blaa-kridt paa en Lap Papir Følgende: „Jeg beder Dem at give min Dreng Pengene, da jeg er daarligt gaaende. Mad. Hansen“. Med denne Seddel henvendte Drengene, der senere vare trufne sammen, sig nu til Børstenbinder Jensen, som imidlertid, da han ønskede nærmere Oplysning om Sagens Sammenhæng, skrev til Mad. Hansen om det Passerede, hvorefter Forbrydelserne ved Politiets Medvirkning kom for Dagen.

Tiltalte Nr. 4 har fremdeles tilstaaet, at han den 23 Juni d. A. udenfor den Hempelske Boghandel i Odense paa Gaden har fundet en Portemonnaie med 1 Kr. 50 Øre i, som han beholdt og anvendte til forskellige Indkjøb, skjøndt det var ham bekendt, at Hittegods skal afleveres til Politiet.

Endelig har Tiltalte Nr. 1 erkjendt, at han en Dag i afgivte Sommer, da han havde indfundet sig i fornævnte Boghandel for at købe en Time-Tabel, har benyttet Lejligheden, da der Ingen var tilstede, til at tilvende sig en paa et Bord henstaaende lille Æske med Staalpenne til en anslaaet Værdi af ca. 40 Øre, hvorefter han dels selv brugte Pennene, dels forærede nogle af dem til sine Kammerater.

Om Erstatning er der under Sagen ikke Spørgsmaal, idet de Paagjældende enten have frafaldet Krav herpaa eller have faaet de dem fravendte Gjenstande tilbageleverede.

For de af dem saaledes udviste Forhold ville de Tiltalte Nr. 1 Hans Christian Andersen og Nr. 2 Anders Søren Andersen være at anse efter Straffelovens § 233, jfr. tildels § 54, medens de Tiltalte Nr. 3 Emil Oscar Alfred Hansen og Nr. 4 Hans Poul Christian Madsen, da det af dem begaaede Falsk findes at maatte henføres under Straffelovens § 268, ville være at anse, førstnævnte efter Straffelovens §§ 233, jfr. tildels § 54 og § 268, jfr. § 36, og sidstnævnte efter §§ 268 og 247, jfr. § 36. Straffene, der ved den indankede Dom, som har anset de Tiltalte Nr. 1 og Nr. 2 efter Straffelovens § 233, jfr. §§ 47, 62 og 36, Tiltalte Nr. 3 efter de samme §§ i Forbindelse med §§ 270 og 271 samt Tiltalte Nr. 4 efter § 270 samt §§ 271 og 47 samt efter § 247, jfr. §§ 36 og 62, ere bestemte til henholdsvis 25, 10, 25 og 15 Slag Ris, findes at kunne bestemmes til, for Tiltalte Nr. 1 25, for Tiltalte Nr. 3 25 og for Tiltalte Nr. 4 15 Slag Ris, medens for Tiltalte Nr. 2 den af ham udstaaede Vare-tægtsarrest i Henhold til Straffelovens § 58 findes at kunne træde i Stedet for den forskyldte Straf.

Mandagen den 1 Juni.

Nr. 194.

Advokat Klubien

contra

Adam Gottlob Østergaard (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 Februar 1891: Tugthusfangen Adam Gottlob Østergaard bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bøcher og Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tugthusfange Adam Gottlob Østergaard for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101. Han er født den 17 Januar 1858 og anset bl. A. ifølge Rettens Dom af 27 Juli 1878 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Rettens Dom af 23 August 1881 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Rettens Dom af 28 Januar 1882 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Rettens Dom af 14 Oktober 1884 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Arbejde i 18 Maaneder, ifølge Holsteinborg Birks Extraretsdoms af 18 April 1887 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter § 240 samt Lov 3 Marts 1860 §§ 1, 2 og 3, jfr. § 5, med lige Arbejde i 2 Aar, ifølge Rettens Dom af 15 Juli 1890 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og senest ifølge Rettens Dom af 21 Oktober 1890 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold. Dagen efter at han var ikjendt den sidstnævnte Straf, blev han af Politiet indlagt paa Kommunehospitalet, hvor han henlaa, indtil han den 5 December f. A. undveg derfra. Kort forinden sin Undvigelse stjal han en til 50 Øre vurderet Portemonnaie med deriværende 13 Kr. 50 Øre i rede Penge, der henlaa i en uaf-laaset Skuffe i et Bord, som stod paa den Stue, paa hvilken han var indlagt, og tilhørte den sammesteds indlagte Patient forhenværende Skibsfører Hans Christian Petersen. Dagen der-

paa blev han paany anholdt og den 8 December f. A. ført til Christianshavns Arresthus, hvor han blev hensat i en Enkeltcelle, men da denne sknlde renses og udluftes, herfra midlertidig overført til en anden Celle. Da han senere paa Dagen skulde føres tilbage til førstnævnte Celle, nægtede han at forlade den Celle, hvori han sad, men fulgte dog godvillig med, efter at Arrestvagtmaster Jul. Konstantin Charles Køhn var kaldt til Imidlertid var han bleven forbitret paa bemeldte Arrestvagtmaster dels paa Grund af disse Flytninger, dels fordi der om Natten, efter Vagtmasterens Ordre, holdtes et Gasblus tændt i hans Celle, idet han betragtede disse Forholdsregler som Chikaneri fra Vagtmasterens Side, og da denne den 10 December f. A. indfandt sig i hans Celle, udskjældte han ham derfor for Skurk og opfordrede ham til ikke mere at indfinde sig i hans Celle. Da Vagtmasteren herefter vilde trække sig tilbage, sprang han ind paa ham og tildelte ham flere Slag med knyttet Haand i Ansigtet samt slog ham paa venstre Haand, og da Opsynsbetjent Nr. 6 Henriksen nu vilde lægge sig imellem, slog han denne over Armene og iturev Opslaget paa hans højre Kappærme. Medens Opsynsbetjent Henriksen ikke havde nogen Men af den ham tilføjede Vold, fik Arrestvagtmaster Køhn ved den ommeldte mod ham udviste Adfærd nogen Dekoloration af Huden under højre Øje, ringe Svulst af Bløddelene og lidt Æmhed for Tryk paa Kindbenet, ligesom venstre Haands Tømmelfinger blev svullen omkring Leddet til Mellemlhaanden og noget æm for Bevægelsen, der blev noget indskrænket ved Flexion. Læsionerne i Ansigtet fortog sig dog i Løbet af et Par Dage, hvorimod Æmheden i Tømmelfingeren endnu ikke var fuldstændig hævet i Løbet af en Maaned, men Læsionerne kunne dog ikke antages at ville have skadelige Følger for Vagtmasterens fremtidige Helbred. Efter Tugthusfangens Forklaring var det ikke hans Hensigt at tilføje Arrestvagtmasteren eller Opsigtsbetjenten nogen Skade, men kun at give dem en mindre Tugtelse, og denne Forklaring findes ikke at kunne forkastes.

Som Følge af Foranførte vil han være at anse efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens §§ 100 og 101, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Tirsdagen den 2 Juni.

Nr. 54. **Jon Magnussen** paa egne og Medarvingers
Vegne (Lunn efter Ordre)

contra

Handelshuset **B. Muus & Co** ved dets Indehavere, Gros-
serer **Elias B. Muus** m. Fl. (Halkier),

betr. en Kautionsforpligtelse.

Reykjavik Bytingsdom af 3 November 1887: Indstævnte Magnus Jonsson bør til Citanten, B. Muus & Co. i Kjøbenhavn, betale 30,469 Kr. 60 Øre med 7 0/0 Renter fra 23 April d. A. til Betalingsdagen og endvidere 6 0/0 Renter af 38,469 Kr. 60 Øre fra 1 August 1886 til 23 April 1887. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage fra Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 25 Juni 1888: Hvis Kontraappellanten Magnus Jonsson efter lovlig Forberedelse for Retten, inden sit Værneting aflægger Ed paa, at han ikke har underskrevet det ovenomhandlede Kautionsbevis af 10 December 1881, bør han for Tiltale af Hovedappellanten B. Muus & Co. i denne Sag fri at være, og ophæves i saa Fald Sagens Omkostninger for begge Instantser. Men aflægger Kontraappellanten ikke saadan Benægtelsesed, bør han til Hovedappellanten betale 30,469 Kr. 60 Øre med 7 Procent Renter fra den 23 April f. A. til Betalingsdagen og endvidere 6 Procent Renter af 38,469 Kr. 60 Øre fra den 1 August 1886 til den 23 April f. A. og derhos i Sagsomkostninger 60 Kr. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foreløbigt bemærkes, at Magnus Jonsson er afgaaet ved Døden den 28 Maj 1889, og at hans Arvinger i hans Sted ere optraadte som Hovedcitanter for Høiesteret.

Efter hvad der fremgaar af Proceduren i første Instant, var den for samme fremsatte Benægtelse af Ægtheden af Magnus Jonssons Underskrift paa Kautionsbeviset ikke støttet paa nogen Erklæring fra denne selv eller fra Nogen, der havde personlig Kundskab herom, og efter at der fra Kontracitantens Side i den Anledning var fremsat en bestemt Opfordring til at indhente en Erklæring om dette Punkt fra Magnus Jonsson personlig, blev denne Opfordring

ikke efterkommet, idet herfor paaberaabtes, at Magnus Jonsson var ude af Stand til at afgive en fornuftig Erklæring. For Rigtigheden af dette Anbringende blev der imidlertid, uanset fornyet Provokation, ikke ført Bevis, og denne Mangel er ikke afhjulpen ved en for Høiesteret fremlagt Lægeerklæring, som flere Maaneder før Opfordringens Fremsettelse var erhvervet til Brug ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Magnus Jonssons Umyndiggjørelse.

Som Følge heraf, og idet yderligere bemærkes, at der ved de Høiesteret forelagte, i det væsentlige efter den indankede Doms Afsigelse fremkomne Oplysninger er tilvejebragt en høj Grad af Formodning for Ægtheden af Underskrifterne paa Kautionsdokumentet, maa der ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra bemeldte Dokuments Ægthed, og da der med Føje ved Overrettsdommen ikke er tillagt de iøvrigt mod Kautionsens Gyldighed rejste Indsigelser nogen Betydning, vil Bytingsdommen, ved hvilken Magnus Jonsson er tilpligtet at betale det paastaaede Beløb, efter Kontrahentens Paastand være at stadfæste, hvorved bemærkes, at nu Magnus Jonssons Bo selvølgelig træder i hans Sted. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive at ophæve, og det Hovedcitanternes befalede Sagførere for Høiesteret tilkommende Salær tilligemed Godtgjørelse for Udlæg at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Hovedcitanterne 2 Kroner. Der tillægges Høiesteretssagfører Lunn i Salarium for Høiesteret 150 Kroner, som tilligemed 108 Kroner i Godtgjørelse for havte Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Reykjavik Bytingsrets Dom, afsagt den 3 November f. A., blev Magnus Jonsson af Bradrædi ved Reykjavik dømt til at betale Handelshuset B. Muus & Co. i Kjøbenhavn 30,469 Kr. 60 Øre med 7 Procent Renter fra 23 April f. A. til Betalingsdagen og endvidere 6 Procent Renter af 38,469 Kr. 60 Øre fra 1 August 1886 til 23 April f. A.; Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har B. Muus & Co. appelleret til Overretten ved Stævning af 24 Februar d. A., og paastaaet den stadfæstet samt Indstævnte dømt til at betale Sagens Omkostninger for Overretten. Denne Stævning er udtagen imod og forkyndt for Magnus Jonssons Værgen, Jon Magnusson, thi Magnus blev umyndiggjort, umiddelbart efter at denne Retsforfølgning begyndte for Underinstantsen. Værgen, Jon Magnusson, har ved Stævning af 24 Marts d. A. kontraappelleret fornævnte Bytingsdom og paastaaet, at Magnus Jonsson fuldstændig frifindes, og at Hovedappellanten dømmes til at betale alle Sagsomkostninger for begge Retter med noget tilstrækkeligt. Hovedappellanten har med Hensyn til denne Kontrastævning paastaaet, at den afvises fra Retten paa Grund af, at Kontraappellanten ikke har fremlagt Sagens Underrettsdomsakt, samtidig med at han inkaminerede Kontrasagen. Men allerede ved Sagens næste Foretagelse, efter at denne Indsigelse fremkom fra Hovedappellantens Side, fremlagde Kontraappellanten paa sin Side Sagens Underrettsdomsakt, og der er derfor ikke Anledning til at afvise Kontrasagen paa Grund af mangelfuld Deduktion.

Efter hvad der er oplyst under Sagen, havde Kontraappellanten Magnus Jonsson af Bradrædi drevet Handel i Reykjavik i nogle Aar, inden han overdrog den til sin Søn Sigurdur i Slutningen af 1881; Magnus havde staaet i Handelsforbindelse med Hovedappellanten, medens han drev Handelen; inden han overdrog den til sin Søn, underrettede han Hovedappellanten om denne Foranstaltning, og han synes da samtidig at have anmodet om, at Hovedappellanten vilde fortsætte Handelsforbindelsen med Sigurdur paa samme Maade, som Forbindelsen mellem Kontraappellanten og Hovedappellanten havde gaaet for sig i de foregaaende Aar. Dette vil Hovedappellanten være gaaet ind paa efter Kontraappellantens Bøn, men dog kun saaledes, at Kontraappellanten som Selvskyldnerkautionist indestod for den Gjæld, som hans Søn Sigurdur til enhver Tid maatte blive Hovedappellanten skyldig efter hans (B. Muus & Co.) Bøger, og til Bevis for, at Kontraappellanten har paataget sig en saadan Forpligtelse, har Hovedappellanten fremlagt et Kautionsbevis paa Dansk af det heromhandlede Indhold, dateret Reykjavik den 10 December 1881 med Underskriften „Magnus Jonsson“ og „til Vitterlighed Th. Jonsson, Jon Jonsson“. Efter at Sigurdur Magnusson ved Nytaarstid 1882 havde overtaget Handelen efter Faderen, stod han i stadig Handelsforbindelse med Hovedappellanten, indtil Sigurdur i 1886 maatte standse sine Betalinger, og hans Bo blev taget under Skiftebehandling som fallit; hans Gjæld til Hovedappellanten udgjorde da, den 1 August 1886, 38,469 Kr. 60 Øre, men paa denne Gjæld er der senere i Maj Maaned f. A. afbetalt 8000 Kr.; da Hovedappellanten ikke er holdt mere afbetalt paa Gjælden af Sigurdur eller af hans Kon-

kursbo, affordrede han i Henhold til Kautionsbeviset af 10 December 1881 Magnus Jonsson som Selvskyldnerkautionist det resterende Beløb af samme, og er ifølge det her anførte det Fordringsbeløb, som Underdommeren har taget i Betragtning, 30,469 Kr. 60 Øre foruden Renter. Efter Proceduren saavel for Underretten som for Overretten er der nu heller ingen Uenighed mellem Sagens Parter om Gjældens Beløb eller om Renterne, men Kontraappellantens Befuldmægtigede har uden Forbehold paastaaet Kontraappellanten frifunden under Sagen paa Grund af, at han ikke har underskrevet eller udstedt Kautionsbeviset af 10 December 1881. Underdommeren har fundet, at denne Benægtelse ikke kan høres eller blive taget i Betragtning, fordi den er fremsat som subsidær, medens de Forsvarsgrunde, der ere fremsatte i første Række, i sig indeholde en Anerkjendelse af, at Kontraappellanten har underskrevet Kautionsbeviset. Disse Forsvarsgrunde ere, at Kautionsbeviset er affattet paa Dansk, hvilket Magnus Jonsson vitterlig ikke skal have kunnet, uden at Vidnerne dog have paategnet Beviset om, at dets Indhold er blevet forklaret for ham; at Vidnerne ikke have paategnet Beviset om, at Magnus var sig selv mægtig og bevidst i det Øjeblik, han skal have underskrevet det i; at det ene Vitterlighedsvidne, der har afgivet Forklaring om dette Punkt i Sagen, vel ikke har nægtet sin Underskrift under Beviset, men aldeles intet har kunnet oplyse om Beviset i andre Henseender eller om Magnus' Underskrift; at det ikke er aldeles sikkert, hvem det andet Vitterlighedsvidne har været, men at han, om han har været den, paa hvem man gjætter, nu er død for længe siden; og endelig at Underskriften under Kautionsbeviset er saadan, at det næsten ikke kan kaldes Skrift, og ikke ligner nogen Haandskrift. Men ligesom det er fuldstændig givet efter hele Kontraappellantens Befuldmægtigedes Procedure for Underinstantsen, at det ikke har været hans Mening ved at anføre de foran anførte Omstændigheder at anerkjende Kontraappellantens Underskrift under Beviset, saaledes er der efter hele Proceduren ingen Grund til at betragte dem som særskilte og selvstændige Forsvarsgrunde, der med Nødvendighed i sig indeholde en Anerkjendelse af Underskriften. Kontraappellantens Befuldmægtigede synes at have gjort opmærksom paa disse Momenter for at gjøre Hovedfrifindelsesgrunden i Sagen, nemlig Nægtelsen af Underskriften under Kautionsbeviset, saa sandsynlig som mulig — og om denne Hovedindsigelse tales der intetsteds i Kontraappellantens Procedure, som om den var en subsidær Frifindelsesgrund, — og efter almindelige Procesregler kunde det under disse Omstændigheder ikke have nogen Indflydelse paa denne Sags Udfald, at disse Momenter omtales i det første Forsvarsindlæg, inden Frifindelsesgrunden var fremsat, saa meget mindre som der ikke forbandtes nogen særlig Paastand med dem. Underdommerens

Argumentation angaaende dette Punkt kan derfor ikke tiltrædes, og Kontraappellantens Befuldmægtigedes Benægtelse af hans Underskrift under Kautionsbeviset maa da komme i Betragtning. Hovedappellanten har vel villet gjøre gjældende, at Indstævnte (Kontraappellanten) selv ingensinde skal have nægtet, at han har underskrevet Beviset, men tværtimod skal have erkjendt det, men ligesom det aldeles ikke er bevist, at han har vedkjendt sig Underskriften, saaledes maa der gaaes ud fra, at hans Sagførere saavel for Underretten som for Overretten have havt Hjemmel og Bemyndigelse til paa hans Vegne at benægte Underskriften. Det er derfor Hovedappellantens Sag at bevise, at Kontraappellanten har underskrevet og udstedt det oftommeldte Kautionsbevis, men saadant Bevis er ikke tilvejebragt under Sagen. Der er under denne fremlagt en Forklaring af det ene af de Vitterlighedsvidner, der have underskrevet Beviset, men den beviser efter sit Indhold intet om Underskriften, og Forklaring af det andet Vitterlighedsvidne er ikke tilvejebragt. Ikke heller er Hovedappellantens Kopibog fyldestgjørende Bevis i denne Henseende, saa lidt som hans Brev til Kontraappellanten af 12 November 1881, og endelig kan der ikke bygges noget paa, om Haandskriften i Navnet „Magnus Jonsson“ under Kautionsbeviset skjønnes at ligne Kontraappellantens Haandskrift. Sagens Udfald vil herefter være at gjøre afhængigt af Kontraappellantens Benægtelsesed i Henhold til N. L. 5—1—6; vel synes det at fremgaa af Sagens Dokumenter, at han er i høj Grad svækket af Alderdom, men det er paa ingen Maade af Sagens Parter godtgjort, at han er saa nedbrudt paa Sjælskræfter, at der ikke kan paalægges ham Ed i Sagen. Hvis han derfor med Ed fralægger sig at have underskrevet det oftnævnte Kautionsbevis af 10 December 1881, bør han være fri for Tiltale i Sagen, og findes Sagens Omkostninger i saa Fald at burde ophæves; men aflægger han ikke saadan Ed, bør han betale Hovedappellanten de i den indankede Dom ommeldte Beløb og desuden passende Sagsomkostninger, der bestemmes til 60 Kr.

Onsdagen den 3 Juni.

Nr. 153.

Advokat Hindenburg

contra

Balzer Balzersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 228.

Elbo med flere Herreders Extrarets Dom af 22 Oktober 1890: Tiltalte Balzer Balzersen af Taulov bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Seidelin og til Defensor Prokurator Valeur 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 December 1890: Den af Tiltalte Balzer Balzersen under nærværende Sag udstaaede Varetægtsarrest træder i Stedet for den af ham under Sagen forskyldte Straf. Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 12 Juni 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 15.

Onsdagen den 3 Juni.

Nr. 153.

Advokat Hindenburg

contra

Balzer Balzersen (Def. Nellemann).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte vedgaaede, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes han efter de Høiesteret forelagte Oplysninger om Beskaffenheden og Værdien af det Stjaalne at maatte anses efter Straffelovens § 228 og Straffen at kunne bestemmes, som ved Underrettsdommen sket, til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredstingsdommen, iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. ISalarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Indsidder Balzer Balzersen for Overtrædelse af Straffelovens § 228.

Efter at Gaardejer Hans Peder Pedersen Haar af Taulov havde anmeldt for Politiet, at der var stjaalet Træer fra hans Skov, og at han mistænkte Tiltalte, der har Bolig i Taulov Skov, herfor, blev der i denne Anledning indledet en kriminel Undersøgelse, under hvilken bemeldte Gaardejer nærmere forklarede, at der i afvigte Vinter er i hans Skov afsavet og derfra bortført mindst en halv Snes temmelig store Bøgetræer til en Værdi af mindst en halv Snes Kroner, ligesom det ogsaa af Gaardejer Munk af Taulov blev forklaret, at der fra hans Skov var i Vinterens Løb bleven stjaalet Træer, mindst 4 eller 5 Stykker, af hvilke idetmindste 2 vare omsavede, hvorhos det endvidere oplystes, at der var forsvunden en Del store Lægter, der havde været anbragte som Indhegning omkring en af Jeppe Basse til Kreaturer benyttet og, som det maa antages, i eller ved den ovennævnte Gaardejer Haars Skov beliggende Lod. Tiltalte — der, da han første Gang afgav Forklaring til en Politirapport den 23 Marts d. A., erkjendte at have taget Træ i Gaardejer Haars Skov samt Lægter fra Jeppe Basse, men som under de første derefter over ham optagne Forhør nægtede overhovedet at have stjaalet noget Træ, idet han nemlig paastod, at han i Skoven kun havde opsamlet tørt nedfaldet Kvas, hvad han forment var tilladt — har imidlertid under den fortsatte Undersøgelse afgivet en Tilstaaelse, der gaaer ud paa, at han, som det maa antages, i Løbet af afvigte Vinter og fornemlig om Aftenen har i den hans Bolig omliggende Skov, uden at han nærmere vil kunne opgive hvor, foruden det af ham omforklarede Kvas, endvidere uden Tilladelse tilegnet sig og derfra med Bistand af sin 12aarige Søn hjembragt — som han har udsagt — vel omtrent en 7 til 8 Stykker temmelig store Træer eller saakaldte Stænger, der vare 5 à 5 Tommer i Gjennemsnit og havde en Længde af 7 à 8 Alen, og som han vil have fundet ombløst i Skoven, hvorimod han har nægtet selv at have fældet nogen af dem, samt at han endvidere har tilegnet sig 3 à 4 Stykker, efter hans Forklaring, nedfaldne Lægter, der havde været anvendte til den ovennævnte Indhegning, og hver havde en Længde af 3 à 4 Alen, men Tiltalte har gjort gjældende, at Alt, hvad han saaledes har taget af Træ og Lægter — hvilket Alt maa antages ved Paabegyndelsen af Undersøgelsen i nærværende Sag at have været forbrugt af ham til Brændsel — vare gamle og tildels raadne Træstykker og derfor uden videre Værdi.

Ligesom imidlertid, hvad Træet angaar, de to ovennævnte Gaardejere have forklaret, at det er aldeles sikkert, at Træstykker af den Tykkelse og Længde, som Tiltalte efter det Anførte har

vedgaaet at have taget, ikke faa Lov til at ligge i Skoven og raadne, samt at det Kvantum Træ, Tiltalte saaledes har tilegnet sig, har havt en Værdi som Brændsel af mindst 2 Kr., saaledes har en Politibetjent, der i Retten har afleveret nogle Stykker Træ, om hvilke han forklarede, at de vare af de daarligste af de Lægter, der havde været anbragte i den oftnævnte Indhegning, udtalt som sin Formening, at 3 à 4 Stykker paa 3 à 4 Alens Længde af denne Slags Lægter maa ansættes til en Værdi af mindst 50 Øre, men Rigtigheden af disse Værdiansættelser har Tiltalte dog ikke villet anerkjende. Vel er det derhos ikke nærmere oplyst, fra hvilke Skove Tiltalte har taget det Træ, han har vedgaaet at have tilegnet sig, men efter Alt, hvad i denne Henseende foreligger under Sagen, derunder navnlig ogsaa hans egen Erkjendelse til den ovennævnte Politirapport af at have taget Træ i Gaardejer Haars Skov, maa der gaas ud fra, at i alt Fald en væsentlig Del af det Træ, han har tilegnet sig, har tilhørt Haar, der har forlangt Tiltalte straffet for dette Forhold, medens Gaardejer Munk har erklæret, at han ikke ønsker Tiltalte straffet, forsaavidt denne har tilegnet sig Træ i hans Skov, ligesom det maa antages, at Jeppe Basse ikke ønsker ham straffet for hans Tilegnelse af de ommeldte Lægter, og vel har Tiltalte ved Sagens Foretagelse i Extraretten søgt at gjøre gjældende, at han har havt Haars Tilladelse til at tage Træ i dennes Skov, men til dette af Haar benægtede og af Intet bestyrkede Anbringende, der staar i Strid med den af Tiltalte, som meldt, engang afgivne Tilstaaelse om at have tilegnet sig alt det Træ, han har vedgaaet at have taget, uden Tilladelse, vil der intet Hensyn kunne tages. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

Idet nu Tiltalte ovenomhandlede Forhold efter Omstændighederne og i Mangel af nærmere Oplysning om Mængden og Beskaffenheden af det Træ, han har tilegnet sig, findes at maatte henføres under Straffelovens § 235, bliver der efter det Ovenanførte ikke Spørgsmaal om at paalægge ham Strafansvar, forsaavidt han maatte have tilegnet sig Træ fra Gaardejer Munk eller for hans Tilegnelse af Lægter fra ovennævnte Jeppe Basse. Derimod vil han — der er født i Aaret 1833, og som tidligere, foruden i 1857 at have været mulkteret for Overtrædelse af den dagjældende Værnepligtslov, har været straffet ifølge Elbo med flere Herreders Extrarets Dom af 10 Juli 1860 for Tyveri efter Frdn. 11 April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage — for sin ovennævnte Tilegnelse af Træ fra Gaardejer Haar være at anse efter den nævnte § i Straffeloven, men da han, som det fremgaar af Sagen, under denne har været arresteret fra den 30 April d. A. til den 11 Juni næstefter, findes den af ham saaledes udstaaede Varetægtaarrest i Medfør af Straffelovens § 58 at kunne træde i Stedet for den af ham

efter det Anførte forskyldte Straf, der ikke vilde kunne overstige en kortereTids simpelt Fængsel.

Nr. 3. Grosserer **H. C. Nyholm** (Alberti)

contra

Snedkermestrene **C. H. Petersen** og **A. F. Sell** (Ingen),

betr. Betaling for præsteret Arbejde.

Helsingør Bytingsdom af 29 Oktober 1888: Indstævnte, Grosserer H. C. Nyholm i Helsingør, bør for Tiltale af Citanterne, Snedkermestrene C. H. Petersen og Sell i Kjøbenhavn, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Maj 1889: Indstævnte, Grosserer H. C. Nyholm af Helsingør, bør til Citanterne, Snedkermestrene C. H. Petersen og Sell, betale de paastævnte 667 Kr. 25 Øre med Renter heraf 5 0/0 p. a. fra den 19 Juli 1887 til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger for begge Retter med 100 Kr. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Schjøttz en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 14 Januar d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Idet Bestillingen af det paa Citantens Ejendom udførte, i den indankede Dom omhandlede Arbejde — som, efter hvad der fremgik af hans Optræden, udførtes med hans Villie — blev gjort af den, der for Citanten, som selv boede i Helsingør, fungerede som Vicevært eller Administrator af Ejendommen, uden at det blev de Indstævnte tilkjendegivet, at det var som Entreprenør for det hele Byggearbejde, at han foretog Bestillingen, maatte der herved vækkes en saadan Formodning for, at denne skete paa Citantens Vegne, at de Indstævnte maatte være beføjede til at gaa ud herfra, og at Citanten i hvert Fald ikke vilde kunde høres med et for alt Bevis blottet Anbringende om,

at han havde givet det hele Byggearbejde i Entreprise til Viceværtten. Citanten har imidlertid ikke ved de Høiesteret forelagte, navnlig efter Dommens Afsigelse fremkomne Oplysninger tilvejebragt Bevis eller Sandsynlighed for Rigtigheden af dette Anbringende, idet det deraf fremgaar, at der ikke var aftalt nogen Sum, for hvilken Tømmermester Nielsen skulde overtage Arbejdet i Entreprise, og Oplysningerne tyde endog snarest hen paa, at han alene skulde være Leder af Byggearbejdet for Citanten. Som Følge heraf, og idet endnu bemærkes, at de Indstævnte forgjæves have søgt at faa en Vidneforklaring af Nielsen om Sammenhængen, maa det billiges, at Citanten er bleven tilpligtet at betale det paastævnte Beløb, og Overrettens Dom vil derfor være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende fra Helsingør Byting hertil indankede Sag have Citanterne, Snedkermestrene C. H. Petersen og Sell, paastaaet Indstævnte, Grosserer H. C. Nyholm af Helsingør, tilpligtet at betale dem 667 Kr. 25 Øre, som han skal skyldes dem til Rest for leveret Arbejde, med Renter heraf 5 % p. a. fra Forligsklagens Dato den 19 Juli 1887 til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst, hvorimod Indstævnte har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved bemeldte Rets Dom af 29 Oktober f. A. er denne Indstævntes Paastand tagen til Følge, dog saaledes at Sagens Omkostninger bleve hævede, og Citanterne have derpaa ved Stævning af 16 November s. A. indbragt Sagen her for Retten, hvor de have nedlagt Paastand paa, at Underretsdommen forandres i Overensstemmelse med deres Paastand i 1ste Instants, medens Indstævnte har paastaaet Underretsdommen stadfæstet, hvorhos begge Parter have paastaaet sig tillagt Appellens Omkostninger hos Modparten. Det er in confesso, at Indstævnte ejer Ejendommen Nr. 14 i Lille Strandstræde her i Byen, at Citanterne efter Anmodning af Tømmermester J. P. Nielsen, der var Vicevært eller Administrator

af Ejendommen, deltog i et paa denne i Januar 1887 paabegyndt Hovedreparationsarbejde, samt at de for dette endnu have til Gode det paastævnte Beløb. Indstævnte gjør imidlertid gjældende, at Citanternes Tilgodehavende er ham uvedkommende, eftersom han i sin Tid har givet det hele Arbejde i Entreprise til bemeldte Tømmermester Nielsen, hvem han har betalt det akkorderede Vederlag, og eftersom han følgelig hverken selv har bestilt det heromhandlede Arbejde hos Citanterne eller har tilladt Nielsen at bestille det i hans (Indstævntes) Navn, hvilket denne heller ikke har gjort. Citanterne have derimod benægtet, at Byggeforetagendet var givet i Entreprise til Nielsen i alt Fald dengang, de præsterede det Arbejde, hvorfor Betaling søges under nærværende Sag, og have hævdet, at, ligesom Arbejdet blev præsteret til Indstævntes Ejendom, saaledes blev det ogsaa bestilt af Nielsen i Indstævntes Navn.

Det er herefter givet, at Citanterne have præsteret det heromhandlede Arbejde til en Reparation af Indstævntes Ejendom, som denne selv vilde have foretaget, og at Indstævnte har erkjendt, at der tilkommer dem Betaling herfor og særlig, at de endnu have det paastævnte Beløb til Gode; men under disse Omstændigheder maa Formodningen være for, at Citanterne kunne holde sig til Indstævnte som deres Debitor, og naar denne vil gjøre gjældende, at han er berettiget til Citanternes Arbejde, men ikke pligtig til at betale dem derfor, fordi han ikke har kontraheret med dem, men med en Trediemand, maa Bevisbyrden herfor paahvile ham. Indstævnte har imidlertid ikke set sig istand til at bevise sit i saa Henseende fremsatte Assertum, idet den af ham paaberaabte Entreprisekontrakt ifølge hans Angivelse under Sagen er oprettet mundtligt. Ligesom nu dette Anbringende er i høj Grad usandsynligt, idet den omhandlede Hovedreparation eller Ombygning af Ejendommen kostede c. 20,000 Kr., saaledes ere ogsaa de af Indstævnte paaberaabte Data, hvorfra han har ment, at der kunde sluttes til Entreprisekontraktens Existents, uden Betydning.

Som Følge heraf vil Citanternes Paastand i det Hele være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger for begge Retter bestemmes til 100 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Schjøttz en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempleingen af det af ham den 14 Januar d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Torsdagen den 4 Juni.

Nr. 147. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Anders Anderson Guldberg (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 December 1890: Arrestanten Anders Anderson Guldberg bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte under et Reassumtionsforhør givet en fra hans tidligere Forklaring noget afvigende Fremstilling af sit under Sagen omhandlede Forhold og nu for Høiesteret fremsat Paastand om en yderligere Undersøgelse af Sagen ved en anden Forhørsdommer; men ligesom der ikke findes Anledning til at tage denne Paastand tilfølgende, saaledes vil der efter det Foreliggende ikke kunne tages Hensyn til den af Tiltalte senest givne Fremstilling, der forøvrigt ejheller vilde kunne føre til hans Frifindelse. Med denne Bemærkning vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Forsaauidt Tiltalte — der ved særlig Stævning har indanket det over ham den 11 August f. A. afsagte Arrestdekret for Høiesteret, hvilken Stævning er fremlagt til Paa-kjendelse i Forbindelse med nærværende Sag, — har anket dels over Arrestkjendelsens Afsigelse, dels over, at Fængslingen ikke senere er hævet, bemærkes, at Arrestkjendelsens Afsigelse har været fuldt begrundet, og at Fængslingens Fortsættelse efter Omstændighederne ikke findes at kunne misbilliges.

For de af Tiltalte under hans Procedure for Høiesteret fremsatte fornærmelige Beskyldninger, navnlig imod Forhørsdommeren, vil han i Henhold til Instrux for Høiesteret af 7 December 1771 § 29, sammenholdt med Forordningen om temere litigantes af 23 December 1735 § 2, være at anse med en Bøde til Vor Frelsers Kirke af 100 Kroner og have at betale lige saa meget til Justitskassen.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Saa bør og Tiltalte bøde 100 Kroner til Vor Frelzers Kirke og lige saa meget til Justitskassen. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Halkier 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Anders Anderson Guldberg, hvis opgivne Alder af 54 Aar af Retten er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som er straffet ifølge Høiesterets Dom af 11 December 1878 efter Straffelovens § 252 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge nærværende Rets Dom af 3 Juni 1882 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 48 Dage og ifølge Høiesterets Dom af 30 November 1882 efter Straffelovens §§ 101, 253 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos der mange forskjellige Gange, senest 3 Gange i 1889, har været indledet kriminel Undersøgelse mod ham for Bedrageri, uden at dog Aktion er paafølgt, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri, og ere de nærmere Omstændigheder ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger følgende:

I August Maaned 1889 udstedte Skrædermester Peter Erik Grønqvist en „Mandaturfuldmagt“, hvorefter „Kjøbenhavns juridiske Bureau“ ved Arrestanten — som under denne Betegnelse drev Kommissionærforretninger heri Staden — bl. A. bemyndigedes til at inkassere, og, som det i nævnte Dokument hedder, „i eget eller mit Navn at modtage og kvittere de mig tilkommende Regninger eller andre Krav, som ovennævnte Bureau har eller maatte modtage til Inkassation“. Herved sigtedes der særligt til 4 forskjellige Fordringer, som Arrestanten allerede før Fuldmagtens Udstedelse havde modtaget af Grønqvist til Inkassation, deriblandt en Fordring paa Theaterdirektør V. Petersen, stor 60 Kr. Med Hensyn til denne Fordring har Arrestanten gjort sig skyldig i følgende Forhold. Efter at han i Februar 1890, tildels gennem Retsforfølgning, havde faaet fuld Dækning for Fordringen, fortav han dette for Grønqvist, og selv efter at denne gjentagne Gange dels personlig, dels ved sin Søn exam. juris Oscar Carl Magnus Grønqvist, havde rettet Forespørgsel til ham om dette Forhold, vedblev Arrestanten at fordelge Sagens

sande Sammenhæng, idet han navnlig ogsaa udtrykkelig nægtede, at Fordringen var indgaaet. I Forbindelse hermed indledede Arrestanten i Foraaret 1890 Forhandlinger med Grønqvist om at afkjøbe denne bemeldte Fordring, hvilke Forhandlinger, efter Arrestantens Forklaring, førte til, at han i Juni Maaned 1890 tilforhandlede sig Fordringen for 25 Kr., hvorimod dog Skrædermester Grønqvist og dennes fornævnte Søn have forklaret, at ingen endelig Handel er kommen istand. Arrestanten har erkjendt, at han ved for Grønqvist falskelig at benægte, at Fordringen var indgaaet, tilsigtede at tilforhandle sig denne for en billig Pris og derved forholde Grønqvist en Del af det i Virkeligheden indgaaede Beløb. Han har nu vel gjort gjældende, at det kun var for at sikre sig et klækkeligt Salær for sin Ulejlighed med Inkassationen af Grønqvist Fordringer, hvilket han frygtede ellers ikke at faa, at han handlede som anført. Da det, Arrestanten saaledes har anført, imidlertid ikke kunde berettigge ham til usandfærdig at fragaa, et Fordringen var indgaaet, vil han være at anse efter Straffelovens § 252 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Mandagen den 8 Juni.

Nr. 5. Fabrikant **G. F. Thune** (Nellemann)

contra

Gaardejer **N. P. Jensen** (Ingen),

betr. Levering af et Parti Cikorierødder m. m.

Andst-Slaugs Herreders Gjæsterets Dom af 26 November 1889: Indstævnte, Gaardejer N. P. Jensen af Tandholtgaard i Seest, bør for Tiltale af Citanten, Fabrikant G. F. Thune i Ribe, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at en fremlagt Slutseddel, dateret 21 Januar 1889, ikke er behørig stemplet.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Juni 1890: Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at
stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10
Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 21 Januar f. A. oprettet Slutseddel forpligtede daværende Gaardejer Poul Olesen af Seest, der den Gang foruden at have en anden Gaard i Forpagtning ejede og drev Tandholtgaard i Seest Sogn, sig til at levere Citanten, Fabrikant G. F. Thune i Ribe, som det i Slutsedlen hedder, Afgrøden af 17 Tdr. Land med Cikorierødder og af 1 Td. Land med Sukkerroer, alt at levere i gode og rene Varer, frit paa Ribe Banegaard, og iøvrigt bl. A. paa Vilkaar, at af Cikorierødderne skulde en Vognladning à 12,000 Ø, for hvilke Prisen fastsattes til 1 Kr. 60 Øre pr. 100 Ø, afsendes fra Kolding Station inden 6 September s. A., hvorefter Restpartiet af Rødderne, for hvilket Prisen bestemtes til 1 Kr. 30 Øre pr. 100 Ø, skulde præsteres i forskellige nærmere bestemte Leveringer, saaledes at den første af disse skulde expederes fra den nævnte Afsendelsesstation inden 16 Oktober næstefter, hvorhos Sukkerroerne, for hvilke Prisen sattes til 1 Kr. pr. 100 Ø, skulde leveres i den paafølgende November Maaned efter Citantens nærmere Ordre, og endvidere vedtoges det i Slutsedlen, at Sælgeren skulde være berettiget til at erholde et Forskud paa Købesummen af 50 Kr. pr. Td. Land eller 900 Kr. den 20 Maj s. A., medens Restbeløbet skulde erlægges 1 November og 1 December næstefter enten kontant eller i 3 Maaneders Vexel diskontofrit. Efter at derpaa bemeldte Poul Olesen havde bortmageskiftet Tandholtgaard til Indstævnte N. P. Jensen og — som det maa antages, kort Tid derefter — var borttrømt fra Landet under saadanne Omstændigheder, at der, efter hvad der maa anses in confesso, ingen Udsigt er til, at hans simple Kreditorer ville erholde nogen Dividende i hans Bo, har Citanten under nærværende Sag i 1ste Instants ved en Gjæsteret ifølge Stævning af 9 September f. A. søgt Indstævnte som nuværende Ejer af bemeldte Ejendom til Opfyldelse af den ommeldte Handel, idet han principaliter har paastaaet ham tilpligtet under Dag-

mulkt at levere sig de paa Tandholtgaard i 1888 avlede Cikorie-rødder og Sukkerroer overensstemmende med de i den ovennævnte Slutseddel vedtagne Vilkaar samt imod at erholde den ved samme stipulerede Kjøbesum med Fradrag af 1632 Kr. 10 Øre, som Citanten forinden Ejendommens Overgang til Indstævnte vil paa forskjellig Maade have betalt Olesen som forskudsvis Afdrag paa Kjøbesummen, eller dog af 900 Kr., medens han subsidiært har nedlagt Paastand om, at Indstævnte paa samme Maade kjendes pligtig til af de nævnte Cikorierødder at levere ham 12,000 Ø , nemlig et saadant Kvantum, som ifølge Slutsedlen skulde have været leveret den 6 September f. A. til den i samme fastsatte Pris efter Fradrag som anført, og yderligere subsidiært paastaaet ham tilpligtet at betale sig en ved uvillige Mænds Skjøn fastsat Erstatning for Ikke-Opfyldelsen af den omspurgte Handel eller i alt Fald for at have undladt at levere ham 12,000 Ø af de indtalte Cikorierødder.

Ved Underrettsdommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, og denne har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Forsaavidt nu Indstævnte har villet gjøre gjældende, at hans Frifindelse maa blive en Følge allerede deraf, at det ifølge Slutsedlens ovenanførte Indhold ikke har været særligt vedtaget, at de omhandlede Cikorierødder og Sukkerroer skulde være avlede paa Tandholtgaard, kan der ikke heri gives Indstævnte Medhold, idet det er in confesso, at Olesen, der af Citanten har faaet leveret Frøet til disse Væxter, ikke har dyrket saadanne andetsteds end paa Tandholtgaard, og der maa derfor gaas ud fra, at det er af denne Avl, at Citanten i Henhold til Slutsedlen har været berettiget til at forlange de der omhandlede Produkter leverede af Poul Olesen.

Indstævnte har imidlertid endvidere bestridt, at der, selv under Forudsætning af, at Poul Olesen har paataget sig at levere Citanten Tandholtgaards Avl af Cikorierødder og Sukkerroer, kan anses at paa hvile Indstævnte nogen Forpligtelse hertil, og har han i saa Henseende om, hvad der passerede ved Ejendommens Overdragelse til ham, anbragt, at Olesen vel først fremkom med nogle Ytringer, som, uden at Indstævnte kan mindes Ordlyden, gik ud paa, at Citanten skulde have de paa Gaarden avlede Cikorierødder, eller at disse vare solgte til Citanten eller deslige, men uden at det blev omtalt, at der derom var oprettet en Slutseddel, eller til hvilken Pris Citanten skulde have Rødderne, eller at Olesen havde faaet Forskud paa Kjøbesummen, men at Indstævnte da udtalte til Olesen, at saa maatte de handle saaledes, at Olesen beholdt Rødderne, da Indstævnte ikke vilde have noget med deres Levering til Citanten at gjøre, og paa dette Grundlag fortsattes derefter Forhandlingerne i nogen

Tid, uden at Handelen kunde komme i Stand, hvorefter Olesen foreslog, at de skulde handle saaledes, at Indstævnte fik hele Avlen, derunder ogsaa Cikorierødderne og Sukkerroerne, og paa dette Forslag gik da Indstævnte ind, idet han gik ud fra, at Olesens Handel med Citanten ikke var anderledes, end at han kunde ordne Forholdet med denne enten ved Levering af et andet tilsvarende Parti Cikorierødder og Sukkerroer eller paa anden Maade.

Der er nu ikke fra Citantens Side tilvejebragt noget Bevis for, at Indstævnte ved Afslutningen af Handelen med Olesen har haft nogetsomhelst nærmere Kjendskab til Beskaffenheden af den mellem Olesen og Citanten stedfundne Handel, end af Indstævnte selv indrømmet, og ligesom der navnlig herefter maa gaas ud fra, at Indstævnte har været uvidende om Tilværelsen af den ovennævnte Slutseddel og om de i samme indeholdte Vilkaar for Handelen samt om, at Olesen allerede havde oppebaaret betydelige Forskud paa Betalingen for Avlen, saaledes findes der end ikke at være Føje til at forudsætte, at Indstævnte har vidst, at Olesen den Gang allerede paa endelig og uigenkaldelig Maade havde forpligtet sig til at levere Citanten den eventuelle Avl paa Ejendommen af de ovennævnte Væxter; thi selv om der efter hans foranførte Proceserklæring uden videre kunde gaas ud fra, at Olesen ved Begyndelsen af Forhandlingerne med Indstævnte om Ejendommens Salg havde udtalt, at Rødderne vare „solgte“ til Citanten, maa der dog gives Indstævnte Medhold i, at naar Olesen, efter at Indstævnte havde erklæret i saa Fald kun at ville handle paa det Grundlag, at Olesen beholdt Rødderne, eftersom han ikke selv vilde have noget at gjøre med deres Levering til Citanten, senere foreslog, at de skulde handle saaledes, at Indstævnte fik hele Avlen, derunder ogsaa Cikorierødderne og Sukkerroerne, maatte Indstævnte være berettiget til at antage, at Olesen efter sit Forhold til Citanten kunde sælge disse uden at gjøre sig skyldig i Kontraktsbrud lige overfor Citanten, enten fordi der endnu ikke var afsluttet nogen endelig og begge Kontrahenter bindende Kontrakt, eller fordi Olesen efter Handelens Vilkaar kunde fyldestgjøre sine Forpligtelser paa anden Maade end ved at stille Avlen paa Tandholtgaard til Citantens Disposition — hvorved bemærkes, at der efter Proceduren ikke er nogen Anledning til at antage, at Indstævnte ved Kjøbet af Ejendommen har vidst eller formodet, at Olesen var eller snart efter vilde blive uvederhæftig —, og det maa navnlig anses for uantageligt, at Indstævnte skulde være gaaet ind paa at købe Ejendommen med Bevidsthed om, at den ommeldte værdifulde Del af Afgrøden af ham vilde blive at levere til Citanten, uden at han kjendte Vilkaarene for Leveringen og navnlig Størrelsen af den Betaling, der eventuelt kunde tilkomme ham derfor, i hvilken Henseende der imidlertid efter det Oven-

anferte maa gaas ud fra, at Indstævnte ikke af Olesen har modtaget nogen Underretning, idet Slutsedlen, der indeholdt det Fornødne herom, maa antages ikke at være bleven forevist og end ikke omtalt under Forhandlingerne.

Idet det efter det Anferte maa antages, at Indstævnte har afsluttet den ommeldte Ejendomshandel i god Tro til, at han erholdt fuld Dispositionsret over Ejendommens hele Afgroede, maa den af Citanten ved den fornævnte Slutseddel erhvervede, rent personlige Ret lige overfor Poul Olesen til at fordre sig Afgroeden af Cikorierødder og Sukkerroer leveret være Indstævnte uvedkommende, ligesom der ej heller kan lægges denne noget saadant, med Citantens Ret stridende Forhold ved Handelens Afslutning til Last, der kunde medføre Erstatningsansvar for ham. Det maa derfor billiges, at Indstævnte ved Gjæsteretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse end den i Gjæsteretsdommen ommeldte at være begaaet.

Onsdagen den 10 Juni.

Nr. 8. Gaardejer Søren Jacobsens Enke,
 Margrethe Jacobsen (Asmussen)

contra

Gaardejer Jørgen Jacobsen (Salomon),

betr. Bredden af et Vejstykke.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks ord. Rets Dom af 19 November 1886: Indstævnte, Gaardejer Jørgen Jacobsen, bær for Tiltale af Citantinden, Gaardejer Søren Jacobsens Enke, Margrethe Jacobsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Januar 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten bør Citantinden, Gaardejer Søren Jacobsens Enke, Margrethe Jacobsen af Herstedøster, betale til Indstævnte, Gaardejer Jørgen Jacobsen af Herstedøster Mark, med 100 Kr., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved de Høiesteret forelagte Oplysninger, særligt de efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte, maa det anses godtgjort, at det i Sagen omhandlede Vejstykke paa den Tid, da samme ved Amtsraadets Beslutning af 17 Februar 1880 overlodes til Citantinden som privat Vej med dets daværende Udstrækning, var saa bredt, at to Vogne i hele dets Længde kunde køre forbi hinanden paa det, og ligesom et under Sagen fremlagt Skjøn gaar ud paa, at hertil udkræves en Vejbredde af 7 Alen, saaledes tale ogsaa de Forklaringer, der ere afgivne af to Vidner, som til den anførte Tid have opmaalt Vejen, for, at den da omtrent har haft denne Bredde. Da nu Vejens nuværende mindre Bredde efter det Foreliggende maa antages at hidrøre fra, at en Del af dens Areal ved Oppløjning er inddraget under Indstævntes, Syd for Vejen liggende Mark, vil han i Henhold til Citantindens subsidiære Paastand være at tilpligte ved Afgivelse af den fornødne Jord at udvide Vejen saaledes, at den overalt faar en Bredde af 7 Alen.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for alle Retter.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør inden 4 Uger efter denne Doms Forkyndelse under en Bøde til Amtets Fattigkasse af 2 Kroner for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, afgive den Jord, som udkræves for, at det under Sagen omhandlede Vejstykke overalt kan erholde en Bredde af 7 Alen. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Paa en af Herstedernes Sogneraad i Henhold til Lov af 21 Juni 1867 § 6 for Aarene 1878 til 1882 forfattet Fortegnelse over Herstedernes Kommunes Biveje var opført en Vej, der fra den saakaldte Gamle Landevej først fører imod Nord langs den østlige Side af den Citantinden, Gaardejer Søren Jacobsens Enke, Margrethe Jacobsen af Herstedøster tilhørende Jordlod Matr. Nr. 10a af Herstedøster By og Sogn og derpaa bøjer imod Øst ind over den Indstævnte Gaardejer Jørgen Jacobsen af Herstedøster Mark tilhørende Jordlod Matr. Nr. 9a og fører til Herstedøster Byes Gade og dennes Fortsættelse imod Syd, kaldet Møllevejen. Den førstnævnte Vej, der paa den omtalte Fortegnelse var betegnet som Sognevejen fra Herstedøster By til Gamle Landevej med en Længde af 421 Favne og en Bredde af 10 Alen, foresloges af Sogneraadet nedlagt og bortsolgt til Fordel for Kommunens Kasse. I denne Anledning indgav Citantinden under 27 December 1877 et Andragende til Amtsraadet om, at den nævnte Vej, der i Andragendet sagdes aldrig at have haft en Bredde af 10 Alen, men kun af 8 Alen, ikke maatte blive nedlagt, men vedblive og for Eftertiden vedligeholdes efter Reglerne i Lov af 14 April 1865 om private Vejes Vedligeholdelse. Amtsraadet vedtog imidlertid i Mødet den 21 Maj 1878, at Vejen skulde nedlægges som offentlig, hvilket ved Skrivelse af 12 Juli 1878 meddeltes Sogneraadet, hvorhos Amtsraadet, forsaavidt Sogneraadet havde foreslaaet, at Vejen skulde bortsælges til Fordel for Kommunens Kasse, henlede Sogneraadets Opmærksomhed paa, at der ikke kunde være Tale om at afhænde det til en nedlagt Vej hørende Areal før tidligst 2 Aar efter Offentliggjørelsen af Beslutningen om Vejens Nedlæggelse. Citantindens daværende Sagfører begrundede derpaa i et Andragende til Amtsraadet af 16 Oktober 1879 nærmere den i det tidligere Andragende fremsatte Protest imod, at bemeldte Vej bortsolgtes til Fordel for Kommunens Kasse; i dette Andragende siges den Del af Vejen, som fører over Indstævntes Jordlod, knap at være 4 Alen bred, medens den øvrige Del af Vejen siges at være omtrent 8 Alen bred. I denne Anledning afgav den daværende Amtsvejinpektør under 16 December 1879 en Erklæring, hvori det bl. A. anførtes, at Vejen er af forskjellig Bredde, fra 4 til 8 Alen, og hvori det indstilledes, at Vejen skulde bevares som privat Vej, og efter at Indstævnte i et Andragende til Amtsraadet af 7 Februar 1880 havde udtalt, at han meget ønskede, at den af Sogneraadet tagne Beslutning om Vejens Nedlæggelse og Jordsmonnets Bortsalg maatte blive opretholdt, idetmindste for det Stykkes Vedkommende, som gaar over hans Lod, henholdt Amtsvejinpektøren sig i en Erklæring af 14 Februar 1880 til sin tidligere Erklæring, idet han dog ikke nu, saaledes som han tidligere havde fore-

slaaet, fandt, at der var Anledning til at indhente Erklæringer om, med hvilken Længde og Bredde Vejen skulde bevares som privat, hvorimod Amtsraadet formentes at kunne fastsætte, at dette skuldè ske med den Længde og Bredde, som Vejen da havde, og Amtsraadet besluttede derpaa under 17 Februar 1880, at den nævnte Vej vilde være at bibeholde som privat Vej med sin daværende Udstrækning saavel i Længde som i Bredde, og saaledes at Citantinden for Fremtiden alene skulde være berettiget til Færdsel paa Vejen. Citantinden lod derpaa Vejen aflukke for Andre, og, da hun forment, at Indstævnte efter den 17 Februar 1880 havde formindsket Vejens Bredde, forsaavidt angaar den Strækning af Vejen, som gaar over Indstævntes Grund, og hvilket Vejstykke alene er det, hvorom nærværende Sag drejer sig, anmodede hun under 4 Januar 1884 Sogneraadet om i Henhold til Lov af 14 April 1865 § 1. at tage de fornødne Bestemmelser om, hvorledes og af hvem den efter hendes For-
mening af Indstævnte foretagne uberettigede Forandring af Vej-
arealet skulde restitueres. I denne Anledning afholdtes der under 4 Februar 1884 af Sogneraadets Vejudvalg et Aastedsmøde, ved hvilket tillige Citantinden og Indstævnte vare mødte. Vejens Bredde fandtes da at variere fra 4 til $4\frac{3}{4}$ Alen og, medens Citantinden ansaa sig berettiget til at faa Vejen udvidet til 8 Alens Bredde, hvilken Bredde den angaves at have haft i Mands Minde, paastod Indstævnte, at Vejen i lange Tider ikke havde været bredere, end den da var, og da Parterne saaledes vare uenige om, hvilken Vejens Bredde havde været, da Amtsraadet besluttede, at den skulde bevares som privat Vej for Citantinden, og da dette Spørgsmaals Afgjærelse formentes at henhøre under Domstolene, fandt Sogneraadet ikke at kunne træffe Bestemmelse om Vejens Istandsættelse, og ved Kjendelse af 18 Februar 1884 gav det derfor Citantinden, hvem Bevisbyrden formentes at paahvile, en Frist af 4 Uger til at indbringe Spørgsmaalet om Vejens Bredde for Domstolene.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 19 Juni 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 16.

Onsdagen den 10 Juni.

Nr. 8. Gaardejer Søren Jacobsens Enke,
Margrethe Jacobsen (Asmussen)

contra

Gaardejer Jørgen Jacobsen (Salomon).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Citantinden anlagde derfor inden Kjøbenhavns Amts søndre Birks ordinære Ret Sag imod Indstævnte og paastod Indstævnte tilpligtet, inden en af Retten fastsat Frist og under Tvang af en daglig Mulkt at sætte Sognevejen paa den Strækning, hvor den gjennemskjærer Indstævntes Lod Matr. Nr. 9 a af Herstedøster Sogn i en saadan Stand, at den faar en Bredde af 8 Alen eller subsidiært af 7 Alen, eller mest subsidiært en saadan Bredde, at to Vogne kunne kjøre forbi hinanden paa Vejen, og saaledes at Vejens nærmere Bredde iøvrigt afgjøres enten af Herstedernes Vejudvalg eller af tvende af Retten udmeldte uvillige Mænd, og i alle Tilfælde paastod Citantinden sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte derimod paastod sig frifunden for Citantindens Tiltale og sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst, idet han gjorde gjældende, at den omhandlede Vej nu er ligesaa bred, som den var den 17 Februar 1880, og ved den inden Underretten under 19 November 1886 afsagte Dom blev Indstævntes Paastand tagen til Følge, dog saaledes at Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Citantinden ifølge Stævning af 30 April f. A. indanket her for Retten, og hun har her paastaet den forandret i Overensstemmelse med sin for Underretten nedlagte

Paastand, hvorhos hun har paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger her for Retten. Indstævnte har derimod paastaet Underrettsdommen stadfæstet og sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst.

Citantinden har til Støtte for den af hende nedlagte Paastand dels anført, at hun og hendes Formænd i Gaarden i en lang Aarrække, der skulde kunne konstituere Alderstidshævd, uden Hinder har brugt Vejen, dels paaberaabt sig Amsraadets omtalte Resolution af 17 Februar 1880. Da Citantinden imidlertid ikke har oplyst Noget, der kunde tale for, at der er vundet Hævd fra hendes Side, bliver der saaledes alene Spørgsmaal, om hun kan paaberaabe sig Amsraadets fornævnte Resolution. I saa Henseende har Citantinden gjort gjældende, at det omstridte Vejstykke, da denne Resolution fattedes, havde en Bredde af mindst 8 Alen. Naar hun imidlertid med Hensyn hertil har paaberaabt sig dels en i 1810 tagen Kopi af et ældre Kort, hvorpaa Veien skal være afsat med 10 Alens Bredde, dels en Skrivelse af 3 Juni 1827, hvori hendes afdøde Mand anholder om Henstand indtil Høstens Fuldendelse med at efterkomme et af Birkedommeren i det nævnte Birk givet Paalæg om at indgræfte Vejen til en Bredde af 8 Alen, dels en Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 15 Marts 1884, hvori det siges, at den omhandlede Vej ved Udskiftningen maa antages at være udlagt med en Bredde af 8 Alen, hvori dog Græfterne ikke antoges indbefattede, da ville de nævnte Dokumenter ikke kunne komme i Betragtning, allerede af den Grund at de ikke angaa det omstridte Vejstykke. Naar Citantinden fremdeles har paaberaabt sig, at Vejens Bredde paa den omtalte, af Sogneraadet forfattede Vejfortegnelse er angivet til 10 Alen, og at Indstævnte ikke, og navnlig ikke i den ovennævnte Skrivelse af 7 Februar 1880, har gjort Indsigelse imod den anførte Angivelses Rigtighed, da fremgaar det af Citantindens ovenfor omtalte Andragender af 27 December 1877 og 16 Oktober 1879 og af Amsvejsinspektørens Erklæring af 16 December 1879, at den omhandlede Sognevej i sin Helhed den Gang ingenlunde havde en Bredde af 10 Alen, og Indstævnte kan ikke siges at have erkjendt, at Vejen var 10 Alen bred, fordi han ikke gjorde Indsigelse imod, at Sogneraadet havde opført Vejen med denne Bredde. Citantinden har derhos ført forskjellige Vidner til Oplysning om Vejens Bredde, og vel have flere af disse Vidner forklaret, at Vejen i Februar 1880 var saa bred, at to Vogne kunde kjøre forbi hinanden paa den, men ligesom Vidnerne ikke bestemt have kunnet angive Vejens daværende Bredde, saaledes have flere af Indstævnte førte Vidner forklaret, at Vejen nu ikke er smallere, end den tidligere har været.

Da Citantinden saaledes ikke har godtgjort, at det omtvistede Vejstykke i Februar 1880 havde en større Bredde end det nu

har, maa det billiges, at Indstævnte ved Underrettens Dom er frifunden for Citantindens Tiltale, og da Underretsdommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste. Sagens Omkostninger her for Retten findes Citantinden at burde erstatte Indstævnte med 100 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Torsdagen den 11 Juni.

Nr. 189. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Peter Sørensen og Jens Peter Jensen
(Def. Shaw),

der tiltales for Vold.

Silkeborg Birks Extrarets Dom af 13 Januar 1891: De Tiltalte, Jens Peter Sørensen og Jens Peter Jensen, begge af Virklund, bør hensættes hver i simpelt Fængsel i 4 Dage samt udrede in solidum Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Bjerregaard 10 Kr. og til Defensor Sagfører Hammer 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Februar 1891: De Tiltalte Jens Peter Sørensen og Jens Peter Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder de og Aktionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, 15 Kr. til hver At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges for Tiltalte Sørensen til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Jens Peter Sørensen bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, en for begge og begge for en, til Høiesteretssagførerne Asmussen og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Skræder Jens Peter Sørensen og Arbejdsmand Jens Peter Jensen for Vold. Efter at de Tiltalte den 1 November f. A. om Aftenen, som det maa antages omtrent Kl. 10, i en Beværtning i Silkeborg vare komne i Klammeri med Skomager Hansen, hvorunder denne — der efter det Foreliggende maa antages at have været den, der nærmest gav Anledning til Skjænderiet ved at bruge Ukvemsord mod Tiltalte Sørensen — efter dennes og vedkommende Værtshusholders Forklaringer bød de Tiltalte udenfor paa Slagsmaal eller Prygl, hvad dog Hansen ikke selv vil kunne huske at have gjort, gik de Tiltalte og Hansen ud af Beværtningen, idet de vedblivende skjændtes, og efter udenfor Beværtningen at være skiltes fra de Tiltalte, gik Hansen hen ad Gaden. Noget efter gik han imidlertid, efter hans Forklaring for at træffe en Bekjendt, tilbage til Beværtningen, udenfor hvilken de Tiltalte da endnu stode.

Ifølge de af to Vidner, der saa det derefter Passerede, afgivne edelige Forklaringer foer nu Tiltalte Sørensen, da Hansen vilde gaa ind i Beværtningen og vistnok i dette Øjemed havde faaet fat i Dørgrebet, frem og tog fat i denne, hvem han, idet han efter det enes Vidnes Forklaring gjentagne Gange slog Hansen, saavidt Vidnet kunde se, med en Stok, fik bort fra Døren til Beværtningen, hvorefter Tiltalte Jensen, der nu kom til, tilføjede Hansen flere Slag med en Stok, saa at han efter det sidstnævnte Vidnes Forklaring styrtede om. Da Hansen derpaa raabte om Hjælp, gik eller løb de Tiltalte bort, og Vidnerne saa da, at Hansen blødte stærkt af et Saar i Hovedet, ligesom han efter det nævnte Vidnes Udsagn ogsaa klagede over, at hans Arme vare forslaaede. Efter Sagens Oplysninger kom det senere paany til Haandgribeligheder mellem de Tiltalte og Hansen, i hvilken Henseende det tidnævnte Vidne har forklaret, at de Tiltalte, da Hansen, Vidnet og nogle Andre, efter det første Sammenstød, gik ud ad den Vej, ad hvilken de Tiltalte

forud vare gaaede, paany kom hen til Hansen, at Tiltalte Sørensen tog fat paa denne og tildelte ham nogle Slag med de bare Næver, saa at de begge faldt om, at Tiltalte Jensen derpaa kom til og atter slog Hansen med den af ham tidligere benyttede Stok, uden at Vidnet kan sige, hvor han ramte, og at de Tiltalte derefter gik ind i et Hus, hvor der boede en Gensdarmsergent, idet Vidnet kunde forstaa, at de vilde raabe om Hjælp for at give det Udseende af, at det var dem, der vare blevne overfaldne. Det andet af de to ommeldte Vidner har med Hensyn til det sidstnævnte Sammenstød forklaret, at Vidnet saa, at Hansen og en af de Tiltalte, uden at Vidnet veed hvem, fik fat i hinanden og faldt om paa Vejen, hvorefter de bleve skilte ad af en af de Tilstedeværende, og Hansens egen Forklaring i den heromhandlede Retning gaar ud paa, at han, da han sammen med nogle Andre gik ud ad den ovennævnte Vej, blev angreben paany og slaet til Jorden.

De Tiltalte have under Forhørene erkjendt, ved den førstommeldte Lejlighed hver for sig at have slaet Hansen med en Stok, og Tiltalte Jensen har navnlig indrømmet at have benyttet en meget tyk, med Krog som Haandtag og Jerndupsko forsynet Egetræes Stok, der følger med Sagen, samt at have slaet Hansen med denne Stok i Hovedet, hvorimod Tiltalte Sørensen vil have benyttet en tyndere Stok. Men de have vedblivende paa-staaet, at Hansen selv har givet Anledning til den mod ham udevede Vold, i hvilken Henseende de have anbragt, at Hansen, der, som meldt, efter Sørensens Udsagn inde i Beværtningen bød dem ud paa Prygl, strax, da de kom ud af Beværtningen, tog fat paa og kom i Slagsmaal eller tog Livtag med Sørensen, hvis Pibe blev slaet ud af Munden paa ham, samt at Hansen, da han senere kom tilbage til Beværtningen, paany indlod sig i Slagsmaal med dem, idet han navnlig røg ind paa Tiltalte Jensen og slog Piben ud af Munden paa denne. Derimod have de erklæret, at de ikke vide eller erindre Anledningen til det Sammenstød, der, som meldt, senere fandt Sted, og om hvilket de have forklaret, at Sørensen og Hansen fløj ind paa eller havde fat paa hinanden, og at de begge faldt om. Ligesom der nu imidlertid efter de i saa Henseende foreliggende Oplysninger ikke er Grund til at antage, at der har været Slagsmaal eller Haandgribeligheder af nogen Betydning mellem de Tiltalte og Hansen, da de kom ud af Beværtningen, saaledes maa det i hvert Fald ved de ovennævnte tvende Vidners beedigede Forklaringer anses godtgjort, at Hansen, da han, efter at have forladt de Tiltalte, senere kom tilbage til Beværtningen, strax uden noget foregaaende Angreb fra hans Side blev overfalden af dem, ved hvilket Overfald det maa antages, at det nedennævnte Saar i Hovedet er blevet ham tilføjet. Iøvrigt har Tiltalte Jensen

udsagt, at han og Sørensen ved den omhandlede Lejlighed havde noget i Hovedet, uden at de dog vare egentlig fulde.

Skomager Hansen, der efter sin Forklaring efter Overfaldet var en Del fortumlet i Hovedet og mistede betydeligt Blod om Aftenen, Natten og anden Dagen derefter, men som ikke søgte Læge, hvorimod han fik lagt et Plaster paa Saaret, blev paa Foranledning af Forhørsdommeren undersøgt af Distriktslægen den 8 November f. A., ved hvilken Undersøgelse der ifølge den af Lægen afgivne Erklæring af s. D. fandtes paa højre Isse noget fra Midtlinien et ca. 1 Tomme langt, gennem Hovedets Bedækning — men saavidt Lægen skønnede ikke til Benet — forfra bagtil gaaende suppurerende Saar, der, da Undersøgelsen foretoges, var bedækket med Salve og Plaster, hvorhos det i Erklæringen er udtalt, at Saaret, som havde Udseende af at være frembragt med et kontunderende Redskab, ikke formentes at ville efterlade sig for Helbredet blivende skadelige Følger. Hansen, der i et den 12 November f. A. afholdt Forhør bemærkede, at Saaret vedblivende bulnede, har senere i et den 18 s. M. afholdt Forhør erklæret, at Saaret da næsten var lægt, uden at han følte nogen Meen deraf. Hansen har erklæret, at han ikke gjør Fordring paa Erstatning hos de Tiltalte, men at han maa paastaa dem straffede for deres mod ham udviste Forhold.

For deres ovennævnte Forhold ville de Tiltalte — af hvilke Sørensen, der er født i Aaret 1850, tidligere har været anset ifølge Lysgaard m. fl. Herreders Extraretsdom af 20 Februar 1878 efter Straffelovens § 203, jfr. § 202, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ifølge Silkeborg Birks Politiretsdom af 16 April f. A. for Betleri med simpelt Fængsel i 4 Dage, medens Jensen, der er født i Aaret 1863, har været straffet ifølge Overrettens Dom af 30 Juli 1883 efter Straffelovens § 203 med en Bøde til Statskassen af 50 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage, og ifølge Viborg Kjøbstads Politiretsdom af 11 Marts 1887 for Løsgængereri med simpelt Fængsel i 4 Dage — være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. § 47, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Jens Peter Sørensen i 5 Dage og for Jens Peter Jensen i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 202. Høiesteretsagfører Shaw

contra

Niels Christian Christensen Vilberg (Def. Salomon),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Odense Herreds Politirets Dom af 5 Februar 1891: Arrestanten Niels Christian Christensen Vilberg bør hensættes til Tvangsarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage samt udrede alle med denne Sag forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Marts 1891: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Gottschalch og Jacobsen betaler Arrestanten Niels Christian Christensen Vilberg 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretsagførerne Shaw og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Niels Christian Christensen Vilberg, der er født den 27 Januar 1842 og tidligere straffet, bl. A. ved Ramse-Thune Herreders Extrarets Dom af 7 Oktober 1885 efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, jfr. § 241, 2det Stykke, og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ved Høiesterets Dom af 29 Juli 1889 efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, 2det Stykke, som for 4de Gang begaaet Hæleri og efter Straffelovens § 101 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, er under nærværende imod ham for Løsgænger og Betleri anlagte, i 1ste Instants inden Odense Herreds Politiret paadømte Sag, overbevist om, fra den 18 August f. A., da han forlod sin Tjeneste, indtil sin

Anholdelse den 15 November derefter, at have strejftet arbejdsløs om i Omegnen af Odense, uden at søge Arbejde, tildels ernærende sig ved Betleri. Det maa som Følge heraf billiges, at Arrestanten ved Politiretsdommen er anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og da Straffen passende findes bestemt til Arbejde i Odense Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, og Sagens Omkostninger rettelig ere ham paalagte, vil denne være at stadfæste.

Mandagen den 15 Juni.

Nr. 195.

Advokat Nellemann

contra

Søren Laursen Andersen, kaldet Lyng
(Def. Lunn),

der tiltales for Assurancevigt.

Rougsø med flere Herreders Extrarets Dom af 25 November 1890: Arrestanten, Husmand Søren Laursen Andersen kaldet Lyng af Pindstrup, vil for begaaet Assurancevigt være at hensætte til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og vil han dernæst have at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Bredstrup 35 Kr., og til Defensor Prokurator Jacoby 25 Kr., men iøvrigt bør han for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Februar 1891: Arrestanten Søren Laursen Andersen, ogsaa kaldet Søren Lyng, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 35 Kr., til Defensor sammesteds 25 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Rye, 30 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved de Høiesteret forelagte, for en væsentlig Del efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at de i Dommen

ommeldte 2 Kasser med deri værende Indhold, for hvilke der er beregnet Tiltalte en Erstatning af 113 Kroner, ikke ere brændte ved den paagjældende Lejlighed, og at han, ved at opgive dem som brændte, har gjort sig skyldig i Assurancesvig. Derimod findes der ikke at foreligge et aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at han iøvrigt har gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse. Den Straf, Tiltalte herefter i Medfør af Straffelovens § 259, jfr. § 23, har forskyldt, findes, tildels under Hensyn til den af ham udstaaede lange Arrest, at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Grundlovens Bestemmelse i § 80, at enhver, der anholdes, skal inden 24 Timer stilles for en Dommer, kan ikke anses fyldestgjort ved, at Tiltalte inden den nævnte Tid blev fremstillet for Forhørsdommeren i Overværelse af Arrestforvareren og Arrestkarlen, uden at dog Retten blev sat. Det kan derhos efter de forhaandenværende Omstændigheder ikke billiges, at Tiltaltes Arrest ikke blev hævet efter Modtagelsen af Overrettens Frifindelsesdom, og Omkostningerne ved Varetægtsarresten fra 3 Marts d. A. findes under Hensyn hertil at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Søren Laursen Andersen, kaldet Lyng, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fyrgetyve Dage. Omkostningerne ved Tiltaltes Varetægtsfængsel fra den 3 Marts d. A. udredes af det Offentlige, hvorimod Aktionens øvrige Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Lunn for Høiesteret, 80 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Søren Laursen Andersen, ogsaa kaldet Søren Lyng, for Brandstiftelse og Assurancesvig. Ifølge det Oplyste opkom der den 7 December 1889 om Morgenen Ild i et Arrestanten tilhørende Hus i Pindstrup Mose, ved hvilken Lejlighed dette, der dels beboedes af Arrestanten, dels af Arbejdsmand Falkenberg med Familie, og i hvilket der tillige fandtes en Lo og et Staldrum, aldeles nedbrændte, hvorimod en umiddelbart op

til samme stødende Bygning, der benyttedes til Vognport m. m., reddedes. Da der var opstaaet Mistanke om, at Arrestanten havde paasat Ilden, blev han samme Dags Aften anholdt, men har under de afholdte Forhør vedholdende benægtet at have forarsaget Ilden, og da han, forsaavidt angaar den mod ham rejste Sigtelse for Brandstiftelse, ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Tiltale, bliver der, idet Sagen alene er appelleret efter Arrestantens Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ikke her for Retten Spørgsmaal om hans Forhold i saa Henseende.

Forsaavidt Arrestanten derhos er sigtet for Assurancesvig, er det særligt lagt ham til Last, at han — der havde sit Indbo m. m. assureret i Brandforsikringsselskabet „Danmark“ for 1600 Kr., nemlig Indbo m. m. for 1000 Kr., Kakkellovne m. m. for 100 Kr., Produktbeholdning for 210 Kr., Kreaturer for 120 Kr. og Vogne og Redskaber for 170 Kr., hvilke Beleb vel navnlig for Indboets Vedkommende maa antages at have oversteget dettes Værdi, da Branden fandt Sted, hvilket imidlertid efter Arrestantens Forklaring hidrører fra, at han, da Assurancen tegnedes, havde flere forskellige Inventariegenstande, som han senere havde solgt, uden dog at nedsætte Assurancen, idet det var hans Agt senere at indkøbe andre Gjenstande — ved Angivelsen af de af hans Ejendele, der skulle være gaaet tabte ved Branden, dels har opgivet som brændte en Mængde Gjenstande, som han slet ikke havde, dels har ansat dem, der virkelig ere brændte, til en langt højere Værdi, end de virkelig havde, og der bliver, saaledes som Sagen efter den passede Indstævning foreligger for Overretten, navnlig Spørgsmaal om Arrestantens Forhold med Hensyn til nedennævnte Gjenstande.

Arrestanten har saaledes forklaret, at der ved Branden er brændt i Stalden 8 Traver Rug, en Del Rugrivelse, et Læs Spergel og 4 smaa Læs Hø, som han, idet han beregnede Rugen, der efter hans Forklaring var frisk, til 13 Kr. pr. Trave, ansatte til en Værdi af henholdsvis 104 Kr., 15 Kr., 30 Kr. og 56 Kr., og for hvilke Gjenstande der ved den stedfundne Opgjørelse af Erstatningen er efter Overenskomst mellem Arrestanten og vedkommende Assuranceselskabs Agent i Randers, tilstaaet ham en Erstatning af henholdsvis 80 Kr., 7 Kr., 5 Kr. og 40 Kr. Ifølge de af Arbejdsmand Jens Petersen Falkenberg og Hustru, der som meldt boede i Arrestantens Hus, og som hjalp ham med at faa Rugen i Hus, samt af Ole Nielsen, der høstede Rugen for Arrestanten, afgivne beedigede Forklaringer maa det imidlertid antages, at Arrestantens Rughøst kun udgjorde 3 à 4 Traver. Ifølge de af Bestyrer Fr. Raaberg og J. Christoffersen samt Falkenberg og Hustru afgivne beedigede Forklaringer havde Arrestantens Rug derhos staaet for længe paa Marken og var fordærvet eller ikke god, da den kom ind, og de tvende sidstnævnte Vidner

have derhos forklaret, at den blev endnu ringere efter at være bragt i Hus, idet Vind og Regn, da Gavlen i Stalden var itu, trængte ind paa den. Ifølge de sidstnævnte Vidners Forklaringer fandtes der derhos i Stalden kun et lille Læs Hø samt en lille Smule Spergel.

Arrestanten har dernæst opgivet, at der er brændt 5 Vogne, der ere skilte ad for bedre at faa Plads til dem, og af hvilke Træværket til de to stode i Loen, medens nogle Fjæl og det meste af Jærnet beroede paa Loftet, og de andre 3 stode i Stalden, idet dog Faddingerne til dem mulig laa oppe paa Loftet. Værdien af disse Vogne, af hvilke de to dog vare ukomplette og ubrugelige, medens de 3 andre vare brugelige, har Arrestanten ansat til ialt 250 Kr., medens de ved Erstatningens Fastsættelse ere ansatte til en Værdi af ialt 80 Kr., af hvilket Beløb der dog, da Arrestantens Vogne og Redskaber ved Assurancens Beregning ere ansatte under et til en Værdi af 429 Kr. 10 Øre, medens de, som det maa antages, ligeledes under et vare forsikrede for 170 Kr., kun er tilkjendt ham noget over en Trediedel. Ifølge Falkenbergs og Hustrus Forklaringer fandtes der imidlertid, da Arrestantens Rug blev sat ind i Stalden, i denne af Vogndelev kun 3 Vognhjul og $\frac{1}{2}$ Undervogn, som bleve til-dækkede med Rugen, der fyldte saa meget i Stalden, at der ikke var Plads til mere i denne. De nævnte Vidner have derhos forklaret, at der i Loen, som de ca. 8 Dage før Branden hjalp Arrestanten med at rense, ikke fandtes nogen Vogn eller Dele af Vogne, og at der paa Loftet af Vogndelev kun fandtes nogle gamle Jernringe til Hjul og andet gammelt Jern til Vogne. Fr. Raaberg og J. Christoffersen have derhos forklaret, at der, da Taget var skredet ned og Spærrerne brændte, ikke var Andet at se paa Loftet end nogle gamle Jernringe til Hjul og andet gammelt Jern til Vogne, men intet Træværk til disse Jerndelev, og efter hvad Fr. Raaberg særlig har udsagt, navnlig ikke Træhjul til Hjulringene.

Ifølge Arrestantens Forklaring henstod der derhos ved Branden i Loen 2 Kasser — af hvilke den ene indeholdt 3 Dynner og 2 Puder, medens der i den anden fandtes 6 Skjorter, 4 Par Benklæder, 4 Par Strømper, 2 Veste og $3\frac{1}{2}$ Par Lagener — som af Arrestanten med Indhold ere ansatte til en Værdi af ialt 162 Kr., hvorhos han har forklaret, at der sammesteds henstod en Del Gavntræ i en Ballie samt noget Brænde, lidt over $\frac{1}{4}$ Favn, som han har ansat til en Værdi af henholdsvis 8 og 6 Kr., medens de ommeldte Gjenstande ved Brandskadeerstatningens Beregning ere ansatte, Kasserne med Indhold til en Værdi af 113 Kr. og Gavntræet og Brændet hvert til 5 Kr., hvilket Beløb dog for Gavntræets Vedkommende kun er tilkjendt ham med lidt over en Trediedel af den ovenanførte Grund. Arrestanten har derhos forklaret, at han først et Par Dage for-

inden Branden havde ved Hjælp af et Reb firet de tvende Kasser fra Loftet ned i Loen, hvor han havde tildækket dem med Granbark for at skjule dem, da han ingen Laas havde at sætte for dem. Ifølge Falkenbergs og Hustrus Forklaringer fandtes der vel forskellige Standkister i Loen, forinden denne ca. 8 Dage før Branden blev rensset, men disse bleve ved denne Lejlighed flyttede ud og ere alle reddede, og der blev ingen Kasser tilbage i Loen. Falkenbergs Hustru har derhos forklaret, at hun er overbevist om, at Arrestanten ikke havde alt det Tøj, han har angivet skulde findes i de nævnte tvende Kasser. Fr. Raaberg og J. Christoffersen have derhos forklaret, at der, da de efter Branden vare med til at rydde ud af Stalden og Loen, ikke fandtes Spor af, at der sammesteds havde staaet Kasser med Klæder eller Lignende. Med Hensyn til Gavntræet have Falkenberg og Hustru derhos forklaret, at der ganske vist havde staaet nogle Stykker Træ i Loen, men efter at denne var rensset, var der ikke mere Gavntræ i den. Disse have derhos forklaret, at der efter Rensningen ikke fandtes Gran- eller Bøgebrænde i Loen, men kun en Rensemaskine, nogle gamle Kakkelovnsplader og en Dynge Bark, som Falkenbergs Hustru fejede op for Arrestanten.

Endelig har Arrestanten forklaret, at der er brændt et Seletøj til 2 Heste, som han tidligere havde haft hængende i sit Klædeskab, men nogle Dage før Branden bragt op paa Loftet, hvor han, efter hvad han først har forklaret, hængte det paa Sparrebjelken, men ifølge hans senere Forklaring henlagde det i en Sæk, samt et gammelt Studeseletøj og en Sadel med Dækken, hvilke Gjenstande ligeledes henlæa paa Loftet. Disse Gjenstande har Arrestanten ansat til en Værdi af henholdsvis 45 Kr., 10 Kr. og 25 Kr., medens de ved Erstatningens Beregning ere ansatte til henholdsvis 35 Kr., 5 Kr. og 15 Kr., hvilke Beløb dog af den ovenanførte Grund kun ere tilkjendte ham med noget over en Trediedel. Falkenberg har imidlertid forklaret, at han, da han ca. 8 Dage før Branden var med til at ordne Loen, ogsaa var oppe paa Loftet, men at han der hverken bemærkede noget Seletøj eller Sadel med Dækken, ligesom dennes Hustru har forklaret, at der vel paa Loftet fandtes Stumper af et gammelt Studeseletøj, men at hun, der ofte havde været paa Loftet, aldrig har set nogen Sadel med Dækken ligge der. Fr. Raaberg og J. Christoffersen have derhos forklaret, at der ikke ved Branden paa Loftet var Spor at se af Seletøj, Sadel eller Lignende, medens der dog, efter Førstnævntes Forklaring, efter Branden udenfor Huset fandtes en Stigbøjle, ligesom det af en Fortegnelse af de reddede Gjenstande fremgaar, at der er reddet forskellige Sadeldele.

Arrestanten har vedblivende fastholdt Rigtigheden af de af ham gjorte Opgivelser angaaende de ved Branden ødelagte Gjen-

stande og benægtet Rigtigheden af de af Vidnerne i modsat Retning afgivne Forklaringer, og da det — idet ifølge de ved Overrettens Foranstaltning tilvejebragte Oplysninger saavel Vidnet Falkenberg som dennes Hustru have været straffede, Førstnævnte i Aaret 1873 for Bedrageri og Sidstnævnte dels tvende Gange for Tyveri, dels tvende Gange, senest i Aaret 1885, for Bedrageri — herefter ikke mod hans Benægtelse kan anses godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Assurancesvig, vil han, der er født i Aaret 1826, og som — foruden at han tvende Gange i Aaret 1883 i Henhold til Tilbud inden Retten, har erlagt Bøder for Politiovertrædelser — tredje Gange har været straffet for Dyrplageri, senest ved Overrettens Dom af 18 Juni 1883 med en Bøde til Statskassen af 50 Kr., medens han ved Overrettens Dom af 1 August 1881 blev frifunden for Aktors Tiltale med Hensyn til det samme Forhold, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, og mod hvem der derhos i Aaret 1863 har været indledet kriminel Undersøgelse som mistænkt for Brandstiftelse, uden at der dog kan antages den Gang at være blevet beordret Aktion mod ham, være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 55. Partikulier J. O. Kirkegaard (Ingen)

contra

A. Eklundh i Wexiø (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 56. **P. O. Thiesen** (Ingen)

contra

Gaardejer Christen Christensen (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 59. **Grosserer J. C. Andersen** (Ingen)

contra

Sagfører F. Rützou som Kurator i **Skomagermester F. H. Thorsens** Konkursbo (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 61. Gjæstgiver **N. Nielsen** (Ingen)

contra

Kjøbmand **Anders Larsen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 69. Proprietær **Johannes Madsen** (Ingen)

contra

Chr. Grejsen og Barber **P. von Seth** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Torsdagen den 18 Juni.

**Nr. 221. Aktieselskabet til Lammefjordens
Tørlægning (Jensen)**

contra

Sagfører J. Rosengaard (Asmussen),

betr. Indfrielsen af nogle Partialobligationer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Marts 1891: Mod Extradition i kvitteret Stand af de ovenfor nævnte Partialobligationer bør de Indstævnte, Aktieselskabet til Lammefjordens Tørlægning, til Citanten, Sagfører Rosengaard, betale deres Paalydende, de paastævnte 16,100 Kr. med Rente 6 pCt. aarlig af 13,100 Kr. fra 1 Juli 1880 til 15 Oktober f. A., og af 3000 Kr. fra 1 Januar 1881 til samme Tid, og 7 pCt. aarlig af samtlige 16,100 Kr. fra sidstnævnte Dato til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes i næste Nr.)

Rettelse:

I Nr. 15 pag. 228 sidste Linie forneden staar ved en Trykfejl: kunde; læs: kunne.

Færdig fra Trykkeriet den 26 Juni 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 17.

Torsdagen den 18 Juni.

Nr. 221. Aktieselskabet til Lammefjordens Tørlægning
(Jensen)

contra

Sagfører J. Rosengaard (Asmussen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

Det af Aktieselskabet foretagne, i den indankede Dom omhandlede Kjøb af nogle af de til dets 3die Prioritetslaan hørende Partialobligationer til et paalydende Beløb af 60,700 Kroner findes ikke at være i Strid med den i Hovedobligationen for Laanet indeholdte Bestemmelse om, hvorledes der vil være at forholde i Tilfælde af, at Selskabet delvis vil indfri bemeldte Prioritet, eftersom de omtalte Partialobligationer efter samtlige Høiesteret forelagte Oplysninger ikke kunne betragtes som indfrie, ligesom deres Beløb heller ikke, som i Hovedobligationen bestemt, er afskrevet paa denne. Indstævnte vil derfor ikke paa det nævnte Kjøb kunne støtte sin Paastand om, at de ham tilhørende Partialobligationer af bemeldte Laan ere forfaldne til Udbetaling, og dette vil, som i Dommen antaget, heller ikke kunne støttes derpaa, at der ikke er betalt Renter. Da dernæst de øvrige af Indstævnte til Støtte for hans principale Paastand paaberaabte Grunde findes at være uden Betydning, og da der efter Hovedobligationens Indhold heller ikke vil, som af Indstævnte subsidiært paastaaet, kunne tilkjendes ham Renter for Tiden fra 1 Juli 1886 til 1 Januar 1889, vil Citanten være at frifinde for hans Tiltale. Pro-

cessens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: I Aaret 1879 optog Bestyrelsen for Aktieselskabet til Lammefjordens Tørlægning et tredje Prioritetslaan efter forud prioriterede 450,000 Kr. i de Selskabet tilhørende, fra Lammefjorden indvundne Arealer, stort 442,200 Kr., idet der for Beløbet udfærdigedes ligestillede og sideordnede Partialobligationer paa 100 Kr. hver, betegnede med fortløbende Numre, saaledesat disse Partialobligationer dels udstedtes som enkelte (Litr. A), dels som tidobbelte (Litr. B), lydende paa 10 Numre hver. For Laanet udstedtes en den 23 April 1879 dateret Hovedobligation, hvortil Partialobligationerne slutte sig, og heri foreskrives bl. A., at Gjælden forrentes med 6 pCt. aarlig fra 1 Januar 1879 at regne, dog at Kreditorerne skulle være forpligtede til for de til 1 Juli 1880 paaløbne Renter at modtage nye fra bemeldte Dato rentebærende Obligationer med samme Panteret som Hovedobligationen, og med Hensyn til Renterne efter 1 Juli 1880, der skulde betales kontant, at denne Rentebetaling sker under Forudsætning af, at Selskabet efter Bestyrelsens Skjøn er istand til at præstere den, halvaarsvis hver 1 Januar og 1 Juli, første Gang den 1 Januar 1881; Laanet er uopsigeligt fra Kreditorernes Side, men fra Selskabets Side kan det opsiges med $\frac{1}{4}$ Aars Varsel, hvorom Bekjendtgjørelse skal ske i nærmere angivne offentlige Blade, og forsaavidt kun en partiel Opsigelse skal finde Sted, bestemmes det forinden ved Lodtrækning af Notarius publicus her i Staden, hvilke Numre af de udfærdigede Partialobligationer der skal opsiges. Endelig hedder det, at hvis Selskabet nogensinde skulde forsømme at holde Pantet tilbørligt vedlige eller tilsidesætte, hvad ovenfor er foreskrevet, eller hvis Selskabet nogensinde skulde udbetale Aktionærerne Udbytte af deres Aktier uden forinden at have indfriet sin hele Gjæld efter Partialobligationerne med paaløbne Renter, er hele Gjælden uden Opsigelse forfalden til skadesløs Betaling, idet det tilføjes, at det fremgaar af, hvad

tidligere i Obligationen er anført, at Udeblivelse med Renter ikke er Misligholdelse af Kontrakten.

Citanten, Sagfører Rosengaard, som ved Transport er bleven Ejer af følgende Numre af de omhandlede Partialobligationer, nemlig Litr. B Nr. 671—680, 741—750, 1411—1420, 1441—1450, 1501—1510, 1521—1530, 1841—1850, 2901—2910, 3091—3100, 3111—3120, tilsammen 10,000 Kr., og Litr. A Nr. 4322, 4323, 4340, 4341, 4342, 4343, 4344, 4345, 4346, 4347, 4348, 4363, 4364, 4365, 4366, 4371, 4376, 4380, 4925, 4938, 4946, 4947, 4948, 4949, 4950, 4951, 4952, 4953, 4954, 4955, 4965, tilsammen 3100 Kr., endvidere Litr. B Nr. 341—350, 371—380, 521—530, tilsammen 3000 Kr., har under nærværende Sag principalt paastaaet de Indstævnte, det fornævnte Aktieselskab for Lammefjordens Tørlægning, tilpligtede mod Extradition i kvitteret Stand af de ovennævnte Obligationer at betale ham deres paalydende Beløb 16,100 Kr. med Rente 6 pCt. aarlig fra 1 Juli 1880 til Forligsklagens Dato den 15 Oktober f. A. af 13,100 Kr. = 8085 Kr. 08 Øre og af 3000 Kr. fra 1 Januar 1881 til samme Tid = 1762 Kr. 50 Øre, samt Renter af det samlede Beløb, 25,947 Kr. 58 Øre, 7 pCt. aarlig fra fornævnte 15 Oktober f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst; subsidiært har Citanten paastaaet de Indstævnte tilpligtede at betale ham Renter af de paastævnte Obligationer i 2¹/₂ Aar.

De Indstævnte have procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Citanten har til Støtte for sin Paastand anført, at Selskabet dels har havt større disponible Beløb til sin Raadighed end fornødent til at dække Renterne af dets 3die Prioritetsobligationer fra 1 Juli 1886, dels har anvendt et til Renten i nævnte Tidsrum svarende Beløb til Indkjøb af Partialobligationer henhørende til samme Laan, og at det herved er godtgjort, at Selskabet har været istand til, og som Følge heraf ogsaa pligtigt til at præstere Renten, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at der efter Hovedobligationen tilkommer Bestyrelsen et Skjøn om, hvorvidt Selskabet er istand til at udrede Renten. Heri vil der imidlertid ikke kunne gives Citanten Medhold, da det efter den paagjældende Bestemmelse i Hovedobligationen er Bestyrelsen, der ved sit Skjøn har at afgjøre i hvert enkelt Tilfælde, om Selskabet er istand til at præstere Rentebetalingen, og dette Skjøn efter Ordene er ganske frit.

Citanten har dernæst anført, at de Indstævnte, ved at indkjøbe Partialobligationer til et paalydende Beløb af 60,700 Kr. og saaledes indfrie disse, have tilsidesat, hvad der i Hovedobligationen er foreskrevet for det Tilfælde, at Selskabet helt eller delvis vil indfrie Prioriteten, og at hans Obligationer som Følge heraf ere forfaldne til Udbetaling.

De Indstævnte have benægtet, at der i Indkjøbet af det

anferte Beløb af Partialobligationer ligger nogen Indfrielse af disse, idet Forholdet efter deres Anbringende er det, at Bestyrelsen har anlagt en Del af Kassebeholdningen, hvorfor den ikke i Øjeblikket havde anden Brug, i disse Partialobligationer, som den havde kunnet faa til rimelig Pris, saa at Obligationerne henligge som et Aktiv i Selskabets Kasse for, naar Omstændighederne gjøre det nødvendigt, enten at belaaes eller igjen at realiseres.

Da imidlertid de indkjøbte Obligationer ere erhvervede paa en saadan Maade, at Selskabet til enhver Tid kan behandle dem som indfrie, hvad efter alt det Foreliggende ogsaa maa anses for Øjemedet med deres Indkjøb, og da en saadan Erhvervelse for Selskabets Midler, selv om Obligationerne ere indkjøbte under pari, maa anses at stride mod Hovedobligationens Forskrifter om Laanets Indfrielse, idet Ejerne af Partialobligationerne maa anses berettigede til at forlange, at Selskabets Pengemidler kun anvendes i saadant Øjemed i Overensstemmelse med de for Laanets delvise Indfrielse givne Forskrifter, ere Partialobligationerne efter deres Indhold forfaldne uden Opsigelse til Betaling, og idet det herefter bliver uforment at undersøge, hvad Citanten yderligere har anført til Støtte for samme Resultat, ville de Indstævnte derfor være at tilpligte at indfrie Citantens Obligationer med 6 pCt. aarlig. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 206.

Advokat Klubien

contra

Henrik August Kemner (Def. Asmussen),

der tiltales for Voldtægt.

Ringsted Kjøbstads Extrarets Dom af 22 November 1890: Arrestanten, Skorstensfejer Henrik August Kemner, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar, saa udreder han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor Overretssagfører Evers og Defensor Prokurator Drechsel 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Marts 1891: Arrestanten Henrik August Kemner bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Mundt, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Henrik August Kemner for Voldtægt. Da Arrestanten den 15 Oktober 1890 om Aftenen paa Gaden udenfor en Ejendom i Ringsted, hvor „Frelsens Hær“ havde haft Møde, traf Pigen Bodil Marie Nielsen, som er født 6 April 1875, og hvem han kjendte af Udseende, indlod han sig i Samtale med hende, idet han spurgte hende, om hun ikke kjendte ham, der havde besøgt hendes Forældre, hvad Pigen ogsaa syntes at erindre. De fulgtes derpaa henad Gaden, idet Bodil Marie derved haabede at træffe en Pige, med hvem hun havde været i Følge, og som tjente sammen med hende paa en Gaard i Nærheden af Ringsted. Men da hun, fulgt af Arrestanten, var drejet ind paa en Vej og kom forbi en Have, som hørte til den Ejendom, hvor Arrestanten boede, greb denne efter Pigens Forklaring pludselig fat i hende og trak hende med Magt ind i et derværende Lysthus, hvor han tog fat i hendes Ben og søgte at løfte hendes Klæder op. Da hun imidlertid gav sig til at skrigе, og nogle Personer i det samme gik forbi paa Vejen, lod han hende gaa ud af Haven, men indhentede hende strax efter og truede med at slaa hende, hvis hun ikke gik rolig.

Arrestanten har benægtet at have trukket hende ind i Haven, idet han paastaar, at hun godvillig fulgte ham derind, hvor han begyndte at kysse hende, ligesom han førte sine Hænder op

under hendes Klæder og befølte hendes nøgne Legeme, alt i den Hensigt at opnaa Samleje med hende, men da hun skreg og Nogen kom forbi, turde Arrestanten ikke foretage videre, hvorefter de sammen forlode Haven. De gik derefter ind i en Beværtning i Byen, hvor Arrestanten drak 3 halve Flasker bajersk Øl og bød Bodil Marie noget Sodavand, som hun dog ikke vil have drukket. Bodil Marie, som vil være gaaet med Arrestanten ind i Beværtningen i det Haab, at hun i den lettere kunde slippe fra ham, har forklaret, at hun dér flere Gange rejste sig for at gaa, men Arrestanten sagde da til hende, at det ikke kunde nytte hende, at hun gik, da han vilde følge hende, og om Grunden til, at hun ikke i Beværtningen eller paa Gaden paakaldte Hjælp imod Arrestanten, har hun udsagt, at hun generede sig for at vække Opsigt ved at henvende sig til Folk, idet hun ikke havde tænkt sig Muligheden af en saadan Vold som den, der er bleven øvet imod hende, og i alt Fald nærrede den Tro, at naar hun bestemt modsatte sig Arrestantens Tilnærmelser, vilde han ikke forulempe hende. Da Kl. blev 11, sagde Værten til dem, at de maatte gaa, hvorefter de gik sammen ud paa Gaden. Her gjorde hun ogsaa efter sin Forklaring flere forgjæves Forsøg paa at slippe fra Arrestanten, medens denne har forklaret, at de gik med hinanden under Armen, og ikke vil erindre ved denne Lejlighed at have brugt Vold imod hende.

Han har derimod tilstaaet, at han kort efter med Magt, i den Hensigt at opnaa Samleje med hende, trak hende om ad en Spadseresti, og da de vare komne et Stykke henad den til et Sted, hvor den drejer, kastede han hende ned i en langs Stien løbende Grøft, hvor han lagde hende op imod Grøftekanten, og han har erkjendt, at han nu brugte al den Vold, han kunde, for at opnaa sin Hensigt, og ogsaa fuldbyrdede Samleje med hende, uagtet hun, der ingen Benklæder havde paa, gjorde al den Modstand, hun kunde.

Pigen har forklaret, at Arrestanten, efter at have kastet hende om i Grøften, trykkede sin Hat saa fast ned over hendes Ansigt, at hun ikke kunde skringe, saa at hun, uagtet hun slog fra sig med Hænderne og sparkede med Benene, ikke kunde forhindre, at han fuldbyrdede Samleje med hende, som under dette vil have følt Smerte og den næste Dag saa Blod paa sit Undertøj.

Af Tjenestekarl Jens Peder Johansen og Pigen Christine Jensen er endvidere edelig forklaret, at de den omhandlede Aften saa Arrestanten trække Bodil Marie om ad den førnævnte Spadseresti, hvor de iagttog, at hun 3 Gange rev sig løs fra Arrestanten, men atter blev indhentet af ham. De hørte hende ogsaa sige til ham, at hvis han ikke slap hende, vilde hun skringe, hvorefter Arrestanten dækkede hendes Ansigt med sin

Hat og kastede hende ned i Grøften. Da hun gjorde Modstand, dels ved at skyde sine Klæder ned med Hænderne og dels ved Forsøg paa at rive sig løs, sagde Arrestanten, at hvis hun ikke laa stille, vilde han binde hende med et Reb, han havde i Lommen. Arrestanten, der var meget svær i Sammenligning med hende, kastede sig nu over hende, saa at hun ikke kunde røre sig, hvorved hun blev tvungen til at finde sig i, at han fik sin Villie med hende, hvem de hørte sige: „Hvad vil mine Forældre sige, jeg bliver først 16 Aar til Foraaret“. Som Grund til, at ingen af dem søgte at forhindre Arrestanten i at udøve den omforklarede Vold imod Bodil Marie, skjøndt de kun stode ca. 4 Alen fra Gjærningsstedet opad et Stakit og nogle Buske, have de begge angivet Frygt for Arrestanten, idet Tjenestekarl Johansen har sagt, at han tror, at Arrestanten vilde have slaaet ham fordærvet, hvis han havde tilkjendegivet sin Nærværelse. Først da Arrestanten rejste sig op, løb Tjenestekarl Johansen ind til Byen og meldte det Passerede til en Vægter.

Foreholdt disse Vidners Forklaringer har Arrestanten udsagt, at han ikke erindrer, men heller ikke tør benægte, at Bodil Marie rev sig 3 Gange løs fra ham, eller at hun kastede sin Hat over hendes Ansigt, ligesom han heller ikke vil kunne erindre, at han truede med at binde hende.

Der er ikke Grund til at tro, at Bodil Marie Nielsen, som efter Sagens Oplysninger maa antages at have været uskyldig i kjønslig Henseende, har lidt nogen egentlig Skade ved Arrestantens Adfærd lige overfor hende; men efter at hun havde mødt nogle Gange og afgivet Forklaring i Sagen, har hun den 23 Oktober afivet sig ved Drukning, som det maa antages af Sorg over den hende overgaaede Behandling.

I Henhold til Foranferte vil Arrestanten — som er født den 6 Februar 1865, og foruden i sin militære Tjeneste at være straffet flere Gange for Tjenesteforseelser, ved Sorø Birks Extra-retsdom af 19 Juni 1889 er anset efter Straffelovens § 174 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 4 Dage — være at anse efter Straffelovens § 168 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 8 Aar. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, som har anset Arrestanten efter Straffelovens § 168. jfr. §§ 174 og 57, med Forbedringshusarbejde i 6 Aar, være at forandre.

Fredagen den 19 Juni.

Nr. 222.

Advokat Halkier

contra

Søren Knudsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Manddrab.

Bølling Nørre Herreders Extrarets Dom af 17 Februar 1891: Arrestanten Søren Knudsen bør straffes med Tugthusarbejde i 5 Aar, samt udrede alle af hans Arrest og Sagen i det hele lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salærer til Aktor Sagfører Jensen 20 Kr. og til Defensor Sagfører Kiær 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 April 1891: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetider bestemmes til 8 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Gaardejer Søren Knudsen for Manddrab. Den 28 November f. A. ved Middagstid blev Aftægtskone Kirstine Knudsen, der ene beboede et Hus i Obling, funden død i sin Bolig under Omstændigheder, der tydede paa, at hun var bleven ombragt, idet den Afdødes Lig, som var lagt tilrette i hendes Seng, saaledes at Ansigtet vendte opad, om Halsen havde en af hendes Sengebaand lavet Rendeløkke med Knuden i Nakken, og der i Værelset var forskjellige Tegn paa stedfunden

Tummel, hvorhos et Vindue i Husets Kjøkken, indenfor hvilket en Stol laa væltet, var udtaget og i ramponeret Tilstand stillet op udenfor, og Formodningen om, at Konen var bleven dræbt, bestyrkedes ved de Oplysninger, der fremkom ved en Dagen efter i Anledning af Dødsfaldet afholdt Fogedforretning og det derved foretagne Ligsyn af Distriktslægen, der i sin Ligsynsattest og Forklaring til Fogedforretningen udtalte, at Konen var død ved Kvælning, og at der paa Liget fandtes forskellige røde Pletter og Skrammer, hvorhos vedkommende Fysikus og Distriktslægen, efter den 3 December at have foretaget en legal Obduktion af Afdødes Lig, som Resultat af samme ligeledes bl. A. udtalte, at Konen var død af Kvælning, fremkaldt ved Strangulation.

Allerede ved den ovennævnte Fogedforretning blev Opmærksomheden henledet paa, at Arrestanten, hvis Gaard ligger ca. 600 Alen fra det af afdøde Kirstine Knudsen beboede Sted, og som af to ved Forretningen tilstedeværende Mænd af hans Nabo-skab betegnedes som en raa Person, der skulde være slem efter Fruentimmer, ogsaa, efter hvad der vidstes om hans Færd den 26 November om Aftenen, nok kunde mistænkes for at have søgt Kirstine Knudsen, der iøvrigt maa antages at have været over 70 Aar gammel, i utugtigt Øjemed den Aften, og bagefter dræbt hende for at skjule en Misgjerning, og efter at Arrestanten var bleven anholdt den 3 December, og saavel i det samme Dag som i to senere afholdte Forhør havde benægtet at have nogen Skyld i Konens Død eller i alt Fald at kunne erindre saadant, forklarede han i et den 17 næstefter optaget Forhør, at han om Aftenen den 26 November havde indfundet sig hos Kirstine Knudsen „vel sagtens“, som han udtrykte sig, „for at opnaa legemlig Omgang med hende“, medens han ikke rærmere erindrede, hvad der passerede, eller om han fik Samleje med hende, samt at han nok erindrede, at han tilsidst kvalte hende, men at det ikke nu stod klart for ham, hvorledes han bar sig ad hermed, og at det først var, medens han laa hos Konen, at den Tanke opstod hos ham at berøve hende Livet. Da Arrestanten imidlertid under Forhøret flere Gange havde været ifærd med at besvime, og han derhos paa Dommeren gjorde Indtryk af at ville dække over Sandheden ved foregiven Mangel paa Evne til med større Bestemthed at mindes det Passerede, blev han ikke ved denne Lejlighed yderligere afhørt; men i det næste, den 19 December optagne Forhør afgav han en mere sammenhængende og detailleret Tilstaaelse, som han derefter, jævnlige dog med Bemærkning om, paa Grund af Berusethed den paagjældende Aften ikke at kunne tydelig mindes det Nærmere, i det Væsentlige har gjentaget i en Række Forhør, og som navnlig gaar ud paa Følgende:

Efter at have været paa Jagt den 26 November om Eftermiddagen, indfandt han sig omtrent Kl. 4 $\frac{1}{2}$ i Fohl Kro og gav

sig til at drikke Kaffepunsche, bl. A. med Husmand Hans Birk, og fulgtes derpaa med denne til hans Bolig i Obling, hvortil de ankom Kl. ca. 8, og hvor han atter drak et Par Punsche saamt forblev til Kl. noget over 9. Enten allerede under sit Ophold hos Hans Birk eller ved sin Bortgang fra dennes Hus fik han den Tanke at ville have Samleje med Kirstine Knudsen, og rettede derfor strax sin Gang henimod hendes Bolig, der ligger ca. 500 Alen fra Birks, uden at det dog var hans Hensigt at øve Voldtægt imod hende, medens han paa den anden Side ingen Grund havde til at antage, at hun, hvem han kun kjendte som en ærbar Kvinde, frivillig vilde tilstaa ham Samleje, og efter at han var kommen hen til Huset og havde sat sin Bøsse og en af ham paa Jagten som Lokkefugl benyttet udstoppet Svane udenfor Indgangsdøren, der maa antages at have været aflaaaset, udtog han et Vindue til Kjøkkenet og steg gennem Vinduesaabningen ind i dette og gik gennem samme og Forstuen over i Kirstine Knudsens Stue, hvor hun fra Sengen var staaet ud paa Gulvet. Hun spurgte, hvem det var, hvortil han svarede, at det var Søren, samt at han var fuld og vilde have Samleje med hende, og det forekommer ham ogsaa, at hun gav ham Lov dertil, og at det var hende selv, som opfordrede til, at de skulde lægge sig, i hvilken Henseende han dog senere med Bestemthed har paastaaet, at hun ytrede, at han godt maatte ligge lidt ved hende, hvorefter de begge, hun først, lagde sig i Sengen, og han begyndte at pleje legemlig Omgang med hende. Han var imidlertid, som han har udtrykt sig, for svag eller for beruset til at fuldbyrde Samlejet, og da Kirstine Knudsen, medens han laa ovenpaa hende, rettede stærke Bebrejdelser imod ham og bl. A. ytrede, at Djævelen havde godt fat i ham, og at han vandrede lige ad Helvede til, blev han ærgerlig og tænkte først paa at give hende en Lussing for at faa hende til at tie, men vilde dog ikke slaa hende, hvorimod han, da hun vedblev at bruge Mund, for at faa hende til at tie, men uden at tænke paa eller tilsigte at dræbe hende, med et fast Tag med sin højre Haand greb hende om Halsen, hvorved hun ikke gjorde anderledes Modstand, end at hun, som han tror, kradsede ham paa hans højre Haand; men da hun med Et blev stille, blev han bange for sin Gjerning, idet han blev forskrækket for, at hun kunde være død, hvorfor han strax slap Taget om hendes Hals, samt da han hørte Luft trænge ud gennem hendes Mund, gav sig til at puste hende i Næse og Mund, for at gjenoplive hende, og vedblev hermed et Kvarters Tid. Da dette forblev uden Virkning, og han derfor bestemt antog, at hun var død, besluttede han at give det Udseende af, at hun selv havde taget sig af Dage, hvorfor han løftede hende op imod Sengebaandet, som han vilde lægge om hendes Hals, men da den Snor, hvori Baandet var fastgjort til

en Krog i Loftet, brast, faldt hun fra ham ned i Sengen, ligesom han selv faldt ud paa Gulvet, og da han nu ikke kunde anbringe hende hængende i Sengebaandet, lagde han hende tilrette i Sengen med Dynen over og anbragte Sengebaandet om hendes Hals, idet han snærede det fast i Nakken, hvorefter han forlod Huset, som han antager, efter at have opholdt sig der en Times Tid.

Arrestanten har stadig fastholdt, at han hverken udøvede eller forsøgte Voldtægt paa Kirstine Knudsen og i det Hele ikke tilføjede hende anden Vold end den ovenfor ommeldte, og der er Intet oplyst, som strider herimod, idet navnlig forskellige Skrammer og Mærker, som ifølge Ligsynsattesten og Beretningen om Obduktionsfundet forefandtes paa den Afdødes Lig, kunne forklares ved, hvad Arrestanten i saa Henseende har anbragt, hvilket ogsaa tildels stemmer med en i Sagen indhentet Erklæring fra det kongelige Sundhedskollegium, og da Kollegiet i denne Erklæring endvidere bl. A. har udtalt, at et fast Greb i Halsen kan hurtig foraarsage Døden, samt at det, hvis afdøde Kirstine Knudsen, efter at Arrestanten havde grebet hende om Halsen, blev stille, og henlaa i Løbet af et Kvarter uden Livstegn, maa antages, at Hængningsforsøget og den senere Omsnøring af Halsen have ramt Liget efter Døden, maa der gaaes ud fra, at Arrestanten — der iøvrigt har erkjendt, at han indsaa, at Kirstine Knudsen, hvis hun ikke allerede var død, maatte blive kvalt ved, at han snærede Sengebaandet fast om hendes Hals — har dræbt hende ved at gribe og holde om hendes Hals.

Idet Arrestanten, hvis Forklaring om ikke at have villet dræbe Kirstine Knudsen, ikke vil kunne forkastes, endvidere har forklaret, at det ikke var ret længe, som det forekommer ham, kun et Øjeblik, eller, som han ogsaa har udsagt, nogle Øjeblikke, at han holdt om hendes Hals, og at han ikke troede, at hun kunde være død saa hurtig, har han yderligere dels udsagt, at han, da han greb hende i Halsen, godt kunde indse og forstaa, at han ved at vedblive at holde hende saaledes, maatte hindre hende i at drage Aande og følgelig kvæle hende, hvortil han dog senere har føjet, at han ikke er sikker paa, at han i Øjeblikket tænkte nærmere over, at hun kunde dø som Følge af, at han greb og holdt fast om Halsen paa hende, dels erkjendte, at han i sin daværende temmelig stærkt berusede Tilstand maa have indset eller burde kunne have indset, at han ved at gribe og fastholde Kirstine Knudsen om Halsen, saaledes som han gjorde, lettelig maatte kunne dræbe hende. Med Hensyn til sin paaberaabte Beruselse har Arrestanten derhos nærmere anbragt, at han antager, at han den paagjældende Eftermiddag og Aften havde drukket noget over en halv Pot Brændevin og navnlig, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, foruden en Snaps og et Par Kaffe-punsche, som han havde nydt, inden han kom

til Fohl Kro, sammesteds fik 6—7 Punsche og senere et Par hos Hans Birk, men at han var ædrn, da han kom til Kroen, og heller ikke der følte sig videre besværet af de nydte Drikkevarer, hvorimod han, ved at komme udenfor i den bidende Kulde, blev meget tung i Hovedet. Men ligesom Arrestanten under Undersøgelsen end ikke har paastaet, at hans Tankegang ved den omhandlede Lejlighed var forvirret, eller blot betegnet sin Berusedhed som meget stærk, men nærmest anført samme som Grunden til, at han ikke har kunnet bestemt huske forskellige Enkeltheder, saaledes have ovennævnte Hans Birk og hans Hustru, af hvilke dog Førstnævnte ifølge sin Forklaring selv var temmelig stærkt beruset den paagjældende Aften, forklaret, at Arrestanten — der under sit Ophold hos dem efter det Oplyste var i høj Grad nærgaaende mod Konen og førte megen uhøvisk Tale og bl. A., efter hvad denne og hendes Moder have udsagt, højt udlod sig med, at han, der er gift, den Aften skulde og maatte til et Fruentimmer, inden han kom hjem — vel var „vrøvlet“ og en Del beruset, men efter deres Overbevisning ikke var dette i højere Grad, end at han godt vidste, hvad han sagde og gjorde, og navnlig var Herre over sine Bevægelser, i hvilken Henseende Vidnerne have tilføjet, at Arrestanten fra deres Hus satte i Løb lige ud hen imod Kirstine Knudsens Hus, der ligger i en anden Retning for Birks Hus end den, hvori den sædvanlig benyttede Sti mellem samme og Arrestantens Gaard fører, og efter Alt, hvad der foreligger, findes der at maatte gaas ud fra, at Arrestanten i Gjerningsøjeblikket ikke har været saaledes beruset, at det kunde have Indflydelse paa hans Tilregnelighed, og at han har maattet forudse Kirstine Knudsens Død som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af hans ovenmeldte Vold imod hende.

Efter hvad saaledes er anført, vil Arrestanten — der er født i Aaret 1862 og med Undtagelse af, at han i sin Militærtjeneste har været straffet arbitrært for en disciplinær Forseelse, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 188 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 8 Aar. Ved Underrettsdommen er Straffen bestemt til samme Art af Strafarbejde i 5 Aar, og bemeldte Dom vil saaledes med den anførte Forlængelse af Straffetiden være at stadfæste.

Mandagen den 22 Juni.

Nr. 204. **Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet** (Bagger efter Ordre)

contra

Beldringe Sogneraad (Shaw efter Ordre),

betr. Lovligheden af et af Kirke- og Undervisningsministeriet givet Paabud om Forøgelse af Lærerkræfterne ved en Landsbyskole.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Februar 1891: De Indstævnte, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, bør for Tiltale af Citanterne, Beldringe Sogneraad, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokuratorerne Leth og Kaas i Salær hver 40 Kr., og Førstnævnte tillige 64 Øre i Portoudgifter, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Da Bestemmelsen i § 1 i Lov af 8 Marts 1856 findes at maatte forstaas saaledes, at der, først naar Børneantallet i en Skole med een Lærer overstiger 100, af Hensyn hertil kan fordres en ny Skolestue indrettet eller en ny Skole oprettet, og dette Antal efter det Oplyste ikke er naaet ved den i den indankede Dom omhandlede Skole, har Sogneraadet ikke manglet Lovhjemmel til at vægre sig ved at efterkomme det samme alene under Paaberaabelse af Børneantallets Størrelse givne, i Dommen omhandlede Paalæg. Som Følge heraf vil i Henhold til Kontracitanternes Paa-stand Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet være at kjende uberettiget til for Tiden at paalægge Sogneraadet at træffe Foranstaltning til Forøgelse af Lærerkræfterne ved den paagjældende Skole. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer m. m. at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet bør være uberettiget til for Tiden at paalægge Beldringe Sogneraad at træffe Foranstaltning til Forøgelse af Lærerkræfterne ved Dyrlev

Skole. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Høiesteretssagførerne Bagger og Shaw tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 100 Kroner, som tilligemed de Sagførerne for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ved dennes Dom tilkjendte Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: I Anledning af en til de Indstævnte, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, afgiven Beretning for 1887 om Skolevæsenets Tilstand i Baarsø-Møenbo Herreders Provsti, tilskrev Ministeriet under 15 Januar 1889 Skoledirektionen for bemeldte Herreder, at, efter hvad der forelaa om Børneantallet i Dyrlev Skole, kunde Ministeriet ikke tilstede længere, at der fandt Udsættelse Sted med Hensyn til Lærerkræfternes Forøgelse ved Skolen, men forventede Indstilling fra Direktionen angaaende denne Sag. Skoledirektionen anmodede derefter Citanterne, Beldringe Sogneraad, om snarest muligt at indgive Forslag om Lærerkræfternes Forøgelse ved den nævnte Skole; men under 4 Februar 1889 tilskrev Sogneraadet Skoledirektionen, at man, eftersom Børneantallet o: Antallet af skolesøgende Børn i Dyrlev Skole d. 1 Januar 1888 kun var 79 og den 1 Januar 1889 kun 83, i Henhold til Skoleloven af 8 Marts 1856 § 1 ikke for Tiden fandt Anledning til at foretage nogen Forøgelse af Lærerkræfterne i Kommunen. I Skrivelse til Skoledirektionen af 30 April 1889 fastholdt Ministeriet imidlertid, at der maatte finde en Forøgelse Sted af Lærerkræfterne ved Dyrlev Skole og anmodede Skoledirektionen om at paalægge Sogneraadet, at Foranstaltningen dertil nu uvægerlig foretoges, samt at Forslag til den nye Lærers Lønning m. v. indsendtes til Ministeriets Approbation; men efter at Ministeriet fra Præstø Amt havde modtaget en Skrivelse, hvori meddeltes, at Amtsraadet i Anledning af et Andragende fra Sogneraadet havde vedtaget at henstille til Ministeriet, hvorvidt Spørgsmaalet om det ommeldte Paabuds Berettigelse maatte kunne henvises til Afgjørelse ved Domstolene, lod Ministeriet Sogneraadet tilkjendegive, at, saafremt det fremdeles fastholdt sin Vægring ved at efterkomme Paalægget, maatte det inden den 1 Januar 1890 indbringe Sagen for Domstolene.

Ved Stævning af 27 December 1889 have Citanterne herefter indbragt Sagen her for Retten, hvor de efter meddelt Bevilling til fri Proces ved den for dem beskikkede Sagfører, Prokurator Leth, have paastaet de Indstævnte kjendt uberettigede

til at paalægge dem at træffe Foranstaltninger til en Forøgelse af Lærerkræfterne ved Dyrlev Skole, samt tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne om beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Leth, og i Portoudgifter til denne 64 Øre, hvilke Beløb i ethvert Fald paastaas udredet af det Offentlige. De Indstævnte, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces, have paastaede sig frifundne og Citanterne paalagt at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til den for de Indstævnte beskikkede Sagfører, Prokurator Kaas, hvilket Salær i ethvert Fald paastaas udredet af det Offentlige.

Citanterne have til Støtte for deres Paastand gjort gjældende, at efter § 1 i Lov 8 Marts 1856 om nogle forandrede Bestemmelser for Borger- og Almueskolevæsenet i Kjøbstæderne og paa Landet, tilkommer der først Ministeriet Ret til i en Skole med een Lærer at fordre Lærerkræfterne forøgede, naar Gjennemsoitsantallet af Børnene i et Aar, regnet fra 1 Januar, har været større end 100, og da denne Betingelse, efter hvad der er oplyst i Sogneraadets ovennævnte Skrivelse af 4 Februar 1889, ikke har været tilstede for Dyrlev Skoles Vedkommende, har Ministeriet formentlig været uberettiget til at give Citanterne det ommeldte Paalæg.

Heri findes der dog ikke at kunne gives Citanterne Medhold. Efter den forinden Lov 8 Marts 1856 gjældende Lovgivning, jfr. Anordning for Almue-Skolevæsenet paa Landet i Danmark af 29 Juli 1814 § 1, jfr. § 43, maa der nemlig antages at have tilkommet Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet en almindelig Beføjelse til, hvor Undervisningen i Skolen paa Landet maatte anses at lide ved, at Antallet af skolesøgende Børn var for stort, at forlange, at der blev truffet Foranstaltninger herimod, bl. A. ved en Forøgelse af Lærerkræfterne i den paagjældende Skole, og denne Beføjelse kan ikke anses ophævet eller begrændset ved Bestemmelsen i Lov 8 Marts 1856 § 1, der kun angaar de Tilfælde, i hvilke Foranstaltninger af den omhandlede eller anden Art ubetinget skulle træffes. Idet Ministeriet herefter maa anses at have havt tilstrækkelig Hjemmel i den paagjældende Lovgivning til at give Citanterne et Paalæg som det i Sagen foreliggende, vil dette ikke kunne omstødes af Domstolene, og Ministeriets Paastand om Frifindelse vil derfor være at tage til Følge. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der være at tillægge de ovennævnte for Parterne beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været forsvarlig, i Salær hver 40 Kr., hvorhos der vil være at tilkjende Prokurator Leth 64 Øre i Portoudgifter. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 77. Grosserer **H. M. Uldall** (Ingen)

contra

Overretssagfører **N. Hallager** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 79. Underretssagfører **M. H. Lindegaard-Andersen** (Ingen)

contra

Fotograf **V. Gleerup** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Færdig fra Trykkeriet den 3 Juli 1891.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlæg.**

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 18—19.

Mandagen den 22 Juni.

Nr. 80. Overretssagfører **William Lorentzen** (Ingen)

contra

Student **Michael Vogelius** med Kurator, Korpslæge,
Dr. med. **L. S. Vogelius** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 98. **Vilhelm Hansen** (Ingen)
 contra
Brygger Carl Jacobsen (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 116. **K. Krohn** (Ingen)
 contra
Firmaet C. og J. Schou og Sagfører **Falbe-Hansen**
 som dets Mandatarius (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 23 Juni.

Nr. 214. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Anders Christian Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kolding Herreds Extrarets Dom af 14 Februar 1891: Arrestanten Anders Christian Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og i Erstatning til Fyrbøder Jørgen Mathias Hansen i Odense for E. Møller i Kjøbenhavn, og til Bager Andersen i Odense betale i Erstatning henholdsvis 35 Kr. 2 Øre og 7 Kr., samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Zahn og Defensor Kancelliraad Kralund 15 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Marts 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Anders Christian Hansen for Tyveri og Bedrageri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der Aftenen forinden han den 9 April f. A. forlod Ødis Bramdrup, hvor han i nogen Tid havde haft Arbejde som Bagersvend, for at rejse til Odense, havde været til en Fest i et Klublokale i fornævnte Landsby — har, da han, som det maa antages, hen paa Natten forlod Lokalet, iført sig en Mejerist Duer tilhørende Overfrakke, der sammen med en Del andre Overfrakker hang i Klubbens Forstue, og i hvis Lommer der laa et Par Handsker og et Silketørklæde, som ogsaa tilhørte Duer, og vel har han paastaet, at han, dengang han tog Frakken, var beruset, og at det først var, da han, der efter at have forladt Klublokalet havde lagt sig til at sove i en Vognport i Ødis Bramdrup, den næste Morgen vaagnede sammesteds og fandt sig i Besiddelse af en fremmed Frakke, at han kom til Bevidsthed om at have stjålet Frakken, som han derefter besluttede at beholde; men til dette Anbringende findes der efter Omstændighederne ikke at kunne tages videre Hensyn. Frakken, som Arrestanten medtog, da han, som meldt, den 9 April rejste til Odense, pantsatte han den 11te s. M. til en derværende Pantelaaner for 7 Kr., medens han efter sin Forklaring under et senere Ophold i Kolding forærede Handskerne til en rejsende Haandværkssvend og solgte Silketørklædet, saavidt han husker, for 1 Kr. Frakken er bragt tilstede under Sagen, og efter at være vurderet til 20 Kr., tilbageleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning for Handskerne og Tørklædet, der efter hans Formening havde en Værdi af henholdsvis 1 Kr. og 4 Kr.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten — der den 14 Juni f. A. havde af Bager Andersen i Odense, hos hvem han den Gang arbejdede for en Løn af 7 Kr. om Ugen, faaet et Forskud af 5 Kr., og som den næste Eftermiddag, medens hans Mester sov til Middag, havde formaaet dennes Hustru til at give sig et yderligere Forskud af 6 Kr. — efter Modtagelsen af sidstnævnte Forskud havde forladt sin Mesters Hus og senere paa Eftermiddagen indfunden sig paa Jernbane-gaarden i Odense for derfra at rejse til Kjøbenhavn. Efter Andersens Anmodning blev Arrestanten imidlertid paa Jernbane-gaarden anholdt af en Politibetjent og bragt tilbage til sin Mester, i hvis Tjeneste han derefter forblev i 4 Dage, men den 19 Juni om Aftenen forlod han, der da endnu skyldte 7 Kr. af de ham ydede Forskud, atter sin Mesters Hus uden senere at vende tilbage dertil; Arrestanten har derhos indrømmet, at han — der nogen Tid, efter at han havde forladt sin Tjeneste hos Andersen, var rejst til Kolding, og som efter sin Forklaring vil have haft

til Hensigt at tilskrive Andersen, dersom han, hvad han haabede, fik Arbejde sammesteds — har, da han ikke fik saadant Arbejde, opgivet at tilskrive Andersen og ikke senere tænkt paa at betale denne hans Tilgodehavende hos Arrestanten. Andersen har paa-
staaet sig tilkjendt en Erstatning hos Arrestanten af 7 Kr., og denne Paastand, imod hvilken Arrestanten ikke har fundet noget at erindre, er ogsaa tagen til Følge ved Underrettsdommen.

Endvidere har Arrestanten vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han har gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold lige overfor Forlægger E. Møller i Kjøbenhavn. I saa Henseende er det oplyst, at han, medens han arbejdede hos fornævnte Bager Andersen i Odense, har hos Fyrbøder Jørgen Mathias Hansen sammesteds, der var Kolportør for ovenmeldte Møller, subskriberet paa en Roman, der skulde udkomme paa Møllers Forlag i 30 Hefter, og hvorfor Arrestanten skulde betale 2 Kr. 25 Øre pr. Hefte imod som Præmie at erholde et Uhr med tilhørende Kjæde og Medaillon. Disse Gjenstande bleve den 14 Juni f. A., efter at Arrestanten havde betalt 9 Kr. for de 4 første Hefter af Romanen, udleverede ham, men samtidig maatte han underskrive en Kontrakt, hvorved han forpligtede sig til i Leje for tidnævnte Gjenstande, der ansattes til en Værdi af 67 Kr. 50 Øre, og om hvilke det i Kontrakten hedder, at Møller fra Dato udlejede dem til Arrestanten, at betale foruden ved Kontraktens Underskrift 9 Kr., endvidere for hver paafølgende Uge 2 Kr. 50 Øre — hvilket dog, efter hvad der under Sagen er oplyst, var en Fejlskrift istedetfor 2 Kr. 25 Øre — og var det iøvrigt efter den mellem Arrestanten og Fyrbøder Hansen truffne mundtlige Aftale Mening, at Gjenstandene, naar Arrestanten havde betalt den betingede Pris for alle de 30 Hefter af den Roman, paa hvilken han havde subskriberet, skulde være hans Ejendom. I denne Kontrakt var det derhos bl. A. bestemt, at Arrestanten under ingen Omstændigheder maatte sælge eller pantsætte det Lejede, at Lejemaalet, dersom dette skete, betragtedes som hævet, ligesom Arrestanten ogsaa derved paadrog sig Strafansvar efter Straffelovens § 253, at Arrestanten, dersom han forandrede Bopæl, 8 Dage forud skulde anmelde sin nye Bopæl for Udlejeren, samt at han ikke uden Udlejers udtrykkelige Samtykke maatte flytte det Lejede udenfor Odense eller bort fra sin til enhver Tid havende Bopæl; men desuagtet pantsatte Arrestanten i Juni Maaned Uhret til en Pantelaaner i Odense for 8 Kr., hvorhos han, der kort efter, uden at gjøre Anmeldelse til Fyrbøder Hansen, rejste først til Kolding og derefter til Hertugdømmerne Slesvig og Holsten, under et Ophold i Christiansfeld solgte Kjæden og Medaillon, som han havde medtaget ved sin Bortrejse fra Odense, for 8 Rmk. — Arrestanten — der ikke efter Oprettelsen af Kontrakten af 14 Juni har betalt Møller nogen Leje for Uhret med Tilbør,

og som følgelig endnu skylder denne 58 Kr. 50 Øre — har derhos indrømmet, at han, der iøvrigt vil have havt til Hensigt, dersom han havde faaet Arbejde i Kolding, at tilskrive Hansen, har, da han ikke fik Arbejde sammesteds, opgivet at tilskrive denne, og at han ikke senere har tænkt paa at betale, hvad han skyldte Møller for de ommeldte Gjenstande. Fyrbøder Hansen, der maa antages at have betalt den Pantelaaner, hos hvem Arrestanten havde pantsat Uhret, 9 Kr. 52 Øre for at faa dette udleveret, har erklæret sig villig til at afdrage Uhrets Værdi, som han har ansat til 33 Kr., efter Fradrag af bemeldte 9 Kr. 52 Øre i Møllers Tilgodehavende hos Arrestanten, medens han har paastaet sig paa Møllers Vegne hos Arrestanten tilkjendt Resten med 35 Kr. 2 Øre, og denne Paastand, imod hvilken Arrestanten ikke har fundet Noget at erindre, er ogsaa tagen til Følge ved Underrettsdommen.

Endelig er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at Arrestanten — der ifølge sin Forklaring, efter at være vendt tilbage fra Hertugdømmerne, havde opholdt sig i Kolding, saavidt han erindrer, fra den 8 Oktober til den 1 November — i denne Tid to Gange har begaaet Indbrudstyveri hos Husmand Jens Christian Hansen af Studsdal, nemlig dels den 13 Oktober, da han, efter at have set bemeldte Jens Christian Hansen, hos hvem han, der kjendte Hansen fra tidligere Tid, den nævnte Dag havde været i Besøg, gaa bort fra sit Hus for at begive sig til Krybily Kro, vendte tilbage til Huset, hvor han, efter at have udtaget et i Husets nordre Gavl anbragt, ud imod dets Have vendende Vindue, der kun holdtes lukket ved nogle udvendig i Karmen indslaaede og over Vinduet henbøjede Søm, som han frabøjede, steg gennem Vinduesaabningen ind i Huset, dels den 30te s. M., da han, der atter den nævnte Dag var gaaet ud til Hansen, hvem han da ikke traf hjemme, paa samme Maade som den 13 Oktober skaffede sig Adgang til Huset. Den første Gang stjal Arrestanten et Hansen tilhørende Uhr med vedhængende Kjæde, der hang paa Væggen i Husets Sovekammer, medens han den anden Gang tilegnede sig forskellige andre Hansen tilhørende Gjenstande nemlig dels en Frakke, en Tobakspung og et Par Muffediser, som han udtog af et i det Værelse, hvor Vinduet, gennem hvilket han var steget ind i Huset, var anbragt, hestaaende aflaaet Klædeskab, idet han aabnede dette ved Hjælp af den til samme hørende Nøgle, som han, der vidste, at denne opbevaredes i en Æske, der hang paa Væggen i den tilstødende Dagligstue, udtog af bemeldte Æske, dels endelig en Pistol, der hang paa Væggen i Husets Sovekammer, og et Par Strømper, der laa paa en Seng sammesteds.

Den stjaalne Frakke bortbyttede han til en Marskandiser i Kolding for et Par Sko, og Uhret solgte han til samme Mar-

skandiser for 2 Kr., medens han efter sin Forklaring senere til andre Personer, hvis Navne han ikke har opgivet, dels solgte, dels bortgav de andre stjaalne Koster med Undtagelse af Muffediserne, hvoraf han endnu ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse. Uhret, der havde en Værdi af 5 Kr., er bragt tilstede under Sagen, og tilligemed de ovenmeldte Muffediser, der havde en Værdi af 50 Øre, tilbageleverede Bestjaalne, der mod at erholde de Sko, som Arrestanten havde tilbyttet sig for den stjaalne Frakke, udleveret, har frafaldet Krav paa Erstatning for de øvrige stjaalne Gjenstande, der efter hans Opgivende havde en Værdi af 39 Kr.

For sit omhandlede Forhold vil Arrestanten — der efter Sagens Oplysninger maa antages at være født i Aaret 1869, og som er straffet i Hertugdømmet Slesvig for Tyveri, men som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet — være at anse efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4, 253 og 257 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, og hvis Bestemmelser i Henseende til de Bager Andersen og Fyrbøder Hansen paa Forlægger Møllers Vegne tilkjendte Erstatningsbeløb billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 220.

Advokat Klubien

contra

- 1) Johan Hendrich Ulrichs og
- 2) Christian Viggo Hansen (Def. Halkier),

der tiltales: Nr. 1 for Tyveri, Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 141, jfr. 144, samt af dens §§ 278 og 290, Nr. 2 for Meddelagtighed i Bedrageri og for Overtrædelse af Straffelovens §§ 278 og 290.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Marts 1891: Arrestanterne Johan Hendrich Ulrichs, Christian Carl Johan Ullerichs, Christian Viggo Hansen og Harald Jens Severin Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Johan Ulrichs i 2 Aar, Harald Hansen i 18 Maaneder, Christian Hansen i 1 Aar og Christian Ullerichs i 8 Maaneder. Aktionens Omkostninger, der-

under Salærer til Aktor Prokurator Mundt 60 Kr, og til den for Arrestanterne Johan Ulrichs, Christian Ullerichs og Christian Hansen beskikkede Defensor Prokurator Salomonsen 40 Kr., udredes af samtlige Arrestanter en for alle og alle for en med $\frac{3}{4}$, af Arrestanten Johan Ulrichs med $\frac{3}{16}$, dog at Arrestanten Christian Hansen in solidum med ham deraftilsvares $\frac{5}{6}$, og af Arrestanten Christian Ullerichs med $\frac{1}{16}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Johan Hendrich Ulrichs og Christian Viggo Hansens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, een for begge og begge for een, til Advokaterne Klubien og Halkier 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Johan Hendrich Ulrichs, Christian Carl Johan Ullerichs, Christian Viggo Hansen og Harald Jens Severin Hansen, der ere fødte henholdsvis den 12 Marts 1832, den 23 Oktober 1864, den 25 November 1843 og den 10 December 1848, og af hvilke Ingen er funden forhen straffet ved Dom, Arrestanten Johan Ulrichs for Tyveri, Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 141, jfr. § 144, samt af dens §§ 278 og 290, de øvrige 3 Arrestanter for Meddelagtighed i Bedrageri og for Overtrædelse af Straffelovens §§ 278 og 290, Arrestanten Christian Ullerichs tillige for Tyvsvri.

Efter at der i September 1887 af Kjøbenhavns Magistrat var udfærdiget et Reglement for Kjødundersøgelse ved Kjøbenhavns offentlige Slagtehus, udgik der i Henhold til den under 15 Juni 1886 stadfæstede Sundhedsvedtægt for Kjøbenhavn under 14 December 1887 fra bemeldte Magistrat tvende Bekjendtgjørelser, ifølge hvilke fra 1 Januar 1888 at regne ingen Slagtning udenfor de i bemeldte Vedtægts § 35 1 og 2 ommeldte Tilfælde af stort Kvæg, Heste, Kalve, Faar, Lam og Svin maatte foregaa her i Staden paa andre Steder end i de offentlige Slagte-

huse, og Kjød af saadanne Kreaturer, som indførtes hertil Staden i fersk Tilstand, ikke maatte forhandles her, forinden det var blevet besigtiget og fundet tjenligt til Menneskeføde. I Reglementet og Bekjendtgjørelserne var der fastsat nærmere Regler for Undersøgelsen saavel af her slagtede Kreaturer som af hertil til Forhandling indført Kjød, og var det bl. A. bestemt, at Kjød, der ved Undersøgelsen blev befundet ubetinget tjenligt til Menneskeføde, skulde forsynes med nærmere fastsatte Stempler i blaa Farve, at Kjød, der vel ikke kunde henføres under denne Kategori, men om hvilket det dog skjønnedes, at det kunde nydes uden Fare, naar det gennemkogtes eller gennemstegtes tilstrækkeligt, skulde forsynes med lignende Stempler i sort Farve, og at alt Kjød, som fandtes utjenligt til Menneskeføde, skulde tilintetgjøres eller paa anden Maade gjøres ubrugeligt til Menneskeføde.

I Overensstemmelse med Reglementet og Bekjendtgjørelserne har Kontrollen herefter været ordnet saaledes, at alle Kreaturer, som have været bestemte til at slagtes paa de offentlige Slagtehusene her i Staden, ere blevne undersøgte i levende Live, og saafremt de ikke have frembudt mistænkelige Tegn, slagtede under Overværelse af en Dyrslæge i de almindelige offentlige Slagtehusene af Ejerne eller deres Folk, hvorimod de Kreaturer, hos hvem der ved Undersøgelsen i levende Live er fundet Tegn paa Sygdom, ere blevne henviste til det blandt Slagtehusene værende saakaldte Sanitetsslagtehus for der i Overværelse af en Dyrslæge at blive slagtede af den saakaldte Sanitetsslagter. Kjødet af de i de almindelige offentlige Slagtehusene nedslagne Kreaturer og det hertil til Forhandling indførte Kjød er blevet undersøgt af en Dyrslæge, og, saafremt det ved denne Undersøgelse er fundet tjenligt til Menneskeføde, stemplet som saadant, men saafremt det er befundet mistænkeligt, henvist til yderligere Undersøgelse den paafølgende Morgen af den ved Kontrollen ansatte Overdyrslæge eller en af dennes Stedfortrædere, der derefter har afgjort, om det skulde kasseres eller forsynes med et af de nævnte Stempler, hvilket sidste da er sket. Ved disse af Overdyrslægen eller en af hans Stedfortrædere foretagne Undersøgelser har Sanitetsslagteren med fornøden Assistance været tilstede for at udføre den rent fagmæssige Gjerning, saasom Udhugningen, Nedtagningen m. m. samt Stemplingen. Alt det kasserede Kjød er af Sanitetsslagteren besørget henbragt til Sanitetsslagtehuset og der vejjet og ophængt. I Sanitetsslagtehuset har, som ommeldt, Slagtingen af de Kreaturer, som i levende Live have frembudt Tegn paa Sygdom, fundet Sted, og ligesom Sanitetsslagteren, som nævnt, har foretaget Slagtingen her, saaledes har han med fornøden Assistance været tilstede ved Undersøgelsen og eventuelt Stemplingen af Kjødet af de her slagtede Kreaturer og udført den ovenfor ommeldte fagmæssige Gjerning.

For Stemplingens Skyld har Sanitetsslagteren under Undersøgelsen af Kjødet havt de fornødne Stempler, der ellers opbevaredes i Kontrollokalet, i sit Værge, og er det ofte hændet, at han uden Paatale først har afleveret dem i Kontrollokalet, naar han havde transporteret det andetsteds undersøgte og kasserede Kjød til Sanitetsslagtehuset og afsluttet alt Arbejde med Hensyn til det. I Sanitetsslagtehuset har det kasserede Kjød været opbevaret i 24 Timer for at give vedkommende Ejere Adgang til at kræve Overskjon med Hensyn til den af Slagtehusenes veterinære Kontrol fældede Dom, og ligesom Sanitetsslagteren har havt det Hverv at udlevere fra Sanitetsslagtehuset det sammesteds beroende stemplede Kjød til vedkommende Ejere, uden at der har været ført nogen Kontrol med, at hvad der saaledes udleveredes, virkelig var stemplet, saaledes har det paahvilet ham at sønderhugge og overhælde med Petroleum det endelig kasserede Kjød og udlevere det i den første Tid til et Konsortium af Slagtere, der uden Vederlag fik det overladt for deraf at indvinde Fedt, og fra Maj 1890 til den da oprettede Destruktionsanstalt, hvis Bestyrer ikke fra Kontrollen har erholdt nogen Designation over det kasserede Kjød, som skulde afleveres til ham. Som Følge af Foranførte har Sanitetsslagteren havt Nøglen til Sanitetsslagtehuset og saaledes havt Adgang til dette til enhver Tid.

Som Sanitetsslagter har Arrestanten Johan Ulrichs været ansat fra 1 Oktober 1887 til han den 11 Oktober forrige Aar blev anholdt under nærværende Sag. Han er bleven beskikket i denne Stilling af Inspektøren ved Kjøbenhavns Kvægtorv og offentlige Slagtehus i Henhold til Magistratens Ordre, har havt en aarlig Lønning af 780 Kr. samt fri Bolig paa det til de offentlige Slagtehus hørende Areal, Lys og Brændsel og har baaret Uniform. Han, der iøvrigt siden 1879 har havt Beskæftigelse ved Kvægtorvet og de offentlige Slagtehus, har i sin Egenskab af Sanitetsslagter havt til sin Assistance Arrestanten Christian Hansen, der lønnes som Timearbejder og tillige privat benyttet Arrestanten Christian Ullerichs, der er hans Søn, som Medhjælper.

Den 11 Oktober forrige Aar blev det opdaget, at Arrestanterne Johan Ulrichs, Christian Ullerichs og Christian Hansen samme Dag havde tilegnet sig fra Sanitetsslagtehuset og solgt til Arrestanten Harald Hansen for en Betaling af 60 Kr. en Oxekrop, der ved den af vedkommende Dyr læge foretagne Undersøgelse var befunden tuberkuløs og derfor var bleven kasseret, og under den i den Anledning mod samtlige Arrestanter indledede Undersøgelse er det ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt i saa Henseende Oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

En Dag i den første Halvdel af 1889, antagelig i Marts eller April Maaned, bleve Arrestanterne Johan Ulrichs og Harald

Hansen paa Foranledning af Sidstnævnte, der er Slagtermester og har Butik her i Staden, enige om, at Ulrichs skulde tilegne sig og for Betaling overlade til Hansen et Stykke kasseret Kjød af det, som da beroede i Sanitetsslagtehuset. Efter at derpaa Johan Ulrichs havde fortalt Christian Ullerichs det Passerede, og denne havde erklæret sig villig til at deltage i Tilegnelsen af Kjødet, bragte han det til Harald Hansens Butik og blev enig med ham om Prisen for det, og den af Harald Hansen derefter til ham erlagte Betaling for Kjødet delte Arrestanterne Johan Ulrichs og Christian Ullerichs mellem sig. Nogen Tid efter gjentog noget ganske Lignende sig med et andet i Sanitetsslagtehuset beroende Stykke kasseret Kjød, og den ommeldte Fremgangsmaade fulgte de nævnte 3 Arrestanter derpaa i nogen Tid, men ifølge en derefter mellem dem truffen Aftale blev deres Fremgangsmaade i den følgende Tid den, at Johan Ulrichs sendte Christian Ullerichs til Harald Hansen, naar han mente, at der i Sanitetsslagtehuset fandtes kasseret Kjød, som Harald Hansen kunde bruge, og at Harald Hansen derefter ved sin Svend lod det ommeldte Kjød afhente. Betalingen for Kjødet blev derpaa aftalt mellem Harald Hansen og Christian Ullerichs og erlagt til Sidstnævnte. Denne Fremgangsmaade have Arrestanterne derefter fulgt, indtil Undersøgelsen i nærværende Sag blev paabegyndt.

Kort Tid efter, at sidstnævnte Fremgangsmaade var traadt i Virksomhed, antagelig endnu i April 1889 begyndte Christian Hansen at deltage i den nævnte Trafik og dermed har han fortsat i al den Tid, den vedvarede. I Reglen vare Arrestanterne Johan Ulrichs, Christian Ullerichs og Christian Hansen alle tilstede i Sanitetsslagtehuset, naar Harald Hansens Svend afhentede det ommeldte Kjød, og transporterede det ud paa den Vogn, paa hvilken Svenden bragte det til Harald Hansens Butik. Da det blev aftalt, at Harald Hansen ved sin Svend skulde afhente Kjødet, bleve Arrestanterne Johan Ulrichs, Christian Ullerichs og Harald Hansen enige om at forsyne i alt Fald de større Stykker Kjød, som Harald Hansen skulde have, med et af de ovenfor nævnte Stempler, der betegne Kjødet som tjenligt til Menneskeføde, og fra den Tid ere af det Harald Hansen leverede kasserede Kjød saadanne større Stykker, der ikke uden at vække Mistanke kunde lades ustemplede, i Reglen af Johan Ulrichs, men dog ogsaa undertiden af Christian Hansen, der, efter at han var bleven Deltager i Trafiken, heri handlede i fuld Enighed med de andre, i Overensstemmelse med den trufne Aftale blevne forsynede med saadant Stempel i sort Farve for at give det Udseende af, at Kjødet af rette Vedkommende var blevet erklæret tjenligt til Menneskeføde. I den Tid, den ommeldte Trafik har vedvaret, have Arrestanterne Johan Ulrichs, Christian Ullerichs og Christian Hansen i Henhold til den trufne

Overenskomst og til fælles Fordel efter det Oplyste tilegnet sig og solgt til Harald Hansen af det i Sanitetslagtehuset beroende kasserede Kjød ca. 120 Pd. om Ugen eller ialt ca. 9000 Pd., hvorfor de af Harald Hansen have erholdt en Betaling af ca. 2000 Kr., og af dette Beløb have Arrestanterne Johan Ulrichs og Christian Ullerichs oppebaaret antagelig ca. 800 Kr. hver og Arrestanten Christian Hansen ca. 400 Kr. I omtrent Halvdelen af de Tilfælde, hvor de saaledes have tilegnet sig og solgt kasseret Kjød til Harald Hansen, er Kjødet forinden Afleveringen blevet stemplet som anført i Sanitetslagtehuset, og have samtlige Arrestanter været fuldt vel vidende om, at det var et offentligt Stempel, der saaledes blev gjort Brug af. Harald Hansen har forhandlet det ham, som ommeldt, leverede Kjød fra sin Butik som Kjød, der af Kontrollen var erklæret tjenligt til Menneskeføde, og havt en Fortjeneste ved Salget af det, som han solgte for ca. 40 Øre pr. Pd., af ca. 2000 Kr., og at han afkjøbte de andre Arrestanter Kjødet i den Hensigt atter at sælge det som ommeldt, have disse været fuldt vel vidende om. Det var altid Oxekjød, som Arrestanterne Christian Ullerichs, Johan Ulrichs og Christian Hansen saaledes tilegnede sig og solgte til Harald Hansen, og efter samtlige Arrestanters Mening har Grunden til, at det var blevet kasseret, altid været den, at det var befundet at være tuberkuløst. Det har dog i Reglen været det bedste af det kasserede Kjød, de saaledes have tilegnet sig.

I Løbet af det sidste 1½ Aar, forinden Undersøgelsen i nærværende Sag blev paabegyndt, har Arrestanten Christian Hansen i Reglen en Gang om Ugen fra Sanitetslagtehuset tilegnet sig ca. 16 Pd. kasseret Kjød, som han derefter har leveret til Kirsten Mortensen, Christoffersens Hustru, hos hvem hun logerede, som Betaling for Kost og Logis, saaledes at Kjødet kom til at staa Christoffersens Hustru i ca. 35 Øre pr. Pd. Arrestanten tog selv Kjødet fra Sanitetslagtehuset, men Tilægnelserne af det skete med Arrestanten Johan Ulrichs Vidende og Villie, og var denne vidende om, at Christian Hansen tilegnede sig Kjødet for at afhænde det mod Vederlag til Christoffersens Hustru. Det var altid Oxekjød, Arrestanten Christian Hansen saaledes tilegnede sig, og formentlig saadant Kjød, der var kasseret, fordi det var tuberkuløst, og har han paa nævnte Maade tilegnet sig og overladt til Christoffersens Hustru i det ommeldte Tidsrum ialt mellem 12 og 1300 Pd. Kjød. Kjødet leveredes Christoffersens Hustru ustempelt, og hun havde ikke nogen Formodning om, at det af Kontrollen var kasseret.

Paa samme Maade har Arrestanten Christian Hansen i Aaret 1889 i 3 à 4 Gange med Arrestanten Johan Ulrichs Vidende og Villie fra Sanitetslagtehuset tilegnet sig ca. 30 Pd. kasseret Oxekjød, som han har solgt til daværende Værtshusholder Andreas Martin Ludvig Hansen mod en Betaling af 35

à 42 Øre pr. Pd. Det ommeldte Kjød var kasseret formentlig paa Grund af, at det var befundet tuberkuløst, og Arrestanten Johan Ulrichs var ogsaa med Hensyn til det vidende om, at Arrestanten Christian Hansen tilegnede sig det for at afhænde det mod Vederlag til fornævnte Hansen. Kjødet blev ikke stemplet forinden Salget, og Hansen vidste ikke Noget om, at det var kasseret.

I Slutningen af Sommeren 1890 har Arrestanten Johan Ulrichs fra Sanitetsslagtehuset fire Gange tilegnet sig kasseret Oxekjød, hver Gang 7 à 8 Pd., og foræret det, uden at forsyne det med Stempel, til Slagtersvend Georg Frederik Timm, der maa antages at have været uvidende om, at det var kasseret af Kontrollen. De to Gange gav han selv Kjødet til Timm, men de to andre Gange blev det bragt hjem til denne af Arrestanten Christian Hansen, der var Øjenvidne til, at Johan Ulrichs tilegnede sig det i Sanitetsslagtehuset, og her fik det overleveret af Johan Ulrichs.

I April 1889 har Arrestanten Christian Ullerichs — — —

Endelig har Arrestanten Johan Ulrichs for 4 à 5 Aar siden, forinden han fik fast Ansættelse ved Kvægtorvet og de offentlige Slagtehus, stjaalet Flommerne af en Gris, der tilhørte Kreaturkommissionær Niels Petersen, og som Arrestanten havde slagtet for denne i det paa Kjøbenhavns Kvægtorv daværende Slagtehus. Flommerne, der ere vurderede til 3 Kr., beroede, da Arrestanten stjal dem, i det nævnte Slagtehus, hvortil Arrestanten havde ubhindret Adgang.

Alt det kasserede Kjød, som Arrestanterne — som ommeldt — have tilegnet sig, er vurderet til 20 Øre pr. Pd. og har følgelig som Handelsvare havt en væsentlig ringere Værdi end Kjød, der af Kontrollen er erklæret for tjenligt til Menneskeføde, og ligesom saavel Christoffersens Hustru som forhenværende Værtshusholder Hansen have erklæret, at de ikke vilde have købt det dem som ommeldt leverede Kjød, hvis de havde vidst, at det var kasseret, saaledes kan det ikke betvivles, at de Kunder, der have købt det kasserede Kjød i Arrestanten Harald Hansens Butik, ogsaa ere blevne forledede hertil, ved at Kjødet er blevet solgt til dem som Kjød, der af Kontrollen var erklæret tjenligt til Menneskeføde, og at dette har staaet Arrestanterne klart.

Ved den foretagne Undersøgelse af den forannævnte, Arrestanten Harald Hansen den 11 Oktober forrige Aar leverede, af Kontrollen kasserede Oxekrop, blev det konstateret, at Kjødet var i høj Grad tuberkuløst, og har det kgl. Sundhedskollegium i en Erklæring til Retten af 17 Februar dette Aar udtalt, at Nydelsen af Kjød af et saadant Dyr som det ommeldte kan blive farlig for Menneskers Sundhed, naar det ikke koges eller steges meget omhyggeligt, helst i mindre Stykker, og naar det

nydes af Personer, hvis Fordøjelsesorganer ikke ere fuldstændig sunde. Da nu, efter det Oplyste, Størstedelen af det Kjød, som kasseres af Kontrollen, bliver erklæret utjenligt til Menneskeføde, fordi det findes tuberkuløst, og dette maa antages ogsaa at have været Tilfældet med det kasserede Kjød, som Arrestanterne ulovlig have disponeret over, maa der herefter og efter det iøvrigt i saa Henseende Oplyste gaas ud fra, at Nydelsen af i alt Fald en stor Del af det Kjød, de saaledes have disponeret over, ikke har været mindre farlig for Menneskers Sundhed end det i Sundhedskollegiets Erklæring ommeldte. Arrestanterne have forklaret, at de ikke have antaget, at der var nogen egentlig Fare for Menneskers Sundhed forbunden med Nydelsen af det ommeldte Kjød, og have i saa Henseende anført, at de selv have spist af saadant Kjød, og at Kjød af lignende Beskaffenhed formentlig upaataalt forhandles de fleste Steder her i Landet udenfor Kjøbenhavn, og denne Arrestanternes Forklaring findes der Betænkelighed ved at forkaste, men da de have erkjendt, at de vidste, at Kjødet var kasseret, fordi det antoges utjenligt til Menneskeføde, findes de ved at have disponeret over Kjødet som ommeldt at have gjort sig skyldige i en saadan Ugtsomhed, som maa paadrage dem Strafansvar efter Straffelovens § 290, sidste Stykke.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Arrestanten Harald Hansens Tilregnelighed — — — —

Som Følge af Foranførte, og idet Aktionsordren ikke findes at være til Hinder herfor, ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 144, jfr. § 141, disse Paragrafer for Arrestanterne Christian Ullerichs og Harald Hansens Vedkommende sammenholdte med § 54 og for Arrestanten Christian Hansens Vedkommende dels med denne Paragraph, dels med § 47, 2det Sykke, efter dens § 228, sammenholdt for Arrestanten Harald Hansens Vedkommende med § 54, for de andre Arrestanters Vedkommende tildels med denne Paragraph og for Arrestanten Christian Hansens Vedkommende endvidere tildels med § 47, 2det Stykke, efter dens § 251, sammenholdt for Arrestanten Johan Ulrichs Vedkommende dels med § 54, dels med § 51, og for Arrestanterne Christian Ullerichs og Christian Hansens Vedkommende tildels med § 54, efter dens § 278, 1ste Stykke, sammenholdt for Arrestanterne Christian Ullerichs og Harald Hansens Vedkommende med § 54 og for Arrestanterne Johan Ulrichs og Christian Hansens Vedkommende tildels med denne Paragraph, og efter dens § 290, sidste Stykke, sammenholdt for Arrestanterne Johan Ulrichs, Christian Ullerichs og Christian Hansens Vedkommende med § 54.

Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde for Arrestanten Johan Ulrichs i 2 Aar,

for Arrestanten Harald Hansen i 18 Maaneder, for Arrestanten Christian Hansen i 1 Aar og for Arrestanten Christian Ullerichs i 8 Maaneder.

Onsdagen den 24 Juni.

Nr. 160.

Advokat Klubien

contra

Niels Eggert Carl Richter (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 260 og 262, 2det Stykke.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Januar 1891: Arrestanten Niels Eggert Carl Richter bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Nyegaard, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ikke findes Anledning til efter Tiltaltes Begjæring at indhente yderligere Oplysninger om hans mentale Tilstand under de over ham optagne Forhør, og at der ikke kan tages Hensyn til hans efter den indankede Doms Afsigelse fremsatte, af intet bestyrkede Tilbagekaldelse af hans tidligere Tilstaaelser, maa det i Henhold til de i Dommen anførte Grunde billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 260 og § 262, 2det Stykke, men Straffen findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Niels Eggert Carl Richter bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politi-

rettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Advokaterne Klubien og Nellemann for Højesteret 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Niels Eggert Carl Richter, der er født den 5 Februar 1864 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens §§ 260 og 262, 2det Stykke. I Overtrædelse af sidstnævnte Lovbestemmelse har Arrestanten ifølge den af ham afgivne Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste gjort sig skyldig ved, at han, der efter dertil under 22 Oktober 1889 erhvervet Børgerskab har drevet Forretning her i Staden som Detailhandler fra den 26de s. M., til hans Bo efter hans Begjæring den 3 Maj 1890 blev taget under Konkursbehandling ved Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling her i Staden, hvorefter det viste sig, at Boets Underballance udgjorde ca. 20,000 Kr., har undladt i de i Forretningen førte Bøger, nemlig en Kassebog, en autoriseret Hovedbog, en Kladde og en Inventariebog at opføre flere af sine Debitorer og har opført nogle af sine Kreditorers Konti fejlagtigt, hvilke Urdener, der have Hensyn til forholdsvis betydelige Beløb, dog efter hans Forklaring, som ikke findes at kunne forkastes, ene skyldes Glemsomhed fra hans Side.

Hvad angaaer Sigtelsen mod Arrestanten for Overtrædelse af Straffelovens § 260, er det paa samme Maade bevist, dels at han, efter at hans Bo som ommeldt var taget under Konkursbehandling, i bedragerisk Hensigt har afkrævet to af de Debitorer, hvis Gjæld til Forretningen ikke var opført i sammes Bøger, de Beløb af henholdsvis 778 Kr. 12 Øre og 70 Kr., som de vare skyldige, og efter af dem at have modtaget henholdsvis 670 Kr. 31 Øre og 63 Kr. som fuld Betaling af deres nævnte Gjæld, har forbrugt disse Beløb til egen Fordel, dels at han, der, da Begyndelsesforretningen i hans Bo fandt Sted, havde undladt at omtale, at han havde Varer af Værdi 680 Kr. beroende dels hos en Handlende, til hvem han vil have sendt dem i den Tanke, at denne muligt havde Brug for dem, dels i et Bagværse, der hørte til en anden Handlendes Lokale i samme Ejendom, i hvilken Arrestanten havde sit Forretningslokale, i Tiden derefter i egennyttig Hensigt havde disponeret over disse Varer, idet han har solgt en Del af dem til en Person, af hvem han efter Konkursens Indtræden havde laant et større Beløb, saaledes at Kjøbesummen for dem blev afskrevet paa hans Gjæld til denne, pantsat Resten og forbrugt det derved indvundne Be-

løb, 180 Kr., til egen Fordel, samt endelig, efter at de saaledes pantsatte Varer paa hans Foranledning vare blevne indløste, solgt ogsaa disse til fornævnte Person, saaledes at Kjøbesummen for dem ligeledes afskrevs paa hans Gjæld til denne. Arrestanten har forklaret, at han ved Begyndelsesforretningen glemte at opgive disse Varer, og at det ikke da var hans Hensigt at disponere svigagtig over dem, og heller ikke denne hans Forklaring findes der aldeles tilstrækkelig Grund til at forkaste, om den end efter det Oplyste maa anses for mindre sandsynlig.

Som Følge af Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 260 og 262, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Mandagen den 29 Juni.

Nr. 215. Høiesteretsagfører Asmussen

contra

Adolph Philipsen (Def. Shaw),

der tiltales for Mord, Røveri, Brandstiftelse og Assurancevigt.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Marts 1891: Arrestanten Adolph Philipsen bør straffes paa Livet. Saa bør han og betale i Erstatning til Wilhelmine Harnach, Meyers Enke, 6000 Kr., til Kjøbenhavns Brandforsikring 2630 Kr., til Kjøbenhavns Brandassurance-Kompagni 461 Kr. til Norwich Union 633 Kr., til Sun Fire Office 1586 Kr. 50 Øre og til Federal Fire Insurance Company 875 Kr. samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Jacobsen, 100 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Asmussen og Shaw 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Adolph Philipsen, der er født den 23 Oktober 1855 og ikke funden forhen straffet, for Mord, Røveri, Brandstiftelse og Assurancesvig.

Efter Sagens Oplysninger forlod Forvalter og Inkassator ved „Carl Lunds Fabriker“, Johan Ferdinand Benjamin Meyer, bemeldte Fabrikker, der ere beliggende paa Bernstorffsvej, den 7 Januar f. A. om Morgenen ca. Kl. 9, medhavende ca. 550 Kr. i rede Penge, 5 Kontrabøger med Sparekassen „Bikuben“, hvorefter indestod ca. 570 Kr., og en Del kvitterede Regninger m. m. fra Fabrikerne. Det var Bestemmelsen, at han i Løbet af Dagen skulde indklare nogle Varer paa Toldboden, og betale Tolden for dem med en Del af de ommeldte Penge, og at han paa de nævnte Kontrabøger skulde hæve ca. 500 Kr. Da han, der var 59 Aar gammel, men rask og rørig, og som i ca. 14 Aar havde været ansat ved fornævnte Fabriker, hvor han var anset for en fuldstændig paalidelig og retskaffen Mand, ikke senere vendte tilbage dertil og ikke heller indfandt sig i sit Hjem, blev der den paafølgende Dags Morgen gjort Anmeldelse til Politiet om hans Forsvinden, og der blev derpaa paa forskellig Maade anstillet Eftersøgning efter ham, men uden at det lykkedes at finde ham. Samme Dags Aften blev der i Østersøgade paa Skrænten ved Sortedamssøen af en Dreng fundet nogle af de Papirer, Meyer havde medført, og den paafølgende Dag fandt nogle andre Dreng i selve denne Sø i Nærheden af Land en Mappe med Regninger fra „Carl Lunds Fabriker“, en Tegnebog og en Notitsbog, hvilke Gjenstande viste sig at være identiske med en Del af dem, Meyer havde haft med, da han den foregaaende Dags Morgen forlod Fabrikerne. Af de Regninger, han havde haft med, savnedes dog endnu nogle, vedrørende Debitorer paa Østerbro og den nærmest derved liggende Del af Byen. Ved Eftersøgningen konstateredes det, at Meyer den fornævnte Dag ved Middagstid havde været paa Toldboden og indklareret de nævnte Varer, samt betalt Tolden af dem, at han endvidere, forinden han gik til Toldboden, i Nygade havde betalt en Reg-

ning paa 90 Kr., at han efter denne Tid havde været hos forskellige af Fabrikernes Debitorer i Nærheden af Toldboden og hos to af disse inkasseret ca. 60 Kr., at han derimod ikke havde været i „Bikuben“ for at hæve Penge, og at han ved sin Forsvinden ikkun havde været i Besiddelse af rede Penge til Beløb ca. 114 Kr.

Ved den fra „Carl Lunds Fabriker“ derefter anstillede Forhøring hos de af sammes Debitorer, for hvis Vedkommende de af Meyer medførte Regninger ikke vare komne tilstede, viste det sig, at samtlige disse Debitorer, bortset fra de tvende, hos hvem Meyer, som ommeldt, den nævnte Dag havde inkasseret ca. 60 Kr., erkjendte at være Fabrikerne de Beløb skyldige, for hvilke de vare bogførte den Dag, Meyer forsvandt, med Undtagelse af Arrestanten, der gjorde gjældende, at han, der efter Bøgerne skulde skyldte Fabrikerne den ommeldte Dag 189 Kr., ikkun skyldte dem til Rest 32 Kr., idet han til Meyer i Slutningen af December 1889 havde betalt i 2 Gange ialt 157 Kr., som ikke vare bogførte, og til Bestyrkelse af sin Opgivelses Rigtighed foreviste han en kvitteret Regning fra Fabrikerne, lydende paa 87 Kr. 50 Øre. Da der imidlertid paa Grund af den Orden, som herskede i Fabrikernes Bogføring, og den Retskaffenhed og Paapasselighed, Meyer stedse havde udvist, opstod Mistanke om, at Arrestantens fornævnte Opgivelser ikke vare rigtige, men at han vilde benytte sig af Meyers Forsvinden til at besvige Fabrikerne, og det desuden efter det Oplyste maatte antages, at Meyer havde været i Besiddelse af den nævnte Regning paa 87 Kr. 50 Øre i de nærmeste Dage, forinden han blev borte, blev Sagen i den Anledning henvist til Undersøgelse ved Retten den 29 Januar f. A.

Den 31 s. M. ca. Kl. 7¹/₄ Eftermiddag opstod der Ildløs i Sidehuset tilvenstre i den Blomsterhandler Peter Vilhelm Monrad Wolff og Fabrikant Georg Charles Arvé tilhørende Fjendom, St. Kongensgade Nr. 75, i hvilket Sidehus Arrestanten havde Forretningslokale paa 4de Sal. Ilden opstod i et Lokale, der laa lige under Arrestantens Forretningslokale, og som benyttedes til Opbevaring af Træuld og Træ, og blev af Brandvæsenet slukket i Løbet af et Par Timer. Ilden havde da dels brændt, dels stærkt forkullet Gulvet og Loftet i det ommeldte Lokale, og det sammesteds værende Oplag af Træuld var dels brændt, dels ødelagt af Vand, ligesom et større Oplag af Farvetræ var stærkt forkullet. Desuden var en Del andre i Sidehuset beroende Varer og Materialier, deriblandt nogle tilhørende Arrestanten, blevne beskadigede af Røg og Vand. Nogen Fare for Menneskeliv eller for Ildens videre Udbredelse kan der efter det Oplyste ikke antages at have været. Ved den anstillede Undersøgelse om Ildens Opkomst fremkom Intet til Oplysning herom. I Brandskadeerstatning udbetaltes der Ejerne af Ejendommen, der

var assureret for 220,000 Kr., af Kjøbenhavns Brandforsikring 2600 Kr., og de forskjellige Ejere af de nævnte Varer m m. af Kjøbenhavns Brandassurance-Kompagni 461 Kr., af Norwich Union 633 Kr., af Sun Fire Office 1586 Kr. 50 Øre og af Federal Fire Insurance Company 875 Kr. Arrestanten, der havde sine i sit ommeldte Forretningslokale beroende Varer og Effekter assurerede i det ovennævnte Selskab Norwich Union for 2500 Kr., fik af dette udbetalt det fornævnte Beløb af 633 Kr. den 15 Februar f. A., og den 17de samme Maaned rejste han derpaa her fra Byen. Da Politiet kort efter gjenneem hans Familie fik Meddelelse om, at han opholdt sig i Hamborg og stod i Begreb med at udvandre, blev der afsagt Arrestdekret over ham som mistænkt for at have gjort sig skyldig i Bedrageri, hvorefter han, der havde taget Billet med et Udvandrerskib til Kap og var rejst med dette fra Hamborg, blev anholdt ombord i Skibet, som var løbet paa Grund i Elben i Nærheden af Blankenese.

Efter at Arrestanten i det første over ham afholdte Forhør havde nægtet sig skyldig i nogetsomhelst Ulovligt, tilstod han i det næste, at han i Strid med Sandheden havde foregivet for de ovennævnte Fabriker, at han til Meyer havde betalt det fornævnte Beløb af 157 Kr., hvorhos han senere erklærede, at den ommeldte kvitterede Regning paa 87 Kr. 50 Øre, som han havde forevist som Bevis for Rigtigheden af sit nævnte Foregivende, var bleven glemt paa hans Kontor af Meyer, da denne en af de første Dage i Januar Maaned f. A. var sammesteds og af Arrestanten modtog et Afdrag, stort 37 Kr. 50 Øre, paa hans Gjæld til Fabrikerne. Der var imidlertid opstaaet Mistanke om, at Arrestanten var kommen i Besiddelse af fornævnte Regning ved at dræbe Meyer og tage den fra ham, og da Arrestantens Karl, som af en Meddelelse i et her udkommende Dagblad var bleven bekjendt med denne Mistanke, nu meddelte, dels at han af Arrestanten efter Branden havde faaet foræret to Frakker, dels at han en Dag i Januar Maaned havde været Arrestanten behjælpelig med at afsende med et af Thingvallaselskabets Skibe en større Fustage, og de nævnte Frakker derpaa af Meyers Familie vare blevne gjenkjendte som dem, Meyer havde været iført den Dag, han blev borte, og det var konstateret, at der den 10 Januar f. A. paa Thingvallaselskabets herværende Kontor var bleven indleveret til Afsendelse og den 13de s. M. afsendt til New York med Dampskibet „Thingvalla“ under Adresse Bersford brothers, Racine Wisconsin via New York, en Fustage med foregivet Indhold: tilberedt Kalkopløsning, som Afsender af hvilken var opgivet Th. Schmidt & Co., tilstod Arrestanten, foreholdt disse Kjendsgjerninger, i et den 12 April næstefter afholdt Forhør, at han den 7 Januar f. A., ca. Kl. 2 paa sit Kontor i St. Kongensgade 75 havde dræbt Meyer, plyndret ham

og derefter afsendt Liget, omgivet af lædsket Kalk, i den nævnte Fustage til New York. Fustagen blev funden henstaaende paa Toldplaget i New York og, efter at være bleven aabnet der, befundet at indeholde Liget af en Mand, nedpakket i Gibs, og efter at den derpaa var bleven oversendt hertil, forefandtes i den, omgivet af en blød Kalkmasse, Liget af en ældre Mand med Hovedet liggende et Kvarter fra Fustagens øverste Rand i en noget sammenbøjet Stilling med Benene trukne op under sig og Armene i Højde med Hovedet. Liget var stærkt forraadnet og Ansigtstrækkene næsten ukjendelige; dog bemærkedes noget graat Skjæg omkring Munden, paa Kinderne og Hagen. Paa dets højre Ringfinger fandtes en tyndslidt Guldring, og det var iført Vest, Benklæder, Støvler og Undertøj, Alt i stærkt destrueret Tilstand. Om Ligets Hals var anbragt et Reb. Endvidere fandtes i Tønden en Stok, oversavet i to Dele, og en Hat. Ifølge den med Hensyn til Liget, der gjenkjendtes af Arrestanten som Liget af den Mand, han havde dræbt, og hvis Identitet med Inkassator Meyer ogsaa paa anden Maade blev konstateret, foretagne Obduktionsforretning var det ovennævnte Reb, der var 75 Centimeter langt og $\frac{1}{2}$ Centimeter tykt, i begge Ender forsynet med en Løkke og anbragt saaledes, at den ene Ende var stukket gennem den modsatte Løkke, saa at der dannedes en Rendeløkke, fast snæret om Ligets Hals, og paa de Steder af Halsen, hvor Huden endnu fandtes, var der et tydeligt Indtryk, der ganske passede til Rebets Tykkelse, og navnlig bagtil gik næsten $\frac{1}{2}$ Centimeter dybt ind i Huden. Retningen af dette Indtryk løb næsten transversalt paa Halsen, dog med en ubetydelig Skraaning opad bagtil. Efter hvad der blev fundet ved Sektionen, kunde Dødsarsagen ikke bestemt opgives. Strikken kunde være brugt til at myrde den Paagældende med, men den kunde ogsaa være lagt om efter Døden.

Under de optagne Forhør har Arrestanten endvidere tilstaaet, at han forsætlig har foranlediget den ovenfor ommeldte Ildløs, og har angaaende de af ham begaaede Forbrydelser afgivet følgende Forklaringer og Tilstaaelser, der tildels ere bestyrkede ved Sagens øvrige Oplysninger og, forsaavidt dette ikke er Tilfældet, dog ikke findes at kunne forkastes, og som derfor ville være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Efter at Arrestanten, der er farmaceutisk Kandidat, og som havde haft Ansættelse paa forskellige Apotheker i Provinserne, i Aaret 1885 var kommen hertil Byen, blev han først Parthaver i og senere Enejer af en Sæbefabrik, der imidlertid kun gik daarligt, saa at han ingen Fortjeneste havde af den, men maatte leve af en lille Kapital, han havde sammensparet sig. I Begyndelsen af 1886 kom han i Restance med de stipulerede Afdrag paa Købesummen for Fabriken, og den tidligere Ejer tog den da tilbage, hvorved Arrestanten mistede Alt. Han blev derefter

Medindehaver af en anden Sæbefabrik, men traadte ud af denne for at overtage en fast Plads hos en Vognsmerelsefabrikant, og hos denne var han i ca. $\frac{3}{4}$ Aar. I Forsommeren 1887 etablerede han ved Hjælp af Laan paa 2000 Kr., som han erholdt af Slægtninge, en Sæbe- og Vognsmerelsefabrik, der imidlertid heller ikke gik godt, og han kom som Følge heraf efterhaanden i Gjæld baade for Varer og Husleje, saa at han i Sommeren 1888 hos en herværende Vexellerer maatte optage et nyt Laan, der blev ham udbetalt i forskjellige Rater, sidste Gang i Januar 1889 med ialt 2900 Kr. Fabriken vedblev desuagtet at gaa daarligt, og da hans private Udgifter, efter at han i November 1888 var bleven gift, tog til, kom han dybere og dybere i Gjæld. Først i November og December 1889 blev hans uheldige økonomiske Stilling ham dog klar og begyndte at trykke ham, og fra den Tid blev det en stadig Tanke hos ham, at han skulde have Penge, uden at han dog kunde øjue, hvorfra han skulde faa dem. Denne Tanke om, hvorledes han, der skjulte sin sande økonomiske Stilling for sin Hustru, hendes Slægt, mod hvis Ønske Giftermaalet havde fundet Sted, og sin øvrige Familie, skulde skaffe Penge, pinte ham stadigt, og navnlig havde Tanken om, at han skulde miste sin Hustrus Kjærlighed ved nu at aabenbare de sande Forhold for hende, og om en Fallit, der bl. A. lettelig vilde føre med sig, at han, i alt Fald for en Tid, maatte leve adskilt fra sin Hustru og deres Barn, til hvem han følte sig i høj Grad knyttet, for ham noget Skrækindjagende.

Tirsdagen den 7 Januar forrige Aar lidt over Kl. 2 indfandt Inkassator Meyer, der senest havde været hos Arrestanten den 3die s. M. og da af denne faaet et Afdrag paa 37 Kr. 50 Øre paa hans Gjæld til „Carl Lunds Fabrik“, sig paany hos Arrestanten i dennes Kontor i hans Forretningslokale i St. Kongensgade. Arrestanten var alene tilstede i Forretningslokalet, idet hans Karl kun var i Forretningen fra Kl. 8 om Morgenens til Kl. 1, og hans Bydreng om Tirsdagen først kom Kl. 3, og stod og skrev ved en ved Vinduet i Kontoret, der var 6 Alen langt og $3\frac{1}{2}$ Alen bredt, anbragt Pult. Da Meyer, der havde en Mappe og en Stok i Haanden, var kommen ind, blev han staaende lige indenfor Døren i den Del af Kontoret, som var længst fjærnet fra Vinduet, sagde Goddag og fremkom med en Ytring, der gik ud paa, om han maatte ulejlige Arrestanten, og denne svarede med ligeledes at sige Goddag. I det samme fattede Arrestanten pludseligt den Beslutning at skaffe sig Penge til Dækning af sin Gjæld ved at dræbe og plyndre Møyer, der efter hans Mening gik med mange Penge paa sig, og at iværksætte dette strax. I Henhold hertil gik han paa sædvanlig Vis hen mod Meyer, og da han var kommen tæt hen til ham, sprang han løs paa ham, greb ham med begge Hænder i Struben saaledes, at han satte sine Tommelfingre foran paa Adamsæblet og

de øvrige Fingre hver paa sin Side af Halsen og trykkede til af al sin Magt. Meyer gjorde ikke nogensomhelst Modstand eller Bevægelse, ligesom han ikke heller udstødte noget Skrig eller lod høre nogen Rallen, og da Arrestanten højest i nogle Minuter havde holdt Hænderne fastklemte paa den ommeldte Maade om Meyers Hals, sank denne, der hidtil var bleven staaende oprejst, sammen og blev siddende paa Hug paa Gulvet med Skuldrene lænede op mod et Skillerum mellem Kontoret og en bagved værende Passage, der var en Del af Fabrikslokalet. Da Arrestanten nu skjønnede, at Meyer var død, slap han sit Tag i ham, der blev siddende i samme Stilling uden at gjøre nogen Bevægelse, og aflaaede Døren fra Kontoret til Gangen, hvilken hidtil havde været uafaaet, hvorefter han afførte Liget en Overfrakke og en Underfrakke, hvilke Gjenstande han lagde i en i Kontoret værende Puf, og tog fra en af Vestelommerne et Gulduhr med Kjæde og lagde dette og, som det maa antages samtidig, den Mappe, som Meyer havde havt i Haanden, da han kom ind, i sin Pult. Han slæbte derefter Liget fra Kontoret ind i det tilstødende Fabrikslokale og tog fra et i den ommeldte Passage værende Tøndelad en tom Kokosolietønde. Da der imidlertid ikke i Passagen var Plads til at trille Tønden forbi Liget, forsøgte han at sætte dette paalangs ved Siden af Tøndeladet, men da det faldt ud i Passagen, tog han et paa Tøndeladet liggende Reb, der var forsynet med Løkker i Enderne, og lagde det, idet han ved at stikke den ene Ende af det ind i Løkken paa den anden dannede en Rendeløkke, løst om Ligets Hals og fastgjorde den anden Ende af Rebet til Tappen paa en Tønde, der laa paa Tøndeladet, for at forhindre, at Liget gled ned paa Gulvet. Han trillede derpaa Tønden ud i Fabrikslokalet, slog Bunden i den ud og styrtede Liget ned i Tønden, hvor det, der var ganske slapt, sank sammen og blev liggende i en noget sammenbøjet Stilling med Benene trukne op under sig, saaledes at Fødderne omtrent vare i Flugt med det Øverste af Tønden. Arrestanten, der brugte Kalk i sin Forretning og havde noget saadant beroende i Lokalet, lædskede nu et Par Skjæpper af det og fyldte det derefter i Tønden, til den var fyldt op til Randen, hvorefter han, efter endnu at have stukket Meyers Hat og Stok, hvilken sidste han savede over, da den var for lang til at gaa i Tønden, ned i denne, slog Laaget paa den til og lod den blive staaende i Lokalet. Efter at Arrestanten havde udhvilet sig i nogen Tid, undersøgte han de nævnte Frakker og udtog af Lommerne paa dem nogle Kontrabøger med „Bikuben“, en Lædertegnebog, en Notitsbog og en Pung. I Tegnebogen forefandt han nogle Pengesedler og i Pungen et Guldtkronestykke og nogle faa Sølvpenge, og samtlige disse Penge, der efter det Oplyste maa antages at have udgjort ca. 114 Kr., forbrugte han senere. Af Mappen udtog Arrestanten, der vidste, at Meyer plejede at have

de paa ham lydende Regninger fra „Carl Lunds Fabriker“ beroende i en Konvolut, paaskreven „Østerbro“, en saadan, og fandt i denne bl. A. to kvitterede Regninger, lydende paa ham, nemlig en paa 87 Kr. 50 Øre og en paa 139 Kr., og af disse tog han den førstnævnte ud, medens han lod den sidstnævnte blive beroende i Konvoluten. Uhret, Kontrabøgerne, den nævnte Regning paa 87 Kr. 50 Øre og den ommeldte Konvolut med Indhold lod Arrestanten blive liggende foreløbig i Pulten i Kontoret, hvorimod han, da han senere samme Dag gik til sit Hjem i Rørholmegade, medtog Mappen med Indhold, Tegnebogen, Notitsbogen og Uhrkjæden, som han antog for uægte, og kastede om Aftenen de tre førstnævnte Gjenstande i og ved Sortedamssøen paa de Steder, hvor de, som ommeldt, senere bleve fundne, og Uhrkjæden paa et andet Sted i Sortedamssøen. Frakkerne kastede han Dagen efter bag nogle i et Pakrum i hans Forretningslokale staaende Kasser og forærede dem senere, efter at Ildløsen havde fundet Sted, til sin Karl. Nogle Dage efter brændte han, der, saafremt han i det Hele har havt den Tanke at hæve Kontrabøgernes Paalydende og gjøre den nævnte kvitterede Regning paa 139 Kr. gjældende mod Fabrikkerne — hvad han ikke vil kunne mindes — i alt Fald havde opgivet dette, i sit Hjem saavel Kontrabøgerne som Konvoluten med Regningerne, derunder den paa 139 Kr. lydende. Uhret medtog han derimod, da han senere forlod Landet, og vil efter sin Anholdelse paa Skibet have kastet det i en derværende Retirade. Af de nævnte Gjenstande er Uhret vurderet til 50 Kr., Kjæden til 2 Kr., begge Frakkerne til ialt 40 Kr. og Pungen til 1 Kr., medens Mappen, Tegnebogen og Notitsbogen ere erklærede værdiløse.

Da Arrestanten et Par Dage efter, at han som ommeldt havde dræbt Meyer, saa, at Dampskibet „Thingvalla“ skulde afgaa til Amerika, bestemte han sig til at afsende Tønden med Liget med bemeldte Skib, og den 10 Januar besørgede han og hans Karl Tønden til Dampskibsselskabet „Thingvalla“s Kontor. Som Afsender af Tønden, hvis Indhold Arrestanten opgav som Kalkpuds, opgav han det fingerede Firma Th. Schmidt & Co. i Aarhus, og han adresserede Forsendelsen til det ligeledes fingerede Firma Bersford Brothers, Racine, Wisconsin. Konnossementet blev udstedt i 3 Exemplarer, og medens det ene blev paa Dampskibsselskabets Kontor, medtog Arrestanten de to andre, tilintetgjorde det ene af disse og afsendte det andet til Selskabets Agent i New York med Anmodning til denne om at lade Tønden ligge sammesteds, til Adressaten henvendte sig til ham, idet Arrestanten herved mente at opnaa, at Tønden vilde blive henstaaende uaabnet paa Toldoplaget i New York et Aarstid. Tønden blev som ommeldt afsendt med Dampskibet „Thingvalla“ til New York den 13de s. M.

Arrestanten, der havde besluttet at gjøre den ovennævnte

af ham hos Meyer forefundne og paa ham lydende kvitterede Regning paa 87 Kr. 50 Øre gjældende mod „Carl Lunds Fabrikker“, afklippede i Henhold hertil den nederste Del af Regningen, paa hvilken det af ham den 3 Januar til Meyer betalte Beløb af 37 Kr. 50 Øre var afskrevet, og da der den 24de s. M. skete Henvendelse til ham fra bemeldte Fabrikker om at betale det Beløb af 189 Kr., som han ifølge Bøgerne skyldte dem, foregav han i bedragerisk Hensigt for at unddrage sig sin Gjæld til Fabrikkerne, at han ikkun skyldte dem til Rest 32 Kr., idet han i Strid med Sandheden opgav, at han havde betalt i Afdrag til Meyer den 23 December 1889 32 Kr. og den 31te s. M. 125 Kr. og foreviste han til Bestyrkelse heraf den ommeldte kvitterede Regning. Disse svigagtige Paastande fastholdt han senere overfor vedkommende Politibetjent, der i den Anledning optog Rapport over ham, idet han ogsaa for denne foreviste den kvitterede Regning.

Da Arrestanten ved at dræbe og plyndre Meyer ikkun var kommen i Besiddelse af et mindre Pengebeløb, og hans økonomiske Stilling følgelig var lige slet, fattede han den 31 Januar f. A. den Beslutning at anstifte en Ildløs i Ejendommen St. Kongensgade Nr. 75, i hvis Sidehus han, som oftere ommeldt, havde sit Forretningslokale paa 4de Sal, for at han gjennem den Erstatning, der eventuelt vilde blive ham udbetalt for Beskadigelse af hans sammesteds beroende Varer og Effekter, kunde faa kontante Penge til at klare den mest trykkende Gjæld med og derved blive sat i Stand til at fortsætte sin Forretning. Det var hans Hensigt at anstifte Ilden i det under hans Forretningslokale værende Lager af Træuld og benytte sig af, at der i Gulvet i hans Fabrikslokale fandtes to 8 à 9 Tm. lange og 5 à 6 Tm. brede Huller, der tjente til Gjennemgang for en Drivrem fra en paa 1ste Sal opsat Dampmaskine, til derigjennem at anlægge Ilden. Han tilsigtede, at Ilden skulde faa en saadan Udbredelse, at hans Ejendele lede Skade af Røg og Vand, hvorimod han ikke ønskede, at de skulde brænde eller fuldstændig ødelægges, og han antog, at Ilden vel vilde tage fat i Gulvet og Loftet paa 3die Sal, men at den ikke vilde brede sig videre, inden den blev opdaget. At Menneskers Liv ved Ildløsen skulde blive udsat for Fare, ansaa han, der vidste, at ingen Mennesker havde Bopæl eller Natteleje i Sidehuset, for ganske utænkeligt. I Henhold til den af ham saaledes tagne Beslutning tog Arrestanten, der i i sit Hjem benyttede de saakaldte Asps Natlys og tidligere i andet Øjemed havde eksperimenteret med disse, der ere ca. 2" høje og bestaa af en, af en tynd Blikkapsel omgiven blød, fiddet Masse, der lettelig ved Varme bliver flydende, et saadant Lys, som han var i Besiddelse af, tog det ud af Kapslen og skar et Stykke af det forneden, hvorefter han fyldte Sprit i Bunden af Kapslen og satte Lyset ned i den igjen. Forinden han derpaa

ca. Kl. 5 Eftermiddag forlod Lokalet, stillede han det ommeldte Lys paa to tynde Pinde, som han lagde over det ene af de nævnte Huller i Gulvet med omtrent en Fingers Bredde mellem hver, og antændte Lyset, idet det var hans Mening, at Indholdet af Kapslen, naar denne ved den brændende Sprits Varme var gjennembrændt, skulde flyde ned gennem Hullet i Lokalet nedeunder og antænde det derværende Træuld, der er let antændelig, og som var stablet op tæt til bemeldte Huller. Arrestanten antog efter sit Kjendskab til den Tid, saadanne Lys pleje at brænde i, at det saaledes præparerede Lys vilde brænde nogle Timer, inden det naaede Spritten, og naar Ildløsen, der efter det Oplyste upaatvivlelig er foranlediget ved Arrestantens ommeldte Adfærd, er opstaaet tidligere, end han havde beregnet, maa dette efter hans Mening tilskrives, at Talgen under Forbrændingen er bleven flydende efter ca. $1\frac{1}{2}$ Times Forløb og da som den tungere Masse har trykket Spritten op og derved foraarsaget Kapslens Gjennembrænding. Efter at Arrestanten, som ommeldt, havde antændt Lyset, forlod han sit Forretningslokale, som han aflaaede, og gik hjem, og han erfarede først den paafølgende Morgen af sin Karl, der i den Anledning var sendt ud til ham, at hans Plan var lykkedes.

I den nærmeste Tid efter Ildsvaaden modnedes den Plan hos Arrestanten at forlade Landet, og denne Plan, der ikke særligt var foranlediget af Frygt for, at hans Forbrydelser skulde blive opdagede, iværksatte han derpaa den 17 Februar.

Arrestanten har vedblivende fastholdt, at han ikke, da han dræbte Meyer, udførte denne Gjerning efter en forud derom fattet Plan. Efter hans Forklaring er vel den Tanke, at han kunde skaffe sig Penge ved at dræbe og plyndre et Bud, der gik med Penge, engang i Efteraaret 1889, da et Bud fra et herværende Bankierfirma var hos ham, pludselig opstaaet hos ham, men han har paastaet, at Tanken ligesaa pludselig forsvandt igjen, og at han ikke forinden den Dag, Drabet fandt Sted, har fattet nogen bestemt Beslutning i den Retning eller næret en saadan Tanke. Med Hensyn til det om Ligets Hals fundne Reb har han vedblivende fastholdt, at han ikke har benyttet det til dermed at dræbe Meyer, men ikkur har gjort den Brug af det, som tidligere er ommeldt, og har han nærmere forklaret, at Rebet, forsynet med den ene Løkke, i længere Tid havde beroet i hans Forretningslokale, uden at han veed, hvorfra det hidrører, men at han selv den 5 Januar f. A. knyttede den anden Løkke paa det, idet han, der tidligere flere Gange vil have omgaaedes med Tanken om at aflive sig for at gjøre en Ende paa alle sine Forlegenheder, den Dag tænkte paa at gjøre Alvor heraf. Han opgav det imidlertid atter, dels fordi Modet svigtede ham i det afgjørende Øjeblik, dels fordi han kom til at tænke paa, at han jo altid havde den Udvej at aflive sig, og at

der dog muligvis kunde findes en anden Udvej for ham til at komme ud over sine Vanskeligheder. Ihvorvel nu Sagens øvrige Oplysninger ikke lidet tyde hen paa, at Arrestantens Forklaringer om, at han ikke har handlet efter en forud fattet Plan og ikke har truffet forberedende Foranstaltninger, ikke ere overensstemmende med Sandheden, findes det dog overfor hans stadige Fastholden af disses Rigtighed betænkeligt at forkaste dem. Paa den anden Side har Arrestanten indrømmet, at han ikke paa den Tid, Drabet fandt Sted, af nogen af sine Kreditorer var presset til øjeblikkelig Betaling, og at der ikke heller paa den Dag, han udførte Gjerningen, var noget Andet, som havde sat hans Sind i særlig Affekt. Han har endvidere erkjendt, at han ikke var i ophidset Sindsstemning, da Meyer kom ind, og at han fattede Beslutningen at dræbe ham og skred til Gjerningen uden nogen indre Kamp og kun med Tanken paa, at her var en Udvej for ham til at faa Penge, og at han virkelig ved den ommeldte Lejlighed har havt fuldstændig Herredømme over sit Sind og sin Villie, bestyrkes ogsaa særligt ved, at hverken hans Hustru eller hans Karl eller Bydreng efter det Oplyste have mærket noget Paafaldende i hans Væsen den ommeldte Dag, samt ved, at han umiddelbart efter Drabet var istand til at vælge og i Løbet af forholdsvis kort Tid at bringe i Udførelse omfattende og vel beregnede Foranstaltninger til at skjule sin Udaad.

Forøvrigt har der under Sagen været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, og har han i den Anledning været udlagt til Observation paa Kommunehospitalet. I sin Erklæring til Retten af 1 September 1890 har vedkommende Overlæge næst at bemærke, at der utvivlsomt er Sindssygdom i Arrestantens Faders Familie og sandsynligvis ogsaa i hans Moders, med Hensyn til Spørgsmaalet, om denne hereditære Disposition har givet sig Udtryk i Arrestantens legemlige og sjælelige Organisation, udtalt, at skjønt Arrestanten er født med en Legemsfejl, kan han ikke siges i legemlig Henseende at bære Præget af et utvivlsomt defekt anlagt Individ, at han synes at have udviklet sig normalt i sjælelig Henseende, og at ligesom der ikke er noget af de fra forskellige Sider fremhævede Træk og Ejendommeligheder, som bærer Karakteren af det Sygelige, eller som tyde paa en abnorm psykisk Konstitution, hverken i Retning af defekt Intelligens eller Perversitet i Følelses-, Drifts- og Villieslivets Sfære, saaledes har Arrestanten endmindre i sit tidligere Liv nogensinde havt Anfald af utvetydig udformet Sindssygdom. Spørgsmaalet, om dette Sidste har været Tilfældet i Tiden for hans Forbrydelser, enten forud for disse eller i den nærmest efterfølgende Periode, maa efter Overlægens Opfattelse besvares benægtende. Den Nervøsitet, han har lidt af, finder efter Overlægens Formening for den første Periodes Vedkommende sin

psykologiske Forklaring i Trykket af den økonomiske Misère og maa for den senere Periodes Vedkommende opfattes som en naturlig Reaktion paa Oplevelsen af de grufulde Begivenheder, og i Forbrydelsernes Art og Maaden, hvorpaa de ere begaaede, ligger der ikke Noget, der paa Forhaand giver Grund til at formode, at de ere forøvede af en Sindssyg. Hvad særlig Mordet angaar, har Arrestanten handlet efter et bevidst, om end pludselig opdukket forbryderisk Motiv, har været ved fuld Bevidsthed i Gjerningens Øjeblik og har i Overensstemmelse dermed en tydelig detailleret Erindring om det Passerede. Der er i hans sjælelige Tilstand under og umiddelbart efter Begivenheden, saaledes som han selv beskriver den, Intet, der minder om den Art homicid Impulsion, som erfaringsmæssigt er sygelig betinget. Hvad de øvrige Forbrydelser angaar, ere disse foretagne paa almindelig forbryderisk beregnende Maade, uden at der heller her er noget, der tyder paa, at Arrestanten har handlet under sygelig Indflydelse. Som iagttaget om Arrestantens Tilstand, medens han henlaa under Observation, meddeler Overlægen, at han ikke har frembudt nogetsomhelst Tegn paa Sindssygdom. Stemningen var i Ligevægt, hans Adfærd rolig og behersket. En noget trykket og stiltfærdig Holdning, navnlig i Begyndelsen af Opholdet, maatte anses for naturlig i Betragtning af Forholdene, og ligeledes den sørgmodige Forknythed, der til Tider var kjendelig, men som aldrig havde Karakteren af sygelig Depression. Han talte livlig og inddadende om sine Forhold, sammenstillede det Passerede i Overensstemmelse med det i Akterne indeholdte, viste klar Opfattelse af Begivenhederne og korrekt Erkjendelse af deres Betydning og Konsekventser. Han røbede ligesaa lidt Vrangforestillinger af nogen Art som Hukommelsessvækkelse eller andre Tegn til Sløvelse af Evnerne. I legemlig Henseende befandt han sig vel, paa nogen Søvnløshed nær, der dog navnlig var tilstede i Begyndelsen og væsentlig maa tilskrives de uvante Forhold og den i Afdelingen uundgaelige natlige Uro, og der kunde konstateres en Tiltagen af Legemsvægten under Opholdet, kun ved sidste Vejning en ringe Tilbagegang. Overlægen slutter med at udtale som sin Overbevisning, at Arrestanten, med Hensyn til Bedømmelsen af hans mentale Tilstand, maa stilles lige med voxne sjælsunde Personer, og at der ikke er fremkommet noget, der giver Grund til at antage, at han, da han begik sine Forbrydelser, har været helt eller delvis utilregnelig. I Henhold til denne Erklæring og de øvrige i Akterne indeholdte Oplysninger har det kgl. Sundhedskollegium i dets Skrivelse til Retten af 23 Februar d. A. udtalt, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at antage, at Arrestanten, da han begik de i Sagen ommeldte Forbrydelser, skulde have været helt eller delvis utilregnelig, og som Sagen herefter og iøvrigt foreligger, finder Retten Intet,

hvorpaa kan støttes en Antagelse af, at Arrestanten, da han begik Forbrydelserne, ikke var i fuldkommen tilregnelig Tilstand.

I Medfør af Foranferte, og idet Arrestantens Drab af Inkassator Meyer efter samtlige med samme forbundne Omstændigheder findes at maatte betragtes som et med Overlæg udøvet, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 190 med Livsstraf, hvorved den Straf, som han endvidere har forskyldt for sine øvrige ovenfor omhandlede Forbrydelser efter samme Lovs § 243, Analogien af dens § 252 og efter dens §§ 281 og 259, vil være absorberet. Efter den af Meyers Enke derom fremsatte Begjæring vil Arrestanten derhos i Medfør af Straffelovens § 302 have at betale hende i Erstatning for Tabet af hendes Forsørger et Beløb, der, særligt under Hensyn til at Meyer efter det Oplyste havde en aarlig Gage fra Fabrikerne af 1320 Kr., findes passende at kunne sættes til 6000 Kr., hvorhos han, efter derom nedlagt Paastand, vil have at betale i Erstatning til Kjøbenhavns Brandforsikring de ovennævnte 2600 Kr., og 30 Kr., der ere betalte i Gebyhr for Vurderingen af Skaden, eller ialt 2630 Kr., til Kjøbenhavns Brandassurance Kompagni 461 Kr., til Norwich Union 633 Kr., til Sun Fire Office 1586 Kr. 50 Øre og til Federal Fire Insurance Company 875 Kr.

Nr. 62. Sagfører **Chr. Westerby** (Ingen)

contra

Pianofortefabrikant **E. Felumb** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelses Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 30 Juni.

Nr. 241. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Julie Vilhelmine Dorteaa Togsværd, Petersens Enke
(Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Maj 1891: Arrestantinden Julie Vilhelmine Dorteaa Togsværd, Petersens Enke, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Shaw og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestantinden Julie Vilhelmine Dorteaa Togsværd, Petersens Enke, der er født den 23 December 1839 og anset blandt Andet ifølge Høiesteretsdomme af 21 Januar 1884 og 30 August 1887, henholdsvis efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Membrum, efter § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med lige Straf og senest ifølge Dom, afsagt inden nærværende Rets 2den Afdeling for offentlige Politisager den 7 Marts d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 24 Dage, er under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have den 6 April d. A. fra en Barnevogn, der henstod frit fremme i Gangen til Ejendommen, Adelgade Nr. 89, stjaalet 2 Puder, som tilhørte

Brandmand Christian Christoffersen og tilsammen ere vurderede til 5 Kr. Som Følge af Foranførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af dens § 241, 2det Mb., efter § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 208.

Advokat Halkier

contra

Jørgen Christian Mogensen (Def. Salomon),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Marts 1891: Arrestanten Jørgen Christian Mogensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet den af Tiltalte efter Dommens Afsigelse fremsatte delvise Tilbagekaldelse af hans tidligere Tilstaaelser ikke efter de i den Anledning tilvejebragte nye Oplysninger kan komme i Betragtning,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Jørgen Christian Mogensen, der er født den 3 November 1840, og ikke funden forhen straffet ved Dom, er under nærværende mod ham, for Mishandling af sin Hustru anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten, som den 19 Juni 1870 blev ægteviet til Larsine Christiansen, med hvem han senere stadig har samlevet, og med hvem han har 6 Børn, hvoraf 3 opholde sig i Hjemmet, har i Løbet af den sidste halve Snes Aar, navnlig i det sidste Aar, ofte uden Grund, slaaet sin fornævnte Hustru i Hovedet, dels med flad og dels med knyttet Haand. Medens disse Volds-handlinger i Reglen ikke have bevirket Saar eller anden Skade, har Arrestanten dog en Gang i Vinteren 1885, efter at have slaaet sin Hustru til Jorden, med knyttet Haand tilføjet hende et blødende Saar paa venstre Side af Næsen, hvilket havde en Udstrækning af ca. 4 Linier, og medførte en Del Hovenhed og Ømhed, der først efter ca. 3 Maaneders Forløb ganske fortog sig. Endvidere har Arrestanten Natten mellem den 10 og 11 Januar d. A. gjort sig skyldig i Mishandling af sin Hustru under følgende nærmere Omstændigheder:

Da han den nævnte Nat var kommen hjem og havde klædt sig af for at gaa i Seng, tog han en Stok — 2 Fod 10 Tom. lang, ca. $\frac{4}{5}$ Tom. i Diameter, med krumbøjet Haandtag — for dermed at banke Hustruen, der ikke havde givet nogensomhelst Anledning hertil, og som, saasnart hun saa Arrestanten tage Stokken, undløb op til et Kvistværelse, hvor deres 3 Børn laa om Natten. Det lykkedes hende at komme ind i dette Værelse og at faa Døren afaaset, men Arrestanten, som var fulgt efter, sprængte denne og bibragte hende derpaa med den foran beskrevne Stok en Del Slag, dels paa Legemet, dels i Hovedet, hvorunder hun faldt bevimet om paa en Seng. Ved denne Vold tilføjedes der Arrestantens Hustru, dels et Saar i venstre Tindingeegn, ca. 4 Centimeter langt, der efter en den 31 Januar d. A. afgiven Lægeerklæring maa antages at have været ret betydeligt, men dog ikke kan antages at ville efterlade blivende Følger for hendes Helbred, og en Dekoloration paa højre Arm.

Arrestanten har altid, naar han udøvede Vold mod sin Hustru, været i en nogen beruset, men dog tilregnelig Tilstand, og han vil ikke have havt til Hensigt at tilføje hende nogen varig Skade paa Helbred. Som Følge af det Anførte, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 202, jfr. tildels § 203, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Færdig fra Trykkeriet den 10 Juli 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 20.

Tirsdagen den 30 Juni.

Nr. 236.

Advokat Nellemann

contra

Hans Jensen, kaldet »den jyske Smed« (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse samt Vold og Fornærmelser mod Politibetjente i Funktion.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 11 April 1891: Arrestanten Hans Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt have at udrede samtlige Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor Overretssagfører Kjer 15 Kr. og til Defensor Prokurator Winge 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Maj 1891: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hastrup, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Distriktslægen angaaende den af Tiltalte overfaldne Aftægtsmand Søren Jensens Helbredstilstand afgivet en yderligere Erklæring, der blandt andet gaar ud paa, at der paa 6te og 7de Ribben findes en fremstaaende, benhaard Svulst, som betegner

Stedet, hvor disse have været brækkede, at en kronisk Betændelse i Lungesækken har udviklet sig som Følge af Ribbensbrudet, at han bliver kortaandet ved den mindste Anstrengelse og lider meget af Hoste, at hans Arbejdsevne som Følge heraf er saa betydeligt forringet, at han nu næsten intet kan foretage sig, og at de nævnte sygelige Tilfælde i hans Alder og med hans svagelige Konstitution neppe ville svinde synderligt.

I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til den i Dommen givne faktiske Fremstilling vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 204, 100 og 101, og Straffen findes at maatte bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Hans Jensen bør hensættes til Tugthusarbejde i tre Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Advokaterne Nellemann og Hindenburg for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Jensen, kaldet „den jyske Smed“, der er født i Aaret 1850, og som tidligere — foruden at han i sin militære Tjenestetid oftere har været straffet arbitrært for Disciplinærforseelser og gjentagne Gange har erlagt eller afsonet Bøder for Vold og Opsætsighed mod Politiet samt Polituordener — har været straffet 27 Gange ifølge Dom, hvoraf det overvejende Antal Gange for Opsætsighed og Fornærmelse, tildels i Gjerning, mod Politiet, deriblandt ifølge Aarhus Kjøbstads Extraretsdomme af 31 Juli 1886 og 16 Juni 1888 henholdsvis efter Straffelovens § 100 og § 101 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter samme Lovs §§ 90, 100 og 101 med samme Art Strafarbejde i 15 Maaneder, samt senest ifølge Overrettens Dom af 23 Juni f. A. efter samme Lovs § 100, jfr. § 98. 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder — tiltales under nærværende Sag for Vold og Legemsbeskadigelse samt for Vold og Fornærmelser mod Politibetjente i Funktion.

Efter hvad der under Sagen er oplyst, begav Arrestanten, der den 7 Marts d. A. efter Udtaaelsen af den ham sidst overgaaede Straf var bleven løsladt fra Straffeanstalten ved Horsens, sig samme Dag til Aarhus for at besøge sine derboende Forældre,

men her drev han, der allerede undervejs havde faaet en Del at drikke, om paa forskellige Beværtnings- eller Udsalgesteder, hvor han yderligere nød spirituøse Drikkevarer og derhos yppede Klammeri med forskellige af de Tilstedeværende, i hvilken Henseende det navnlig er oplyst, at han uden nogensomhelst Foranledning fra de Paagjældendes Side i Kjøbmand Mallings Butik har voldelig overfaldet en Arbejdsmand Mikkell Jacobsen og i Kjøbmand Linds Butik en Arbejdsmand Jens Mikkelsen, uden at det dog kan antages, at der ved de ommeldte Lejligheder er tilføjet de tvende Overfaldne enten Saar eller nogen egentlig Skade paa Helbred. I Skjænkestuen hos Kjøbmand Lind havde Arrestanten derhos et Sammenstød med Aftægtsmand Søren Jensen, der har forklaret, at Arrestanten, da S. Jensen kom ind i Beværtningslokalet, hvor Arrestanten da alt opholdt sig, pludselig uden Anledning fra hans Side greb fat i ham, kastede ham om paa Gulvet og derpaa, da Søren Jensen, der er ca. 61 Aar gl. og noget affældig, atter havde rejst sig, sparkede ham ind i den venstre Side og udskjældte ham for en Laban. Paa Grund af Arrestantens Optræden hos Kjøbmand Lind blev Politiets Assistance paakaldt, og ifølge de af tvende Politibetjente afgivne beedigede Forklaringer trak Arrestanten, der godvillig var fulgt med hen paa Politistationen, da han erfarede, at han skulde indsættes i Detentionslokalet, sig tilbage mod en Dør, idet han tilsyneladende forberedte sig paa at sætte sig til Modværge, og samtidig overøste han de tilstedeværende Politibetjente med en Strøm af Skjældsord, saasom Kjæltringer, Røvere, Labaner, Gadedrenge og Banditter, hvorhos han efter den af den ene af Betjentene afgivne Forklaring raabte, at hvis han skulde belægges med Arrest, skulde han vise Politiet, at han var den jyske Smed. Da Politibetjentene derpaa toge fat paa ham, gjorde han al den Modstand, som han formaaede, og efterat han var bleven overmandet, satte han sig under Transporten til Detentionslokalet fremdeles til Modværge, saa kraftigt som han formaaede, ligesom han ogsaa i det nævnte Lokale, hvor han blev belagt med Spændetreje, fordi man her frygtede, at han, saaledes som det var sket ved en tidligere Lejlighed, skulde ødelægge Inventariet, gjorde al den Modstand herimod, som han kunde. Under den nævnte Transport fik de 3 Politibetjente, medens de tumlede med Arrestanten, forskellige Stød og Slag, der efter de afgivne Forklaringer ikke kunne anses at have medført videre Følger.

Medens Arrestantens Forklaring, hvad Sammenstødet med Søren Jensen angaar, i det Væsentlige gaar ud paa, at han, der vil være bleven hidsig over, at Søren Jensen — som han iøvrigt, efter hvad han har indrømmet, vidste var en skrøbelig, ældre Mand — optraadte paa en drillende Maade, hvad denne dog, som ovenfor antydet, bestemt har benægtet, tog fat paa ham,

løftede ham lidt i Vejret, saaledes at han mistede Fodfæstet, og kastede ham hen paa Gulvet, hvorimod Arrestanten ikke vil have sparket til ham, vil Arrestanten, der nok husker, at han blev ført hen paa Politistationen, og at han blev baaren ind i Arrestlokalet og lagt i Spændetøje, derimod ikke kunne erindre Noget om, at han enten har udskjældt Politibetjentene ved den ommeldte Lejlighed eller paa haandgribelig Maade gjort Modstand, da han blev indsat i Arresten, men til denne hans Forklaring vil der overfor de ovenanførte beedigede Vidneforklaringer intet Hensyn kunne tages, idet det af disse fremgaar, hvad Arrestanten iøvrigt ogsaa selv har erkjendt, at han ved den omhandlede Lejlighed vel var under Indflydelse af de af ham nydte Drikkevarer, men dog ikke i en saa høj Grad, at han ikke vidste, hvad han foretog sig. Ved Overfaldet paa Søren Jensen blev der tilføjet denne en Læsion, med Hensyn til hvilken Distriktslægen i Aarhus i en under 8 Marts udstedt Erklæring har udtalt, at der, da Søren Jensen den nævnte Dag af ham blev undersøgt, paa Partiet nedenfor og udenfor den venstre Brystvorte fandtes en Hævelse, der var meget øm for Berøring og Tryk, ligesom Jensen paa et bestemt Sted, omtrent paa Midten af 5te og 6te venstre Ribben, ømmede sig meget stærkt ved Tryk med en Finger, hvorhos der dér følte en større Eftergivenhed af Ribbenene end paa den øvrige Del af Brystet. I en den 21de s. M. afgiven Erklæring udtaler den samme Læge, at han efter de anstillede Undersøgelser maa antage, at 5te og 6te Ribben ere knækkede ved den Søren Jensen tilføjede Vold, men at det var sandsynligt, at Følgerne af denne efterhaanden vilde svinde helt uden at efterlade skadelige Følger for hans Helbred i Fremtiden. I et den 24 Marts d. A. optaget Forhør forklarede Søren Jensen, at han da endnu led en Del under Følgerne af den ham tilføjede Overlast.

Der er ikke under Sagen nedlagt Paastand om Erstatning.

For det Forhold, hvori Arrestanten har gjort sig skyldig overfor Søren Jensen og de trende Politibetjente, vil han være at anse efter Straffelovens § 203, § 100, jfr. § 98, og § 101 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 243.

Advokat Hindenburg

contra

Martin Madsen Christiansen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 Maj 1891: Arrestanten Martin Madsen Christiansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Petersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

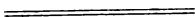
I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesterets-sagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Martin Madsen Christiansen, hvis opgivne Alder af 28 Aar af Retten er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som ved Rettens Domme af 13 September 1890 og 21 Februar d. A er anset henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter dens § 230, 1ste Led, med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, og er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold. I Tiden fra den 19 Marts d. A. indtil den 12 April næstefter, da Arrestanten anholdtes under nærværende Sag, har han begaaet 4 Tyverier, ved hvilke han fra forskellige, under Opførelse værende Bygninger har stjaalet en Del til ialt 7 Kr. vurderet Værktøj, der beroede frit fremme paa Steder, hvortil han havde uhindret Adgang. Medens det med Hensyn til 2

Stykker af dette Værktøj ikke under Sagen er oplyst, hvem der er Ejer til samme, tilhørte det øvrige Tømrer Christian Hansen, Murermester Hans Madsen og Lærling Julius Svendsen. Som Følge af Foranferte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1. Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Hermed endte Høiesterets 1ste ordinære Session.

Iste Extrasession.

Mandagen den 27 Juli.

Nr. 248.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Christine Margrethe Pedersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Brandstiftelse.

Bornholms Sønderherreds Extrarets Dom af 18 Juni 1891: Arrestantinden Christine Margrethe Pedersen straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udreder Sagens Omkostninger, derunder Salærerne til Aktor Prokurator Lund 12 Kr. og til Defensor Sagfører C. Petersen 10 Kr. samt Diæter til dem begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. I Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger vil Arrestantinden have at udrede 4404 Kr. og i Erstatning til Bornholms Landboeres Brandforsikringsselskab for rørlig Ejendom 1588 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til

Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Nellenmann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Christine Margrethe Pedersen for Brandstiftelse anlagte Sag er det ved hendes egen Tilstaaelse, hvis Rigtighed findes bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, blevet godtgjort, at hun den 6 April d. A. har sat Ild paa det Andreas Mathias Hermansen tilhørende Sted paa Arvefæstelodden Matr. Nr. 181 i Aaker Sogn, hvorved Bygningerne, bestaaende af 3 Længer, nedbrændte. Kreaturerne, bestaaende af 3 Køer, 1 Kvie og 1 Kalv, omkom i Luerne, og det meste øvrige Løse-øre blev fortæret eller ødelagt. Sagens nærmere Omstændigheder ere følgende: Skjærtorsdag den 26 Marts d. A. havde Arrestantindens Madmoder givet Arrestantinden Tilladelse til at besøge sin i Sognet boende Slægt, med Paalæg om at vende tilbage næste Dag, Langfredag. Arrestantinden benyttede Tilladelsen imidlertid endvidere til, ledsaget af sin Moder, at begive sig til Rønne, hvor hun hos et Par Familier nød Mad og Drikke. Lørdag Formiddag, efter at have spist Frokost, forlod hun igjen Rønne og vendte tilbage i sin Tjeneste. Madame Hermansen udtalte sig da misbilligende om Pigens Forhold, og da en Kone fra Aakirkeby, hos hvem Arrestantinden, efter Madame Hermansens Forklaring, havde været inde paa Tilbagevejen fra Rønne og faaet noget at spise den Dag, Branden fandt Sted, kom tilstede i et Ærinde og om Arrestantindens Ophold i Rønne fortalte, at hun der havde bedet om Mad, gav dette Madame Hermansen Anledning til i samme Kones Paahør at skamme Pigen ud. Herover vil Arrestantinden være bleven vred og efter en øjeblikkelig Indskydelse have besluttet sig til at brænde Huset af for at hævne sig. Lidt efter Kl. 2 samme Dags Eftermiddag begav A. M. Hermansen sig med sine 3 Børn paa Vejen til Aakirkeby, og en halv Times Tid senere fulgte hans Hustru efter. Arrestantinden benyttede derfor Lejligheden, medens hun var ene, til at hente nogen Lyng ned fra Loftet, lagde den i en Brændekasse i Sovekammeret ovenpaa noget Brænde eller Tørv, derefter igjen noget Brænde ovenpaa Lyngen, og satte Ild deri med en Tændstikke. Hun blev tilstede, indtil hun havde set Ilden tage fat i Loftet, og forlod saa Stedet uden at tænke paa Kreaturerne. Det af Ilden mest truede Sted var beliggende ca. 300 Alen fra Brandstedet. Ved Hjælp af en dertil afsendt Sprøjte lykkedes det at forhindre Ilden i at udbrede sig dertil. Anden Grund til Ildspasættelsen end den angivne vil Arrestant-

inden ikke have havt. Hun har erkjendt, at hun er bleven godt behandlet af Hermansen og hans Hustru, hvor hun var anbragt af Aakirkeby Fattigvæsen, under hvis Omsorg hun er.

Arrestantinden er udenfor Ægteskab født i Aakirkeby den 6 Juni 1869. Som Barn har hun havt Ophold hos sin Bedstefader. Hendes Aandsevner ere blevne ansete for ringe; imidlertid er hun dog bleven konfirmeret i en Alder af noget over 14 Aar. Efter de Oplysninger, der er blevne meddelte fra Steder, hvor Arrestantinden har tjent, og de Erklæringer, som ere blevne afgivne af den Læge, der under Sagens Undersøgelse har tilset hende i Arresten, og af Distriktslægen, som har behandlet hende paa Sygehuset i Rønne, hvor Arrestantinden har været indlagt til Observation, maa Christine Margrethe Pedersen anses for ikke fuldt tilregnelig. Ved Fastsættelsen af den af hende, der ikke findes tidligere anset, efter Straffelovens § 281 1ste Led forskyldte Straf vil derfor tillige være at tage Hensyn til samme Lovs § 39, og findes herefter Straffen at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshusarbejde.

Skaden paa Bygningerne, der i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger vare forsikrede for 4475 Kr., har efter den foretagne Taxation udgjort 4400 Kr., for hvilket Beløb, med Tillæg af 4 Kr. i Vurderingsomkostninger, Erstatning er paastaet tilkjendt. Bornholms Landboeres Brandforsikrings-selskab for rørlig Ejendom har i Erstatning for det af Selskabet lidte Tab ved Ødelæggelsen af det hos Selskabet forsikrede Løse-øre paastaet sig tilkjendt 1588 Kr.

Nr. 245.

Advokat Klubien

contra

Hans Anton Valdemar Petersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri eller ulovlig Omgang med Hittegoods.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 Maj 1891: Arrestanten Hans Anton Valdemar Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Seidelin, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Hans Anton Valdemar Petersen for Tyveri eller Hæleri eller ulovlig Omgang med Hittegods, og sigtes han for at have gjort sig skyldig heri med Hensyn til en Vinterfrakke, en Jakke, en Vest og et Par Benklæder, af hvilke Gjenstande han ved sin Anholdelse den 31 December 1890 fandtes i Besiddelse af Jakken, medens det under Sagen ved hans egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste er godtgjort, at han samme Dag har pantsat de øvrige Klædningsstykker hos 2 forskellige Pantelaanere heri Staden. De ommeldte Gjenstande ere, efter hvad der er oplyst, samme Dag stjaalne fra et — som det maa antages — aflaaet Kvistværrelse i Ejendommen Todesgade Nr. 12. Arrestanten har nu vel nægtet at have gjort sig skyldig i Tyveri eller Hæleri med Hensyn til de nævnte Gjenstande og forklaret, at han samme Dag har modtaget dem af en anden Person, som i Arrestantens Nærværelse fandt dem helliggende i en aabentstaaende Port heri Staden — hvilken Person imidlertid som sindssyg ikke har kunnet afhøres i nærværende Sag — men da Bestjaalne, Arbejdsmand Julius Petersen, har aflagt Tilhjemlingsed og godtgjort sin Ejendomsret til de fornævnte Gjenstande, og da der ikke kan tages noget Hensyn til Arrestantens af det iøvrigt Oplyste ganske ubestyrkede Anbringende om, hvorledes han vil være kommen i Besiddelse af Gjenstandene, foreligger der et efter Danske Lovs 6—17 10 og 11, jfr. Frd. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, dog kun som Hæler, idet de foreliggende Omstændigheder ikke tilstrækkeligen pege hen paa ham som Gjærningsmand til det begaaede Tyveri. De ommeldte Gjenstande ere tilsammen vurderede til 25 Kr. Arrestanten er født den 31 Marts 1859 og bl. A. anset ved Høiesteretsdom af 27 Maj 1885 efter Straffelovens § 230

2det Stykke, jfr. § 54, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, samt senest ved Rettens Dom af 16 April 1887 efter Straffelovens § 231 1ste Stykke og efter § 231 2det Stykke, jfr. § 54, og i Medfør af § 241 1ste Stykke efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med lige Arbejde i 2¹/₂ Aar. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 241 1ste Stykke være at anse efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 246.

Advokat Klubien

contra

Maren Larsen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri og bedrageligt Forhold.

Faaborg Kjøbstads Extrarets Dom af 2 Marts 1891: Tiltalte, Arrestantinden Maren Larsen af Munkebo, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede i Erstatning til Enkemadam Madsen 13 Kr.; saa bør Tiltalte endvidere at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører J. Petersen, og til Defensor, Prokurator Groth Petersen, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Juni 1891: Arrestantinden Maren Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til den hende paalagte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Kaas, betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Maren Larsen, der er født den 5 December 1870, og som, foruden inden sit fyldte 18 Aar ved Bjerge-Aasum Herreders Jurisdiktion at være straffet for Tyveri og bedrageligt Forhold, ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 Februar 1889 er anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, er under nærværende fra Faaborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltalt paany for Tyveri og bedrageligt Forhold, og foreligger der i saa Henseende efter hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste Følgende: Arrestantinden, der ved Begyndelsen af Juli Maaned f. A. havde faaet Plads som Tyende hos forhenværende Proprietær Phenning paa Frederiksberg, laante den 2 Juli, da hun havde faaet Tilladelse til at gaa ud for at hente sin Skudsmaalsbog, af Husbestyrerinden en Paraply, som hun derpaa tilegnede sig, idet hun samtidig bortblev fra Tjenesten. Hun skaffede sig derpaa for en enkelt Dag Ophold først hos ugift Margrethe Jacobsen i Kjøbenhavn, hvis Bolig hun forlød efter dersteds hemmelig at have tilvendt sig en Kjolenederdel, og derpaa hos en Enke Simonsen sammesteds, hos hvem hun inden sin Bortgang derfra den 4 Juli tilvendte sig et Jerseyliv og en lille Ballie med ca. 2 Pd. Smør, ligesom hun medtog og beholdt en hende af Enken laant Hankekurv. Den 14 Januar d. A. skaffede Arrestantinden, som i Mellemtiden havde tjent forskellige Steder paa Fyen, sig midlertidig Kost og Logis hos Enke Maren Madsen i Faaborg under Løfte om, at hun nok skulde godtgjøre hende for Opholdet, uden at der dog blev aftalt nogen bestemt Betaling, men Søndag den 18 Januar d. A. bortfjernede hun sig under Anbringende af, at hun vilde gaa i Kirke, hvortil hun havde laant Enkens til 1 Kr. 50 Øre vurderede Salmebog, idet hun tillige medtog en Tikroneseddel, som hun samme Dag havde stjaalet af

Enkens uafaaede Kommode, samt en lille Flakon med Essents af Værdi 50 Øre og en Nederdel og et Lommeterklæde, af Værdi tilsammen 2 Kr. 25 Øre, som hun ligeledes havde tilvendt sig hos nævnte Enke, — og tog hun derpaa til Nyborg, hvor hun imidlertid nogle Dage efter blev anholdt. Efter hendes Forklaring vil hun oprindelig have havt til Hensigt at betale for sit Ophold hos Enken Madsen, og efter samme Forklaring, som der dog forsaavidt ikke kan tillægges videre Betydning, vil hun have tænkt sig senere at kunne faa Salmebogen tilbageleveret til Enken. For Arrestantindens saaledes oplyste Forhold vil hun være at dømme efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og §§ 253 og 257, medens hun ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens §§ 231, 253 og 257, til en Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, med hvilken Straf hun ogsaa er anset ved Underrettsdommen, og vil derhos dennes Bestemmelser om, at hun vil have at udrede 13 Kr. i Erstatning til Enken Madsen i Faaborg, derunder 3 Kr. i Kost og Logis, og om Aktionens Omkostninger, der ere hende paalagte, være at stadfæste.

Nr. 258.

Advokat Halkier

contra

Jens Christian Madsen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Hjerm og Ginding Herreders Extrarets Dom af 19 Maj 1891: Arrestanten Jens Christian Madsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede alle af denne Aktion lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Sagfører Falbe-Hansen 12 Kr. og til Defensor Sagfører Aggerholm 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Juni 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og Hindberg, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Jens Christian Madsen for Tyveri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der den 24 April d. A., efter at være bleven noget beruset, var kommen til en i Holstebro boende Brodersøn af sig, der anviste ham Natteleje paa Gulvet i sit Tørvehus, og som, da han ikke kunde taale at ligge der, gik bort derfra — som det maa antages om Aftenen eller Natten er gaaet ind i en under Opførelse værende Bygning ved Struer Landevej udenfor Nørreport i Holstebro og fra sammes Kjøkken har tilvendt sig dels en Murske og en Kalkekost, der tilsammen ere vurderede til 1 Kr. 50 Øre og tilhørte Murersvend Iver Steffensen, dels en til 2 Kr. vurderet Murhammer, der tilhørte Murer Hans Pedersen, i hvilken Henseende Arrestanten nærmere har forklaret, at han, der trængte til de nævnte Gjenstande, og som var sikker paa, at saadanne Gjenstande nok skulde findes i Bygningen, paa Grund heraf besluttede at stjæle dem sammesteds, at han derefter tidlig om Morgenen den 25 April har i Karlekammeret i Lærer Jørgensens Bolig i Maabjerg, hvortil han maa antages at have skaffet sig Adgang gennem uaflaasede Døre, tilvendt sig et Lærer Jørgensens Tjenestekarl Peder Pedersen tilhørende til 20 Kr. vurderet Uhr, der hang paa et Søm i Væggen over Pedersens Seng, og ved hvilket der hang et sort Baand med en Uhrnøgle, som Arrestanten imidlertid rev af og kastede bort, hvorhos han endvidere ved samme Lejlighed har tilvendt sig en Lærer Jørgensen tilhørende til 1 Kr. vurderet Knibtang, der maa antages at have ligget paa Bordet i Karlekammeret, samt at han endelig hen ad Morgenstunden den 25 April har i Karle-

kammeret i Gaardmand Mads Søndergaards Gaard i Dellerup, til hvilken han ligeledes maa antages at have skaffet sig Adgang gennem uafsaasede Døre, tilvendt sig en til 3 Kr. 50 Øre vurderet Nikkel-Uhrkjæde med vedhængende Sølvkors, der laa paa et Bord i bemeldte Kammer og tilhørte Mads Søndergaards Tjenestekarl Carl Christensen. De ovennævnte stjaalne Gjenstande — af hvilke Uhret og Kjæden af Arrestanten, der efter Tyveriernes Udøvelse begav sig hen til en Broder af sig, bleve henlagte paa et i Broderens Lejlighed staaende Skab, idet han til Broderens Børn, der saa, at han gjemte de nævnte Gjenstande sammesteds, sagde, at de ikke maatte sige det til Nogen — ere bragte tilstede under Sagen og tilbageleverede de Bestjaalne, der have frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Arrestanten har endvidere vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han den ovennævnte Morgen den 25 April d. A. har gjort Forsøg paa at bryde ind i Maabjerg Kirke, idet han med den af ham stjaalne Murhammer forsøgte at aabne en afaaset Jerngitterdør, der var anbragt foran Indgangsdøren til Kirken, hvad dog ikke lykkedes ham. Arrestanten har imidlertid under Forhørene paastaet, at det var Vejret, der drev ham hen imod Kirken, og at han kun vilde ind i denne for at sove lidt, da det var saa koldt, hvorimod han ikke vil have forsøgt at bryde ind i Kirken for at begaa Tyveri sammesteds, men han har dog tilføjet, at han ikke betvivler, at han vilde have begaaet Tyveri i Kirken, hvis han havde kunnet faa Døren op, idet han, der, naar han er ædru, kan betvinge sin Tilbøjelighed til at stjæle, ikke er istand hertil, naar han har faaet noget at drikke. Idet der nu efter Omstændighederne ikke findes Føje til at forkaste Arrestantens ovennævnte Anbringende, og det herefter ikke kan anses tilstrækkelig godtgjort, at han har forsøgt at bryde ind i Kirken i den Hensigt at stjæle sammesteds, maa det billiges, at Arrestanten ved Underrettsdommen ikke er anset med Straf for sit nævnte Forhold.

For sit øvrige ovennævnte Forhold vil Arrestanten — der er født i Aaret 1841, og som tidligere, efter at have været straffet tre Gange for Tyveri, sidste Gang ifølge Amager Birks Extraretsdom af 23 Februar 1878 for denne Forbrydelse samt for Løsgængeri og Betleri efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stykke, samt Lov 3 Marts 1860 §§ 2 og 5 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, har været anset ifølge Holstebro Kjøbstads Politiretsdom af 19 December 1884 for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage og ifølge Hjerm og Ginding Herreders Extraretsdom af 28 Oktober 1890 for Tyveri efter Straffelovens § 228, cfr. § 61, jfr. § 57, med samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage — være at anse efter Straffelovens § 230,

1ste Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Tirsdagen den 28 Juli.

Nr. 240. Høiesteretsagfører Asmussen

contra

Niels Gustav Sandberg (Def. Halkier),

der tiltales for uterligt Forhold og Forsøg paa at bedrive Utugt med sin den 1 Januar 1877 fødte Datter.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 Maj 1891: Arrestanten Niels Gustav Sandberg bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 14 August 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 21—22.

Tirsdagen den 28 Juli.

Nr. 240. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Gustav Sandberg (Def. Halkier).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Niels Gustav Sandberg, der er født den 15 August 1851 og ikke funden forhen straffet ved Dom, for uterligt Forhold og Forsøg paa at drive Utugt med

sin den 1ste Januar 1877 fødte Datter anlagte Sag sigtes Arrestanten for at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser overfor Blanca Gustava Elisabeth Sandberg, der er født som anført og Datter af Ugift Lovise Frederikke Halvorsen — med hvem Arrestanten samme Aar indgik Ægteskab — og Arrestanten. Sagens nærmere Omstændigheder ere følgende: Efter at Arrestanten den 24 Oktober f. A. om Aftenen i Anledning af, at der var sket Anmeldelse om det foran omhandlede Forhold, var bleven bragt tilstede paa Politi-Station Nr. 6, blev han, der da skjønedes at være noget beruset, indsat i Stationens Detentionslokale, og først den paafølgende Dags Formiddag blev Arrestanten, der maa antages da at have været fuldstændig ædru, af Politibetjent Nr. 169 Madsen afhørt over der mod ham rejste Sigtelse. Ifølge den med Hensyn hertil optagne Politirapport tilstod Arrestanten, at han indtil for et Aarstid siden i et længere Tidsrum — hvor langt kunde han dog ikke huske — havde behandlet sin fornævnte Datter paa uterlig Maade. Han forklarede nærmere herom, at det altid var sent om Aftenen, naar hans Hustru var ude, og at det begyndte med, at han stak sin Haand op under Barnets Klæder og befølte hende paa Legemet, samt at han senere gjentagne Gange bevægede hende til at blotte sig, hvorpaa han bragte sit mandlige Lem i Berøring med hendes Kjønssdele og derved tilfredsstillede sin Sandselighed, uden at der dog fandt nogen Indbringelse af Lemmet Sted.

Arrestanten blev derpaa sat under Anholdelse, og under det samme Dag i Henhold til Grundlovens §§ 80 og 81 afholdte foreløbige Forhør godkjendte han sin Forklaring til fornævnte Rapport. Han blev derefter belagt med Varetægtsarrest, og efter at Sagen var bleven henvist til Behandling ved et af Rettens Kriminelkamre, gjentog Arrestanten i et den 28 s. M. afholdt Forhør sin Godkjendelse af den af ham til Rapporten afgivne Forklaring. Da Arrestanten næste Gang var stillet for Forhør — den 7 November s. A. —, forklarede han bl. A., „at han nok husker, at han af og til for adskillig Tid siden — naar kan han ikke nærmere erindre — flere Gange har befølt sin Datter Elisabeth, hvis Fødselsdag han ikke husker, men som nu formentlig er 13 Aar gammel, paa Maven og mellem Benene, hvorimod han nu paastod, at han ikke huskede at have paa den af ham tidligere omforklarede Maade været i Berøring med hendes Kjønssdele“. Efter Afholdelsen af dette Forhør blev Arrestanten, der lige fra Begyndelsen af Undersøgelsen havde gjort gjældende, at han, da han begik de af ham tilstaaede Forbrydelser, ikke var ved sin Fornufts fulde Brug, indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, og den af vedkommende Overlæge under 13 December næsteften afgivne Erklæring gaar bl. A. ud paa, at Arrestanten, som forøvrigt i Aarene 1881—85 gjentagne Gange har været behandlet paa Hospitalet for Dranker-

galskab, for Tiden ikke kan anses for sindssyg, at det maa anses for lidet sandsynligt, at han har været det paa det Tidspunkt, da han begik de Forbrydelser, for hvilke han sigtes, og at det ikke kan anses for muligt, at han under det fornævnte Forhør af 7 November ikke længere huskede den mest graverende Del af de Forbrydelser, som han tidligere havde tilstaaet. Under den paafølgende Undersøgelse fastholdt Arrestanten i en Række Forhør sin seneste, ovenfor refererede Forklaring, indtil han i et den 11 Februar d. A. afholdt Forhør paa alle Punkter fragik sin Tilstaaelse og derhos erklærede, at han ikke kunde huske at have afgivet denne, hverken til Rapporten eller under Forhørerne.

Efter alt det Foreliggende — hvortil føjes, at Politibetjent Nr. 169 Madsen edelig har forklaret, at Arrestanten afgav den i Rapporten omhandlede Tilstaaelse, uden at der blev øvet nogen Pression paa ham, og at han (Madsen) ikke nærrede nogen Tvivl om dens Rigtighed, at det efter de Erklæringer, som ere afgivne af de Dommere, der have optaget de ovennævnte Forhør af 25 og 28 Oktober f. A., og af det øvrige herunder fungerende Retspersonale, maa antages, at Arrestantens Godkjendelse af Forklaringen til Rapporten først fandt Sted, efter at denne i alle dens Enkeltheder var ham foreholdt, at den af Arrestanten til den oftnævnte Rapport og til de 2 paafølgende Forhør afgivne Tilstaaelse i alt Væsentligt stemmer med den af Datteren Elisabeth under Sagen aflagte Forklaring og det iøvrigt Oplyste, samt at det efter Indholdet af den forannævnte Lægeerklæring maa antages, at Arrestantens Foregivender om ikke at kunne huske, hvad han forhen under Sagen har forklaret, ere usande — vil der ifølge D. L. 1—15—1 ikke kunne tages noget Hensyn til Arrestantens ubestyrkede Tilbagekaldelse af sin Tilstaaelse. Da der derhos ikke findes Føje til at antage, at Arrestanten under Udøvelsen af sine Forbrydelser ikke har været sig fuldstændig bevidst, vil han — med Bemærkning, at han ikke findes overbevist at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Straf for Forsøg paa at bedrive Utugt med sin tidnævnte Datter — som Følge af det Anførte være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. §§ 161 og 174, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 253. Høiesteretsagfører Asmussen

contra

Vilhelm Ludvig Emil Olsen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 13 Juni 1891: Arrestanterne Georg William Jansen, Johannes Thomsen og Vilhelm Ludvig Emil Olsen bør straffes, Arrestanterne Olsen og Thomsen med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Olsen i 2 Aar og Arrestanten Thomsen i 1 Aar, Arrestanten Jansen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bøcher og Kaas, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Jansen, dog saaledes at heraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanten Olsen $\frac{3}{5}$ og af Arrestanten Thomsen $\frac{1}{5}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Vilhelm Ludvig Emil Olsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretsagførerne Asmussen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanterne Georg William Jansen, Johannes Thomsen og Vilhelm Ludvig Emil Olsen for Tyveri anlagte Sag ere de ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Arrestanterne Jansen og Olsen have i April Maaned d. A. i Forening fra tvende herværende Butiker ved at stikke Haanden ind gennem aabentstaaende Trækruder stjaalet en Pibe og en Flaske, tilsammen af Værdi 30 Øre. En Nat i s. M. bleve de samme to Arrestanter enige om at stjæle nogle Høns

i Ejendommen Fiskergade Nr. 7 og begave sig i den Hensigt til bemeldte Ejendom, til hvis Gaard der var uhindret Adgang; de afsøgte derefter et i Gaarden anbragt uafaaet Hønseshus, men da der ikke fandtes Høns i dette, forlod de med uforrettet Sag Ejendommen Arrestanten Olsen, der er født den 15 Juli 1863, er anset bl. A. ved Rettens Dom af 24 Marts 1883 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 29 December s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ved Københavns Amts nordre Birks Extraretsdom af 3 April 1884 efter Straffelovens § 241, jfr. § 238, som for 3die Gang begaaet Hæleri med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 6 Marts 1888 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, eller i Medfør af dens § 241, 2det Stykke, efter § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 27 Juli 1889 efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for 4de Gang begaaet og forsøgt grovt Tyveri eller i Medfør af dens § 241, 2det Stykke, efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt senest ved Dom afsagt inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 17 April 1891 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Arbejde i Københavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 24 Dage. Som Følge af det Anførte ville de være at anse, Olsen efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for 5te Gang begaaet og forsøgt simpelt Tyveri eller i Medfør af dens § 241, 2det Stykke, efter § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 183. Høiesteretssagfører **P. G. C. Jensen** (Selv)

contra

Overretssagfører **Axel Teisens Konkursbo** ved Byfoged **Holck m. Fl.** (Ingen),

betr. Affordring af Erklæring i Henhold til Konkurslovens § 16.

Nykjøbing Kjøbstad paa Falster dens Skifterets Decision af 8 November 1890: Den af Overretssagfører Holst fremsatte Protest imod, at det tilstedes Høiesteretssagfører Jensen

at rette nogen Opfordring til Boet om at erklære, om dette vil vedstaa Kjøbet af Ejendommen Matr. Nr. 7 i Nygade i Nykjøbing med Tilbehør efter Kjøbekontrakt af 13 Januar 1885 og indtræde i Retshandelen, saaledes at Kontrakten opfyldes ved Betaling af hans Tilgodehavende efter samme med Renter, og imod at han giver Boet Skjøde efter Kontrakten, kan ikke tages til Følge, men bør den fornævnte af Høiesteretssagfører P. G. C. Jensen i Skrivelse af 17de f. M. til Boet rettede Opfordring om at erklære sig som foranført nyde Fremme paa Skiftesamlingen.

Sammes Decision af 15 s. M.: Den af Kurator i Boet Overretssagfører Holst fremsatte Protest imod, at Ejendommen Matr. Nr. 7 i Nygade i Nykjøbing paa Falster udleveres af Boet til Skjødehaveren, Høiesteretssagfører P. G. C. Jensen, kan ikke tages til Følge, hvorimod saadan Udlevering bør finde Sted.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Februar 1891: Indstævnte, Høiesteretssagfører P. G. C. Jensen, har været uberettiget til at affordre Overretssagfører Axel Teisens Konkursbo Erklæring om, hvorvidt det vil indtræde i den mellem ham og bemeldte Teisen afsluttede Retshandel om Ejendommen Matr. Nr. 7 paa Nygade i Nykjøbing Kjøbstad paa Falster, med den Virkning, at han, da saadan Erklæring ikke er afgivet inden 3 Uger efter dens Affordring, skulde være berettiget til at antage, at Boet ikke vilde vedstaa Handelen, og den af Indstævnte til Boet stillede Fordring om Udlevering af den nævnte Ejendom kan ikke for Tiden fordres efterkommet af Boet. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Naar Konkurslovens § 16 Nr. 3 bestemmer, at den under Nr. 2 givne Regel om Tilbagelevering af modtagne Ydelser, som endnu maatte være i Behold i Boet, under lige Betingelser skal være anvendelig, forsaavidt Medkontrahenten forinden Konkursens Begyndelse har erlagt den hele ham paahvilende Ydelse, maa under Ordene »lige Betingelser« ogsaa være indbefattet den Betingelse, at Boet vælger ikke at opfylde Kontrakten; men dette Valg maa Boet paa Grund af Bestemmelsen i 1ste Punktum af Nr. 2 siges at gjøre, naar det ikke inden 3 Uger svarer paa en til det rettet Opfordring til at erklære, om det vil indtræde i Retshandelen. Citanten findes herefter, idet den i den indankede Dom omhandlede Kontrakt ikke forinden Konkursen var opfyldt fra Fallentens Side, og idet Citantens Ejendomsret over Ejendommen ikke kunde anses for opgivet,

at have været berettiget til at fordre, at Boet inden 3 Uger efter den til det rettede Opfordring skulde erklære, om det vilde indtræde i Retshandelen, hvorhos Citanten maatte være beføjet til at antage, at Boet, da det ikke afgav nogen Erklæring inden 3 Uger, regnet fra den 18 Oktober f. A., da det modtog Citantens Opfordring, ikke vilde indtræde i Retshandelen, hvoraf Følgen da maatte blive, at Ejendommen vilde være at udlevere til Citanten. Som Følge heraf og da Boet derhos ikke findes at have været berettiget til at fordre, at Udleveringen af Ejendommen skulde gjøres afhængig af, at Citanten tilbagebetalte det til ham ifølge Kontrakten betalte Beløb af 500 Kroner, eftersom dette Beløb maa anses erlagt for det overdragne Løsøre, eller deraf, at Citanten betalte til Boet en Godtgjørelse for Forbedringer, som af Fallenten maatte være anvendte paa Ejendommen, allerede fordi Boet ikke imod Citantens Benægtelse har godtgjort, at Ejendommen er bleven forbedret, medens den har været i Fallentens Besiddelse, ville begge de i Overretsdømmen omhandlede, af Skifteretten afsagte Kjendelser efter Citantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Skifterettens Kjendelser bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler det indstævnte Bo 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kjøbekontrakt af 13 Januar 1885 solgte Indstævnte, Høiesteretssagfører P. G. C. Jensen, til cand. juris, senere Overretssagfører Axel Teisen Ejendommen Matr. Nr. 7 paa Nygade i Nykjøbing Kjøbstad paa Falster med Grund, Bygninger og forskellige nærmere specificerede Løsøregjenstande, hvilken Ejendom Kjøberen den Gang allerede havde tiltraadt, for en Kjøbesum af 26,500 Kr., hvoraf 500 Kr. for det medfulgte Løsøre. Af denne Kjøbesum var ifølge Kontraktens Post 3 ved dens Underskrift betalt kontant 500 Kr., og om den øvrige Del af Kjøbesummen hedder det derefter i bemeldte Post: „Kjøberen overtager eller indfrier og forrenter fra 11 December f. A. Statskassens Prioritet 10,666 Kr. 66 Øre. Resten af Kjøbesummen, 15,333 Kr. 34 Øre, forrenter Kjøberen fra 11 April d. A. med

5 pCt. p. a., Halvdelen i hver Juni og December Termin, og er han berettiget til at beholde indestaående i Ejendommen indtil 11 December 1893 med Prioritet næstefter Statskassens Tilgodehavende mod at stille antagelig Selvskyldnerkavtion for mindst 6000 Kr. af Beløbet, nemlig den Del af Kapitalen, som er yderligere prioriteret i Ejendommen. Uopsigeligheden bortfalder dog, dersom Renten ikke erlægges i rette Tid, Pantet skifter Ejer eller ikke holdes tilbørligt vedlige.“ Endvidere bestemmes i Kontraktens Post 6, at „samtidig med Udstedelsen af den i Post 3 ommeldte Obligation til Sælgeren er Kjøberen berettiget til at faa Skjøde paa Ejendommen,“ og at „den betingede Selvskyldnerkavtion for 6000 Kr. skal stilles inden en Maaned fra Dato,“ og under 16 og 27 Januar 1885 er Kontrakten derefter blevet forsynet med en af tvende Mænd underskreven Kavtionspaategning, hvorefter de solidarisk indestaa som Kavtionister og Selvskyldnere for skadesløs Betaling af det i Kontraktens Post 3 ommeldte Beløb af 6000 Kr., saaledes at Sælgeren, saalænge han ikke er fuldt dækket for sit Tilgodehavende efter Kontrakten, bevarer sit Krav paa Kavtionisterne for det nævnte Beløb med Renter og Omkostninger.

Efter at Overretssagfører Axel Teisens Bo var kommet under Konkursbehandling ved Skifteretten i Nykjøbing Kjøbstad paa Falster, tilstillede Indstævnte bemeldte Ret en den 17 Oktober f. A. dateret Skrivelse, som Skifteretten modtog Dagen efter, hvori han i Henhold til Konkurslovens § 16 Nr. 3 opfordrede Boet til at erklære, hvorvidt det vilde indtræde i den foranferte Retshandel og opfylde Kontrakten ved Betaling af hans Tilgodehavende 15,333 Kr. 34 Øre med Renter 5 pCt p. a. fra 11 Juni f. A., mod at han gav Boet Skjøde overensstemmende med Kontrakten, da han i modsat Fald maatte begjære Ejendommen snarest muligt stillet til hans Raadighed, hvorhos han forbeholdt sig Erstatning af Boet for sit Tab ved Kontraktens Ikke-Opfyldelse.

Da det af Indstævnte saaledes rejste Spørgmaal kom under Behandling paa en Skiftesamling, blev der fra nogle Kreditorers Side fremsat Protest imod, at det tilstedtes Indstævnte at rette den stillede Opfordring til Boet, om det vilde vedstaa Kjøbet af den omhandlede Ejendom og betale ham hans Tilgodehavende efter Kontrakten, men ved Skifterettens paa en den 8 November f. A. afholdt Skiftesamling afsagte Kjendelse blev det eragtet, at denne Protest ikke kunde tages tilfølg, men at Indstævntes fornævnte Opfordring til Boet om at erklære sig som foranfært burde nyde Fremme paa Skiftesamlingen. I Henhold hertil blev der derefter af Skifteforvalteren paa samme Skiftesamling stillet Opfordring til de Mødende om at erklære, hvorvidt Boet skulde indtræde i den paagjældende Handel, men samtlige Mødende med Undtagelse af Indstævntes Sagfører vægrede sig ved for Tiden

at afgive nogen Stemme om Spørgsmaalet. Den 9 November f. A. tilskrev Indstævnte derpaa Skifteforvalteren, at, da den Frist af 3 Uger, inden hvilken Boet i Henhold til Konkurslovens § 16 og hans Opfordring af 17 Oktober f. A. var forpligtet til at erklære, om det vilde indtræde i Handelen mellem ham og Fallenten om Ejendommen i Nygade, nu var forløben, uden at Boet havde afgivet Erklæring desangaaende, var han ifølge bemeldte Lovbestemmelse berettiget til at antage, at Boet ikke vilde opfylde Retshandelen, hvoraf fulgte, at Boet skulde udlevere ham Ejendommen, og han anmodede derfor Skifteforvalteren om at foranstalte Ejendommen udleveret til ham, idet han, forsaavidt denne Anmodning ikke maatte blive taget tilfølge, gjorde Boet ansvarligt for alt Tab og Skade, han derved maatte lide, og forbeholdt sig Erstatning af Boet saavel for Afsavn af Ejendommen fra Brevets Dato som med Hensyn til, at han derved gik glip af Adgang til nu at realisere Ejendommen og derved at blive dækket for sit Tilgodehavende ifølge Kjøbekontrakten. Fra Boets Kuratorer blev imidlertid protesteret imod, at Ejendommen udleveredes til Indstævnte i alt Fald for Tiden, idet de subsidiært paastod, at Udleveringen dog betingedes af, at Boet fik tilbagebetalt det paa Kjøbesummen erlagte Beløb af 500 Kr. samt erholdt en Godtgjørelse af 1000 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjøn for de Forbedringer, som Ejendommen havde modtaget under Fallentens Besiddelse af samme, men ved Skifterettens Kjendelse af 15 November f. A. blev denne Protest og Paastand forkastet og eragtet, at den begjærte Udlevering burde finde Sted. De af Skifteretten saaledes afsagte tvende Kjendelser af 8 og 15 November f. A. have nu Boets Kuratorer efter derom tagen Beslutning i Boet ifølge Stævning af 15 December f. A. indanket her for Retten, hvor de have paastaaet Kjendelserne forandrede derhen, at principalt Indstævnte kjendes uberettiget til at stille nogen Opfordring i Henhold til Konkurslovens § 16 til Boet, om det vil vedstaa Kjøbet af den omhandlede Ejendom, samt til at erholde denne udleveret, og subsidiært at Udleveringen i alt Fald for Tiden nægtes, eller mest subsidiært, at Boets Pligt til at udlevere Ejendommen gjøres afhængig af, at Indstævnte tilbagebetaler de af Fallenten betalte 500 Kr. og erlægger til Boet en efter uvillige Mænds Skjøn fastsat Godtgjørelse for de Forbedringer, som Fallenten har foretaget ved Ejendommen. Endelig have Citanterne paastaaet Indstævnte tilpligtet at erstatte Boet Sagens skadesløse Omkostninger. Indstævnte er, skjøndt lovligt varslet, ikke mødt her for Retten, og Sagen vil derfor være at paadømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Skiftekjendelsesakterne.

Naar Citanterne have forment, at Bestemmelserne i Konkurslovens § 16 overhovedet ikke kunne komme til Anvendelse med Hensyn til den heromhandlede Retshandel, fordi samme formentlig

er fuldt opfyldt af Fallenten, saa at Indstævnte intet videre har at fordre af ham i Henhold til Kjøbekontrakten, kan der ikke heri gives dem Medhold, idet Kjøbesummens Erlæggelse ikke af Fallenten er berigtiget i Overenstemmelse med Kontrakten, hvorfor han heller ikke havde faaet meddelt Skjøde paa Ejendommen eller Ejendomsretten til samme endelig overdraget. Derimod maa der gives Citanterne Medhold i, at den i bemeldte § 16 Nr. 3 indeholdte Bestemmelse ikke har kunnet hjemle Indstævnte Ret til at stille Opfordring til Boet om at erklære, hvorvidt det vilde indtræde i den paagjældende Retshandel og opfylde Kontrakten, med den Virkning, at han, saafremt Boet ikke svarede inden 3 Uger, skulde være berettiget til at forstaa dette saaledes, at Boet ikke vilde vedstaa Handelen, og som Følge heraf at fordre Ejendommen strax udleveret af Boet. Medens der nemlig i Konkurslovens § 16 Nr. 1 og 2 for de Tilfælde, at Fallentens Medkontrahent i en gjensidig bebyrdende Retshandel intet har erlagt af den ham paahvilende Ydelse, eller at han kun har erlagt en Del af samme, er givet ham Tilladelse til at opfordre Boet til at erklære, om det vil indtræde i Retshandelen og fordre dens Opfyldelse fra hans Side, med saadan Virkning, at han, naar Erklæring ikke afgives inden 3 Uger, er berettiget til deraf at slutte, at Boet ikke vil fordre Retshandelens Opfyldelse, hvorefter Boet da under visse Betingelser bliver pligtigt til at udlevere til Medkontrahenten, hvad Fallenten af ham har modtaget af den paagjældende Ydelse, indeholdes der i § 16 Nr. 3 for det Tilfælde, at Fallentens Medkontrahent forinden Konkursens Begyndelse har erlagt den hele ham paahvilende Ydelse, kun en Forskrift om, at Tilbagelevering af det ydede under lige Betingelser skal finde Sted, naar Boet ikke vil indtræde i Retshandelen, men ikke nogen Bestemmelse om, at Reglen om en Opfordring til Boet med den ovenangivne Virkning ogsaa skal finde Anvendelse i dette Tilfælde. Da nu Indstævnte, uanset at han ikke har meddelt Fallenten Skjøde paa Ejendommen, maa anses ved Overdragelsen af alt det Solgte til Fallenten at have erlagt den hele ham paahvilende Ydelse — hvad Indstævnte ogsaa selv ved at paaberaabe sig Konkurslovens § 16 Nr. 3 maa være gaaet ud fra — saa at Boet Intet har at fordre leveret af ham, vil han ikke kunne forlange Erklæring af Boet om dets Forhold til Retshandelen udenfor, hvad der hjemles ved selve Kontrakten, ifølge hvilken han ikke kan fordre Kjøbesummen endelig berigtiget forinden 11 December 1893, forudsat at Kontrakten iøvrigt efterkommes. Den Omstændighed, at Kjøbereren er gaaet fallit, kan ikke berøve ham den ham ved Kjøbekontrakten indrømmede Frist til Handelens Berigtigelse, og denne Frist maa ogsaa hans Bo kunne benytte sig af. Indstævnte vil saaledes ikke for Tiden kunne fordre hverken Erklæring af Boet, om det vil vedstaa

vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Jens Christian Bendtsen, Niels Peder Jørgensen, Georg Johannes Valdemar Svendsen, Emil Sophus Vilhelm Brock, Jens Peder Andersen og Johannes Emmanuel Rasch for Tyveri, Arrestanterne Bendtsen, Jørgensen og Brock tillige for Bedrageri og Arrestanten Svendsen tillige for Hæleri.

Sagens nærmere Omstændigheder ere, efter de af Arrestanterne afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste, følgende: . . . Arrestanten Jørgensen har efter, sin Forklaring, i Forening med Arrestanten Andersen i afvigte November Maaned fra Støder, hvortil der var uhindret Adgang, i 3 Gange stjaalet en til 12 Kr. vurderet Frakke, der tilhørte Tjenestekarl Axel Georg Andersen, en til 8 Kr. vurderet Jakke samt et Par Støvler af Værdi 1 Kr., hvilke Gjenstande tilhørte Arbejdsmand Niels Christiansen, og en til 4 Kr. vurderet Frakke samt en Jakke af Værdi 5 Kr., hvilke Gjenstande tilhørte henholdsvis Tjenestekarl Anders Peter Jensen og Tjenestekarl Carl Petersen. Arrestanten Andersen har vedholdende benægtet at have deltaget i disse Tyverier, men da han har erkjendt dels at have, de samme Dage som nedennævnte Tyverier bleve begaaede, pantsat den ved det først ommeldte Tyveri stjaalne Frakke og den ved det andet Tyveri stjaalne Jakke, dels at have Dagen efter Udøvelsen af det tredie Tyveri solgt den ved dette stjaalne Jakke, uden at han om sin Hjemmel har kunnet give anden Oplysning end den, at han hver Gang vil have kjøbt disse Klædningsstykker af en ham ubekjendt Person, og da de Betjaalne have aflagt Tilhjemlingsed samt godtgjort deres Ejendomsret til de nævnte stjaalne Gjenstande, findes der tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten Andersen for uhjemlet Besiddelse af Frakken og de to Jakker, dog alene som Hæler, da Omstændighederne ikke aldeles bestemt vise hen til, at han har deltaget i Udøvelsen af de Tyverier, hvorved de ere stjaalne. Af samtlige foran ommeldte stjaalne Gjenstande beroede Størstedelen frit fremme eller i uafsaasede Gjemmer, enkelte dog i af-

laasede Gjemmer, som Tyvene opbrød Arrestanten
Andersen, der er født den 17 Januar 1871, er ikke funden
forhen straffet Som Følge af det Anførte ville Arre-
stanterne være at anse Jørgensen efter Straffelovens
§§ 228 og 253 Andersen efter Straffelovens § 238
med Fængsel paa Vand og Brød Jørgensen i 5 Gange
5 Dage og Andersen i 2 Gange 5 Dage.

Hermed endte Høiesterets 1ste Extrasession.

2den Extrasession.

Mandagen den 31 August.

Nr. 272.

Advokat Nellemann

contra

Anders Vilhelm Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Skovby Herreds Extrarets Dom af 25 Maj 1891: Arrestanten Anders Vilhelm Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor Sagfører Hubert 12 Kr. og til Defensor Prokurator Møller 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juli 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Juel, betaler Arrestanten, Smed og Stenfisker Anders Vilhelm Hansen af Lindø, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellesmann og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Skovby Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Smed og Stenfisker Anders Vilhelm Hansen aktioneret for Forsøg paa Voldtægt, og er det ved hans med det iøvrigt under Sagen oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at han er skyldig i denne Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder. Den 13 April d. A. ca. Kl. 2 Eftermiddag indfandt Pigen Maren Hansen sig hos Arrestanten i dennes Bolig paa Lindø og bad ham om at sejle hende, der tjente paa Æbelø, over til denne Ø, hvilket han tidligere havde gjort. Da de vare komne tilsøs, forandrede Arrestanten Kursen og sejlede til Dræet, hvor de gik iland omtrent Kl. 3 og forbleve til imellem Kl. 7 og 8, idet de i Mellemtiden hver for sig opholdt sig hos Bekjendte. Da Maren Hansen trængte paa Afrejse, og Arrestantens Baad maa antages at have ligget saaledes i det lave Vand, at det var vanskeligt at faa den flot, gave de dem til at vade gennem Vandet til Æbelø Holme, der ligger mellem Dræet og Æbelø, og da Vandstanden var saaledes, at Vandet gik Maren Hansen noget op over Knæerne, aftog de Begge Støvler og Strømper og Maren slog sine Klæder op over Hovedet, saaledes at hendes Underkrop, da hun ikke var iført Benklæder, var ganske blottet. Ankommen paa Æbelø Holme — hvor de endnu kunde ses fra Dræet — bragte Maren sine Klæder i Orden og fulgte Arrestanten ind over Holmen til et Sted, der kaldes Skandsen, og her anmodede Arrestanten Maren om at tilstede ham Samleje, hvad hun strax bestemt afslog. Om hvad der herefter passerede, har Maren Hansen forklaret paa følgende Maade: Umiddelbart efter hendes Vægning greb Arrestanten hende om Livet, kastede hende til Jorden og lagde sig ovenpaa hende, hvis Ben han med Magt bøjede sammen over hendes Krop op mod Skuldrene; han holdt hendes Ben fast i sine Arme og, efter at have opknappet sine Benklæder, stødte han hende gjentagne Gange med sit blottede Lem i Underlivet, saaledes at hun følte Smerter derved. Ved at vende og dreje sin Under-

krop hindrede hun ham i at faa sin Villie med hende, og efter at de havde tumlet saaledes i nogle Minuter, opfordrede han hende til at lægge sig paa Maven, og da hun hertil svarede, at det vel kom an paa, om hun vilde, vendte Arrestanten med Bemærkning, at hun ikke skulde slippe, og at de vare paa et Sted, hvorfra de hverken kunde ses eller høres, hende med Magt om, saaledes at hun kom til at ligge paa Maven med Armene under sig og fladt udstrakte Ben. Arrestanten kastede sig derpaa over hende imellem hendes Ben og stræbte at opnaa Samleje med hende, men da dette ej heller lykkedes paa Grund af hendes Modstand, vendte han hende efter en Kamp, der havde staaet paa i ca. 10 Minuter, atter med Magt om paa Ryggen, idet han, under samme Fremgangsmaade som første Gang anvendt, af al Magt søgte at faa sin Villie med hende, men paa Grund af hendes Modstand atter forgjæves. Efter dette Angreb, der i det Hele stod paa ca. 1 Times Tid, rejste Arrestanten sig op, og Maren Hansen, der ligeledes var kommen paa Benene, fulgte nu med ham et Stykke Vej paa Holmen, under hvilken Vandring han bad hende om at fortie det Skete, hvad hun af Frygt ogsaa lovede. Da de efter en kort Vandring vare komne tilbage til omtrent det samme Sted, hvor Arrestanten første Gang overfaldt hende, bad han hende paany om at lade ham faa sin Villie, og da hun atter hestemt afslog dette, kastede han hende paany om paa Jorden og anvendte al sin Magt paa at faa Samleje med hende, idet han behandlede hende ganske paa samme Maade som under det første Overfald, men paa Grund af hendes kraftige Modstand atter forgæves, og da Arrestanten efter en lang Kamp hvorunder Maren Hansen var bleven yderst udmattet og forpint, ligeledes var bleven træt, lykkedes det Maren at kaste Arrestanten fra sig.

Ifølge Arrestantens Forklaring var han stærkt paavirket af nydt Spiritus, dengang da Maren Hansen kom til ham i hans Bolig paa Lindø, og dette var Grunden til, at han styrede til Dræet, hvorved han haabede at blive fri for at bringe Pigen til Bestemmelsesstedet. Under samme Paavirkning var hans Kjønndrift ved at se Pigens nøgne Underkrop paa Turen til Æbele Holme bleven vakt, og af samme Grund havde han ikke nogen tydelig Erindring om, hvad der passerede under de tvende Overfald paa Æbele Holme, som han erkjendte at have udført paa Maren Hansen i den Hensigt at tvinge hende til det Samleje, som hun bestemt nægtede ham. Efter Arrestantens Forklaring mindes han kun, at han to Gange kastede Maren Hansen til Jorden og lagde sig ovenpaa hende, idet han holdt hendes Læmmer saa fast, at hun ikke kunde røre dem, medens han af yderste Evne stræbte mod hendes Villie og trods hendes Modstand, men paa Grund af denne stadig forgjæves at faa Samleje med hende. Han har forklaret, at Kampen var haard, og at han under det

sidste Overfald fortsatte dette, indtil han blev træt, og hans Kjønsdrift tabte sig.

Efter det Oplyste maa det antages, at Maren Hansen, ledsaget af Arrestanten, ankom til sit Bestemmelsessted omtrent Kl. 11 om Aftenen, og at hendes Klæder dengang vare iturevne og hendes Ansigt blodigt og ophovnet, men at hun iøvrigt ikke har taget anden Skade af den lidte Medfart.

Hvad angaar Arrestantens Tilregnelighed, have flere Vidner forklaret, at han under sit Ophold paa Dræet vel gjorde Indtryk af at have nydt Spiritus, men at han kunde gaa og staa og retirere sig fuldkomment, og at Vidnerne ikke tvivlede paa, at han var sig fuldt bevidst, hvad han gjorde og sagde. Efter Maren Hansens Forklaring mærkede hun paa hele Turen Intet-somhelst til, at Arrestanten skulde være beruset, og da han under sit 4 Timers Ophold paa Dræet kun har nydt ubetydelig Spiritus, maa det antages, at Arrestanten, da han overfaldt Maren Hansen paa Æbeleø Holme, var fuldstændig tilregnelig. For det Forhold, som Arrestanten saaledes efter sin egen Forklaring har udvist mod Maren Hansen, vil han, der er født den 20 September 1858 og ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 168, 2det Mbr., idet Maren Hansen, der for nogle Aar siden har født et uægte Barn, ikke kan anses uberygtet. Den Straf, han efter denne §, sammenholdt med samme Lovs § 46, har forskyldt, findes efter Omstændighederne ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maanedes, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 288.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Andreas Jacobsen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Gjærding-Malt Herreds Extrarets Dom af 29 Juni 1891: Arrestanten Andreas Jacobsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Ferslev og Prokurator Bøggild i Ribe, 12 Kr. til den Førstnævnte og

10 Kr. til den Sidstnævnte, samt Diæter til dem Begge efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Juli 1891: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale Tiltalte til Høiesteretssagførerne Lunn og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Anders Jacobsen — der er født i Aaret 1853, og som foruden at have været straffet 4 Gange for Tyveri, forinden han fyldte 18 Aar og den ene Gang tillige for Løsgængeri og Betleri, har været anset ifølge Skads Herreds Extraretsdom af 7 Maj 1872 for Tyveri, Løsgængeri og Betleri efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, 1ste Led, samt efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 5 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar; ifølge Nørhald m. fl. Herreders Extrarets Dom af 4 Marts 1874 for Tyveri samt for Falsk og Betleri efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og § 275, jfr. § 270, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage; ifølge Overrettens Dom af 31 August s. A. for Tyveri og Betleri efter Straffelovens § 231 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar; ifølge Belling-Nørre Herreders Extrarets Dom af 25 September 1875 efter Straffelovens § 248, jfr. § 247, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; ifølge samme Rets Dom af 20 Juli 1876 for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, jfr. § 229 Nr. 4, 2det Led, og § 228 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar; ifølge Horsens Kjøbstads Politirets Dom af 22 September 1879 for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 med Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Horsens i 30 Dage; ifølge

Bølling-Nørre Herreders Extrarets Dom af 2 December f. A. for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, jfr. § 229 Nr. 4, 2det Led, med Tugthusarbejde i 5 Aar, samt ifølge samme Rets Dom af 19 Marts 1887 for 6te Gang begaaet Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods efter Straffelovens § 232, 1ste Led, og § 247 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder — tiltales under denne Sag for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, efter Natten mellem den 31 Maj og 1 Juni d. A. omtrent Kl. 1 at have indfunden sig paa Kjøbmand Skovs op til Jernbanen beliggende uindhegnede Tømmerplads i Bramminge i den Hensigt at stjæle Brædder, har sammesteds sat sig i Besiddelse af 6 Brædder, der vare 11 Fod lange og 6 Tommer brede, samt af en Fyrreplanke, der var 7 Fod lang og 2 Tommer tyk, og af endel Kul, som han fyldte i to Sække, som han ogsaa tog paa Pladsen, hvorhos han, der foreløbig henlagde Brædderne og Planken, som han bar gjennem en Slippe over Banen, i Jerbanegrøften, medens han kjørte den ene Sæk Kul paa en Trillebør, som han havde medtaget til Tømmerpladsen, hen paa en Grusdynge, der laa paa Ribe Landevej omtrent 800 Alen fra Gjerningsstedet, derefter begav sig ad bemeldte Landevej til sit Hjem paa Hunderup Mark, medførende den anden Sæk Kul, som han havde lagt paa den medhragte Trillebør. Da han imidlertid paa Vejen mødte en Gensdarmerisergent, der standsede ham og spurgte ham, hvad det var, han trillede med, men som iøvrigt, da Arrestanten svarede, at det var et Par Skpr. Kul, som han den foregaaende Aften havde kjøbt af Kjøbmand Skov, atter lod ham gaa, blev han, efter hvad han paastaar, bange for, at Tyveriet skulde blive opdaget, og da han dels paa Grund heraf, dels fordi han efter sin Forklaring frygtede for, at hans Hustru vilde misbillige Tyveriet og gjøre Anmeldelse derom til Politiet, blev, som han har udtrykt sig, kjed af Tyveriet, besluttede han at føre de stjaalne Gjenstande tilbage til Tømmerpladsen. Han skjulte derfor de Kul, som han førte med sig, og som han heldte ud af Sækken, tilligemed denne i en gammel Grøft, der efter Sagens andre Oplysninger var ca. 2000 Alen fra Bramminge og ca. 10 Alen fra Landevejen, og vendte tilbage med Trillebøren i den Hensigt at bringe den anden Sæk Kul, som var mest udsat for at blive opdaget, tilbage til Skovs Tømmerplads, men da han i Nærheden af den Grusdyngge, paa hvilken han havde lagt Kullene, mødte en Gendarm, turde han af Frygt for denne ikke tage de nævnte Kul, hvorimod han kjørte forbi samme og derefter, idet han forlod Landevejen, ad en Bivej, der gaar langs med Jernbanen, hen til det Sted, hvor han havde lagt Brædderne og Planken. Disse læssede han derpaa paa sin Trillebør, og vilde,

efter hvad han paastaar, kjøre dem et Stykke længere hen ad Bivejen for derfra mere i Sikkerhed og længere borte fra Landevejen at bringe dem over paa Tømmerpladsen, men forinden han kunde faa dette udført, blev han anholdt af den ovennævnte Gensdarm. Efter hvad den nævnte Gensdarm, hvis Forklarings Rigtighed Arrestanten forsaavidt har erkjendt, har udsagt, var Arrestanten imidlertid, da han anholdtes, kjørt forhi Tømmerpladsen og ind paa en Mark, hvorover han efter Gensdarmens Opgivende kunde begive sig til sit Hjem, og ligesom der herefter og efter hvad der iøvrigt foreligger, ikke vil kunne tages videre Hensyn til Arrestantens ovenmeldte Forklaring, forsaavidt denne gaar ud paa, at han ved sin Anholdelse var ifærd med at tilbagelevere de stjaalne Gjenstande, saaledes maa det, forsaavidt han til en efter hans Anholdelse optagen Politirapport og i de tre første over ham optagne Forhør har villet gjøre gjældende, at han, da han begik Tyveriet, var beruset, bemærkes at han i et senere Forhør har erkjendt, at han dog nok vidste, hvad han gjorde, og at det efter Sagens andre Oplysninger maa antages, at han overhovedet ikke ved den ommeldte Lejlighed har været beruset i nogen videre Grad. De stjaalne Gjenstande, der tilhørte Kjøbmand Skov, og som efter dennes Opgivende tilsammen havde en Værdi af 8 Kr. 28 Øre, ere tilbageleverede Bestjaalne, der ikke har gjort Krav paa videre Erstatning.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten paa ulovlig Maade er kommen i Besiddelse af et Stykke Kul af Værdi ca. 20 Øre, hvoraf en Del fandtes i hans Hus ved en af Politiet den 1 Juni d. A. sammesteds foretagen Husundersøgelse, medens Resten maa antages forinden at være bleven brugt til Brændsel i hans Hjem, og gaar hans Forklaring i saa Henseende navnlig ud paa, at han nogen Tid før sin Anholdelse havde fundet Stykket paa Ribe-Varde Landevej i Nærheden af Gredstedbro, hvor det i hans Paasyn var tabt fra Gredsted Mejerivogn, og at han derefter havde bragt det hjem til sin Hustru, for hvem han havde foregivet, at han havde tilforhandlet sig det af Høkeren i Vilsted. Iøvrigt er der nogen Grund til at antage, at ogsaa dette Stykke Kul er stjaalet fra Kjøbmand Skov, men mod Arrestantens Benægtelse kan dette dog ikke anses godtgjort, hvorimod hans ovennævnte Forklaring om Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af samme, efter Omstændighederne maa blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Der er ikke under denne Del af Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

For sit omhandlede Forhold, der, forsaavidt angaar Tyveriet hos Skov vil være at tilregne Arrestanten som 7de Gang begaaet Forbrydelse, er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 232, 1ste Led og § 247 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i

Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 187. Birkedommer i Frederiksberg Birk
C. Ingerslev

contra

Handelsfirmaet Alfred Christensen & Co.,

betr. en af Citanten afsagt Kjendelse angaaende en Gjæsteretssags Inkamination.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Kjendelse af 22de November 1889: Da Dommeren ikke har berammet Sagen til Foretagelse her i Retten i Dag, og da han navnlig ansaa sig for uberettiget til at rydde Retssalen under Birkethingets Afholdelse, for at Forligsprøve overensstemmende med Lovgivningen kunde foretages for lukkede Døre, nægtede han at lade Sagen inkaminere.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Januar 1891: Indtævnte Birkedommer i Frederiksberg Birk C. Ingerslevs Vægning ved at inkaminere den ovenomhandlede Sag maa anses for ubefejet. Sagens Omkostninger her for Retten ophæves.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 19 Februar d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Det Citantens befalede Sagfører tilkommende Sælær bliver tilligemed den af ham paastaaede Godtgjørelse for havt Udlæg at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen be-

taler Citanten 2 Kroner. Høiesteretssagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret 100 Kroner og i Godtgjørelse for Udlæg 2 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne Handelsfirmaet Alfred Christensen & Co. andraget, at den af dem antagne Sagfører den 22 November 1889 gav Møde i Frederiksberg Birks ordinære Ret og bemærkede, at han ønskede at inkaminere en af ham til Foretagelse i bemeldte Ret gjæsteretsvis paastævnet Handelssag mellem dem og Detailhandler F. Mogensen af Frederiksberg angaaende c. 35 Kr., idet han derhos foreviste den paagjældende Stævning, der af ham var udtaget til at falde i Rette samme Dag. Af Indstævnte Birkedommer i Frederiksberg Birk C. Ingerslev blev der imidlertid derefter strax i Retten afsagt saalydende Kjendelse:

„Da Dommeren ikke har berammet Sagen til Foretagelse her i Retten i Dag, og da han navnlig ansaa sig for uberettiget til at rydde Retssalen under Birkethingets Afholdelse, for at Forligsprøve overensstemmende med Lovgivningen kunde foretages for lukkede Døre, nægtede han at lade Sagen inkaminere.“

Da Citanterne formene, at Indstævnte har været uberettiget til af de i Kjendelsen anførte Grunde at vægre sig ved at inkaminere ovennævnte Sag, have de i Henhold til meddelt Oprejsningsbevilling af 16 April 1890 ved Stævning af 19de s. M. indanket Kjendelsen her for Retten, hvor de have paastaaet Indstævntes Nægtelse af at lade den paagjældende Sag inkaminere kjendt uberettiget og Indstævnte tilpligtet at erstatte dem Appellens Omkostninger, medens Indstævnte, skjendt lovlig stævnet, hverken er mødt eller har ladet møde.

Ved nærværende Rets Dom af 23 Juni f. A. blev Sagen imidlertid afvist, men, efter at Høiesteret ved Dom af 5 December f. A. har paalagt Overretten at foretage Sagen paany og paakjende samme i Realiteten, er Sagen bleven reassumeret. Hvad nu Realiteten angaar, maa Citanterne i Medfør af L. om Oprettelse af en Sø- og Handelsret i Kjøbenhavn m. m. af 19 Februar 1861 § 61 anses at have været berettigede til at paastævne vedkommende Sag til gjæsteretsvis Behandling ved bemeldte Birks ordinære Ret, og da Dommerea i saa Tilfælde ikke kan fordre, at Sagen forinden af ham skal være berammet til Foretagelse, idet en saadan Berammelse kun kan anses nødven-

dig, naar Sagen skal foretages udenfor den ordinære Retstid, samt da Dommen herefter maa være saavel berettiget som forpligtet til at træffe de Foranstaltninger, som han til Sagens Foretagelse overensstemmende med Lovgivningens Forskrifter maatte anse nødvendige, maa der gives Citanterne Medhold i, at Indstævntes Vægning ved af de anførte Grunde at inkaminere den ovenomhandlede Sag har været ubeføjet, og Citanternes Paastand vil derfor være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger her for Retten efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 273.

Advokat Hindenburg

contra

Johanne Sophie Mogensen, Hansens fraskilte Hustru
(Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 30 Juni 1891: Arrestantinden Johanne Sophie Mogensen, Hansens fraskilte Hustru, bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktør og Defensor, Prokuratorerne Bøcher og Lange, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Johanne Sophie Mogensen, Hansens fraskilte Hustru, der er født den 29 Februar 1848 og anset bl. A.: ved Høiesterets Dom af 5 Maj 1884 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringsbusarbejde i 15 Maaneder, ved Rettens Dom af 6 August 1887 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med lige Arbejde i 18 Maaneder og senest ved Rettens Dom af 7 Februar 1891 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 72 Dage, er under nærværende mod hende for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 13 Maj d. A. har hun fra et Loftsrum i Ejendommen Nr. 18 i Aaberraas stjaalet nogle Beklædningsgjenstande m. m., ialt af Værdi 2 Kr. Bemeldte Loftsrum var lukket ved Hjælp af 2 Søm, der vare indslaaede i Dørkarmen og bøjede udover Døren, og disse, der med Lethed lod sig bøje tilbage, drejede Arrestantinden uden nogen Anvendelse af Vold med Fingrene tilside, hvorefter Adgangen til Rummet var uhindret.

I samme Maaned har Arrestantinden fra Støder, hvortil hun havde uhindret Adgang, stjaalet en Smedesvend Jens Peter Martin Weber tilhørende Pibe af Værdi 1 Kr. og en til 1 Kr. 50 Ører vurderet Dug, hvis Ejer ikke er kommen tilstede under Sagen.

Endelig har hun dels i April og Maj d. A. betlet her i Staden, dels overtraadt et hende den 22 April 1891 til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, bl. A. gaaende ud paa, at hun hver Mandag skulde melde sig for at give Oplysning om, at hun ernærede sig paa lovlig Maade, idet hun i Tiden efter Tilholdets Modtagelse og indtil hun den 13 Maj d. A. i Anledning af nærværende Sag blev anholdt, ikke har gjort nogen Melding til fornævnte Protokol.

Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden, hvem det ovenfor omhandlede i Ejendommen Nr. 18 i Aabenraa begaaede Tyveri kun vil være at tilregne som simpelt, være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne under Æst med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 276. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Anders Henrik Olsen eller **Olesen** (Def. Bagger).

der tiltales for Tyveri, Løsgængereri og Betleri.

Han Herredernes Extrarets Dom af 11 Juni 1891: Arrestanten Anders Henrik Olsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar og udreder han de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Mønsted 10 Kr. og Defensor Sagfører Nyegaard 8 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Juli 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hastrup og Jørgensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførererne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Anders Henrik Olesen — der er født i Aaret 1829, og som tidligere har været straffet ifølge Høiesterets Dom af 19 April 1864 efter Frd. 11 April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; ifølge Overrettens Dom af 18 April 1865 efter samme Frd. § 13, jfr. §§ 62, 3die Led, og 79 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorved den af ham efter Forordningens § 30 forskyldte Straf absorberedes; ifølge Kjær Herreds Extrarets Dom af 9 Februar 1869 for Tyveri og Betleri efter Straffelovens § 230 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel

paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; ifølge samme Rets Dom af 28 November 1871 for Tyveri efter Straffelovens §§ 231 og 235 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder; ifølge samme Rets Dom af 9 December 1873 for Tyveri, Falsk og bedrageligt Forhold efter Straffelovens §§ 232, 1ste Led, 268 og 251 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar; ifølge samme Rets Dom af 31 Oktober 1876 for Vold imod sin Fader og for Tyveri efter Straffelovens § 203; jfr. §§ 202, 205 og 206 samt efter § 232, 1ste Led, med Tugthusarbejde i 3 Aar; ifølge Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 18 December 1880 for Bedrageri, Løsgænger og Betleri efter Straffelovens § 253, jfr. § 251, samt efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage; ifølge Kjær Herreds Extrarets Dom af 22 November 1881 for Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Led, jfr. § 39, med Tugthusarbejde i 4 Aar; ifølge Høiesteretsdom af 24 Oktober 1887 for Løsgænger og Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt ifølge Børglum Herreds Extrarets Dom af 23 Februar 1889, dels for 7de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens*) 1ste Led, dels efter Straffelovens § 253 og dels endelig efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — tiltales under denne Sag for Tyveri, Løsgænger, og Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der var anbragt paa Fattigaarden i Hals, men som en Dag med Fattigaardsbestyrerens Samtykke var gaaet til Ulsted — har istedetfor, som det var Meningen, atter at vende tilbage til Fattigaarden, begivet sig paa Vandring og derefter strejft arbejdsløs omkring, indtil han den 13 Maj d. A. anholdtes i Bækken, samt at han, der, da han forlod Fattigaarden, kun var i Besiddelse af ganske faa Øre, under sin Omstrejfen har ernæret sig ved Betleri. Iøvrigt har han paastaaet, at han dog havde søgt Arbejde som Karethmager, hvilket Haandværk han vil have lært, men til dette Anbringende vil der efter Omstændighederne intet Hensyn kunne tages.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten — der den 13 Maj d. A. af Husmand af Bækken, Jens Christoffersens Hustru Johanne Kirstine Hansdatter, hvem han havde truffen ude paa hendes Mands Mark, havde faaet Tilladelse til at udhvile sig i hendes og hendes Mands Hus, og som, efter at være kommen ind i Huset og have faaet noget at spise, havde faaet anvist Hvileplads i en Seng i deres Storstue — har, da han blev opmærksom paa, at der sammesteds stod et Chatol, hvis Nøgle sad i, besluttet sig til at stjæle noget deraf, og derpaa af

*) her mangler i Overretsdommen § 232.

Chatollets Skuffer udtaget 2 Bluser, som han gjemte indenfor sin Frakke. Johanne Kirstine Hansdatter opdagede imidlertid strax Tyveriet, idet hun blev opmærksom paa, at en Flig af den ene Bluse stak frem under Arrestantens Frakke, og foranledigede ham derefter anholdt. Bluserne ere under Sagen vurderede til 4 Kr. 50 Øre, men de bleve strax efter Tyveriets Opdagelse tilbageleverede Bestjaalne, og der er ikke under denne Del af Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

Enken Mette Kirstine Madsen af Øster Svenstrup har forklaret, at Arrestanten den 12 Maj d. A. om Morgenen omtrent Kl. 7 kom ind til hende, og at han under sit Ophold i hendes Hus, hvor han forblev i ca. 3 Timer, solgte hende et Tørklæde*), som han foregav at have faaet af en Kone, for 12 Øre, hvorhos han tillige falbød til hende et nyt Testamente, som han foregav at have kjøbt for 25 Øre, men uden at Enken vilde købe dette. Efter den af Jens Chr. Alsbjerg af Øster Svenstrup afgivne Forklaring medførte Arrestanten ogsaa, da han samme Dags Eftermiddag indfandt sig hos Alsbjerg, det ommeldte Testamente, men for denne foregav han, at han havde fundet det paa Vejen, og da Alsbjerg, der efter hans Anmodning beholdt samme for at sørge for, at det kom tilbage til rette Ejere, i denne Anledning anstillede Efterspørgsel, viste det sig, at Testamentet tilhørte Lars Peter Thomsens Hustru Ane Sophie Pedersen. Denne har nu udsagt, at saavel Testamentet som det af Mette Kirstine Madsen omforklarede Tørklæde tilhøre hende, og at begge Gjenstande ere frakomne hende mod hendes Vidende og Villie, hvorhos hendes Forklaring iøvrigt gaar ud paa, at Gjenstandene maa være frastjaalne hende af Arrestanten kort forinden, han kom ind til Mette Kirstine Madsen, idet han umiddelbart forinden havde opholdt sig henimod et Par Timer i hendes Hus. Ligesom Arrestanten har indrømmet Rigtigheden af Alsbjergs Forklaring, saaledes har han med Hensyn til de to andre Forklaringer erkjendt, at han nok tror, at disae i det Hele ere rigtige, og vel har han villet gjøre gjældende, at noget bestemt i saa Henseende dog ikke staar aldeles klart for ham, der vil have været fortunlet som Følge af Brændevinsdrik, og deraf, at han den foregaaende Nat havde havt Ophold i en Halmstak, men da det, efter hvad der iøvrigt foreligger, maa antages, at han var fuldt tilregnelig, da han var inde hos Ane Sophie Pedersen, vil der intet Hensyn kunne tages til dette Anbringende. Tørklædet og Testamentet ere bragte tilstede under Sagen, og efter at være vurderede til henholdsvis 50 Øre og 75 Øre, tilbageleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit omhandlede Forhold vil Arrestanten være at anse dels for 8de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste

*) dette Ord skal her, og hvor det senere findes, være Forklæde.

Led, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 5, jfr. §§ 1 og 3, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Ved Underretsdommen er Straffen bestemt til samme Art af Strafarbejde i 4 Aar, og med denne Forandring i Henseende til Straffetiden, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 2 September.

Nr. 255. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Frederik Severin Møller (Def. Bagger),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru samt for Voldtægt, uterligt Forhold og Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 30. Maj 1891: Arrestanten Frederik Severin Møller bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Herforth, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Mod Tiltaltes Benægtelse kan det ikke anses aldeles tilstrækkeligt bevist, at han ligeoverfor Pigerne Emma Piper og Camilla Holm har gjort sig skyldig i et Forhold, der kan tilregnes ham som Voldtægt eller Forsøg derpaa. Derimod maa Tiltalte for det ham iøvrigt paasigtede, i den indankede Dom omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 170, jfr. § 46, efter § 176, jfr. § 174, samt efter §§ 181, 185 og 202. Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Frederik Severin Møller bør hensættes til Tugthusarbejde i fire Aar. Saa udreder han og

Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Lunn og Bagger for Høiesteret 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Frederik Severin Møller tiltales under nærværende Sag for Mishandling af sin Hustru, samt for Voldtægt, uterligt Forhold og Overtrædelse af Straffelovens § 181, og er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i sidstnævnte Overtrædelse, idet han i Februar Maaned 1890, uagtet han vidste, at han var lidende af venerisk Sygdom, gjentagne Gange havde legemlig Omgang med Camilla Justine Vilhelmine Holm, der ogsaa, efter hvad der maa antages, herved er bleven smittet af ham.

Med Hensyn til Sigtelsen for at have mishandlet sin Hustru, Emma Elisabeth Wahl, maa det ved de bredigede Forklaringer, der ere afgivne af hende selv, hendes Moder, Anna Elise Lange, Isekræmmer Vahls Enke, Bodil Kristine Larsen, Arbejdsmand Knudsens Hustru, Høkræmmer Christen Nielsen og Louise Charlotta Olsson, i Forbindelse med, hvad Arrestanten selv har erkjendt, og med det iøvrigt under Sagen oplyste anses bevist, at Arrestanten, der den 20 Marts 1887 blev viet til sin nævnte Hustru, fra hvem han separeredes i Juni 1890, i Tiden fra Ægteskabets Indgaaelse og indtil hans Hustru i Begyndelsen af Aaret 1890 forlod ham, jævnlig har øvet Vold mod hende, idet han bl. A. har slaaet hende med Hænderne i Hovedet og sparket hende i Maven, dette sidste paa en Tid, da hun var svanger i 6te eller 7de Maaned. Ved den mod hende udøvede Vold, er der, efter hendes Forklaring, tilføjet hende blaa Pletter og foraarsaget Ophovninger, men det er ikke godtgjort, at Volden har medført nogen egentlig Skade.

Forsaavidt Arrestanten dernæst aktioneres for Voldtægt og uterligt Forhold, sigtes han for at have gjort sig skyldig i saadant forbryderisk Forhold lige overfor 7 forskellige Kvinder, der i Tiden fra Midten af Oktober 1887, indtil Arrestanten anholdtes her under Sagen den 22 Marts 1890, have været i Tjeneste hos ham, der i den Tid har ernæret sig som Bagermester her i Staden, dog at Tjenesteforholdet for en Enkelt Vedkommende indskrænkede sig til, at hun et Par Dage om Ugen gik tilhaande hos ham, og gaa de af disse 7 Personer afgivne Forklaringer i det Væsentlige ud paa Følgende:

Ane Margrethe Dorthea Andersen, der er født den 4

Oktober 1872, har i saa Henseende forklaret: Den 17 Oktober 1887 blev hun fæstet af Arrestanten og traadte endnu samme Dags Aften Kl. 11 i hans Tjeneste, hvor hun strax fik Arbejde, saa at hun ikke kom i Seng førend Kl. 2 om Natten. Der anvistes hende Natteleje i den Seng, Arrestanten tidligere paa Natten selv havde benyttet, og da hun var træt af Arbejdet, faldt hun hurtigt isøvn. Efter at have ligget omtrent en Times Tid vaagnede hun, der havde sovet meget haardt, og i det Øjeblik laa Arrestanten i Sengen ovenpaa hende, idet han havde trukket Dynen op over sig; hun laa med Underkroppen blottet og med Benene skilte fra hinanden, og Arrestanten var ifærd med at indføre sit Lem i hendes Kjønsele, uden at hun dog mener, at saadant lykkedes ham. Saasnart hun saaledes vaagnede, gav hun et Skrig fra sig, og Arrestanten, der nu rejste sig, tyssede paa hende og lod hende, der søgte at komme ud af Værelset, men uden at dette lykkedes hende, idet Arrestanten havde aflaaet Døren, i Fred, samt forlod Værelset. Allerede den følgende Dag fratraadte hun Pladsen hos Arrestanten og tog hjem til sin Moder, hvem hun, der maa antages at have været sædelig ufordærvet, meddelte det Passerede.

Emma Vilhelmine Piper, der har opgivet at være født den 18 December 1869, har forklaret Følgende: Efter at hun midt i Maj 1889 var kommen i Arrestantens Tjeneste, hvor der anvistes hende Natteleje i Kjøkkenet, laa hun nogen Tid sammen med et andet kvindeligt Tyende, men da dette, efter hvad Arrestantens Hustru meddelte hende, var Kjæreste med Arrestanten, var taget bort, kom Arrestanten en Nat ind til Emma, og da hun vaagnede, laa han paa Knæ ved hendes Seng og havde stukket Haanden op under Dynen samt befølte hende mellem Benene og paa Kjønsele. Han fjærnede sig dog hurtigt, vistnok fordi hans Kone nærmede sig, men senere er han ikke blot, medens hun har ligget i Sengen, kommen ind til hende og har mod hendes Villie kysset hende, men det skete ogsaa, at han en Dag tog fat i hende og trak hende ned i en Sofa, hvor han, efter at have aflaaet Dørene til den Lejlighed, i hvilken de opholdt sig, med Haanden tog hende op under Klæderne om Læggen. Arrestanten med Familie flyttede nu hen i en anden Bolig, hvor der anvistes Emma et fra den øvrige Lejlighed afsides liggende Værelse, og da hun frygtede usædelige Tilnærmelser fra Arrestanten, der nægtede at udlevere hende den til Værelset hørende Nøgle, gik hun aldrig i Seng uden at beholde Benklæder og 3 Skjorter paa. Medens hun en Aften i September 1889 paaklædt opholdt sig i Værelset, indfandt Arrestanten sig sammesteds og aflaaede Døren. Hun, der strax blev bange, løb hen til Vinduet, som hun truede med at springe ud af, men han lukkede det og kastede hende om i hendes Seng, hvorefter han lagde sig over hende, saaledes, at hun, som var kommen

til at ligge paa den venstre Arm, og hvis højre Arm laa under hans Bryst, ikke kunde gjøre Modstand med Armene. Han holdt hende med sin ene Haand paa Munden, saa at hun ej kunde skriige, og efter at have revet hendes Benklæder ned, pressede han sit ene Knæ ind mellem hendes Ben, hvorefter han i nogen Tid laa ovenpaa hende, der laa saa uroligt, som hun kunde, saa at hun, da Arrestanten slap hende, ikke var paa det Rene med, om det ved den Lejlighed lykkedes ham, trods hendes Modstand, at fuldbyrde Samleje med hende eller ikke. Skjøndt hun efter det saaledes Passerede havde mest Lyst til at forlade Pladsen, undlod hun dog saadant af Skamfuldhed og Skræk for, hvad Arrestanten kunde falde paa at gjøre. Da han et Par Dage efter, en Aften Kl. 10—11, befalede hende at gaa ned i Kjælderen for at hente en Bøtte, gik hun med en tændt Lampe derned. Hun fandt ikke den Bøtte, hun skulde hente, og hørte nu pludselig Arrestanten komme ned ad Trappen, hvorfor hun vilde skynde sig op, men deri hindredes hun af ham, der tog fat i hende. Hun truede med at kaste Lampen i Gulvet, hvis han ej slap hende, men forinden saa han Lejlighed til at puste den ud. Med Magt træk han hende, der holdt sig fast i Trappegælderet, ind i en Sidegang og tog hende om Benene, saa at hun faldt bagover. Han sønderflængede nu hendes Benklæder, samt lagde sig over hende, og skjøndt hun vred sig og strittede imod, samt græd og bad for sig, fuldbyrdede han, mod hendes Villie, Samleje med hende. Et Par Dage efter kom han, da hun skulde til at gaa i Seng, op til hende paa hendes Værelse, hvis Dør hun i den sidste Tid, efter at Arrestanten havde udleveret hende Nøglen, havde aflaaset, men som hun denne Aften mod Sædvane fandt løftet af Hængslerne, og da hun, der ikke magtede at sætte Døren i igjen, anede Uraad, klædte hun sig ikke af. Med Anvendelse af lignende Vold som den, Arrestanten før havde øvet mod hende, og ved at sønderrive hendes Benklæder lykkedes det ham imod hendes Villie at fuldbyrde Samleje med hende. Endnu tvende Gange til har Arrestanten med Vold og mod hendes Villie skaffet sig Samleje med hende, der ved disse Lejligheder vil have gjort den Modstand, hun kunde, ved at stritte imod med Hænderne og sparke om sig med Benene, samt ved at vride og vende sig, men uden at kunne modstaa hans hurtige og kraftige Angreb. Hun forlod hans Tjeneste den 1 Oktbber 1889.

Caroline Charlotte Frederikke Schiødt, der er født den 10 Februar 1874, har forklaret, at hun kom til at tjene Arrestanten den 2 Oktober 1889 og fik Natteløje paa Gulvet i en Stue ved Siden af Butiken. En Morgen vaagnede hun ved, at Arrestanten kom ind i Stuen og lagde sig paa Knæ foran hende samt kysede hende, men da hun gav sig til at skriige, foretog han sig den Morgen ikke videre, men han indfandt sig den følgende Nat

igjen hos hende, som han dog atter forlod, da hans Kone lod sig høre. Henad Morgenstunden vaagnede hun dog ved, at Dynen var taget bort, og ved at Arrestanten havde lagt sig ved hendes Side; med Haanden tog han hende mellem de blottede Laar, hvorhos han følte hende paa Kjensdelene, men da hun gav sig til at skrige, fik hun ham til at fjerne sig. Den 6 Oktober fortalte hun sin Moder, hvorledes Arrestanten havde behandlet hende og forlod samme Dag Pladsen hos Arrestanten.

Louise Charlotta Olsson har forklaret, at hun i en Alder af 21 Aar kom i Tjeneste hos Arrestanten den 14 Oktober 1889 som Enepige. Hun fik Natteteje i Værelse sammen med Arrestantens Hustru, men allerede den anden Nat vaagnede hun Kl. ca. 5 ved, at Arrestanten stod ved hendes Seng og havde stukket sin Haand ind paa hendes bare Bryst. Han trak sig imidlertid nu tilbage og ved at tysse paa hende lykkedes det ham at faa hende til at være rolig; den næste Morgen fortalte hun Arrestantens Hustru det Passerede, og fra den Tid laa hun altid i Sengen iført en Del af de Klædningsstykker, hun gik med om Dagen. Under det Foregivende, at hun skulde passe Arrestantens Barn, fik hun nu Natteteje i et Værelse forskjelligt fra det, hvori Arrestantens Hustru laa, og en Nat vaagnede hun, hvem Arrestanten havde forbudt at afaase Døren, da han vilde have fri Adgang til sit Barn, ved, at Arrestanten havde løftet hendes Tæppe op og havde sin Haand inde paa Siden af hende, men da hun truede med at skrige, lod han hende i Fred, og et Forslag fra hans Side om, at hun skulde ligge om Natten paa Kvisten, afviste hun med den Erklæring, at saa forlod hun strax Pladsen.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 10 September 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgiven af

Høiestrets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiestretsaaet 1891.

Nr. 23.

Onsdagen den 2 September.

Nr. 255. Høiestretssagfører Lunn

contra

Frederik Severin Møller (Def. Bagger).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Kristine Margrethe Olsen har forklaret, at hun i Begyndelsen af November 1889 kom til at tjene Arrestanten, hos hvem hun, der har opgivet at være født den 8 Juli 1863, kom til at ligge i Værelse sammen med hans Hustru. Den 3die Nat, hun var der, vaagnede hun ved, at Arrestanten løftede Dynen paa hendes Seng op og berørte hendes blottede Knæ, men da hun gav sig til at skrigе, fjernede han sig, og hun, der kun blev 8 Dage i Tjenesten, laa de følgende Nætter i Tjenestetiden hos en gift Søster.

Anna Frederikke Nielsine Wilhelmine Nielsen, der er født den 9 December 1876, har forklaret, at medens hun i Begyndelsen af f. A. gik til Haande hos Arrestanten, begyndte han allerede den anden Gang, hun var i Pladsen, med usædelige Tilmærmelser, idet han, efter at hun efter hans Ordre havde slukket Lampen i Stuen, tog hende op under Skjørterne og befølte hende indenfor Benklæderne paa Benene og paa Kjønsdelene. Da hun vilde løbe fra ham, holdt han hende fast i Brystet med den ene Haand og vedblev med den anden Haand at beføle hendes Kjønsdele, indtil han som Følge af, at der kom Folk i hans Butik, lod hende slippe.

Den allerede forhen omtalte Camilla Justine Vilhelmine Holm har forklaret Følgende: Den 22 Februar f. A. traadte hun, der

da var 26 Aar gammel, i Tjeneste hos Arrestanten som Bagerjomfru. Efter samme Dags Aften Kl. 11 $\frac{1}{2}$ at have paa hans Ordre vækket ham, der skulde arbejde i Bageriet, gik hun tilsengs, men inden hun endnu var falden i Søvn, kom Arrestanten ind i det Værelse, hvor hun laa, og hvis Dør ikke kunde holdes lukket, da den Krampe, der skulde tjene hertil, var borte. Arrestanten satte sig paa hendes Seng og stak sin Haand ind under Dynen samt befølte hende paa Benene og Kjønsdelene. Hun protesterede mod hans Adfærd og opfordrede ham til at fjerne sig, men han trak nu Dynen af hende og kastede sig med blottet Kjønsdel ovenpaa hende. Skjøndt hun med Hænder og Ben gjorde al den Modstand, hun kunde, lykkedes det ham, der rev og sled i hende og erklærede, at han vilde have Samleje med hende, inden ret lang Tid mod hendes Villie at opnaa Samleje med hende, der har forklaret, at hun bestemt tror, at hun ved den Lejlighed skreg saa højt, hun kunde, men dog paa Grund af den fortumlede Tilstand, hun kom i ved Arrestantens uventede Adfærd, ikke i saa Henseende er aldeles sikker. Inden det var bleven lyst, kom Arrestanten paany ind til hende, der satte sig over Ende i Sengen og opfordrede ham til at gaa sin Vej. Han begyndte at tale kjærligt til hende, men pludseligrev han Dynen bort, og uagtet hun gjorde Modstand, græd og skreg samt raabte, at han skulde lade hende være, fuldbyrdede han atter mod hendes Villie og trods hendes Modstand Samleje med hende, der, efter hvad der forud var passeret samme Nat, ikke havde den Kraft til at modstaa hans Angreb som tidligere. Om Eftermiddagen paa denne Dag, medens hun klædte sig om i et af Lejlighedens Værelser, kom Arrestanten ind til hende og greb hende om Livet og om Benene samt lagde hende paa Ryggen i den i Værelset henstaaende Seng, idet han rev Baandene i hendes Benklæder itu og fjernede hendes Klæder, saa at hun fuldstændigt blottedes. Han, der ligeledes var blottet og havde faaet sit ene Ben ind imellem hendes, tiltvang sig nu trods al hendes Modstand og mod hendes Villie atter Samleje med hende, der græd og skreg. Hun, der strax tænkte paa at forlade Tjenesten, men dog ej ret kunde bestemme sig dertil, dels fordi hun i saa Fald for sine Forældre maatte gjøre Rede for det Passerede, dels fordi hun følte sig i høj Grad nedtrykt og forknyt, samt stoled paa Arrestantens Tilsagn om, at han vilde tage sig af hende, hvis hun maatte være bleven besvangret, havde derefter Fred for Arrestanten indtil Natten mellem den 25de og 26de s. M., da hun vækkedes ved, at Arrestanten i afklædt Tilstand gik i Seng til hende. Han kastede sig strax over hende og fuldbyrdede Samleje med hende, og det er hende, der lige vaagnede op af Søvn, umuligt at gjøre Rede for, om hun ved den Lejlighed skreg eller gjorde nogen væsentlig Modstand, idet hun blev helt

forvirret ved hans brutale Adfærd, men har dog fastholdt, at Arrestanten ogsaa denne Gang kun ved Anvendelse af Magt opnaaede Samleje med hende. Kort Tid efter begyndte hun at føle Smerte i Kjønsdelene, men Arrestanten fraraadede hende at omtale det, da hun ellers risikerede at blive straffet, og — som han truede hende med — „at komme under 4de Afdeling“; — da han derhos lovede at lade hende være i Fred, forblev hun i Tjenesten, men da Sygdommen forværredes, søgte hun Hjælp hos en Læge, og til denne betroede hun nu, hvorledes Arrestanten havde behandlet hende. Som Følge af Lægens Anmeldelse til Politiet blev Arrestanten derefter anholdt.

Medens Arrestanten har tilstaaet, at han overfor nævnte Anna Nielsen har gjort sig skyldig i uterligt Forhold ved den 22 Februar f. A. at tage hende op under Skjærterne og beføle hende op ad Benene, uden at han dog vil kunne mindes, om det skete paa den bare Krop, og om han rørte ved Kjønsdelene, har Arrestanten iøvrigt overfor de andre foran anførte Forklaringer vedholdende benægtet at have gjort sig skyldig i de ham saaledes paasigtede Forbrydelser, og enten ligefrem benægtet Forklaringernes Rigtighed — hvad han saaledes har gjort ligeoverfor Sigtelserne angaaende Voldtægt — eller selv afgivet Forklaringer, hvorefter han vel ikke helt benægter Rigtigheden af, hvad Vidnerne have paasagt ham, men har gjort gjældende, at han ikke kan huske, at det er sket, og at han, hvis han har gjort det, maa have foretaget det i Søvne eller forstumlet af den stærke Varme i Bageriet, og flere af disse ubestemte Erklæringer har han senere taget tilbage, idet han bestemt har benægtet at have forset sig.

Ligeoverfor Arrestantens Benægtelse af at have gjort sig skyldig i de her omhandlede Forbrydelser staa nu imidlertid først og fremmest de Forklaringer, der ere afgivne af de 7 forannævnte Personer, og ere nu ikke alene disse Forklaringer — ikkun med Undtagelse af Anna Niensens, hvis Forklaringes Rigtighed Arrestanten som nævnt i det væsentlige har anerkjendt — beedigede, men det skjønnes ikke rettere, end at de ifølge deres Indhold og som hidrørende fra 7 Personer, der i et Tidsrum af ikke engang 2 $\frac{1}{2}$ Aar have tjent hos Arrestanten, ved Skildringen af Arrestanten som den brutale og sanselige Husbond ligeoverfor sit kvindelige Tyende i høj Grad tjene til gjen­sidigen at støtte den ene den anden, ligesom nævnte Skildring stemmer med det iøvrigt oplyste, hvorefter Arrestanten, der er en kraftig bygget Mand, maa antages at være af en raa og voldsom Karakter.

Endvidere er det oplyst, at Arrestantens fornævnte Hustru i Aaret 1886 foranledigede en Undersøgelse rejst mod Arrestanten angaaende Voldtægt udøvet mod hende, men blev denne Undersøgelse, under hvilken Arrestanten, der belagdes med Varetægts-

fængsel, benægtede Rigtigheden af hendes Sigtelse, sluttet med Politidirektørens Samtykke, uden at Aktion dekretedes mod Arrestanten, der imidlertid, som nævnt, kort efter ægtede hende.

Dernæst er det her under Sagen edeligen forklaret af Ane Andersens og Caroline Schjødts Forældre, af Emma Pipers Moder, af Kristine Olsens Søster og Svoger og af Camilla Holms Søster, at deres nævnte Slægtinge til dem have beklaget sig over, at Arrestanten i Tjenesten har behandlet dem uterligt eller for Emma Pipers og Camilla Holms Vedkommende, at han har gjort dem til Gjenstand for Voldtægt, samt at de i det Hele have til dem givet Skildringer af Arrestantens Adfærd, som ganske stemmer med, hvad der er forklaret af dem her under Sagen.

Endeligen har Arrestantens Hustru edeligen forklaret, at flere af fornævnte Tyender til hende have beklaget sig over, at Arrestanten var nærgaaende mod dem og ikke vilde lade dem være i Fred, og at særligen Emma Piper strax i Begyndelsen af Tjenesten beklagede sig over Arrestanten, for hvem hun i hele sin Tjenestetid syntes at gaa i tydelig Skræk.

Efter det saaledes foreliggende, og naar endvidere henses til, at Arrestantens Forklaringer, saavel under denne Sag som under saa godt som alle tidligere mod ham anlagte Sager, i høj Grad bære Præg af Usandfærdighed og Tilbageholdenhed, findes det at maatte anses tilstrækkeligen godtgjort, at Arrestanten har ved de omhandlede Lejligheder dels ligeoverfor Emma Piper og Camilla Holm — af hvilke Førstnævnte maa anses for en sædelig og ordentlig Pige og Sidstnævnte ifølge det under Sagen Oplyste nogle Gange har haft Samleje i 1886 med sin daværende Forlovede, men iøvrigt maa anses at være en uberygtet Pige — gjort sig skyldig i Voldtægt, og overfor Førstnævnte tillige i Forsøg paa denne Forbrydelse, dels iøvrigt gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 170, jfr. § 46 og af dens § 185.

Arrestanten er født den 8 Oktober 1850 og ifølge Dom senest anset ved Høiesørets Dom af 29 Juli 1884 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, samt for Overtrædelse af Frd. 10 December 1828 § 13 under Hensyn til Straffelovens § 58 med Forhedringshusarbejde i 2 Aar. Tre mod ham i Aaret 1888, 2 Gange for Vold og 1 Gang for Overtrædelse af Næringsloven indledede Undersøgelser her ved Retten sluttedes med Politidirektørens Samtykke, efter at Arrestanten for sit under disse Sager undviste Forhold havde vedtaget at erlægge Bøder paa henholdsvis 200 Kr. og 20 Kr. og paa 10 Kr.

Som Følge af Foranferte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. tildels § 46, efter Straffelovens § 170, jfr. § 46, samt efter dens §§ 181, 185 og 202 og findes

Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 8 Aar.

Nr. 60. Folkethingsmand **K. P. Korsgaard** (Selv)

contra

Redaktør **Hans Fr. Riegels** (Ingen),

betr. Indstævntes Forpligtelse til at besvare et Vidnespørgsmaal.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Kjendelse af 25 Januar 1889: Den af Vidnet Redaktør Hans Fr. Riegels fremsatte Protest mod at besvare Spørgsmaal II kan ikke tages til Følge.

Den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 3 Marts 1890: Citanten Redaktør Hans Fr. Riegels bør være fritagen for som Vidne under den omhandlede Sag at besvare det ovenfor nævnte Spørgsmaal. Sagens Omkostninger hæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at det ikke kan faa Indflydelse paa nærværende Sags Afgjørelse, at der, som af Citanten for Høiesteret paaberaabt, nu er forløbet saa lang Tid, siden Indstævnte skal være fremkommen med den i Vidnespørgsmaalet angivne Udtalelse, at der ikke længere vil kunne ske Paatale mod ham til Strafs Lidelse,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmissær ere saalydende: Til Brug under nogle af Krigsminister, Generalmajor Bahnson og 4 andre Officerer ved Frederiksberg Birks ordinære Ret mod Indstævnte Redaktør K. P. Korsgaard anlagte Sager for Ærefornærmelser, der skulle være indeholdte i nogle Artikler i „Aftenbladet“ for den 15 til den 19 August 1888, som bl. A. omhandlede Indkjøbene af Grunde til Befæstningsanlægene omkring Kjøbenhavn, har Indstævnte ved nævnte Birkeret paabegyndt en Tingsvidnesag, hvorunder han har begjært Citanten, Redaktør Hans Fr. Riegels, afhørt som Vidne over følgende Spørgsmaal:

„Har Vidnet inden Midten af August forrige Aar meddelt „Redaktør Korsgaard, at han fra paalidelig Kilde vidste, at den „Kommission, der af Krigsbestyrelsen var nedsat bl. A. til Indkjøb af Grunde til Fæstningen, som Erstatning for det udførte „Arbejde havde faaet udbetalt eller Tilsagn om Udbetaling af et „Beløb af de 5 % af Kjøbesummen, som Sælgerne af Fæstningsgrunde skulde afgive til Kjøbereren af samme, for at „denne dermed kunde dække Sagfører-Salær, Kommissions-Salær m. m.““

Citanten protesterede imidlertid imod at besvare dette Spørgsmaal, idet han gjorde gjældende, at Besvarelsen af samme kunde paadrage ham Processer og Injuriessøgmaal, hvorhos han paa given Anledning bemærkede, at hvad han maatte have ytret angaaende det i Spørgsmaalet Ommeldte, havde han ytret i en privat Samtale og under 4 Øjne, om end ikke under Tavshedslofte.

Efter at Indstævnte havde nedlagt Indsigelse imod denne Citantens Protest, er det imidlertid ved bemeldte Rets Kjendelse af 25 Januar f. A. blevet eragtet, at den saaledes fremsatte Protest ikke kan tages til Følge.

Denne Kjendelse har Citanten derpaa ved Stævning af 7 Februar f. A. indanket her for Retten, hvor han har paastaet den saaledes forandret, at han fritages for at besvare det ovennævnte Spørgsmaal, hvorhos han har fordret sig Omkostningerne tilkjendte hos Indstævnte. Denne har derimod paastaet den indankede Kjendelse stadfæstet og sig tillagt Omkostningerne hos Citanten. Krigsministeren og de 4 andre ovenomtalte Officerer, for hvem Stævningen er forkyndt, have vel ogsaa ladet give Møde ved Overretsprokurator Winther som for dem beskikket Sagfører, men have ikke taget til Orde under Sagen.

Da nu Indstævnte under Sagen har erkjendt, at Citanten mulig kan paadrage sig selv Søgmaal for Injurier ved at maatte besvare det ovennævnte Spørgsmaal, findes Citanten efter Omstændighederne i Medfør af Grundsætningen i D. L. 1—13—17 at burde fritages for at besvare samme, og den af ham nedlagte

Paastand vil derfor være at tage tilfølg, dog saaledes at Sagens Omkostninger ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 271. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Søren Christiansen og Christen Pedersen, kaldet Brøde
(Def. Hansen),

der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Lejre Herreds Politirets Dom af 30 Maj 1891: Arrestanterne Søren Christiansen og Christen Pedersen, ogsaa kaldet Brøde, bør hensættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt, hver især i 180 Dage, og En for Begge og Begge for En udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juli 1891: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Sagens Omkostninger for Underretten udredes af Arrestanterne Søren Christiansen og Christen Pedersen, ogsaa kaldet Brøde, hver med Halvdelen. Sagens Omkostninger for Overretten, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Wolff, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne hver med Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen 30 Kroner hver, som udredes af de Tiltalte med Halvdelen af hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanterne Søren Christiansen og Christen Pedersen, ogsaa kaldet Brøde, for Løsgænger og Betleri, og er det i saa Henseende ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de, henholdsvis fra den 8 Maj og fra den 13 Maj d. A., have strejftet arbejdsløse omkring i Midtsjælland uden Subsistensmidler og uden at søge lovligt Erhverv og ernæret sig ved — tildels i Forening — at betle, indtil de den 15 Maj d. A. samtidigt meldte sig som erhvervsløse hos Sognefogden i Kidserup.

Arrestanten Søren Christiansen er født den 31 Maj 1838 og mange Gange tidligere straffet for Løsgænger og Betleri, bl. A. ifølge Højesterets Dom af 18 Oktober 1883 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ifølge Rømsø-Thune Herreders Politiretsdom af 29 August 1890 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Arrestanten Christen Pedersen, ogsaa kaldet Brøde, er født den 12 November 1857 og har tidligere været straffet 17 Gange, dels for Løsgænger og Betleri i Forening, eller en af disse Forseelser, dels for Tyveri, senest ifølge Lejre Herreds Extraretsdom af 29 Januar 1890 efter Straffelovens § 241, 1ste Led og Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 5 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ifølge Roskilde Kjøbstads Politirets Dom af 24 Februar d. A., efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage.

Som Følge af det Anførte maa det billiges, at Arrestanterne ved den indankede Dom ere ansete efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og da den for enhver især af dem bestemte Straf af Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage findes passende, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 120. Møllebestyrer, forhenværende Detailhandler
Anders Sørensen Friis (Hansen efter Ordre)

contra

Detaillist **H. P. Kofod** (Ingen),

betr. en paa Grund af mangelfuld Aktsbeskrivelse fra Overretten
 afvist Sag.

Randers Bythings Dom af 14 April 1890: Indstævnte, Detaillist Anders S. Friis, bør til Citanten, Detaillist H. P. Kofod, betale 168 Kr. med Røntø heraf 5 % p. a. fra den 7 Oktober f. A., indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Juni 1890: Denne Sag afvises.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 5 August f. A. er Høiesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

At de Dokumenter, der ved Fremlæggelse for Underretten ere blevne denne tilhørende, i Stedet for at forblive i dens Besiddelse ere blevne vedhæftede den til Brug for Citanten udfærdigede Domsakt, kan vel — uanset at det er sket efter begge Parters Begjæring — ikke billiges; men da alle de Dokumenter, der have været fremlagte for Underretten, ses at være forelagte Overretten, og denne saaledes har havt Adgang til at blive bekjendt med alt det for Underretten Fremkomne, jfr. D. L. 1—5—13 in fine, findes den ovennævnte Fejl i Henseende til Aktens Beskrivelse ikke at have afgivet tilstrækkelig Føje for Overretten til at afvise Sagen. Denne vil derfor i Henhold til Citantens Paastand være at hjemvise til Overretten til yderligere Paakjendelse. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Lands- overretten til yderligere Paakjendelse. Proces- sens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Høiesteretssagfører Hansen tillægges der i Sa- larium for Høiesteret 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, forhenværende Detaillist Anders S. Friis, tidligere i Randers, nu af Bunkedals Mølle, paaanket Underretsdommen i en af Indstævnte, Detaillist H. P. Kofod i Randers, imod ham anlagt Sag angaaende formentlig skyldig Husleje; men da den af Citanten her for Retten, hvor Indstævnte ikke har givet Møde, fremlagte Underretsdomsakt ikke kan anses at fyldestgjøre Budet i D. L. 1—6—12, jfr. 18, om, at den, der vil stævne en Underrettsdom for Overretten, skal tage den behørig beskrevet, jfr. D. L. 1—5—13, idet bemeldte Akt ikke indeholder noget af de under Proceduren for Underretten fremlagte Dokumenter, hvorimod disse, som det paa Akten er bemærket, efter begge Parters Begjæring ere vedheftede in originali — en Fremgangsmaade, hvortil vedkommende Retsbetjent, forsaavidt Dokumenterne ikke bestaa i Udskrifter af Embedsprotokoller eller iøvrigt efter deres Beskaffenhed ikke egne sig til at indlemmes i Akten, maa anses at have været uberettiget, navnlig hvad angaar de til Retten stilede Indlæg, saavel fordi saadanne Dokumenter efter deres Natur bør opbevares i Rettens Arkiv, som af Hensyn til Statens Interesse — vil Sagen være ex officio at afvise fra Overretten.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Nr. 294. Høiesteretsagfører Asmussen

contra

Anne Kirstine Jørgensen, Hansens fraskilte Hustru
(Def. Lunn),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 25 Juli 1891: Arrestantinden Anne Kirstine Jørgensen, Hansens fraskilte Hustru, bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Anne Kirstine Jørgensen, Hansens fraskilte Hustru, der er født den 13 Februar 1845 og senest anset ved nærværende Rets Dom af 17 Februar d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have dels overtraadt et hende ved hendes Aflevering til Fattigvæsenet den 29 April d. A. til Kjøbenhavns Politi-Protokol over mistænkte Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om ikke at forlade Fattigvæsenets Forsorg uden Tilladelse og uden at have godtgjort lovligt Erhverv, idet hun den 13 d. M. efter endt Udgangstilladelse er udebleven fra Ladegaarden, hvor hun var indlagt, og ikke vendt tilbage dertil inden sin Anholdelse den 16de d. M., dels sidstnævnte Dag betlet her i Staden, vil hun være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 278.

Advokat Hindenburg

contra

Christen Jensen, ogsaa kaldet **Christen Aalborg**
(Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 12 Juni 1891: Arrestanten Christen Jensen, kaldet Christen Aalborg, bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Saa udreder han og alle

af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Kjelgaard 12 Kr. og til Defensor Sagfører Kristiansen 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Juli 1891: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christen Jensen, ogsaa kaldet Christen Aalborg — der er født i Aaret 1852, og som foruden at han, forinden han fyldte sit 18de Aar, er straffet for Tyveri og Attentat derpaa med 20 Rottingslag, har været anset ifølge Dronninglund Herreds Extra- retsdom af 27 December 1884 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 og 237, samt efter Værnepligtslovens § 48 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ifølge Høiesterets Dom af 21 Marts 1889 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, samt efter bemeldte §'s 2det Stykke, jfr. dels § 229 Nr. 2, dels § 229 Nr. 4, tildels sammenholdt med § 46, og endvidere efter nævnte Lovs § 229 Nr. 4 med en efter Grundsætningerne i § 64 lempet Tiltægsstraf til den ham ved Dommen af 1884 ikjendte Straf, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar — tiltales under nærværende Sag paany for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der den 31 Marts d. A. var bleven løsladt fra Straffeanstalten og derefter havde faaet Arbejde paa en Gaard i Voer Sogn, og som ifølge sin Forklaring den 2 Maj d. A. om Aftenen havde fra bemeldte Gaard begivet sig paa Vej til en Kone, der vadskede for ham, men undervejs var kommen i Selskab med nogle Arbejdsfolk,

med hvem han havde drukket noget Brændevin — har, da han, efter at være skiltet fra disse, paa sin fortsatte Vandring til den ommeldte Kones Bopæl omtrent ved Midnatstid kom forbi Kjøbmand Winthers Butik ved Ørsø Kro, efter sin Forklaring under Indflydelse af den nydte Brændevin, hvoraf han vil være bleven noget beskjenket, faaet den Tanke, at han paa en nem Maade kunde komme i Besiddelse af Værdigjenstande ved at gjøre Indbrud i Butiken, der, efter hvad han, som var godt kjendt med Lokaliteterne, vidste, var indrettet i en særskilt — som det maa antages 4 Alen fra det Hus, hvori Winther havde sin Beboelse, liggende — Bygning, hvori derhos ingen af Butikens Personale, hvad han ligeledes vidste, havde Soveværelse. Efter at han i denne Hensigt var gaaet rundt om den Bygning, hvori Butiken var, og hvortil Dørene maa antages alle at have været aflaaede, for at undersøge, paa hvilken Maade han lettest kunde faa Adgang til Butiken, og han ved at rykke i et af Vinduerne i det i Bygningen vest for Butikken liggende Pakrum kunde mærke, at Krogene i Vinduesrammen, der var forsynet med Hængsler foroven, saa at Vinduet var til at aabne fra neden opad, ikke vare paasatte, aabnede han Vinduet, hvis nederste Kant efter hans Forklaring ikke var mere fjernet fra Jorden, end at han, staaende paa denne med det ene Ben med Lethed kunde sætte det andet Ben ind ad Vinduet, og medens han holdt dette aabent med sin ene Arm, steg han derigjennem ind i Pakrummet og gik derpaa fra dette, hvorfra der maa antages at have været uhindret Adgang til den tilstødende Butik, ind i denne. Her tog Arrestanten — der efter sin Forklaring manglede Tændstikker og derfor havde Vanskelighed ved i Mørket at finde saadanne Gjenstande, som bedst passede ham, hvorfor han maatte nøjes med at tage, hvad han ved at famle sig frem stødte paa — først en tom Sæk, som han fandt liggende i et Hjørne af Butiken, og som han satte sig i Besiddelse af for deri at komme de Koster, han maatte faa Lejlighed til at tilvende sig i Butiken, og efter at han derpaa havde faaet fat paa et paa en Hylde i Bagdisken liggende stort Stykke Vadmel, afskar han med sin Lommekniv deraf et Stykke paa mellem 5 og 6 Alen, hvorhos han af et Stykke Klæde, som han ligeledes forefandt paa Bagdisken, klippede med en Sax, han fandt paa Disken, et Stykke, der senere har vist sig at udgjøre ca. 3½ Alen, hvorefter han atter henlagde Resterne af Tøjerne paa deres Plads. De afklippede Stykker puttede han i den ommeldte Sæk, hvorefter han endvidere fra Butiken tilvendte sig følgende Gjenstande, som han ligeledes kom i Sækken, nemlig 2 Par Bazartræsko, 6 Lommebøger, 3 Portemonnæer, 3 Par Buxeseler, 3 Huer, en Tommestok, 2 Broscher, en Hækleaase, 5 Lommeknive, ½ Pd. hvidt Hamborggarn, 4 Flasker Kognak, en broderet Buxerem, en Haandfuld Cigarer, en Snusdaase samt en Flaske Fiskelim i Papfoderal.

Efter Arrestantens Forklaring ledte han derhos efter Pengekuffen i Butiken, men uden at kunne finde den, og han har derfor benægtet at have erholdt kontante Penge som Udbytte af sit Tyveri. Med de stjaalne Gjenstande forlod Arrestanten, der efter sin Forklaring havde tilbragt en Times Tid i Butiken, denne ad samme Vej, han var kommen, og efter derpaa at have baaret Sækken med Indhold hjem til den ommeldte Gaard, hvor han arbejdede, skjulte han Sækken med de deriværende Gjenstande i en udenfor Gaarden staaende Halmstak, men da Arrestanten den 8de s. M. om Morgenen blev af en paa Gaarden tjenende Karl set ifærd med at tage Sækken med Kosterne frem, lagde Arrestanten ikke længere Skjul paa disse, men fortalte Folkene paa Gaarden, at han havde kjøbt dem for Penge, han havde faaet udbetalt ved sin Løsladelse fra Straffeanstalten.

Den af Arrestanten stjaalne Kognak og Cigarerne maa antages at være forbrugte, og den ommeldte Sæk har ikke været at finde, derimod ere de øvrige stjaalne Gjenstande alle bragte tilstede under Sagen, og efter sammen med Kognaken og Cigarerne at være vurderede til ialt 43 Kr. 35 Øre, udleverede til Kjøbmand Winther, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit anførte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231, 2det Stykke, jfr. § 229 Nr. 4 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 292.

Advokat Nellemann

contra

Caroline Dorthea Pedersen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 192.

Fuglse Herreds Extrarets Dom af 29 Maj 1891: Arrestantinden Caroline Dorthea Pedersen bør hensættes i Forbedringshusarbejde i 3 Aar og udrede alle af denne Sag og hendes Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Koefoed og Defensor Prokurator Møller 15 Kr. til hver, samt til Førstnævnte de ham lovligt tilkommende Diæter. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Juli 1891: Underrettens Døm bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salær til Prokuratorerne Steinthal og Petersen for Overretten betaler Arrestantinden Caroline Dorthea Pedersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
-kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Caroline Dorthea Pedersen er under nærværende fra Fuglse Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltalt for Overtrædelse af Straffelovens § 192 og ved hendes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det bevist, at hun under følgende nærmere Omstændigheder har gjort sig skyldig i den Forbrydelse, hvorfor hun sigtes.

Arrestantinden var, medens hun tjente i Holeby, bleven be-
svangret, men nægtede stadigt paa Spørgsmaal desangaaende denne sin Tilstand ogsaa overfor sine Nærmeste, ligesom hun paa Spørgsmaal af en Tjenestekarl, med hvem hun havde haft legemlig Omgang, om hun var frugtsommelig, ytrede, at det vilde Tiden vise. Heller ikke anskaffede hun Barnetøj, og fæstede sig paa en Tid, da hendes Svangerskab var vidt fremskredet, til en ny Tjeneste at tiltræde den 1 November f. A.

Den 23 Oktober f. A. blev hun syg og maatte gaa tilsengs Kl. 2 om Eftermiddagen. Hun afviste sin Madmoders Forslag om at hente Læge og om at tilkalde hendes Moder, der boede en Milsvej borte. Der blev desuagtet sendt Bud efter Moderen, men inden hun kom, havde Arrestantinden, hos hvem ingen var tilstede, født et Barn, som hun mærkede rørte sig under Dynen og klynkede, og efter at hun havde ført det hen ved Siden af sig, hvor det laa en kort Tid, tog hun i den Hensigt at ombringe det, om dets Hals med sin Haand, som hun holdt fast klemt saalænge, til hun antog, at Barnet var kvalt; da hun slap

og mærkede, at det igjen rørte sig, tog hun det paa samme Maade om Halsen, indtil det var dødt. Da Arrestantindens Moder kort efter kom tilstede, foregav Arrestantinden, at hendes Sygdom havde bestaaet i, at der var gaaet Blod fra hende, og uden nærmere Undersøgelse forlod Moderen hende efter et Ophold paa en Times Tid. Den paafølgende Formiddag stod Arrestantinden op, tog Barnet, som hun hidtil havde havt liggende hos sig, svøbte det i et Underskjørt og lagde det under Sengen, til hun om Aftenen nedgravede det i Haven paa et Sted, hvor det den 6 April d. A. tilfældigvis fandtes.

Efter Obduktionsforretningen har Barnet, som var et Drengbarn, levet efter Fødselen, og der fandtes Intet, som tydede paa, at det ikke havde været levedygtigt. Dødsaaarsagen kunde efter den opløste Tilstand, hvori Liget befandt sig, ikke angives, men forskellige Tegn tydede paa Kvælning.

Arrestantinden har fastholdt, at hun først efter Barnets Fødsel fattede den Beslutning at dræbe det for at skjule Skammen, og at det var Frygt for at miste Tjenesten og for, at Moderen skulde slaa Haanden af hende, der indtil Fødselen havde bragt hende til at nægte sin Svangerskabstilstand, som hun dog vilde aabenbare, naar Fødselen indtraf.

Da denne Forklaring efter Omstændighederne ikke tør forkastes, er det med Rette, at Arrestantinden, der er født den 16 August 1873 og ikke funden forhen straffet, ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 192, jfr. § 37, men Straffen, der er bestemt til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, findes passende at kunne bestemmes til lige Arbejde i 2 Aar.

Hermed endte Høiesterets 2den Extrasession.

Rettelse: pag. 343 og 345 ere Sagerne Nr. 273 og Nr. 276 anførte som paakjendte Mandagen den 31 August i Stedet for Onsdagen den 2 September.

Færdig fra Trykkeriet den 21 September 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 24—25.

2den ordinære Session.

Torsdagen den 1 Oktober.

Nr. 72. Vognmand **Cort Andersen** (Selv)

contra

Glarmester og Lysestøber **Carl Johan Rumps** Enke,
Gyda M. Rump, født Lange (Ingen),

betr. Indfrielse af en Selvskyldnerkaution og Stadfæstelse af en Arrestforretning.

Kjendelse afsagt af Kongens Foged i Kjøbenhavn d. 7 November 1888: Thi blev for Rekvisitus, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, ankyndt Rettens Arrest og Beslag i de under Nr. 1—4 ovenfor vurderede og registrerede Effekter til Sikkerhed for det Æskede, forsaauidt fornødent gjøres og tilstrække kan.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Juni 1890: Den paastævnte Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Indstævnte Vognmand og Husejer Cort Andersen bør til Citanten Overretssagfører Raaschou som Befuldmægtiget for Enkefru G. M. Rump betale de paastævnte 477 Kr. 66 Øre med Renter deraf 5 % fra 31 Oktober 1888 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Løven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler
Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten Overretssagfører Raaschou som Befuldmægtiget for Enkefru G. M. Rump søger under denne Sag Indstævnte Vognmand og Husejer Cort Andersen til som Selvskyldnerkautionist for Værts-husholder Lars Sørensen ifølge Kontrakt af 13 November 1884 at betale i Leje for Halvaaret fra April Flyttedag 1888 af nogle Lokaler i Matr. Nr. 181 A og B i Hillerød 450 Kr. samt til at høre en den 7 November 1888 efter Citantens Rekvisition hos Indstævnte til Sikkerhed for denne Fordring foretagen Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og at betale denne Forretnings Omkostninger 27 Kr. 66 Øre foruden Renter af det samlede Beløb 477 Kr. 66 Øre 5 % aarlig fra Arrestrekvisitionens Dato den 31 Oktober 1888 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst ifølge Kontraktens Bestemmelse. Indstævnte paastaar sig frifunden for Citantens Tiltale, Arrestforretningen ophævet som ulovlig gjort og Citanten tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger.

Det er in confesso, at Lejen i Oktober 1886 uden Indstævntes Samtykke er bleven nedsat fra 950 Kr. til 900 Kr. aarlig, at Lejeren i længere Tid har været uefterrettelig med Betalingen, og at Indstævnte først den 22 Oktober 1888 fik Underretning om, at Lejeren resterede med den paastævnte Leje, der var forfalden til Betaling kvartalsvis forud, men ligesom Lejenedsættelsen ikke kunde fritage Indstævnte for hans Kautionsforpligtelse, maa det samme statueres med Hensyn til de andre fornævnte Omstændigheder, eftersom Indstævnte ikke har godtgjort eller tilvejebragt en til Eds Paalæggelse tilstrækkelig Formodning for Rigtigheden af sine, af Citanten benægtede Anbringender om, at denne ingensinde har givet Lejeren nogen kontraktmæssig Henstand med Lejens Betaling eller ved Kautionsforholdets Stiftelse givet Indstævnte Tilsagn om uopholdelig at meddele denne Underretning om enhver indtrædende Lejerestance.

Heller ikke har Indstævnte mod Citantens Benægtelse anført noget til Støtte for sin Paastand om, at Hoveddebitors Benyttelse af Lokalerne i det Halvaar, hvorfor Lejen nu søges betalt, skulde bero paa en mellem Hoveddebitor og Citanten, uafhængig af den under 13 November 1884 afsluttede Kontrakt indgaaet ny Aftale.

Herefter maa Indstævnte anses pligtig til at betale den ommeldte Leje, og da han iøvrigt ikke har gjort nogen Indsigelse mod Arrestforretningen eller mod Rentepaastanden, bliver Citantens Paastand i det Hele at tage tilfølg. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 267.

Advokat Klubien

contra

Jens Peter Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bissekramhandel.

Hassing-Refs Herreders Politirets Dom af 17 Marts 1891: Tiltalte, Jens Peter Hansen af Hammerum By og Herred, bør til Hassing-Refs Herreders Politikasse bøde 15 Kr. og udrede alle af nærværende Sag flydende Omkostninger. De hos Tiltalte antrufne og paa de 2 foranførte Fortegnelser under Nr. 1—27 nærmere specificerede Varer konfiskeres til Fordel for Anholderen, med Undtagelse af 14. 3 trekantede uldne Dame-tørklæder, 16. 2 Herreundertøjer, 17. 4 Par Herre-Underbenklæder og 4. 2 Dameundertøjer. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Maj 1891: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Jørgensen og Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Uldhandler Jens Peter Hansen for Bissekramhandel. Den 5 Februar d. A. blev Tiltalte, der er bosiddende i Hammerum Herred og i Besiddelse af et af Politimesteren sammesteds under 30 August f. A. i Henhold til Reskriptet af 14 Februar 1741 udstødt Pas, af en Gensdarm antruffen i Vestervig med en Del Beklædningsgjenstande af Uld og Bomuld, som han gik om og forhandlede, hvorhos en Beholdning af lignende Varer, som Tiltalte havde beroende hos en i samme Jurisdiktion boende Gaardmand, og som, efter hvad Tiltalte har erkjendt, var bestemt til Forhandling paa samme Maade, den nævnte Dag ligeledes blev tagen i Bevaring af Gensdarmen, men som Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, idet Politiretsdommen alene er appelleret efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold i den omhandlede Henseende med Hensyn til følgende af de ommeldte Varer, nemlig 2 hvide Dametrøjer, 3 uldne Dametrøklæder, 2 uldne Herretrøjer og 4 Par uldne Herreunderbenklæder, om hvilke Gjenstande, der ere skjønnede at være haandstrikkede, det er antaget, at Tiltalte har været berettiget til at omføre dem til Salg, og som under Sagen ere ham udleverede. Hvad angaaer de øvrige Varer, der maa antages alle at være maskinstrikkede og at have en Værdi af ca. 200 Kr., har Tiltalte forklaret, at disse — ligesom iøvrigt ogsaa de ovennævnte ham udleverede — alle ere kjøbte af ham dels hos Husmand P. Jensen i Hammerum, dels hos Husmændene Anders Pedersen Sønderby og Hans Christian Sørensen, der begge ere bosiddende i samme Herred og forhandle Varer i Kompagni, og denne Forklaring maa ogsaa anses bekræftet ved de af de nævnte Mænd afgivne Forklaringer, der videre gaa ud paa, at de selv have ladet Varerne tilvirke paa Maskiner dels i deres eget Hjem tildels ved særlig til saadant Arbejde anvendte Folk, dels udenfor Hjemmet af Personer, der dels benytte Arbejdsherrens Maskiner dels selv eje Maskinerne, hvorpaa de arbejde, og som faa deres Arbejde, hvortil de faa Garnet leveret, specielt betalt.

Efter hvad der er oplyst om Omfanget og hele Beskaffenheden af den Virksomhed, ved hvilken de heromhandlede Varer ere tilvirkede — hvorved navnlig bemærkes, at de nysnævnte Personer efter deres i saa Henseende afgivne Forklaringer maa antages at have en aarlig Omsætning i deres Forretning, P. Jensen af 8000 à 10,000 Kr. og Anders Pedersen Sønderby og Hans Christian Sørensen i Forening af 30,000 à 40,000 Kr. — findes imidlertid de ommeldte Varer ikke at kunne betragtes som saadanne Produkter af Landmandens Husflid, som Tiltalte i Medfør af Næringslovens § 37, jfr. Frd. 23 April 1845 § 1, var berettiget til at omføre til Salg, og idet en Hjemmel hertil ej heller findes at kunne udledes af det ovennævnte Reskript, hvis Anvendelse maa antages udelukket ved den Maade, hvorpaa Tilvirkningen af Varerne efter det Anførte er foregaaet, maa det billiges, at Tiltalte — der er født i Aaret 1858 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — er for sit ovenanførte Forhold med Hensyn til disse Varer ved Politiretsdommen anset efter Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 med en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 15 Kr., samt at de heromhandlede Varer ere konfiskerede til Fordel for Anholderen.

Nr. 124. **Landshøvdingen over Island**
paa Mødruvalla Klosterkirkes Vegne (Bagger)

contra

Anton Sigurdsson og Jon Antonson (Ingen),

betr. Gyldigheden af en til Betaling af Kirketiende foretagen Udpantning.

Øfjordsyssels Fogedrets Kjendelse af 21 December 1887: Den af Bestyreren i Arnarnæs-Rep den 24 November d. A. til Betaling af Kirketiende af Jorden Arnarnæs foretagne Udpantning ophæves, og de udpantede Gjenstande løses fra Behæftelsen.

Den islandske Landsoverrets Dom af 6 August 1888: Den indankede Fogedkjendelse bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 16 Januar 1889 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Det Citantens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær bliver tilligemed den af ham paastaaede Godtgjørelse for havt Udlæg at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Bagger tillægges der i Salarium for Høiesteret 120 Kroner og i Godtgjørelse for Udlæg 1 Krone 50 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Repstyreren i Anarnæsrep i Øfjordsyssel med tilkaldte Vidner ifølge Administratoren for Mødruvallaklosters Jorder, Einar Asmundssons Rekvisition havde udpantet adskillige Gjenstande tilhørende Ejerne og Brugerne af Jorden Arnarnæs, Anton Sigurdsson og Jon Antonson, til Betaling af Kirketiende af nævnte Jord for Aaret 1886—87, som disse havde nægtet at erlægge, blev af Øfjordsyssels Fogedret den 21 December 1887 den Kjendelse afsagt, at den af Repstyreren den 24 November s. A. foretagne Udpantning til Betaling af Kirketiende af Jorden Arnarnæs skulde være ophævet og de udpantede Gjenstande løste fra Behæftelsen.

Denne Kjendelse er af Landsekretær Jon Jønsson ifølge Landshøvdingen over Islands, paa Mødruvalla Klosterkirkes Vegne udgivne Beskikkelse og Fuldmagt ved Stævning dateret 27 Februar d. A. indanket til Landsoverretten, hvorunder han har paastaaet:

1) At den indankede Kjendelse underkjendes og Fogden tilpligtes at foretage eller at lade foretage paany den rekvirerede Udpantnings-Forretning, og

2) at de Indstævnte dømmes til at godtgjøre Appellanten alle de af den ophævede Udpantningsforretning og denne Sag

flydte og flydende Omkostninger med 50 Kroner — hvori indbefattet Sagførerens Salær — eller ifølge Rettens Skjøn.

Paa den anden Side have de Indstævnte paastaet den indankede Kjendelse stadfæstet og Appellanten dømt til at betale dem Sagens Omkostninger efter Rettens Skjøn.

Sagens Sammenhæng er den, at de indstævnte Anton Sigurdsson og Jon Antonsen nægtede at erlægge Kirketiende for Aaret 1886—1887 til Mødruvalla Klosterkirke af Jorden Arnarnæs, som de ifølge Hjemmel i Lov Nr. 26 8 November 1883 havde købt af Landskassen, hvilken Jord forhen tilhørte Mødruvalla Kloster. Administrator begjærede da, som før berørt, Udpantning af Ydelsen, hvilken foretoges af Repstyreren, men kasseredes, som oven omtalt, af Øfjordsyssels Fogedret.

Det er in confesso mellem Parterne, at Jorden Arnarnæs i meget lang Tid har været fri for Tiende. Men Appellanten gjør gjældende, at den aldrig forhen i Egenskab af privat Ejendom har været tiendefri i nogen Henseende, men at den kun har været dette, medens og fordi den var offentlig Ejendom (Klosterjord), og at den, saa snart den gik over til privat Ejendom, er bleven tiendepligtig, idet Hovedreglen er, at private Jordejendomme ere tiendepligtige.

Vor første Tiendelov, Biskop Gissurs Tiendestatut, giver Tiendefrihed alene til de Jorder, som ere henlagte til gudeligt Brug, d. v. s. til Kirkerne, Præster eller de Fattige. Men efter som Tiden gik, forøgedes Mængden af de Bispestolene og Klostrene tilhørende Jorder meget betydelig, og i samme Grad formindskedes de Indtægter af Jordegods i Landet, der var tiltænkt de Fattige o: Fattigtiende. For at forebygge dette, blev det ved den saakaldte „Piningsdom“ paa Althinget 1489 vedtaget, at af alle Jorder, som tilfaldt og i de sidste 20 Vintre vare tilfaldne Konge og Kirke, skulde alle Tiender ydes fra den Tid af. Men endnu videre i denne Henseende gik dog den 1 Juli 1555, kort efter Reformationens Indførelse, udgivne Bessastada-Vedtægt, hvorefter det blev bestemt, at alt Jordegods, undtagen de Hjemmejorder, hvorpaa Stifterne, Klostrene og Sognekirkerne befandt sig, skulde paalægges Tiende, og i Frd. 21 Marts 1575 bestemmes der om Præstetienden, at den skal udredes af alle Jorder, uden Hensyn til Ejeren, undtagen selve Klostrene, og endelig blev det ved Althingsdom 30 Juni 1604 dømt, at der skal udredes Præste- og Fattigtiende af alle Kongen og Kirken tilhørende Jorder, undtagen de Jorder, hvor Kirkerne staar. Om disse Bestemmelser end ikke naaede at fæste sig her i Landet, saa er der dog herved gjort Forandring i Tiendestatuten, og dens Forskrifter om Tiendepligten fravegne, og derfor kan Spørgsmaalet om hver enkelt Gaards Tiendepligt ikke ligefrem besvares med Henvisning til Tiendestatutens Forskrifter. Men ved Siden af Kongelige Resolutioner og Althingsdomme angaaende

Tiendepligten begyndte Sædvanen allerede tidlig at bryde sig Vej i adskillige Landsdele, og til denne henvises der i kgl. Resolution 8 Maj 1739, og hvor det i Konditionerne for de Skalholtke Godsers Salg 27 April 1785 § 18 udtales: „at de Gaarde, hvoraf ingen Jordetiende hidtil er svaret, blive derfor fremdeles befriede, endskjøndt de herefter bliver Bøndergods“, saa synes her snarere at foreligge en Henvisning til Sædvanen (cfr. Ordene: „hidtil er svaret“) end til de gamle Tiendelove. I Konditionerne for Holum-Godsernes Salg 13 Marts 1802 findes ingen tilsvarende Bestemmelse om Tiendepligten, og dog har Høiesteret den 16 Februar 1859 angaaende en af disse Gaarde, der blev solgt i 1805, med Henvisning til Sædvanen dømt, at den skal være fri for at svare Kongetiende. Ifølge det saaledes fremhævede synes det, naar en Gaards Tiendepligt skal bestemmes, ikke at være tilstrækkeligt at henvise til Tiendestatuten alene og ifølge denne dømme enhver Gaard, som ikke er henlagt til gudeligt Brug, tiendepligtig, men at der i denne Henseende maa tages Hensyn til en bevist, stadig Sædvane, hvilken har været forskellig i Landets forskellige Dele, og den maa derfor undersøges med Hensyn til hver enkelt Gaard.

Hvad særlig Gaarden Arnarnæs angaar, hvorom Spørgsmaalet her drejer sig, saa har den oprindelig, som henlagt til gudeligt Brug (Klosterjord), ifølge Tiendestatuten været tiendefri. Da Gaarden efter Reformationen tilligemed andre Klosterjorder blev underlagt Kongens Kasse, beholdt den sin Tiendefrihed og har siden bestandig beholdt den, uden at denne Tiendefrihed har haft Hjemmel i Tiendestatuten eller andre utvetydige Love, og uden at der foreligger Grund til at sige, at Gaarden har nydt Tiendefrihed alene af den Grund, at den har været offentlig Ejendom, idet det er Sædvanen, som har vedligeholdt dens Tiendefrihed. Idet nu ved Gaardens Afstaaelse fra Landskassen til de Indstævnte ingen saadan Betingelse blev sat, at den skulde miste den Tiendefrihed, som den i mange Aarhundreder har nydt, og idet de Indstævnte saaledes havde fuld Grund til at antage, at den var solgt til dem med samme Tiendefrihed, saa bliver den indankede Kjendelse at stadfæste. Sagens Omkostninger bør efter Omstændighederne ophæves.

Nr. 216. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Christian Peter Mikkelsen (Def. Klubien),

der tiltales i Henhold til Straffelovens 23de Kapitel, jfr. dens § 248.

Hillerslev-Hundborg Herreders Extrarets Dom af 31 December 1890: Tiltalte Chr. Peter Mikkelsen bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor Sagfører Johnsen 12 Kr. og Defensor Sagfører Bendixen 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Februar 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Christian Peter Mikkelsen i Henhold til Straffelovens 23de Kapitel, jfr. § 248. Tiltalte har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han — der Natten, forinden han den 16 November f. A. afrejste fra Thisted, hvor han i nogen Tid havde opholdt sig, til Fyen, hvor han havde faaet Tjeneste paa en Gaard, havde indfunden sig paa den af hans Forældre beboede Gaard i Nors for at hente sit sammesteds beroende Arbejdstøj, idet han efter sin Forklaring indfandt sig paa Gaarden om Natten, fordi han, der

vidste, at hans Forældre ikke holdt af, at han rejste bort, ønskede, at de ikke skulde se ham — har, da han atter forlod Gaarden, uden sine Forældres Vidende og Villie, foruden sit ovenmeldte Tøj, endvidere medtaget et Stykke Hvergarn, et Stykke Vadmel og et Stykke Klæde, der beroede i hans Moders Dragkiste, der henstod i Gaardens Storstue, og Dagen efter bortbyttet Vadmelet og Klædet til en Værtshusholder i Thisted, som det maa antages for 5 Kr. 50 Øre, hvoraf dog kun de 4 Kr. udbetaltes ham, da han den foregaaende Dag var bleven Værtshusholderen Resten af Beløbet skyldig, og en Frakke, som han, som det maa antages om Aftenen den 14 November, havde bortbyttet til bemeldte Værtshusholder for en Jakke og 2 Kr., hvorimod han medtog Hvergarnet ved sin Afrejse fra Thisted. Tiltalte, der samme Dag anholdtes i Struer, og som dengang endnu var i Besiddelse af Hvergarnet, har imidlertid paastaet, at saavel dette som Vadmelet og Klædet var hans Ejendom, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at hans Moder havde givet ham det ommeldte Tøj, og at dette derefter var blevet leveret til en Skrædder, for at denne deraf skulde sy en Overfrakke til Tiltalte, men at hans Forældre atter havde taget det tilbage fra Skrædderen, uden at Tiltalte veed af hvad Grund, og vel har hans Moder udsagt, at Tøjet kun var blevet givet ham paa Betingelse, at han skulde blive hjemme og skikke sig godt, og at hun og hendes Mand havde taget det tilbage, fordi han ikke opførte sig til deres Tilfredshed, men efter Omstændighederne er det dog ikke uantageligt, at Tiltalte, da han satte sig i Besiddelse af samme, virkelig kan have anset sig som Ejer deraf. Paa samme Maade er det godtgjort, at den Frakke, som Tiltalte, som det maa antages den 14 November, bortbyttede til den ommeldte Værtshusholder og den 16de s. M. atter tilbyttede sig, tilhørte hans Fader, og at Tiltalte, der den førstnævnte Dag havde været ude hos sine Forældre, da han samme Dags Aften atter gik bort, uden sin Faders Vidende og Villie har medtaget bemeldte Frakke, der maa antages at have hængt i et Klædeskab. Tiltalte har imidlertid paastaet, at han kun tog Frakken for at benytte den paa Rejsen til Fyen, idet han efter Ankomsten sammesteds vilde sende den tilbage til sin Fader, og med Hensyn til, at det, som anført, er oplyst, at han kort efter afhændede Frakken til den ovennævnte Værtshusholder, har han paastaet, at dette ikke skete anderledes, end at han atter kunde indløse den, naar han vilde, og vel har Værtshusholderen nægtet, at Jer, da han tilbyttede sig Frakken, var Tale om, at Tiltalte skulde kunne købe den tilbage, men Tiltaltes Forklaring om, at det var hans Hensigt atter at indløse samme og efter Afbenyttelsen paa Rejsen tilbagelevere den til sin Fader, findes dog efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes. Frakken, hvoraf Tiltalte var i Besiddelse ved sin Anholdelse, er, efter under Sagen

at være vurderet til 4 Kr., tilbageleveret Tiltaltes Fader, og denne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning, har udsagt, at han havde gjort Anmeldelse til Politiet om hans Søns Forhold, fordi han og hans Hustru, som han har udtrykt sig, ikke kunde være tjente med, at Sønnen, der var vidtløftig, bar sig ad paa den Maade, men at han dog paa den anden Side ønsker, at den Straf, som hans Søn maaske har forskyldt, maa blive saa ringe som gjørligt.

Medens Tiltalte nu ikke ved under de ovenmeldte Omstændigheder at sætte sig i Besiddelse af Hvergarret, Vadmelet og Klædet kan anses at have gjort sig skyldig enten i Tyveri eller overhovedet i noget Forhold, der kan gjøres til Gjenstand for offentlig Paatale, vil han — der er født i Aaret 1865, og som ifølge Rougsø m. fl. Herreders Politiretsdom af 24 Januar f. A. har været anset efter Frd. 10 December 1828 § 10, jfr. § 14, med simpelt Fængsel i 3 Dage — derimod for sin ulovlige Disposition over sin Faders Frakke være at anse efter Analogien af Straffelovens § 256, jfr. § 253, hvorimod der efter hans Faders ovenmeldte Erklæring ikke bliver Spørgsmaal om tillige at anse ham efter § 236. Den Straf, som han herefter har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Fredagen den 2 Oktober.

Nr. 148. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Peder Christian Christensen, ogsaa kaldet **Christiansen**,
(Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Politirets Dom af 2 April 1890: Tiltalte Arbejdsmand Peder Christian Christiansen bør til Statskassen bøde 15 Kr. eller i Mangel af fuldstændig Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage og udrede denne Sags Omkostninger. I Erstatning til Tjenestekarl Carl Ryden af Hjortespring betaler han 2 Kroner. Det Idømte

at udredes og Dommen i det Hele at efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 November 1890: Tiltalte Peder Christian Christensen ogsaa kaldet Christiansen bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Tvermoes, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Shaw og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts søndre Birks Politiret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Peder Christian Christensen, ogsaa kaldet Christiansen, der er født den 29 August 1856 og ikke funden tidligere straffet, er sigtet for Overtrædelse af Straffelovens § 235, er det ved Tiltaltes egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han en Dag i Sommeren f. A., da han arbejdede i Ballerup Kro og her var beskjæftiget med at rense Loftet over Hestestalden og Karlekammeret, har tilegnet sig et til højst 2 Kroner vurderet Par Fedtlæders Støvleskafter, der henlaa paa bemeldte Loft imellem nogle gamle Klædningsstykker og Klude af ringe Værdi og tilhørte Tjenestekarl Carl Ryden. Tiltalte har vel ifølge Forhørsudskriften paa-beraabt sig, at han, da Støvleskafterne henlaa imellem nogle værdiløse Beklædningsgjenstande, antog, at de, ligesom disse, vare derelinkverede af Ejeren; men, om end Tiltalte efter de

foreliggende Omstændigheder kan have troet, at Ejeren ikke vilde savne bemeldte Støvleskafter, skjønnes han ikke at have kunnet antage, at de vare henlagte paa det ommeldte Sted i den Hensigt at opgive Ejendomsretten over dem, og det maa derfor, da nævnte Ryden har begjært Tiltalte straffet for det ommeldte Forhold, billiges, at Tiltalte herfor ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens ovennævnte Paragraf, men Straffen, der er fastsat til en Statskassen tilfaldende Bøde af 15 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i 2 Dage, findes efter Omstændighederne at maatte forhøjes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Nr. 115. Sagfører **Bertelsen** (Høgsbro)

contra

Redaktør **Welsch** (Ingen),

betr. skriftlige Injurier.

Holstebro Kjøbstads ordinære Rets Dom af 19 Oktober 1888: Indstævnte, Redaktør Welsch, bør til Statskassen betale en Bøde af 200 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes til simpelt Fængsel i 20 Dage. De af Indstævnte, Redaktør Welsch, i Holstebro Avis Nr. 98 for 1887 brugte Udtryk „Vort Venstre her paa Egnen har endnu ikke prøvet hverken Svovlsyrefabriker eller Folkebanker, hvorfor skulle de ikke ogsaa have lidt Løjer af den Slags“, brugt i Relation til Holstebro Landmandsbank, til hvis Direktion Citanten, Sagfører Bertelsen, hører, bør derhos døde og magtesløse at være, saa at de ikke komme Citanten til Skade paa Ære, gode Navn og Rygte. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte, Redaktør Welsch, til Citanten, Sagfører Bertelsen, med 15 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 August 1889: Citanten, Redaktør Welsch, bør for Tiltale af Indstævnte, Sagfører Bertelsen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da der i Foraaret 1887 i Holstebro blev oprettet en Aktiebank under Navn af „Holstebro Landmandsbank“, af hvis Bestyrelse blandt Andre Indstævnte, Sagfører Bertelsen i Holstebro, var Medlem, fremkom der i det af Citanten, Redaktør Welsch i Holstebro, redigerede Blad „Holstebro Avis“ nogle Artikler, der vare rettede mod det ommeldte Bankforetagende. I Nr. 93 af bemeldte Blad for 23 April 1887 udtaltes det saaledes i en kort Anmeldelse under Overskrift: „En ny Venstrebank“ blandt Andet, at Banken i en nær Fremtid vilde begynde sin „velsignelsesrige Virksomhed“ og at „Venstres mest bankkyndige Folk“ — som hvilke en Redaktør og en Uhrmager foruden Indstævnte nævnedes — efter Forlydende vare valgte til Direktører i Banken. I Nr. 94 af samme Blad for 25 April s. A. forekommer dernæst en Artikel med Overskrift „Venstre-Banken“, hvori det gjøres gjældende, at den nye Bank udelukkende tilsigtes oprettet af politiske Grunde, navnlig for at støtte og tjene Venstre, medens en ældre paa Stedet eksisterende Bank uden Hensyn til politisk Farve udlaante Penge til Enhver, som ønskede det, og som kunde stille antagelig Sikkerhed, hvorefter det navnlig hedder: „Vil Venstrebanken administrere efter andre Principer, vil den af politiske Grunde holde pekuniært ødelagte Meningsfæller oppe, tildels fordi det er saa slemt at sige nej til gode Venner, saa tør vi garantere for, at baade den tegnede og den ikke tegnede Aktiekapital snart vil faa Fødder at gaa paa.“ — Efter at derpaa den af Redaktør Th. Nielsen redigerede Avis „Holstebro Dagblad“ havde i en Artikel med Overskrift „Naar Sladderer gaar“ søgt at imødegaa de nysnævnte Bemærkninger og navnlig gjort gjældende, at „Holstebro Avis“ savner Kjendskab saavel til de nærmere Omstændigheder ved Stiftelsen af den nye Bank som til Maaden, hvorpaa den ældre Bank administreredes, fremkom der i Nr. 98 af sidstnævnte Avis for den 29 April s. A. en tredie Artikel under Overskrift „den nye Venstrebank“, der i det væsentlige gik ud paa, at de Mænd, der vare valgte til Bestyrelse og Re-

visorer i den nye Bank, efter deres Livsstilling og økonomiske Forhold ikke kunde antages egnede til saadanne Stillinger, og at den ældre Bank aldrig havde nægtet Nogen Penge, fordi han var Venstremand, hvorhos det sluttelig hedder: „Vort Venstre her paa Egnen har endnu ikke prøvet hverken ‚Svovlsyre-Aktieselskaber‘ eller ‚Folkebanker‘, hvorfor skulde de ikke ogsaa have lidt Løjer af den Slags?“

Indstævnte, der har anset de ovenfor fremhævede Ytringer i de tvende omhandlede Artikler fornærmelige ligeoverfor ham, har nu under denne Sag i 1ste Instants paastaet de ommeldte Ytringer mortificerede samt Citanten anset efter Straffelovens Bestemmelser.

Ved Underretsdommen er den ovenomhandlede Passus af Artiklen i Nr. 98 af Holstebro Avis mortificeret — som det hedder — „i Relation til Holstebro Landmandsbank, til hvis Direktion Citanten, Sagfører Bertelsen, hører“, samt Citanten derhos i Medfør af Straffelovens § 216, jfr. § 215, anset med en Bøde af 200 Kr. til Statskassen eller i Mangel af Bødens fulde Betaling simpelt Fængsel i 20 Dage, hvorhos han er tilpligtet at betale Indstævnte Processens Omkostninger for Underretten med 15 Kr., medens Artiklerne i det nævnte Blads Nr. 93 og 94 ikke ere ansete som strafbare, og Citanten har derefter indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Indstævnte har derimod procederet til den indankede Doms Stadfæstelse, og som Sagen herefter foreligger Overretten, bliver der kun Spørgsmaal om, hvorvidt de ovenciterede Ytringer i Artiklen Nr. 98 af Holstebro Avis kunne anses fornærmelige for Indstævnte.

Det maa anses in confesso, at der ved de i den ovenanførte Passus nævnte „Svovlsyre-Aktieselskaber“ og „Folkebanker“ er sigtet til nogle nærmere betegnede Aktieselskaber, der — efter hvad der dels er notorisk, dels er nærmere oplyst under Sagen — for ikke mange Aar siden gik tilgrunde, hvorved der paaførtes Aktionærerne betydelige Tab, og hvorved det tillige kom for Dagen, at der ved Administrationen af de vedkommende Selskaber havde fundet forskellige Misligheder Sted, hvilket bl. A. medførte Straf for nogle af de Personer, der havde haft Delli Bestyrelserne, og Indstævnte har nu navnlig villet gjøre gjældende, at Citanten ved den paagjældende Passus i sit Blad har tilkjendegivet, at Hensigten med det omhandlede nye Bankforetagende var at tilvejebringe et lignende Resultat. Til at lægge en saadan Mening ind i de anførte Udtalelser mangler der imidlertid al Føje, hvorimod de vel maa anses at gaa ud paa, at der var en Lighed tilstede mellem det nye Bankforetagende og de ommeldte ældre undergaaede Aktieselskaber, der kunde medføre et lignende for Aktionærerne fordærligt Resultat, som disse havde bragt, og efter Artiklens foregaaende Indhold i For-

bindelse med hvad der iøvrigt er udtalt i Nr. 93 og 94 af Citantens Blad, maa det navnlig antages — hvad Citanten ogsaa særlig har erkjendt — at have været Meningen med den skete Sammenstilling af det nye Foretagende med de paagjældende ældre Selskaber at fremhæve som Lighedspunkter mellem dem dels det politiske Præg, som skal være fælles for dem, dels de forskellige Bestyrelses og kontrollerende Myndigheders Mangel paa tilstrækkelig Indsigt. Efter Proceduren og de iøvrigt foreliggende Oplysninger maa det imidlertid antages, at politiske Hensyn have været væsentlig medbestemmende ved Stiftelsen af det omhandlede nye Bankforetagende, ligesom Tilfældet havde været med Hensyn til de andre ommeldte ældre Selskaber, og ligesom det maa antages, at Grunden til disse sidstes Undergang for en væsentlig Del var den, at de havde savnet tilstrækkelig kyndig Bestyrelse og Kontrol, saaledes maa der ogsaa, efter hvad der foreligger under nærværende Sag om den nye Banks Bestyreres og Revisorers Kvalifikationer, gaaes ud fra, at i det mindste de fleste af dem ere uden særlig Indsigt i Bankforretninger, og Indstævnte har end ikke anbragt, at der findes nogen særlig Fagkyndig iblandt dem. Det maa nu vel, som ovenfor berørt, tillige antages, at der ved Ledelsen af de ommeldte ældre Selskaber er blevet begaaet Misligheder, der for nogle af de Personer, der havde Del i Bestyrelserne, have medført Straf, men selv om der udenvidere kunde gaaes ud fra, at Citanten — hvad denne ikke har villet erkjende — har havt nærmere Kjendskab til Beskaffenheden og Omfanget af de begaaede Misligheder og den Andel, som de vedkommende Bestyrelsesmedlemmer havde havt i samme, samt de dem overgaaede Straffe, vilde der dog ikke være tilstrækkelig Føje til at betragte den stedfundne Sammenstilling af det nye Bankforetagende med de ommeldte ældre Selskaber som indeholdende en Sigtelse enten mod den da nylig valgte Bestyrelse for førstnævnte Foretagende i dens Helhed eller særlig mod Indstævnte for at være i Stand til at gjøre sig skyldig i lignende Misligheder eller overhovedet i nogen forsetlig Urigtighed i Henseende til Bankens Ledelse.

Efter det saaledes Anførte findes den omhandlede Passus i Holstebro Avis Nr. 98 ikke at indeholde noget for Indstævnte fornærmeligt, og Citanten vil som Følge heraf være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 121. Sagfører **Valdemar Christensen**
(Høgsbro)

contra

Proprietærene **Carl Johan Fahnøe** og **Hans Christian Fahnøe** samt **Petra Jørgine Fahnøe** (Ingen),

betr. Betaling af 900 Kr. m. m.

Aarhus Bythings Dom af 18 Juli 1889: Indstævnte, Sagfører Valdemar Christensen bør til Citanterne, Proprietær Carl Johan Fahnøe, Proprietær Hans Christian Fahnøe og Frk. Petra Jørgine Fahnøe betale 900 Kr. — en Trediedel til hver — med Renter 4 % p. a. fra den 16 August 1881 til den 17 September 1886 og derefter 5 % p. a., til Betaling sker. Søgsmålets Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 November 1890: Underrettsdommen bør ved Magt atstande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at Underrettsakten ikke er udfærdiget paa behørig stempet Papir. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have de Indstævnte, Proprietær Carl Johan Fahnøe af Kronborg Teglgård samt Proprietær Hans Christian Fahnøe og Frøken Petra Jørgine Fahnøe, begge af Kathejgaard, i 1ste Instants paastaaet Citanten, Sagfører Valdemar Christensen i Aarhus, tilpligtet at betale dem, hver med en Trediedel, et Beløb af 900 Kr., som Citanten skal have udbetalt dem for lidt af et af ham paa deres og en fjerde Persons Vegne oppe-

baaret Arvebeløb, tilligemed Renter af det indtalte Beløb 4 0/0 p. a. fra den 16 August 1881 til Forligsklagens Dato den 17 September 1886, og derefter 5 0/0 p. a., indtil Betaling sker, og da denne Paastand er tagen til Følge ved Underrettsdommen, har Citanten nu indanket Sagen her for Retten, hvor han, ligesom i 1ste Instants, har paastaaet sig frifunden for de Indstævntes, i alt Fald for Indstævnte Carl Johan Fahnøes Tiltale. De Indstævnte procedere derimod til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at de Indstævnte og den ovennævnte fjerde Person, Kordegn S. Frederiksen i Svendborg, efter at have befuldmægtiget Citanten, der den Gang boede i Bogense, til at møde for dem i Slagelse Kjøbstads Skifteret under Behandlingen af Dødsboet efter Pastor Fahnøe, blandt hvis Arvinger de hørte, havde ved en under 10de, 11te, 12te og 17de Juni 1881 i Forbindelse dermed udstedt skriftlig Fuldmagt bemyndiget Citanten, eller hvem han substituerede, bl. A. til paa deres Vegne at meddele retsgyldig Kvittering saavel for, hvad der ved en i bemeldte Bo foretagen foreløbig Udlodning var tillagt enhver af dem, som for, hvad der ved senere Udlodning i Boet maatte blive dem tillagt, at Citanten, der maa antages ifølge den ham tidligere meddelte Fuldmagt at have mødt nogle Gange personlig for de Indstævnte og Frederiksen i den nævnte Skifteret under en der opstaaet Dispute, har efter Modtagelsen af den ommeldte skriftlige Fuldmagt i Henhold til den ham deri givne Substitutionsret ved en Paategning paa samme af 20 Juni substitueret Prokurator Drechsel i Slagelse, at denne i Henhold hertil har under 25 Juli næstefter for de Indstævnte og Frederiksen, for hvem der ved den ommeldte foreløbige Udlodning i Boet var udlagt som Arv et Beløb til hver især af 2057 Kr., af Skifteretten faaet udbetalt for hver af de Indstævntes Vedkommende dette Beløb uden Afkortning, medens han for Frederiksens Vedkommende, idet der i hans Lod fragik 1200 Kr., som Frederiksen havde tiltransporteret en anden Mand, der under 27 Juni har faaet dette Beløb udbetalt af Skifteretten, af denne kun erholdt udbetalt 857 Kr., at Drechsel, der samme Dag, som han havde faaet de nævnte Beløb, til samlet Sum 7028 Kr., udbetalt, efter deraf at have tilbageholdt 50 Kr. til Dækning for sit Tilgodehavende i den ommeldte Anledning, ved Brev tilstillede Citanten Resten 6978 Kr., i dette Brev, der er fremlagt under Sagen, og hvori han meddelte at have tilbageholdt de nævnte 50 Kr., i al Almindelighed betegnede det ham af Skifteretten udbetalte Beløb som en Udlodning til Citantens Kommittenter i deres Egenskab af Arvinger efter Pastor Fahnøe, uden at omtale den, som meldt, i Frederiksens Lod forinden Udbetalingen skete Afkortning, hvorefter Frederiksen af det Citanten tilstillede Beløb kun havde Krav paa 857 Kr. med Fradrag af den paa ham faldende Fjerdedel af de af Drechsel tilbageholdte

50 Kr., altsaa 844 Kr. 50 Øre, samt at Citanten nogle Maaneder derefter har tilstillet de Indstævnte og Frederiksen hver $\frac{1}{4}$ af det fra Drechsel modtagne Beløb af 6978 Kr., altsaa 1744 Kr. 50 Øre, medens der efter det Anførte i Virkeligheden tilkom hver af de Indstævnte 2057 Kr. med Fradrag af 12 Kr. 50 Øre, nemlig en Fjerdedel af det af Drechsel, som meldt, tilbageholdte Beløb af 50 Kr., altsaa 2044 Kr. 50 Øre; og det er de dem saaledes hver især for lidt udbetalte 300 Kr., eller ialt 900 Kr., som de Indstævnte efter i Begyndelsen af 1886 gennem Skifteretten at have faaet Underretning om Sagens rette Sammenhæng, under nærværende Sag fordre sig godtgjorte af Citanten.

Citanten har nu til Støtte for sin Frifindelsespaastand paaberaabt sig, at han ikke skal være rette Sagvolder, i hvilken Henseende han nærmere har villet gjøre gjældende, at Prokurator Drechsel, der formentlig efter, som meldt, at være substitueret af Citanten, maa anses at være bleven direkte ansvarlig ligeoverfor de Indstævnte og Frederiksen for Udførelsen af det ham saaledes overdragne Hverv, navnlig ogsaa maa anses i alt Fald i første Række at bære Ansvar ligesom ligeoverfor de Indstævnte for den ved Fordelingen af de omhandlede Penge, hvilken Citanten, efter sin Formening, nærmest maa anses at have foretaget paa Drechsels Vegne, til Skade for dem begaaede Fejltagelse, idet han, som der efter Proceduren maa gaaes ud fra, har undladt, forinden Fordelingen foretoges af Citanten, at meddele denne, der efter det ovennævnte Brev, hvormed Drechsel fremsendte Pengene, ikke havde Grund til at betvivle, at disse skulle deles ligeligt mellem de Indstævnte indbyrdes og Frederiksen, at Sidstnævnte kun havde Krav paa et mindre Beløb deraf, og idet der derhos ikke er Spørgsmaal om, at Citanten ved specielt at vælge Drechsel til sin Stedfortræder i den ommeldte Henseende skulde have paadraget sig noget Ansvar, har Citanten forment, at de Indstævnte i ethvert Fald først burde have søgt den Oprejsning, der maatte tilkomme dem for det dem ved den urigtige Fordeling af Pengene paaførte Tab, gjort gjældende mod Drechsel. Subsidiært har derhos Citanten — der har erkjendt, at han, forinden han modtog det tidnævnte Beløb fra Drechsel, var bekjendt med, at der ved den ommeldte foreløbige Udlodning i det paagjældende Bo var udlagt hver af de Indstævnte saavel som Frederiksen 2057 Kr. — paaberaabt sig, at de Indstævnte, hvem han vil have meddelt Underretning herom, længe forinden han sendte dem Pengene, og som altsaa ved Modtagelsen af disse maatte være blevne opmærksomme paa, at de havde faaet mindre udbetalt, end der efter Udloeningen tilkom dem, under alle Omstændigheder ved deres Undladelse af strax at fremkomme med deres Fordring imod ham i den omspurgte Henseende, formentlig maa anses at have fortabt denne Fordring, og at dette i ethvert Tilfælde maa gjælde Indstævnte Carl Johan Fahnøe, der, som

det fremgaar af Sagen, under denne har indrømmet at have faaet den ovennævnte Meddelelse fra Citanten, medens de to andre Indstævnte have nægtet at have erholdt saadan Meddelelse af denne. Da imidlertid Citanten, som ogsaa af ham under Proceduren for Overretten erkjendt, ikke ved at substituere Drechsel selv udtraadte af det Forhold, hvori han ved den paagjældende Fuldmagt var sat til de Indstævnte og Frederiksen som Fuldmægtig for disse, maatte han ogsaa vedblive, i alt Fald forsaavidt angik de af ham selv i dette Forhold udførte Handlinger, at være personlig ansvarlig ligeoverfor sine Mandanter, og han kan derfor ikke med Føje modsætte sig, at de Indstævnte søge ham gjort ansvarlig for det Tab, der for dem har været en Følge af den af ham, som det fremgaar af det Ovenanførte, personlig foretagne Fordeling af det omhandlede Beløb. Da nu Citanten under alle Omstændigheder ikke burde have indladt sig paa nogen Fordeling, forinden han havde erhvervet sig Vished om, hvilket Beløb der ifølge den paagjældende af Skifteretten foretagne Udlodning tilkom hver enkelt af de vedkommende Arvinger, og da han, der, som anført, har erkjendt, forinden han foretog Fordelingen, at have været bekjendt med, at der ved den skete Udlodning var udlagt hver af de Indstævnte og Frederiksen 2057 Kr., derhos findes at have haft særlig Opfordring til, forinden han fordelte det fra Drechsel modtagne Beløb, at søge Oplysning om Grunden til, at dette udgjorde 1200 Kr. mindre, end hvad der efter den stedfundne Udlodning maatte antages tilsammenlagt at tilkomme de Indstævnte og Frederiksen efter Fradrag af de af Drechsel tilbageholdte 50 Kr., maa han, der, efter hvad der er in confesso, har undladt dette, anses at have gjort skyldig i en saadan Forsømmelighed, at han maa være bleven pligtig at erstatte de Indstævnte det dem derved paadragne Tab, i hvilken Henseende det maa blive uden Betydning, at han vil have troet, at det manglende Beløb var tilbageholdt af Skifteretten til eventuel Dækning af de paagjældende Arvingers mulige Ansvar som Følge af den ovenfor ommeldte for Skifteretten verserende og endnu dengang ikke afgjorte Dispute. — Idet fremdeles de Indstævnte, selv om de ved Modtagelsen af de dem af Citanten tilstillede Beløb, maatte have været bekjendte med, at der ved den tidtommeldte Udlodning var udlagt dem et større Beløb, ikke kunne anses, fordi de ikke strax derefter gjorde deres heromhandlede Fordring gjældende mod Citanten, at have fortabt samme — hvad allerede maa følge deraf, at de Indstævnte, selv om de have haft den nævnte Kundskab, ikke heraf med Nødvendighed maatte slutte, at den af Citanten foretagne Fordeling var urigtig, og at de derfor maatte være berettigede til at stole paa, at deres Sagfører havde fordelt Beløbet rigtigt — maa det billiges, at Citanten, der under den Forudsætning, at han findes pligtig at tilsvare de Indstævnte det af

indtalte Beløb, ikke har havt noget at erindre imod, at de be-
regne sig Renter deraf, som ovenanført, er ved Underretsdommen
dømt overensstemmende med de Indstævntes Paastand, og be-
meldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants
ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste. Processens Om-
kostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes
være at ophæve. Statskassens Ret vil være at forbeholde med
Hensyn til, at Underretsakten ikke er udfærdiget paa behørig
stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen
fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 165. Høiesteretssagfører Bagger

contra

1) **Augusta Helene Jentsch**, 2) **Ane Margrethe
Frederikke Nielsen**, Hansens Enke, og 3) **Johanne Marie
Hansen**, Petersens Hustru (Def. Shaw),

der tiltales: Nr. 1 for Tyveri og Nr. 2 og 3 for Meddelagtighed
i denne Forbrydelse.

Odense Herreds Extrarets Dom af 27 November
1890: Tiltalte Augusta Helene Jentsch og Ane Margrethe Fre-
derikke Hansen, f. Nielsen, bør hensættes i Fængsel paa sæd-
vanlig Fangekost, hver især i 20 Dage; Tiltalte Johanne Marie
Petersen, f. Hansen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød
i 5 Dage. Samtlige Tiltalte bør derhos in solidum udrede Ak-
tionens Omkostninger, hvorunder i Salær til Kammerassessor
Jespersen og Sagfører Jørgensen 10 Kr. til hver. At efterkommes
under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13
Januar 1891: I Henseende til de Tiltalte Augusta Helene Jentsch,
Ane Margrethe Frederikke Nielsen, Hansens Enke, og Johanne
Marie Hansen, Petersens Hustru, idømte Straffe bør Underrets-
dommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, der-
under de i Underretsdommen bestemte Salærer og i Salær til
Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og
Gottschalck, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Jentsch, dog
saaledes at heraf in solidum med hende tilsvares $\frac{1}{4}$ af hver af

de Tiltalte Hansens Enke og Petersens Hustru. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Bagger og Shaw tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Augusta Helene Jentsch, Ane Margrethe Frederikke Nielsen, Hansens Enke, og Johanne Marie Hansen, Petersens Hustru, der ere fødte, Jentsch den 28 November 1874, Hansens Enke den 30 Juni 1827 og Petersens Hustru den 3 Juli 1858, og som ikke er fundne forhen straffede, aktionerede, Førstnævnte for Tyveri og de to Sidstnævnte for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

For Tiltalte Jentsch's Vedkommende er det ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, dels at hun, medens hun fra 1 Maj til 1 November 1889 tjente hos Mejerist Viggo Lohmann i Sanderum, har i flere Gange frastjaalet denne mindre Pengebeløb, ialt ca. 20 Kr., der beroede paa Steder, hvortil hun havde uhindret Adgang, dels at hun, da hun den 28 September 1890 var i Besøg hos bemeldte Mejerist, atter har frastjaalet ham et kontant Pengebeløb, nemlig 39 Kr. 47 Øre, som beroede i en lille Pose i hans Kontor, hvortil hun, da hun begik Tyveriet, havde uhindret Adgang. De ved sidstnævnte Lejlighed stjaalne Penge brugte Jentsch bl. A. til Indkjøb af en Del Gjenstande, af hvilke de Medtiltalte modtog nogle til Opbevaring for hende i deres Hjem; endvidere modtog Petersens Hustru ca. 5 Kr. af hende, hovedsagelig som Gave, og 2 à 3 Kr. forbrugte Jentsch tvende Aftener paa et Forlystelsessted, hvor Petersens Hustru den ene Aften og begge de Medtiltalte den anden Aften vare tilstede og lod sig traktere af hende. Overfor de Medtiltalte fremkom Jentsch vel med Anbringender, der gik ud paa, at hun

paa lovlig Maade var kommen i Besiddelse af de ommeldte Pengebeløb og de til Opbevaring afleverede Gjenstande, men efter hvad de Medtiltalte have erkjendt, og efter hvad der iøvrigt er oplyst, maa det dog antages, at de have indset, at disse Anbringender var Usandhed, og at Jentsch paa uredelig Maade var kommen i Besiddelse af bemeldte Pengebeløb og Gjenstande. Da Jentsch under en i Anledning af Pengetyveriet den 28 September af Politiet anstillet Undersøgelse var fundet i Besiddelse af et Beløb af 3 Kr., for hvilke hun ikke kunde gjøre Rede, foregav Hansens Enke da ogsaa, for at afvende Mistanken for Tyveriet fra Jentsch, urigtig overfor Politiet, at hun havde laant Jentsch dette Beløb, og for at denne Forklaring kunde faa et tilforladeligere Præg, modtog hun derefter Beløbet af Jentsch, skjøndt hun var paa det Rene med, at denne ikke var i lovlig Besiddelse af Pengene.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte Jentsch være at anse efter Straffelovens § 233 og § 228, jfr. §§ 37 og 21, og de Tiltalte Hansens Enke og Petersens Hustru efter dens § 238, jfr. for Hansens Enkes Vedkommende § 23, og findes Straffen at kunne fastsættes — som i Underrettsdommen bestemt — for Jentsch og Hansens Enke til Fængsel paa sædvanlig Fankekost i 20 Dage for hver og for Petersens Hustru til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 105. **Kjøbmændene A. C. Nielsen,**
 Th. Thomsen m. Fl. (Jensen)

contra

Kjøbmand Jacob Hansen (Ingen),

betr. Lovligheden af en Auktion.

Ringsted Kjøbstads Auktionsrets Kjendelse af
 13 April 1889: Den nedlagte Protest kan ikke tages til Følge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
 14 Juli 1890: Den indankede Kjendelse bør ved Magt at stande.
 Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. Til Justitskassen be-
tale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Paa en Auktion, der afholdtes i Ringsted den 13 April f. A. efter Begjæring af Indstævnte Kjøbmand Jacob Hansen sammesteds over Manufakturvarer, Sæd m. m., mødte Citanterne Kjøbmændene A. C. Nielsen, Th. Thomsen, N. J. Lange, Borchsenius, Fabrikant V. Nielsen, Boghandler A. Flensborg, Kjøbmændene Em. Rasmussen, P. Sørensen, B. L. Meyer, H. Christiansen, J. Rørbye, Ludvig Jensen, H. Hagenberg, Dampmøller J. C. Frandsen, Kjøbmændene Bollhorn, Degen, K. Jørgensen, Henrik Jensen, P. V. Peetz, Anton Vinther, Nicolai Jørgensen, Boghandler N. P. Hansen, Kjøbmændene J. Peetz, N. Rasmussen, B. J. Bang, C. C. Findsen, Schledermann, Christoffersen, C. S. Hellstrøm, P. C. Lund, Fritz Storch, H. V. Bülow, Rahbek, Jacob Jacobsen, F. Rasmussen og Chr. Sletting, alle af Ringsted, og protesterede imod, at Auktionen fremmedes, forsaavidt der ved samme agtedes bortsolgt Manufakturvarer, Paraplyer, Kakkellovnspulver, Majs og saadanne Gjenstande, der ikke ere indbefattede under Begrebet Landmandsprodukter og Gjenstand for fri Næring. Ved Auktionsdirektørens Kjendelse samme Dag blev Protesten imidlertid forkastet, og Auktionen blev derefter fremmet.

Denne Kjendelse have Citanterne indanket for Overretten, hvor de have paastaet den ophævet og Protesten mod Auktionen tagen til Følge samt Indstævnte tilpligtet at betale Appellens Omkostninger. Efter at en af Indstævnte nedlagt Paastand om Sagens Afvisning fra Overretten er bleven forkastet ved Rettens Kjendelse af 5 Maj d. A., har Indstævnte paastaet den indankede Kjendelse stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger.

Det fremgaar af Sagen, at Indstævnte, der har Borgerskab som Detailhandler i Ringsted, har drevet Kjøbmandshandel dersteds fra Efteraaret 1880 til Efteraaret 1886, da han afstod sin Forretning, og at han noget efter Oktober Flyttedag 1888 paa-begyndte en ny Kjøbmandshandel sammesteds, som han afstod i

December næsteften, samt at han den 11 April f. A. atter har etableret en Kjøbmandshandel paa sin Bopæl i Ringsted. Citanterne gjøre imidlertid gjældende, at Indstævnte ikke har drevet Handel i Ringsted det sidste Aar, forinden Auktionen afholdtes, og paastaa, at den i April f. A. paabegyndte Kjøbmandshandel kun er Proformaværk og ikke drives fra aaben Butik. Men, ligesom det Foreliggende ikke giver tilstrækkelig Føje til at antage, at den den 11 April f. A. indrettede Kjøbmandshandel kun er etableret pro forma, og at det benyttede Lokale ikke kan betragtes som en aaben Butik, er det ogsaa uberettiget at indskrænke Ordene i Lov af 23 Maj 1873 § 6 saaledes, at den Tid af mindst 1 Aar, hvori Paagjældende skal have drevet Næring paa det Sted, hvor han lader afholde en Vareauktion, skal være det sidste Aar før Auktionens Afholdelse. Den indankede Kjendelse vil derfor være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 114. **Bestyrelsen for den vest- og sønderjydske Kreditforening (Nellemann)**

contra

Mikkel Carstensen (Ingen),

betr. Appellantens Ret til at gjøre Udlæg i en Indstævnte tilkommende Rentenydelsesret.

Hammerum Herreds Fogedrets Kjendelse af 12 Oktober 1889: Forsaavidt Udlæg er paastaaet dekretet i den Rekvisitus tillagte Nydelse af det omhandlede Legats Indtægter, vil Paastanden ikke kunne tages til Følge, da det maa antages at have været Legatstifterens Mening, at denne skal være knyttet til Rekvisiti Person og Udbetalingerne kun kunne ske mod hans egen Kvittering. I den registrerede Ko dekretes Rettens Udlæg at være gjort til Fyldestgjørelse ved Forauktionering for det foran ommeldte Krav med yderligere paaløbende Renter og Omkostninger, alt under Forbehold af enhver andens mulig bedre Ret og paa Rekvirentens eget An- og Tilsvår.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Februar 1890: Den ovennævnte Fogedkjendelse bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande.

Høiesterets Dom.

Da det ikke af det i den indankede Dom ommeldte Testaments Indhold findes at kunne udledes, at den Indstævnte ved samme tillagte delvise Rentenydelse af det af Testator oprettede Legats Midler skulde være unddragen hans Kreditorers Forfølgning, og hverken Lovgivningen eller Sagens Natur i og for sig hjemler saadan Fritagelse for en Indtægt af privatretlig Oprindelse som den omhandlede, vil Citantens Paastand om at erholde Udlæg i den paagjældende Rentenydelsesret være at tage til Følge. Sagens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør være berettiget til, saavidt fornødent gjøres, til Dækning af sin Fordring paa Indstævnte at erholde Udlæg i den denne ved Jens Carstensens Testament af 26 Juni 1878 tillagte Rentenydelsesret. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Ved et af nu afdøde Arbejdsmand Jens Carstensen i Kjøbenhavn den 26 Juni 1878 oprettet Testamente bestemte han efter først af sin efterladte Formue at have tilskrevet tre Søstre af sig hver 4000 Kr. — at der af, hvad han iøvrigt efterlod sig — hvilket han antog vilde blive omtrent 4000 Kr. — skulde oprettes et Legat til Fordel for Fattige i Sønderfelding Sogn under Bestyrelse af Sognepræsten og Sogneraadet sammesteds, at saalænge hans Stedmoder og hans Broder, Indstævnte Mikkel Christian Carstensen af Tarp i Sønderfelding Sogn, levede, skulde de for deres Levetid oppebære Renterne af Kapitalen, Stedmoderen 100 Kr. aarlig deraf og Indstævnte Resten, men at ved hver af disse to Personers Død skulde den hende eller ham tillagte aarlige Rente tilfalde Legatet, samt at endelig, saafremt der i Testators Bo maatte vise sig et Overskud udover de nysnævnte 4000 Kr.,

skulde i saa Fald ogsaa dette Overskud tilfalde Legatet, efterat Arveafgifterne og Efterstemplingsudgifterne af det de ovennævnte Arvinger Tillagte vare afholdte deraf. Under en den 8de Oktober f. A. efter Rekvisition af Citanterne, Bestyrelsen for vest- og sønderjydske Kreditforening i Ringkjøbing, hos Indstævnte afholdt Exekutionsforretning til Fyldestgjørelse for Citanternes Fordring paa Indstævnte ifølge en inden Hammerum Herreds Ret den 17de August f. A. afsagt Dom, hvorved han var tilpligtet at betale Kreditforeningen 1262 Kr. 76 Øre med Renter, lode Citanterne fremsætte Begjæring om, at der, saafremt der ikke maatte findes anden tilstrækkelig Dækning til Fyldestgjørelse for Fordringen — der med Tillæg af Renter og Omkostninger under Forretningen var opgjort til ialt 1473 Kr. 19 Øre — maatte blive foretaget Exekution i den Indstævnte i Henhold til det ovennævnte Testamente tilkommende Rentenydelsesret, med Hensyn til hvilken der af Citanterne under Forretningen fremlagdes en Skrivelse fra executor testamenti i Testators Dødsbo, hvorefter det ved Testamentet oprettede Legat til Fordel for Fattige i Sønderfelding Sogn udgjorde 11600 Kr. Indstævnte — der under Forretningen opgav, at han ikke ejede andet end en Ko og noget Indbø til Værdi 20 Kroner — protesterede imidlertid imod Citanternes nysnævnte Begjæring under Paaberaabelse af, at den omhandlede Ret formentlig er saa personlig, at den ikke kan være Gjenstand for nogen Overdragelse enten frivillig eller tvungen, og ved den af Fogden derpaa under 12 Oktober f. A. afsagte Kjendelse blev denne Protest ogsaa givet Medhold, idet Kjendelsen gaar ud paa, at Citanternes ovennævnte Begjæring ikke kunde tages til Følge, hvorimod der ved samme dekrettedes Udlæg i den ovennævnte Ko. Citanterne have nu for Overretten indanket bemeldte Kjendelse, forsaavidt den angaar den ommeldte Rentenydelsesret, og have de paastaet Kjendelsen underkjendt og forandret derhen, at der tillægges Udlæget Fremme. ogsaa forsaavidt den under Sagen omhandlede Rentenydelse af Legatet angaar. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for deres Paastand have Citanterne paaberaabt sig, at der ikke i det paagjældende Testamente findes indført nogen Bestemmelse om, at der ikke kan gøres Exekution i den Indstævnte ved Testamentet tillagte Ret til Rentenydelse af Legatkapitalen, og at Indstævntes Kreditorer formentlig i Mangel af en saadan særlig Bestemmelse ikke kunne udelukkes fra at søge Fyldestgjørelse for deres Fordringer af den ommeldte Rettighed. Efter den hele Karakter af den omhandlede Disposition, og naar navnlig henses til, at Testator — der, som meldt, havde tilskrevet tre Søstre af sig hver en bestemt Kapital — ved i Modsetning hertil at tillægge sin Broder, Indstævnte, Ret til for hans Levetid at oppebære en Del af Renten af det ved Testa-

mentet oprettede Legat maa antages at have haft for Øje at sikre ham en livsvarig Forsørgelse eller dog at yde Bidrag hertil, maa imidlertid den for Indstævnte saaledes stiftede Rettighed anses at være saaledes knyttet til hans Person, at ingen anden end han kan være Indehaver af Rettigheden, der, som meldt, ogsaa ophører ved hans Død. Det vilde derfor være i Strid med de Forudsætninger, der maa antages at ligge til Grund for Dispositionen, om nogen af Indstævntes Kreditorer, efter at have faaet Udlæg i Rettigheden, skulde kunne enten selv indtræde i Indstævntes Sted, indtil han gennem Renterne opnaaede at blive fyldestgjort for sin Fordring, eller stille den til Tvangsauktion og derved bevirke, at en Anden indtraadte i Indstævntes Sted i Rettigheden i dens Helhed.

Idet det i Henhold til det Anførte maa billiges, at Citanternes Paastand om, at der gives dem Udlæg i den omhandlede Rentenydelsesret, ved den paaankede Fogedkjendelse ikke er tagen til Følge, vil bemeldte Kjendelse saaledes, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste, og efter dette Udfald af Sagen, samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde her for Retten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger sammesteds. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 112. **Fabrikant F. A. S. Winkel**
 (Dietrichson)

contra

Artieselskabet Galle & Jessens Chokolade- og Konfektfabriker ved dets Direktører **Edv. Galle og H. Jessen** (Ingen),

betr. Spm. om Vidnepligt.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens 1. Vidnekammers Kjendelse af 23 Juni 1890: Den af Vidnet Fabrikant F. A. S. Winkel fremsatte Protest imod at afgive Forklaring efter de den 27 Maj d. A. fremlagte Spørgsmaal kan ikke tages til Følge.

Høiesterets Dom.

Af de Høiesteret forelagte, for en væsentlig Del efter den indankede Kjendelses Afsigelse tilvejebragte Oplysninger fremgaar det, at Citanten, — hvem der ved et mellem hans Forældre oprettet reciprokt Testament er tillagt Ret til ved den Længstlevendes Død at indtræde som Interessent i Firmaet »Hintz & Co.«, — i en Aarrække har saavel før som efter Faderens Død, uagtet han kun benævnedes Prokurist, paa Forældrenes Vegne været Medleder af Forretningen, uden at disse nogensinde have blandet sig i Styrelsen, og har udøvet en med den anden Medinteressents ganske sideordnet Myndighed, samt at han udelukkende har oppebaaret Vederlaget for denne sin Virksomhed af det Forældrene tilkommende Udbytte af Forretningen.

Efter hvad der saaledes er oplyst om Citantens Stilling i det nævnte Firma, og da de ham under Vidnesagen forelagte, i Kjendelsen ommeldte Spørgsmaal tilsigte at faa oplyst et af Firmaet formentlig udvist Forhold ved dets Varefabrikation, for hvilket han som den ene af Forretningens Ledere maatte være medansvarlig, vil det allerede som Følge heraf ikke mod hans Protest kunne paalægges ham at afgive Vidneforklaring efter bemeldte Spørgsmaal eller overhovedet om det i disse omhandlede Forhold.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den af Citanten, Fabrikant F. A. S. Winkel, fremsatte Protest mod at afgive Forklaring efter de under Vidnesagen ham forelagte Spørgsmaal eller overhovedet til Oplysning om det i disse omhandlede Forhold bør tages til Følge. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler det indstævnte Aktieselskab 10 Kroner.

Den indankede Kjendelses Præmisser ere saalydende: Under nærværende Vidnesag — der er paastævnet til Oplysning i forskellige ved Rettens Hovedafdeling verserende Sager angaaende Injurier, Erstatning samt Stadfæstelse af Forbud, hvilke Sager

ere anlagte dels imellem Citanterne Aktieselskabet Galle & Jessens Chokoladefabriker og det indstævnte Firma Hintz & Co., der ligeledes fabrikkerer Chokolade, og dels imellem Medlemmer af nævnte Aktieselskabs Bestyrelse Edv. Galle og H. Jessen paa den ene Side og Indehaverne af det indstævnte Firma H. P. Danker og nu afdøde Godsejer Cand. juris A. N. Winkel eller dennes i uskiftet Bo hensiddende Enke Oline Winkel, der har overtaget sin Mands Andel i Firmaet som aktiv ansvarlig Deltager, paa den anden Side — have Citanterne begjært Vidnet Fabrikant F. A. S. Winkel afhørt over nogle den 27 Maj d. A. fremlagte Spørgsmaal, der sigte til at oplyse, om det indstævnte Firma i forskellige Sorter af sin Chokolade iblander Mel eller Stivelse, medens Vidnet har protesteret imod, at han tvinges til at afgive Forklaring efter bemeldte Spørgsmaal, hvilken Protest Vidnet har støttet dels paa, at han er en Søn af de nævnte Godsejer Winkel og Enkefru Winkel, og dels derpaa, at han ved sine Forældres Testament er tilsikret at overtage deres Andel af det indstævnte Firma efter sin Moders Død, samt at han allerede nu paa dennes Vegne deltager i Ledelsen af hele Firmaets Forretning, som om han allerede nu var Medejer af denne, og derfor nu betragter sig som Part i de ommeldte Hovedsager. Da imidlertid den førstnævnte af Vidnet paaberaabte Grund efter den tilsigtede Vidneførsels Gjenstand og Bestemmelsen i Lovens 1—15—16 i Slutningen ikke kan komme i Betragtning, og da Vidnet ikke imod Citantens Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af det af ham iøvrigt til Støtte for Protesten Anførte, findes denne ikke at kunne tages til Følge.

Mandagen den 5 Oktober.

Nr. 157. Høiesteretsagfører Asmussen

contra

Hans Hansen Skov (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202.

Falster vestre Herreds Extrarets Dom af 27 Juni 1890: Tiltalte, Gaardejer Hans Hansen Skov i Eged, bør hen-sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af Aktionen og Straffens Exekution lov-

ligt flydende Omkostninger, deriblandt Salær til den beskikkede Aktor, Overretssagfører Andresen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 December 1890: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Herforth og Mundt, betaler Tiltalte, Gaardejer Hans Hansen Skov, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maaske blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 5 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Asmussen og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Falsters vestre Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Gaardejer Hans Hansen Skov, som er født den 23 Oktober 1843 og ikke funden tidligere straffet, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 202.

Tiltaltes Hustru Sidsel Pedersen har edelig forklaret, at hun, som den 11 Februar 1870 blev gift med Tiltalte, med hvem hun har 6 Børn, ofte i de sidste 14 à 15 Aar er bleven slaaget af Tiltalte samt ved Nattetid udjaget af deres fælles Bolig, og har hun i saa Henseende særlig anført følgende Tilfælde: En Aften, saavidt hun erindrer, i 1875, da hun og Tiltalte kom hjem efter at have været i Besøg, hvor Tiltalte havde faaet noget at drikke, greb han, som formentlig var vred over, at hun, der havde deres ca. 1 Aar gamle Barn med, havde formaet ham til at gaa tidlig hjem, hende i Halsen og kastede hende voldsomt om mod et Træ ved Gaarden samt slog hende paa Øret, saa at

dette var hovent og blodigt i flere Dage. Omtrent en Maanedstid forinden hun den 24 Juli 1888 nedkom med en Datter, stødte han hende over mod en Bunke Stænger og Sten i Haven, sparkede hende og slog hendes Hænder tilblods, hvorefter han hentedede en Pisk, hvormed han jog hende bort fra Gaarden. Hun gik da hen til en Nabo, hvor hun tilbragte Natten. Da Tiltalte Natten mellem den 16 og 17 Januar 1889 kom hjem efter at have nydt en Del Spiritus, jog han hende ud af Sengen, skjøndt hun da laa med deres $\frac{1}{2}$ Aar gamle Barn i Armen, og slog hende, saa at hun tilsidst af Frygt for flere Mishandlinger maatte flygte ud af Gaarden, hvorefter hun ligeledes tilbragte Natten hos en Nabo. En Dag sidst i November 1889 kom Tiltalte fuld hjem og slog hende i den højre Tinding, saa at hun kunde føle det længe efter; da hun, som sad med deres 1 Aar gamle Barn paa Skjødets, derefter satte dette fra sig paa Gulvet, stødte han hende med knyttet Haand for Hjertet, saa at hun segnede om mod en Bænk i Stuen. Hun løb derefter ud af Døren og begav sig til Sognepræsten, hos hvem hun, hvad ogsaa stemmer med Sognepræstens Forklaring, beklagede sig over Tiltaltes Adfærd og forblev 2 Nætter og 1 Dag. Den 19 December s. A., da Tiltalte atter kom fuld hjem, gik hun ud i Gaarden og talte til ham paa en venlig Maade, men han begyndte strax at bande og at true med, at hun skulde have Hug og jages ud, hvorefter han tilføjede hende flere Slag paa Ryggen. Hun løb da bort fra Gaarden og fik Loggis hos Tiltaltes Søster.

(Fortsættes i næste Nr)

Færdig fra Trykkeriet den 16 Oktober 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgiven af

Høiestrets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiestretsaaet 1891.

Nr. 26—27.

Mandagen den 5 Oktober.

Nr. 157. Høiestretssagfører Asmussen

contra

Hans Hansen Skov (Def. Bagger).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

En Dag i Midten af Marts 1890 kom Tiltalte atter fuld hjem og begyndte at slaa og støde til hende, hvorfor hun forlod Stuen og tilbragte Natten i Faarestien. Endelig jog Tiltalte hende ud af Huset Langfredag Nat og Natten mellem den 16 og 17 April s. A., saa at hun maatte tilbringe disse Nætter hos en Nabo. Hun har fremdeles forklaret, at Tiltalte er i høj Grad forfalden til Drik, samt at Bevæggrunden til hans omforklarede Adfærd overfor hende væsentlig har været den, at han, der er misfornøjet med ikke at have faaet saa mange Penge med hende, som han havde ventet, derved har villet tvinge hende til at skaffe flere Penge hos Moderen.

Tiltalte har nu vel benægtet nogensinde at have mishandlet sin Hustru og bestemt modsagt Rigtigheden af hendes foranførte Forklaring, ogsaa forsaavidt den gaar ud paa, at han er forfalden til Drik, men ligesom Tiltaltes Drikkældighed maa anses tilstrækkelig godtgjort, saaledes findes det ogsaa ved Tiltaltes Hustrues Forklaring i Forbindelse med, hvad der forøvrigt er oplyst under Sagen, at være bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i den Lovovertrædelse, hvorfor han sigtes. Af Pigen Ane Margrethe Mortensen er nemlig forklaret, at Tiltalte, hos hvem hun har tjent de sidste 2½ Aar forinden nærværende Sags Anlæg, mange Gange paa forskjellig Maade har mishandlet sin Hustru ved at

slaa hende med Hænderne og med en Pidsk, ved at sparke hende og rive hendes Hænder tilblods samt ved at jage hende ud af Huset. Hun har fremdeles særlig forklaret i Overensstemmelse med Tiltaltes Hustru, med Hensyn til to af de af hende fremhævede Tilfælde. Saaledes saa hun engang i Juni eller Juli 1888, omtrent 1 Maaned før Tiltaltes Hustru nedkom med en Datter, Tiltalte stode sin Hustru over mod en Bunke Sten og Stænger, sparke hende, slaa hende med en Pidsk og rive hendes Hænder tilblods, og med Hensyn til det Natten imellem den 16 og 17 Januar 1889 Passerede har hun forklaret, at hun vel ikke saa Tiltalte jage sin Hustru op af Sengen og ud af Stuen, hvorimod hun, der kom til, da der blev kaldt paa hende af Tiltaltes Hustru, der stod udenfor Gaarddøren med nøgne Fødder og kun iført et tyndt Skjært, som hun havde haft paa i Sengen, saa Tiltalte sætte sin Hustru udenfor Gaarden, hvorefter han lukkede Porten for hende. Endvidere har Tiltaltes Søn Hans Peder Hansen, 15 $\frac{1}{2}$ Aar gl., edelig forklaret, at Tiltalte oftere har mishandlet sin Hustru ved at slaa hende, efter hvad han har set, dog kun med Hænderne, og ikke i Hovedet samt ved om Natten at jage hende op af Sengen og ud af Huset, engang saagodtsom upaaklædt. Naar hans Moder saaledes blev jaget ud om Natten, har hun enten maattet tye til Naboerne eller tage Natteleje paa Høstænget eller andetsteds i Udhusene. Endelig har Tiltaltes 12 $\frac{1}{2}$ -aarige Søn Niels Lauritz Hansen forklaret, at Tiltalte oftere har slaaet Moderen med Hænderne og med en Pidsk, sparket hende samt om Natten jaget hende ud af Huset, hvorhos Tiltaltes Hustrues og Ane Margrethe Mortensens Forklaringer angaaende det en Dag i Juni eller Juli 1888 Passerede bestyrkes ved, at Tiltaltes daværende Tjenestekarl Jens Laurits Rasmussen har udsagt, at Ane Margrethe Mortensen og Tiltaltes fornævnte Søn Niels Lauritz ved Vidnets Hjemkomst fra Marken den paagjældende Dag fortalte ham, der havde set Tiltaltes Hustru løbe ned ad Vejen til Byen, at Tiltalte havde slaaet hende med en Pidsk.

Efter det Oplyste kan det ikke antages, at Tiltaltes Hustru har givet nogen Anledning til hans Adfærd imod hende, hvorimod Tiltalte ved paagjældende Lejligheder har været noget beruset, dog ikke i en saadan Grad, at det kunde have nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed. I Henhold til Foranførte maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 202, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paa- lagte Tiltalte, ligeledes bifaldes, vil denne være at stadfæste.

Nr. 227. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Hans Peder Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Kvaksalveri.

Merløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 15 Januar 1891: Tiltalte Mejerist Hans Peder Pedersen bør hensesættes til simpelt Fængsel i 14 Dage og udrede alle Sagens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor Sagfører Ohlmann og til Defensor Prokurator Christensen 12 Kr. til hver. Dommen at fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Marts 1891: Tiltalte Mejerist Hans Peder Pedersen bør til Holbæk Amts Fattigkasse bøde 200 Kr. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Gottschalck, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Bagger og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Merløse-Tudse Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Mejerist Hans Peder Pedersen, der er født den 17 Februar 1871, og som foruden at have under en mod ham ved Københavns Kriminal- og Politiret for Kvaksalveri indledet Undersøgelse i April Maaned f. A. i Mindelighed vedtaget at erlægge en Bøde af 50 Kr. — ifølge nærværende Rets

mand Niels Larsen af Oure, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 60 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tredsindstyve Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Husmand Niels Larsen af Oure aktioneret for Mishandling af sin Hustru. Ved Tiltaltes egen, med det iøvrigt Oplyste i alt Væsentligt stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkeligt godtgjort, at han under sit Samliv med sin Hustru Karen, født Henriksen, ofte, naar han har drukket Brændevin, har mishandlet hende ved at slaa hende i Ansigtet med sine Hænder, saaledes at hun undertiden er blevet blodig og har faaet Skrammer i Ansigtet, uden at hun dog har taget nogen blivende Skade deraf. Tiltaltes Hustru, der under Sagen er gaaet i Forbøn for Tiltalte, kan ej antages at have givet Tiltalte Aarsag til den af ham imod hende udøvede Færd. For det saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der er født den 9 Marts 1830 og ej forhen funden straffet eller tiltalt, være at anse efter Straffelovens § 202, jfr. tildels § 203, sammenholdt med § 23, med en Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og i Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, der har anset Tiltalte alene efter Straffelovens § 202 med samme Fængsel i 14 Dage, være at forandre.

Nr. 252. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Christian Valdemar Petersen og Hustru **Emma Emilie Cathrine Johnsen** (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 2 Juni 1891: De Tiltalte Christian Valdemar Petersen og Hustru Emma Emilie Cathrine Johnsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Petersens Hustru i 5 Gange 5 Dage og Tiltalte Petersen i 4 Gange 5 Dage, samt En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Overauditor Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt af stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod de Tiltalte Christian Valdemar Petersen og dennes Hustru Emma Emilie Cathrine Johnsen for Bedrageri anlagte Sag ere de ved de af dem afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold. Efter at de Tiltalte i Begyndelsen af Marts Maaned d. A. i „Berlingske Tidende“ havde efter foregaaende Aftale ladet indrykke et Avertissement om, at et Par unge Folk ønskede et Barn som deres eget mod en Betaling en Gang for alle, traadte Tjenestepige Marie Hansen, der i April f. A. udenfor Ægteskab havde født et Barn og ønskede dette mod Betaling anbragt hos et Par Ægtefolk uden Børn, i Underhandlinger med de Tiltalte om Antagelsen af bemeldte Barn. Ved forskellige falske Fore-

giver om, at de Tiltalte, der da havde 2 Børn i Pleje, kun havde eet saadant, og at dette til 1 Maj d. A. skulde hjem til sin Moder, samt at de Penge, der maatte blive betalt af Marie Hansen for BARNET, skulde blive satte ud til dette, formaaede de, der handlede efter fælles Plan og netop kun indgik Overenskomsten om BARNET, fordi de, der vare i Pengeforlegenhed, vilde søge paa den Maade at komme i Besiddelse af Penge, som de strax kunde anvende til egen Fordel, fornævnte Marie Hansen, der stode paa Rigtigheden af, hvad de Tiltalte saaledes havde anført, og ellers ikke vilde have overladt dem BARNET, til den 11 Marts d. A. at overdrage dem BARNET og samtidig lade dem udbetale 400 Kr., som de Tiltalte strax begyndte at bruge til egen Fordel, saa at de ved deres Anholdelse Natten mellem den 15de og 16de s. M. kun havde 41 Kr. til Rest. Som Følge af det Foranførte ville de Tiltalte, af hvilke Tiltalte Petersen er født den 15 Oktober 1863 og ikke funden tidligere straffet efter Dom, medens Tiltalte Petersens Hustru er født den 19 Marts 1859 og anset ved Rettens Dom af 6 November 1877 efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Dom afsagt i Rettens 1 Afdeling for offentlige Politisager den 20 Januar 1879 efter Straffelovens § 180, jfr. § 4 i Lov 10 April 1874, med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 12 Dage, være at anse efter Straffelovens § 257, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Petersen i 4 Gange 5 Dage og Tiltalte Petersens Hustru i 5 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 6 Oktober.

Nr. 250.

Advokat Halkier

contra

Hansine Pauls (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Grenaa Kjøbstads Extrarets Dom af 11 Februar 1891: Tiltalte Hansine Pauls bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 15 Dage samt udrede alle af Undersøgelsen og Aktioneren lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor Sagfører Hansen og Defensor Prokurator Møller med hen-

holdsvis 10 Kr. og 8 Kr.; saa bør Tiltalte og inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Sypige Caroline Christensen af Grenaa Havn betale en Erstatning af 1 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 April 1891: Tiltalte Hansine Pauls bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage samt betale i Erstatning til Sypige Caroline Christensen 1 Kr. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er hun rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, men da hun efter Dommens Afsigelse er fyldt 18 Aar, og Straffelovens § 21 som Følge heraf ikke kan komme til Anvendelse, bliver hendes Straf at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød, efter Omstændighederne i 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Hansine Pauls bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hansine Pauls, der er født den 14 Juli 1873, og som tidligere ifølge Grenaa Kjøbstads samt Nørre- og en Del af Sønder Herreds Extraretsdom af 28 Januar 1889 for Tyveri i Medfør af Straffelovens § 228, jfr. § 37, har været straffet med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med

Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun, der den 26 December f. A. var til Bal hos en Gaardejer i Bredstrup, har om Aftenen ved sin Bortgang tilegnet sig et Sypige Caroline Christensen tilhørende sort Isgarns Tørklæde, der henlaa paa et Bord i Bryggerset, paa hvilket ogsaa en Del af de andre Gjæster havde deres Tøj liggende, og som efter Tiltaltes Forklaring hang fast i en Hægte i en hende tilhørende gammel Kjole, der havde henligget sammesteds, og som hun, forinden hun gik hjem, iførte sig istedetfor den, hvori hun havde dandset. Da bemeldte Sypige, der havde Tiltalte mistænkt for at have tilvendt sig Tørklædet, Dagen efter henvendte sig til hende angaaende dette, benægtede Tiltalte at være i Besiddelse af dette, som hun derefter solgte for 50 Øre til en Marskandiserske, der senere har afhændet det videre, og det er ikke bragt tilstede under Sagen. Caroline Christensen har ansat Værdien af Tørklædet, som hun, omtrent et Aar forinden det blev frastjaalet hende, havde købt for 1 Kr. 75 Øre, til 1 Kr., hvilket Beløb hun har paastaet sig tilkjendt i Erstatning hos Tiltalte, der ikke har fundet noget at erindre mod den nedlagte Erstatningspaastand, men Bestjaalne har forøvrigt erklæret, at hun, forsaavidt det beroer paa hende, ikke ønsker Tiltalte straffet. For dette sit Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, hvorhos hun vil have at betale i Erstatning til Sypige Caroline Christensen 1 Kr.

Onsdagen den 7 Oktober.

Nr. 224.

Advokat Nellesmann

contra

Niels William Hegelund (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning af 6 Marts 1869 samt Regulativ af 15 Oktober 1868 for Pantelaanere i Kjøbenhavn, jfr. Lov om Pantelaanere af 21 Juni 1867.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 Marts 1891: Tiltalte Niels William Hegelund bær bøde til Kjø-

benhavns Kommunes Kasse 20 Kr. og til Statskassen 200 Kr. Saa udreder han og Sagens Omkostninger. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 14 Maj d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, ogsaa forsaavidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Regulativ af 15 Oktober 1868 for Pantelaanere i Kjøbenhavn, jfr. Lov om Pantelaanere af 21 Juni 1867, uanset at denne Del af Sagen maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Da der ikke findes tilstækkelig Føje til at antage, at den nævnte Lovs Bestemmelser om Udlaan mod »haandfaaet Løsøre pant« omfatte Laan mod Pant i Fordringer efter Lotterisedler, imod hvilket det ogsaa taler, at man ved Affattelsen af Bestemmelserne i det ovenmeldte Regulativ efter disses Indhold ikke kan have havt saadanne Laan for Øje, vil der ikke kunne paalægges Tiltalte noget Ansvar under denne Del af Sagen.

Derimod maa det i Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde billiges, at Tiltalte er anset efter Lov om Klasselotteriets Ordning af 6 Marts 1869 § 3, ligesom den ham herefter idømte Bøde findes passende.

Thi kjendes for Ret:

Niels William Hegelund bør til Statskassen bøde to Hundrede Kroner, men iøvrigt for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Asmussen for Høiesteret, 50 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Niels William Hegelund, der er født den 29 September 1837 og under en mod ham ved Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager i Aaret 1884 for Overtrædelse af Lov om Pantelaanere af 21 Juni 1867 anlagt Sag har ved-

taget at bøde 10 Kr. til Rettens Fattigkasse, men iøvrigt ikke er funden forhen straffet, for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning af 6 Marts 1869 og af Regulativ for Pantelaanere i Kjøbenhavn af 15 Oktober 1868, jfr. Lov om Pantelaanere af 21 Juni 1867, og ere Sagens Omstændigheder ifølge den af Tiltalte afgivne Forklaring og det iøvrigt Oplyste følgende: Fra Aaret 1879 og indtil nærværende Sags Begyndelse i November f. A. har Tiltalte, der under 24 Juni 1878 har erhvervet Bevilling til her i Staden at drive Forretning som Pantelaaner, saa godt som udelukkende ernæret sig ved heri Staden i større Omfang at give Laan mod haandfaaet Pant i Klasselotterisedler, saaledes at Laanene ere blevne ydede for en Tid af indtil 2 Dage før den paafølgende af bemeldte Lotteries Trækninger, der indtræffe en Gang hver Maaned, og med den Bestemmelse, at saafremt vedkommende Laantager ikke inden den fastsatte Frist har indløst Pantet ved at tilbagebetale Laanesummen og erlægge den stipulerede Rente, er hans Ret til at erholde Sedlen tilbage fortabt, og denne Tiltaltes Ejendom. Ved Laanenes Stiftelse har Tiltalte overleveret Laantagerne skriftlige Beviser, der ikkun have indeholdt Laanenes Numre, disses Størrelse og Indløsningsdagene for dem samt paa Bagsiden Tiltaltes Navn og Adresse. Saafremt Laantagerne ikke have indløst de pantsatte Lotterisedler forinden den Trækning, til hvilken de vare gjældende, har Tiltalte for egen Regning fornyet Sedlerne til den paafølgende Trækning og saa fremdeles, og har Indløsningsdagen af Sedlerne, trods den ovennævnte ved Stiftelsen af Laanene truffne Bestemmelse, stedse staaet Laantagerne aaben, mod at de betalte Laanesummerne, de paaløbne Renter og de af Tiltalte for Fornyelsen af Sedlerne betalte Beløb, indtil Lotteriets 6te Trækning. Vare Sedlerne ikke indløste til dette Tidspunkt, har Tiltalte efter Falbydelse i Aviserne solgt Sedlerne til nye indtrædende Spillere for en Pris lavere end den, Spillerne havde maattet betale i Kjøbelodspris hos Klasselotteriet, men i Almindelighed højere end den af Tiltalte i Fornyelse betalte, og har han i Reglen derved haft Avance, idet han ved Salget ikke blot har indvundet de af ham ydede Laanesummer og de paaløbne Renter af disse, men haft yderligere Fortjeneste. Da Tiltalte ved sit ommeldte Forhold findes dels at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Bestemmelserne i Regulativ for Pantelaanere i Kjøbenhavn af 15 Oktober 1868 §§ 1 og 2 og i Reglement angaaende Pantelaanernes Bøger og Laanebeviser i Kjøbenhavn af 3 December 1868 § 4, jfr. Tillæg til samme af 1 Februar 1872 § 1, dels at have drevet Handelsforretning med Klasselotteriets Lodsedler, vil han være at anse efter Lov om Pantelaanere af 21 Juni 1867 § 7, 2det Stykke, og efter Lov om Klasselotteriets Ordning af 6 Marts 1869 § 3, efter Omstændighederne henholdsvis med en

Forligsklagens Dato den 29 December 1888 og derefter 6 % aarlig, som Indstævnte ifølge Kontokurant skal skyldes Slagtermester Andreas Trebbin, af hvem Citanten under 16 December 1888 har erholdt Transport paa Fordringen. Denne hidrører fra et Handelsmellemværende mellem Indstævnte og nævnte Trebbin, hvilket efter Citantens Fremstilling bestod deri, at Trebbin indtil 1877 fra Indstævntes Forretning i Aarhus modtog Tarme og andre Biprodukter fra Slagtning og sendte Indstævnte Kontanter til Dækning heraf dels til Brug i hans Forretning, hvorhos han, der er Indstævntes Morbroder, endvidere, udenfor hvad der vedkom Forretningen, gjorde forskellige Udlæg for Indstævnte, og forstrakte ham med mindre Beløb til personligt Forbrug. Medens Indstævnte i sidstnævnte Henseende har indrømmet Kontokurants Rigtighed og erkjendt sig pligtig at betale de herfra hidrørende Beløb af ialt 92 Kr., har han iøvrigt paastaet sig frifunden, idet han har anført, at han ingensinde har drevet selvstændig Forretning i Aarhus, men kun opholdt sig sammesteds som Trebbins antagne Opkøber, og at han er vis paa at have sendt Varer til lige saa stor Værdi, som de ham tilsendte Beløb udgjøre. Denne Indstævntes Fremstilling stemmer imidlertid ikke med det iøvrigt Oplyste, thi ligesom det af hans under Sagen fremlagte Regnskabsbog fremgaar, at han har staaet i Handelsforbindelse med flere Andre, uden at hans Mellemværende med disse har vedkommet Trebbin, saaledes fremgaar det endvidere, at han ikke for de Trebbin sendte Varer har anført nogen Indkjøbspris, hvilket han, hvis han havde været hans Opkøber, ikke kunde undlade. At Indstævnte førte selvstændig Forretning, er desuden bestyrket ikke blot ved et af Citanten ført Vidnes Udsagn, men særlig derved, at Indstævnte, hvis han havde været Bestyrer af en Forretning for Trebbin, maatte have havt Krav paa et Vederlag enten fast Løn eller Provision, men herom har der — efter hvad der er in confesso — ikke været Tale, ligesom han heller ikke her under Sagen har opstillet nogen Fordring i saa Henseende; hertil kommer endnu, at han ved Udgangen af 1876 selv i Trebbins Regnskabsbog opgjorde sin Konto uden Bemærkning om den Skyld, han derefter vilde staa i til Trebbin, og at han i Skrivelse af 31 December 1879 til Trebbin forlangte en Opgjørelse af, hvor meget han skyldte ham, med Tilføjende, at han haabede fra Juni Termin 1880 at kunne begynde at afdrage Gjælden, som han derhos var villig til at forrente, hvis Trebbin ønskede saadant. Som Følge heraf vil Indstævnte, hvis øvrige Indsigelser mod Opgjørelsens Rigtighed dels som ubeviste dels som savnende den fornødne Bestemthed ikke kunne tages i Betragtning, naar undtages, at han har paavist en Regnefejl af 2 Kr. — hvormed Fordringen derfor vil være at nedsætte — være iøvrigt at dømme efter Paastanden, dog at Renten først vil kunne beregnes fra

Forligsklagens Dato og med 5 0/0 aarlig. Processens Omkostninger, som hver af Parterne have paastaet sig tilkjenndt, ville efter Omstændighederne være at ophæve. Der vil være at forelægge Overretssagfører Lauridsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 18 Marts f. A. og 19 Maj d. A. fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 296.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Lauritz Hansen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri, Falsk, ulovlig Omgang med Hittegods samt Løsgænger og Betleri.

Ribe Herreds Extrarets Dom af 22 Juni 1891: Arrestanten Hans Lauritz Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor Sagfører Terkildsen 25 Kr. og til Defensor Prokurator Bøggild 15 Kr. I Erstatning betaler Arrestanten til Træskommand Hans Jensen Rosenlund paa Vejen Vestermark 4 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Juli 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Hastrup, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiestorets Dom.

Med Bemærkning, at det af Tiltalte udviste Forhold ved Udfærdigelsen af en Vandrebog findes at maatte paadrage ham Straf i Henhold til Straffelovens § 275, jfr. §§ 270, 271 og 46, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten, Slagtersvend Hans Laurits Hansen, der er født i Aaret 1859, og som, foruden at han i 1874, altsaa forinden sit fyldte attende Aar, to Gange har været straffet for Tyveri, første Gang i Forbindelse med Bedrageri og sidste Gang med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, tidligere har været straffet to Gange for Tyveri og syv Gange for Bedrageri samt gjentagne Gange for Betleri, tildels i Forbindelse med Løsgænger, Forsøg paa Falsk og Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828, nemlig ifølge Odense Kjøbstads Extraretsdom af 14 April 1880 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Vedelsborg Birks Extraretsdom af 13 Marts 1882 efter samme Lovs § 251 og dens Analogi samt for Betleri med Fængsel af samme Art i 4 Gange 5 Dage, ifølge Overrettens Dom af 14 Januar 1884 efter Straffelovens §§ 228, 251 og 253 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge Odense Kjøbstads Extraretsdom af 6 Januar 1887 efter samme Lovs § 230, 1ste Led, § 251, jfr. tildels § 46 og § 253, samt for Betleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ifølge Skads Herreds Extraretsdom af 7 September 1888 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, cfr. § 5, og Straffelovens §§ 251, 270, 271, cfr. §§ 275 og 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Odense Herreds Extraretsdom af 24 December 1888 efter Straffelovens § 253 samt for Løsgænger og Betleri med Fængsel af nysanførte Art i 4 Gange 5 Dage og ifølge Gjærding og Malt Herreders Extraretsdom af 25 August f. A. efter Straffelovens § 251, Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frdn. 10 December 1828 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, — tiltales under denne Sag for at have gjort sig skyldig i Tyveri, Bedrageri, Falsk, ulovlig Omgang med Hittegods samt Løsgænger og Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han har begaaet følgende Tyverier:

Da han noget før sidste Jul havde tilbragt en Nat i Gred-

stedbro Kro, tilvendte han sig fra en Frakke, som beroede i det af ham afbenyttede Værelse, ifølge hans Forklaring paa en Stol, et Tjenestekarl Lauge Laugesen tilhørende Pengebeløb af 30 Kr., og under et Ophold noget efter paa ca. 8 Dage i Trasborg Kro stjal han 3 Kr., der laa i en Tændstikæske i en uaflaaset Skuffe i Skjænkestuen og tilhørte Kromanden. Under et 2 Dages Ophold hos Gaardejer Anders Rishøi paa Heinsvig Mark i afvigte Marts Maaned tilvendte han sig to Par halvskaftede Fedtlædersstøvler og et Par Træskostøvleskafter, der hængte i Bryggerst ved Siden af et Kammer, hvor han havde overnattet, af hvilke Gjenstande han solgte Skafterne, af Værdi 2 Kr., for 1 Kr. og det ene Par Støvler, hvis Værdi ikke er bleven oplyst, for 2 Kr. samt bortbyttede det andet Par Støvler, af Værdi 6 Kr., for en Pipe og noget Mad. De saaledes stjaalne Gjenstande ere under Sagen bragte tilstede og udleverede Bestjaalne. Efter i nogle Nætter at have, med Tilladelse, havt Nattely hos Gaardbestyrer Jens Mathiasen paa Risbøl Mark, gik Arrestanten sent om Aftenen afvigte 31 Marts, uden at have bedt om Tilladelse dertil — efter hans Forklaring, fordi han ikke vilde vække Folkene, da det var silde — ind i det samme Kammer, hvor han havde tilbragt de foregaaende Nætter, og som var uaflaaset, og da han næste Morgen, inden Nogen i Gaarden var staaet op, gik sin Vej, medtog han en Mathiasen tilhørende Frakke, der havde henligget paa en Seng i Kammeret, hvilken Frakke han derpaa solgte for 3 Kr. 25 Øre. Frakken, som Ejeren har ansat til en Værdi af 8 Kr., havde Kjøberens ladet opsprætte, men Stykkerne af den ere bragte tilstede under Sagen og, efter at være vurderede til 5 Kr., udleverede Bestjaalne. Da Arrestanten, som det maa antages den 6 April sidstleden, opholdt sig hos Smed Mikkel Christensen Schmidt paa Stenderup Mark, tilvendte han sig af en uaflaaset Skuffe i en Kommode, der henstod i Dagligstuen, 2 Schmidts Hustru tilhørende Silketørklæder, som han derpaa solgte, og som, efter at være bragte tilstede under Sagen og vurderede til 4 Kr., ere udleverede til Ejerinden. Afvigte 26 April havde Arrestanten af Boelsmand Christian Jørgensen paa Gamst Mark faaet Lov til at tilbringe Natten i hans Bolig og til at dække sig med bl. A. erholdt en Jørgensen tilhørende gammel Overfrakke, hvilken Arrestanten, da han om Natten, efter sin Forklaring fordi han frøs, stod op og forlod Stedet gennem et Vindue, tog med sig og solgte for 1½ Kr. Overfrakken er under Sagen bragt tilstede samt vurderet til 2 Kr. og derefter udleveret Bestjaalne.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i efternævnte Bedragerier: Da han noget efter sidste Nytaar, ligesom et Par Gange tidligere, havde logeret en Nat hos Blikkenslager Christen Christensen Just ved Brørup Station og for denne skulde gaa op til Stationen og hente en Pot Pe-

troleum samt en Flaske Brændevin, hvortil Just medgav ham 46 Øre foruden en Blikkande og en Flaske, hvorhos Just, til Brug paa Turen, laante ham en Overfrakke, afleverede Arrestanten vel Kanden og Flasken hos Kjøbmanden, men absenterede sig med Pengene og Frakken, hvilken han bortbyttede for en anden Frakke og en Tabakspibe og derefter solgte den tilbyttede Frakke for 4 Kr. Den Just fravendte Frakke er bragt tilstede under Sagen og udleveret ham, efter at være vurderet til 10 Kr. Efter at der, under Arrestantens Besøg hos Arbejdsmand Peter Schrøder paa Fouslet Mark den 19 og 20 Marts sidstl., havde været Tale om en Schrøder tilhørende Rottehund, som denne i Samtalens Løb sagde, var 8 Kr. værd, fremkom Arrestanten sidstnævnte Dag, efter at han havde været ude, og medens Schrøder var paa Arbejde, for dennes Hustru med det løgnagtige Foregivende, at han under sin Fraværelse havde talt med Schrøder og faaet hans Tilladelse til at sælge Hunden, og da han som Følge heraf fik Hunden udleveret af Konen tilligemed en Snor til at føre den i, trak han bort med den og solgte den næste Dag for 2 Kr. Hunden er under Sagen vurderet til 4 Kr. og maa antages atter at være kommen i Ejerens Besiddelse. I Slutningen af afvigte Marts Maaned opholdt Arrestanten sig hos Træskomand Hans Jensen Rosenlund paa Vejen Vestermark for at kløve Brænde og paatog sig da at tage til Askov for at hente noget Kjød til Rosenlund, der medgav ham 2 Kr. til at betale Kjødet med og til Brug paa Rejsen laante ham en Vadmelseoverfrakke, et Par dobbelte, uldne Fingerhandsker og en Tobakspibe. Arrestanten røgtede imidlertid ikke Ærindet, men fjernede sig med Pengene og de laante Gjenstande, af hvilke han solgte Frakken for 1½ Kr. eller lidt mere og Piben for 50 Øre, medens han vil have tabt Handskerne. Frakken er bragt tilstede under Sagen og, efter at være vurderet til 1½ Kr., udleveret Rosenlund, der forsaavidt har frafaldet Krav paa videre Erstatning, hvorimod han har paastaaet sig tilkjendt Erstatning hos Arrestanten for de ham fravendte 2 Kr. samt Piben og Handskerne, der efter hans af Arrestanten godkjendte Forklaring kunde have en Værdi af henholdsvis 1½ og 1 Kr.

Afset fra hvad nys er anført, er der under Sagen ikke Spørgsmaal om Erstatning til dem, Arrestanten har bestjaalet og besveget.

Sigtelsen mod Arrestanten for Falsk angaar hans Forhold med en i hans Besiddelse forefunden Vandrebog, hvorom han har forklaret, at han — i den Hensigt at benytte Bogen paa en Rejse i Slesvig eller Tydskland, hvad han imidlertid maa antages ikke at have gjort, ligesom der Intet er oplyst om, at han overhovedet har gjort Brug af Bogen — har kjøbt den hos en Boghandler i Ribe og, som det fremgaar af den under Sagen fremlagte Bog, i de Rubrikker paa sammes tre første Sider samt paa

6te Side, der ved Vandrebøgers Udstedelse udfyldes af Politiværigheden — paa en i Henseende til Retskrivning og Haandskrift mangelfuld Maade — gjort forskjellige Antegninger, der gave Bogen Udseende af at gjælde en Slagtersvend Laurits Kolte og at være udstedt af „Herredsfogden for Skjern“, som det hedder i Overskriften paa tredie Side, hvorhos han har ladet bemeldte Kolte, som han kjender, sætte sit Navn i den til Boghaverens egenhændig skrevne fulde Navn bestemte Rubrik og selv givet Bogens 3die og 6te Side Underskriften „Skjern, den 10 Marts 1891“ og derunder sat sit eget Navn.

Det er endvidere ved Arrestantens egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, der efter Udstaaelsen af den sidste ham overgaaede Straf var bleven hjemsendt til sin Forsørgelseskommune i Fyen og anbragt paa Tvangsarbejdsanstalten i Odense, men den 1 November f. A. løslodes derfra med et Pengebeløb af 12 Kr., derefter har, afset fra et kort Ophold i Slesvig, drevet om i Jylland, ad Østkysten op til Frederikshavn og nedad Vestkysten, indtil han den 30 April sidstleden er bleven anholdt i Store Andst, og at han i hele denne Tid ikke har havt Arbejde, som han dog undertiden vil have søgt, medens han var bange for at paatage sig fast Arbejde, da han vidste, at han var efterlyst, og som Følge heraf har betlet paa mange Steder.

Endelig har Arrestanten vedgaaet, at en under Sagen tilstedebragt Tobakspibe, som han havde foræret ovennævnte Christian Jørgensen, af ham er funden paa Landevejen, og vel er Straffelovens § 247, hvorunder dette Forhold vil være at henføre, ikke citeret i Underretsdommen, der alene er appelleret efter Domfældtes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, men efter Dommens Indhold kan der dog ikke være nogen Tvivl om, at det har været Mening at dømme ham derfor.

For sit omhandlede Forhold, der, forsaavidt angaar Udfærdigelsen af den ovennævnte Vandrebog, maa anses at indeholde en Overtrædelse af Straffelovens § 107, vil Arrestanten være at anse, dels efter bemeldte §, dels efter Straffelovens § 231, 1ste Led, samt §§ 247, 251 og 253, dels endelig efter Lov 3 Marts 1860 § 5, cfr. §§ 1 og 3, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 290.

Advokat Klubien

contra

Peter Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 30 Maj 1891: Arrestanten Peter Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da det af de Høiesteret forelagte, efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger fremgaar, at Tiltalte lider af en Sindssygdum, som udelukker Tilregnelighed, og som maa antages allerede at have været tilstede, dengang han begik de i Dommen ommeldte to Tyverier, vil der være at tillægge ham Frifindelse for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Peter Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Advokaterne Klubien og Hindenburg for Høiesteret, 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Da Arrestanten Peter Hansen, der er født den 28 Marts 1864 og anset ved Rettens Dom af 4 August 1883 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 8 Juli 1884 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 8 November s. A. dels efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Led, det sidste tildels sammenholdt med § 46, dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter § 230, 1ste Led, lempet Tillægsstraf

med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 14 Maj 1886 efter Straffelovens § 232 med lige Arbejde i 2 Aar samt ved Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 23 August 1888 efter Straffelovens § 232 og Lov 3 Marts 1860 § 2 med lige Arbejde i 4 Aar, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have i April d. A. i 2 forskellige Uhrmagerbutiker her i Staden — hvor han vil have indfundet sig for at handle — stjaalet 2 til ialt 43 Kr. vurderede Uhre, som vare lagte frem, for at han kunde se paa dem, vil han være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Torsdagen den 8 Oktober.

Nr. 179. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Peder Christensen, kaldet **Bjerregaard** (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 14 November 1890: Tiltalte Peder Christensen, kaldet Bjerregaard, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Sagens Omkostninger bør han udrede, derunder i Salær til Aktor Prokurator Seidelin og Defensor Sagfører Møhl 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Januar 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte ligeoverfor Husmand Thomas Sørensen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes, efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder, ikke at

kunne tilregnes Tiltalte som Falsk eller iøvrigt at kunne paadrage ham Strafansvar. Derimod maa det Resultat, hvortil Dommen er kommet i Henseende til de øvrige Tiltalte paasigtede Forhold, i Henhold til de derfor anførte Grunde billiges, og da det findes at maatte have sit Forblivende ved den idømte Straf, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Klubien 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Peder Christensen, kaldet Bjerregaard, for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

1. Efter at der fra Arbejdsmand Jørgen Hansen af Hørup Skov var fremkommet Anmeldelse om, at han Natten mellem den 7 og 8 Juni f. A. havde mistet sin Pengepung, hvori der fandtes 1 Tikroneseddel, 6 Kr. i Sølv og nogle Smaapenge, samt at han antog, at Tiltalte havde frataget ham den, er det under en derefter indledet kriminel Undersøgelse oplyst, at Tiltalte, hos hvem ovennævnte Jørgen Hansen den 7 Juni var paa Arbejde, den nævnte Dag fra Kl. 3 à 4 om Eftermiddagen gav sig til at drikke Brændevin med denne, først i Tiltaltes Gaard i Hørup, derefter i en til Tiltaltes Gaard hørende Skovlod og senere hen paa Aftenen først i Jørgen Hansens Hjem og derefter hos en i samme Hus som denne boende Stenstryger Laurs Sørensen. Medens de drak hos denne sidste, kom Jørgen Hansen, der var stærkt beruset, til at rive et Glas ned paa Gulvet, i hvilken Anledning han tog sin Pung op af Lommen for at betale Glasset, men da Laurs Sørensen ikke vilde have Penge for Glasset, stak han den igjen i Lommen, efter at Tiltalte havde bemærket, at han kunde putte sin Pung i Lommen igjen, da der ikke var Nogen, der vilde have Penge af ham. Henved Midnatstid forlod Tiltalte og Jørgen Hansen Laurs Sørensens Bopæl, og efter at de vare komne til et Dige ved Tiltaltes Mark, lagde de sig der til at sove, men Tiltalte rejste sig ca. $\frac{1}{2}$ Time efter for at gaa hjem og har forklaret, at Jørgen Hansen da var vaagen, hvorimod Jørgen Hansen har forklaret, at han strax faldt isøvn og først vaagnede, da hans Hustru, der var gaaet ud for at søge ham op, Kl. 3 om Morgenen vækkede ham og fik ham hjem.

Jørgen Hansens Hustru har derhos forklaret, at hun, da hun bukkede sig for at tage Mandens Hue, der laa paa Jorden, op, saa et Ørestykke ligge ved Siden af ham, og at hun, da hun kom hjem, følte i hans Benklædelommer efter Pungen, men at denne var borte og forgjæves er blevet eftersøgt. Saavel Jørgen Hansen som dennes Hustru har derefter, forinden der gjordes Anmeldelse, henvendt sig til Tiltalte, der imidlertid nægtede at have taget Pungen, hvilken Benægtelse han under den indledede kriminelle Undersøgelse vedblivende har fastholdt.

2. Da Vejmand Jens Jensen Riis af Ødsted den 2 April f. A. tilligemed sin Svigersøn Hans Clausen og Gaardejer Niels Pagh var taget til Vejle, hvor han fik udbetalt et Beløb af 52 Kr., han havde tilgode hos Vejvæsenet, traf han i et Beværtningslokale Tiltalte, med hvem han derefter gik omkring og drak Kaffe og Punsch i forskellige Beværtninger, saa at han, da Niels Pagh og Svigersønnen om Aftenen fandt ham og Tiltalte hos en Værtshusholder i Torvegade, var stærkt beruset. Ifølge det Oplyste tog Riis, da han det sidstnævnte Sted skulde betale for de nydte Drikkevarer, sin Pung op af Lommen og betalte disse, hvorefter Pagh, da Riis stod og famlede med Pungen og havde ondt ved at sætte en Gummirem om denne, hjalp ham dermed og derefter gav ham Pungen med Paalæg om at putte den i Lommen, hvilket Riis ogsaa gjorde. Da saavel Riis som dennes Svigersøn vare berusede, anmodede Pagh Tiltalte om at hjælpe ham med at faa disse bragte hen til en i Vejle boende Gjæstgiver, hvor bemeldte Pags Vogn stod, og Tiltalte, der erklærede sig villig hertil, gik derpaa afsted med Riis, medens Niels Pagh hjalp Svigersønnen. Undervejs forlangte Riis at komme ind i en Port for at forrette et naturligt Ærinde, og Tiltalte gik da med ham ind i en Port, hvor Pagh, der bemærkede, at Riis og Tiltalte ikke fulgte efter, og derfor gik tilbage for at se efter dem, traf dem, idet Riis var ifærd med at lade sit Vand, medens Tiltalte holdt paa ham. Tiltalte, der ytrede, at han var fuld, vilde nu forlade Riis, men lod sig dog af Pagh bevæge til at følge Riis til det Gjæstgiversted, hvor Vognen stod. Da han kom til dettes Port, sagde han pludselig Godnat og gik. Da Pagh frygtede, at Tiltalte skulde have skilt Riis af med hans Penge, gav han sig nder paa Gaden til at føle udvendig paa Riis's højre Lomme, og da han ikke kunde føle Pungen i denne, sagde han det til Riis, der stak Haanden ned i Lommen og bekræftede, at hans Pung var borte. Tiltalte har imidlertid nægtet at vide nogen Besked om Pungen og Pengene og har under Sagen vedblivende benægtet at have stjaalet denne.

3. Da Husmand Anders Christian Høxholt i Eftersommeren 1883 købte en Ejendom og til Berigtigelse af Kjøbesummen bl. A. skulde benytte et Beløb af 369 Kr. 66 Øre, som hans daværende Forlovede og senere Hustru, Ane Cathrine Sørensen,

havde indestaaende i Landbosparekassen i Vejle, bemyndigede bemeldte Ane Cathrine Sørensens Fader, der da var syg, Tiltalte til at følge med Datteren til Vejle for at hæve Pengene. Ifølge det Oplyste hævdede Tiltalte derefter den 6 Oktober s. A. det nævnte Pengebeløb og anvendte det, uden Ane Cathrine Sørensens Vidende og Villie, til eget Brug. Da Høxholt imidlertid trængte paa for at faa Pengene, ordnedes Sagen, saaledes at Høxholt udstedte en Vexel paa 800 Kr., der endosseredes af Tiltalte og en Kjøbmand i Vejle, og som derefter diskonteredes i Vejle Bank, og af det derved erholdte Beløb blev Høxholdt fyldestgjort for det ovennævnte af Tiltalte forbrugte Pengebeløb. Ifølge det Oplyste blev den ommeldte Vexel senere omsat fra Vejle Bank til Landmandsbankens Vejle-Afdeling, og den er ifølge det Oplyste fuldt indfriet. Høxholt har derhos under Forhørerne afgivet en Erklæring om, at det omhandlede Mellemværende mellem ham og Tiltalte er fuldstændig ordnet, og at han ikke i den Anledning har noget at fordre af denne.

4. Efter at Tiltalte den 14 Juni 1880 var blevet beskikket til Kurator for den dengang mindreaarige Jørgen Christian Andersen, der, efter hvad der under nærværende Sag er oplyst, kun er i Besiddelse af yderst ringe Aandsevner og derfor erklæret for umyndig under Værgemaal af Sognefoged O. C. Olesen, kom han bl. A. i Besiddelse af en Jørgen Christian Andersen tilhørende, af hans Fader Anders Peder Christensen den 24 Juni 1880 udstedt Panteobligation, stor 450 Kr., der var prioriteret i Matr. Nr. 2 a m. fl. i Grarup Brande Sogn. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, efter at han havde opsagt den nævnte Opligation til Udbetaling — hvortil, efter hans Opgivende, Anledningen var den, at nogle Renter vare udeblevne — samt overgivet den til en Sagfører i Vejle til Indfrielse, i Juni Termin 1885 har erholdt Obligationens Paalydende tilligemed Renter, 9 Kr., udbetalt paa bemeldte Sagførers Kontor, efter at han — der paa Sagførerens Kontor havde faaet Obligationen udlevet forsynet med en den 17 Juni 1885 dateret, ikke underskrevet Paategning, hvorved Obligationen kvitteredes til Udsettelse af Pantebogen, idet det tilkjendegaves ham, at han maatte skaffe denne Paategning underskrevet af Kreditor, Jørgen Christian Andersen med Kurator, forinden han kunde faa Obligationens Paalydende udbetalt — havde taget Dokumentet med sig hjem og der uden Jørgen Christian Andersens Vidende og Villie underskrevet den nævnte Paategning med Jørgen Christian Andersens fulde Navn samt, i sin Egenskab af Kurator, med sit eget Navn, og at han derefter har forbrugt Pengene til egen Fordel. Tiltalte — der under Forhørerne ikke har villet nægte, at Grunden til, at han foretog de ovennævnte Skridt for at faa Obligationen indfriet, var den, at han vilde

hæve dens Paalydende med Renter til sit eget Brug — har til sin Undskyldning i saa Henseende anført, at han havde havt et Tilgodehavende hos Jørgen Christian Andersens Fader, som han paa Skiftet efter denne og hans efterlevende Hustru havde maattet nedsætte til dets halve Beløb, og som Grund til, at han uden Jørgen Christian Andersens Vidende og Villie skrev dennes Navn under fornævnte Paategning, har han anført, at han vidste, at Jørgen Christian Andersen ikke selv kunde skrive sit Navn, og at han, hvis Jørgen Christian Andersen havde været tilstede, let kunde have faaet dennes Samtykke til at underskrive med hans Navn. Han har derhos erklæret, at det stedse har været hans Hensigt at tilbagebetale Jørgen Christian Andersen Beløbet, i hvilken Henseende det er oplyst, at han dels under 26 Januar 1889 har udstedt et Gjældsbevis paa 300 Kr. til denne, dels til dennes Svoger har afhændet en Vogn, for hvilken Kjøbesummen skulde erlægges til Jørgen Christian Andersen, og ifølge det Oplyste har Tiltalte under nærværende Sag, forinden Sagens Paadømmelse i 1ste Instants, fyldestgjort Jørgen Christian Andersen for det ham tilkommende Beløb.

5. Det maa derhos ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at han den 24 April 1886 i Jelling Sparekasse erholdt et Laan paa 150 Kr. i Henhold til et af ham udstedt Gjældsbevis, for at opnaa dette Laan, har bevæget Husmand Thomas Sørensens, som det maa antages, dengang 15-aarige Datter, Ane Thomsen, der da tjente hos ham, til at underskrive dette med hendes Faders Navn som Kautionist. Ifølge det Oplyste trykkede Pigen sig ved at underskrive Faderens Navn, men da Tiltalte udtalte, at hun godt kunde underskrive, da han havde talt med hendes Fader samme Dag, gjorde hun dette uden at faa at vide, hvad det var, hun underskrev, hvilket hun først senere, da hun havde lagt Mærke til, hvor Tiltalte lagde det Papir, hun havde underskrevet, skaffede sig Lejlighed til at se. Tiltalte har forklaret, at Grunden til, at han fik Ane Thomsen til at underskrive, var den, at han den nævnte Dag var kommet saa sent paa Færde med at ordne Laanet, at der ikke var Tid til at henvende sig til Thomas Sørensen personlig, og at han efter det Forhold, hvori han stod til denne med Hensyn til Kautionsforpligtelser, antog, at han nok turde bevæge Ane til at underskrive hendes Faders Navn. Ifølge det Oplyste havde Tiltalte virkelig samme Dag talt med Thomas Sørensen, men uden at tale til denne om, hvorvidt han vilde underskrive som Kautionist paa det ommeldte Gjældsbevis, og Dagen efter meddelte Tiltalte Thomas Sørensen, at han havde bevæget dennes Datter til at underskrive hans Navn paa Gjældsbeviset, hvortil denne ytrede, at det ikke havde saa meget at betyde, naar Tiltalte var efterrettelig med at betale Afdragene. Thomas Sørensen har derhos erkjendt, at han, da Tiltalte oftere

har gjort ham Tjenester ved at skrive under paa lignende Kautionsbeviser, hvis denne havde anmodet ham om at underskrive, ikke vilde have nægtet det. Ifølge det Oplyste har Tiltalte paa Gjælden erlagt i Afdrag 60 Kr. og for de resterende 90 Kr. udstedt et nyt Gjældsbevis paa 90 Kr., paa hvilket Thomas Sørensen og en Trediemand underskrev som Kautionister, og ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring fra Jelling Sparekasse er Thomas Sørensen under Undersøgelsen bleven løst fra sin Forpligtelse overfor Sparekassen med Hensyn til det sidstnævnte Laan.

6. Endelig maa det paa samme Maade anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte i Maj 1887 til Kjøbmand Bjerregaard i Vejle for Penge, han skyldte denne, har pantsat en fornævnte Jørgen Christian Andersen tilhørende, af Jelling Sparekasse udstedt Sparekassebog, gl. Nr. 418, nyt Nr. 141, paa hvilken han havde indsat et Beløb af 37 Kr. 41 Øre, som han i sin Egenkab af Kurator for Jørgen Christian Andersen havde oppebaaret, som det maa antages i Renter for denne, samt at han under 8 Maj f. A. har meddelt Kjøbmand Bjerregaard Fuldmagt til at hæve det paa Bogen indestaaende Beløb, der med paaløbne Renter den 1 April f. A. udgjorde 54 Kr. 35 Øre. Ifølge Tiltaltes Forklaring havde iøvrigt Kjøbmand Bjerregaard, da han bevægede Tiltalte til at underskrive Fuldmagten af 8 Maj f. A., lovet Tiltalte ikke at hæve Beløbet, forinden han havde givet denne Underretning derom og Lejlighed til at afgjøre Gjælden med Penge, som han havde tilgode andetsteds. Den ommeldte Sparekassebog — hvis Paalydende Sparekassen paa Kjøbmand Bjerregaards Begjæring herom havde nægtet at udbetale ham, fordi Fuldmagten, efter vedkommende Bestyrelsesmedlemmers Formening, kun hjemlede ham Ret til at faa udbetalt, hvad der i Sparekassen indestod paa Tiltaltes og hans Børns Navne, medens bemeldte Bog lød paa Jørgen Christian Andersens Navn — er under Sagen tilbageleveret den for Jørgen Christian Andersen beskikkede Værge.

Medens Tiltalte efter det saaledes Foreliggende ikke kan anses overbevist om at have gjort sig skyldig i de ham paasigtede under Nr. 1 og 2 ommeldte Tyverier, samt derhos, da hans under Nr. 3 ommeldte Forhold overfor Anders Christian Høxholts Hustru er ordnet, forinden Dom i 1ste Instants overgik ham, i Medfør af Straffelovens § 254 ikke vil kunne ifalde Strafansvar for dette sit Forhold, vil han, der er født i Aaret 1848, og som ikke ses forhen at være tiltalt eller straffet, derimod for sine under Nr. 4—6 ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 268, sidste Stykke, og § 253 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Mandagen den 12 Oktober.

Nr. 86. Grosserer **H. Hartvigson** (Høgsbro)

contra

Tømremester **N. Sørensen** (Jensen),

betr. Indfrielsen af en Kautionsforpligtelse og Stadfæstelse af en Arrestforretning.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 14 Marts 1890: Den ommeldte Arrestforretning stadfæstes. Imod behørig Kvittering paa den ommeldte anerkjendte Opgjørelse bør Kontracitanten, Tømremester N. Sørensen, til Hovedcitanten, Grosserer H. Hartvigson, betale 951 Kr. 2 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 8 Juni f. A. til Betaling sker og Arrestforretningens Omkostninger med 33 Kr. 12 Øre. Hovedcitanten bør for Kontracitantens Tiltale i Kontrasagen fri at være. Saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger erstatter Kontracitanten Hovedcitanten med 15 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at der til Anerkjendelsespaategningen paa den ommeldte Opgjørelse ikke er anvendt stemplet Papir.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Juli 1890: Citanten, Tømremester N. Sørensen, bør for Tiltale af Indstævnte Grosserer H. Hartvigson, i denne Sag for Tiden fri at være. Den ovennævnte Arrestforretning ophæves. I Erstatning for Tort og Kreditspilde ved bemeldte Forretning betaler Indstævnte til Citanten et saadant Beløb, dog ikke udover 2000 Kr., som uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, tilligemed Renter 5 pCt. p. a. af dette Beløb fra den 15 Juli 1889 til Betaling sker. Sagens Omkostninger saavel for Under- som Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Som det fremgaar af den indankede Dom, har Indstævnte ikke fremsat nogen Indsigelse mod Rigtigheden af den i Dommen omhandlede Opgjørelse over de Beløb, som Sælgeren af den paagjældende Ejendom ifølge den indgaaede Kontrakts § 8 den 1 Juli 1888 skulde tilsvare Citanten som Kjøber af Ejendommen, og særlig ikke mod den her under

Sagen indtalte Del af Beløbet 951 Kr. 2 Øre. Da Indstævnte derhos ikke, som det maatte paahvile ham, har ført Bevis for nogen Omstændighed, der ganske eller tildels maatte fritage Sælgeren for at efterkomme den nævnte Forpligtelse, eller hvorefter hans eget Ansvar som Kautionist og Selvskyldner for Sælgeren skulde være bortfaldet eller indskrænket, men ikkun har paaberaabt sig, at der mellem Citanten og Sælgeren føres Proces om deres øvrige, Kontrakten vedrørende Mellemværende, findes han at maatte tilsvare Citanten det ovennævnte, forlængst forfaldne Beløb med Renter som paastaaet. Da Underrettsdommen har dette Resultat, og dens øvrige Bestemmelser tiltrædes, vil den derfor efter Citantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Transport af 11 April 1888 overdrog Grosserer S. Simonsen til Indstævnte Grosserer H. Hartvigson Retten til at erholde Udlægs-skjøde paa Ejendommen Matr. Nr. 1570 i Udenbyes Klædebo Kvarter, Nørrebrogade Nr. 223 her i Staden, bl. A. paa Vilkaar at Ejendommen samme Dag skulde tiltrædes af Kjøberen, samt at Lejen for Tiden til Tiltrædelsesdagen uden Hensyn til Forfaldstiden skulde tilfalde Overdrageren, for Tiden efter nævnte Dato Kjøberen og tilsvares denne af Sælgeren, forsaavidt den allerede var erlagt, samt at en tilsvarende Fordeling skulde finde Sted med Hensyn til samtlige af Ejendommen gaaende Skatter, Afgifter, Renter og statutmæssige Ydelser af den i Ejendommen indestaaende Prioritet til Østifternes Kreditforening, samt alle øvrige Udgifter Ejendommen vedrørende. Det hedder dernæst i Kontraktens § 8:

„Der finder Dags Dato Opgjørelse Sted af Indtægter og Udgifter vedrørende den overdragne Ejendom. Det Beløb, der derefter tilkommer Erhververen, erlægges 1 Juli d. A. og inde-

staar medundertegnede Tømrermester N. Sørensen, H. C. Ørstedsvvej Nr. 20, for Beløbets prompte Erlæggelse som Kautionist og Selvskyldner“.

I Forbindelse med, at Kjøbekontrakten blev underskrevet, fremlagdes derhos en Opgjørelse dels over det Lejebeløb, som for Tiden efter den 11 April var oppebaaret af Sælgeren og skulde betales af denne til Kjøbereren, til Beløb 212 Kr. 74 Øre, dels over Renter m. m. af Prioriteten til Kreditforeningen, for Tiden fra 1 Januar til 11 April, som ligeledes skulde tilsvares af Sælgeren, til Beløb 951 Kr. 2 Øre, og denne Opgjørelse fik saalydende Paategning:

„Beregningen af Ydelsen til Kreditforeningen anerkjendes. Iøvrigt modtages Opgjørelsen under Reservation. Skatter for sidste Kvartal f. A. betales kontant af Hr. Simonsen. Øvrige Skatter og Afgifter opgjøres efter Transporten af D. D. $1\frac{1}{4}$ 1888.

H. Hartvigson.

N. Sørensen“,

hvorimod Sælgeren ikke underskrev Opgjørelsen.

Under Paaberaabelse af, at Citanten saaledes har anerkjendt den omhandlede Opgjørelse, forsaavidt angaar Ydelsen til Kreditforeningen 951 Kr. 2 Øre, og at dette Beløb ikke er blevet betalt til den fastsatte Tid, har Indstævnte den 6 Juni f. A. ved Frederiksberg Birks Fogedret ladet foretage Arrest hos Citanten til Sikkerhed for bemeldte Beløb med Omkostninger ialt 981 Kr. 86 Øre og har derefter ved samme Birks ordinære Ret anlagt nærværende Sag, hvor hans Paastand i 1ste Instants gaar ud paa, at den foretagne Arrestforretning stadfæstes, samt at Citanten tilpligtes at betale 951 Kr. 2 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 8 Juli 1889, til Betaling sker, samt saavel Arrestens som Sagens Omkostninger skadesløst, hvorimod Citanten har paastaaet Arresten kjendt ugyldig og ophævet og sig for Tiden frifunden for Indstævntes Tiltale, samt efter udtagen Kontrastævning endvidere har paastaaet Indstævnte tilpligtet i Erstatning for Tort, Tab og Kreditspilde at betale 2000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontraklagens Dato den 15 Juli 1889 og Omkostningerne saavel i Hoved- som i Kontrasagen skadesløst. Ved den i Sagen den 14 Marts d. A. afsagte Dom blev Indstævnte i Overensstemmelse med sin Paastand frifunden i Kontrasagen, medens i Hovedsagen Indstævntes Paastand blev tagen til Følge, saaledes at Arrestforretningens Omkostninger bestemtes til 33 Kr. 12 Øre og Sagens Omkostninger til 15 Kr., og Citanten har derefter ved Stævning af 3 Maj 1890 indbragt Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine for Underretten i Hoved- og Kontrasagen fremsatte Paastande samt derhos paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst. Indstævnte har, skjøndt lovlig stævnet, ikke givet Møde her for Retten.

Der er Uenighed mellem Parterne om, hvorfor Sælgeren

ikke underskrev den ved Transportens Udfærdigelse fremlagte Opgjørelse, idet Indstævnte gjør gjældende, at det var, fordi det ansaaes for uforment, da den netop fremkom fra Sælgeren, medens Citanten gjør gjældende, at den fremkom fra ham (Citanten) og ikke blev underskrevet af Sælgeren, fordi denne ikke vilde anerkjende dens Rigtighed, men det er derimod in confesso mellem Parterne, at der for Tiden er og allerede, dengang Arresten foretoges, var Proces mellem Sælgeren og Indstævnte om denne Opgjørelses Rigtighed, og efter Proceduren under nærværende Sag maa det antages, at Sælgeren under hin Proces vel har anerkjendt Rigtigheden af den paa Opgjørelsen stedfundne Angivelse af Ydelserne til Kreditforeningen — der udgjør det Beløb, Citanten søges for under nærværende Sag — men derimod har paastaaet, at han for Tiden overhovedet ikke var pligtig at betale Indstævnte nogetsomhelst Beløb, fordi denne skal have misligholdt sin Forpligtelse efter Kontrakten

Det følger nu af Forholdets Natur, at Citantens Forpligtelse som Kautionist ikke kan træde i Kraft, forinden Hovedforpligtelsen er kommen til Existens, og da denne i nærværende Tilfælde forudsætter en Opgjørelse mellem Sælgeren og Indstævnte, som ikke endnu er anerkjendt af begge Parter, men hvorom der, som anført, føres Proces imellem dem, vil Citanten i alt Fald for Tiden ikke kunne tilpligtes i sin Egenskab af Kautionist at betale Indstævnte noget. Indstævnte har nu særlig fremhævet, at Citanten har underskrevet Opgjørelsen og derved anerkjendt dens Rigtighed for sit Vedkommende, men herved maa det bemærkes, at Citanten ifølge sin Underskrift paa den samtidig underskrevne Transport kun var Kautionist i Forholdet, og at der ikke foreligger nogensomhelst Oplysning, der kunde berettige til den Antagelse, at Citanten ved sin Underskrift paa Opgjørelsen har villet paatage sig nogen videre gaaende Forpligtelse end som Kautionist, og at han navnlig har villet renoncere paa sin Ret til at se Opgjørelsens Rigtighed anerkjendt af Hoveddebitor, Sælgeren, uden hvilken Anerkjendelse han ikke vilde kunne gjøre nogen Regresret gjældende mod denne. Citanten findes derfor for Tiden at maatte frifindes, og Arresten som Følge heraf at maatte ophæves, hvorhos Indstævnte vil være at tilpligte at betale Citanten, der ikke har godtgjort at have lidt noget Tab ved Arresten, for Tort og Kreditspilde et saadant Beløb, som uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke udover 2000 Kr., samt Renter af dette Beløb efter Paastanden, medens Sagens Omkostninger saavel for Over- som for Underretten efter Omstændighederne ville være at ophæve. Underrettsdommen vil i Overensstemmelse hermed være at forandre. For Overretten foreligger ingen Stempelovertrædelse.

heder efter det Foreliggende Følgende: Den 1 Juni f. A. om Eftermiddagen traf Tiltalte og Gaardejer Andreas Petersen af Gundsømagle Mark, der i længere Tid havde været Uvenner, tilfældigt sammen paa Førstnævntes Mark, hvor de, efter at Samtalen først havde havt en nogenlunde fredelig Karakter, begyndte at gjøre hinanden Bebrejdelser i Anledning af, at de ikke havde holdt deres Husdyr borte fra hinandens Grunde, og da nu A. Petersen i drilagtig Hensigt fortalte Tiltalte, at han Aftenen forud paa Vigens Andelsmejeriers Generalforsamling havde bragt Tiltalte — mod hvem der nogen Tid i Forvejen havde været rejst Beskyldning for ikke at have aflagt rigtigt Regnskab med Hensyn til hans Bestyrelse som Kurator af nogle Mindreaariges Midler — i Forslag til Kasserer for Foreningen, men at Medlemmerne havde betakket sig for at vælge „en Kjæltring“, svarede Tiltalte hertil, at A. Petersen var en lige saa stor „Kjæltring“ eller — som A. Petersen har forklaret — „Tyveknægt“ som han, da A. Petersen for nogle Aar siden havde banket sin Hustru paa offentlig Landevej udenfor sin Gaard. Efter den af A. Petersen afgivne Forklaring løftede denne nu, som Følge af den anførte Udtalelse af Tiltalte, sin Spadserestok, der var en poleret Træstok af en Fingers Tykkelse og med en Træknep til Haandtag, og ytrede, at Tiltalte fortjente, at han med den gav ham et Slag over Flaben, idet han — hvad han dog ikke vil kunne erindre — mulig samtidig virkelig tilføjede denne et Slag i Ansigtet med Stokken, men da Tiltalte derpaa fremtog og oplukkede sin Foldekniv, gav Petersen sig af Frygt for Overlast til at løbe; Tiltalte løb imidlertid efter ham og tilføjede ham under Forfølgelsen 3 Knivstik i Ryggen, hvorfor Petersen standsede og gav Tiltalte et Slag i Ansigtet med sin Stok, hvorhos han greb fat i ham for at hindre ham i fortsat Brug af Kniven. Desuagtet vedblev Tiltalte dog at stikke efter Petersen, idet han udtalte, at denne skulde faa sine egne Tarme at se, men det lykkedes dog Petersen at afbøde Stikkene, og da de nu under fortsat Brydning vare naaede hen til en Grøft, faldt de Begge ned i denne, hvorved Petersen kom til at ligge øverst, og idet han, der havde fat om Haandlekene paa Tiltalte, nu her mærkede, at Blodet løb ham ned ad Ryggen, udbød han, at han var saaret, og bad derfor Tiltalte om nu at holde op og følge ham hjem, hvad denne dog nægtede; de rejste sig imidlertid Begge op, hvorefter Petersen alene, med stort Besvær, gik hjem til sin ca. 1000 Alen derfra liggende Gaard, hvor han strax besvimed og blev bragt tilsengs.

I Modsætning til denne den Skadelidtes Fremstilling gaar Tiltaltes Forklaring, der, da ingen Vidner til det Passerede har kunnet fremskaffes, maa blive at lægge til Grund ved Sagens Paakjendelse, ud paa, at A. Petersen, efter at Tiltalte, som anført, havde givet ham Skjældsordet „Kjæltring“ tilbage, med Ud-

raabet: „Hvad siger Du?“ tildelte ham med den tykke Ende af sin Stok et Slag i venstre Tinding, som derved hovnede op, hvorfor Tiltalte greb fat i Petersen, der imidlertid frigjorde sig og tog Flugten. Opirret over de ham tilføjede Fornærmelser gav Tiltalte sig nu til at løbe efter Petersen, uden at han dog vil have gjort sig nogen klar Tanke om, hvad han vilde gjøre ved denne, naar han fik fat paa ham igjen. At Tiltalte under denne, forevrigt kun kortvarige Forfølgning har slaaet Petersen i Ryggen enten med den højre Haand, i hvilken han holdt sin oplukkede Kniv, dog uden at Knivsbladet var vendt mod den Flygtende, eller med den venstre Haand, med hvilken han søgte at gribe denne og tilsidst ogsaa fik fat i dennes Skulder, har Tiltalte ikke turdet benægte Muligheden af, hvorimod han bestemt har fastholdt, at han ikke paa dette Tidspunkt har stukket Petersen med Kniven, som han formener at have havt aaben i Haanden lige fra Begyndelsen af deres Møde, idet han umiddelbart forinden havde brugt den til at stikke nogle paa hans Mark staaende Tidsler op med, men som han, ifald han dog muligen senere maatte have foldet den sammen og puttet den i sin Lomme, efter det ham tildelte Slag paany maa have fremtaget og oplukket for at forsvare sig dermed mod yderligere Angreb.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 23 Oktober 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgiven af

Høiestrets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiestretsaaet 1891.

Nr. 28.

Mandagen den 12 Oktober.

Nr. 192. Høiestretssagfører Salomon

contra

Jørgen Hansen (Def. Lunn).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Efter at Tiltalte snart efter paany havde faaet Tag i Petersen, opstod der en Brydning mellem dem, under hvilken Tiltalte vil være bleven saa hidsig, at han ikke nærmere har kunnet erindre, hvad han sagde eller gjorde, og som førte til, at de Begge tumlede over en Grøft og faldt omkuld, saa at de kom til at ligge med Overkroppene ovenfor og Fødderne nede i Grøften, og medens nu Petersen, der var faldet ovenpaa Tiltalte, som laa paa Ryggen, holdt paa Sidstnævntes venstre Haand, og ligeledes, idet han søgte at give Tiltalte „Skaller“ eller Slag med sin Pande, arbejdede paa at faa fat paa hans højre Haand, hvori Tiltalte vedblivende holdt sin oplukkede Foldekniv, tilføjede Sidstnævnte Petersen 3 Stik med Kniven i Ryggen, i hvilken Henseende han har forklaret, at han alene handlede paa denne Maade for at værgе sig mod yderligere Overlast fra Petersens Side, men at det laa udenfor hans Hensigt derved at tilføje denne Saar, som kunde have blivende Følger. Da Petersen derpaa begyndte at klage sig og bad Tiltalte om at følge ham hjem, hvad denne imidlertid vægrede sig ved af Frygt for, at Petersen atter skulde yppe Strid, rejste de sig og gik hver til Sit.

Den paagjældende Kniv, der har været tilstede under Forhørene, er en almindelig, med hvidt Benskift forsynet Foldekniv med et ca. $2\frac{1}{4}$ Tomme langt og ca. $\frac{1}{3}$ Tomme bredt, spidst

tilløbende Blad. Ifølge de under Sagen fremlagte Lægeerklæringer vare de A. Petersens tilføjede 3 Stiksaar af næsten 1 Tommes Dybde; de 2 af Saarene fandtes i Højde med 11te Ribben, henholdsvis $2\frac{1}{2}$ og $3\frac{1}{2}$ Tomme tilvenstre for Midtlinien af Hvirvelsøjlen og det 3die i Højde med 1ste Lændehvirvel, tæt tilvenstre for Midtlinien; der var derhos tilføjet ham et ubetydeligt Rids i Huden. Den 5 Juni f. A. blev der af vedkommende private Læge konstateret en ved Læsionerne foranlediget Affektion af venstre Lunge, der i en af Distriktslægen den 14de s. M. afgiven Erklæring nærmere betegnes som en Betændelse af venstre Lungehinde med Vædske-Ansamling i venstre Lungesæk, hvilken Ansamling ved en fornyet Undersøgelse den 9 Juli f. A. vel endnu var tilstede, men dog i mindre Grad end tidligere, hvorfor den formentes at ville forsvinde fuldstændigt uden at medføre videre Følger i Fremtiden, hvilket ogsaa ifølge en paa Overrettens Foranledning tilvejebragt Lægeattest af 19 Januar d. A. maa antages at være sket; selve Stiksaarene vare allerede den 14 Juni saavidt helede, at der kun fandtes en 7 Millimeter lang liniebred Stribe af indtørret Blodvædske efter samme med nogen Ømhed i Saarenes Omkreds.

Skadelidte har paastaet sig tilkjendt hos Tiltalte, foruden 32 Kr. 68 Øre i Helbredelsesudgifter ifølge fremlagt Regning, endvidere Erstatning for Næringstab og Lidelse 200 Kr. eller et mindre af Retten fastsat passende Beløb, idet han har forklaret som Følge af Læsionerne at have været sengeliggende i 10—11 Dage og udygtig til Arbejde indtil den 18de eller 19de Juni f. A., medens han derpaa en Tid lang kun har kunnet deltage i lettere Arbejde, hvorfor lejet Hjælp til hans Bedrift har været nødvendig, hvorimod Tiltalte har forment, at ligesom Skadelidte ikke kan efter Sagens Omstændigheder have Krav paa Erstatning for Lidelse, saaledes kan Erstatningen for Næringstab i alt Fald ikke sættes højere end til 50 Kr.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han, der er født den 28 Maj 1838 og ikke tidligere har været straffet, være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der ved den indankede Dom findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og da bemeldte Doms Bestemmelser om Erstatning, der passende er fastsat til 100 Kr. for Næringstab foruden 32 Kr. 68 Øre i Helbredelsesudgifter, og med Hensyn til Aktionsomkostningerne, der rettelig ere paalagte Tiltalte, ligledes billiges, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 256.

Advokat Hindenburg

contra

Karen Marie Jens-Pedersen,
Arbejdsmand **Menkes** Hustru (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Frijsenborg-Faurskov Birks Extrarets Dom af 13 Maj 1891: Tiltalte Karen Marie Menke, født Jens-Pedersen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede samtlige af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor Kancelliraad Sagfører Møller med 12 Kr. og til Defensor Prokurator Friis med 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Juni 1891: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretts-sagfører Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Karen Marie Jens-Pedersen, Arbejdsmand Menkes Hustru, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun den 22 April d. A., da hun, efter at have været inde hos Sognefoged Kaudal i Gjern for at falbyde nogle Kurve, ved sin Bortgang fra Sognefogdens Gaard var, efter sin Forklaring, for at skyde Gjenvej gaaet over en bag ved Gaarden liggende Toft, hvortil Gaardens Have vender ud, har paa sin Vej forbi

denne tilegnet sig et Stykke Linned, der tilhørte en Datter af den nævnte Sognefoged og af Ejerinden var udhængt til Tørring paa det Haven omgivende Tjørnehegn. Tiltalte har særlig erkjendt, at hun, da hun tog det ommeldte Stykke Linned, der efter hendes Forklaring dengang laa paa Jorden ved Roden af Hegnet, var paa det Rene med, at det havde været lagt ud til Tørring paa dette og kun tilfældig var faldet ned derfra, og gaar hendes Forklaring iøvrigt ud paa, at hun, efter at have bragt det tagne Stykke Linned, der var mærket med et K, til sit Hjem, har udpillet Mærket for at skjule Tyveriet, og derefter selv har benyttet det. Det stjaalne Stykke Linned er bragt tilstede under Sagen og er, efter af Retsvidnerne at være vurderet til 1 Kr., medens Sognefoged Kaudal har anslaaet Værdien deraf til mindst 2 Kr. 50 Øre, udleveret til denne, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning. For sit anførte Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1858 og tidligere har været anset to Gange for Tyveri, nemlig ifølge Frijsenborg-Faurskov Birks Extraretsdomme af 19 April 1887 og 27 Februar 1889 henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og efter bemeldte Lovs § 230 med samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage — være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Tirsdagen den 13 Oktober.

Nr. 177.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Niels Christian Henriksen (Def. Shaw),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Hellum-Hindsted Herreders Politirets Dom af 30 Oktober 1890: De Tiltalte, Niels Christian Henriksen og Marturin Hansen, kaldet Holm eller Bornholm, bør til Aalborg Amts Fattigkasse bøde, Førstnævnte 400 Kr. og Sidstnævnte 100 Kr. Saa bør de Tiltalte og at udrede Sagens Omkostninger med en Halvdel hver. De idømte Bøder at udredes inden

3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Januar 1891: Tiltalte Niels Christian Henriksen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Tiltalte Marturin Hansen, kaldet Holm eller Bornholm, ikjendte Bøde til Amtsfattiggassen bør Politiretsdommen ved Magt at stande. Af Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og Hastrup, i Salær hver 15 Kr., udreder Tiltalte Hansen Halvdelen, medens den anden Halvdelen udredes af det Offentlige. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Christian Henriksens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Høiesteretssagførererne Lunn og Shaw tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Niels Christian Henriksen og Marturin Hansen, kaldet Holm eller Bornholm, for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning, og angaar Sigtelsen de Tiltaltes Forhold med Hensyn til en af dem, i et Førstnævnte tilhørende Sted ved Skjorping Jernbanestation for egen Regning dreven Beværtning med Spise- og Drikkevarer, deriblandt Brændevin, for hvilken Beværtning — som de Tiltalte ville have udøvet udelukkende som Værter for „Hellum-Hindsted m. fl. Herreders Fremskridtsforening“, Henriksen indtil 5 Marts sidstleden og Hansen i den efterfølgende Tid, indtil han, som det maa antages, i Slutningen af Oktober fratraadte den — Henriksen ifølge Hellum og Hindsted Herreders Politirets Dom af 20 August 1889, Overrettens Dom af 30 December næstefter og Høiesterets Dom af 4 Juni sidstleden har været anset for de nævnte

Forseelser, begaaede henholdsvis første, anden og tredje Gang, efter Næringslovens af 29 December 1857 §§ 75 og 78 med Bøder til Amtsfattiggassen af 50 Kr., 100 Kr. og 200 Kr., idet han ved den sidstnævnte Dom tillige i Medfør af Lov indeholdende nogle nærmere Bestemmelser angaaende Brændevinshandel af 2 Juli 1870 § 7 blev dømt til at have sin Næringsadkomst paa Detailhandel forbrudt.

Saaledes som de ved Overrettens og Høiesterets ovennævnte Domme afgjorte Retssager mod Tiltalte Henriksen i sin Tid forelaa Overretten, maa det antages, at ligesom den ovenmeldte Forenings Oprettelse i det Væsentlige var foranlediget af ham, der efter sin egen Forklaring havde ønsket Foreningen oprettet for at blive antagen til Vært for den og i sin Bolig, uden Vederlag fra nogen af Siderne, afgav Lokale til den, samt uafbrudt, siden Foreningen den 17 Januar f. A. begyndte sin Virksomhed, havde været dens Vært, saaledes havde Foreningens Virksomhed omtrent ganske været indskrænket til den af Tiltalte, der ikke havde anden Næringsadkomst end som Detaillist, drevne Beværtning, og da de i Foreningens Love indeholdte Bestemmelser angaaende Optagelse af Medlemmer vare blevne anvendte saaledes, at Enhver ved at erlægge 25 Øre, som Optagelseskontingentet udgjorde, kunde blive Medlem, hvad mange saas at have benyttet sig af alene for at erholde Beværtning i Foreningens Lokale, blev det ved de af Overretten i de nævnte Sager afsagte Domme, af hvilke den sidste indankedes til og stadfæstedes af Høiesteret ved sammes ovenanførte Dom af 4 Juni f. A., statueret, at den paagjældende Forening ikke kunde betragtes som et sluttet Selskab, hvorfor den af Tiltalte Henriksen da drevne Beværtning ikke havde Hjemmel i Næringslovens § 61.

Ved en den 26 Januar f. A., medens Henriksen anden Gang var under Tiltale ved Politiretten for hans omhandlede Forhold, som da paakjendtes ved Politiretens Dom af 10 Februar, vedtagen Ændring af den paagjældende Forenings Love ere sammes ovenfor berørte Bestemmelser om Medlemmers Optagelse forandrede saaledes, at den, der ønsker at optages, maa foreslaas af et Medlem, som har at underrette det af Bestyrelsens fem Medlemmer, der fungerer som Sekretær, om Paagjældendes Navn, Stilling og Bopæl, og at dette skal bekjendtgjøres ved Opslag i Foreningens Lokaler i tre paa hinanden følgende Dage, hvorefter Optagelsen, der udelukkende sker paa Bestyrelsesmøderne, kan finde Sted i det først afholdte Møde, inedens saavel Optagelseskontingentet som det aarlige Kontingent fremdeles kun udgjør 25 Øre, og Tiltalte har paastaaet, at han efter Vedtagelsen af disse nye Bestemmelser stadig har strængt overholdt ikke at beværte Nogen, forinden han var endelig optagen som Medlem af Foreningen. Tiltalte har vel tillige erkjendt, at saalænge han var Vært i Foreningen, skete „Indmeldelsen“ af

Medlemmer i alt Fald tidt paa den Maade, at Paagjældende kom ind i Lokalet og henvendte sig direkte til ham, som derpaa strax opskrev hans Navn paa en i Lokalet hængende Tavle og modtog Optagelseskontingentet, som han senere betalte til Bestyrelsen, men da der ikke fra det korte Tidsrum, hvorom nærværende Sag for hans Vedkommende drejer sig, er oplyst noget Tilfælde, hvori nogen er for Betaling bleven beværtet af ham uden at være paa den i Loven vedtagne Maade optagen som Medlem af Foreningen — i hvilken Henseende hans Forklaring om, at han, naar han mulig ved Modtagelsen af en saadan Indmeldelse har trakteret Paagjældende med en eller anden Drik, har gjort dette gratis, efter det Foreliggende ikke kan forkastes, — kan denne Tiltalte i Sagen omhandlede Forhold ikke anses for strafbart, og vil han derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale. . .

Nr. 46. **Tømrersvendene C. Carlsen**
 og **J. Madsen** (Lunn efter Ordre)

contra

Husejer **P. C. Barnholdt** (Shaw efter Ordre),

betr. Spm. om Indstævntes Forpligtelse til at fjerne nogen Fyld fra sin Grund.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Marts 1890: Indstævnte, Husejer P. C. Barnholdt, bør for Tiltale af Citanterne, Tømrerne Chr. Carlsen og J. Madsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 3 Februar d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

For Høiesteret er det uomtvistet, at den paaklagede Opfyldning først har fundet Sted, efter at det i den indankede Dom omhandlede Plankeværk var opsat.

Efter de foreliggende Oplysninger er Opfyldningen foretaget af en tidligere Ejer af Indstævntes Ejendom, dengang denne i 1883 blev bebygget, uden at der derimod blev gjort

nogen Indsigelse af Citanterne, der maa antages at have været fuldt vidende om Opfyldningen og endog derved bleve foranledigede til at forhøje deres Plankeværk. Om nu end Citanterne maatte have været berettigede til, dengang Opfyldningen fandt Sted, at gjøre Fordring paa, at der fra den daværende Ejers Side blev truffet Foranstaltninger til Forhindring af mulig Beskadigelse af Plankeværket, findes Citanterne i alt Fald ikke nu at kunne rejse noget Krav i den Anledning mod Indstævnte, der ikke har eller kan siges at burde have været vidende om Sammenhængen med den i sin Tid foretagne Opfyldning.

Som Følge heraf vil Indstævnte være at frifinde, og den indankede Dom, som har samme Resultat, og ved hvilken Sagens Omkostninger rettelig ere hævede, altsaa være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 2 Kroner. Høiesteretssagførerne Lunn og Shaw tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Tømrerne Chr. Carlsen og J. Madsen, andraget, at de i sin Tid, efter at have erhvervet Matr. Nr. 354 af Kjøbenhavns udenbyes Vester Kvarter, Enghavevej Nr. 28, opsatte et Plankeværk i Skjellet til Naboejendommen, Matr. Nr. 482 i samme Kvarter, Lille Enghavevej Nr. 15, hvis til Plankeværket stødende Grund senere er bleven opfyldt indtil 2 à 3 Fod opad Plankeværket, som efterhaanden er blevet ødelagt ved denne Fyldmasses Tryk. De søge derfor Indstævnte, Husejer P. C. Barnholdt som nuværende Ejer af Matr. Nr. 482 tilpligtet under en daglig Mulkt at borttage den opad Plankeværket anbragte Fyldmasse indtil en saadan Afstand fra Plankeværket, at den ikke kan berøre dette. Saa paastaa de og Indstævnte tilpligtet at betale dem i Erstatning for den Planke-

værket tilføjede Skade 108 Kr. samt Sagens Omkostninger skadesløst eller efter Rettens Skjøn. Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, og da det mod hans Benægtelse ikke er godtgjort, at den paaankede Opfyldning har fundet Sted efter Plankeværkets Opsættelse, vil hans Paastand allerede af denne Grund være at tage tilfølge, uden at det bliver nødvendigt at prøve det af ham iøvrigt til Begrundelse af dette Resultat Anførte, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at hæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdagen den 14 Oktober.

Nr. 254. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Simon Nissen Frilund (Def. Asmussen),

der tiltales for Falsk og Overtrædelse af Brandpolitilovens § 11.

Skads Herreds Extrarets Dom af 10 Februar 1891: Tiltalte, Husmand Simon Nissen Frilund, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor Sagførerne E. Hansen og A. Harck henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Maj 1891: Tiltalte Simon Nissen Frilund bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt bøde 10 Kr. til Skads Herreds Politikasse. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Hastrup, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af Brandpolitilovgivningen, bliver Sagen at afvise, da den ham under

denne Del af Sagen idømte Straf ikke har summa appellabilis, og Sagen alene er appelleret til Høiesteret efter hans Begjæring.

I Henhold til de i Dommen under den øvrige Del af Sagen anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 268, men Straffetiden findes at burde forlænges til 5 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Brandpolitilovgivningen afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Shaw og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Husmand Simon Nissen Frilund for at have gjort sig skyldig i Falsk og, som det i Aktionsordren hedder, Overtrædelse af Brandpolitilovens § 11. Tiltalte har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere tilvebragte under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, at han — da han ønskede at erholde Varer paa Kredit hos nu afdøde Kjøbmand A. H. Schmidt i Vong, og denne, der ikke kjendte ham, ikke vilde indlade sig herpaa, medmindre Tiltalte fik Gaardejer Jens Nielsen i Faaborg til at gaa i Kaution for ham, samt i den Anledning leverede Tiltalte et Kautionsbevis til Underskrivning af bemeldte Gaardmand — har selv skrevet Jens Niensens Navn under Beviset og derefter den 12 Maj f. A. til Schmidt afgivet samme, der lød saaledes: „Herved kautionerer og garanterer jeg for at hvad Korn Hr. Simon Nissen Frilund, Faaborgm^g, kjøber hos Hr. A. H. Schmidt i Vong bliver betalt kontant i Juni Termin 1890. Faaborg den 7/5 90“, samt at han, der iøvrigt ikke vil have søgt at efterligne Jens Niensens Haandskrift ved Bevisets Underskrivning med dennes Navn, hertil ikke har havt nogen Bemyndigelse af Jens Nielsen, der efter sin Forklaring ogsaa vilde have nægtet at kautionere for Tiltalte, hvis denne havde anmodet ham derom. Efter det Oplyste fik Tiltalte ved Bevisets Aflevering Varer paa Kredit hos Kjøbmand Schmidt for et Beløb af 34 Kr., som han betalte den 18 August f. A.

Hvad angaar Sigtelsen mod Tiltalte for Overtrædelse af Brandpolitiloven, har han erkjendt, at han paa Loftet over en Del af et ham tilhørende Sted i Faaborg, der helt nedbrændte den 8 September f. A., havde anbragt to Læs Hø, der laa op til en Skorsten, om hvilket der intet Tralværk fandtes, men dog ikke nærmere, end at et Menneske kunde trænge sig frem mellem Høet og Skorstenen.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte — der efter sin Forklaring er født i Slesvig i Aaret 1857, hvilket Opgivende af hans Alder af Forhørsdommeren og Retsvidnerne er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet heri Landet, hvor han vil have opholdt sig siden 1874 — være at anse dels efter Straffelovens § 268, dels efter Justitsministeriets Bekjendtgørelse 30 Marts 1889, indeholdende Brandpolitiloven for Landet af 2 Marts 1861 med Tillæget til samme i Lov 1 Marts 1889 § 20, cfr. § 11, tolvte Stykke, henholdsvis med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og med en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse, hvis Størrelse bliver at bestemme til 10 Kr.

Fredagen den 16 Oktober.

Nr. 109. Skomager Jøns Lindberg
paa Skomagersvendenes Forbunds Vegne (Høgsbro)

contra

Skomagemester Chr. E. Berntsen (Hindenburg),

betr. Spm. om Appellantens Erstatningspligt i Anledning af en Arbejdsnedlæggelse hos Indstævnte.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 December 1890: Indstævnte, Skomager Jøns Lindberg paa „Skomagersvendenes Forbund“s Vegne, bør til Citanten, Skomagemester Chr. E. Berntsen, betale 72 Kr. 20 Øre med Rente heraf 5 pCt. p. a. fra 1 Juli 1889 til Betaling sker, dels et saadant Beløb i Erstatning for det Tab, der forinden denne Sags Anlæg er ham tilføjet i hans Forretning ved den ovenanførte Artikel i Bladet „Social-Demokraten“ for den 24 Maj 1889 og den ligeledes ovenfor omhandlede Patrouillering med de dertil

knyttede Bestræbelser for at formaa de for Citanten arbejdende Svende til at ophøre med saadant Arbejde, som ved uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skjøn fastsættes, dog ikke udover 3000 Kr. tilligemed Renter af det af ham saaledes tillagte Beløb 5 pCt. p. a. fra den 1 Juli 1889 at regne. Saa bør Indstævnte og paa samme Maade betale Citanten Sagens Omkostninger med 100 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Fremstillingen i den under Sagen omhandlede Artikel af Arbejdsforholdene hos Indstævnte efter de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger i et væsentligt Punkt ikke kan anses stemmende med Sandheden, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa det billiges, at Citanten er tilpligtet at udrede Erstatning til Indstævnte for det denne indtil 1 Juli 1889 paaførte Tab. Under Hensyn til den efter Dommens Afsigelse optagne Overskjønsforretning og i Henhold til Parternes Procedure bliver Erstatningen at bestemme til 529 Kroner, hvortil kommer det i Dommen nævnte Beløb af 72 Kroner 20 Øre, saa at der i alt bliver at tilkjende Indstævnte 601 Kroner 20 Øre med Renter som paastaaet.

Processens Omkostninger for begge Retter vil Citanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Skomager Jøns Lindberg paa »Skomagervendenes Forbund«s Vegne, bør til Indstævnte betale 601 Kroner 20 Øre med Renter deraf 5% aarlig fra den 1 Juli 1889 indtil Betaling sker. Saa udreder han og i Procesomkostninger til Indstævnte 300 Kroner samt i Kjendelse til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Citanten, Skomagermester Chr. E. Berntsen, har anbragt, at, efter at de hos ham arbejdende Skomagervende den 23 Maj f. A. havde nedlagt deres Arbejde, blev der Dagen efter i Bladet „Social-Demokraten“ offentliggjort en Meddelelse herom i en af „Be-

styrelsen for Skomagersvendenes Forbund“ underskreven Artikel, hvori tillige meddeltes, at der i flere Aar havde hersket Utilfredshed blandt Citantens Svende med den hidtil gjældende Arbejdsløn, der paa enkelte Punkter endog var under Minimums-Priskuranten, og at Citanten, trods gjentagne Henvendelser saavel fra Forbundets som fra hans egne Svendes Side, havde nægtet at forhandle, hvorfor Forbundet havde set sig nødsaget til at erklære Arbejdet for nedlagt, idet Artiklen derefter sluttede saaledes: „Vi henstiller til samtlige Kolleger ikke at søge Arbejde hos Berntsen, før Forholdene ere ordnede“. Lige om denne Artikel havde gjort det vanskeligt for Citanten at faa den nødvendige Arbejdskraft, da den afholdt Svende fra at tage Arbejde hos ham, saaledes bevirkedes dette yderligere derved, at der i Henhold til en af „Skomagersvendenes Forbund“ tagen Beslutning blev patrouilleret af et Par Svende hver Dag udenfor Citantens Butik, for at de kunde skaffe sig Kundskab om, hvem der søgte og fik Arbejde hos ham, og derefter overtale eller skræmme dem til at opgive dette Arbejde, og uagtet Citanten i den Anledning var tyet til Politiets Hjælp for at beskytte sin Forretning, var det dog ikke lykkedes ham at forhindre, at Forretningen kom til at ligge omtrent stille, og at han hver Dag led et betydeligt Tab, hvortil kom, at hans Kunder, som han paa Grund af manglende Arbejdskraft ikke kunde tilfredsstille, forlode ham og ikke kunde ventes at ville vende tilbage, selv om Forbundet senere maatte samtykke i at ophæve den iværksatte Blokade. Idet Citanten formener, at Skomagersvendenes Forbund er pligtigt at erstatte ham den ham derved tilføjede Skade, hvilken han for den forløbne Tid har anslaaet til en Værdi af 3000 Kr., har han under nærværende Sag søgt Formanden for bemeldte Forbund, Indstævnte Skomager Jøns Lindberg, tilpligtet paa Forbundets Vegne at betale ham dels et Beløb af 72 Kr. 20 Øre, som han har betalt for den ovennævnte Politihjælp, dels en Erstatning af 3000 Kr. eller i alt Fald et saadant Beløb, som efter uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skjøn maatte findes passende, tilligemed Renter af disse Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 1 Juli s. A. til Betalingen sker, og denne Sags Omkostninger skadesløst. Indstævnte har — næst at paastaa Sagen afvist paa Grund af mangelfuld Deduktion, hvortil der imidlertid ikke findes Føje — i Realiteten paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale og sig tillagt Sagens Omkostninger hos denne, idet han dels har anbragt, at den omhandlede Artikel i „Social-Demokraten“ kun har havt til Hensigt at værne om Skomagersvendenes Interesser og ikke tilsigtet at tilføje Citanten nogen Skade, dels har benægtet, at „Skomagersvendenes Forbund“ har havt noget at gjøre med den af Citanten paaklagede Patrouillering af 2 Svende eller kan bære noget Ansvar for samme.

Hvad nu først angaar den nævnte Artikel, med Hensyn til hvilken Citanten har anbragt, at den i samme givne Meddelelse om Grunden til den Misfornøjelse hos hans Svende, der førte til Arbejdsnedlæggelsen, ikke er stemmende med Virkeligheden, uden at Indstævnte herimod har godtgjort Artiklens Rigtighed, da skjønnes ikke rettere, end at selv afset herfra har „Skomagervendenes Forbund“ været uberettiget til ved en offentlig, gennem et almindeligt Dagblad udbredt Artikel at søge at lægge Citanten Hindringer i Vejen for at faa den fornødne Arbejds-kraft til Fortsættelse af sin Virksomhed istedetfor de Svende, som af Misfornøjelse med de Vilkaar, han bød for deres Arbejde, havde forladt ham, og da det er uomtvistet, at den i Artiklen indeholdte Meddelelse om, at Forbundet havde erklæret Arbejdet hos Citanten nedlagt, og Opfordringen til Kolleger om ikke at søge Arbejde hos ham har dette Øjemed, maa Artiklen anses at indeholde en Retskrænkelse mod Citanten, uden at det herimod kan faa nogen Betydning, at Bladet „Social-Demokraten“ efter Indstævntes Anbringende særligt skal være Arbejderpartiets Organ, bestemt til Kundgjørelse for Fagfæller, da det dog er et almindeligt offentligt Dagblad og den ved Artiklen Citanten tilføjede Skade maa derfor ogsaa Forbundet være pligtigt at erstatte ham.

Med Hensyn dernæst til den af Citanten paatalte Patrouil-lering, da er det under Sagen in confesso, at to af de Svende, der havde nedlagt Arbejdet hos Citanten, i længere Tid have skiftevis holdt Vagt i Gaden, hvor Citantens Forretning findes, for at se, hvilke Svende der tog Arbejde hos ham, og at de undertiden ere fulgte efter Citantens Bydreng, naar denne bragte Arbejde i Byen, for at se, hvem han gik til, ligesom at de have henvendt sig til de paagjældende Svende og søgt at formaa dem til at holde op med at arbejde for Citanten, tildels ved at tilbyde dem andet Arbejde. Det er ligeledes godtgjort, at Indstævnte personligt dels oftere har indfundet sig paa Gaden hos de patrouillerende Svende og konfereret med dem, dels undertiden er fulgt med dem til de Svende, der havde taget Arbejde hos Citanten, og deltaget i Bestræbelserne for at faa dem til at op-høre med saadant Arbejde, saavel som at disse Bestræbelser ere lykkedes, idetmindste hos to Svende. Da det nu endvidere er oplyst, at samtlige de Svende, der nedlagde Arbejdet hos Citanten, have søgt og faaet andet Arbejde, undtagen netop de to patrouil-lerende Svende, af hvilke derhos den ene, der er ført som Vidne under Sagen, medens den anden ikke havde været til at opsørge for Citanten, har forklaret, at han heller ikke har søgt at faa Arbejde, og at disse to Svende derimod fik Understøttelse af „Skomagervendenes Forbund“, 10 à 12 Kr. om Ugen, skjønnes det, saavel herefter som naar henses til den Del, Indstævnte efter det Anførte har taget i deres Patrouillering og Besøg hos Ci-

tantens Arbejdere, saavel som til den Virksomhed, Forbundet i det Hele har udvist med Hensyn til Arbejdsnedlægningen, ikke at kunne være tvivlsomt, at det skyldes Forbundet, at Patrouilleringen og den dertil knyttede Bestræbelse for at hindre Citanten i at faa Arbejdere er foregaaet, og Forbundet findes derfor ogsaa at maatte erstatte Citanten det Tab, som ved denne Fremgangsmaade, der maa anses aldeles uberettiget, er tilføjet ham.

Indstævnte vil herefter have at godtgjøre Citanten det Beløb af 72 Kr. 20 Øre, som han har lagt ud til Politihjælp, samt en Erstatning for det Tab, der forinden Sagens Anlæg er ham tilføjet i hans Forretning dels ved den i „Social-Demokraten“ for den 24 Maj f. A. indrykkede Artikel, dels ved den ommeldte Patrouillering og de dertil knyttede Bestræbelser for at formaade for Citanten arbejdende Svende til at ophøre med saadant Arbejde, hvilken Erstatning efter Omstændighederne vil være at fastsætte ved Skjøn af uvillige inden Retten udmeldte Mænd, dog ikke udover 3000 Kr. Indstævnte vil derhos have at svare Renter af de af ham tillagte Beløb 5 pCt. p. a. fra den 1 Juli f. A. og at godtgjøre Citanten denne Sags Omkostninger med 100 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 289. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Hans Madsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Fejø Birks Extrarets Dom af 20 April 1891: Tiltalte Hans Madsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Zwick og Fasting, med 15 Kr. til hver, hvorhos han vil have at betale Aktor og Defensor Diæter, saaledes som disse maatte blive bestemte af Lolland-Falster Stiftamt. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juli 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne

Petersen og Leth, betaler Tiltalte Hans Madsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Shaw og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Fejø Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Madsen, som er født den 15 Marts 1869, og som med Undtagelse af, at han ifølge sin Forklaring engang har erlagt en Bøde for Gadeuorden i Skjelskør, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, aktioneret for Tyveri, og det er ogsaa ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han heri har gjort sig skyldig, idet han dels i afvigte Aar ved Paasketid i tvende Gange har frastjaalet sin Husbond hver Gang ca. $\frac{1}{2}$ Snes Æg, som han tog ude omkring, hvor Hønsene havde lagt dem, og som han lod koge hver Gang paa forskjelligt Sted og fortærede sammen med andre Personer, dels den 15 Marts d. A., da der hos hans Husbond blev indsamlet Æg fra Laderne og Stakkene, har stjaalet 22 eller 24 Æg, som han gjemte i sin Kiste. Den samlede Værdi af de stjaalne Æg er af Bestjaalne ansat til 2 Kr., mod hvilken Ansættelse Tiltalte intet har havt at erindre. For dette sit Forhold findes Tiltalte ved den indankede Underretsdøm rettelig at være anset efter Straffelovens § 228.

Færdig fra Trykkeriet den 30 Oktober 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgiven af

Høiestrets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiestretsaaet 1891.

Nr. 29—30.

Fredagen den 16 Oktober.

Nr. 257.

Advokat Klubien

contra

Christian Bertelsen, kaldet **Oust Christian** (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Hellum-Hindsted Herreders Extrarets Dom af 28 April 1891: Arrestanten Peder Nielsen, kaldet Top, og Tiltalte Christian Bertelsen, kaldet Oust Christian; bør hensættes til Forbedringshusarbejde hver især i 8 Maaneder. Saa bør Arrestanten og Tiltalte, En for Begge og Begge for En, udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bredstrup, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Andersen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Juni 1891: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Justitsraad Neckelmann, betale Arrestanten og Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Christian Bertelsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Peder Nielsen, med Tilnavn Top, og Husmand Christian Bertelsen, kaldet Oust Christian, for Tyveri. Ved Arrestantens og Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at de den 20 Marts d. A., da de vare ude sammen paa Krybskytteri, og Samtalen, medens de laa paa en Skrænt ved en Skov og ventede paa, om noget Dyr vilde komme frem fra Skoven, faldt paa, hvorledes de, hvis de ikke fik noget Dyr, skulde faa noget at leve af til Aften, ere — som det maa antages paa Foranledning af Arrestanten — blevne enige om, at denne paa Hjemvejen skulde gaa ind i Gaardforpagter af Skindbjerg Poul Christian Christensens Tærskelo, hvor Arrestanten, der nylig havde havt Arbejde hos denne Mand, vidste, at der stod to Sække med rensøt Byg, og deraf tage „en Slant“, som de derefter, for at faa Penge til Indkjøb af Fødevarer, skulde sælge til en Kjøbmand i Skjærping Stationsby, i hvilken Tiltalte boer. Efter at Arrestanten og Tiltalte, da det var blevet mærkt, vare komne til det Resultat, at de intet Jagtudbytte vilde faa den Dag, gik de henimod Christensens Gaard, og medens Tiltalte — der imidlertid af Arrestanten havde faaet at vide, at denne vilde skaffe sig Adgang til Christensens Lo ved at stige ind igjennem en Lem paa den søndre, imod Marken vendende Side af det søndre Udhus — med sin egen og Arrestantens Bøsse gik et lille Stykke videre til et Sted, hvor en fra bemeldte Gaard førende Markvej falder i den offentlige Vej, for efter Aftale at vente der paa Arrestanten, begav denne sig hen til Gaarden, der bestaar af 4 Længer, af hvilke de 3 Udhuslænger er sammenbyggede, medens Stuehuset, der er i den nordre Længe, ligger adskilt fra de andre. Arrestanten — der samme Dags Formiddag havde været beskæftiget med at tærske i den søndre Lo og, for at kunne se, havde oplukket en i samme anbragt Lem, der var til at lukke med en Krog paa den indvendige Side — gik nu, idet han forudsatte, at denne Lem endnu var aaben, hen til Lemmen, der efter Sagens Oplysninger er i en

Afstand af 1 Alen 16 Tommer fra Jorden og har en Vidde af $22\frac{1}{2}$ Tomme og en Højde af $24\frac{1}{2}$ Tomme og ikke er bestemt til Indgang, og efter at være stegen ind igjennem Lemmen, tog han i den søndre Lo en gammel Løndesæk, som, efter hvad han vidste, beroede der, for deri at bære den Byg, han vilde stjæle, bort og gik derpaa hen til den vestre Lo, hvortil der er uhindret Adgang indvendig i Bygningen, og hvor de to ovennævnte Sække med Byg stode. Her tilvendte Arrestanten sig af den ene af disse 2 à 3 Skjæpper Byg, som han fyldte i den af ham tagne Sæk, hvorpaa han begav sig bort med det Stjaalne ad samme Vej, ad hvilken han var stegen ind. Ved det aftalte Sted paa Vejen traf han derpaa igjen sammen med Tiltalte, og de fulgtes nu, idet Tiltalte bar begge Bøsserne og Arrestanten Sækken med Byg, til Skjærping Stationsby, hvor Arrestanten strax solgte Byggen for 2 Kr. 52 Øre, hvilke Penge han dels samme Aften, dels den næste Morgen gav ud til Brændevin og Fødevarer, som bleve fortærede i Tiltaltes Hus, hvor Arrestanten overnattede. Den ovennævnte Sæk, som Arrestanten, forinden han udførte Tyveriet, havde for Tiltalte omtalt at ville tage og benytte til at fylde den stjaalne Byg i, og som de paa Hjemvejen til Skjærping Stationsby enedes om, at Tiltalte skulde beholde, blev den næste Dag af denne udleveret til Bestjaalnes Søn, der havde indfundet sig hos ham i Anledning af Tyveriet, og som atter leverede den til Arrestanten, for at denne kunde bringe den tilbage til Bestjaalne, men den maa derefter antages at være bleven borte og er ikke bragt tilstede under Sagen. Bestjaalne, der har ansat Sækkens Værdi til 50 Øre, har i det Hele frafaldet Krav paa Erstatning.

Arrestanten og Tiltalte — af hvilke den Sidste er født i Aaret 1860 og tidligere, foruden at være som Soldat straffet arbitrært for en Disciplinærforseelse, har været straffet ifølge Hellum og Hindsted Herreders Extrarets Dom af 27 Januar 1876 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med §§ 21, 29 og 37, med 10 Rottingslag, medens Arrestanten, der er født i Aaret 1855, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — ere for deres ovenomhandlede Forhold ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 229 Nr. 4, for Tiltaltes Vedkommende sammenholdt med § 54, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte for hver af dem til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 228. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Christian Marius Andreas Rasmussen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 11 April 1891: Arrestanterne Nr. 1 Christian Marius Andreas Rasmussen, Nr. 2 Laurs Carlsen, Nr. 3 Søren Thomsen og Nr. 4 Axel Johan Christian Jørgensen bør straffes, Arrestanterne Nr. 2 og 4 med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Nr. 2 Carlsen i 1 Aar og Arrestanten Nr. 4 Jørgensen i 8 Maaneder, Arrestanten Nr. 3 Thomsen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og Arrestanten Nr. 1 Rasmussen med 25 Rottingslag. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nyegaard og Lehmann, 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Nr. 3 Thomsen med $\frac{28}{42}$, dog saaledes at der heraf in solidum med ham tilsvares af Nr. 2 Carlsen $\frac{12}{28}$, af Nr. 2 Carlsen og Nr. 4 Jørgensen En for Begge og Begge for En $\frac{3}{28}$, af Nr. 1 Rasmussen og Nr. 2 Carlsen En for Begge og Begge for En $\frac{2}{28}$ og af Nr. 4 Jørgensen $\frac{1}{28}$, af Arrestanten Nr. 4 Jørgensen med $\frac{8}{42}$, dog saaledes at Nr. 2 Carlsen heraf in solidum med ham tilsvares $\frac{4}{8}$, og af Arrestanten Nr. 1 Rasmussen med $\frac{6}{42}$, dog saaledes at Nr. 2 Carlsen heraf in solidum med ham tilsvares $\frac{2}{6}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte Rasmussen udviste, i den indankede Dom for hans Vedkommende fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21; men da han ifølge en efter Dommens Afsigelse udstedt Erklæring af Politilægen ikke kan taale Rottingslag, bliver hans Straf at bestemme til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, efter Omstændighederne i 30 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Christian Marius Andreas Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tredive Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politiretts Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høie-

steretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Nr. 1 Christian Marius Andreas Rasmussen, Nr. 2 Lars Carlsen, Nr. 3 Søren Thomsen og Nr. 4 Axel Johan Christian Jørgensen tiltales under nærværende Sag for Tyveri I Tiden fra engang i Juni eller Juli 1890 til i den første Halvdel af December s. A. have de nedennævnte Arrestanter i Forening stjålet: Nr. 1 Rasmussen, Nr. 2 Carlsen og Nr. 3 Thomsen en til 10 Kr. vurderet Regnfrakke Nr. 1 Rasmussen og Nr. 2 Carlsen et til 2 Kr. vurderet Dækken Samtlige stjaalne Gjenstande, der tilhørte de danske Statsbaner og Kudsk Poul Christian Olesen beroede paa Steder, hvortil Tyvene havde uhindret Adgang Fra Steder, hvortil Adgangen var uhindret, har Arrestanten Nr. 1 Rasmussen i den første Halvdel af afvigte December Maaned begaaet 2 Tyverier, ved hvilke han frastjal Smørhandler Poul Berg et til 4 Kr. vurderet Dækken og de danske Statsbaner en til 10 Kr. vurderet Regnfrakke Arrestanten Nr. 1 Rasmussen er født den 21 September 1874 og 4 Gange tidligere straffet for Tyveri, senest ifølge Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 23 Juli 1888 efter Straffelovens § 233 med 2 Gange 25 Slag Ris. Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse: Nr. 1 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21 efter Omstændighederne . . . Nr. 1 Rasmussen med 25 Rottingslag . . .

Nr. 306.

Advokat Nellemann

contra

George Gilbert (Def. Halkier),

der tiltales for Brandstiftelse.

Frederiksteds kriminelle Extrarets Dom af 26 Maj 1891: Arrestanten George Gilbert bør hensættes til For-

bedringshusarbejde i 5 Aar samt betale Aktionens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 8 Juli 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkier 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Christiansteds Extrarets Dom af 26 Maj d. A. er Arrestanten George Gilbert, der er født her paa Øen, skjønned at være 23 Aar gl. og tidligere straffet med 3 Dages simpelt Fængsel efter Frdn. 11 April 1840 § 30, for Brandstiftelse, begaaet Natten mellem den 11 og 12 April d. A., anset med 5 Aars Forbedringshusarbejde, hvilken Dom ved det Offentliges Foranstaltning er indanket her for Retten. Sagens ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjorte faktiske Omstændigheder ere følgende: Den ommeldte Nat, omtrent Kl. 1¹/₄, stak Arrestanten Ild paa et 89 Fod Nordost for Plantagen „Carlton“s Arbejderby liggende Rørstykke, idet han ved Hjælp af en Svovlstik antændte den over Stykket liggende Halm. En Strækning, 22 Fod lang og 16 Fod bred, brændte; den skete Skade var ubetydelig, og Arbejderbyen udsattes ikke for Fare. Samme Nat, omtrent Kl. 3, stak Arrestanten Ild paa den vestlige Side af en i det sydvestlige Hjørne af Plantagens Gaard staaende Magasstak, idet han tog lidt tørt Magas, som han gned, tændte med en Svovlstik og lagde ved Enden af Stakken. Den nærmeste, ikke beboede Bygning laa 78 Fod borte, og hverken den eller nogen anden Bygning eller Menneskeliv udsattes for Fare. Den skete Skade var ubetydelig. Den Skadelidte har i det Hele frafaldet Krav paa Erstatning. Som Bevæggrund har Arrestanten angivet, at en Driver paa Plantagen for nogen Tid siden havde truet ham med Prygl, uden at dette dog er oplyst. Han an-

giver at have været noget beruset den paagjældende Nat, men skjønnes efter det Oplyste ikke at have været i nogen Tilregnelighed udelukkende Tilstand. Arrestanten har tidligere været under Tiltale for Brandstiftelse paa Plantagen „Concordia“, men blev ved Høiesterets Dom af 2 August 1888 frifunden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger for Under- og Overretten. Under nærværende Sag er det godtgjort, at Arrestanten var Gjerningsmand til denne Brandstiftelse, men saavel ved Aktionsordrens Indhold som ved den anførte Høieste- retsdom er dette Forhold udelukket fra at komme under Paa- kjendelse under nærværende Sag.

Ved Underrettsdommen findes Arrestanten efter Frdn. 26 Marts 1841 § 6, jfr. Reskript 12 August 1848, passende anset med 5 Aars Forbedringshusarbejde, idet hans Gjerning ikke kan anses at have været forbunden med Hensigt til at befordre Tumult, Plyndring eller deslige, og da denne Dom tillige retteligt har paalagt ham at udrede Aktionens Omkostninger, vil den i det Hele være at stadfæste.

Det bemærkes, at Arrestanten ses at være indsendt til Politikammeret den 12 April omtrent Kl. 5 $\frac{1}{2}$ Morgen og først at være stillet for en Dommer den 13 April Kl. 9 Formiddag.

Mandagen den 19 Oktober.

Nr. 113. Ejendomskommissionær Otto Madsen (Selv)

contra

Gaardejer Jens Jensen Bjerregaard (Stokholm) (Ingen),

betr. Spm. om Salær for en Ejendomshandel.

Hassing-Refs Herreders ordinære Rets Dom af 28 Juni 1888: Indstævnte Jens Jensen Bjerregaard (Stokholm) af Gudnæs i Villerslev Sogn bær for Citanten Ejendomskommissionær i Thisted Otto Madsens Tiltale i denne Sag fri at være. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at Dokumentet af 8 Juli 1886 er skrevet paa ustempelt Papir. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 April 1889: Underrettsdommen bær ved Magt at stande.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Citanten, Ejendomskommissionær Otto Madsen i Thisted, i 1ste Instants søgt Indstævnte, Gaardejer Jens Jensen Bjerregaard i Gudnæs, til at betale sig et Kommissionsalær af 300 Kr. med Renter, og da Indstævnte ved Underrettsdommen er fri-funden for Citantens Tiltale, har denne nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin foranførte Paastand. Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten.

Efter Sagens Oplysninger overdrog Indstævnte i Juli Maa-ned 1886 Citanten at skaffe ham hans Ejendom i Gudnæs af-hændet og underskrev i den Anledning et den 8 s. M. dateret Dokument, hvori det efter en nærmere Beskrivelse af bemeldte Ejendom hedder:

„Foran beskrevne Ejendom giver jeg herved Otto Madsen i Kommission at sælge eller mageskifte og tilsiger ham i Tilfælde af, at Salg eller Mageskifte sker ved hans Medvirkning eller ved en Mand, som han har an- eller paavist Ejendommen, plejet Underhandling eller deslige, i Salær for denne hans Virksomhed 300 Kr., skriver 1 Procent, hvilket Salær udbetales ham kontant og skadesløst, naar Kjøbekontrakt eller andet Overdragelses-dokument er oprettet.“ — — — — —

Efter hvad Indstævnte har erkjendt, blev i det paafølgende Aar Indstævntes ommeldte Ejendom ved mundtlig Forhandling under Citantens Medvirkning mageskiftet med en Chr. Andersen tilhørende Ejendom i Hvidbjerg, men denne Handel blev ikke endelig fuldbyrdet, idet der, forinden de fornødne Adkomst-dokumenter vare oprettede, viste sig at være Uenighed mellem dem angaaende Byttesummens Størrelse, og Chr. Andersen derfor vægrede sig ved at vedstaa Handelen, medmindre Indstævnte

vilde erkjende hans Opfattelse af Betingelserne for denne for rigtig. Indstævnte lod da Chr. Andersen indkalde for Forligskommissionen, hvor de efter Forslag af den Sidstnævnte indgik Forlig saaledes, at Andersen betalte Indstævnte en Erstatning af 1000 Kr., og Handelen dermed gik tilbage.

Citanten har nu forment, at han, idet det ommeldte Mageskifte fandt Sted ved hans Medvirkning, var berettiget til det ham ved Dokumentet af 8 Juli 1886 betingelsesvis tilsagte Salær af 300 Kr., og at den af ham saaledes formentlig erhvervede Ret ikke kunde betages ham derved, at Indstævnte senere indgik Forlig med Chr. Andersen om at hæve den af dem mundtlig indgaaede Handel.

Vel kan der ikke gives Indstævnte Medhold i, at Oprettelsen af Kjøbekontrakt eller andet Overdragelsesdokument i Følge det foranførte Indhold af Dokumentet af 8 Juli 1886 var en nødvendig Betingelse for Citantens Ret til at erholde Salær, men det maa i al Fald antages, at hans Ret i saa Henseende var betinget af, at en for begge de vedkommende Kontrahenter bindende Overenskomst om Salg eller Mageskifte af bemeldte Ejendom kom i Stand. En saadan Overenskomst kan imidlertid efter alt Foreliggende ikke antages at have været tilstede, idet det, som meldt, før de til en Ejendomsoverdragelse fornødne Dokumenter kunde blive oprettede, viste sig, at Indstævnte og dennes Medkontrahent vare uenige om et saa væsentligt Punkt som Mageskiftesummens Størrelse, hvorhos der — efter hvad Indstævnte uimodsagt har anbragt — maa gaaes ud fra, at Indstævnte var ude af Stand til at føre Bevis for, at der var vedtaget en Byttesum af den Størrelse, som der efter hans Formening var opnaaet Enighed om, og skjændt Chr. Andersen, som meldt, ved Forliget gik ind paa at betale Indstævnte 1000 Kr., kan der dog ikke deraf med Sikkerhed udledes en Erkjendelse fra hans Side af, at en ham forbindende Overenskomst var kommen istand ved de foregaaende mundtlige Forhandlinger.

Som Følge heraf maa det billiges, at Indstævnte ved Underretsdømmen er frifunden for Citantens Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instants ere ophævede, vil derfor være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger her for Retten.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse end den i Underretsdømmen ommeldte at være begaaet.

Nr. 308. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Johan Peter Jensen (Def Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 20 Juni 1891: Tiltalte Paul Peter Jacobsen og Arrestanten Johan Peter Jensen bør hensættes henholdsvis i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder; saa udrede de og in solidum alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 August 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Salærerne til Aktor og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Leth og Kaas, 15 Kr. til hver, betale Arrestanten Johan Peter Jensen og Tiltalte Paul Peder Jacobsen En for Begge og Begge for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Johan Peter Jensens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket, dog saaledes at Straffetiden findes at maatte forlænges til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag ere Arrestanten Johan Peter Jensen og Tiltalte

Paul Peder Jacobsen aktionerede for Tyveri, og er det ved deres egne af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelser tilstrækkelig godtgjort, at de, medens de i Slutningen af forrige og Begyndelsen af dette Aar tjente hos Gaardejer Peter Jensen af Tranegilde, efter at have truffet Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel, i flere forskellige Gange have stjaalet og derefter solgt ialt ca. 24 Snes Æg af en Værdi af 70—90 Øre Snesen, som tilhørte deres Husbond og henlaa paa Steder, hvortil de havde uhindret Adgang. Arrestanten er født den 9 Februar 1861 og tidligere anset ved Rougsø m. fl. Herreders Extrarets Dom af 26de Juni 1888 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved samme Rets Dom af 9 Juli 1889 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage og ved Amager Birks Politirets Dom af 21de August s. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Arbejde i Københavns Amts Tvangsarbejdsanstalt i 12 Dage, medens Tiltalte er født den 16 April 1872 og ikke funden tidligere straffet. Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Tiltalte efter sammes § 228, og da de dem ved Underrettsdommen idømte Straffe af henholdsvis Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage findes passende, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 321. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Edward Carter (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Christiansteds Extrarets Dom af 10 Juli 1891: Arrestanten Edward Carter bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar samt betale de med Aktionen forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 12 August 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium for Høiesteret betaler Til-
talte til Høiesteretssagfører Asmussen og Advo-
kat Halkier 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Chri-
stiansteds Extrarets Dom af 10 Juli d. A. er Arrestanten Ed-
ward Carter, der er født paa Guadeloupe, skjønned at være 48
Aar gammel, har opholdt sig her paa Øen siden 1867 og for-
uden at være straffet 5 Gange politiretsvis for Tyveri og øvig-
agtig Omgang med Hittegods ved Christiansteds Extrarets Domme
af 28 August 1876 og 15de December 1880 er straffet med
respektive 3 Aars og 6 Aars Forbedringshusarbejde for hen-
holdsvis Indbrudstyveri og samme Forbrydelse 2den Gang be-
gaaet i Forbindelse med Forsøg paa samme Forbrydelse og
simpelt Tyveri, for Tyveri anset med 4 Aars Forbedringshus-
arbejde, og er denne Dom efter Domfældtes Begjæring og tillige
fra det Offentliges Side indanket her for Retten.

Sagens ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med
det iøvrigt oplyste tilstrækkeligt godtgjorte faktiske Omstændig-
heder ere følgende: Fredagen den 24 April d. A. omtrent Kl.
9 Aften forlod Arrestanten sin Bolig paa Plantagen „Rattan“,
medtagende en Sæk, i hvilken han havde til Hensigt at fylde
nogle Sukkerrørsstiklinger, som han vidste fandtes henlagte paa
en af „Rattan“s Marker, og som han dernæst vilde plante ud i
et af hans Konkubine paa Plantagen „St. Johns“ lejet Stykke
Land. Han tilegnede sig i 2 Gange omtrent 300 Stiklinger til
samlet Værdi af 90 Cents og bragte dem hen til det nævnte
Stykke Land, hvor de imidlertid, da han blev opdaget, bleve
ham fratagne. Krav paa Erstatning er frafaldet. For det af
Arrestanten saaledes udviste Forhold, der baade ved sin Karakter
som en Øens Hoved-Erhvervskilde og Industri forstyrrende Handling
og ved sit Formaal er udelukket fra at kunne henføres under
Frdn. 11 April 1840 § 30, vil han være at anse efter samme
Frdn.s § 15, jfr. Anordning 6 Januar 1852 § 2, og i Betragt-
ning af det Stjaalnes ringe Værdi skjønnes den citerede §'s

Minimum, 4 Aars Forbedringshusarbejde, at burde anvendes, uanset den grove Karakter af de Tyverier, for hvilke Arrestanten forhen er anset ved Extraret, og hans øvrige Antecedentia.

Nr. 263. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Jakob Kristian Andreassen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri i Henhold til Straffelovens § 235.

Dronninglund Herreds Politirets Dom af 4 April 1891: Tiltalte, Smedelærling Jacob Christian Andreassen af Asaa, bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Juni 1891: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hastrup og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførererne Asmussen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Smedelærling Jakob Kristian Andreassen ved en Politiret sat under Tiltale i Henhold til Straffelovens § 235. Ved

Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han — der den 24 Februar d. A om Aftenen havde været en Dagvognskusk behjælpelig med fra dennes Vogn at indbære en Kasse og en Sæk med Sukker i Kjøbmand Johannes Jensens Stald i Asaa og efter at have forladt Stalden kom til at tænke paa, at han kunde benytte Lejligheden til at stjæle Sukker af den nævnte Sæk — derpaa er, efter at have opfordret en yngre Broder, der var i Følge med ham, til at deltage i dette Tyveri, lidt efter Kl. 11 om Aftenen vendt tilbage til Stalden, hvis Dør kun var lukket med en udvendig Krog, hvorefter Tiltalte, medens Broderen forblev staaende udenfor paa Vagt, gik ind og, efter dels at have overskaaret, dels løst de Baand, hvormed Sækken var lukket, af denne tilegnede sig nogle Haandfulde Sukker — som det maa antages ca. 1 Pd. — som han dels selv spiste, dels gav sin Broder at spise. Tiltalte, der vidste, at der i hans Læremesters Værksted laa en større Papirpose, løb nu hen og hentede denne, medens Broderen forblev staaende udenfor Stalden, og efter at være vendt tilbage til Stalden gik de i Forening ind i denne, og Tiltalte fyldte ved denne Lejlighed, som det maa antages, noget over 3 Pd. Sukker i Papirposen, hvorhos han i Forening med Broderen fyldte dennes Hue med Sukker, ligesom Broderen anbragte en Del Sukker i sine Lommer. Af det i Posen medtagne Sukker fortærede Tiltalte omtrent 1 Pd., og Resten ca. 2 Pd. skjulte han paa sin Læremesters Loft under noget Brænde, hvor det Dagen efter, da Tyveriet var bleven anmeldt for Politiet, blev fundet, hvorimod Broderen, mod hvem der ikke er rejst Tiltale, efter at have spist en Del af det Sukker, som det maa antages ca. 6 Pd., han havde taget med sig, paa Hjemvejen bortkastede Resten af Frygt for at blive opdaget. Ifølge Kjøbmand Jensens Forklaring er der ved den nævnte Lejlighed borttaget ialt 10 Pd. Sukker til en Værdi af 25 Øre pr. Pd., men denne, der har erholdt de forefundne 2 Pd tilbageleverede, har frafaldet Krav paa Erstatning. Derimod har han begjært Tiltalte straffet for det af ham udviste Forhold. Tiltalte, der er født den 19 Marts 1872, og som tidligere har været straffet ifølge Dronninglund Herreds Extraretsdom af 8 Januar 1890 for Tyveri efter Straffelovens § 228, cfr. § 37, med 12 Slag Rotting og ifølge samme Rets Dom af 2 December 1890, ligeledes for Tyveri, efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil for sit saaledes udviste Forhold, der efter Omstændighederne findes at kunne henføres under Straffelovens § 235, være at anse efter den nævnte § med en Straf, der findes ved Politiretsdommen passende bestemt til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Nr. 223. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Carl Christian Mortensen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 27 September 1890: Tiltalte Carl Christian Mortensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Salærer til Aktor Prokurator Hude og Defensor Prokurator Jacobsen 10 Kr. til hver. Saa tilsvares Tiltalte og i Erstatning til Arbejdsmand Niels Larsen Lindqvist 3 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Marts 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Seidelin og Møller for Overretten betaler Tiltalte Carl Christian Mortensen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Carl Christian Mortensen, der er født den 6 Marts 1868 og ved Ramse-Thune Herreders Extrarets Dom af 16 Maj f. A. anset efter Straffelovens § 257 med simpelt Fængsel i 4 Dage, er under nærværende fra Roskilde Kjøbstads Extraret til Overretten

indankede Sag aktioneret for Tyveri, og ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt, tildels under et efter Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør Oplyste er det ogsaa bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse.

Da Tiltalte en Aften i, som det maa antages, Begyndelsen af Juli f. A. paa Vejen til sit Hjem kom forbi et Markhus i Nærheden af Nybjerg, gik han efter sin Forklaring hen ved Siden af samme for at forrette et naturligt Ærinde, og da han netop trængte til nogle Markredskaber, paakom der ham nu Lyst til at efterse, om der fandtes saadanne i Markhuset. Han gik derfor ind i Huset, der var aabent, og da der fandtes flere Redskaber sammesteds, tilegnede han sig deraf en Uhrmager Frandsen tilhørende Høtyv, der er vurderet til 1 Kr. 50 Øre, og en Arbejdsmand Lindqvist tilhørende til 4 Kr. 66 Øre vurderet Le, ved hvis Skaft der derhos maa antages at have været anbragt en Strygespaan af Værdi 25 Øre, som Tiltalte formener at have tabt, da han gik hjem med Leen. Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 228, og da Straffen ved samme findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og dens Bestemmelser om en Erstatning af 3 Kr. til Arbejdsmand Lindqvist for Leens Foringelse og Tabet af Strygespaanen og om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, vil den indankede Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 251. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Marie Kirstine Sørensen (Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Kolding Kjøbstads Politirets Dom af 25 April 1891: Tiltalte Marie Kirstine Sørensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Juni 1891: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssag-

sagfører Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling, ved hvilken intet Væsentligt findes at erindre, maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 235, men Straffen findes efter samtlige med Gjerningen forbundne Omstændigheder at kunne bestemmes til en Bøde paa 10 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 2 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Marie Kirstine Sørensen bør til Statskassen bøde ti Kroner eller, i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 14 Dage efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i to Dage. Saa udreder hun og Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Sypige Marie Kirstine Sørensen sat under Tiltale ved Politiretten i Henhold til Straffelovens § 235. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Jomfru Anna Schmidt, der, siden hun i Oktober Maaned f. A. med sine Forældre var flyttet fra en Lejlighed i et Hus i Kolding, der tillige beboedes af Skræder Jønsson — som derhos maa antages efter Familien Schmidts Fraflytning at have overtaget den saaledes ledig blevene Lejlighed — havde savnet bl. A. et sort broderet Forklæde, der efter hendes Forklaring, naar hun ikke benyttede det, henlaa i en i Reglen uafsaaset Kommodeskuffe i en Stue, hvor Tiltalte, der er Syerske hos bemeldte Skræder Jønsson, medens de boede sammen, jævnlig færdedes, den 30 Marts d. A., da Tiltalte havde indfundet sig hos hende, lagde Mærke til, at Tiltalte var iført det savnede Forklæde. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han engang i sidste Efteraar har tilegnet sig det omhandlede Forklæde, som hun imidlertid efter sin Forklaring, der vil være at lægge til Grund ved Sagens Bedømmelse,

vil have fundet henliggende i et til Jønssons Lejlighed hørende Loftskammer, hvor Anna Schmidts Forældre, med Jønssons Samtykke, ved deres Fraflytning havde efterladt nogle Sager, men hvilket Loftskammer iøvrigt maa antages dengang at have været uafsaaset, og Tiltalte har endvidere forklaret, at hun har taget og benyttet Forklædet, som hun har forandret noget paa, idet hun har aftaget nogle Blonder og trevlet den underste Rand op i Fryndser, uagtet hun indsaa, at det tilhørte Schmidts. Forklædet, der er vurderet til 50 Øre, er bragt tilstede under Sagen og udleveret til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning, men under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør begjært Tiltalte straffet for sit ommeldte Forhold. For dette Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1867, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Politiretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 235 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Tirsdagen den 20 Oktober.

Nr. 152.

Advokat Klubien

contra

Niels Christensen Bak (Def. Salomon),

der tiltales for Brandstiftelse.

Sallingland Herreds Extrarets Dom af 18 November 1890: Arrestanten, Gaardejer Niels Christensen Bak af Gættrup, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Til Landbygningernes Brandforsikring bør han udrede 4982 Kr. Saa bør han og udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder Salair til Aktor Prokurator Pasbjerg, 25 Kr. og til Defensor Prokurator Munksgaard 20 Kr. Den, idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 December 1890: Arrestanten Niels Christensen Bak bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Erstatningen bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og

Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor sammesteds 15 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og Hastrup, 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 281, 2det Stykke, men efter de Høiesteret foreliggende Oplysninger om Tiltaltes mentale Tilstand, navnlig en efter Dommens Afsigelse tilvejebragt Erklæring fra det kgl. Sundhedskollegium, findes det betænkeligt at gaa ud fra, at han i Gjerningens Øjeblik har været fuldt tilregnelig, hvorfor Straffelovens § 39 maa komme til Anvendelse. Straffen vil herefter kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Med den heraf følgende Forkortelse i Straffetiden vil Overretsdommen kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Salomon 60 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Niels Christensen Bak for Brandstiftelse. Efter Sagens Oplysninger indfandt Arrestanten sig den 14 September sidstleden om Aftenen noget efter Kl. 9 hos en Nabo og anmodede denne om at følge med hen til hans Gaard, da der var opstaaet Ild i Stuehuset, hvor der ogsaa, da Naboen og Arrestanten kom derhen, fra Dagligstuen trængte en saa stærk Røg ud i Gangen, at det var umuligt at komme ind i Stuen, og da de, efter derfor at have hentet andre, inden de gave sig til at redde, kom tilbage til Gaarden, og der var blevet slaaet et Vindue ud, brød Luen frem og bredte sig, navnlig fra en i Dagligstuen staaende Seng, hurtig til hele Gaarden. Saavel

Stuehusets som Gaardens tre andre, ikke med dette sammenbyggede Længer nedbrændte helt, og foruden nogle Sædstakke udenfor Gaarden blev endvidere en Del af Indboet ødelagt af Ilden, medens Kreaturerne reddedes, og da det blæste en Del, opkom der ogsaa et Øjeblik Ild i Taget paa et Sted, som laa paa den anden Side af Vejen i en Afstand af 250 Alen fra Gaarden, hvorimod det nærmeste, kun 75 Alen derfra beliggende Sted blev reddet ved at belægge Taget med vaade Klæder. Den Gang Ildebranden fandt Sted, boede der ikke andre i Gaarden end Arrestanten, idet en Tjenestedreng var kommen fra ham nogle Dage i Forvejen, og hans Moder, som nød Aftægt og havde boet hos ham, paa Foranledning fra hans Side var tagen hen til en anden Søn, Jens Christensen Bak, den 13 September. Da Arrestanten, der allerede under Branden mistænktes for at have paasat Ilden og af Sognefogden blev sat under Anholdelse, efter foreløbig at være afhørt af en Politibetjent, som opad Formiddagen den 15 September overtog hans Bevogtning paa Brandstedet, og derved at have afgivet en Forklaring, hvorefter han mulig havde foranlediget Branden ved af Vanvare at kaste nogle brændende Tændstikker i den ovennævnte i Dagligstuen staaende Seng, derpaa af Dommeren toges i Forhør paa Brandstedet og foreholdtes det usandsynlige i denne Forklaring, tilstod han, at han havde afrevet Tændstikkerne for at afbrænde Gaarden, og som Grund til at gjøre dette angav han, at han var svirende, men erkjendte tillige, at han ikke var videre fuld, og navnlig ikke mere end at han godt vidste, hvad han gjorde, hvorhos han nærmere forklarede, at det havde været hans Hensigt kun at afbrænde Stuehuset, da dette var gammelt og daarligt, og helst at skaane de nye Udhuse og Avlen, hvad han mente kunde lykkes, naar Naboerne kom tilhjælp under Branden, samt at det var for at være ene i Huset og for ikke at udsætte sin Moder for Fare, at han havde faaet hende bort. Efter at Arrestanten derpaa var bleven fængslet og havde siddet arresteret i to Dage, i hvilke Forhøret beroede, viste det sig, da han ifølge Melding af Arrestforvareren var bleven syg Natten til den 18 September og samme Dags Formiddag efter sin Begjæring fremstilledes for Dommeren, at han talte forvirret, hvorfor han, som det maa antages, bemeldte Dag blev indlagt paa Sygehuset, og da han efter den 24 September at være udskreven fra Sygehuset, hvor han var bleven behandlet for delirium tremens, næste Dag paany toges i Forhør, forklarede han, at hans Tilstaaelse af forsætlig at have paasat Ilden var urigtig og fremkommen som Følge af, at han dengang var saa forstumlet af Branden og ikke ved sin fulde Fornuft, hvorhos hans Forklaring i dette og i det følgende, den 1 Oktober afholdte Forhør gik ud paa, at han maatte have foranlediget Branden ved Uagtksomhed, idet han nærmere udsagde, at han — der nogle Dage forud fra en Sag-

fører i Skive havde faaet sendt en Blanket til en Vexel, hvorved en ældre, den 21 September forfaldende Vexel skulde fornyes mod et Afdrag af 20 Kr. — om Aftenen den 14 September fra et Skab i Dagligstuen fremtog en Pengebrevskonvolut og deri lagde Blanketten, der var underskrevet og gjort færdig til Afsendelse, tilligemed Pengene til Afdraget og de øvrige Omkostninger ved Vexlens Fornyelse, hvorefter han ved Vinduet forseglede Konvolutten og lagde Brevet i en Bordskuffe, hvor det blev tilintetgjort ved Branden, samt at han, da dette foregik lige i Mørkningen, havde for at se at finde Konvolutten i Skabet og til Smeltning af Lakket afrevet nogle Tændstikker og ikke gav Agt paa, hvor han smed disse, hvad imidlertid var i Nærheden af Sengen, fra hvilken Ilden efter det Oplyste maa antages at være opstaaet. Arrestantens ændrede Forklaring gik endvidere ud paa, dels at han, efter at have gjort Pengebrevet istand og derpaa udrettet forskjellig Gjærning paa Marken og i Huset, gik tilsæns i Storstuen og efter at have sovet noget vaagnede og mærkede en sveden Lugt og derved opdagede Branden, dels at han Intet kan huske af, hvad der passerede fra det Øjeblik, han blev anholdt af Sognefogden, indtil han kom paa Sygehuset, som han antager, fordi hans Forstand var forstyrret, og den saaledes afgivne nye Forklaring, hvorefter han end ikke vil erindre at have tilstaaet sig skyldig i Ildspaaættelsen, har han, trods jævnlig Foreholdelse af en Mængde Enkeltheder og Forklaringer af Vidner, som have talt med ham efter hans Anholdelse paa Brandstedet, stadig fastholdt i en Række Forhør.

Efter hvad der foreligger under Sagen, og idet navnlig den ovennævnte Vexelblanket, der af en Sagfører var sendt Arrestanten til Udfyldning, for at den skulde træde istedetfor den den 21 September forfaldende Vexel paa 200 Kr., under Undersøgelsen er funden blandt andre Arrestanten tilhørende Papirer, der bleve reddede, og viser sig hverken at være forsynet med Paategning af Arrestanten eller af de to Vexelgaranter, Arrestantens Broder og Gaardejer P. C. Gammel, der derhos edelig have forklaret, at de ikke, som af Arrestanten angivet, have i Dagene den 8—14 September underskrevet paa en Vexel for ham, maa det imidlertid anses bevist, at hans ovenanførte Forklaring om at have foranlediget Ildbranden ved Uforsigtighed under hans Beskjæftigelse med at expedere et Brev, hvori den ommeldte Vexel, forsynet med de behørigte Underskrifter, tilligemed Penge til Afdrag paa Vexlen og til Diskonto vare indlagte, er Opspind; og hvad angaar hans Anbringende om ikke at have været ved sin Fornuft, da han i Forhøret paa Brandstedet tilstod at have paasat Ilden og Intet at erindre fra Tiden efter hans Anholdelse til hans Indlæggelse paa Sygehuset, eller som han ogsaa har udtrykt sig, i dette Tidsrum at have været uden Bevidsthed, fremgaar det vel af Sagens Oplysninger, at han er

stærkt forfalden til Drik og i beruset Tilstand har til Tider været ustyrlig og meget urimelig, hvad ogsaa var Tilfældet den 9 September sidstleden, hvorfor Sognefogden, der var bleven tilkaldt af hans Moder, lod sætte Vagt hos ham til næste Dags Middag, samt at han, som meldt, i nogle Dage efter sin Arrestation havde et Anfald af Delirium, men iøvrigt staar hans foranførte Anbringender i bestemt Strid med, hvad der foreligger i Sagen. Arrestantens Broder, der var ovre hos ham om Eftermiddagen den 14 September, har saaledes udsagt, at saavidt han kunde mærke, var Arrestanten da ikke beruset, og ligeledes har den ovennævnte Nabo, som Arrestanten hentede over til sig i Anledning af Branden, udsagt, at Arrestanten formentlig ikke var beruset dengang, samt at han iøvrigt Intet kunde mærke paa Arrestanten, og medens vel en anden Nabo, der maa antages at have talt med Arrestanten efter Solnedgang den paagjældende Dag, har udsagt, at saavidt han skjønnede, var Arrestanten dengang noget beruset, hvad ogsaa to Mænd, der efter Arrestantens Anholdelse Brandnatten bevogtede ham i nogen Tid, have forklaret med Hensyn til Begyndelsen af denne, har derimod den Politibetjent, der efter sin Ankomst til Brandstedet med Dommeren den paafølgende Formiddag omtrent Kl. 11 overtog Arrestantens Bevogtning, forklaret, at denne var fuldstændig sig selv mægtig, og da Betjenten i henved et Par Timer gik omkring med ham, medens Andre afhørtes af Dommeren, talte fuldkommen fornuftig og sammenhængende og gav nøjagtig Oplysning om forskellige Ting, hvorhos to Medlemmer af Bestyrelsen for Salling Brandforsikringsforening, som i Anledning af, at Arrestantens Løsøre var forsikret i samme, den 15 September gave Møde paa Brandstedet og forhandlede med Arrestanten angaaende Erstatningen for de brændende Gjenstande, have udsagt, at Arrestanten under denne Forhandling videte Besked med sine Sager og var fuldkommen ved Samling. Den nævnte Politibetjent har endvidere forklaret, at Arrestanten, efter for Dommeren at have tilstaaet sig skyldig i Ildspaaættelsen, omtalte, at dette havde lettet paa ham, hvad han ifølge de af Betjenten og en anden Mand, der ligesom denne kjørte sammen med Arrestanten fra Brandstedet, afgivne Forklaringer ligeledes da for dem udtalte sig om; og ligesom Arrestforvareren har udsagt, at Arrestanten, da han den 15 September om Aftenen Kl. 8 blev indbragt til Arresten, tilsyneladende Intet fejlede, og at der ikke i nogen Retning sporedes noget Usædvanligt hos ham, medens han vel næste Morgen klagede over ikke at have sovet og var lidt urolig og forvirret, hvilket tiltog i de følgende Dage, saaledes gaar den af Distriktslægen, der behandlede Arrestanten i Sygehuset, afgivne Erklæring ud paa, at hans Anfald af delirium tremens var af mindre Betydning og rimeligvis hidrørte fra Mangel paa Søvn i Forbindelse med deprimeret Sindstilstand samt gik hurtigt over uden at efterlade

Følger, og at Lægen anser ham for at have været aandelig normal saavel fra Brandens Begyndelse til hans Anbringelse i Arresten, som efter hans Udskrivning fra Sygehuset, samt for fuldstændig tilregnelig med Hensyn til den begaaede Forbrydelse.

Da Arrestantens ovennævnte Anbringender herefter ikke kunne komme i nogen Betragtning, vil der i Medfør af D. L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages til hans, ikke af Noget bestyrkede Tilbagekaldelse af hans i det første Forhør afgivne detaillerede Tilstaaelse, ligesom der mangler Føje til at antage, at han i Gjærningsøjeblikket har været i en Tilstand, der kunde influere paa hans Tilregnelighed.

Den de nedbrændte Bygninger, der vare assurede i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, ved Ildebranden tilføjede Skade er opgjort til 4978 Kr., hvilket Beløb i Forbindelse med 4 Kr. i Vurderingsomkostninger Arrestanten efter Brandforsikringens derom nedlagte Paastand ved Underretsdømmen er tilpligtet at erstatte, hvorimod der ikke fra den ovennævnte Forsikringsforening, i hvilken Arrestanten havde sit Løsøre forsikret, var fremkommet nogen Erstatningspaastand med Hensyn til Skaden paa det assurede Løsøre, der er opgjort til 3100 Kr. 18 Øre.

Efter hvad der saaledes er anført, samt da det ikke kan være Tvivl underkastet, at Arrestanten, der maa antages at have befundet sig i en trykkende økonomisk Forfatning og foruden Prioritetsgjæld havde en forholdsvis ikke ubetydelig løs Gjæld bl. A. paa Vexler, ved Brandstiftelsen har tilsigtet at tilvende sig Fordel ved Hjælp af Assurancesummen for hans Ejendele, vil han, der er født i Aaret 1851 og, afset fra at han to Gange har erlagt Bøder for Politiforseelser, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 281, 2det Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Onsdagen den 21 Oktober.

Nr. 119. Husmand **Peder Vraa Knudsen**
(Asmussen)

contra

Snedker Niels Christensen (Halkier efter Ordre),

betr. Betaling af 3660 Kr.

Hassing-Refs Herreders ordinære Rets Dom af 10 Januar 1889: Indstævnte Husmand Peder Vraa Knudsen af Serup bør for Citanten, Snedker Niels Christensen af Barslev, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Juli 1890: Indstævnte, Husmand Peder Vraa Knudsen, bør til Citanten, Snedker Niels Christensen, betale 3660 Kr. med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra den 15 Maj 1888, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges Boet efter afdøde Prokurator Fasting, der var bleven beskikket til at udføre Sagen for Citanten for Overretten, og som har udtaget Overretsstævningen, i Salær 10 Kr. samt Overretssagfører Hindberg, der efter Prokurator Fastings Død beskikkedes til Sagfører for Citanten her for Retten, og den for Indstævnte beskikkede Sagfører sammesteds, Overretssagfører Hastrup, hver 50 Kr., hvilke Salærer udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. Advokat Halkier tillægges der i Sala-

rium for Høiesteret 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Snedker Niels Christensen af Barslev, i 1ste Instants sagsøgt Indstævnte, Husmand Peder Vraa Knudsen af Serup — der havde hævet og forbrugt 3760 Kr., som indestod paa en Sparekassebog, som, efter hvad Citanten paastaar, tilhørte ham, men var deponeret hos Indstævntes Hustru, der er Citantens Søsterdatter — til Betaling af bemeldte Beløb efter Fradrag af 100 Kr., som Citanten senere har modtaget af Indstævnte, eller 3660 Kr. med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra Forligsklagens Dato den 15 Maj 1888, indtil Betaling sker, og da Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for hans Tiltale, har han nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin i 1ste Instants nedlagte Paastand. Indstævnte har derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten nærmere anbragt, at han — der i Sparekassen i Skive havde indestaaende 3700 Kr., som han havde indsat sammesteds paa en paa Indstævntes Hustrues Navn lydende Sparekassebog, idet han, der ikke omtalte for hende, at han havde indsat Pengene paa hendes Navn, efter hvad han paastaar, derved vilde skjule for Andre, og særlig for sin Hustru, til hvem han stod i daarligt Forhold, og fra hvem han levede adskilt, at han ejede saa mange Penge — har, som det maa antages i Vinteren 1884—85, leveret Indstævntes Hustru denne Sparekassebog tilligemed et af en ustævnt Trediemand til Citanten for 325 Kr. udstedt Gjældsbevis til Forvaring, idet han, der efter sit Anbringende havde lagt de ommeldte Dokumenter i en forsejlet Konvolut saaledes, at den, der vilde udtage Bogen deraf, enten maatte bryde Seglene eller rive Konvolutten istykker, ved Overleveringen af Pakken, som han, der ikke havde noget Hjem, ikke vilde føre med sig under sin Omflakken, fordi han derved vilde udsætte sig for, at Nogen fik Bogen at se, bad hende om at gjemme Pakken, indtil han selv afhentede samme. Da Citanten senere i Juni Maaned 1886 henvendte sig til Indstævnte for at faa Pakken tilbageleveret, underrettede denne imidlertid Citanten om, at han i Sparekassen havde hævet og derefter forbrugt de paa Bogen indestaaende 3700 Kr. med paaløbne Renter til Beløb 60 Kr., og vel betalte han, der maa antages ved denne Lejlighed at have tilbageleveret Citanten Gjældsbeviset, der havde været i Pakken ved dennes Overlevering til Indstævntes Hustru, og som iøvrigt, efter hvad

Parterne er enige om, var saa godt som værdiløst, samtidig Citanten 100 Kr. og lovede senere at betale ham Resten, men dette Løfte har han, skjændt Citanten gjentagne Gange har krævet ham, ikke opfyldt, og skylder saaledes efter Citantens Formening endnu denne det paastævnte Beløb. Iøvrigt fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Citanten allerede i September 1887 har gjort Anmeldelse til Politiet om det af Indstævnte imod ham formentlig begaaede Bedrageri, men at der efter de Oplysninger, som fremkom under de derefter optagne Forhør, ikke fra det Offentliges Side fandtes Anledning til at foretage noget imod Indstævnte, hvorimod Citanten, da det under Forhørene oplystes, at han — der gjentagne Gange havde været straffet for under Udlægsforretninger, som vare foretagne hos ham dels for Gjæld, dels for Skatter, at have lagt Skjul paa Ejendele, hvoraf han havde været i Besiddelse, da Forretningerne fandt Sted, og som navnlig ved Hjerm-Ginding Herreders Extraretsdom af 10 August 1886 for saadan Forbrydelse var bleven anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage — under to af de ommeldte Udlægsforretninger og ligeledes under en Udpantningsforretning, der den 21 Oktober 1885 var foretagen hos ham for Underholdningsbidrag, som det, efter at han havde forladt sin Hustru, var bleven paalagt ham at yde hende og hans Stedborn, havde lagt Skjul paa at være Ejer af de heromhandlede Penge, blev sat under Tiltale for Bedrageri og ved den nævnte Rets Dom af 29 November 1887 anset efter Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens §§ 260 og 23, med en Tillægsstraf til den ham ved den tidligere Dom af 10 August 1886 idømte Straf, der bestemtes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Indstævnte — der har erkjendt at have i Juli Maaned 1885 paa den ovennævnte Sparekassebog hævet og derefter til eget Bedste forbrugt 3760 Kr. — har imidlertid villet gjøre gjældende, at Citanten, ved at indsætte Penge i Sparekassen paa Indstævntes Hustrues Navn uden ved Indsættelsen at tage noget Forbehold ligeoverfor hende og derefter overlevere hende Bogen, som Indstævnte paastaar ved Overleveringen til hans Hustru kun var indsvøbt i Avispapir, der vel var sammenlakked paa Siden, men ikke anderledes, end at Bogen kunde trækkes ud af Omslaget, uden at Lakket blev brudt, maatte anses at have skjænket hende Pengene som en Livsgave, hvorover Indstævnte maatte være berettiget til strax at disponere, og at det ogsaa af de Ytringer, hvormed Citanten overleverede Indstævntes Hustru Bogen, bestemt fremgik, at dette havde været hans Mening, i hvilken Henseende Indstævnte nærmere har anbragt, at Citanten — der engang i Vinteren 1884—85 havde henvendt sig til Indstævnte med Forespørgsel, om han, der havde unddraget sig Samlivet med sin Hustru, ikke kunde faa Ophold hos Indstævnte, og som ved denne Lejlighed, ved hvilken der iøvrigt ikke blev truffet

nogen Aftale om Citantens fremtidige Ophold i Indstævntes Hus, havde bemærket, at han havde tiltænkt Indstævntes Hustru en Arvepart, og at Sagen var ordnet, uden at han dog gjorde Rede for, paa hvilken Maade — har ved Bogens og det ved samme lagte Gjældsbevis's Overlevering til Indstævntes Hustru, hvilken Overlevering fandt Sted, da Citanten kort efter den nævnte Samtale paa en Dag, da Indstævnte var fraværende paa Fiskeri, forlod Indstævntes Hus, sagt til Indstævntes Hustru: „Her er de Papirer, som jeg har tilskrevet dig“. Indstævnte har derhos tilføjet, at han vel senere har betalt Citanten 100 Kr., men at dette ikke var som Renter af eller Afdrag paa den af ham i Sparekassen hævdede Kapital, men derimod en Gave, som han, da Citanten en Gang bad ham om Hjælp, idet han foregav at være i Pengeforlegenhed, fordi han var bleven franarret sine andre Penge, gav ham i Betragtning af, at Citanten havde været saa god imod ham og hans Hustru.

Det er imidlertid i og for sig lidet sandsynligt, at Citanten, der, efter hvad der maa anses at være in confesso, ikke stod i Gjældsforhold til Indstævnte eller dennes Hustru, skulde have havt til Hensigt uden Vederlag at overlade hende, saaledes at hun strax blev Ejer deraf, den betydelige paa Bogen indestaaende Kapital, der maa antages at have udgjort den væsentligste Del af hans Formue, hvorimod det er langt rimeligere at antage, at det forholder sig som af Citanten anbragt, at han ved at anbringe Pengene i Sparekassen paa Indstævntes Hustrues Navn og derefter levere hende Sparekassebogen kun har havt til Hensigt at skjule for sine Kreditorer og navnlig for sin Hustru, som han kunde vente vilde lade foretage, og som, som meldt, ogsaa senere har ladet foretage Udpantning hos ham for Underholdningsbidrag til hende og hendes Børn, at han ejede Penge, hvori der kunde gjøres Udlæg; og ligesom hans Anbringende i saa Henseende bestyrkes derved, at han — hvis Forklaring i Retten under den Undersøgelse, som han efter det Ovenførte foranledigede indledet imod Indstævnte i Anledning af dennes Disposition over Sparekassebogen, stemte med hans ommeldte Anbringende — har fastholdt denne sin Forklaring, ogsaa efterat han under den nævnte Undersøgelse var bleven arresteret som sigtet for at have gjort sig skyldig i Bedrageri ved under de hos ham tidligere foretagne Udlægsforretninger at have lagt Skjul paa at være Ejer af de i Sparekassen indestaaende Penge, naagtet han, der oftere tidligere var bleven straffet for lignende Forhold, maa have indset, at han, naar han fastholdt sin Forklaring, sandsynligvis vilde blive funden skyldig i og straffet for Bedrageri, saaledes kunne de af Indstævnte paaberaabte Omstændigheder heller ikke afgive Bevis for, at Citanten har havt til Hensigt at skjænke Indstævntes Hustru Pengene som en Livsgave; thi Indsættelsen af samme i Sparekassen paa Indstævntes Hustrues

Navn kan, da Citanten ikke derved mistede sin Dispositionsret over Pengene, eftersom Skive Sparekasse, naar Ejerne af de i samme indsatte Penge ikke træffe særlige Bestemmelser om, hvorledes der skal forholdes ved sammes Tilbagebetaling, ifølge sine Vedtægter, hvoraf et Exemplar er fremlagt under Sagen, paa Anfordring udbetaler Pengene til Ihændeleveren af vedkommende Sparekassebog uden at fordrø Legitimation af hans Berettigelse til at raade over Bogen, ikke, som af Indstævnte forment, betragtes som en Transport til Indstævntes Hustru af Citantens Tilgodehavende hos Sparekassen, og forsaavidt Indstævnte har paaberaabt sig de af Citanten ved Bogens Overlevering til Indstævntes Hustru brugte Ytringer, bemærkes, at selv om Citanten ved denne Lejlighed har sagt til hende „her er de Papirer, som jeg har tilskrevet Dig“ — hvad Citanten iøvrigt har benægtet, idet han, som meldt, kun vil have bedt hende om at gemme Bogen og Gjældsbeviset, indtil han selv afhentede samme, og hvad heller ikke imod hans Benægtelse kan anses godtgjort — kan der, naar de ommeldte Udladelser sammenholdes med Citantens tidligere Ytringer til Indstævnte om, at han havde tiltænkt hans Hustru en „Arvepart“, ikke deraf udledes videre end en Tilkjendegivelse om, at det var hans Mening, at hun skulde arve Sparekassebogen og Gjældsbeviset efter hans Død, og en saadan Tilkjendegivelse kunde selvfølgelig ikke berettigede Indstævnte til i Citantens levende Live at betragte sig som Ejer af og dispositionsberettiget over bemeldte Dokumenter, af hvilke iøvrigt Gjældsbeviset, efter hvad der er in confesso, heller ikke var tiltransporteret Indstævntes Hustru.

Idet Indstævnte saaledes ikke imod Citantens Benægtelse har godtgjort sin Berettigelse til at have og til egen Fordel forbruge de paa den under Sagen omhandlede Sparekassebog indestaende Penge, vil han, der, som meldt, kun har fyldestgjort Citanten for 100 Kr. af det hævede Beløb, være at tilpligte at betale denne Resten eller 3660 Kr. med Renter som paastaet. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge Boet efter afdøde Prokurator Fastings, der var bleven beskikket til at udføre Sagen for Citanten for Overretten, og som har udtaget Overretsstævning, i Salær 10 Kr. samt den Sagfører, der efter Prokurator Fastings Død beskikkedes til Sagfører for Citanten her for Retten, og den Sagfører, der har været beskikket sammesteds for Indstævnte, hver 50 Kr., hvilke Salærer ville være at udrede af det Offentlige. Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt eller endnu forbruges, saafremt Sagen ikke for Høiesteret havde været beneficeret for Kontracitantens Vedkommende, samt til Høiesteretssagfører Bagger i Salarium 100 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: I „Aftenbladet“ for den 20 Maj 1889, Nr. 561, findes en ikke underskrevet Artikel med Titel „Gadedrenge“, i hvilken det efter en Indledning, hvori det fortælles, at Nattevagten i Tivoli Torsdag Nat noget over Midnat hørte en klirrende Lyd efterfulgt af Latter og Raab, hedder saaledes:

„Nattevagten satte Kursen henimod det Sted, hvorfra Spektaklet kom, og i Midten af Alleen stødte han paa 3 Herrer, der, da de saa ham, hilste og gik stille ud af Haven. Nattevagten gav sig derpaa til at undersøge, hvad der kunde have foraarsaget al den Klirren, og han fandt da til sin Overtalelse, at 15 af de kulerte Kupler, der er anbragt paa Jernbøjler i Alleen, var slaede itu. Skaarene laa spredte omkring paa Jorden. Kuplerne var øjensynlig slaede ned med en Stok. Desuden fandtes en stor Rude i en af Kioskerne og en Lygte slaet ud. Nattevagten gik øjeblikkelig over til Nimbs for der at erfare, hvem de tre Herrer var, der nys havde forladt Etablissementet, da han ikke nærrede Tvivl om, at det var disse tre Hædersmænd, der havde muntret sig paa en saa gemen Maade. Hos Nimb fik han den Besked, at de tre Herrer var tre københavnske Politiassistenter, unge i Tjenesten og unge i Sind. At tro, at det var Politiassistenterne, der havde været Ugjerningsmændene, kunde naturligvis ikke godt falde Nattevagten ind; men hvem Pokker havde det da været, og hvordan var de komne ud, for paa hele Terrænet fandtes ikke et eneste Menneske. Det er en Gaade, som Nattevagten spekulerer paa den Dag i Dag. Tivolis Bestyrelse har nu anskaffet 2 store Hunde til, der bliver slupne løs inde i Haven Kl. 12. Man ønsker at forhindre fremtidige Excesser af lignende Art. Og kjedeligt er det jo ogsaa, hvis der ved denne Affære skulde være kastet et uheldigt Lys over vore flinke, unge Politiassistenter. Men det er ikke alene Nattevagten og Tivolis Bestyrelse, der grunder paa, hvem det rare Menneske har været, der har knust Ruden, Lygten og Kuplerne; alle andre Mennesker spekulerer paa det samme.

Det smiter.“

Under nærværende Sag har Citanten, Politiassistent Smit, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, anført, at der i den nævnte Artikel blandt Andre er sigtet til ham, i hvilken Henseende han har frembævet, at de fire første Bogstaver i Artiklens sidste Ord, smit, ere trykte med spærret Skrift, og at Ordene „det smit er“ ikke giver nogen Mening, med mindre de læses som: „Det Smit er“, og Citanten har derfor paastaet de i den nævnte Artikel indeholdte, for ham fornærmelige Sigtelser og Udladelser mortificerede, Indstævnte som ansvarhavende Redaktør for det omhandlede Blad anset med Straf efter Straffeloven og derhos tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Nissen, hvilket denne i alt Fald har paastaet sig tilkjendt af det Offentlige.

Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, men da der maa gives Citanten Medhold i, at Artiklen maa antages særligt at sigte til ham, og da Udtrykket „Gadedrenge“ og den i Artiklen indeholdte Sigtelse maa anses for fornærmelig for Citanten, særlig i hans Stilling som Politieembedsmand, ville disse Udladelser være at mortificere, og Indstævnte derhos at anse efter Straffelovens § 217 med en Straf, som i Betragtning af, at det ved de af Citanten førte Vidner maa anses godtgjort, at det maa have været Indstævnte bevidst, at Sigtelsen mod Citanten var aldeles ubegrundet, findes at burde fastsættes til en Bøde til Statskassen af 200 Kr. eller i Mangel af dennes fulde Betaling simpelt Fængsel i 30 Dage; Indstævnte vil derhos have at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salær til Prokurator Nissen, hvis Sagførelse har været lovlig, 80 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 45.

Grosserer v. **Mehren**
og Firmaet **E. v. Mehren** (Høgsbro)

contra

Murmester **C. F. Lundqvist**, Tømremester **L. L. Sandberg** og Partikulier **A. Carlsen** (Alberti for Sandberg og Carlsen),

betr. Stadfæstelse af 2de Auktionskjendelser.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Auktionsrets Kjendelse af 20 Juni 1888: Den begjærede Auktion bør nyde Fremme.

Sammes Kjendelse af 4 Juli 1888: Den af Høieste-
retssagfører Alberti begjærede Udsættelse kan ikke bevilges, og
vil Auktionen være at fremme efter de fremlagte Konditioner
med det af Sagfører Rosengaard for Rekvirenten den 20de f. M.
til Auktionsprotokollen stillede Tillæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
24 Marts 1890: Kontra- og Kontinuationskontrasagen afvises.
De ovennævnte Kjendelser og den paaankede Auktionsbehandling
i dens Helhed bør ved Magt at stande. Processens Omkostnin-
ger for Overretten ophæves. Der forelægges Overretssagfører
H. Jensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til
Berigtigelse af Stempelpligten med Hensyn til hans den 10 De-
cember 1888 fremlagte Indlæg og Høiesteretssagfører Alberti en
lige Frist til Stempling af hans den 8 April og 30 September
1889 fremlagte Indlæg.

(Høiesteretsdommen følger i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 6 November 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 31—32.

Torsdagen den 22 Oktober.

Nr. 45. Grosserer v. Mehren og Firmaet
E. v. Mehren (Høgsbro)

contra

Murmester C. F. Lundqvist, Tømrermester L. L. Sandberg
og Partikulier A. Carlsen (Alberti for Sandberg og Carlsen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

Da de af Kontracitanterne for Høiesteret indstævnte Sagfører L. H. Madsen og Murmester C. F. Lundqvist ved Kontrastævningerne til Overretten vare indstævnte med behørigt Varsel til at møde for Retten paa den Dag, Stævningerne faldt i Rette, og det af Stævningerne med tilstrækkelig Tydelighed fremgik, hvad Kontracitanterne tilsigtede med Kontraappellen, og hvilken Interesse denne herefter havde for Madsen og Lundqvist, skjønnes den Omstændighed, at de ikkun vare stævnedede for at varetage deres Tarv under Sagen, ikke i et Tilfælde som nærværende at kunne medføre, at Stævningerne maa anses for ulovskikkede, og det kan derfor ikke billiges, at Kontra- og Kontinuationskontrasagen af den Grund er afvist.

Som Følge heraf vil den af Kontracitanterne for Høiesteret nedlagte Paastand om Sagens Hjemvisning til Landsover- samt Hof- og Stadsretten og om Bevilgelse af den der af dem begjærte Anstand til at behandle Sagens Realitet være at tage til Følge.

22 Oktober 1891.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Lands- over- samt Hof- og Stadsretten og den der af Kontracitanterne begjærte Anstand i 14 Dage bevilges. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betale Hovedcitanterne og de indstævnte Sagfører Madsen og Murmester Lundqvist 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter Begjæring af Sagfører L. H. Madsen, der havde Pant for 5600 Kr. i de Murmester C. F. Lundqvist tilhørende Ejendomme Matr. Nr. 2 F C og 2 F D i Ordrup under Københavns Amts nordre Birk, og som efter indgaaet Forlig havde ladet gjøre Exekution i samme, bleve disse Ejendomme stillede til forskjellige Tvangsauktioner ved Birkets Auktionsret. Ved 4de Auktion, der afholdtes 26 Januar 1888, bleve Partikulier Anders Carlsen og Tømrermester L. L. Sandberg Enestebydende med 6800 Kr., men frafaldt Hammerslag og forbeholdt sig at lade sig Ejendommen udlægge af Fogden som ufyldstgjorte Pant- og Udlægshavere. Da Sagfører Madsen forment, at Carlsen og Sandberg ikke havde opfyldt Auktionskonditionerne, begjærte han berammet en ny Auktion, der blev afholdt den 16 Marts s. A. Denne Dag, paa hvilken Madsen fremlagde nye Auktionskonditioner, mødte Carlsen og Sandberg og protesterede mod Auktionens Fremme. Der udspandt sig herom en Procedure for Auktionsretten mellem Madsen paa den ene Side, Carlsen og Sandberg paa den anden, hvorefter der den 20 Juni s. A. afsagdes en Kjendelse af Auktionsretten, der eragtede, at Auktionen burde nyde Fremme, hvorhos Madsen fremlagde et Tillæg til Auktionskonditionerne. Carlsen og Sandberg begjærte derefter Auktionen udsat i 4 Uger for at faa Lejlighed til at appellere Kjendelsen, men da der protesteredes mod Anstanden fra Madsens Side, blev der ved en ny Kjendelse af Auktionsretten samme Dag eragtet, at den forlangte Udsættelse af Auktionen ikke kunde indrømmes. Carlsen og Sandberg protesterede nu imod, at Auktionen fremmedes paa Grundlag af de foreliggende Konditioner, hvorhos de begjærte Udsættelse for at fremskaffe nye Bevisligheder. Efter herom stedfunden Procedure eragtede Auktionsretten ved en den 4 Juli s. A. afsagt Kjendelse, at den begjærte Udsættelse ikke kunde bevilges, og at Auktionen vilde være at fremme efter de frem-

lagte Konditioner med ovennævnte Tillæg. Auktionen fremmedes derefter samme Dag, og blev Grosserer E. v. Mehren Enestebydende med 12,000 Kr., men han frafaldt Hammerslag og erklærede at ville lade sig Ejendommene udlægge ved Fogden som ufyldestgjort Pant- og Udlægshaver.

Grosserer C. eller E. von Mehren og Firmaet E. v. Mehren have derefter udtaget Hoved- og Kontinuationsstævning her til Retten mod bemeldte Ejendommens Ejer, Murmester Lundqvist — hvem de have stævnet for at lide Dom — og gaar Hovedcitanternes Paastand ud paa, at de ovennævnte tvende Kjendelser af 20 Juni 1888 og Kjendelsen af 4 Juli s. A. tilligemed Auktionsbehandlingen i dens Helhed stadfæstes. Ved Stævningen have Hovedcitanterne derhos indstævnet Partikulier A. Carlsen, Tømremester L. L. Sandberg, Sagfører L. H. Madsen og Sagfører J. Rosengaard — hvilken Sidste har underskrevet Auktionskonditionerne og er optraadt som Sagfører for Madsen — for at varetage deres Tarv under Sagen.

Tømremester L. L. Sandberg og Partikulier A. Carlsen have udtaget Kontra- og Kontinuationskontrastævning mod Grosserer C. eller E. v. Mehren og Firmaet E. v. Mehren — hvem de have stævnet for at modtage Saggivelse og lide Dom — og gaar Kontracitanternes Paastand ud paa principalt, at de afsagte Kjendelser og Auktionsbehandlingen i det Hele kjendes uefterrettelig eller ophæves, subsidiært, at Kjendelsen af 4 Juli 1888 forandres og Auktionsbehandlingen delvis annulleres, saaledes at Sagfører Madsen kjendes uberettiget til at stille Ejendommene til Auktion efter de af ham fremlagte Konditioner og det under 20 Juni stillede Tillæg til disse, forsaavidt de gaa ud paa at give ham forlods Dækning for mere end 2000 Kr. af hans Obligations Paalydende, samt at Hovedcitanterne i alle Tilfælde tilpligtes at erstatte Kontracitanterne Appellens Omkostninger. Ved Stævningen have Kontracitanterne derhos indstævnet Sagfører L. H. Madsen, Murmester C. F. Lundqvist og Sagfører J. Rosengaard for at varetage deres Tarv under Sagen.

Sagfører L. H. Madsen og Murmester C. F. Lundqvist have paastaet Kontra- og Kontinuationskontrasagen afvist, da de ikke ere stævnede som Parter under samme.

Kontracitanterne have modsat sig, at de nedlagte Afvisningspaastande tages tilfølge, og begjært Anstand i 14 Dage for at behandle Kontrasagens Realitet.

Henset til den afgjørende Indfyldelse, som en Tilfølgetagen af Kontracitanternes Paastande under Kontra- og Kontinuationskontrasagen vilde have paa Sagfører Madsens og Murmester Lundqvists Forhold til de paagjældende Ejendomme og til de indankede Auktioner over samme og det herved Passerede, findes disse at have havt et gyldigt Krav paa og en retlig Interesse i

at stævnes som Parter under Kontrasagen, og, da dette ikke er sket, vil Sagen være at afvise.

Derimod vil der ikke, som ligeledes af dem paastaet, kunne tilkjendes dem Kost og Tæring, da de, som anført, ikke ere stævnede som Parter.

Som Følge af Kontrasagens Afvisning vil der i Hovedsagen være at give Dom efter Hovedcitanternes Paastand.

Processens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at ophæve.

Der vil være at forelægge Overretssagfører H. Jensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Berigtigelse af Stempelpligten med Hensyn til hans den 10 December 1888 fremlagte Indlæg og Høiesteretssagfører Alberti en lige Frist til Stempling af hans den 8 April og 30 September 1889 fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger der ikke Stempelovertrædelse for Overretten.

Nr. 312. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Niels Jacob Jacobsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 11 Juli 1891: Arrestanten Niels Jacob Jacobsen bør hen-sættes til Tugthusarbejde i to Aar. Han udreder derhos Sagens samtlige Omkostninger, og derunder Salær til Aktor, Prokurator Konnerup, og til Defensor, Prokurator Kr. E. Jørgensen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 August 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Tvermoes, betaler Arrestanten Niels Jacob Jacobsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Shaw og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Jacob Jacobsen for Tyveri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 16 Juni d. A. har fra en Arbejdsplads paa Vestre Kirkegaard, hvortil han havde uhindret Adgang, stjaalet en Skovl og en Spade af Værdi tilsammen 3 Kr. tilhørende Københavns Kommune. Ifølge sin Forklaring tilegnede han sig Gjenstandene ikke for at sælge dem, men for selv at benytte dem, idet han havde faaet Arbejde og ikke saa nogen anden Udvej til at skaffe sig det nødvendige Værktøj. Arrestanten er født den 29 Marts 1843 og bl. A. anset ved Københavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 16 November 1885 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, Københavns Kriminal- og Politiretsdom af 17 Juli 1886 efter Straffelovens § 230, 1ste Mb., med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, samme Rets Dom af 21 December 1886 efter Straffelovens § 231, 1ste Mb., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, nærværende Rets Dom af 11 Maj 1888 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri, tildels sammenholdt med § 46, med lige Arbejde i 4 Aar, og senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 Marts d. A. efter Straffelovens § 231, 2det Mb., jfr. § 64, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med lige Arbejde i 6 Maaneder, hvilken Straf ved allerhøjeste Resolution af 21 April s. A. blev nedsat til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5 Gang begaaet simpelt Tyveri, og da Underretsdommen har anset ham efter samme Lovbestemmelse, og den valgte Straf af Tugtshusarbejde i 2 Aar findes passende, samt da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Pant i en ham dengang tilhørende Ejendom i Kvie af Hartkorn 3 Fdk. $1\frac{3}{4}$ Alb., med Besætning, Inventarium og Avlsredskaber m. m. — hvilken Ejendom ved en Vurderingsforretning, der den 20 Oktober s. A. var bleven afholdt over samme i Anledning af Tiltaltes Begjæring om det nævnte Kreditforeningslaan, var bleven ansat til en Salgsværdi i Handel og Vandel af 5000 Kr. — og havde han derhos ved Gjældsbeviser, thinglæste den 22 Januar 1890 og den 23 April s. A., givet henholdsvis Christen Jørgensen Uhd og Christian Laugesen Pant i samme Ejendom, den Første for 1800 Kr. med Prioritet næstefter Kreditforenings Laan og den Sidste for 250 Kr. med Prioritet efter tidligere Forhæftelser. I den til Kreditforeningen udstedte Obligation, hvorefter Laanet skulde forrentes og afdrages med $4\frac{1}{2}$ pCt., der skulde erlægges med Halvdelen hvert Aars 11 Juni og med Halvdelen hvert Aars 11 December var det bl. A. bestemt, at dersom Tiltalte udeblev længere end til 11 Juli eller 11 Januar med nogen Del af, hvad han havde at erlægge til Foreningen i nogen 11 Juni eller 11 December Termin, skulde Foreningens Bestyrelse være berettiget til at anse den tilbageværende Rest af Laanet strax forfalden til Udbetaling uden Opsigelse samt til til skadesløs Betaling af Foreningens Fordring med Rente og Rentes Rente beregnet fra Forfaldsdagen ved Fogden at gjøre Udlæg i Pantet eller en Del deraf og derefter at lade samme bortsælge ved offentlig Auktion eller i fornødent Fald udlægge Foreningen til Ejendom, Alt uden foregaaende Forligsmægling, Rettergang eller Dom, og blev der, da Tiltalte ikke i rette Tid erlagde det til 11 Juni 1890 forfaldne halvvaarlige statutmæssige Bidrag til Kreditforeningen, i Henhold til de ommeldte Bestemmelser under en efter Rekvisition af Kreditforeningens Sagfører den 15 September s. A. afholdt Fogedforretning givet Kreditforeningen til Fyldestgjørelse for den resterende Gjæld med paaløbne Renter og Omkostninger, der i Rekvisitionen var opgjort til 2401 Kr. 16 Øre, samt yderligere paaløbne Renter og Omkostninger Udlæg til Forauktionering i den pantsatte Ejendom med det Inventarium og de Avlsredskaber, som dengang fandtes paa samme, og dens øvrige Tilbehør, der tilsammen vurderedes til 2012 Kr. Kreditforeningen, der efter dette Udlæg havde ladet Tiltalte udsætte og sig indsætte i Besiddelsen og Brugen af det Udlagte, lod derpaa dette stille til Bortsalg ved offentlig Auktion, men da der ved den den 15 November 1890 over Ejendommen afholdte 3die Auktion kun opnaedes et Bud af 1900 Kr., lod den sig det som ufyldstgjort Panthaver udlægge til Ejendom for dette Bud, og der blev saaledes intet tilovers til Dækning af de sekundære Prioriteter.

Ved den ovenmeldte den 20 Oktober 1888 over Tiltaltes daværende Ejendom afholdte Vurderingsforretning blev den paa Ejendommen forefundne Besætning, der bestod af 1 Hest, 2

Stude, 2 Køer og 6 Faar — hvilket iøvrigt efter Vurderingsmændenes Formening var for stor en Besætning for den nævnte Ejendom, for hvilken efter Mændenes Skjøn en Besætning af 2 Stude og 2 Køer vilde være passende — vurderet til 700 Kr. og de forefundne Avlsredskaber og Inventarium til 100 Kr., men ved den den 15 September 1890 afholdte Udlægsforretning forefandt der paa Ejendommen aldeles ingen Besætning og af Avlsredskaber og Inventarium kun en Plov, et Sæt Harver samt nogle andre Gjenstande, tilsammen af Værdi 12 Kr., og har Tiltalte vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han 14 Dage efter Jul 1888 har paa et Marked i Holsted solgt sine 2 Stude til en ham ubekjendt Person for 260 Kr., som han strax fik udbetalt, at han i November 1889 har solgt en af sine Køer til Husmand Christen Lauridsen af Lindbjerg Mark for 52 Kr., som han endnu har tilgode hos Lauridsen, at han i Foraaret 1890 har solgt sin Hest til en ham ubekjendt Mand for 290 Kr., som han strax fik udbetalt, at han paa Grindsted Marked den 6 September s. A. har solgt sin sidste Ko tilligemed 2 Kvier til 3 ham ubekendte Personer for ialt 450 Kr., som han strax fik udbetalt, at han et Par Dage i Forvejen har solgt sine 6 Faar og 5 Lam til Murer Martin Johnsen af Kvie for 140 Kr., hvoraf Johnsen endnu vil skyldte 40 Kr. til Tiltalte, der derimod efter sin Forklaring mener at have faaet hele Kjøbesummen udbetalt paa det ovennævnte Marked i Grindsted, at han i Midten af Sommeren 1890 har bortbyttet en Vogn af Værdi 60 Kr. til Husmand Nis Skov af Uddegaards Mark for 4 af de Lam, som han senere solgte til Martin Johnsen, og en Kvie, som han derefter i Begyndelsen af September Maaned s. A. har solgt til Husmand Søren Vedstesen af Morsbøl Mark for 50 Kr., som han endnu har tilgode hos denne, samt at han i Sommeren 1890 har bortbyttet nogle Loftsbrædder, af Værdi ca. 10 Kr., til Husmand Lauge Lauridsen af Kvie for noget Træ og nogle Kartoffler, hvoraf dog kun en Del senere er bleven leveret af Lauridsen. De 590 Kr., som Tiltalte efter sin Forklaring fik udbetalt paa Grindsted Marked den 6 September f. A. dels for de sammesteds solgte Kreaturer, dels for de Faar og Lam, som han nogle Dage forinden havde solgt til Martin Johnsen, paastaar han at have tabt paa Hjemvejen fra Markedet uden, trods senere Eftersøgninger, at kunne finde samme, medens han derimod har brugt de øvrige kontante Penge, som han fik ind ved sine Handler, til at leve for. Han har derhos indrømmet, at det var ham bekjendt, at han ikke maatte sælge sin Besætning og Inventarium, som han vidste var pantsat tilligemed hans Ejendom, og vel har han villet gjøre gjældende, at han, dersom han ikke havde tabt de 590 Kr., som han vil have faaet udbetalt paa Grindsted Marked, vilde have anvendt dette Beløb til Indkjøb af andre Kreaturer, men ligesom der, efter hvad der er

oplyst under Sagen, er nogen Grund til at antage, at hans Foregivender om at have tabt disse Penge er urigtigt, saaledes er hans Anbringende om, at han skulde have havt til Hensigt at anvende de ved Salget af hans sidste Kreaturer indvundne Penge til Indkjøb af nye Kreaturer til hans for Besætning fuldstændig blottede Ejendom efter Alt, hvad der foreligger, i ethvert Tilfælde saa usandsynligt, at der intet Hønsyn vil kunne tages til samme, og forsaavidt han endvidere har fremhævet, at han antog, at hans Ejendom, der som meldt var vurderet til 5000 Kr., ogsaa uden Besætning maatte være tilstrækkelig til Dækning af hans Gjæld til Kreditforeningen, bemærkes, at der i alt Fald ikke kan være nogen Tvivl om, at han maa have indset, at dens Værdi ved Salget af Besætningen forringedes i en saadan Grad, at de sekundære Prioritetshavere mistede al Sikkerhed for deres Tilgodehavende. Kreditforeningen har under Sagen nedlagt Paa-stand om hos Tiltalte at tilkjendes en Erstatning af 481 Kr. 20 Øre, og denne Paa-stand, imod hvilken Tiltalte ikke har fundet noget at erindre, er tagen til Følge ved Underrettsdommen.

Forsaavidt Tiltalte endvidere har vedgaaet, at han, da han den 15 September f. A. saa Fogedretten komme for at gjøre Udlæg hos ham for hans Gjæld til Kreditforeningen, har skjult nogle ham tilhørende Klædningsstykker af Værdi 50 Kr. ude i sin Mark i den Hensigt at unddrage dem for at blive udlagte under Forretningen til Kreditforeningens Fyldestgjørelse, bemærkes, at da der ikke for Kreditforeningens Tilgodehavende kunde gjøres Udlæg i bemeldte Klædningsstykker, eftersom disse ikke vare indbefattede under Foreningens Pant, maa det billiges, at der ikke ved Underrettsdommen er idømt Tiltalte nogen Straf under denne Del af Sagen.

Derimod er Tiltalte — der er født i Aaret 1835, og som for længere Tid siden to Gange har været straffet for Bedrageri, senest ifølge Overrettens Dom af 30 April 1866 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, men som ikke ses senere at være tiltalt eller straffet — for sit øvrige omhandlede Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 253 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Sagen foreligger Overretten, til hvilken den alene er appelleret efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne — ikkun Spørgsmaal om følgende Forhold:

Tiltalte har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han — der gjorde Militærtjeneste i Viborg og skulde permitteres den 18 December f. A., og som i den Anledning af en anden Soldat sammesteds, Sophus Pedersen, havde faaet forskellige, denne tilhørende Klædningsstykker, deriblandt en Frakke og en Hat, for at tage dem med og levere dem til Ejeren i Skjern boende Broder, naar Tiltalte, efterat være permitteret, rejste hjem — har den 14 s. M. afhændet bemeldte Frakke og Hat til en Marskandiser i Viborg, saaledes at han for disse Gjenstande og et kontant Beløb af 15 Kr. skulde have en Overfrakke og en Jakke, hvilken sidste han strax erholdt, medens Overfrakken først skulde leveres, naar han efter Aftalen den 18 December kom og betalte de 15 Kr. Da Tiltalte ikke gjorde dette, efter sin Forklaring fordi han ikke havde kunnet skaffe Pengene, opsøgte Marskandiseren ham inden hans Afrejse fra Viborg den nævnte Dag og lod ham tilbagegive sig Jakken mod at faa den solgte Frakke igjen samt i Erstatning for Handelens Misligholdelse at betale 2 Kr. kontant og at lade Marskandiseren beholde Hatten, hvorefter han rejste hjem med Frakken, som han dog ikke leverede til Sophus Pedersens Broder. Frakken er imidlertid under Sagen bragt tilstede, som det maa antages i væsentlig uforringet Stand, og efterat være vurderet til 15 Kr. udleveret til Ejeren, medens Hatten, som Sophus Pedersen med Tiltaltes Godkjendelse har ansat til en Værdi af 6 Kr., ifølge Marskandiserens Forklaring af ham er solgt til en ubekjendt Person og derfor ikke har kunnet skaffes tilveje, og ligesom Tiltalte efter sin Forklaring ikke vil have tilsigtet at tilføje Sophus Pedersen noget Tab, men tænkt at ville ordne Sagen med ham, naar denne kom hjem, og han selv fik nogle Penge, saaledes har Pedersen under Sagen ikkun nedlagt Paastand om hos Tiltalte at tilkjendes 6 Kr. i Erstatning for Hatten, hvilken Paastand ved Underretsdommen er tagen tilfølge.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1863 og med Undtagelse af, at han i sin Militærtjenerte har været anset arbitrært for Disciplinærforseelser, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 262. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Christian Julius Pedersen (Def. Bagger),

der tiltales for Assurancesvig.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 22 April 1891: Tiltalte, Teglværksejer Christian Julius Pedersen af Fæholt i Jerslev, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og betale i Erstatning til Brandforsikringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt 16 Kr. samt udrede de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Winther og til Defensor Sagfører Schmidt 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Juni 1891: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Lunn og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Teglværksejer Christian Julius Pedersen for Assurancesvig.

Den 27 Januar d. A. henimod Middag opkom der Ild i en

til Fæholt Teglværk hørende, isoleret liggende Bygning, der benyttedes dels til Beboelse for Ejeren, Tiltalte, med Familie samt en gammel Aftægtsmand, dels til Lade og Stald m. m., og som totalt nedbrændte, og ved en af Direktøren for Brandforsikringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt — i hvilken Forening Tiltalte havde sine rørlige Ejendele forsikrede for 5600 Kr. — samt Sognebestyreren og to Taxationsmænd den 29de s. M. til Fastsættelse af den Tiltalte tilkommende Brandskadeserstatning afholdt Taxationsforretning opgav Tiltalte bl. A., at der for ham var brændt 150 Lpd. Byghalm, 5 Læs Agerhø, 1 Læs Enghø og 15 Tdr. Roer, og efter disse Opgivender blev derefter Erstatningen fastsat for Hø og Halm til 146 Kr. 67 Øre — hvorunder dog ogsaa var indbefattet Erstatningen for noget Rughalm — og for Roer til 8 Kr. Under det i Anledning af Ildebranden optagne Undersøgelserforhør har Tiltalte imidlertid tilstaaet — hvad ogsaa bestyrkes ved Sagens øvrige Oplysninger — at de anførte Opgivender ere urigtige og fremførte imod bedre Vidende, idet der af Halm i det Hele kun var brændt nogle faa Knipper Byghalm og nogle enkelte Rugbraader samt af Roer omtrent 10 Tdr., og han af Agerhø kun havde avlet to smaa Læs og „en Klat“, hvoraf der før Branden var brugt lidt, og af Enghø kun ved Branden havde mistet lidt og ikke nær noget helt Læs, hvorhos han endvidere har vedgaaet, at han, der ved Branden mistede et Sæt Klæder, herfor har ladet sig tilkjende en Erstatning af 30 Kr., uagtet han vidste, at dette var meget mere, end Klæderne vare værd, og han navnlig, som han har udtalt, ikke selv vilde have givet 10 Kr. for dem, hvad han imidlertid ikke gjorde Taxationsmændene bekendte med. Tiltalte har som Grund til, at han paa den anførte Maade vilde tilvende sig ulovlig Fordel, angivet, at han derved vilde bøde paa det Tab, han led ved, at han — hvad ogsaa maa antages for flere Posters Vedkommende at have været Tilfældet — havde for lavt assureret. Direktøren for den ovennævnte Brandforsikringsforening har forklaret, at ifølge dennes Love er al Erstatning forbrudt, naar det oplyses, at den Forsikrede har gjort sig skyldig i Assurancesvig, og at der derfor ikke er udbetalt Tiltalte nogen Erstatning, saa at Foreningen ikke forsaavidt har nogen Erstatningsfordring at nedlægge, hvorimod han paa Foreningens Vegne har paastaet denne tilkjendt Omkostningerne ved Taxationsforretningen, 16 Kr.

Tiltalte — der er født i Aaret 1857 og tidligere har været under Tiltale i 1886 for Brandstiftelse og i 1887 for Bedrageri, men i begge Sager blev frifunden, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, hvorhos han i 1886 ifølge en Politiretsdom har erlagt en Bøde af 20 Kr. for Slagsmaal og Drukkenskab, medens han ikke iøvrigt ses at have været tiltalt eller straffet — er for sit ovenomhandlede Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Anders Madsen for ulovlig Omløben med Varer. Efter at Tiltalte den 27 Februar sidstleden var af en Politibetjent antruffen i Durup i Salling med en Mængde Varer af Uld og Bomuld, har han, under den i den Anledning indledte Undersøgelse, vedgaaet, at bemeldte af Politibetjenten anholdte Varer, som ifølge hans af Retsvidnerne godkjendte Vurdering havde en Værdi af ialt 239 Kr. 25 Øre, af ham vare omførte til Forhandling, senest i Salling, hvor han i omtrent 14 Dage havde omsat Varer for ca. 150 Kr., hvorhos han i det første Forhør forklarede, at med Undtagelse af enkelte Sager, som han dels vil have købt i Randers, dels ikke vil vide, hvor han har faaet dem, havde han købt Varerne hos to Mænd, boende henholdsvis i Kjellerup og i Hammerum, uden at han dog turde paastaa dette, da han ogsaa havde handlet med mange Andre, som han imidlertid ikke saa sig istand til at opgive. Efter hvad de nævnte to Mænd, fra hvem Tiltalte ved Varernes Anholdelse var i Besiddelse af Regninger, have udsagt, maa det nu ogsaa antages, at en Del af de paagjældende Varer ere af Tiltalte købt hos dem eller i alt Fald kunne hidrøre fra dem, hvad imidlertid langtfra er Tilfældet med dem alle, og efter at være foreholdt dette, har Tiltalte, der Intet har havt at erindre mod Mændenes Forklaringer, erklæret, at han ikke kan give nogensomhelst Oplysning om, hvorfra Varerne da hidrøre.

Ifølge de i Sagen foreliggende Oplysninger om, hvorledes de ovennævnte to Mænd i Kjellerup og Hammerum, af hvilke Sidstnævnte har Næringsbevis som Fabrikant, tilvirke eller lade tilvirke samt indkøbe Uld- og Bomuldsvare, som de sælge, mangler der nu Føje til at gaa ud fra, at de af de anholdte Varer, Tiltalte maatte have købt hos dem, ere Produkter af Landboeres Husflid, hvad ligeledes maa gjælde om de Varer, om hvilke Tiltalte har udsagt, at han ikke veed, hvor han har faaet dem, og idet Tiltalte herefter ligesaa lidt med Hensyn til de nævnte Varer som med Hensyn til de enkelte Gjenstande, han vil have købt i Randers, har havt Hjemmel til at forhandle dem ved Ombæring, maa det billiges, at Tiltalte — der er født i Aaret 1862, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet for lignende Forseelse — for sit ommeldte Forhold er ved Politiretsdommen anset efter Frdn. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839 med Konfiskation til Fordel for Angiveren af samtlige anholdte Varer og en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse. Da derhos Bødens Størrelse, efter Sagens Omstændigheder, findes passende bestemt til 10 Kr., og det ved Dommen rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 26 Oktober.

Nr. 96. Fisker Lars Sørensen (Shaw efter Ordre)

contra

Fisker Jens Julius Sørensen (Asmussen efter Ordre),

betr. Fravigelse af et Jordstykke og Betaling af 44 Kr.

Kronborg østre Birks ordinære Rets Dom af 27 April 1887: Indstævnte, Fisker Lars Sørensen af Skotterup, bør til Citanten, Fisker Jens Julius Sørensen sammesteds, betale 44 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 8 December f. A. til Betaling sker, samt under en Bøde af 2 Kr. til Frederiksborg Amtsfattigkasse, for hver Dag han sidder denne Dom overhørig, fraflytte den under Sagen omhandlede, af ham lejede Del af Jordstykket Matr. Nr. 1 t af Skotterup i Tikjøb Sogn og Citanten overensstemmeude med 6te Post af den ovenfor citerede Lejekontrakt af Marts 1845, thinglæst 23 April s. A., være berettiget til, hvis de paa Jordstykket staaende Bygninger 4 Uger efter Fratrædelsen ikke ere borttagne af Indstævnte, at foranstalte dem bortsolgte til Nedbrydelse ved en eneste Auktion. Saa bør Indstævnte udrede Søgsmaalets Omkostninger med 40 Kr. Dommen at efterkommes inden 15 Dage efter dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Februar 1890: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Sagens Omkostninger i 1ste Instantts ophæves. Appellens Omkostninger hæves ligeledes. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagførererne Conradsen og Levinsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af dem henholdsvis den 8 April og den 11 November f. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Ved kgl. Reskript af 24 Oktober 1890 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter

Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen til at fraflytte det omhandlede Jordstykke bestemmes til 8 Uger fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Høiesteretsadvokaterne Shaw og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastod Indstævnte, Jens Julius Sørensen af Skotterup i 1ste Instants ved Kronborg østre Birkethings Ret Citanten, Fisker Lars Sørensen sammesteds, tilpligtet dels at betale til ham i forfalden Lejeafgift for Tiden fra 1 Oktober 1877 til 1 Oktober 1887, begge inkl., af et Indstævnte nu tilhørende Jordstykke af Parcellen Matr. Nr. 1 t af Skotterup By et Beløb af 44 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 8 December 1886, dels under en daglig Mulkt paa Grund af Udeblivelse med Lejeafgift at fraflytte det paa-gjældende Jordstykke, hvorhos Indstævnte paastod sig kjendt berettiget til, saafremt de paa Jordstykket værende Bygninger ikke inden 4 Uger fra Fratrædelsen maatte være borttagne af Citanten, selv at foranstalte disse bortsolgte til Nedbrydning ved en eneste Auktion, ligesom endelig Indstævnte paastod sig Sagens Omkostninger tillagte skadesløst. Citanten procederede derimod til Frifindelse mod at betale 44 Kr., men med Fritagelse for at betale Sagens Omkostninger, og da Indstævntes fornævnte Paa-stand ved bemeldte Birkerets Dom af 27 April 1887 blev tagen tilfølge, saaledes at Dagmulkten bestemtes til 2 Kr. til Frederiksborg Amtsfattigkasse, og Sagens Omkostninger paalagdes Citanten med 40 Kr., har Sidstnævnte, der har erhvervet Bevilling til at føre nye Vidner og fremlægge nye Dokumenter, ved Stævning af 2 Juni s. A. indanket den nævnte Dom her for Retten, hvor han har paastaet Dommen forandret derhen, at han frifindes for Indstævntes Tiltale mod at betale denne 44 Kr., samt at Indstævnte tilpligtes at betale ham Sagens Omkostninger i begge Instantser skadesløst eller med noget Tilstrække-

ligt, hvorimod Indstævnte procederer til den indankede Doms Stadfæstelse samt paastaar Citanten tilpligtet at betale ham Appellens Omkostninger skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb. Efter hvad der maa anses for at være in confesso mellem Parterne, ere de faktiske Omstændigheder i Sagen følgende:

Ved en Lejekontrakt af Marts 1845, thinglæst den 23 April s. A., udlejede den daværende Ejer af „Dideriksminde“ eller, som Stedet senere benævnedes, „Øresundsløst“ i Skotterup F. C. O. Pabst til Carl Rasmussen Toelt en Parcel af et til bemeldte Ejendom hørende Vænge for et Tidsrum af 99 Aar fra den 1 Oktober 1838 paa Vilkaar bl. A., at den aarlige Lejeafgift, 5 Rdl. Sedler, skulde erlægges hvert Aars 1 Oktober, saaledes at Ejeren i Tilfælde af Udeblivelse med Betalingen længere end 4 Uger fra Forfaldstiden skulde være berettiget til strax at hæve Lejemaalet samt at fordrø betalt, foruden den resterende Lejeafgift, endvidere Leje for det løbende Aar, hvorhos det endvidere i Kontraktens Post 6 bestemtes, at Lejeren, naar Kontrakten maatte ophøre enten formedelst Lejetidens Udløb eller som Følge af Misligholdelse, og han ikke stod i Gjæld for Lejeafgiften, skulde være berettiget til at borttage de paa Parcellen opførte Bygninger inden 4 Uger efter Fratrædelsen, idet Ejeren i modsat Fald foranstaltede efter 14 Dages foregaaende Bekjendtgjørelse Bygningerne bortsolgte ved en eneste Auktion til Nedbrydning, mod at Kjøbesummen efter Fradrag af Auktionsomkostninger og tilfalder Lejeren. Efterat den ommeldte Parcel derpaa — paa Grund af Misligholdelse af vedkommende Lejer — af den daværende Ejer af Øresundsløst, Hans Chr. Jørgensen, var bleven overdragen i Leje til Fisker Søren Hansen i Skotterup for den tilbageværende Del af de 99 Aar ved en „Fremlejekontrakt“ af 20 November 1861, thinglæst den 27de s. M., imod — som det hedder i samme — at „han holder sig den oprindelige Lejekontrakt“, o: af Marts 1845, „efterrettelig og navnlig betaler den aarlige Leje af 5 Rdl. til Ejeren af Øresundsløst og første Gang den 1 Oktober 1862“, ligesom Søren Hansen udtrykkelig forpligtede sig til at opfylde bemeldte Fremlejekontrakt „i Forbindelse med den oprindelige Kontrakt“, overdrog oftnævnte Søren Hansen ved „Skjøde og Fremlejekontrakt“ af 6 Marts 1866, thinglæst den 21de s. M., til sin Søn, Citanten under nærværende Sag, under Paaberaabelse af den ham ved Kontrakten af 20 November 1861 hjemlede Fremlejeret den nordlige Del af Parcellen — den sydlige Del var alt overdraget i Leje til hans anden Søn: Indstævnte — paa Vilkaar bl. A., at Citanten udredede til Ejeren af Øresundsløst, „hvorunder Jordstykket hører“, en aarlig Grundafgift hver Mikkelsdag af 2 Rdl. „som Vederlag for Brugsretten af Grunden“, men uden at de fornævnte Forskrifter i Kontrakten af 1845 om Virkningen

af Misligholdelse fra Lejerens Side udtrykkelig vare gjentagne i samme. Endelig afhændede ved Skjøde af 26 Juni 1873, thinglæst den 2 Juli s. A., en senere Ejer af Øresundsløst hele den paagældende Parcel, der var bleven særlig matrikuleret under Nr. 1 t af Skotterup, og af hvilken saaledes Citanten havde den nordlige, Indstævnte den sydlige Del i Leje, til den Sidstnævnte, „dog saaledes“ — hedder det i Skjødet — „at han har at respektere den Lars Sørensen tilkommende Brugsret for den tilbageværende Lejetid, saaledes som den af ham er erhvervet, til den nordlige Halvdel af Grundstykket, men er han derhos berettiget til at opkræve i Fremtiden den Lejeafgift, som det er paalagt Lars Sørensen at udrede, nemlig 2 Rdl. aarlig.“

Om denne Afhændelse fik Citanten imidlertid Intet at vide, før han ved Mikkelsdagstid 1873 indfandt sig med sin Lejeafgift for bemeldte Aar hos Ejeren af Øresundsløst, til hvem han plejede at betale samme; først af denne underrettedes han da om, at denne ikke længere var Ejer af Jordstykket, men at Indstævnte nu var berettiget til Lejeafgiften. Da Citanten imidlertid under disse Omstændigheder ikke fandt sig foranlediget til at henvende sig til Broderen med Afgiftsbeløbet, men forment, at denne selv kunde affordre ham det, saafremt denne dertil var berettiget, anlagde Indstævnte Sag mod ham ved Kronborg østre Birks Ret til Afgiftens Betaling og Lejerettens Forbrydelse, og da der ved bemeldte Rets Dom af 1 April 1874 gaves Indstævnte Medhold, indankede Citanten Sagen for nærværende Ret, der under Fremhævelse af, at det ej var oplyst, at Indstævnte forgjæves havde affordret Appellanten den omhandlede Afgift for 1873, ved sin Dom af 2 November s. A. frifandt Sidstnævnte mod at betale det skyldige Lejebeløb af 2 Rdl.

Det er paa Grundlag af disse faktiske Omstændigheder, at Citanten under nærværende Sag har procederet til Frifindelse mod at betale 44 Kr., idet han principaliter har gjort gjældende, at den i fornævnte Lejekontrakt af 1845 indførte Klausul om Lejerettens Forbrydelse efter det Ovenanførte ikke kan anses gjældende mellem Sagens Parter og saaledes er bortfalden, samt at der uden en saadan Klausul ikke kan være Tale om Lejerettens Forbrydelse in casu, og subsidiært, at det maa anses fastslaaet ved nærværende Rets ovennævnte Dom af 2 November 1874, at Indstævnte selv skal opkræve de aarligt forfaldne Lejeafgifter hos ham, og at der, da Indstævnte først den 12 November 1886 ved Stævningsmændene har afkrævet ham Lejeafgifterne qv., maa tilkomme ham en Betalingsfrist af 4 Uger, regnet fra denne Dag, samt at han derfter ifølge det under Sagen Oplyste maa siges at have gjort behørigt Betalingsstilbud i rette Tid.

Hvad nu først angaar den principale af disse Betragtninger, da findes der ikke at kunne gives Citanten Medhold i samme. Vel er det nemlig saa, at der i Citantens saakaldte „Skjøde og

Fremlejekontrakt“ af 6 Marts 1866 intet udtrykkeligt indeholdes om, at Udeblivelse med Lejeafgiften længere end 4 Uger efter Forfaldsdag overensstemmende med Forskriften i Lejekontrakten af Marts 1845 skal medføre Lejerettens Forbrydelse. Men en saadan udtrykkelig Gjntagelse af denne Forskrift kunde formentlig heller ikke være nogen nødvendig Betingelse for dens fortsatte Gyldighed overfor Citanten, eftersom de Fremlejekontrakter, som ifølge det Ovenanførte ere afsluttede om det paagjældende Jordstykke efter Kontrakten af 1845, derunder altsaa netop ogsaa Kontrakten af 1866, som Udtrykkene i dem bestemt pege hen paa, ere oprettede i Kontinuation af hinanden og i Tilslutning til den oprindelige Lejekontrakt af 1845, idet Søren Hansen i Kontrakten af 1866 udtrykkelig paaberaaber sig sin Lejeret „paa tilbageværende 99 Aar fra 1 Oktober 1838 at regne“ efter Kontrakten af 1861, der særlig paalægge ham „at holde sig den oprindelige Lejekontrakt efterrettelig“, ligesom det da ogsaa følger af Sagens Natur, at der ikke med Virkning har kunnet anføres og følgelig ej heller kan antages at have været tilsigtet ved Kontrakten af 1866 at overføre en større og bedre Ret til den nye Lejer end den, som Ejeren af Øresundslyst oprindeligt havde afstaaet, og hvis Indskrænkninger Søren Hansen havde underkastet sig. Og idet saaledes Bestemmelsen i Lejekontrakten af 1845 om Virkningen af Lejerens Udeblivelse med Lejen maa antages, skjøndt ikke udtrykkeligt nævnt i Kontrakten af 1866, ogsaa at have været gjældende mellem Citanten og den daværende Ejer af Øresundslyst, maa den ligeledes nu være gjældende mellem Sagens Parter, da Indstævnte efter Indholdet af Skjødet af 26 Juni 1873 netop maa antages at have erhvervet Ejendomsretten til det paagjældende Jordstykke ganske i samme Omfang, hvori denne hidtil tilkom Sælgeren. Men ej heller i Citantens, til Støtte for hans subsidiære Argumentation hævdede Forstaaelse af nærværende Rets Dom af 2 November 1874 kan der gives ham Medhold. Som det af bemeldte Doms Præmisses fremgaar, drejede det ved samme afgjorte Spørgsmaal sig nemlig alene om, hvilken Virkning der kunde tillægges den Omstændighed, at Citanten havde undladt at betale Lejeafgiften for 1873 til Indstævnte, idet han som Grund hertil havde anført, at Sidstnævnte ikke havde givet ham nogen Underretning om, at han var bleven Ejer af det paagjældende Jordstykke, og at Lejeafgiften derefter skulde ydes til ham, og i Erkjendelse af, at denne Citantens Betragtning under de givne Omstændigheder og efter de i Skjødet af 26 Juni 1873 brugte Udtryk ikke savnede Beføjelse, statueredes det da ved Dommen, at den skete Betalingsundladelse fra Citantens Side ikke kunde have den af Indstævnte paastaaede Virkning til Lejerettens Forbrydelse, medens der ikke ved Dommen udtaltes eller, saaledes som de faktiske Forhold dengang forelaa, kunde ventes udtalt Noget om,

hvorledes der vilde være at forholde med Afgiftens Erlæggelse for Fremtiden, efterat Citanten havde faaet behørig Kundskab om, at Indstævnte var den Afgiftsberetiigede. Men idet der saaledes ikke fra bemeldte Dom kan udledes nogen Hjemmel for Citanten til — i Strid med hvad der tilsiges af Sagens Natur og det i lignende Forhold Sædvanlige — at kræve, at Lejeafgiften affordres ham af Indstævnte, hver Gang den forfalder, vil selvfølgelig ej heller den af ham fremhævede Omstændighed, at Indstævnte i de nærmest efter Dommen følgende Aar faktisk selv skal have afkrævet ham Lejesummen, kunne give Citanten nogen Ret til at fordre, at en slig frivillig Fremgangsmaade fra Indstævntes Side vedblivende bliver fulgt. Og da det nu af det Foreliggende uimodsagt fremgaar, at Citanten hverken har betalt eller tilbudt Indstævnte de siden den 1ste Oktober 1877 forfaldne Lejeafgifter inden 4 Uger fra de respektive Forfaldstider, maa det herefter billiges, at han ved den indankede Dom er dømt overensstemmende med Indstævntes Paastand, uden at det under disse Omstændigheder bliver nødvendigt at komme ind paa de mere subsidiære Betragtninger, som Citanten har fremført under Forudsætning af, at den af ham hævdede Forstaaelse af Overretsdommen af 2 November 1874 maatte blive tagen til Følge.

Underretsdommen bliver som Følge heraf at stadfæste, dog at Sagens Omkostninger i 1ste Instants ligesom Omkostningerne her for Retten efter Omstændighederne findes at burde hæves. Der vil være at forelægge Overretssagførererne Conradsen og Levinsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af dem henholdsvis den 8 April og den 11 November f. A. fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Tirsdagen den 27 Oktober.

Nr. 57. Redaktør **Emil Rex** (Selv)

contra

Chefen for Gensdarmrikorpset, Oberstløjtnant **V. la Cour**
(Klubien efter Ordre),

betr. skriftlige Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Februar 1890: De i ovennævnte, i „Aftenbladet“ Nr. 441 for den 17 December 1888 indrykkede Artikels næstsidste Stykke, der begynder med Ordene „Det er naturligvis Mening“, indeholdte for Citanten, Chefen for det militære Gensdarmekorps, Oberstløjtnant V. la Cour, og bemeldte Korps fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Redaktør Emil Rex, til Statskassen bøde 300 Kr. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 40 Dage. Saa betaler og Indstævnte til det Offentlige det Retsgebyr og Skriversalær, som skulde have været erlagt, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Prokurator Lange 50 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Udtalelserne i den paagjældende Artikels næstsidste Stykke, — hvorom der efter den skete Indstævning alene er Spørgsmaal for Høiesteret, maa anses at indeholde en for Indstævnte som Chef for Gensdarmekorpsen fornærmelig Sigtelse, hvortil Citanten har manglet tilstrækkelig Beføjelse, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at det ikke kan antages, at Gensdarmekorpsen før Artiklens Fremkomst er kommet til Kundskab om den af den paagjældende Tjenestekar for Politiet mundtlig fremsatte Klage eller har faaet anden Meddelelse om det Myndighedsmisbrug, der efter det Oplyste har fundet Sted, men som iøvrigt ikke ganske korrekt er fremstillet i Artiklen. Det af Citanten udviste Forhold vil være at henhøre under Straffelovens § 217, og idet der ved Straffens Fastsættelse maa tages Hensyn til, at Citanten kunde have Grund til at forudsætte, at Klagen var kommen til Gensdarmekorpsets Kundskab, findes Straffen at kunne fastsættes til en Bøde af 50 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage. I Henseende til Mortifikation og Processens Omkostninger i første Instants bliver Dommen at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Statskassen bøde halvtred-sindstyve Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 14 Dage efter denne Doms For-kyndelse hensættes i simpelt Fængsel i fem Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkost-ninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. Advokat Klubien tillægges der i Salarium for Høiesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Bladet „Aftenbladet“ Nr. 441 for den 17 December 1888, paa hvilket Indstævnte Redaktør Emil Rex er anført som Ansvarhavende, findes en ikke underskreven Artikel af følgende Indhold:

„For nogen Tid siden — en Søndag Aften Kl. 10¹/₂ — kom en Karl ud af Flaskekroen, og et Stykke Vej derfra traf han en Gensdarm, som han spurgte, om det var tilladt at smide Folk ud af Kroen, naar de havde betalt de Varer, de havde nydt. Herpaa svarede Gensdarmen: „det har de Lov til.“ Da Karlen desuagtet syntes, at det var ulovligt, spurgte Gensdarmen, om han vidste, hvem og hvad han var. Karlen svarede: „Ja, de er Soldat.“ Herover blev Gensdarmen vred, og med Ud-raabet, at han var Politi, erklærede han Karlen for anholdt. Karlen, som aldrig havde været straffet, blev bange for at komme paa Politistationen, vendte om og løb sin Vej — uden dog at blive efterfulgt af Gensdarmen. Noget senere traf Gensdarmen sin Patrouillekammerat, og de blev da enige om, at de skulde have „Sjov“ med Karlen. De gik tilbage til Flaskekroen og fik her at vide, at Karlen tjente paa en Gaard paa Hvidovre Mark. De to Blaamænd spaserede til Gaarden og ankomne hertil Kl. 2 trængte de uden videre ind i Karlekammeret, hvor de traf Karlen sovende i sin Seng. De to Fyre trak ham nu ud af Sengen og tvang ham til hurtig at klæde sig paa. Saa megen Hast havde de, at de ikke en Gang gav ham Tid til at faa begge Strømper paa. Kommen udenfor Gaarden slog den ene Gensdarm Karlen i Nakken med knyttet Haand, saa han styrtede forover. Den anden drabelige Krieger drog Sablen og slog Karlen 7 à 8 Slag over Ryggen, saa han segnede om paa Vejen.

Staklen blev igjen dreven paa Benene ved Hjælp af Sabelen og maatte saa trave til Valby, hvor han blev sat ind i Arrestlokalet. Næste Dags Morgen var han i Forhør hos Betjent Nielsen og blev strax dimitteret, — da han jo intet havde gjort. Karlen har derefter indgivet Klage over Gensdarmene, men han har endnu ikke hørt noget derom, uagtet det er over to Maaneder siden Klagen blev indgiven. Derimod spankulerer Gensdarmene endnu uhindret omkring med Vaaben ved Siden — parate til ny Ulykker. Det er naturligvis Meningens intet at gjøre ved Sagen. Gensdarmene har selvfølgelig Lov til at trække Folk ud af Sengene og prygle dem med deres Sabler, saa de segner, — det staar maaske i disse blaa Fyres Instrux, at de kan gjøre det, hvis de kjeder sig altfor stærkt! Det skulde saamænd ikke undre os!“

Efter meddelt Bevilling til fri Proces har nu under nærværende Sag Citanten, Chefen for det militære Gensdarmekorps, Oberstløjtnant V. la Cour, paastaaet alle de i Artiklens næstsidste Stykke, der begynder med Ordene „Det er naturligvis Meningens“, indeholdte Udtalelser samt i den foregaaende Del af Artiklen Betegnelsen „De to Blaamænd“ og Udtrykket „parate til nye Ulykker“ som formentlig ærefornærmende for bemeldte Korps og ham selv som dets Chef mortificerede og Indstævnte herfor anset med Straf samt tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Lange. Indstævnte har protesteret imod, at de paatalte Udtalelser eller nogen af disse mortificeres, og har i det Hele paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Medens der nu vel maa gives Indstævnte Medhold i, at Udtrykkene „Blaamænd“ og „parate til nye Ulykker“ efter Forbindelsen, hvori de findes, i ethvert Fald alene kunne anses ærefornærmende for de to under Sagen navngivne Gensdarm, hvis Optræden denne Del af Artiklen udelukkende har til Gjenstand, maa derimod samtlige de i Artiklens næstsidste Stykke indeholdte Udtalelser, der gaa ud paa at insinuere, at en Optræden af Gensdarm som den i Artiklen skildrede finder Medhold hos disses Overordnede, anses i høj Grad ærefornærmende for Gensdarmekorpsset og Citanten som dettes Chef, og da de omhandlede Udtalelser derhos maa anses for aldeles ubeføjede, — i hvilken Henseende særlig bemærkes, at der efter Sagens Oplysninger ikke, som i Artiklen meddelt, kan antages at være indgiven nogen Klage af den paagjældende Tjenestekarl, i alt Fald ikke til Gensdarmekorpsset, der overhovedet ikke ses at have havt Anledning til at anstille Undersøgelse om de vedkommende Gensdarmers Forhold ved den paagjældende Lejlighed, førend saadant efter Artiklens Fremkomst er sket — ville bemeldte Udtalelser være at mortificere og Indstævnte for samme

at anse efter Straffelovens § 216, jfr. § 215, med en Straf, der der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til en Bøde til Statskassen af 300 Kr., subsidiært til simpelt Fængsel i 40 Dage. Indstævnte vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Lange, hvis Sagførelse har været forsvarlig, 50 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdagen den 28 Oktober.

Nr. 324. Høiesteretssagfører Lunn
 contra
Anders Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 30 Juli 1891: Arrestanten Anders Jensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar. Han bør derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Møller og Defensor Overretssagfører Diechmann 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 September 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalck og Nissen, betaler Arrestanten, Anders Jensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Anders Jensen aktioneret for Tyveri, og sigtes han i saa Henseende for den 10 Maj d. A. om Eftermiddagen fra et uafaaet Kjælderrum i Ejendommen Lykkesholmsvej Nr. 36 at have stjaalet en Sæk med gamle Klude og en Kobberkjedel af samlet Værdi 2 Kr. 20 Øre, hvilke Gjenstande, der tilhørte Malersvend Svend Svendsen, have været tagne i Bevaring under Sagen.

Arrestantens endelige Forklaring under Sagen gaar ud paa, at han, der bemeldte Dag var i høj Grad beruset, vel ikke tør benægte, at han har været nede i den ommeldte Kjælder, men at han ikke har begaaet det ham paasigtede Tyveri. Malermester Jens Nielsen Jensen har imidlertid edelig forklaret, at han, efterat hans Datter Laura Jensen den nævnte Eftermiddag havde meddelt ham, at der var gaaet en fremmed Mandsperson ned i bemeldte Ejendom med en tom Sæk, begav sig ind i samme og traf der Arrestanten, ligesom han var kommen ud af Svendsens Kjælderrum. Arrestanten bar da en Sæk, der ganske lignede den i Bevaring tagne, og i denne var en haard Gjenstand af Form som den i Bevaring tagne Kjedel. Arrestanten foregav for ham, at der i Sækken var nogle Sager, som han havde faaet Lov til at tage i Svendsens Kjælderrum, idet han foreviste ham en gammel Sæk, som laa øverst, og da denne Forklaring forekom Jensen mistænkelig, underrettede han Svendsens Hustru om det Passerede. Da det nu viste sig, at Arrestanten havde taget Sagerne fra Kjælderrummet uden hendes og hendes Mands Vidende og Villie, skyndte hun sig efter Arrestanten, der imidlertid havde forladt Ejendommen. Svendsens Hustru Margrethe Jensen har endvidere edelig forklaret, at hun, efterat Malermester Jensen havde meddelt hende det Forefaldne, og hun ved Eftersyn i Kjælderrummet savnede de i Bevaring tagne Gjenstande, forfulgte Arrestanten og indhentede ham ved Hjørnet af Ørstedesvej og Niels Ebbesensvej. Han var da i Besiddelse af disse Gjenstande, der tilhørte hende og hendes Mands og uden deres Vidende og Villie vare dem frakomne, og tilstod for hende, at han havde stjaalet dem, hvorefter han fulgte tilbage med hende og lagde Gjenstandene, hvor han havde taget dem, idet han ved sin Bortgang kun medtog en ham selv tilhørende Sæk, som han havde lagt i den stjaalne Sæk. Overensstemmende med disse Forklaringer har Malermester Jensens Datter Laura Jensen edelig udsagt, at hun den nævnte Eftermiddag saa Arrestanten gaa ned i Kjælderen med en tom Sæk og derpaa forlade denne med en Sæk, der ganske lignede den i Bevaring tagne, og i hvilken der bl. A. beroede en Gjenstand, der kunde ligne en Kjedel, samt at hun endvidere saa ham, da han tilligemed Svendsens Hustru vendte tilbage til Ejendommen med samme Sæk, og

endelig saa ham atter forlade Ejendommen med en tom Sæk, hvorhos Droschekusk Anders Larsen ligeledes edelig har forklaret, at han bemeldte Eftermiddag paa Hjørnet af Ørstedesvej og Niels Ebbesensvej saa en Person af Udseende som Arrestanten komme med en Sæk paa Nakken, der ganske lignede den i Bevaring tagne, og i hvilken var en større haard Gjenstand, og at han endvidere bemærkede, at denne Person blev indhentet af en Dame, der nødte ham til at vende tilbage med de Sager, han havde i Sækken, idet hun til en tilstedeværende Herre ytrede, at de vare stjaalne. Endelig er det oplyst, at Arrestanten samme Eftermiddag blev anholdt som mistænkt for Tyveriet og da var i Besiddelse af en tom Sæk, og forsaavidt Arrestanten har paa-
staaet, at denne Sæk bemeldte Dag forinden hans Anholdelse havde været fyldt med ham tilhørende Klude og Ben, uden at han dog ved, hvor disse vare blevne af, er Intet fremkommet til Bestyrkelse af dette Foregivende.

Efter alt det saaledes Foreliggende, og da det efter det Oplyste maa antages, at Arrestanten ved bemeldte Lejlighed ikke har været i højere Grad beruset, end at han jo var fuldstændig tilregnelig, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri.

Arrestanten er født 1 Marts 1842 og har tidligere været anset bl. A. ifølge Høiesterets Dom af 11 Februar 1885 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar og senest ifølge nærværende Rets Dom af 14 Marts f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Efter det Anførte maa det billiges, at han ved Underretsdommen er anset efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, og da Straffen ved bemeldte Dom findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 4 Aar, og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, ligeledes tiltrædes, vil den være at stadfæste

Torsdagen den 29 Oktober.

Nr. 47. **Kjøbenhavns Magistrat (Shaw)**

contra

Grosserer **A. D. Levin** (Asmussen),

betr. Ophævelse af et Lejemaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Februar 1890: De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, bør for Tiltale af Citanten, Grosserer A. D. Levin, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Højesteretsagfører Shaw en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af den af ham den 16 December f. A. fremlagte Protokollation.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne efter Hovedcitantens, Kjøbenhavns Magistrats, Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Kontracitanten, Grosserer Levin, at maatte betale Hovedcitanten med 150 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Kontracitanten til Hovedcitanten med 150 Kroner. Saa betaler Kontracitanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: I Sommeren 1887 udbød de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, „de offentlige Slagtehusenes Modtagelsesrum for Huder, Skind og Talg“ til Leje for Tidsrummet fra 1 Oktober 1887 til 1 Oktober 1892, i Henhold til fremlagte Konditioner, og saaledes, at de Lysthavende skulde indgive skriftlige Tilbud til Magistraten. Citanten, Grosserer A. D. Levin, blev den Højstbydende, idet han tilbød en aarlig Leje af 15,200 Kr., og hans Bud blev antaget af Magistraten, der derefter tilstillede ham et Udkast til en Leje-

kontrakt, som skulde oprettes mellem dem. I Skrivelser af 2 og 8 August s. A. androg Citanten om, at der, forinden han underskrev Lejekontrakten, i samme maatte blive tilføjet en Bestemmelse om, at Magistraten forpligtede sig til ikke at oprette andre faste Modtagelsesrum eller at tilstede, at der etableredes ambulante Opkøb af Andre ved Slagtehusene. Dette Andragende afslog Magistraten imidlertid, hvorimod den i Anledning af en senere Skrivelse fra Overretsprokurator Lassen paa Citantens Vegne i Skrivelse af 22 s. M. meddelte Citanten, at Magistraten i den omhandlede Lejetid ikke vilde oprette flere Rum til Udlejning i samme Øjemed som det, i hvilket Citanten havde lejet det omhandlede Modtagelsesrum, og at den ikke vilde tillade, at Rum paa Slagtehusenes Terræn, der vare udlejede til andre Øjemed, af de paagældende Lejere benyttedes som Modtagelsesrum, og herefter underskrev Citanten under 23 s. M. Lejekontrakten.

Under nærværende Sag har Citanten nu gjort gjældende, at de Indstævnte have misligholdt den saaledes sluttede Overenskomst. Vel er der ikke blevet oprettet eller benyttet andre til Modtagelse af bemeldte Varer særlig indrettede Rum paa Slagtehusenes Terræn, men Magistraten har tilladt, at Slagterne have solgt Huder, Skind og Talg til Andre end Citanten ved Handler, hvorved Varerne i selve Slagtehallerne ere blevne undersøgte, sorterede og vejede eller optalte, inden de strax efter bortførtes fra Slagtehusene, og herved formener Citanten, at de Indstævnte have krænket hans Ret efter Overenskomsten, idet denne maa medføre, at der tilkommer ham Eneret til paa Slagtehusenes Terræn at afslutte saadanne Handler. Han har derfor paastaet sig kjendt berettiget til at hæve den mellem ham og de Indstævnte indgaaede Lejekontrakt om bemeldte Modtagelsesrum, Magistraten tilpligtet i saa Fald at tilbagelevere ham det i Henhold til Auktionskonditionernes § 10 af ham stillede Depositum, bestaaende af Kontrabøgerne med Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn Nr. 2748 og 96,594 samt Magistraten paalagt at yde ham en Erstatning af 20,000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 3 Juli 1888 til Betaling sker, eller dog en Erstatning bestemt ved Skjøn af uvillige Mænd. Subsidiært har han gjort gjældende, at han har afsluttet Kontrakten under den bestemte Forudsætning, at der efter samme tilkom ham en saadan Eneret som ovenfor nævnt, og at dette har været Magistraten bekjendt. Da han nu ikke har opnaaet en saadan Eneret, har han ment, at han ikke kan være forpligtet efter Kontrakten, og som Følge heraf paastaet denne kjendt uforbindende for sig og sig kjendt berettiget til at forlange det af ham stillede Depositum samt den af ham erlagte Leje tilbagebetalt. Han har derhos i begge Tilfælde paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger.

Den indstævnte Magistrat har paastaet sig frifunden og sig tillagt Sagens Omkostninger. Hvad angaar Citantens principale Paastand har Magistraten gjort gjældende, at den ved Lejekontrakten i Forbindelse med Magistratens Skrivelse af 22 August 1887 indgaaede Overenskomst i den omhandlede Henseende ikke indeholder Andet eller Mere end et Tilsagn til Citanten fra Magistratens Side om, at det i den Tid, Citanten har lejet det omhandlede Modtagelsesrum, ikke vil blive tilladt Andre paa Slagtehusenes Terræn at etablere Forretningslokaler af samme Beskaffenhed som det af Citanten lejede, altsaa Lokaler, hvori Huder, Skind og Talg fra de forskjellige Slagtere kunne indkjøbes, samles og foreløbig opbevares, og at saadanne Modtagelsesrum ej heller ere blevne etablerede. At der af Slagterne fra de af dem benyttede Slagteceller er blevet solgt og afleveret deslige Varer til Kunder, som ved Modtagelsen have undersøgt, sorteret, vejjet eller talt dem og derefter bortført dem, formene de Indstævnte ikke at have været i Strid med nogen Citanten ifølge Overenskomsten tilkommende Ret, idet der ikke ved samme er tillagt ham nogen Eneret til at afslutte deslige Handler paa Slagtehusenes Terræn.

I denne Opfattelse af den afsluttede Overenskomst findes der nu ogsaa efter alt det Foreliggende at maatte gives den indstævnte Magistrat Medhold, og da denne herefter ikke kan anses at have gjort sig skyldig i nogen Misligholdelse af Kontrakten ved ikke at forhindre, at der af Slagterne paa Slagtehusenes Terræn er afsluttet Handler af den anførte Beskaffenhed med Andre end Citanten, vil de Indstævnte ikke kunne dømmes efter Citantens principale Paastand. Men ej heller findes den af ham nedlagte subsidiære Paastand at kunne tages til Følge, eftersom han ikke har godtgjort, at hans af Magistraten akcepterede Tilbud om Indgaaelse af det ommeldte Lejemaal har været knyttet til nogen for Magistraten kjendelig Forudsætning fra hans Side om, at der ved Lejemaalet tillagdes Lejeren Eneret til at afslutte de anførte Handler paa Slagtehusenes Terræn, til hvilken Forudsætning fra hans Side der heller ikke ses iøvrigt at have været Føje, hvorved bemærkes, at en saadan Eneret, hvad der var Citanten bekjendt, da han gjorde sit Tilbud —, ikke havde været indrømmet den tidligere Lejer, og idet det saa meget mere maa blive uden Betydning, at han, efter at Tilbudet var akcepteret, i sine omtalte Skrivelser til Magistraten havde hævdet, at han ved Indgivelsen af sit Tilbud var gaaet ud fra en saadan Forudsætning, som han, uagtet Magistraten ikke i sine Svar paa disse Skrivelser havde erkjendt Berettigelsen af en saadan Forudsætning og udtrykkelig havde vægret sig ved at optage en Bestemmelse om, at der ikke maatte tilstedes ambulante Opkøb, dog underskrev Kontrakten.

I Henhold til det Anførte ville de Indstævnte være at fri-finde for Citantens Tiltale. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Der vil være at forelægge Højesteretssagfører Shaw en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af den af ham den 16 December f. A. fremlagte Protokollation. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 326. Højesteretssagfører Salomon
 contra
 Carl Ferdinand Aarons (Def. Asmussen),
 der tiltales for Betleri.

Roskilde Kjøbstads Politirets Dom af 11 August 1891: Arrestanten, Arbejdsmand Carl Ferdinand Aarons af Kjøbenhavn, bør hensættes til Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 September 1891: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Steinthal og Kaas for Overretten betaler Arrestanten Carl Ferdinand Aarons 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Ferdinand Aarons, der er over kriminel Lavalder og tidligere 10 Gange straffet for Løsgængeri og Betleri eller for en af disse Forbrydelser, senest ved Merløse-Tudse Herreders Politirets Dom af 21 April d. A. for Løsgængeri og Betleri efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med 90 Dages Tvangsarbejde i Holbæk Amts nye Arbejdsanstalt ved Holbæk, tiltales under nærværende fra Roskilde Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag for Betleri, og da det ved Arrestantens egen Tiltsaaelse, der stemmer med det iøvrigt Foreliggende, er godtgjort, at han efter Udstaaelsen af den ovennævnte Straf har betlet, specielt den 5te f. M., paa forskjellige Steder i Roskilde, maa det billiges, at han ved den indankede Dom af 11 f. M. er anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der findes passende bestemt til Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage. Da derhos den indankede Doms Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, bifaldes, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 13 November 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 33—34.

Torsdagen den 29 Oktober.

Nr. 319.

Advokat Halkier

contra

Julius Larsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 1 September 1891: Arrestanten Julius Larsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Herforth og Lehmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Julius Larsen, der er født den 6te Juli 1853 og anset ifølge Rettens Dom af 18 Juni 1878 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; ifølge Vordingborg søndre Birks Extrarets Dom af 20 Februar 1886 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage; ifølge den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 15 Juni 1886 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ifølge Rettens Dom af 21 Juni 1890 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, og er han ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold. I April og Maj Maaneder f. A. har Arrestanten begaaet 3 Tyverier, ved hvilke han dels paa Kommunehospitalet, dels paa Frederiks Hospital fra Steder, hvortil han havde uhindret Adgang, har stjaalet 3 Frakker, et Par Støvler samt et Par Handsker. Det Stjaalne, der ialt er vurderet til 46 Kr., tilhørte Læger eller Andre, der opholdt sig paa de nævnte Hospitaler, i hvilke Arrestanten havde indfundet sig for at se Lejlighed til at begaa Tyveri. I Dagene mellem den 24 Juni d. A., da Arrestanten løslodes efter Udstaaelsen af den ham senest idømte Straf, og den 27de s. M. har Arrestanten begaaet 5 Tyverier, ved hvilke han har tilvendt sig dels paa 2 Gjæstgivergaarde, hvor han en enkelt Nat tog Logis, nogle Sengklæder og 2 Haandklæder af samlet Værdi 8 Kroner, dels i 2 Beværtninger et Uhr og en Frakke, der tilsammen er vurderet til 5 Kr., dels i et Værelse paa Kommunehospitalet, hvor Arrestanten indfandt sig i tyvagtig Hensigt, et til 3 Kr. vurderet Uhr. Alt det saaledes Stjaalne beroede frit fremme i Lokaler, hvortil Arrestanten havde uhindret Adgang. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 232 lempet Tillægsstraf for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, dels efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 329.

Advokat Halkier

contra

Jens Peter Lauritsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri, eventuelt tillige for Tyveri.

Hillerød Kjøbstads Extrarets Dom af 11 August 1891: Arrestanten Jens Peter Lauritsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Wodschow og Defensor Overretssagfører Raaschou 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 September 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nyegaard og Juel, udreder Arrestanten, Jens Peter Lauritsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hillerød Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jens Peter Lauritsen, der er født 7 Oktober 1852 og anset bl. A. ifølge Korsør Extrarets Dom af 7 Maj 1875 efter Straffelovens §§ 251 og 253, jfr. § 251, sammenholdt med § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og senest ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 Oktober f. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, aktioneret for Bedrageri, eventuelt tillige for Tyveri, og som Sagen efter den skete Indstævning

foreligger Overretten til Paakjendelse, er han i saa Henseende ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Efterat Arrestanten den 22 Juni d. A. var bleven løsladt efter Udstaaelsen af den ham senest ikjendte Straf, begav han sig den 6 Juli d. A. til Hillerød i den Hensigt at søge Tjeneste i et Hotel eller i Slotspavillonen. Han traf imidlertid ikke Værten i bemeldte Pavillon hjemme, og da hans Penge omtrent vare slupne op, besluttede han at søge at skaffe sig nogle Uhre udleverede til Eftersyn ved at foregive, at han agtede at købe dem, og da at tilegne sig dem. Han indlogerede sig derfor under falsk Navn og under Foregivende af, at han ventede sin Hustru, paa Hotel „Postgaarden“ og indfandt sig derpaa i Løbet af Eftermiddagen hos 3 Uhrmagere i Hillerød, med hvem han indledede Forhandlinger om at købe et Uhr, idet det dog kun var hans Hensigt paa eet af disse Steder at skaffe sig Uhrene udleverede. Det lykkedes ham ogsaa at formaa en af disse Uhrmagere ved Navn Nikolaj Wammen til at betro ham et Gulduhr i Etui og tre Sølvuhre ved at foregive, at han, forinden han bestemte sig til at købe et af dem, vilde forevise dem for sin Hustru, der opholdt sig paa Hotel „Postgaarden“, og efter hans eget Forslag ledsagede derefter Uhrmagerens Lærling ham til Hotellet for at modtage Besked. Da de vare ankomne til Hotellet, lod han Lærlingen blive staaende paa Trappen, medens han selv gik ind i det ham anviste Værelse, fra hvilken han da saa Lejlighed til ad en Bagtrappe, ubemærket af Lærlingen, at komme ned i Hotellets Gaard, som han derefter forlod, idet han medtog de ham udleverede Uhre m. m. Arrestanten begav sig derpaa tilfods til Helsinger, hvor han næste Dag pantsatte et af Sølvuhrene for 4 Kr., medens han ved sin Anholdelse samme Dag endnu var i Besiddelse af de andre Uhre. Af bemeldte Uhre er Gulduhret vurderet til 150 Kr., det pantsatte Sølvuhr til 25 Kr. og de to andre Sølvuhre til ialt 55 Kr., medens Etuiet, som Arrestanten vil have bortkastet, er ansat til en Værdi af 1 Kr. For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. tildels § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og da Underrettsdommen, ved hvilken Arrestantens Forhold er henført under Straffelovens § 251, har anset Arrestanten med samme Straf, og dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, tiltrædes, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Fredagen den 30 Oktober.

Nr. 264. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Joachim Emilius Vilhelm Jochumsen (Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 28 Marts 1891: Tiltalte Joachim Emilius Vilhelm Jochumsen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage; saa bør han og at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Juni 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Møller, betaler Tiltalte Joachim Emilius Vilhelm Jochumsen 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 257, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Joachim Emilius Vilhelm Jochumsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Shaw og Asmussen for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Joachim Emilius Vilhelm Jochumsen, som er født den 23 Marts 1844, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, aktioneret for bedrageligt Forhold, og det er ogsaa ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han heri har gjort sig skyldig. Tiltalte, der i de sidste 8 Aar har drevet Mælkehandel ved at kjøre rundt med Vogne og sælge den af ham hos bestemte Leverandører indkjøbte Mælk til sine Kunder, indførte i Begyndelsen af Februar 1888 en Kontrol med sin Mælkeforretning med Assistance af Læge Garde og Laboratorieforstander Struer og lod da samtidig sin Forretning indregistrere under Navnet „Mælkeforsyningen Kjøbenhavn“ og derefter sine 18 Vogne paamale en Paaskrift om, at Mælken, der forhandlede fra Vognene, var undergivet den strængeste eller nøjagtigste Kontrol, uden at de benyttede Udtryk nærmere have kunnet oplyses. Foruden denne Paaskrift var der ogsaa paamalet Vognene de Priser, han tog for Mælken, nemlig sød Mælk 16 Øre pr. Pot, afskummet Mælk 8 Øre pr. Pot og Børnemælk 20 Øre pr. Pot. Den anførte Kontrol overholdtes ogsaa i nogle Maaneder; men da Tiltalte ikke vilde rette sig efter de Kontrollerendes Paalæg og ikke præsterede den betingede Betaling til dem, frsagde de sig Kontrollen i Juni Maaned 1888, og paa deres Forlangende blev da den ommeldte Paaskrift paa Vognene om Kontrollen udslettet. Men strax derefter lod Tiltalte samtlige Vogne paamale: „Mælkeforsyningen er underkastet Dyr-læge-Kontrol“, og han vil herved ogsaa have havt til Hensigt at lade Mælken og de vedkommende Besætninger undersøge af en Dyr-læge; men uagtet han strax opgav dette, lod han den nævnte Paaskrift vedblivende staa paa Vognene, og han har erkjendt, at han saaledes i ca. 2 $\frac{1}{2}$ Aar urigtig har givet det Udseende af, at den Mælk, han solgte, var undergivet Dyr-læge-Kontrol, og at han herved har tilsigtet at bibringe Folk den Tro, at Mælken var garanteret, og derved at opnaa større Omsætning til de angivne Priser. Paa denne Maade har Tiltalte daglig til bemeldte Priser solgt 3 à 4000 Potter Mælk, hvoraf ca. 90 Potter Børnemælk, der blev leveret fra et Par Gaarde, hvor Besætningerne antoges at blive bedst passede og fodrede. For sit anførte Forhold findes Tiltalte ved den indankede Underrettsdom rettelig at være anset efter Straffelovens § 257, men Straffen, som ved bemeldte Dom er bestemt til simpelt Fængsel i 14 Dage, findes efter samtlige Omstændigheder at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

Mandagen den 2 November.

Nr. 284. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Anders Andersson og Hustru, **Caroline Andersson**,
født **Mortensen** (Def. Hansen),

der tiltales: Førstnævnte for at have lagt en Gensdarm Hindringer ivejen for Udøvelsen af hans Tjenesteforretninger og Sidstnævnte for at have gjort sig skyldig i det i Straffelovens § 101, jfr. § 100, omhandlede Forhold.

Næst Kjøbstads Extrarets Dom af 3 Juli 1891: Tiltalte Anders Andersson bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Caroline Andersson, født Mortensen, bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage. Alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne N. Chr. Olsen og J. L. Olsen, 20 Kr. til hver, udredes af Anders Andersson med $\frac{1}{4}$ og af Caroline Andersson, født Mortensen, med $\frac{3}{4}$ Dele. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte Anders Andersson er frifunden for Aktors Tiltale, ligesom ogsaa, at Tiltalte Caroline Andersson er frifunden, forsaavidt hun sigtes for fornærmelig Adfærd mod en Gensdarm. Men det findes derhos betænkeligt at anse det tilstrækkeligt godtgjort ved de først længere Tid efter det Passerede afhørte Vidners Forklaringer, at sidstnævnte Tiltalte under Forhøret den 7 August f. A. har brugt Udtryk, der maatte betragtes som indeholdende en Sigtelse mod Dommeren for vitterlig urigtig Protokolliførsel. Derimod maa det billiges, at hun for at have tilstillet Dommeren den i Dommen omhandlede Skrivelse er anset efter Straffelovens § 101. Hendes Straf herfor findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Aktionens Omkostninger blive at udrede paa den nedenauførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Anders Andersson bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Caroline Andersson, født

Mortensen, bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Bytingsdommen fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Shaw og Hansen for Høiesteret, 40 Kroner til hver, udredes med Halvdelen af Caroline Andersson og med Halvdelen af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, ifølge Amtets Ordre af 13 Marts og 1 Juni d. A. anlagte Justitssag, hvori den ordinære Dommer har veget sit Sæde, og Undertegnede ved Amtets Konstitutioner af 1ste og 5te Juni d. A. er beskikket som Sættedommer, er Arbejdsmand Anders Andersson og Hustru, Caroline Andersson, født Mortensen, af Nexø tiltalte, Førstnævnte for at have lagt en Gensdarm Hindringer ivejen for Udførelsen af hans Tjenesteforretninger, og Sidstnævnte dels for ligeoverfor samme Gensdarm at have gjort sig skyldig i det i Straffelovens § 101, jfr. § 100, omhandlede Forhold, og dels for at have overfaldet en Embedsmand med Fornærmelser under Udførelsen af hans Embede og i Anledning af samme.

Hvad angaar Tiltalte Anders Andersons Forhold, gaar vedkommende Gensdarms beedigede Forklaring ud paa, at Tiltalte, da Gensdarmen den 10 Februar d. A. indfandt sig paa hans Bopæl, for efter Ordre at hensætte hans Hustru til Afsoning af en Fængselsstraf, kom tilstede og hindrede ham heri, idet han til Gensdarmen udlod sig med, „at der ikke blev noget af det“, „at hun ikke kom med“, eller ganske lignende Ord. Under disse Omstændigheder fandt Gensdarmen det rettest at anholde Tiltalte og derefter at indsætte hans Hustru i Arresten. Da imidlertid Tiltaltes Forklaring, der ikke skjønnes at kunne forkastes, gaar ud paa, at han kun vil have brugt den ommeldte Udladelse saaledes, at hans Kone skulde bie eller „ikke kom med“, før der var Nogen tilstede for at passe Børnene, og da det iøvrigt ikke er oplyst, at Tiltalte ved nogen Handling har hindret Gensdarmen i at regte sit Hverv, vil Tiltalte for dette Forhold blive at frifinde for Aktors Tiltale.

Forsaavidt Tiltalte Caroline Andersson, født Mortensen, er aktioneret for med Haan, Skjældsord eller anden fornærmelig Tiltale at have overfaldet samme Gensdarm under Udførelsen af hans Bestilling, er det vel mod hendes Benægtelse bevist, at hun, da hun stod i sin Gadedør og saa, hvorledes Gensdarmen ledsagede hendes den 10 Februar d. A. anholdte Mand til Ar-

resten, har opslaaet en lydelig Latter; men da der ikke skjønnes at foreligge tilstrækkeligt Bevis for, at denne Latter var et Udtryk for Haan mod Gensdarmen, og hun heller ikke mod ham har brugt Skjældsord eller anden fornærmelig Tiltale, vil hun blive at frifinde under denne Del af Aktionen.

Hvad derimod angaar denne Tiltaltes Forhold overfor den ordinære Dommer under Udførelsen af hans Embede og i Anledning af samme, da maa det anses for tilstrækkeligt bevist, at hun under et Forhør den 7 August f. A. i Nexø Kjøbstads Politiret, i hvilket hun blev afæsket Forklaring om de nærmere Omstændigheder ved hendes Mands Besiddelse af et tabt Uhr, uden nogen Anledning, da en Indrømmelse i et tidligere Forhør blev hende foreholdt, i en ustandselig Ordstrøm har udvist usømmelig Opførsel mod Dommeren og derunder sigtet ham for at have ført hendes Forklaring falsk til Protokollen, samt udtalt, at det var Usandhed, hvad der stod i Protokollen. Tiltalte, der har et meget heftigt og iltert Sind, har efter sin under nærværende Sag afgivne Forklaring ikke kunnet mindes, hvad hun efter Vidnernes Udsagn har sagt i hint Forhør, og har hun paastaet, at hun ved falsk Tilførsel til Protokollen i ethvert Fald ikke har ment andet end urigtig Tilførsel; men ligesom hun ikke har kunnet paavise nogen Urigtighed i de hende vedrørende Protokolltilførsler, saaledes har hun erkjendt, at hun i Forhøret af 7 August f. A. har sagt en hel Del, som hun ikke vilde have sagt, hvis hendes Sind havde været roligt. For dette Forhold vil Tiltalte ikke kunne undgaa Ansvar efter Straffelovens § 101. Med Hensyn til Indholdet af en Skrivelse, som Tiltalte med sin Underskrift har fremsendt til den ordinære Dommer, og hvori hun sigter ham for at se igjennem Fingre med Tiggere, at have paadigtet Tiltalte og hendes Datter Usandheder og ikke at have paatalt Politibetjentens Forseelser, vil hun, da disse Sigtelser er usande og indeholde fornærmelig Tiltale i Anledning af Dommerens Embedsførelse, ligeledes blive at anse efter den nævnte Straffebestemmelse, og skjønnes Straffen for Tiltalte, der er født den 7 Januar 1852 i Nexø og forhen har været anset for Overtrædelse af Lov 3 Marts 1860 § 3 ifølge Høiesteretsdom af 18 December f. A. med simpelt Fængsel i 2 Dage, men iøvrigt ikke har været tiltalt, dømt eller straffet, efter samtlige Omstændigheder under Et at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Nr. 283.

Advokat Klubien

contra

Carl Vilhelm Ludvig Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Forsøg paa uterligt Forhold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 30 Juni 1891: Tiltalte Carl Vilhelm Ludvig Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Carl Vilhelm Ludvig Nielsen for Forsøg paa uterligt Forhold anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 16 Maj d. A. om Eftermiddagen henvendte han sig til et den 28 September 1877 født Pigebarn, som stod paa Amagertorv, med det Spørgsmaal, om hun vilde tjene en Krone, hvorved han tilsigtede at formaa hende til at følge med hen paa et eller andet Sted, hvor han kunde se Lejlighed til at tilfredsstille sin Sandselighed ved at behandle hende paa uterlig Maade. Da Pigebarnet imidlertid henvendte sig til en i Nærheden værende Politibetjent, opgav Tiltalte sit Forehavende og fjernede sig. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, der er født den 15 Januar 1854 og anset ved Rettens Domme af 30 December 1876 og 28 September 1878, henholdsvis efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, sammenholdt med § 46, med Fængsel paa Vand og Brød

i 8 Dage og efter Straffelovens § 176, jfr. § 168 og § 177, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 174, sammenholdte med § 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 304.

Advokat Klubien

contra

Peter Niels Johansen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Bornholms Sønderherreds Extrarets Dom af 25 August 1891: Arrestanten Peter Niels Johansen straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og afholder Sagens Omkostninger, derunder Salærene til Aktor Prokurator H. P. Lund 10 Kr. og til Defensor Sagfører N. Chr. Olsen 8 Kr. samt Diæter til dem begge, efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da der ikke vil kunne tillægges den Tiltalte den 16 Marts 1885 overgaaede Dom Gjentakelsesvirkning som Tyvdom, vil Tiltalte for det af ham nu udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold kun være at anse for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Peter Niels Johansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i eet Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Herredstingsdommen fastsatte Salarier, samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Niels Johansen, der er født i Aaker Sogn den 24 Marts 1860 og tidligere gjentagne Gange er straffet for Tyveri, tiltales under nærværende Sag atter for samme Forbrydelse.

Ved hans egen Tilstaaelse, der er overensstemmende med de ved Sagens Undersøgelse tilvejebragte Oplysninger, er det tilstrækkelig bevist, at Arrestanten under følgende Forhold har gjort sig skyldig i den Forbrydelse, for hvilken han er aktioneret. Onsdag den 15 Juli 1891 var han, der i Utide havde forladt sin Tjeneste paa Brændesgaard i Ibsker Sogn, hvor han efterlod sit Tøj og sin Skudsmaalsbog, paa Vejen til sin Moders Bopæl i Aaker, da Gaardejer Jens H. Marcker af 11te Vornedgaard i Aaker indhentede ham og spurgte ham, om han vilde tage Tjeneste hos Lauritz Marcker i Dyndeby i Poulsker, J. H. Marckers Søn, der er Ejer af den 34te Selvejergaard i Poulsker Sogn. Da Arrestanten erklærede sig villig til at prøve det, blev han tagen med til 11te Vornedgaard i Aaker, hvor han fik Logis i Karlekammeret. Der hængte her paa Væggen en brunstrikkeret Uldtrøje eller Vest og et Par graa Molskins Benklæder, begge tilhørende Gaardejer Lauritz Marcker, hvilke Arrestanten, uvidende om, hvem de tilhørte, iførte sig under sine egne Klæder, da han den 16 Juli skulde kjøre ned til Dyndeby. I Dyndeby bar han de stjaalne Klædningsstykker aabenlyst. Han blev da af Ejeren tilspurgt, hvor han havde faaet dem fra, hvorpaa han foregav, at han havde kjøbt dem i Svaneke. Den 20de forlod han stiltiende Gaarden og tog Trøjen og Benklæderne med sig. Klæderne ere af Rettens Vidner vurderede til 1 Kr. Stykket, af Arrestanten ere de derimod ansatte til en Værdi af henholdsvis 1 Kr. og 50 Øre; men imod Udlevering deraf har Bestjaalne forøvrigt frafaldet ethvert Krav paa Erstatning. Arrestanten er tidligere dømt og straffet som følger: 1) Ved Bornholms Sønderherreds Extrarets Dom af 16 Marts 1885 er han bleven anset med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Straffelovens § 228, jfr. § 51, og § 229 Nr. 4, jfr. § 47, 2det Led; 2) ved samme Rets Dom af 19 Oktober 1885 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Straffelovens § 230, 1ste Led; 3) ved samme Rets Dom af 13 September 1886 med 8 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Straffelovens § 203; 4) ved samme Rets Dom af 17 September 1888 med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og 5) ved samme Rets Dom af 13 November 1889 med 1 Aars Forbedringshusarbejde etter Straffelovens § 232 og Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 62.

Arrestanten vil nu atter være at anse efter almindelig borgerlig Straffelov § 232, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 210.

Advokat Nellemann

contra

Jens Christoffersen (Def. Hansen),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 10 Marts 1891: Tiltalte Jens Christoffersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Christoffersen, der er født den 11 April 1834 og anset ifølge Amager Birks Extrarets Dom af 2 August 1870, efter Straffelovens § 144, jfr. §§ 125, 128, 62 og 46, med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvilken Straf ved allerhøjeste Resolution af 19 September s. A. blev nedsat til en Bøde af 50 Rigsdaler til Statskassen, for falsk Forklaring for Retten.

I Slutningen af Aaret 1889 blev der anlagt Sag ved nærværende Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager mod Kularbejder Frederik Ferdinand Andersen som sigtet for at drive Næring som Værtshusholder uden dertil at have løst Borgerskab, og efter at bemeldte Andersen var mødt i Retten og havde forklaret, at han var lønnet Bestyrer af den omspurgte Beværtning, mødte Tiltalte i det den 12 Februar f. A. afholdte Retsmøde i Sagen som Vidne og forklarede i Overensstemmelse med fornævnte Andersen. Da derhos Ejeren af „Bryggeriet Frederiksberg“, som leverede Øl til bemeldte Beværtning, senere i Retten

forklarede, at saavidt han vidste, stod fornævnte Bryggeri i Forhold til Tiltalte, hvorfor han var af den Formening, at Forretningen drevs for Tiltaltes Regning, blev bemeldte Sag hævet. I Oktober f. A. gjorde imidlertid Andersen Anmeldelse til Politiet om, at den nævnte Beværtning i Virkeligheden havde været drevet for hans Regning, men paa Tiltaltes Borgerskab, og da der herefter opstod Mistanke om, at Tiltaltes fornævnte Forklaring om, at Andersen havde været lønnet Bestyrer af Forretningen, var falsk, blev der indledet kriminel Undersøgelse mod ham, og under denne er det nu ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at den ommeldte Forklaring er urigtig og afgiven af Tiltalte mod bedre Vidende, idet Forholdet i Virkeligheden var det, at der vel mellem Tiltalte og Andersen under 28 August 1888 var oprettet en Kontrakt, ifølge hvilken Tiltalte antog Andersen som Bestyrer af den nævnte Forretning mod et maanedligt Vederlag af 70 Kr. samt Kost og Logis, men at der samtidig var udstedt et Revers af dem, hvorefter de intetsomhelst Krav af nogensomhelst Art havde paa hinanden, hverken da eller i Fremtiden, flydende af den ommeldte Kontrakt, hvorimod Andersen havde Ret til at beholde og benytte Tiltaltes Borgerskab som Værtshusholder heri Staden til der for egen Regning og Risiko og i en af Tiltalte lejet Lejlighed at drive Beværtningsforretning mod i den Anledning at holde Tiltalte skadesløs for ethvert Tab og enhver Risiko, derunder ogsaa Næringskat af Forretningen, samt mod at betale Tiltalte for Borgerskabets Benyttelse 12 Kr. maanedlig, og at hele Ordningen mellem dem, da Tiltalte afgav sin nævnte Vidneforklaring, var i Overensstemmelse med, hvad der var fastsat i Reverset. Efter hvad Tiltalte har forklaret, afgav han den urigtige Forklaring af Hensyn til det fornævnte Bryggeri, af hvis Bogholder Forholdet mellem ham og Andersen var blevet ordnet for at skaffe Bryggeriet Afsætning paa dets Øl til Beværtningen, og som paa forskjellig Maade støttede det bl. A. ogsaa ved maanedlig at ndbetale Tiltalte de nævnte 12 Kr.; hvis der var bleven afordret ham Ed, vilde han dog ikke have beediget sin urigtige Forklaring. Som Følge af Foranførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 146, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 3 November.

Nr. 261. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Frits Christian Jakobsen (Def. Nellemann),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i saadanne bedragelige Forhold, som omhandles i Straffelovens § 257.

Kallundborg Kjøbstads Politirets Dom af 29 April 1891: Tiltalte, Høker Frits Christian Jakobsen af Kallundborg, bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Han bør derhos betale i Erstatning til Vraa Andelsmejeri 340 Kr. 26 Øre og alle af nærværende Sag flydende Omkostninger Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juni 1891: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Salær til Prokuratorerne Møller og Casse for Overretten betaler Tiltalte, Høker Frits Christian Jakobsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold findes efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder, hvoraf de væsentligste ere fremstillede i Dommen, at maatte henføres under Straffelovens § 257 og Straffen at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Dage.

I Henseende til Erstatningen og Sagens Omkostninger bliver Overretsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Frits Christian Jakobsen bør hensættes i simpelt Fængsel i fire Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler

Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kallundborg Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte Høker Frits Christian Jakobsen, der er født den 7 Februar 1852 og ikke funden forhen straffet, sat under Tiltale for at have gjort sig skyldig i saadanne svingagtige Forhold, som omhandles i Straffelovens § 257. Sagens Omstændigheder ere ifølge den af Tiltalte afgivne Forklaring og det iøvrigt Oplyste følgende:

For et Par Aar siden begyndte Tiltalte, der tidligere havde ernæret sig paa anden Maade, i Kallundborg en Handel hovedsagelig med Smør og Ost. Han kom efterhaanden i Gjæld bl. A. til Forskjellige, af hvem han havde kjøbt Varer til sin Forretning, og beløb hans Gjæld sig, efter hvad han under Undersøgelsen i nærværende Sag har opgivet, i Begyndelsen af indeværende Aar til ca. 1500 Kr. Efterat han i Februar d. A. i forskjellige Aviser havde ladet indrykke Bekjendtgørelser om, at han var Kjøber af Smør, kom han i Forbindelse med Vraa Andelsmejeri i Jylland, og tilbød han dette Mejeri, at han vilde afkjøbe det dets Smør for en nærmere bestemt Pris og saaledes, at han for det Smør, som indkom til ham før Torsdag i hver Uge, vilde sende Afregning hver Lørdag. I Begyndelsen af Marts d. A. modtog han derefter fra bemeldte Mejeri i Henhold hertil 3 Dritler Smør, som han skulde betale med 340 Kr. 26 Øre, og dette Smør solgte han derpaa umiddelbart efter til en herværende Grosserer for 343 eller 344 Kr., af hvilket Beløb intet kom ovennævnte Mejeri tilgode, idet Tiltalte forbrugte det paa anden Maade, og har han ikke heller senere betalt Mejeriet nogetsomhelst af det skyldige Beløb. Tiltalte, der har erklæret sig ude af Stand til at betale Beløbet, har vedblivende fastholdt, at det var hans Hensigt, da han modtog det ommeldte Parti Smør, at betale det, og har forklaret, at han, skjøndt han Intet ejede, men havde en forholdsvis betydelig Gjæld, dog havde de bedste Forhaabninger om ved at indlede nye Forbindelser at kunne dække Mejeriet som ogsaa sine øvrige Kreditorer. Efter det Foreliggende er der vel nu ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte har kjøbt det nævnte Parti Smør uden Hensigt til at betale det, men naar henses til hans slette økonomiske Stilling, findes det at maatte have staaet ham klart, at han, naar han, som ommeldt, forbrugte det Beløb, han havde indvundet

ved Salget af Smørret, saa godt som ingen Udsigt havde til overhovedet at dække Meieriet, endsige til at betale Smørret som af ham tilbudt. Tiltalte findes som Følge heraf ved sit ommeldte Forhold overfor Meieriet at have gjort sig skyldig i et svingagtigt Forhold, der ved Politiretsdommen rettelig er henført under Straffelovens § 257, men medens Straffen ved bemeldte Dom er fastsat til simpelt Fængsel i 14 Dage, findes den at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Fredagen den 6 November.

Nr. 13. Grosserer **L. Christensen** (Selv)

contra

Høker **H. Larsen** (Selv),

betr. Opgjørelse af et Mellemværende.

Kjøbenhavns Sø- og Handelsrets Dom af 5 September 1889: Hovedcitanten, Høker H. Larsen, bør for Tiltale af Contracitanten, Grosserer L. Christensen, Eneindehaver af Firmaet L. Christensen & Co., i Kontrasagen fri at være, og bør Kontracitanten til Hovedcitanten betale 2306 Kr. 39 Øre med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra den 5 Marts 1889, indtil Betaling sker, samt under Tvang af en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 5 Kr. for hver Dag, Dommen i saa Henseende oversiddes, give Hovedcitanten lovlig Transport paa Kontracitantens Fordring paa Hr. Olaf S. Stephens i Hull for de af Hovedcitanten den 23 August f. A. Kontracitanten i Kommission til Salg i England givne og til bemeldte Olaf S. Stephens sendte 3785 Pd. Flæsk. Saa betaler Kontracitanten og til Hovedcitanten Processens Omkostninger med 100 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Som Sagen foreligger for Høiesteret, er det uomtvistet mellem Parterne, at Indstævnte, som i den indankede Dom antaget, har Krav paa de 2306 Kroner 39 Øre, som ere indkomne for de af ham den 23 August 1888 til Konsigna-

tion i England leverede Varer, saavel som paa af Citanten at erholde Transport paa dennes Fordring paa O. S. Stephens i Hull i Anledning af den denne tilsendte Del af bemeldte Varer. Derimod er der Strid mellem Parterne om, hvorvidt der, som af Citanten paastaaet, tilkommer ham hos Indstævnte dels et Beløb af 191 Kroner 19 Øre som Saldo efter løbende Mellemværende, dels de i Dommen omtalte Beløb af 3085 Kroner 84 Øre og 511 Kr. 22 Øre eller ialt 3597 Kroner 6 Øre, hvilket Beløb dog for Høiesteret er nedsat til 3523 Kroner 65 Øre eller subsidiært 3464 Kroner 12 Øre, dels endelig den i Dommen nævnte Erstatningsfordring for Tab af Kunder i England.

Det fremgaar af de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse fremkomne Oplysninger, at der i længere Tid har bestaaet en Forretningsforbindelse mellem Parterne, og at Indstævnte navnlig i ikke ringe Omfang har til Citanten leveret Flæsk, som Sidstnævnte derefter har solgt i England. Da der nu ifølge den af Citanten fremlagte, i Dommen omtalte Kontokurant skulde foruden de nævnte Poster paa 3085 Kroner 84 Øre og 511 Kr. 22 Øre endnu tilkomme Citanten det nævnte Beløb af 191 Kroner 19 Øre som Saldo paa Parternes Mellemværende, og da Indstævnte, naar bortses fra de tvende nævnte Poster, ikke har fremsat nogen speciel Indsigelse imod de enkelte, paa Kontokuranten opførte Poster, vil det nævnte Beløb af 191 Kroner 19 Øre være at tilkjende Citanten. Derimod ville de øvrige af Citanten paastaaede Beløb, der skulde tilkomme ham paa Grund af de Mangler, som skulle være forefundne ved det af ham i England solgte Flæsk, ikke kunne tilkjendes ham, idet han ikke har godtgjort, at de nævnte Mangler kunne lægges Indstævnte til Last, og han i hvert Fald ikke kan antages i betimelig Tid behørigt at have reklameret ligeoverfor Indstævnte i denne Anledning. Citanten vil herefter være at dømme til at betale til Indstævnte 2306 Kroner 39 Øre med Fradrag af 191 Kroner 19 Øre eller 2115 Kroner 20 Øre med Renter som af Indstævnte paastaaet samt til at meddele den ovenfor omtalte Transport.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Grosserer L. Christensen, bør til Indstævnte, Høker H. Larsen, betale 2115 Kroner 20 Øre med Renter deraf 6 pCt. aarlig fra den 5 Marts 1889, indtil Betaling sker, samt under en

Bøde af 5 Kroner til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen i saa Henseende overhørig, inden 14 Dage fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse meddele Indstævnte den ovennævnte Transport paa Citantens Fordring paa O. S. Stephens i Hull. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 23 August f. A. blev af Høker H. Larsen her i Staden givet Grosserer L. Christensen, Eneindehaver af Firmaet L. Christensen & Co., som det maa antages, i Kommission til Salg i England et Parti Flæsk, af Vægt 10,261 Pd. Af Partiet, der blev emballeret og leveret ombord af H. Larsen, blev af L. Christensen afsendt til et Handelshus i Manchester 3316 Pd., til Hr. M. Jensen i Leeds 3160 Pd. og til Hr. Olaf S. Stephens i Hull 3785 Pd. Efterat Larsen gjentagne Gange af Christensen havde forlangt Afregning for Partiet, blev der ved Nytaar d. A. af Christensen tilstillet ham en Opgjørelse, i hvilken der for Varer, konsignerede til Manchester, var krediteret ham et Beløb af 1217 Kroner 21 Øre, medens han ikke modtog Afregning for den øvrige Del af Partiet.

Efter Hovedstævning af 12 Marts d. A. har Høker H. Larsen nu søgt fornævnte Grosserer L. Christensen til Regnskabsaflæggelse for det ommeldte Parti Flæsk og til Betaling saavel af det Beløb, der er indkommet ved Salg af Flæsket, som af det Beløb, der endnu ikke maatte være indkommet, og da Christensen under Sagens Drift har fremlagt Forhandlingsregning vedkommende den til M. Jensen i Leeds sendte Del af Partiet, ifølge hvilken der for denne Del tilkommer Hovedcitanten Netto Kr. 1089, 18 Øre, har Hovedcitanten i Hovedsagen principaliter paastaat Grosserer L. Christensen dømt til at betale Hovedcitanten indkomne 2306 Kr. 39 Øre saavel som det Beløb, hvilket denne efter rigtigt Regnskab, som det paalægges Christensen inden en af Retten bestemt, passende Frist at aflægge, har tilgode hos Hr. Olaf S. Stephens i Hull for de til denne sendte 3785 Pd. Flæsk af det ommeldte Parti. Subsidiært har Hovedcitanten paastaat Grosserer L. Christensen dømt til at betale 2306 Kr. 39 Øre og til Hovedcitanten at overdrage sin Fordring paa bemeldte Olaf S. Stephens for de nævnte 3785 Pd. Flæsk. Af det Beløb, der maatte blive tilkjendt Hovedcitanten, har denne paastaat sig tillagt Renter 6 pCt. p. a. fra

Forligsklagens Dato den 5 Marts d. A., indtil Betaling sker, hvorhos han har paastaaet sig tilkjendt sig Sagens Omkostninger skadesløst.

Grosserer L. Christensen har bemærket, at Grunden til, at han ikke tidligere havde givet Hovedcitanten Afregning for nogen Del af det omhandlede, ham til Salg i Kommission givne Parti Flæsk, er den, at han ikke havde kunnet faa Afregning fra nogen af de Personer i England, til hvilke Partiet var blevet sendt, og at han endnu ikke har kunnet faa Afregning fra Olaf S. Stephens i Hull for den til denne sendte Del af Partiet. Idet han derhos har anbragt, at der efter den Hovedcitanten ved Nytaar d. A. tilstillede Kontokurant med tilhørende Opgave over Tilgodehavende for Undervægt og Dekorter for surt Flæsk tilkommer han hos Hovedcitanten en Saldo af 2578 Kroner 54 Øre, hvorfra vil være at drage 1089 Kroner 36 Øre*) efter Afregningen fra M. Jensen i Leeds, formener han at have tilgode hos Hovedcitanten Kroner 1489, 36 Øre, og medens han i Hovedsagen har paastaaet sig frifunden imod at give Hovedcitanten Transport paa Fordringen mod Olaf S. Stephens i Hull for de til denne sendte 3785 Pd. Flæsk, har han under anlagt Kontrasøgsmaal paastaaet sig hos Hovedcitanten tilkjendt de nævnte 1489 Kroner 36 Øre samt i Erstatning for det Tab, han vil have lidt ved at miste Forbindelser i England paa Grund af, at det af Hovedcitanten leverede Flæsk var af slet Kvalitet, 4000 Kroner eller et saadant Beløb, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme. Af det Beløb, som Hovedcitanten herefter maatte blive dømt til at betale Kontracitanten, har denne paastaaet sig tilkjendt Renter 5 pCt. p. a. fra Kontraklagens Dato den 21 Juni d. A., indtil Betaling sker. Saavel Hovedsagens som Kontrasagens Omkostninger har Kontracitanten paastaaet sig tilkjendt skadesløst hos Hovedcitanten. I Kontrasagen har Hovedcitanten paastaaet sig frifunden og sig hos Kontracitanten tillagt skadesløse Sagsomkostninger.

Af det Anførte fremgaar, at der i Henseende til Hovedsøgsmaalet ikkun er Tvist, forsaavidt angaar Hovedcitantens principale Paastand om, at det paalægges Kontracitanten inden en passende Frist at aflægge Regnskab med Hensyn til de 3785 Pd. Flæsk, der ere sendte til Olaf S. Stephens i Hull, og at Kontracitanten tilpligtes at betale Hovedcitanten, hvad denne efter saadant rigtig aflagt Regnskab har tilgode. — Denne Hovedcitantens principale Paastand vil imidlertid ikke kunne tages til Følge allerede af den Grund, at det af Kontracitanten under Sagens Forhandling uimodsagt er assereret, at Hovedcitanten under Skriftvekslingen i Sagen har indskrænket sin Paastand i

*) Skal være: 1089 Kroner 18 Øre.

den omhandlede Henseende dertil, at Kontracitanten giver ham Transport paa Fordringen paa Olaf S. Stephens, til hvilken Paa-stand Kontracitanten har sluttet sig.

I Kontrasagen har Kontracitanten bemærket, at et Beløb af 3085 Kroner 84 Øre, der i den Hovedcitanten ved Nytaar d. A. tilstillede Kontokurant overensstemmende med den ham samtidig tilstillede Opgave er debiteret ham, tilkommer Kontracitanten hos Hovedcitanten for Undervægt og bedærvet Flæsk i Tiden fra 9 Februar til i Juni f. A., og at der ligeledes tilkommer ham hos Hovedcitanten for Undervægt og bedærvet Flæsk efter 1 Januar d. A. 511 Kr. 22 Øre, hvorved skal fremkomme den ovennævnte Saldo af 2578 Kr. 54 Øre i Kontracitantens Favør. — Hovedcitanten har nu ogsaa erkjendt, at han flere Gange før den 23 August f. A. har leveret Kontracitanten Flæsk, men dette Flæsk vil han altid strax have faaet betalt kontant af Kontracitanten, hvorhos han har nægtet, at noget af dette Flæsk ved Leveringstiden har været undervægtigt eller bedærvet, og han vil ej heller fra Kontracitanten have hørt noget om, at noget af ham leveret Flæsk havde været undervægtigt eller bedærvet, førend han ved Nytaar d. A. modtog Kontokurant og Opgave fra Kontracitanten, hvorefter han strax vil have gjort Indsigelse til Kontracitanten i den omhandlede Henseende og imod, at der i den Anledning var debiteret ham Noget. Ligeledes har Hovedcitanten benægtet, at noget af det Kontracitanten den 23 August f. A. i Kommission givne Flæsk har været undervægtigt eller bedærvet, og at Kontracitanten paa Grund af saadanne Mangler har været berettiget til at beregne ham Noget til Last.

Naar Kontracitanten nu først har benægtet, at Hovedcitanten før den af ham anlagte Hovedsag har gjort Indsigelse imod den af ham ved Nytaar d. A. modtagne Kontokurant og formener, at hans Indsigelse imod den ham i Kontokuranten for Undervægt og surt Flæsk debiterede Post 3085 Kr. 84 Øre derfor, som for sent fremsat, ikke kan komme i Betragtning, er det vel ikke bevist af Hovedcitanten, at han før Hovedsagens Anlæg har gjort Indsigelse imod Kontokuranten og særlig mod den nævnte Post; men naar henses til, at Hovedcitanten er Høker og, efter hvad han under Hovedforhandlingen i Sagen uimodsagt har assereret, ikke har ført Bøger, og at Forligsklagen i Hovedsagen er udtaget den 5 Marts d. A., kan Hovedcitanten dog efter Rettens Formening ikke paa Grund af manglende Bevis for tidligere at have gjort Indsigelse mod den omhandlede Post anses at have erkjendt dennes Rigtighed eller være afskaaren fra under Sagen med Virkning at gjøre Indsigelse imod den. — At der, som af Kontracitanten paastaet, har bestaaet en vedvarende og betydelig Forretningsforbindelse og Mellemregningsforhold mellem Parterne, særlig ogsaa i Henseende til Flæsk, som Hovedcitanten til et

Beløb af ialt over 100,000 Kr. skal have afskibet, og som af Hovedcitanten*) skal være blevet adviseret til dennes Forbindelser i England, er ikke oplyst og er navnlig ikke oplyst at fremgaa af Kontracitantens Kontokurant, der saa lidt som hans Opgave over. Undervægter og Dekorter for surt Flæsk er bleven dokumenteret for Retten, og der kan da allerede af den Grund ikke gives Kontracitanten Medhold i, at Hovedcitanten først i Kontracitantens Nytaarsopgjørelse kunde vente opgjort Dekorter for Undervægt og surt Flæsk. — Imod Hovedcitantens Benægtelse er der ejheller af Kontracitanten tilvejebragt Noget til Bestyrkelse af hans Anbringende om, at han stedse, saasnart han fik Afregning fra Forhandlerne i England, har givet Hovedcitanten Meddelelse om de Dekorter for Undervægt og bedærvet Flæsk, der kom Hovedcitanten til Last, og vel er det ikke godtgjort, at Hovedcitanten strax ved Modtagelsen har af Kontracitanten faaet kontant betalt det Flæsk, som han før den 23 August f. A. har leveret denne, og som af Kontracitanten skal være sendt til Salg i Eogland, men Kontracitanten har dog erkjendt, at alle ældre Poster angaaende af Hovedcitanten leveret Flæsk vare ham betalte før den 23 August f. A. Da det nu ejheller iøvrigt er oplyst, at de paa Kontokuranten med tilhørende Opgave opførte Dekorter for Undervægt og surt Flæsk vedrøre Flæsk, der for Hovedcitantens Regning er foranstaltet solgt af Kontracitanten, eller at disse Dekorter rettelig ere førte Hovedcitanten til Last, hvad navnlig imod Hovedcitantens Benægtelse ikke er oplyst at fremgaa af 58 Stk. af Kontracitanten paaberaabte, men ikke nærmere betegnede Dokumenter, der, efter hvad der er in confesso, ikke ere fremlagte i Sagen, kan den i Kontracitantens Kontokurant for Undervægt og surt Flæsk opførte Post af 3085 Kr. 84 Øre ikke anses rettelig at være debiteret Hovedcitanten.

Med Hensyn til de 511 Kr. 22 Øre, som Kontracitanten paa deres Kontokurant har debiteret Hovedcitanten efter 1 Januar d. A. for Undervægt og surt Flæsk m. v., er det ikke oplyst, at Kontracitanten har været berettiget til at føre Hovedcitanten dette til Last, eller endog at Beløbet eller nogen Del af det vedkommer Flæsk, der af Hovedcitanten er givet Kontracitanten til Salg i Kommisson, og særlig, som det efter Kontracitantens Procedure maa antages at være Mening, det Kontracitanten den 23 August f. A. til Salg i Kommisson givne Parti Flæsk, hvad navnlig ikke fremgaa af tvende Breve fra M. Jensen i Leeds af 18 og 26 Oktober f. A. og af tvende Breve af 31 December f. A. og 16 Januar d. A. fra det danske General-Konsulat i Hull, der ere producerede af Kontracitanten.

*) Skal være: Kontracitanten.

Allerede af det Bemærkede maa det da ogsaa følge, at der ikke vil kunne blive Spørgsmaal om at tilkjende Kontracitanten hos Hovedcitanten nogen Erstatning for det Tab, Kontracitanten vil have lidt ved at miste Forbindelser i England paa Grund af, at det af Hovedcitanten leverede Flæsk angives at have været af slet Kvalitet.

Efter det Anførte vil Hovedcitanten derfor være at frifinde i Kontrasagen, hvorhos Kontracitanten i Hovedsagen vil være at dømme til at betale Hovedcitanten 2306 Kr. 39 Øre med Renter deraf som paastaaet, imod hvilken Rentepaastand Kontracitanten ingen særlig Indsigelse har fremsat, samt til inden en Frist, der findes at kunne bestemmes til 3 Dage efter denne Doms Forkyndelse, under Tvang af en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde, der skjønnes at burde bestemmes til 5 Kr. for hver Dag, Dommen oversiddes, at give Hovedcitanten lovlig Transport paa Kontracitantens Fordring paa Hr. Olaf S. Stephens i Hull for de af Hovedcitanten den 23 August f. A., Kontracitanten i Kommission til Salg i England givne og til bemeldte Stephens sendte 3785 Pd. Flæsk. Hovedsagens og Kontrasagens Omkostninger vil Kontracitanten blive pligtig at betale Hovedcitanten med 100 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 226. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Johannes Gjerløv Nørgaard (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 110.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 11 Marts 1891: Arrestantinden, Johanne Mathilde Jørgensen, og Tiltalte, Johannes Gjerløv Nørgaard, bør straffes, Førstnævnte med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og Sidstnævnte med simpelt Fængsel i 8 Dage, saa udreder Arrestantinden og samtlige Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Høegh-Guldberg, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Winge, 15 Kr., dog at Tiltalte in solidum med hende udreder Halvdelen af samtlige Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 April 1891: Underretsdømmen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Johannes Gjerløv Nørgaard bestemmes til 14 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførererne Hastrup og Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførererne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag — der i første Instants tillige angik en Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten — tiltales Sagfører Johannes Gjerløv Nørgaard i Aarhus for Overtrædelse af Straffelovens § 110.

Efter den af den i første Instants Medtiltalte, Johanne Mathilde Jørgensen, der er 21 Aar gammel og Søster til Tiltalte Nørgaards Hustru, afgivne Forklaring havde hun — til hvem Tiltalte, i hvis Hus hun opholdt sig, i længere Tid havde staaet i utugtigt Forhold — i November 1889 følt sig frugtsommelig og strax derom underrettet Tiltalte, som imidlertid, efter hvad han dengang udtalte, ikke vilde tro det, hvorefter hun havde holdt sin Tilstand skjult for sine Omgivelser, for hvilke hun foregav, at hendes Tilstand hidrørte fra en Sygdom i Livmoderen, for hvilken hun søgte Lægehjælp, hvilke Foregivender maa antages at være blevne troede af hendes Omgivelser, i hvilken Henseende Tiltalte har udsagt, at ogsaa han lod sig skuffe, skjændt, som han har tilføjet, med mere Tvivl. Den 21 Juni f. A. om Aftenen — da Tiltaltes Hustru var bortrejst, og der var truffet den Bestemmelse, at Johanne Mathilde Jørgensen skulde tilbringe Natten i Familiens Soveværelse for at passe Tiltaltes ca. 1½ Aar gamle Søn, medens Tiltalte skulde sove i hendes Værelse, der var paa Loftet — havde Johanne M. Jørgensen, som mærkede, at Fødselen nærmede sig, og som den-

gang vil have tænkt paa at betro sig til Tiltalte, hvad hun imidlertid opgav, da han den nævnte Aften ved sin Hjemkomst var beruset, besluttet at føde i Dølgemaal, og da hun, efter at hun derpaa om Natten havde født, mærkede, at Barnet var levende, besluttede hun, efter en pludselig Indskydelse, at berøve det Livet, hvad hun derpaa udførte ved efter at have indsvøbt Barnet i noget gammelt Lærred, som hun havde hos sig i Sengen, at binde sit Lømmetørklæde stramt om dets Hals. Noget efter at hun, der imidlertid var staaet op af Sengen, og som, forinden hun atter lagde sig, igjen havde løst Tørklædet af Barnets Hals, idet hun antog, at det da maatte være kvalt, derpaa var gaaet i Seng, blev Tiltaltes ovennævnte lille Søn urolig, og da hun ikke havde tilstrækkelige Kræfter til at vugge Barnet, slæbte hun sig op ad Loftstrappen og forsøgte forgjæves at vække Tiltalte ved at banke paa Døren, hvorhos hun, da Barnet ved hendes Tilbagekomst var blevet endnu mere uroligt, igjen gik op paa Loftet og da ogsaa fik Tiltalte vækket. Om hvad der derefter passerede, er ved Tiltaltes Tilstaaelse — der først er afgiven efter gjentagne Benægtelser — og det iøvrigt Fremkomne Følgende oplyst:

Efter at Tiltalte var bleven vaagen, bad Johanne M. Jørgensen ham om at komme ned og hjælpe hende, da hun havde født en lille Pige eller, som Johanne M. Jørgensen har udsagt, en lille dødfødt Pige, og da Tiltalte, der efter sit Udsagn sprang aldeles forfjamsket op og først næppe vilde tro hende, derpaa kom ned til hende, bad hun ham — der efter sin Forklaring i hvert Fald gik ud fra, at Barnet, som han ikke vilde se, var dødt — om at hente en Sæk paa Loftet eller i hendes Værelse, tømme de deri værende Klude ud og bringe hende den, for at hun kunde komme Barnet deri. Dette gjorde Tiltalte, idet han gjentagne Gange spurgte hende, om han ikke maatte gaa efter en Jordmoder eller en Læge, hvortil hun erklærede, at det ingen Nytte var til, hvorhos han, efter Johanne M. Jørgensens Forklaring, ogsaa erklærede, at han vilde gaa til Politistationen og anmelde Sagen, hvad hun imidlertid indtrængende bad ham om at lade være nu, da det var gaaet saa godt. Da Tiltalte gjentagne Gange ytrede til hende, at Barnet dog vel havde været dødfødt, forsikrede hun under Taarer, at det kunde han da vel sige sig selv, idet hun derhos, for at afvende hans Mistanke, sagde, at Barnet vistnok ikke var helt fuldbaaret, og at det havde været stift allerede ved Fødselen. For ikke at bringe sin Svigerinde i Ulykke besluttede Tiltalte da at gjøre, hvad han kunde, for at hjælpe hende med at skjule det Passerede, hvorfor han foreløbig tog Posen, hvori hun havde lagt Liget af Barnet, med sig op paa det Loftsværelse, hvor han den Nat sov, og hvor den blev gjemt i et mørkt Rum indenfor Panelet. Efterat Tiltalte og Johanne M. Jørgensen derpaa den

23 Juni om Eftermiddagen vare blevne enige om, at Førstnævnte om Aftenen skulde gaa et langt Stykke udenfor Byen med Liget og der paa en eller anden Maade skille sig af med det, hvilken Plan imidlertid ikke blev udført, fordi Tiltalte om Aftenen var syg, aftalte de den følgende Dag om Middagen foreløbig at gemme Liget i et lille mørkt Kjælderrum, som fandtes i det bageste af to af Tiltalte som Kontor benyttede, ikke ved hans Bolig beliggende Værelser, og hvortil der kun var Adgang gennem en Lem i Gulvet, og da Tiltalte samme Dag om Aftenen gik ud i et andet Ærinde, overgav derfor Johanne M. Jørgensen — der ved denne Lejlighed meddelte ham, at hun den 22 Juni, efterat Efterbyrden var gaaet fra hende, ogsaa havde lagt denne i Sækken, og at hun, da Blodet paa Grund heraf vilde trænge igjennem, havde lagt endnu en Sæk eller et Stykke Paklærred udenom og derhos indsvøbt det Hele i et Stykke Karduspapir, som hun havde bundet en Snor om — denne Pakke til Tiltalte, der derpaa medtog den til Kontoret, hvor han, for at have et Ærinde dertil, med Villie havde efterladt et Brev, der skulde med Posten, hvorefter han anbragte Pakken i det nævnte Rum. Idet Tiltalte, efterat der i Begyndelsen havde været forskjellige Planer fremme med Hensyn til, hvorledes der videre skulde forholdes med Liget, senere paa Grund af en Ytring af Johanne M. Jørgensen antog, at Liget var bleven fjernet fra Rummet, hvad imidlertid ikke var Tilfældet, forblev Pakken liggende sammesteds, indtil den den 26 Januar d. A. tilfældig blev fundet af Tiltaltes Tjenestepige, som strax anmeldte Sagen for Politiet.

Idet nu Tiltalte ved sit ommeldte Forhold maa anses at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 110, maa det billiges, at han, der er født i Aaret 1849 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er for dette Forhold anset efter den nævnte Lovbestemmelse, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at burde bestemmes til samme Art af Fængsel i 14 Dage, og med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger i første Instants det for Tiltaltes Vedkommende vil kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Nr. 12. Bogbindermester **Th. Meyer** (Hindenburg)

contra

Kjøbenhavns Overformynderi (Hansen efter Ordre) samt **Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission**, som behandler Boet efter afdøde Kaptajn **Conrad Robertus v. Meinung**, paa dette Boes Vegne (Ingen),

betr. Ejendomsretten til en i Overformynderiet indsat Kapital.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 8 Oktober 1889: Ingen af de i nærværende Bo af Overformynderiet nedlagte Paastande ligesom ej heller den af Bogbindermester Th. Meyer i samme Bo fremsatte Paastand kunne tages til Følge.

Høiesterets Dom.

Da den af Overformynderiet udtagne Høiesteretsstævning, hvorved Skiftekommissionens Decision paaankes til Forandring, først er udtagen den 10 Januar f. A., altsaa efter Udløbet af den i Skifteloven af 30 November 1874 § 88 fastsatte Frist, uden at Oprejsningsbevilling er erhvervet, vil bemeldte Stævning være at afvise.

Efter Indholdet af det i den indankede Decision anførte Reskript af 15 Oktober 1836 havde Kaptajn Meinungs Hustru, Caroline Frederikke, født Mourier, i det Tilfælde, der kom til at foreligge, at hun ikke efterlod sig Livsarvinger, fri Testationsret over den hende efter hendes Farfader tilfaldne, i Overformynderiet indestaaende Kapital. Da der nu efter de i Arvepagten af 19 December 1838 brugte omfattende Udtryk ingen Grund er til at betvivle, at bemeldte Kapital var indbefattet under de Efterladenskaber, over hvilke hun derved disponerede til Fordel for sin Mand, maatte den anses erhvervet af ham strax ved hans Hustrus Død, kun med den Begrændsning, at Halvdelen som Følge af den Enkefru Georgine Cornelia Mourier, født Ulrich, ved fornævnte Reskript forbeholdte Ret fremdeles maatte forblive indestaaende i Overformynderiet til Rentenydelse for Fru Mourier, saa længe hun levede i ugift Stand, og der findes ikke i Reskriptet eller i Forholdets Natur nogen Støtte for at antage, saaledes som i Decisionen sket, at enhver Raadighed over Kapitalen — eller den Del deraf, der forblev indestaaende i Overformynderiet, — ogsaa efter at den ved Fru Meinungs Død var gaaet i Arv til Andre, skulde være udelukket. Der kunde herefter ikke være noget

til Hinder for, at der efter Fru Meinungs Død af Kaptajn Meinungs Kreditorer med Forbehold af Rentenyderindens Ret gjordes Udlæg i den omhandlede Kapital, og da det af det indstævnte Overformynderi for Høiesteret fremsatte Anbringende, at det mellem Citanten og Kaptajn Meinungs den 6 Februar 1864 indgaaede Forlig er et Proformaværk, efter Proceduren for Skifteretten og de foreliggende Oplysninger ikke kan komme i Betragtning, maa det i Henhold til dette Forlig den 3 August 1864 iværksatte Udlæg anses for gyldigt, ligesom der heller ikke kan gives Overformynderiet Medhold i, at der som Følge af den ovennævnte Baandlæggelse af den udlagte Kapital i alt Fald ikke lovligt kunde afholdes Tvangsauktion paa Grundlag af Udlæget.

Forsaavidt det dernæst imod Citanten er gjort gjældende, at den Del af Auktionskjøbesummen, der ikke udkrævedes til Dækning af det Beløb, for hvilket der var givet ham Udlæg, burde have været udbetalt Overformynderiet til Dækning af dettes Udlæg af 8 August 1864, og at Citanten ved ikke at berigtige denne Udbetaling har fortabt sin Ret efter det ham paa Auktionen den 2 September 1864 givne Hammerslag eller i alt Fald sin Ret til at gjøre dette gjældende til Skade for Overformynderiet, bemærkes, at Citanten, foruden sit ovennævnte Udlæg, ifølge Skadesløsbrevet af 9 Marts 1863 fremfor Overformynderiets Udlæg havde Pant i den omspurgte Overformynderikapital for det Krav, der som Følge af hans Kautions for Kaptajn Meinungs Skyld efter Gjældsbeviset af 21 Oktober 1863 tilkom ham overfor denne. Da der nu efter det Foreliggende maa gaaes ud fra, at Citanten i Overensstemmelse med en det nævnte Gjældsbevis paategnet Kvittering af 16 Marts 1865 har fyldstgjort Fuldmægtig Øhlenschläger for dennes Restfordring efter Gjældsbeviset til Beløb 2820 Rdlr. 3 $\frac{1}{2}$ 15 $\frac{1}{2}$, og da der fremdeles ikke, som af Overformynderiet forment, af den under Auktionen forefaldne Procedure kan udledes en Erkjendelse fra Citantens Side af, at Overformynderiet havde Krav paa den Del af Købesummen, der ikke udkrævedes til Dækning af hans Udlæg, maa Overformynderiets Ret efter Udlæget af 8 August 1864 være bortfalden som Følge af, at det Udlagte ved Auktionen ikke er udbragt til Mere, end der er medgaaet til Dækning af de forud for Overformynderiets Udlæg gaaende Behæftelser.

Idet Citanten ved den ovennævnte Udbetaling til Fuldmægtig Øhlenschläger maa anses at have berigtiget Auktionskjøbesummen, vil efter alt det Anførte hans Paastand om, at den omhandlede Kapital af 15,637 Kroner 41 Øre med paaløbne Renter fra Enkefru Mouriers Dødsdag den 8 Juli 1886 udbetales ham som rette Ejer imod Afskrivning

paa Skadesløsbrevet og Extradition af Auktionstransporten, være at tage til Følge.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve og det Overformynderiets befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den af Overformynderiet udtagne Høiestretsstævning afvises. Citantens Paastand om, at den omhandlede Kapital af 15,637 Kroner 41 Øre med paaløbne Renter fra den 8 Juli 1886 udbetales ham imod Afskrivning paa Skadesløsbrevet af 9 Marts 1863 og Extradition af Auktionstransporten, bør tages til Følge. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Kjøbenhavns Overformynderi 2 Kroner. Høiesteretssagfører Hansen tillægges der i Salarium for Høiesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Decisions Præmisses are saalydende: Til Rentenydelse for Enkefru Georgine Cornelia Mourier, f. Ulrich, som den 8 Juli 1886 afgik ved Døden, henstod i Overformynderiet en Kapital af 15,637 Kr. 41 Øre, hvilken Kapital tilligemed Renter 306 Kr. 49 Øre den 17 December s. A. blev udbetalt Skiftekommissionen til Fordeling mellem rette Vedkommende. Kapitalen hidrørte fra afdøde Kaptajn Peter Poul Ferdinand Mouriers og tidligere afdøde Hustru Frederikke Christiane, født Herbst's Fællesbo, idet Kapitalen var Halvdelen af det Beløb, som udgjorde Kaptajn Conrad Robertus v. Meinungs Hustrues Caroline Frederikke, født Mouriers Arv efter hendes Bedstefader, fornævnte Kaptajn Mourier. Sidstnævnte døde den 30 December 1836, og hedder det i den i hans Bo, der behandlede af executores testamenti, forfattede Opgjørelse — som ikke er underskrevet af Exekutorerne, men af de i Boet Interesserede —, at der tilfalder „Sønnedatteren Caroline Frederikke Mourier i Ægteskab med mig Premierløjtnant Conrad Robertus von Meinung her i Staden som Arv efter Bedstefaderen 15,638 Rdlr. 8 Sk.“, og senere hen i Opgjørelsen hedder det saaledes: „I Henseende til Caroline Frederikke, født Mouriers Arvelod efter hendes afdøde Farfader bemærkes, at samme i denne Stads Overformynderi vil blive at indsætte med 15,638 Rdlr. 8 Sk. i Følge kgl. Re-

skript til Stadens Magistrat af 15 Oktober 1836, uden at hun eller Mand derover kan udøve nogen Raadighed, og at bemeldte Arvedel anses udenfor hendes og Mands fællesbo, hvorhos hun alene bliver berettiget til deraf at oppebære den halve aarlige Rente og hendes Moder Fru Georgine Cornelia, født Ulrich, Enke efter afdøde Kancellist Carl Frederik Mourier her i Staden, saalænge hun lever i ugift Stand, den anden Halvdel, men efter hendes Død nyder Datteren den fulde aarlige Rente, indtil hun ved Døden afgaar, hvorefter Kapitalen tilfalder hendes Børn, om hun nogen efterlader, men i andet Fald hendes Slægtninge efter Loven, eller hvem hun ved gyldigt Testamente maatte bestemme“.

Det foromtalt kgl. Reskript af 15 Oktober 1836 indeholder følgende: at den Arv, som ved Kaptajn P. P. F. Mouriérs dødelige Afgang maatte tilfalde hans afdøde Søn, Sekretær Carl Frederik Mouriérs i Ægteskab med Georgine Cornelia Mourier, født Ulrich, efterladte Datter Caroline Frederikke Mourier efter fornævnte hendes Farfader, skulde indsættes i Overformynderiet, at hverken Caroline Mourier eller hendes Mand kunde udøve nogen Raadighed over Kapitalen, at Kapitalen skulde anses udenfor hendes og Mands fælles Bo, at hun alene skulde være berettiget til deraf at oppebære den halve aarlige Rente, at hendes Moder Georgine Cornelia Mourier, saalænge hun levede i ugift Stand, skulde have den anden halve Del at Renterne, at Fru Meinung efter Moderens Død skulde nyde den fulde aarlige Rente, indtil hun afgik ved Døden, og at Kapitalen ved hendes Død skulde tilfalde hendes Børn, om hun nogen efterlod, men i andet Fald hendes Slægtninge efter Loven, eller hvem hun ved gyldig Testamente maatte bestemme.

Under 19 December 1838 blev der mellem de ovennævnte Kaptajn Meinung og Hustru samt dennes Moder oprettet en, som det i Texten hedder: „uigjenkaldelig testamentarisk Disposition“, hvis §§ 2 og 3 lyde saaledes: § 2: „Saafremt vi Ægtefolk, jeg Premierløjtnant Conrad Robertus v. Meinung og jeg hans Hustru Caroline Frederikke Meinung, født Mourier, maatte dø uden at efterlade os Børn eller Livsarvinger, da skulle samtlige den Førstafdødes Efterladenskaber uden nogensomhelst Undtagelse og uden Forsegling, Registrering og Behandling af den ordinære Skifteret tilfalde og som fuldkommen og uindskrænket Ejendom tilhøre den Længstlevende af os, og dersom den Længstlevende skulde dø uden at have disponeret anderledes over sine Ejendele, da skulle disse ligeledes tilfalde og tilhøre benævnte vor Moder og Svigermoder. Men i det Tilfælde, vi maatte efterlade os Børn eller Livsarvinger, da arve disse os efter Loven dog uden Forskjel af Kjøen, hvorimod den Længstlevende af os Ægtefolk i alt Fald skal være berettiget til at hensidde i uskiftet Bo med fælles sammenavlede umyndige Børn og Livsarvinger, samt i

sin Tid med dem at skifte ved Samfrænder“, og § 3: „Ved den af os ovennævnte 3de Personer Længstlevendes dødelige Afgang skal dennes Efterladenskaber (hvis vi Ægtefolk ingen Livsarvinger efterlade os) deles i 2de lige store Parter, hvoraf den ene Halvpart skal tilfalde mine Premierløjtnant Conrad Robertus Meinungs og den anden Halvpart mine hans Hustru Caroline Frederikke Meinung, født Mourier, enhvers Arvinger efter Loven paa den Tid, den Længstlevende af os ovennævnte 3de Personer ved Døden afgaar, og skal da lovligt Skifte afholdes af den ordinære Skifteret“.

Paa dette Dokument blev der den 4 Juli 1840 meddelt kgl. Konfirmation, efter at Fru Meinung den 7 Maj s. A. var afgaaet ved Døden, i hvilken Anledning Kaptajn Meinung den 8 s. M. indgav Anmeldelse til Skifteretten, hvori han bemærker „at det hele fælles Bo uden Skiftebehandling i Følge en af den Afdøde, hendes Moder Georgine Cornelia Mourier født Ulrich, Enke efter Sekretær Mourier, og mig d. 19 December 1838 oprettet Arvepart, hvorpaa er ansøgt kgl. Konfirmation, tilfalder mig paa Grund af, at den Afdøde ingen Livsarvinger efterlader sig, som min fuldkomne og uigjenkaldelige Eiendom“.

Ifølge Ordre fra Kjøbenhavns Magistrat af 31 Juli 1840 erholdt Kaptajn Meinung derpaa af Overformynderiet udbetalt Halvdelen af den her ommeldte Kapital med 7818 Rdlr. 68 Sk., og hedder det i denne Ordre „at dette Beløb tilkommer ham efter den mellem ham, hans afdøde Kone og hendes Moder, Georgine Cornelia Mourier, født Ulrich, under 19 December 1838 oprettede d. 4 Juli s. A. allernaadigst konfirmerede Arveforening“, samt at den anden halve Del af Kapitalen, „som vel og efter samme Forening tilkommer Premierløjtnant Meinung“, forblev indestaaende i Overformynderiet til Rentenydelse ifølge kgl. Bevilling af 15 Oktober 1836 for fornævnte Fru Mourier, „efter hvis Død den først bliver disponibel for Løjtnant Meinung“, og er det denne anden Halvdel af Kapitalen, der som ovenmeldt d. 17 December 1886 blev udbetalt Skiftekommissionen.

Under 9 Marts 1863 udstedte Kaptajn Meinung til Bogbindermester Th. Meyer et Skadesløsbrev, hvorved Kaptajn Meinung til Sikkerhed for skadesløs Indfrielse af den Gjæld, han til Dato stod i til Th. Meyer, samt til Sikkerhed for, hvad han yderligere fremtidig maatte blive Meyer skyldig, det være sig af hvilkensomhelst Skyldaarsag, samt til Sikkerhed for de Kautionsforpligtelser, Meyer til den Dato havde indgaaet for ham, og dem, han fremtidig maatte komme til at indgaa for ham, indtil et Beløb af 9000 Rigsdaler giver Pant blandt Andet i den heromhandlede Kapital.

Den ved dette Dokument skete Pantsætning blev ratihaberet den 21 Oktober 1863 og Skadesløsbrevet derpaa tinglæst den 2 November s. A. Under 21 Oktober 1863 udstedte Meinung som

Hoveddebitor med ovennævnte Meyer som Selvskyldnerkautionist et Gjældsbevis til daværende Sagførerfuldmægtig G. A. Øhlenschlæger, stort 4000 Rdlr., hvori det hedder, at foromtalte Skadesløsbrev af 9 Marts 1863 tilligemed 2 i dette nævnte Obligationer deponeres som haandfaaet Pant. Den 6 Februar 1864 blev der ved Kjøbenhavns Amts Forligskommission indgaaet et Forlig mellem Meinung og Th. Meyer, hvornæst denne under 3 August 1864 lod foretage Exekution hos Meinung for sit Tilgodehavende ifølge Forliget 1732 Rdlr. 3 Mk. 2 Sk. samt Gebyret for Forretningen 7 Rdlr. 5 Mk. 4 Sk. i — hvad der maa anses in confesso — her omtalte i Overfor mynderiet indestaaende Kapital med Forbehold af Fru Mouriers Rentenydelsesret. Paa Grundlag af dette Udlæg blev der den 2 September 1864 afholdt Auktion over bemeldte Kapital, og blev Th. Meyer Højestbydende med 2750 Rdlr., hvornæst der under 8 December 1865 blev udfærdiget Auktionstransport, hvorved til bemeldte Meyer blev overdraget „ovennævnte Ret til efter Enkefru Georgine Cornelia Mourier, født Ulrichs Død at hæve den for hende i Kjøbenhavns Overfor mynderi til Rentenydelse indsatte Kapital 7818 Rdlr. 68 Sk. i det Omfang, hvori ovennævnte Kaptajn C. R. von Meinung ejer samme, og kan ommeldte Bogbinder Th. Meyer gjøre sig oftnævnte Ret saa nyttig som han bedst veed og vil, naar Vedkommendes Kvittering for Kjøbesummens Berigtigelse og Konditionernes Opfyldelse herpaa findes tegnet.“

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 20 November 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 35.

Fredagen den 6 November.

Nr. 12. Bogbindermester Th. Meyer (Hindenburg)

contra

Kjøbenhavns Overformynderi (Hansen efter Ordre) samt Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission, som behandler Boet efter afdøde Kaptajn Conrad Robertus v. Meinung paa dette Boes Vegne (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I Konditionerne var det stipuleret, at Kjøbesummen skulde betales kontant inden 14 Dage efter Hammerslaget til Sagførerfuldmægtig Øhlenschlæger til Afskrivning paa Kaptajn Meinungs Gjæld, og at der, naar Kjøbesummen var betalt, vilde kunne meddeles Auktionstransport, der af Rekvirenten skulde være forsynet med behørig Kvittering. Denne Kvittering findes paategnet Auktionstransporten, hvorhos det i en fremlagt Erklæring fra fornævnte Øhlenschlæger af 18 Marts 1865 udtales, at da denne af Meyer havde erholdt, hvad der tilkom ham, var der fra hans Side Intet at erindre imod, at der meddeltes Meyer Auktionstransport.

Fremdeles er Kaptajn Meinung skyldig til Overformynderiet ifølge Obligation af 15 November 1853, tinglæst 21de s. M. med Paategning af 21 September 1857, tinglæst 28de s. M., et Restbeløb af 2191 Rdlr. 2 Mk. 10 Sk., for hvilket Beløb tilligemed Gebyr m. m., ialt 2208 Rdlr. 1 Mk. 2 Sk., Overformynderiet den 8 August 1864 ligeledes har ladet foretage Udlæg i den heromhandlede baandlagte Kapital, og lod Overformynderiet i den Anledning møde ved ovenomtalte Auktion og bemærkede,

Overformynderiet for dets nysomtalte Fordring havde ladet foretage Exekution i den sælgende Kapital, i hvilken Henseende det reserverede sig sin Ret i videste Omfang og paastod sig udbetalt til Dækning af Tilgodehavende den Del af Kjøbesummen, som maatte overstige den Sum, for hvilken Auktionsrekvirenten havde ladet foretage Exekution i Kapitalen. Bogbindermester Th. Meyer har nu i nærværende Bo nedlagt Paastand paa, at hele den fra Overformynderiet modtagne Kapital 15,637 Kr. 41 Øre med Renter udbetales ham mod Afskrivning paa ovenmeldte Skadesløsbrev og mod Extradition, om forlanges, af Auktionstransporten, medens Overformynderiet har paastaet principaliter, at der forlods udbetales samme dets Fordring paa Kaptajn Meinung med Renter til 11 December Termin 1886, ialt 10,699 Kr. 75 Øre, samt yderligere Renter 4 0/0 p. a. fra nysnævnte Termin, til Betaling sker, subsidiært, at der udbetales Overformynderiet 10,699 Kr. 75 Øre med Renter som paastaet, efterat der er udbetalt Bogbinder Meyer 1740 Rdlr. 38 Sk., samt aldeles subsidiært og aldeles ex tuto, at der af Kapitalen udbetales Overformynderiet Differencen mellem Auktionsbudet 2750 Rdlr. og Meyers Fordring 1740 Rdlr. 2 Mk. 6 Sk. med Rente 5 0/0 p. a. og Rentes Renter fra 2 September 1864, til Betaling sker.

Bogbinder Meyer gjør gjældende, at han i Henhold til det ovenomtalte Udlæg af 3 August 1864, den derpaa følgende Auktion og Auktionstransporten er bleven Ejer af Kapitalen.

Mod Bogbinder Meyers Paastand er der fra Overformynderiets Side protesteret, idet der til Støtte herfor er anført, at Meyer ingensinde har faaet Ejendomsret over Kapitalen, og at saadan Ret i hvert Fald senere er bortfalden, samt at ej heller en Retspanteret, hidrørende fra det Beløb, for hvilket Meyer den 3 August 1864 lod gjøre Udlæg i Kapitalen, kan anerkjendes, da samme ikke er holdt i Kraft i Overensstemmelse med D. L. 5—14—4, hvilket ogsaa gjælder om den Fordring, som Meyer erhvervede ved at indfrie Gjælden efter Beviset af 21 Oktober 1863 og den sig dertil sluttende Panteret. Med Hensyn til Overformynderiets Ret fremhæves det, at Overformynderiet ved sin Besiddelse af Kapitalen og Notering i Værgemaalssbogen af Udlæget af 8 August 1864 har holdt sit Krav i Live.

Endelig er der af Skiftekommissionens Medhjælper i nærværende Bo, Overretssagfører Damkier, protesteret imod, at overhovedet nogen af de ovenanførte Paastande tages til Følge, idet han gjør gjældende, at ovenomtalte Fru Meinung ingensinde har været Ejer af den omstridte Kapital, og at denne derfor ikke kan være indbefattet under de Efterladenskaber, til hvilke hun ved ovenmeldte Arveforening af 19 December 1838 har indsat sin Mand som Arving, samt at Kapitalen som Følge heraf aldrig har været undergivet Kaptajn Meinungs Ejendomsret, hvorfor

saavel hans Dispositioner over samme som den af Th. Meyer og Overformynderiet foretagne Exekution og den af Førstnævnte foranstaltede Auktion og derpaa støttede Ejendomsret med Hensyn til tidtomtalte Kapital maa anses betydningsløse. Overretssagfører Damkier har fremdeles blandt Andet paaberaabt sig, at det omtalte Reskript af 15 Oktober 1836 gaar ud paa, at der ikke maa udøves nogen Raadighed over den i Overformynderiet indestaaende Kapital, og at det tillige i Reskriptet bestemmes, hvem Kapitalen ved Rentenydelsens Ophør skal tilfalde, samt at det formentlig maa være en Følge heraf, at Kapitalen skulde være urørt ved Rentenydelsens Ophør.

Der findes nu at maatte gives Overretssagfører Damkier Medhold i, at det følger af det omtalte Reskript, at der, saa længe den i samme omhandlede Kapital eller nogen Del af samme indestod i Overformynderiet, ikke kunde udøves nogen Raadighed over Kapitalen eller den Del af samme, som forblev indestaaende i Overformynderiet, men heraf findes det atter at maatte være en Følge, at der ikke af fornævnte Caroline Frederikke Meinung, født Mourier, eller af Nogen, der traadte i hendes Sted, altsaa heller ikke af hendes Mand, kunde indgaaes Retshandler med den Virkning, at den Berettigede skulde kunne gjøre Udlæg i den i Overformynderiet indestaaende Kapital.

Da den til Bogbindermester Th. Meyer skete Pantsætning og de af bemeldte Meyer og Overformynderiet foretagne Udlæg herefter ikke kunne anses for gyldige, ville saaledes hverken de af Overformynderiet nedlagte Paastande eller den af Bogbindermester Th. Meyer fremsatte Paastand kunne tages til Følge.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 104. Forhenværende Gaardejer **Rasmus Olsen**
(Halkier efter Ordre)

contra

Fyrbøder **Hans Andersen** (Ingen),

betr. Opfyldelsen af en Mageskiftehandel.

Hillerød Kjøbstads Bytings Dom af 5 April 1888:
Indstævnte, forhenværende Gaardejer Rasmus Olsen nu af Badstrup Mark, bør for Tiltale af Citanten, Fyrbøder Hans Ander-

sen af Alexandravej i Kjøbenhavn i denne Sag fri at være. Søgsmaalets Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 September 1890: Indstævnte, fhv. Gaardejer Rasmus Olsen af Badstrup Mark, bør under en Bøde af 10 Kr. til Frederiksborg Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, imod at erholde Skjøde paa Ejendommen Nr. 5 paa Alexandravej, Kjøbenhavn, meddele Citanten Fyrbøder Hans Andersen mangelfrit Skjøde paa Ejendommene Matr. Nr. 24 og 103 v af Gandløse samt en Halvdel af Badstrup Sø, alt i Overensstemmelse med ovennævnte Mageskiftekontrakt. Saa bør og Indstævnte til Citanten betale Sagens Omkostninger for begge Retter med 100 Kr. Der tillægges Prokurator Nyegaard og Prokurator Langkildes Dødsbo i Salærer henholdsvis 60 Kr. og 20 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Indstævnte ifølge de foreliggende Oplysninger maa antages efter Oprettelsen af den i den indankede Dom omhandlede Mageskiftekontrakt at være bleven enig med Citanten om, at den i Ejendommen paa Alexandravej drevne Kjøbmandsforretning indtil videre skulde fortsættes af Indstævnte for egen Regning, og at Citantens Forpligtelse til at meddele Indstævnte Skjøde paa de til denne afhændede Ejendomme herefter ikke kan anses betinget af det til den nævnte Forretning hørende Varelagers Overlevering, samt iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Skjødets Meddelelse til Indstævnte bestemmes til 4 Uger fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Halkier 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge fremlagt Kontrakt mageskiftede under 2 Oktober 1886 Citanten Fyrbøder Hans Andersen og Indstævnte fhv. Gaardejer Rasmus Olsen af Badstrup Mark de dem tilhørende Ejendomme henholdsvis Stedet Nr. 5 paa Alexandravej, Kjøbenhavn, og de Indstævnte tilhørende Matr. Nr. 24 af Gandløse, kaldet Skovgaard, og Matr. Nr. 103 v sammesteds samt en Halvdel af Badstrup Sø bl. A. paa Vilkaar, at Ejendommene byttedes lige om lige saaledes, at hver Part overtog eller indfriede den paa den af ham købte Ejendom hvilende Gjæld, og Citanten med Hensyn til de af ham tilforhandlede Ejendomme, der vare under Tvangsauktion, tillige overtog samtlige de til 11 Juni Termin s. A. af Prioritetsgjælden foreliggende Renterestancer samt alle paaløbende Inddrivelses-, Exekutions- og Auktionsomkostninger. Det bestemtes derhos i Kontrakten, at de respektive Ejendomme — hvormed skulde følge alle paa samme værende Besætnings- og Inventariedele og for Stedet paa Alexandravejs Vedkommende tillige det ved den der drevne Kjøbmandsforretning værende Varelager — skulde tiltrædes strax og fra Kontraktens Dato staa for Kjøberens Regning og Risiko. Medens Citanten ved en den 19 Oktober 1886 afholdt Fogedforretning har ladet sig indsætte i Besiddelsen af de af ham tilforhandlede Ejendomme, er derimod Ejendommen paa Alexandravej, efter hvad der foreligger i Sagen, endnu ikke tiltraadt af Indstævnte.

Under nærværende Sag søgte nu Citanten i første Instants ved Frederiksborg Birks Ret Indstævnte under en daglig Mulkt eller anden passende Tvang tilpligtet mod at erholde Skjøde paa Ejendommen Nr. 5 paa Alexandravej at meddele Citanten mangelfrit Skjøde paa de nævnte Ejendomme i Gandløse samt Halvdelen af Badstrup Sø alt i Overensstemmelse med bemeldte Mageskiftekontrakt, samt Indstævnte endvidere tilpligtet at betale Sagens Omkostninger. Indstævnte paastod Sagen afvist og subsidiært sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, og da sidstnævnte Paastand ved bemeldte Rets den 5 April 1888 afsagte Dom er tagen til Følge, dog med Ophævelse af Sagens Omkostninger, har Citanten — efter Stævning af 7de s. M. — indbragt Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sin førstnævnte, for Underretten nedlagte Paastand samt har paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger for begge Instantser. Indstævnte, hvem der her for Retten er meddelt Bevilling til fri Proces, har paastaaet den indankede Dom stadfæstet samt Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Nyegaard, samt Salær til Prokurator Langkilde for et af denne ifølge Beskikkelse efter den indankede Doms Afsigelse for Indstævnte optaget

Tingsvidne, hvilke Salsærer i alt Fald ere paastaaede udredede af det Offentlige.

Som det fremgaar af den foreliggende Akt, var, da Sagen ved Underretten optoges til Dom, de imellem Parterne vexlede og senest til Indstævnte udlaaente Indlæg ikke tilstede i Retten, men ere først efter Sagens Optagelse underhaanden blevne Underdommeren tilstillede. Forsaaavidt imidlertid Citanten i den Anledning — næst at besvære sig over, at der i den indankede Dom uanset det Anførte er taget Hensyn til bemeldte Indlæg — atter her for Retten har paastaaet samme ladet ude af Betragtning ved Sagens Paadømmelse, findes der ikke Anledning til at tage denne Paastand til Følge, da det ikke af Citanten er benægtet, at de foreliggende, i Akten indførte Indlæg ere ligelydende med de for Underretten fremlagte.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Indstævnte i sit første Indlæg for Underretten alene paaberaabt sig, at Citanten skal have misligholdt den indgaaede Mageskiftekontrakt, i hvilken Henseende Indstævnte i bemeldte Indlæg nærmere har anbragt, at Citanten har nægtet at udlevere ham Ejendommen paa Alexandravej og det samme ifølge Kontrakten medfølgende Inventar og Varelager, at Citanten har oppebaaret Ejendommens Indtægter og bortsolgt bemeldte Inventar og Lager uden at aflægge Indstævnte Regnskab derfor, samt at Citanten i nævnte Ejendom har nedrevet en god, stor Kokesovn og opsat en gammel, rusten Ovn i Stedet. I et senere for Underretten fremlagt Indlæg benægtede derhos Indstævnte at have underskrevet nogen Kontrakt, der var stømmende med den af Citanten ved Sagens Inkamination i Gjenpart fremlagte; men denne Benægtelse har Indstævnte ikke gjentaget, efter at den originale Kontrakt senere under Sagen var bleven fremlagt, hvorimod Indstævnte her for Retten har gjort gjældende, at den foreliggende Kontrakt — der som bestemt i dens § 8, inden 8 Dage fra dens Oprettelse skulde have været ombyttet med en „formelig Kjøbekontrakt“, hvilket ikke er sket — ikke er forbindende for ham, idet den ikke indeholder tvende af ham for hans Indgaaelse paa Handelen bestemt fastholdte Betingelser, nemlig at han skulde være berettiget til at tilbagekøbe den afhændede Søpart for 5000 Kr. eller dog skulde have Forkjøbsret, naar Citanten vilde sælge samme, samt at han skulde være berettiget til fra Ejendommen i Gandløse at udtage et Enspænderkjeretøj, imod at Citanten til Gjengæld skulde beholde et af tvende ved Ejendommen paa Alexandravej værende Fedesvin.

Ligesom imidlertid Indstævnte imod Citantens Benægtelse i ethvert Fald ikke har godtgjort Vedtagelsen af den ommeldte Tilbagekøbs- eller Forkjøbsret, saaledes maa overhovedet Indstævntes Indsigelse om, at han ikke er bunden ved den foreliggende Kontrakt — hvilken han efter det Anførte maa antages

at have underskrevet — som først fremsat her for Retten anses udelukket fra at komme i Betragtning imod Citantens Protest, idet den i saa Henseende fornødne Bevilling ikke af Indstævnte er erhvervet, og der vil derfor alene være at tage Hensyn til Indstævntes førstommeldte Indsigelse, at Citanten har misligholdt Kontrakten. Imod det af Indstævnte i saa Henseende Anførte har nu Citanten næst at benægte, at han har modsat sig Indstævntes Besiddelsestagelse af Ejendommen paa Alexandravej, eller at han har bortsolgt Kjøbmandsforretningens Inventar eller borttaget nogen Ovn fra Ejendommen, gjort gjældende, at Indstævnte ingensinde har indfundet sig for at tage bemeldte Ejendom i Besiddelse, og at Citanten derfor har været nødsaget til at fortsætte Ejendommens og Kjøbmandsforretningens Drift, hvilket tilmed skete efter Indstævntes Opfordring eller i alt Fald med hans Samtykke, men at han som stedse forhen er villig til at overlevere Indstævnte Ejendommen med det ved Kontraktens Indgaaelse tilstedeværende Inventar og et til det daværende svarende Varelager saavel som at aflægge Regnskab for sin Bestyrelse af Ejendommen, og da Indstævnte overfor denne Citantens tildels ved Vidner bestyrkede Fremstilling ikke har ført noget som helst Bevis for Rigtigheden af sine Anbringender, maa denne hans Indsigelse anses ubeføjet.

Idet der endelig heller ikke, som af Indstævnte paastaet, kan blive Spørgsmaal om at betinge Indstævntes Forpligtelse til at udstede Skjøde paa de af ham afhændede Ejendomme af, at Citanten foruden at give Skjøde paa Ejendommen paa Alexandravej tillige overleverer Indstævnte et Varelager, allerede af den Grund, at det ikke i Kontrakten er angivet eller under Sagen oplyst, hvilket Varelager der skulde følge med sidstnævnte Ejendom, vil Citantens Paastand om, at Indstævnte under en daglig Mulkt tilpligtes at opfylde sin ommeldte Forpligtelse være at tage til Følge, saaledes at Mulkten, der vil være at tillægge Frederiksborg Amts Fattigkasse, bestemmes til 10 Kr.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte efter Omstændighederne at burde tilsvare Citanten med 100 Kr.

De Prokuratorerne Nyegaard og Langkilde, der begge have udført deres Hverv forsvarligt, tilkommende Salærer, der bestemmes til 60 Kr. for førstnævnte og 20 Kr. for sidstnævnte, ville være at udrede af det Offentlige, og vil sidstnævnte Beløb nu, efter at Prokurator Langkilde er afgaaet ved Døden, være at tillægge dennes Bo. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

han ved denne Løjlighed saa et Uhr med vedhængende Messing-kjæde hænge paa Væggen i Bageriet, tilvendt sig dette. Han solgte derefter Uhret til en anden Dreng for 25 Øre, men da dennes Fader ikke vilde tillade ham at beholde det og paalagde ham at bringe det tilbage, fik Tiltalte Uhret igjen af Drengen og betalte denne de 25 Øre tilbage, og efter den nævnte Drengs Forklaring var han og Tiltalte efter Opfordring af en Mand, hvem han havde spurgt om, hvor han skulde gjøre af Uhret, paa Vejen til Jensens Bageri for at bringe Uhret tilbage, da Tiltalte om Aftenen samme Dag, som Tyveriet var begaaet, af Politiet blev anholdt med Uhret. Dette med tilhørende Kjæde, der tilhørte ovennævnte Chr. Simonsen, er bragt tilstede under Sagen og, efterat være vurderet til 10 Kr., tilbageleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte, dels alene har taget nogle Sodavandsflasker paa Gjæstgivergaarden Thy, hvor de stode i Gaarden i en lille Kasse, dels i Forening med en ca. 8aarig Dreng flere Gange hos en Kjøbmand i Thisted har taget Flasker — efter hvad han tror, en Snes Stykker — der beroede i et Vadskehus inde i Kjøbmandens Gaard, og som den nævnte Dreng solgte efter hans Forklaring for 3 Øre Stykket, hvorefter han for de modtagne Beløb købte Slikkeri, hvoraf Tiltalte undertiden fik sin Part.

Forsaaavidt det endvidere er oplyst, at Tiltalte har beholdt nogle af ham fundne Gjenstande uden at oplyse dem, bliver der allerede af den Grund ikke Spørgsmaal om at paalægge ham Ansvar herfor, at han ikke er sat under Tiltale for sit Forhold i saa Henseende. For sit øvrige ovennævnte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 233 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 10 Slag Ris.

Mandagen den 9 November.

Nr. 302. Høiesteretssagfører Asmussen
contra

Peder Jensen og Johanne Nielsen (Def. Salomon),

der tiltales for forargeligt Samliv.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 20 Juni 1891: De Tiltalte, Skrædder Peter Jensen og ugift Kvinde Johanne Nielsen, begge af Slagelse, bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 48 Dage, og Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 4 Dage, samt betale Sagens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Prokurator Drechsel, og Defensor, Prokurator Deichmann, hver 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 August 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Omkostningerne udredes af de Tiltalte Skrædder Peder Jensen og ugift Johanne Nielsen, een for begge og begge for een. Paa samme Maade betale de Tiltalte derhos i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Gottschalck, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter de foreliggende Omstændigheder findes at kunne forkortes for Peder Jensen til 32 og for Johanne Nielsen til 8 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Peder Jensen til to og tredive Dage og for Johanne Nielsen til otte Dage. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagførerne Asmussen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: De Tiltalte, Skrædder Peder Jensen og ugift Johanne Nielsen, der 3 Gange tidligere have været straffede efter Straffelovens § 178 for, tagtet Øvrighedens Advarsel, at have ført forargeligt Samliv med hinanden, nemlig ifølge nærværende Rets Domme af 16 Maj 1882 og 1 Maj 1883 samt Høiesterets Dom af 27 November 1885, henholdsvis hver især med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 15 Dage, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og

med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag paany for samme Forbrydelse, og er det i saa Henseende ved deres egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de, hvem der den 20 December 1881 er bleven forkyndt en af Amtmanden over Sorø Amt den 14de s. M. udfærdiget Advarsel om at fjerne sig fra hinanden og derefter holde sig fra hinanden, og for hvem denne Advarsel gjentagne Gange inden Slagelse Kjøbstads Politiret er bleven indskærpet, senest den 30 Juli 1883 med Tilkjendegivende, at de under ingen Omstændigheder maatte bo i samme Hus eller endog kun tilbringe en Nat under samme Tag, desuagtet have i længere Tid, som det maa antages fra den 23 December f. A. inden den 2 Marts d. A., boet sammen i eet Værelse, saaledes at de ogsaa tilbragte Natten der i Fællesskab. Tiltalte Jensen er født den 8 November 1827 og anset som ovenanført Tiltalte Nielsen er født den 16 November 1856 og foruden senest at være anset som ovenanført oftere straffet, navnlig for Ejendomsindgreb.

Som Følge af det Anførte, og da der efter det Foreliggende ikke kan tages Hensyn til de Tiltaltes Anbringende om, at de have boet sammen, alene fordi Tiltalte Jensen var syg og ikke kunde undvære Hjælp, samt at de ikke have plejet legemlig Omgang med hinanden, efterat fornævnte Høiesteretsdom er overgaaet dem, maa det billiges, at de Tiltalte ved den indankede Dom ere ansete efter Straffelovens § 178 for Tiltalte Jensens Vedkommende sammenholdt med § 23, og da de for dem bestemte Straffe, nemlig for Jensen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 48 Dage og for Johanne Nielsen til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 4 Dage findes passende og Underrettsdommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der i Præmisserne rettelig ere paalagte de Tiltalte in solidum, medens der dog i Konklusionen mangler Tilføjelse i saa Henseende, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom, med fornøden Tilføjelse i anførte Henseende, i det Hele være at stadfæste.

Onsdagen den 11 November.

Nr. 94. Hofjægermester, Greve **Bernstorff**
til **Kattrup** (Arntzen)

contra

Kjøbmand Bussenius (Hindenburg) og fhv. Forpagter
Ovesens Konkursbo (Ingen), *)

betr. Gyldigheden af en Panteret.

Løve Herreds Fogedrets Kjendelse af 27 Oktober 1886: I de foran beskrevne ialt til 13,087 Kr. vurderede Effekter blev derefter dekretet Exekution og Udlæg til Fyldestgjørelse af den opgjorte Fordring med Renter og Omkostninger, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret. Udlæget omfatter tillige de udlagte Effekters Brandforsikringssum.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 September 1890: Den indankede Udlægsforretning bør være ophævet, forsaavidt angaar det ovenfor omhandlede, til 75 Kr. vurderede, Komfur. Iøvrigt bør bemeldte Forretning ved Magt at stande og Indstævnte, Kjøbmand Bussenius i Kallundborg, for Tiltale af Citanten, Hofjægermester, Greve Bernstorff til Kattrup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Overretssagfører Peter Lassen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at stemple det af ham den 28 April d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Foreløbigt bemærkes, at den Fordring, for hvilken Indstævnte, Kjøbmand Bussenius, som i den indankede Dom anført, havde ladet foretage Udlæg i forskellige, Forpagter Ovesen tilhørende Løsøreeffekter, der senere ere blevne bortsolgte ved den den 1—4 December 1886 afholdte Auktion, er, ifølge hvad der oplyst for Høiesteret, gaaet over til Enkefru Ovesen, i hvis Sted hendes Arvinger efter hendes Død ere traadte og have givet Møde for Høiesteret. Endvidere bemærkes, at den i forrige Instants fremsatte Indsigelse imod Citantens Kompetence er frafalden for Høiesteret, samt at Citanten ikke har støttet sin Paastand paa den i forrige Instants paaberaabte Bestemmelse i For-

*) Fra Boets Side forelaa Samtykke til, at Sagen procederedes mundtligt.

pagningskontraktens Post 12, og at han for Høiesteret i Stedet for den i forrige Instants nedlagte Paastand principaler har paastaaet Fortrinsret til Auktionsprovenuet af de udlagte Gjenstande, forsaavidt de skulle have været pantsatte til ham, eller 11,230 Kroner 37 Øre med indvundne Renter. Denne forandrede Paastand, der ligesom den i forrige Instants nedlagte er støttet paa en Citanten formentlig tilkommende Panteret, vil imidlertid i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde ikke kunne tages til Følge.

Subsidiært har Citanten for Høiesteret paastaaet sig kjendt berettiget til sammen med de øvrige Kreditorer i Konkursboet efter sin Plads i Konkursordenen at erholde Fyldestgjørelse i Auktionsprovenuet af samtlige de til Indstævnte Bussenius udlagte Effekter eller 12,409 Kroner 3 Øre med indvundne Renter, hvilken Paastand er støttet paa, at det Indstævnte Bussenius givne Udlæg maatte anses bortfaldet, efterat han, som det fremgaar af et Høiesteret forelagt Dokument, af nu afdøde Enkefru Ovesen er bleven fyldestgjort for hele sin Fordring. Men da hans Ret efter Udlæget maa antages at være tilligemed selve Fordringen gaaet over til Enkefru Ovesen, vil denne Paastand heller ikke kunne tages til Følge.

Efter det Foranførte vil Overrettsdommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: I Henhold til et mellem Indstævnte, Kjøbmand Bussenius i Kallundborg, og den daværende Forpagter af Avlsgaarden og Jorderne til Hovedgaarden Katstrup, Ovesen, inden Kallundborg Distrikts Forligskommission den 20 August 1886 indgaaet Forlig, hvorved Ovesen forpligtede sig til at betale sin Skyld til Bussenius 20,838 Kr. 76 Øre med Renter og Omkostninger den 28de

s. M., lod Indstævnte Bussenius ved Kongens Foged i Løve Herred den 27 Oktober 1886 foretage Exekution hos Ovesen for Forligets Restbeløb 10,604 Kr. 65 Øre, samt Omkostninger, eller ialt for 11,095 Kr. 16 Øre, hvorved der dekretedes Udlæg i en stor Del Løsøregjenstande, derunder Kreaturer, Avlsredskaber, Maskiner og Inventariedelev, der forefandtes paa Katstrup Gaard og vurderedes til ialt 13,087 Kr. saavel som i Gjenstandenes Brandforsikringssum.

Denne Exekutionsforretning har Citanten, Hofjægermester, Greve Bernstorff til Katstrup, — der formener, at den staar i Strid med den Pante- og Sikkerhedsret, som ved den mellem ham og bemeldte Forpagter Ovesen under 20 April 1882 om Forpagtningen af Hovedgaarden Katstrup Avlsgaard og Jorder indgaaede Kontrakt med senere Paategninger er tillagt ham i de til Gaardens Bedrift hørende Besætnings- og Inventariedelev — ved Stævning af 27 November 1886 indanket her for Retten, hvor han principalt med Hensyn til de af de udlagte Effekter, der henhøre til Ejendommens Besætning, Driftsinventarium og Avlsredskaber — hvad der efter hans Anbringende gjælder om samtlige udlagte Effekter med Undtagelse af endel nærmere specificerede Gjenstande, der ere vurderede til ialt 1122 Kr. — har paastaaet, at det anerkjendes, at Citanten har en fortrinligere Ret til disse Effekter fremfor Indstævnte Bussenius, og at denne Ret er til Hinder for, at Indstævnte disponerer over dem, samt at som Følge heraf Exekutionsforretningen for de omhandlede Effekters Vedkommende i Forhold til Citanten ophæves, og fornødent Forbehold tages, forsaavidt Indstævnte allerede har disponeret over nogen Del af dem eller deres Provenue. Subsidiært har Citanten paastaaet Citantens Ejendomsret anerkjendt til et under Udlæget inddraget, til 75 Kr. vurderet Komfur, og endelig har han for alle Tilfælde paastaaet sig Appellens Omkostninger godtgjort af Indstævnte Bussenius.

Af Sagen fremgaar det, at, efterat Indstævnte Bussenius havde ladet foretage det ovenanferte Udlæg hos Indstævnte Ovesen, har Enkefru Ovesen under 12 November 1886 til Opfyldelse af et indgaaet Forlig gjort Exekution i Indstævnte Ovesens Ejendele og derpaa efter Overenskomst med Bussenius ved offentlig Auktion den 1ste, 2den, 3die 4de December s. A. ladet bortsælge ogsaa de Effekter, hvori Bussenius var første Udlægshaver, samt at Indstævnte Ovesen derefter under 6 December s. A. er gaaet fallit og hans Bo taget under Skiftebehandling.

Forsaavidt Stævningen i nærværende Sag er rettet mod Forpagter Ovesen, har hans Konkursbo givet Mødet, men ikke nedlagt nogen Paastand. Derimod har Indstævnte Bussenius paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale og det indankede Retsdekret saavel som det i Henhold til samme Foretagne kjendt.

ved Magt at stande, idet han dog ved sin Procedure maa anses at have anerkjendt Citantens Ejendomsret til det foran nævnte Komfur, der ikke ved den afholdte Auktion er bleven bortsolgt, ligesom denne Indstævnte endvidere har paastaet sig Sagens Omkostninger godtgjorte af Citanten.

I den anførte Forpagtningskontrakt af 20 April 1882 er det bestemt i Post 12, at Forpagteren inden Tiltrædelsen skulde afkjøbe Ejeren dennes ved Gaarden værende Besætning af Kvæg, Heste, Avlsredskaber og Inventarium, saavidt de derom kunde træffe Overenskomst, og at Ejeren ved Forpagtingens Ophør skulde have en tilsvarende Ret til at overtage Forpagterens Besætning af de nævnte Gjenstande imod kontant at betale Forpagteren Taxationssummen, og ifølge Post 20 meddelte Forpagteren Ejeren til Sikkerhed for Opfyldelsen af Kontrakten første Panteret i sine samtlige til Bedriftens Udførelse hørende Ejendele, nemlig Besætning af Kreaturer, Avlsredskaber, Maskiner og Inventariedele eller disse Gjenstandes Indløsningssum eller Forsikringssum, dog at Pantsætningen kun skulde gjælde for 2 Aars Restancer, og bestemtes det, at ingen af de nævnte Pantede dele herefter maatte forringes eller pantsættes. Den i sidstnævnte Post indeholdte Pantsætning blev ratihaberet af Forpagter Ovesen ved en Paategning paa Kontrakten dateret den 1 Juni 1882, hvorpaa Kontrakten blev tinglæst inden Løve Herredsting ogsaa som Pantebrev den 8de s. M.

Forsaavidt Indstævnte har støttet sin Paastand om Frifindelse derpaa, at Citanten, der som formentlig Underpanthaver ikke kan optræde som Separatist i Ovesens Konkursbo, men i alt Fald kun kan faa Fyldestgjørelse gennem Boets Behandling ved Skifteretten, skulde være inkompetent til at optræde som Citant, idet den Fordring, han vil have anerkjendt, maatte komme Ovesens Bo tilgode og Boet derfor alene maatte kunne indtale samme, da kan Indstævnte ikke heri faa Medhold, eftersom de Gjenstande, til hvilke Citanten under denne Sag vil gjøre en Ret gjældende, ikke ere inddragne under Boet, og Konkursbehandlingen derfor heller ikke kan være Citanten til Hinder i selvstændig mod Indstævnte at indtale de Rettigheder i Gjenstandene, han formener tilsidesatte ved Indstævntes Retsfølgning.

Derimod vil Indstævnte være at frifinde, da det ikke kan antages, at der for Citanten er erhvervet nogen Panteret eller anden Sikkerhedsret i de udlagte Gjenstande, som kan afficere Udlæget. Hvad angaar den i Forpagtningskontraktens 12te Post ommeldte Ret for Citanten til ved Forpagtingens Ophør at overtage Forpagterens Besætning, da kan denne Ret i alt Fald kun komme til Anvendelse paa de Besætningsdele, som Forpagteren ved Forpagtingens Ophør var i Besiddelse af, men den kan ikke være Forpagterens Kreditorer til Hinder for i For-

pagtningstiden at gjøre sig betalte i, hvad der da var Forpagterens Ejendele. Da derhos den af Indstævnte Ovesen afgivne, den 1 Juni 1882 daterede Pantningserklæring ikke er underskrevet af ham i to Vitterlighedsvidners Nærværelse, saaledes som Frdn. 28 Juli 1841 kræver, er der ikke ved samme stiftet nogen Panteret for Citanten, og det samme gjælder med Hensyn til en senere Paategning dateret 10 Februar 1884 der gjentager Forpagterens Erklæring om Pantsætning af Heste- og Kvægbesætning, ligesom denne Paategning derhos ikke er bleven tinglæst før end i 1886. En Paategning dateret 5te Januar 1885 er vel underskrevet af Forpagteren i Vitterlighedsvidners Nærværelse, men den indeholder kun en Forudsætning om en Panteret for Citanten og gaar ikke ud paa at stifte en saadan Ret, ligesom den ej heller er tinglæst før end i 1886. Naar endelig Forpagter Ovesen ved en Notarialforretning den 12 Oktober 1886, ved hvilken Underskrifterne saavel paa selve Forpagtningskontrakten som paa de denne senere givne Paategninger forevistes ham, har erklæret, at han vedtog Underskrifterne som sine egenhændige Underskrifter paa de nævnte Datoer til Bekræftelse paa saavel Kontraktens som Paategningernes Indhold, medens han nægtede at underskrive en ham forelagt Ratihabitionspaategning af lignende Indhold, hvilken Notarialforretning tilligemed den i samme paaberaabte Forpagtningskontrakt med Paategninger blev tinglæst den 21de s. M., da kan der herved hverken mod Indstævntes Benægtelse anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for Rigtigheden af de paagjældende Dateringer eller anses stiftet nogen Panteret for Citanten enten fra Kontraktens oprindelige Udstedelsestid eller paa noget senere Tidspunkt heller ikke fra Notarialforretningens Dato, idet Ovesens Erklæring under samme ikke gaar ud paa at ville give Citanten fra Forretningens Dato en Panteret, som han ikke allerede havde erhvervet.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 27 November 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiestretstidende

udgiven af

Høiestrets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiestretsaaet 1891.

Nr. 36.

Onsdagen den 11 November.

Nr. 94. Hofjægermester, Greve Bernstorff
til Kattrup (Arntzen)

contra

Kjøbmand Bussenius (Hindenburg) og fhv. Forpagter Ovesens
Konkursbo (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Vel har nu Citanten forment, at Indstævnte Bussenius paa en for sig forbindende Maade har anerkjendt Citantens Panteret, idet han nemlig under 10 Oktober 1883 har modtaget et Skadesløsbrev fra Forpagter Ovesen, hvorved denne til Sikkerhed for, hvad han til enhver Tid maatte skyldte Indstævnte, gav ham Prioritet og Panteret i Kvægbesætningen paa Kattrup, dog næstefter den Sikkerhed, som ved Forpagtningskontrakten var givet Citanten til Opfyldelsen af Forpagterens Forpligtelser, saaledes at Indstævnte skulde være berettiget til at søge Fyldestgjørelse af Forpagterens Ejendele, efterat Citanten forud var fyldestgjort. Men denne Formening kan ikke billiges, da der ikke i den Omstændighed, at Indstævnte har modtaget en Sikkerhedsstilling for sine Fordringer, der skulde vige for en Citanten tillagt Ret, ligger nogen Anerkjendelse fra Indstævntes Side af, at Citanten har nogen saadan Ret som i Dokumentet forudsat, og da det derhos in casu ikke er bemeldte Skadesløsbrev, hvorpaa Indstævnte støtter sig, men det gjorte Udlæg, bliver der ikke Spørgsmaal om, at Indstævnte af Hensyn til Bestemmelsen i Skadesløsbrevet skulde være pligtig til først at søge Fyldestgjørelse for sig, efterat Citanten var fyldestgjort.

Som Følge af det Anførte ville Citantens principale Paa-stande ikke kunne tages tilfølge, hvorimod den indankede Exekutionsforretning vil være at stadfæste, dog at det ovenfor omtalte Komfur, der er erkjendt at være Citantens Ejendom, undtages fra Udlæget, og med samme Forbehold vil Indstævnte Bussenius tillige være at frifinde for Citantens Tiltale. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Der vil være at forelægge Overretssagfører Peter Lassen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at stemple det af ham den 28 April d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 219.

Advokat Hindenburg

contra

Peder Frandsen, Anders Christian Andersen, kaldet Guldbeck, Ludvig Christian Rosenbeck, Hans Peter Rasmussen, Mathias Andersen, Niels Christian Christensen, Christen Andersen, Christoffer Jakobsen, Carl Frederik Petersen kaldet Thorup, Frederik Christian Madsen, Lars Kjær Christensen, kaldet Rask, og Anders Christian Christensen, kaldet Asp (Def. Hansen),

der som Bestyrere af Skjærping og Omegns Brugsforening tiltales for uberettiget Næringsbrug og ulovligt Brændevinsudsalg.

Hellum-Hindsted Herreders Politirets Dom af 30 Oktober 1890: De Tiltalte, Peder Frandsen, Anders Christian Andersen, kaldet Guldbeck, Ludvig Christian Rosenbeck, Hans Peter Rasmussen, Mathias Andersen, Niels Christian Christensen, Christoffer Jakobsen, Carl Frederik Petersen, kaldet Thorup, Lars Kjær Christensen, kaldet Rask, Anders Christian Christensen, kaldet Asp, Christen Andersen og Frederik Christian Madsen bør hver især til Aalborg Amts Fattigkasse bøde 30 Kr. Saa bør og de førstnævnte 10 Tiltalte, een for alle og alle for een, udrede Sagens Omkostninger, dog at Christen Andersen og Frederik Christian Madsen hver især in

solidum med dem deraf tilsvare en Halvdel. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Januar 1891: De Tiltalte Peder Frandsen, Anders Christian Andersen, kaldet Guldbeck, Ludvig Christian Rosenbeck, Hans Peter Rasmussen, Mathias Andersen, Niels Christian Christensen, Christen Andersen, Christoffer Jakobsen, Carl Frederik Petersen, kaldet Thorup, Frederik Christian Madsen, Lars Kjær Christensen, kaldet Rask, og Anders Christian Christensen, kaldet Asp, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Rye, 25 Kr., udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 27 April d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Hansen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardforpagter Peder Frandsen af Siem, Gaardforpagter Anders Christian Andersen, kaldet Guldbeck, af Dollerup, Arvefæster Ludvig Christian Rosenbeck sammesteds, Hjulmand Hans Peter Rasmussen af Askildrup Mark, Gaardforpagter Mathias Andersen af Fræer, Sognefoged og Gaardforpagter Niels Christian Christensen af Rise, Gaardmand Christen Andersen af Rebbild, Murermester og Husejer Christoffer Jakobsen af Lyngbyskov, Gaardejer Carl Frederik Petersen, kaldet

Thorup, af Seilstrup, Bødker Frederik Christian Madsen af Skjærping Stationsby, Gaardmand Lars Kjær Christensen, kaldet Rask, af Skjærping, og Gaardbestyrer Anders Christian Christensen, kaldet Asp, af Fræer, som Bestyrere af „Skjærping og Omegns Brugsforening“, for uberettiget Næringsbrug og ulovligt Brændevinsudsalg.

Efter Sagens Oplysninger blev der i Slutningen af 1888 stiftet en Forening under Navn af „Skjærping og Omegns Brugsforening“, for hvilken der paa en den 22 November s. A. i Skjærping afholdt Generalforsamling vedtoges Love, hvorefter Foreningens Formaal er „at bringe Befolkningen alle de Fordele, der følger af Sammenslutning, samt bringe det rette Forhold tilveje ved Indkjøb af vore Livsfornødenheder og Brugsgjenstande samt Udsalg af vore Produkter“, i hvilken Henseende det i Lovenes § 7 er nærmere bestemt, at Foreningen uddeler til Medlemmerne „alle til en velassorteret Kjøbmandsforretning“ nødvendige Livsfornødenheder og Brugsgjenstande til billigst mulig Pris og modtager fra Medlemmerne til højeste Pris alle Landmandens Produkter. Iøvrigt er det i Lovene bl. A. bestemt, i § 1, at enhver bosiddende Mand og Kvinde uden Hensyn til Livsstilling kan blive optagen i Foreningen mod at underkaste sig dens Love, men at de saaledes Optagne for at blive delagtige i Overskudet maa gjøre Forretning med Foreningen for mindst 50 Kr., 25 Kr. og 10 Kr. aarlig, eftersom Vedkommende er henholdsvis Gaardmand, Boelsmand eller Husmand eller Indsidder af Arbejdsstanden eller ligestillet med en af disse tre Klasser, hvorhos det tilføjes, at Tjenestetyende og Ikke-Bosiddende kunne optages mod at tilsvare Foreningens Reservefond 50 Øre aarlig og nyde de samme Fordele som de „garanterende Medlemmer“ — ved hvilket Udtryk der maa antages at være sigtet til de førstnævnte bosiddende Medlemmer; — i § 2, at den til Forretningens Drift nødvendige Kapital skulde tilvejebringes ved saakaldte Garantilaan, hvis Størrelse skulde fastsættes af Generalforsamlingen, men at den samlede Bestyrelse dog ved Siden heraf kan optage overordentlige Driftsloan paa kortere Tid, naar Foreningens Tarv kræver det; i § 3, at Foreningens Medlemmer hefte for de ommeldte Laan, som det hedder „i det Forhold, som i § 1 er anført angaaende Forpligtelse til at tage Varer fra Foreningen“, samt at Medlemmerne forøvrigt ere „personlig og subsidiært solidarisk ansvarlige for Foreningens Forpligtelser“; i § 4, at intet garanterende Medlem kan udtræde af Foreningen før efter 3 Aars Forløb fra 1 Januar 1889 at regne, og at nye Medlemmer fra denne Dag, indtil hvilken Optagelsen skete gratis, skulle betale i Indskud til Foreningens Reservefond — som det maa antages, eftersom de hørte til den første, anden eller tredie af de i § 1 nævnte Klasser — henholdsvis 5, 2 og 1 Kr., samt at Medlemmer kunne løses fra deres Forpligtelser mod Forenin-

gen med Generalforsamlingens og Kreditors Samtykke; i § 5, at alle af Forretningen flydende Udgifter afholdes af Aars-Indtægterne, hvorefter der af Overskudet henlægges mindst 2 pCt. af hele Omsætningen til en Reservefond, medens Resten fordeles paa hver enkelt Konto, og at anden Anvendelse af Overskudet kun kan ske efter Bestyrelsens Forslag og Generalforsamlingens Vedtagelse; i § 6, at Foreningens mulige Tab, der ikke kan dækkes af Reservefond eller Overskud, paalignes, som det hedder, „Medlemmerne i Forhold efter Fordelingen af Garantien (se § 1 og 3), og det uden Hensyn til, om de har gjort Forretning med Foreningen for en saadan Sum i Regnskabsaaret eller ikke“, og at Foreningens Formue i Tilfælde af dens fuldstændige Opløsning fordeles efter Omsætningen paa hver Konto i de 3 foregaaende Aar; og i § 8, at al Forretning med Foreningen er kontant, hvorfra der ikke kan ske Undtagelser, hvorhos hvert enkelt Medlem skal være forsynet med en Kontrabog, der betales med 25 Øre, og at Udleveringen af Varer kun kan ske, naar Kontrabogen fremlægges. Paa Generalforsamlinger, der afholdtes den 2den og 21de Marts f. A., blev der vedtaget nye Love for Foreningen, som skulde træde i Kraft den 1 Juli s. A., og hvorved der skete forskellige Forandringer i de ovenanførte Bestemmelser, hvoriblandt fremhæves, at ifølge § 1 Kjøbmænd og Handlende i samme Branche som Brugsforeningen ikke kunne optages som Medlemmer i denne, at der efter § 4 fra 1 April 1890 kun optages nye Medlemmer, mod at disse indbetale en ligesaa stor Andel i Foreningens Reservefond, som „denne udgjør for hvert enkelt Medlem i Forhold efter Garantien i § 1“ — hvorved bemærkes, at efter hvad der er oplyst, afkræves der ifølge en paa en Generalforsamling senere tagen Beslutning indtil videre tiltrædende garanterende Medlemmer henholdsvis 2 Kr., 1 Kr. og 50 Øre efter deres ovennævnte Stillinger — og at der ifølge § 5 bliver at henlægge 25 pCt. af Aars-Overskudet til Reservefonden, medens Resten bliver at fordele aarlig paa hver enkelt Konto efter Forretningen med Foreningen i Kolonial-, Spirituosa-, Isenkram- og Manufaktur- samt Frøforretningen, hvorimod det med Hensyn til den grovere Forretning, saasom Foderstoffer, Gjødning, Træløst, Jern og Kul, samt de fra Medlemmerne modtagne Produkter er bestemt, at der herpaa intet Overskud gives, men at Forretningen skal bære sin Del af de Udgifter, den foraarsager Foreningen i Forhold til Omsætningen.

I Henhold til en paa det konstituerende Møde tagen Beslutning blev der til Driftskapital for Foreningen rejst to Laan, et paa 5000 Kr. hos en Privatmand og et paa 10,000 Kr. i en Sparekasse, for hvilke Laan visse bestemte Personer af Foreningens Medlemmer have forpligtet sig personlig for Laanene. Foreningen, hvis Bestyrelse — der ifølge Lovene skal bestaa af 11 af Generalforsamlingen valgte Medlemmer — siden dens

Stiftelse har bestaaet af de Tiltalte, dog saaledes at Tiltalte Christen Andersen udtraadte af Bestyrelsen i Slutningen af 1889, hvorefter Tiltalte Frederik Christian Madsen i hans Sted indtraadte i samme, begyndte sin Virksomhed den 11 December 1888 dels fra et Hoveduddelingslokale i en tidligere til Kjøbmandsforretning benyttet Ejendom ved Skjærping Station, hvor Uddelingen siden den Tid har været forestaaet af en Mand, der tidligere havde drevet Kjøbmandsforretning, og som navnlig i nogle Aar forinden Foreningens Stiftelse havde drevet saadan Forretning i det nævnte Lokale, dels i en Filial i Siem, hvorhos Foreningen siden Juni f. A. tillige har haft en Filial i Blendstrup, ved hvilke to Filialer, der ere i en Afstand af henholdsvis godt 1 og henved $1\frac{1}{2}$ Mil fra Skjærping Station, der er ansat ved den førstnævnte en forhenværende Høker eller Detaillist og ved den sidstnævnte en Handelsbetjent som Uddelere. Medens Bestyrelsen — som, forinden Foreningen begyndte sin Virksomhed, havde gjort Anmeldelse om dens Oprettelse m. m. til Politimesteren, og som paa Foranledning af denne i en senere Skrivelse af 13 December 1888 havde hævdet, at Foreningens Virksomhed ikke var af en saadan Beskaffenhed, at den maatte betragtes som Næringsdrift — ikke for Foreningen har erhvervet nogen Adkomst til at drive Handelsnæring, er der derimod efter Bestyrelsens Begjæring i den sidstnævnte Skrivelse under 14 December 1888 af Politimesteren meddelt Foreningen det i Lov indeholdende nogle nærmere Bestemmelser angaaende Brændevinshandel af 2 Juli 1870 § 4 ommeldte Næringsbevis, og vel lyder det for Foreningen saaledes udfærdigede Næringsbevis — i hvilket det iøvrigt udtrykkelig er bemærket, at der ikke i sammes Udfærdigelse ligger nogen Anerkjendelse fra Politiets eller det Offentliges Side af, at Foreningens Virksomhed ikke er at anse som Næringsdrift — paa „Brændevinshandel“ med Tilføjende, at Bestyrelsen havde opgivet at ville benytte Næringsbeviset ved Hoveduddelingsstedet ved Skjærping Jernbanestation; men i Henhold til den nysnævnte Lovbestemmelse kan Næringsbeviset ikke antages at hjemle Foreningen nogen videregaaende Berettigelse end til, under den foran angivne Forudsætning, at Foreningens Virksomhed ikke er Næringsdrift, at forsyne dens Medlemmer med Brændevin.

Efter de af de Tiltalte afgivne Forklaringer er det Hensigten med Foreningens Virksomhed overfor dens Medlemmer — hvis Antal ifølge en under Sagen fremlagt Fortegnelse over de til Politiet i Tidsrummet fra 9 December 1888 til 14 August f. A. anmeldte Medlemmer den sidstnævnte Dag udgjorde 524, hvorved dog bemærkes, at enkelte Medlemmer paa Fortegnelsen ere opførte to Gange — at gjøre fuldstændig Fyldest som en Kjøbmandsforretning.

Ifølge det Oplyste bliver derhos efter de hidtil fulgte Regler Enhver, der melder sig og ønsker det, optaget som Medlem af Foreningen, naar han derom fremsætter Begjæring enten til Bestyrelsens Formand, der i saa Fald sender Vedkommendes skriftlige Begjæring til Uddeleren ved Skjærping Station, som derefter opfører den Paagjældende paa en i Uddelingslokalet beroende Medlemsliste, eller til en af Uddelerne, i hvilket Fald denne lader ham skrive eller, hvis han ikke kan skrive, selv skriver hans Navn paa den i Uddelingslokalet værende Liste over Medlemmer, og naar Vedkommende derpaa i begge de nævnte Tilfælde betaler det foreskrevne Indskud og i Vederlag for en Kontrabog 25 Øre, leveres der ham en saadan og et Exemplar af Lovene, og han betragtes da som Medlem og kan strax faa Varer udleverede.

Idet nu de Tiltalte have forment, at den omhandlede Forenings Virksomhed ikke kan kaldes Næringsdrift, og at denne Virksomhed derfor ikke er i Strid med Næringsloven, vil det ikke herimod kunne komme i Betragtning, at Adgangen, som meldt, staar aaben for Enhver alene mod Betaling af mindre betydelige Indskud, eller at der i Henhold til en Generalforsamlings Beslutning indtil den 1 April f. A. ikke ved Indtrædelsen af saakaldte garanterende Medlemmer er blevet afkrævet disse det i de dagjældende Loves § 4 foreskrevne Indskud af henholdsvis 5 Kr., 2 Kr. og 1 Kr., eller endelig at efter den 1 April f. A. i et enkelt Tilfælde Optagelsen af et Medlem, nemlig et Fattiglem, er sket uden Indskud.

Forsaavidt det dernæst er gjort gjældende mod Foreningen, at Varerne ikke kunne anses indkjøbte for fælles Regning, idet en stor Del af Medlemmerne ikke kunne anses ansvarlige for Foreningens Forpligtelser, er det vel af de Tiltalte forklaret, at de saakaldte ikke garanterende Medlemmer, hvorved maa forstaaes Tjenestetyende og lignende Personer, der ikke have selvstændig Bopæl, ikke ere ansvarlige for Foreningens Forpligtelser, men da disse dog, selv bortset fra, om det, saaledes som af de Tiltaltes Defensor for Overretten er gjort gjældende, maa antages, at det i Lovens § 3 in fine ommeldte personlige og subsidiært solidariske Ansvar for Foreningens Forpligtelser overfor Foreningens Leverandører ogsaa paahviler disse Medlemmer, der efter bemeldte Paragrafs 1ste Stykke ikke kan antages at hefte for de optagne Driftsmaal — gennem de af dem indbetalte Indskud til Reservefonden hefte for Foreningens Gjæld, ligesom de ogsaa anses for berettigede til at tage Del i Overskudet, saafremt de i det paagjældende Aar have kjøbt for mindst 10 Kr., vil der heller ikke kunne tillægges denne Omstændighed ligesaa lidt som den Omstændighed, at der er optaget umyndige eller mindreaarige Medlemmer, uden at man har forlangt Medvirkning af Værge eller Kurators Samtykke til disses Optagelse i Foreningen

og derved sikret sig, at disse Medlemmer hefte for Gjælden, nogen afgjørende Betydning. Ligesom det derhos maa være uden Betydning, at nye Medlemmer kun, naar de ved Optagelsen udtrykkeligt spørge derom, blive gjorte opmærksomme paa det Ansvar, de paadrage sig ved at indtræde i Foreningen, og derfor kun gennem det dem overleverede Exemplar af Lovene blive bekendte dermed, og at der kun ved Opførelsen af de Paagjældendes Navne paa de i Uddelingslokalerne beroende Medlemslister er sørget for Bevis for Medlemmernes Optagelse i Foreningen med Hensyn til det heraf flydende Gjældsansvar, saaledes kan det endelig heller ikke komme i Betragtning, at Adgangen til at erholde Andel af Overskudet i det nævnte Aar ifølge Lovene er afhængig af, at de enkelte Medlemmer i Aarets Løb have gjort Forretning med Foreningen for et vist efter deres sociale Stilling nærmere fastsat Beløb.

Idet det efter det saaledes Foreliggende maa antages at have været Hensigten at danne en virkelig Forbrugsforening til Indkjøb af Varer for fælles Regning og til Fordel udelukkende for Medlemmerne, og dette ikke kan anses udelukket ved de ovenførte Omstændigheder, idet der navnlig ikke er oplyst Noget, der tyder paa, at det har været Hensigten at omgaa Lovene til Fordel for Uddelerne, Bestyrelsesmedlemmerne eller Andre, ville de Tiltalte, om hvem det ikke er oplyst, at Nogen af dem tidligere har været tiltalt eller straffet for Overtrædelse af Næringslovgivningen, herefter være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Torsdagen den 12 November.

Nr. 327.

Advokat Hindenburg

contra

Anders Peter Andreasen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Hads Herreds Extrarets Dom af 8 August 1891: Arrestanten Anders Peter Andreasen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt betale Sagens Omkostninger, hvorunder Sakær til Aktor, Kancelliraad Hansen, 12

Kr. og til Defensor, Sagfører Terndrup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 September 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Idet den i den indankede Dom nævnte Skræder Jensen ikke under sin Optræden ved den paagjældende Lejlighed kunde anses at henhøre til de i Straffelovens § 100, 2det Stykke, omhandlede Personer, vil Tiltalte alene være at dømme for sit Forhold mod Gensdarm Petersen, og hans Straf herfor findes efter den nævnte Paragrafs 1ste Stykke at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Det kan ikke billiges, at Tiltalte, som det maa antages, endnu hensidder i Varetægtsfængsel.

Thi kjendes for Ret:

Anders Peter Andreasen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Anders Peter Andreasen for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Ifølge det Oplyste traadte Arrestanten en af de sidste Dage af Maj Maaned d. A. i Tjeneste hos Gaardejer Søren Pedersen, med Tilnavn Nederland, af Tvenstrup, til hvem han var fæstet til den 1 August d. A. Da Arrestanten, navnlig naar han var under Indflydelse af berusende Drikke, vakte Forstyrrelse i Huset, særlig ved at udskjelde sin Husbonds Kone og Datter, benyttede Søren Pedersen sig, da Arrestanten den 13 Juli d. A. forlangte

Afregning, af Lejligheden til strax at blive af med ham, og betalte ham hans Tilgodehavende, idet han dog, da Arrestanten bad derom, gav ham Lov til at blive paa Gaarden Natten over. Medens nu Arrestanten har forklaret, at Husbonden senere kom til ham og bad ham blive i Tjenesten endnu nogle Dage, da denne ellers ikke kunde faa det nødvendige Arbejde udrettet, har Søren Pedersen derimod forklaret, at han, da Arrestanten den næste Dag var beruset og meget ubehagelig overfor sin Madmoder, bad Arrestanten om at forlade Gaarden, hvilket Paa-bud han ogsaa syntes at ville efterkomme, idet han ved Middagstid bød Farvel til Søren Pedersen og gik sin Vej. Arrestanten kom imidlertid atter tilbage om Eftermiddagen, og da han overfaldt Søren Pedersens Hustru med Skjældsord, henvendte denne, der ikke kunde faa nogen Hjælp hos sin Mand, der er meget forfalden til Drik, og som sad og svirede med Arrestanten, sig til Politiet med Anmodning om dettes Assistance til at faa Arrestanten fjernet fra Gaarden. Efter Politimesterens Ordre indfandt ubereden Gensdarm M. Pedersen sig derefter i Søren Pedersens Gaard, hvor Arrestanten opførte sig i høj Grad støjende, og da Søren Pedersen erklærede, at han vilde af med Arrestanten og denne vedgik, at han havde faaet, hvad han havde fortjent, og ikke havde mere at bestille paa Gaarden, paalagde Gensdarmen ham med udtrykkelig Tilkjendegivende af, at det skete efter Nederlands Begjæring, øjeblikkelig at forlade Gaarden.

Ved de under Sagen afgivne beedigede Vidneforklaringer maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten nægtede at efterkomme denne Ordre, idet han til Gensdarm Pedersen udtalte, at det var Løgn, naar denne sagde, at han havde Ordre til at faa ham ud af Gaarden, samt løftede sin knyttede højre Haand op for Gensdarmens Ansigt, og da Gensdarmen derefter erklærede ham, der ved sin Adfærd havde samlet Opløb udenfor Gaarden, for anholdt, udtalte, at han ikke brød sig derom, idet Gensdarmen ikke havde Ret til at anholde ham. Gensdarm Pedersen bestilte derfor en Vogn for paa denne at transportere ham til Odder, men da Vognen kom, erklærede Arrestanten, at han vilde gaa godvillig, og han begav sig derefter tilfods paa Vej til Odder sammen med Gensdarmen. Da de vare komne et Stykke udenfor Tvenstrup By, og Arrestanten saa, at Skræder Jensen, med hvem han var Uven, og som, efter hvad denne har forklaret, fulgte med for i paakommende Tilfælde at assistere ved Arrestantens Transport, fulgte bagefter, blev han rasende herover og nægtede at gaa videre. Gensdarmen kaldte nu Skræder Jensen til Hjælp for at faa Arrestanten transporteret videre, og da Arrestanten satte sig til Modværge, maatte de lægge Haandsnor paa ham, men han sprængte denne, og da de anden Gang, efterat have kastet ham til Jorden, forsøgte at

faa ham bundet, hvilket ikke lykkedes, idet han atter sprængte Snoren, greb han Gensdarmen i Brystet og rev ved denne Lejlighed Kjæden til Gensdarmens Signalføjte itu. Arrestanten udskjældte derhos Skræder Jensen, som han vidste af Gensdarmen var kaldt til Bistand ved Transporten, for Kjæltring og Pjalt, ligesom han flere Gange holdt sin knyttede Næve op for Gensdarmen, idet han udtalte, at han godt kunde prygle baade Gensdarmen og Skræder Jensen, uden dog at gjøre Alvor af sin Trusel, og efter at han havde forsøgt at undløbe, men atter var blevet indhentet af Gensdarmen, lykkedes det endeligt at faa ham bragt til Odder, idet den videre Transport dertil, efterat Gaardejer Søren Jensen, som de tilfældig mødte, af Gensdarmen var kaldt til Hjælp, foregik paa den Maade, at Gensdarmen og Gaardejer Jensen hver havde ham under en Arm, medens Skræder Jensen gik bagefter. Da Arrestanten paa samme Del af Vejen strittede imod og lod sig slæbe, vilde Skræder Jensen tage ham i Benene for at bære ham, og ved denne Lejlighed sparkede han flere Gange Jensen paa Benene og en Gang paa Brystet uden dog derved at tilføje denne nogen videre Meen.

I det første over ham den 15 Juni*) d. A. afholdte Forhør, erkjendte Arrestanten ved den ommeldte Lejlighed i det Hele at være optraadt ligeoverfor Gensdarm Pedersen og Skræder Jensen paa den ovenangivne Maade, navnlig ogsaa at han havde sat sig til Modværge mod Pedersen og grebet denne i Brystet samt revet Kjæden til hans Signalføjte itu, medens han dog tilføjede, at han, der havde drukket en Del, som Følge heraf ikke tydeligt kunde huske Alt, hvad der ved den Lejlighed var passeret, og vel har han i et senere Forhør nægtet paa Grund af Beruselsen at kunne huske, at han ved denne Lejlighed ligeoverfor Gensdarm Pedersen har brugt det ovennævnte Udtryk *Løgn* eller udvist den ovennævnte voldelige Adfærd eller overhovedet gjort Modstand mod ham, eller at han har tilføjet Jensen, som han derimod paany vedgik at have udskjældt, Spark eller Stød, men da det efter Sagens Oplysninger maa antages, at Arrestanten, om han end ved bemeldte Lejlighed har været noget paavirket af spirituøse Drikke ikke har været det i højere Grad, end at han vel vidste, hvad han foretog sig, vil der intet Hensyn kunne tages til det nævnte Anbringende.

For sit saaledes udviste Forhold vil Arrestanten — der er født i Aaret 1859, og som tidligere har været straffet ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Politirets Dom af 22 Februar 1886 for Betleri med Tvangsarbejde i 12 Dage, ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 22 Oktober 1889 for Bedrageri efter Straffelovens §§ 253 og 257 med Fængsel paa

*) Skal være Juli.

Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge Høiesterets Dom af 25 April 1890 for Hæleri efter Straffelovens § 238 med samme Art Fængsel i 8 Dage, hvorhos han ved Aarhus Kjøbstads Extraret har været under Tiltale for Bedrageri, for hvilket Forhold han dog ved nævnte Rets Dom af 26 Januar d. A. blev frifunden — være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdømmen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Fredagen den 13 November.

Nr. 9. Forhenværende Auktionsholder **Niels Hansen**
Bisbjerg (Alberti)

contra

Partikulier **Anders Nielsen** (Winther),

betr. Indfrielse af et Gjældsbevis og Lovligheden af en Arrestforretning.

Kongens Fogeds Dekret af 20 Juli 1887: Thi blev for Komparenten paa Rekvisiti Vegne, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, ankyndt Rettens Arrest og Beslag i ovennævnte, under Nr. 1—16 registrerede Effekter, til Sikkerhed for det Æskede, saavidt fornødent gjøres eller tilstrække kan.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 April 1888: Den paastævnte Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Kontracitanten, Auktionsholder N. H. Bisbjerg, til Hovedcitanten, Partikulier Anders Nielsen, betale 1027 Kr. 66 Øre med Renter deraf 5 Procent aarlig fra 22 Juli f. A., til Betaling sker, hvorimod Parterne iøvrigt bør for hinandens Tiltale fri at være. Saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Pro-

cessens Omkostninger for Høiesteret findes Citanten at maatte betale til Indstævnte, efter Gjældsbevisets Indhold skadesløst.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til Indstævnte skadesløst. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efter hvad der foreligger under nærværende, efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag blev der den 4 Juli f. A. da Hovedcitanten Partikulier Anders Nielsen og dennes Svigersøn, Raadstuetjener L. Nielsen, samt Kontracitanten Auktionsholder N. H. Bisbjerg med flere Andre vare truffne sammen paa en Beværtning, indledet Forhandlinger for at fjerne et uvenskabeligt Forhold, der i nogen Tid havde bestaaet mellem nævnte L. Nielsen og Kontracitanten, og, efterat en af de Tilstedeværende havde foreslaaet, at L. Nielsen i dette Øjemed skulde laane Kontracitanten 1000 Kr., erklærede han sig villig dertil. Han modtog derpaa, da han ikke selv havde et saadant Beløb hos sig, de 1000 Kr. af Hovedcitanten, der dog strax erklærede, at han maaske vilde have dem igjen næste Dag, og leverede dem til Kontracitanten, der samtidig underskrev et af L. Nielsen med Blyant affattet og af Kontracitanten gjennemset Gjældsbevis, medens et ligeledes af L. Nielsen først affattet Bevis blev tilintetgjort. Det nævnte Bevis var saalydende:

„Af Hr. L. Nielsen har jeg idag modtaget 1000 Kr. til Laans — er et tusinde Kroner — at tilbagebetale paa Anfordring og senest en Maaned fra Dato aldeles skadesløst fra Dato i Eet og Alt.

Kjøbenhavn den 4de Juli 1887.

N. H. Bisbjerg.“

Den 12 Juli f. A. transporterede L. Nielsen det omtalte Bevis til Hovedcitanten, som den 15 Juli ved Rettens Stævningmænd, der medbragte en Kvittering, lod Kontracitanten affordre

Beløbet, men nægtede denne da at betale samme, hvad han erklærede ikke at ville gjøre inden den 4 August.

Hovedcitanten lod derpaa den 20 Juli ved Kongens Foged foretage Arrest i en Del Effekter paa Kontracitantens Bopæl, hvor kun en Trediemand blev truffen tilstede, for Beløbet og Arrestforretningens Omkostninger 27 Kr. 66 Øre, hvornæst han under nærværende Hovedsag har paastaaet bemeldte Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og Kontracitanten tilpligtet at betale ham de anførte 1027 Kr. 66 Øre samt 50 Kr. i Inkassationsaalser med 5 Procent aarlig Rente fra Klagens Dato den 22 Juli f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst.

Kontracitanten har i Hovedsagen paastaaet sig frifunden og Arresten ophævet som ulovlig, hvorhos han i Kontrasagen har fordret 10,000 Kr. i Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde, saaledes at der, idet de 1000 Kr. likvideres heri, tilkjendes ham 9000 Kr. med Renter deraf 5 Procent aarlig fra Kontraklagens Dato den 15 August f. A.; idet han endvidere har paastaaet sig Hoved- og Kontrasagens Omkostninger godtgjort skadesløst.

Forsaavidt Hovedcitanten har paastaaet Kontrasagen afvist og sig i samme tillagt Kost og Tæring, fordi den angaar omtvistet Gjæld, medens Hovedsagen støtter sig til et purt Haandskrift, da findes denne hans Paastand i Medfør af D. L. 1—21—21 ikke at kunne tages til Følge.

I Realiteten har Kontracitanten støttet sin Frifindelsespaastand paa, at naar han ikke underskrev det ovenfor nævnte første Bevis, men dette blev tilintetgjort, var det begrundet i, at bemeldte Bevis lød paa Betaling paa Anfordring, hvad han udtrykkelig afslog at gaa ind paa, idet han kun vilde laane de 1000 Kr., naar han kunde beholde dem i mindst 1 Maaned, at L. Nielsen derefter ogsaa antog denne hans Betingelse, som skulde indeholdes i det af L. Nielsen skrevne andet Bevis, og at han, idet han stolede paa, at dette var sket, derfor ved sin flygtige Gjønneumlæsning af Beviset, inden han underskrev samme, oversaa, at det ikke, som han forudsatte, lød paa Betaling „tidligst en Maaned“, men derimod paa „senest en Maaned“, hvilket i og for sig ikke indeholdt nogen fornuftig Mening. Han kunde som Følge heraf, hvad han allerede havde udtalt den 15 Juli f. A., da Beløbet afkrævedes ham, ikke være pligtig at betale før den 4 August, heller ikke ligeoverfor Hovedcitanten, der, som anført, havde paaheert hele Forhandlingen, og vil han den 4 August f. A. have tilbudt denne Beløbet ved Notarius, men forgjæves. Men følgelig maatte ogsaa den hos ham for Beløbet foretagne Arrestforretning være ulovlig, og, da denne havde virket i høj Grad skadelig paa den Kredit, som var nødvendig for hans Auktionsforretning, og nødt ham til at opgive samme, maatte han ogsaa være berettiget til at erholde den af ham derfor krævede Erstatning.

Rigtigheden af det saaledes af Kontracitanten Anførte er imidlertid benægtet af Hovedcitanten, der har gjort gjældende, at Kontracitanten under Samtalen om Laanet af de 1000 Kr. aldeles ikke nævnte, at han vilde beholde Pengene mindst en Maaned; idet han meget mere udtalte, at han slet ikke havde Brug for dem, og selv betegnede det Hele som Løjer, at der altsaa heller ikke blev givet Kontracitanten noget Tilsagn af L. Nielsen om at beholde Pengene en vis Tid, hvad der ogsaa var lidet rimeligt, da Hovedcitanten lydelig havde erklæret, at han maaske vilde have sine Penge igjen Dagen efter, og at det af L. Nielsen først skrevne Bevis kun var blevet tilintetgjort, fordi denne deri havde betinget Renter, hvad Kontracitanten ikke vilde gaa ind paa at svare; Kontracitanten havde i Virkeligheden ogsaa gjenne læst det sidste Bevis meget nøje, inden han underskrev det og endog foranlediget „1000 Kr.“, der var kommet til at staa 2 Gange, overstreget. Ligesom følgelig Arrestforretningen var lovlig, saaledes kunde det ikke erkjendes, at Kontracitanten havde lidt enten det paastaaede eller noget Tab ved samme, og Hovedcitanten, der i alt Fald ikke kjendte noget til, at L. Nielsen skulde have givet Kontracitanten det paastaaede Tilsagn, kunde i ethvert Fald ikke være erstatningspligtig overfor ham. Idet Hovedcitanten endelig har nægtet, at der senere var sket noget lovligt Tilbud overfor ham — hvad heller ikke er oplyst — har han fastholdt sin Paastand, idet han i Kontracsagen har fordret sig frifunden med Tillæg af Omkostninger.

Ved de under Sagen afgivne 3 Vidneforklaringer er der Intet fremkommet om, at der under Samtalen angaaende Laanet havde været Spørgsmaal om Renter, saalidt som det er oplyst, at det første Bevis blev iturevet af den af Hovedcitanten anførte Grund. Det er derhos af Vidnerne forklaret, at Kontracitanten havde sagt, at han vilde have Pengene paa 1 Maaned, og af de to Vidner endvidere, at, efter hvad de havde opfattet, var Grunden til, at Kontracitanten ikke underskrev det første Bevis, den, at det lød paa Anfordring, hvad han ikke vilde gaa ind paa, og at Enden paa Samtalen, saavidt de havde forstaaet, var bleven den, at Pengene ikke skulde kunne affordres Kontracitanten før efter 1 Maaned, hvorefter det andet Bevis blev affattet og underskrevet.

Naar imidlertid henses saavel til samtlige de Forhold, hvorunder Forhandlingerne om Laanet fandt Sted, hvorved bemærkes, at det førstnævnte af de tre Vidner endog har forment, at de Tilstedeværende paa det Tidspunkt, da disse Forhandlinger foregik, hvorom der iøvrigt heller ikke er fuld Overensstemmelse, vare noget paavirkede af nydte stærke Drikkevarer, som til at intet af Vidnerne blev bekjendt med Indholdet enten af det første eller det andet Bevis, findes der dog ikke at kunne til-

lægges de to sidstnævnte Vidneforklaringer en saadan Betydning overfor den i Beviset indeholdte bestemte Angivelse af, naar Pengene skulde betales, at Kontracitanten, hvem Bevisbyrden for den af ham paastaaede Betalingsfrist paahviler, skulde kunne blive at frifinde.

Idet Kontracitanten altsaa maa antages at have været pligtig at betale, da han krævedes den 15 Juli, vil Hovedcitanten følgelig blive at frifinde i Kontrasagen, og vil den af ham i Hovedsagen nedlagte Paastand blive at tage til Følge, dog at det af ham fordrede Beløb af 50 Kr. i Inkassationsaalær ikke kan tilkjendes ham, og findes derhos Omkostningerne saavel i Hovedsom i Kontrasagen at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Færdig fra Trykkeriet den 3 December 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 37—38.

Fredagen den 13 November.

Nr. 340.

Advokat Nellemann

contra

Nis eller Niels Andreas Nielsen (Def. Shaw),

der tiltales for Betleri og Løsgænger.

Lysgaard og Hids samt en Del af Hovlbjerg Herreders Politirets Dom af 17 September 1891: Arrestanten Nis Andreas Nielsen bør hensættes til 120 Dages Tvangsarbejde i Tvangsarbejdsanstalten i Viborg. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Oktober 1891: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salsær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Rye, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Ad-

vokat Nellemann og Høiesteretssagfører Shaw
30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Nis Andreas Nielsen — der er født i Aaret 1841 og tidligere mange Gange har været straffet for Betleri, tildels i Forbindelse med Løsgængereri samt i Forbindelse en Gang med Forfalskning af Skudsmaalsbog og en Gang med Hæleri, senest ifølge Han Herredens Politirets Dom af 20 Juni d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. § 5, og Frd. 10 December 1828 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag paany for Løsgængereri og Betleri, og maa det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder anses tilstrækkeligt godtgjort, at han i den sidste Del af August og de første Dage i September d. A., indtil han den 6te s. M. om Aftenen blev anholdt i Højbjerg Kro, har strejft arbejdsløs omkring i Lysgaard og Hids Herreder og de disse tilgrændsende Jurisdiktioner uden tilstrækkelige Subsistensmidler og ernæret sig ved Betleri. For dette Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. §§ 3 og 5, samt Justitsministeriets Bekjendtgørelse af 12 Juni 1882 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten i Viborg i 120 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 330.

Advokat Nellemann

contra

Peter Bormeth Vilhelmsen og Karen Marie Andersen,
Steens Enke (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af et dem den 21 November 1888
givet Entholdelsesdekret.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 20 Juni 1891: De Tiltalte, Arbejdsmand Peter Bormeth Vilhelmsen og Karen Marie Andersen, Steens Enke, begge af Aarslev Mark, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød, hver i 2 Gange 5 Dage, og bør de derhos, een for begge og begge for een, betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Drechsel 10 Kr. og til Defensor Prokurator Deichmann 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 August 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Nyegaard og Bøcher for Overretten betale de Tiltalte, Arbejdsmand Peter Bormeth Vilhelmsen og Karen Marie Andersen, Steens Enke, een for begge og begge for een, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte een for begge og begge for een til Advokat Nellesmann og Høiesterets-sagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres de Tiltalte, Arbejdsmand Peter Bormeth Vilhelmsen og Karen Marie Andersen, Steens Enke, begge af Aarslev Mark, der ere fødte henholdsvis den 29 Juni 1845 og den 11 April 1847 og ere ansete ved nærværende Rets Domme af 9 April og 13 September 1889 og 11 Marts f. A. efter Straffelovens § 178 henholdsvis hver med simpelt Fængsel i 8 Dage, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og med lige Fængsel i 8 Dage, paany for Overtrædelse af et dem givet Entholdelsesdekret.

Det er i saa Henseende ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse godtgjort, at Tiltalte Andersen, uanset et dem af Amtmanden over Sorø Amt den 21 November 1888 givet og den paafølgende Dag forkyndt Dekret, hvorved det under sædvanlig Straffetrusel

paalagdes dem, der levede i forargeligt Samliv med hinanden, inden 8 Dage at fjerne sig fra hinanden og derefter at afholde sig fra hinanden, efterat hun den 3 Marts d. A. uden Tilladelse havde forladt Stillinge Fattiggaard, hvor hun med sine Børn var indlagt til Forsørgelse, har taget Ophold hos Tiltalte Vilhelmsen paa Aarslev Mark, og at de derefter have levet sammen, som om de vare Ægtefolk, indtil den 1 Maj d. A.

For dette Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Karen Marie Andersen ikke findes straffet oftere end ovenfor anført, medens Peter Bormeth Vilhelmsen tillige har været straffet ifølge Høiestretsdom af 21 Marts 1883 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu være paany at anse efter bemeldte Lovs § 178 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver, og da bemeldte Doms Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte de Tiltalte in solidum, ligeledes bifaldes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Mandagen den 16 November.

Nr. 309. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Marie Kirstine Rasmussen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 18 August 1891: Arrestantinden Marie Kirstine Rasmussen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Til-

talte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Marie Kirstine Rasmussen tiltales under nærværende Sag for Tyveri, og er hun ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have dels den 26 Marts d. A. frastjaalet Murermester Carl Heinrich Herberts og Hustru en Paraply og en Natkjole af samlet Værdi 3 Kr., dels den 11 April næsteften frastjaalet Georgine Jacobsen, Sadelmager Thomsens Enke, en Kaabe, et Par Støvler m. m. af samlet Værdi 12 Kr. De ommeldte Gjenstande beroede dels i et uafaaet Skab, dels frit fremme i de Bestjaalnes Lejligheder, hvor Arrestantinden, da hun begik Tyverierne, var tilstede for at hjælpe med huslig Gjerning.

Arrestantinden er født den 23 Juli 1858 og anset bl. A. ifølge Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 3 Marts 1877 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge samme Herreds Extrarets Dom af 6 August s. A. efter Straffelovens § 230 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge samme Herreds Extrarets Dom af 7 September 1878 efter Straffelovens §§ 231, 1ste Led, og 236, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Thybjerg Herreds Extrarets Dom af 23 Marts 1880 efter Straffelovens § 232, jfr. §§ 57 og 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Rettens Dom af 15 Juli 1882 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og senest ifølge Rettens Dom af 21 Juli 1888 efter Straffelovens § 146, jfr. § 52, 3. Mb., efter § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter § 253 med Tugthusarbejde i 2 Aar. Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 333. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Sørensen Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 10 Oktober 1891: Arrestanten Niels Sørensen Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Overauditor Wolff og Juul, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet en af Tiltalte efter Dommens Afsigelse afgiven, fra hans tidligere afvigende Forklaring om Forhandlingen med Grosserer Larsen maa blive uden Indflydelse paa Forholdets Bedømmelse, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Sørensen Jensen, som under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er født den 15 Februar 1840 og senest straffet ifølge Høiesterets Dom af 28 August 1876 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Overensstemmelse med dens § 241, 2det Stykke, som for 6te Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde i 5 Aar, hvilken Straf han havde udstaaet den 3 September 1881, hvorhos han under en mod ham for uterligt Forhold mod et Pigebarn anlagt Sag ifølge Rettens Dom af 15 Januar 1884 er frifunden for Aktors Tiltale, men paalagt Aktionens Omkostninger.

Arrestanten har erkjendt — hvad der stemmer med Sagens andre Oplysninger — at have i Juni og Juli d. A., paa hvilken Tid han var ansat som Bud hos Grosserer Gerhard Christian Anthon Larsen og havde uhindret Adgang til dennes Forretningslokaler, i 6 forskellige Gange hemmeligt borttaget en Del der beroende, Larsen tilhørende, til ialt 30 Kr. vurderede Tæpper, hvilke han umiddelbart efter Borttagelsen pantsatte til egen Fordel. Arrestanten har nu vel forklaret at have forment, at han efter en Forhandling om Kjøb af disse Tæpper, som han, forinden han borttog dem, havde havt med Grosserer Larsen, ikke kunde paadrage sig noget Strafansvar ved at handle, som han gjorde, men da en saadan Formening — selv om der gaaes ud fra Arrestantens egen Forklaring om, hvad der under hin Forhandling passerede — findes at savne enhver Grund, vil denne Forklaring, der ydermere er i Strid med, hvad der iøvrigt er oplyst i Sagen, være at forkaste, og Tilegnelsen af de ommeldte Tæpper være at tilregne ham som Tyveri.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af dens § 241, 2det Stykke, efter § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Tirsdagen den 17 November.

Nr. 211. Høiesteretsadvokat Lunn

contra

Jørgen Mathias Fogt (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Bygningsloven af 30 December 1858.

Odense Kjøbstads Politirets Dom af 8 September 1890: Forhenværende Møllestensfabrikant Fogt af Kjøbenhavn bær til Odense Kjøbstads Fattigkasse bøde 40 Kr. og betale de med Sagen forbundne Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Februar 1891: Tiltalte Jørgen Mathias Fogt bær for det

Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og Gottschalck, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, fra Odense Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte Jørgen Mathias Fogt sigtet for at have overtraadt Bygningslov for Kjøbstæderne af 30 December 1858.

Efterat Tiltalte i 1884 af Bygningskommissionen havde erholdt Tilladelse til paa en paa Odense Vestre Stationsvej beliggende Grund, som opgaves til 1000 Kv.-Alen, men senere har vist sig at udgjøre 1010 Kv.-Alen, at bygge et 2-etages Forhus og et 1-etages Baghus samt en Retiradebygning, tilsammen 497 Kv.-Alen, opførte han paa bemeldte Grund en Ejendom, hvorom det under Sagen er oplyst, at, medens der ikke findes nogen Retiradebygning, og Forhuset indtager det til Bygningskommissionen opgivne Fladerum, 350 Kv.-Alen, indtager Baghuset, hvis Fladerum var opgivet til ca. 131 $\frac{1}{4}$ Kv.-Alen, ca. 162 $\frac{1}{4}$ Kv.-Alen, saaledes at Ejendommens bebyggede Areal, ca. 512 $\frac{1}{2}$ Kv.-Alen, i Strid med Bygningslovens § 21 er større end det ubebyggede.

Da Tiltalte imidlertid efter det Oplyste ikke selv har forestaaet den ommeldte Bygnings Opførelse, der var taget i Entreprise af forskjellige Haandværkere, af hvem ogsaa Grunden til Bagbygningen maa antages at være opmaalt, og han efter sin Forklaring, som ikke kan forkastes, har været ganske uvidende om den stedfundne Overtrædelse af Bygningsloven, findes Ansaret for denne efter bemeldte Lovs § 36 ikke at kunne paa-

hvile ham, og han vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Torsdagen den 19 November.

Nr. 125. **Bestyrelsen for det
øfjordske Assuranceselskab (Hindenburg)**

contra

Vicekonsul J. V. Havsteen (Asmussen),

betr. Udredelse af et Assurancebeleb.

Akureyri Kjøbstads Extrarets Dom af 13 Juli 1887: Indstævnte, Bestyrelsen for det øfjordske Assuranceselskab, bør for Vicekonsul J. V. Havsteen og Medejere til Skibet „Ulfur“s Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Den islandske Landsoverrets Dom af 12 Marts 1888: Indstævnte, Bestyrelsen for det øfjordske Assuranceselskab, bør til Appellanten, J. V. Havsten, betale 618 Kr. 9 Øre. Sagens Omkostninger for Underretten og Overretten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Citanten efter Omstændighederne at maatte betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler Citanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Foraaet 1884 fik Appellanten under nærværende Sag, Vicekonsul J. V. Havsteen, paa egne og Medejere til Havkalveskibet „Ulfur“s Vegne bemeldte Skib assureret hos det øfjordske Assuranceselskab. Skibet blev taxeret til 11,544 Kr., og Selskabet tegnede Assurance paa de $\frac{3}{4}$ Dele af dets Taxationssum, eller 8658 Kr., i Henhold til § 13 i Selskabets Statuter, idet Skibet henregnedes til første Klasses Skibe. Den samme Sommer, eller det følgende Efteraar, forliste bemeldte Skib totalt paa Søen, hvorefter Appellanten hos Selskabet gjorde Fordring paa Assurancesummen paa alle Ejerne af Skibets Vegne, men Selskabets Bestyrelse betalte ham i denne Anledning kun 8039 Kr. 91 Øre, idet den formente, at Ejerne af Skibet selv skulde bære 618 Kr. 9 Øre af den Skade, paa hvilken Selskabet havde tegnet Assurance. Appellanten sagsøgte da Selskabets Bestyrelse paa egne og de andre Medejere af Skibets Vegne for at faa den dømt til at betale det nævnte Beløb, 618 Kr. 9 Øre, af Selskabets Fond, men ved Akurøre Kjøbstads Extraretsdom, afsagt 13 Juli f. A., blev Bestyrelsen frikjendt under Sagen, medens Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom har Vicekonsul J. V. Havsteen paa egne og Medejere til Skibet „Ulfur“s Vegne indanket for Landsoverretten med Stævning, dateret 2 September f. A. og gjort Paastand paa, at Dommen bliver underkjendt, at Assuranceselskabets Bestyrelse bliver dømt til paa Selskabets Vegne at betale til Appellanten 618 Kr. 9 Øre som resterende Erstatning for Havkalveskibet „Ulfur“, med 6 pCt. Rente fra Forligsklagens Dato samt endvidere alle Sagens Omkostninger baade for Under- og Overretten med 300 Kr. eller noget tilstrækkeligt efter Rettens Skjøn.

Paa den anden Side har Assuranceselskabets Bestyrelse paastaaet Underrettens Dom stadfæstet og sig tilkjendt Sagens Omkostninger hos Appellanten skadesløst eller med noget tilstrækkeligt.

Da Bestyrelsen for Assuranceselskabet nægtede at betale til Ejerne af „Ulfur“ de forannævnte 618 Kr. 9 Øre, henviste disse Spørgsmaalet til Afgjørelse paa Selskabets Generalforsamling i Henhold til Bestemmelsen i § 24 i Selskabets Statuter, hvorefter Generalforsamlingen den 24 Marts 1885 resolverede, „at den ved Selskabets Regnskabsførelse med Hensyn til Kapital-Andele og Deltagelse i Skadeserstatninger anvendte Fremgangsmaade var overensstemmende med Statutterne og burde for Fremtiden følges“. Begge Sagens Parter have opfattet denne Generalforsamlingens Resolution paa den Maade, at derved var Bestyrelsens Nægtelse af at yde videre Erstatning for „Ulfur“, end der allerede var udbetalt, ratihæbet og stadfæstet, hvorhos Bestyrelsen gjør gjældende, at ved denne Resolution har Sagen faaet sin endelige Afgjørelse, som alle Vedkommende maa

akviescere ved, uden at de have Adgang til at henvende sig til Domstolene i Anledning af denne Tvistighed, hvori Underdommeren har givet de Indstævnte Medhold og allerede af den Grund frikjendt Selskabets Bestyrelse. Overretten kan dog ikke tiltræde denne Opfattelse af Statutterne. Statuternes § 24, sidste Membrum, der paaberaabes som Hjemmel for denne Afgjørelse af Tvistigheden, bestemmer, at hvis der opstaar Uenighed mellem Selskabets Embedsmænd og andre Medlemmer, skal „den henvises til en Generalforsamling, der træffer Afgjørelse ved Stemmerflerhed“. I denne Statuternes Paragraf er der hverken direkte eller indirekte bestemt, at Generalforsamlingens Resolution skal være den endelige Afgjørelse af Tvistigheder mellem Bestyrelsen og de enkelte Medlemmer, men en saadan klar og utvetydig Bestemmelse vilde været nødvendig, hvis Medlemmerne skulde kunne nægtes den Borgerne i Almindelighed tilkommende Ret til at henskyde sig under Afgjørelse ved Landets Domstole af Tvistemaal af samme Slags som det her omhandlede. Det kan heller ikke antages, at Appellanten ved at henvide Sagen til Afgjørelse paa Generalforsamlingen har renonceret paa sin Ret til bagefter at henvende sig til Domstolene, i Fald Generalforsamlingens Resolution gav ham Anledning dertil. Dette var Sagens statutmæssige Behandlingsmaade, først at henvende sig til Bestyrelsen med den, og derpaa til Generalforsamlingen.

Da det nu saaledes ikke kan antages, at denne Sag har paa Assuranceselskabets Møde den 24 Marts 1885 faaet en saadan endelig Afgjørelse, som Appellanten var nødt til at akviescere ved, maa den anden, af de Indstævnte fremsatte Frifindelsesgrund tages under Overvejelse, hvilken Frifindelsesgrund de have formuleret saaledes, at den af Bestyrelsen det omhandlede Assurance-Aar (dengang „Ulfur“ forliste) foretagne Paaligning af Skadeserstatningen er fuldstændig berettiget i Overensstemmelse med Selskabets Statuter, fast Praxis og adskillige Generalforsamlingers Fortolkning af de herhenhørende Bestemmelser i Statutterne, og at Appellanten følgelig ikke har nogensomhelst Fordring paa det omdisputerede Beløb. Indstævnte, Selskabets Bestyrelse, vil nemlig have Statutterne opfattede paa den Maade (se navnlig §§ 1, 17, 19 og 22), at Selskabets Fond er to Slags, eller at det i Virkeligheden er to Fond, et Skadeserstatningsfond eller Aarsindtægts-Fondet, hvilket skal bestaa af Medlemmernes Indtrædelses-Gebyrer i Henhold til Statuternes §§ 2 og 3 samt Assurancepræmierne for hvert enkelt Fiskertids Aar (Assurance-Aar), og Medlemmernes private Fond, hvilket skal bestaa af det, der hvert Aar bliver tilovers af de aarlige Præmier, efter at Omkostninger og Erstatninger for hvert Aar ere udredede. At dette sidstnævnte Fond ikke tilhører Selskabet, men de enkelte Medlemmer, og at det derfor ikke kan anvendes til Dækning af Skadeserstatninger. Til Dækning af Skade ved Forlis, som det

paahviler Selskabet at erstatte, skal først og fremmest det Fond anvendes, som er dannet af Indtrædelsesgebyrerne, og dernæst Medlemmernes Assurancepræmier det Aar, i hvilket Forliset sker, men hvis dette ikke strækker til til Skadens Dækning, skal det Manglende lignedes paa Medlemmerne i Forhold til det større eller mindre Beløb, som de har assureret hos Selskabet, uden Hensyn til hvor meget Medlemmerne privat har af Assurancepræmier i Kasse i Bestyrelsens Forvaring. Dengang nu Havkalveskibet „Ulfur“ i Sommeren eller Efteraaret 1884 forliste, har Selskabets Status været saaledes, at Indtrædelses-Gebyrerne og Assurancepræmierne for det Aar ikke har været tilstrækkelige til Dækning af den Skade, Selskabet det nævnte Aar skulde erstatte. At derfor det Manglende er blevet paallignet Medlemmerne i Forhold til det Beløb, de havde tegnet i Assurance hos Selskabet, og at ved denne Paaligning 618 Kr. 9 Øre beregnedes at skulle falde paa Ejerne af „Ulfur“s Andel. Men bemeldte Todeling af Selskabets Indtægter i et fælles Fond og et særskilt, Medlemmerne tilhørende Privatfond er ikke hjemlet i Selskabets Statuter og findes ikke antydet med et eneste Ord i disse, og den synes at være skabt ene og alene ved den af Bestyrelsen ved Selskabets Regnskabsførelse anvendte Fremgangsmaade, som for denne Sags Afgjørelse kun kan have Betydning, forsaavidt den er i Overensstemmelse med Selskabets Statuter. Følgelig har ogsaa Appellanten paastaet sig den forannævnte Sum udbetalt af det Fond, som Bestyrelsen kalder for Medlemmernes, i dens Forvaring beroende Ejendom, og som den 1 November 1883 beløb sig til 26,566 Kr. 68 Øre.

Statuternes § 2 bestemmer, at Selskabet har et fast Fond til Udredning af Skadeserstatninger, til hvilket enhver Skibsejer i Selskabet særlig skal indbetale det første Aar $2\frac{1}{2}$ pCt. af hans assurerede Beløb. § 3 bestemmer, at de, som senere maatte indtræde i Selskabet, skulle betale ligesom de første, foruden den aarlige Assurancepræmie, $2\frac{1}{2}$ pCt. i Indtrædelsesgebyr. § 14 fastsætter Præmien til $4\frac{1}{2}$ pCt. med en Tillægspræmie af $1\frac{1}{2}$ pCt. for visse Tider af Aaret. § 17 bestemmer, at hvad der i Tilfælde af, at et af Selskabets Skibe forliser, maatte blive bjærget, er Selskabets Ejendom i Forhold til den Del af Skibets Værdi, paa hvilken Selskabet har tegnet Assurance. Dette udgjør saa Selskabets Indtægter, og af dem bestaar det i § 2 (se foran) og i § 19 omtalte Fond, hvor det staar, at hvis Selskabets Fond ikke strækker til til Dækning af Skaden et vist Aar, saa skal det Manglende paalignes Medlemmerne i Forhold til den Sum, de have assureret hos Selskabet. Det ses ikke, at Ordet „Fond“ eller „Fællesfond“ har i nogen af Statuternes Paragrafer en anden Betydning end den her antydede, eller at Statuterne forudsætte Tilstedeværelsen af nogetsomhelst andet Fond hos Selskabets Bestyrelse som saadan. Særlig nævner § 22 netop

dette Fond Fællesfond, og det er ikke muligt at se, at derved sigtes til noget andet end det i §§ 2 og 19 omtalte Fond. Nu er § 19 kun en nærmere Fortolkning eller Udvikling af det i § 1, sidste Membrum, indeholdte Grundprincip, hvorfor denne Artikel maa fortolkes med den Tilføjelse, som indeholdes i § 19, ligesom der heller ikke ses derved at være sket noget Brud paa Grundregelen i § 1. Regelen for Udredning af Skadeserstatninger bliver derfor den, at medens Selskabet har et Fond, udredes Skadeserstatningerne af dette, men naar de slipper op, skulle de paalignes Medlemmerne.

Da det nu ikke under Sagen er bevist, at dette Fællesfond har været sluppet op i Efteraaret 1884, og at der saaledes har været Hjemmel til Paaligning paa Medlemmerne ifølge § 19, cfr. § 1 i Statutterne, bliver den indstævnte Bestyrelse for Assurance-selskabet at dømme til at betale til Appellanten det omdisputerede Beløb 618 Kr. 09 Øre. Renter af Beløbet kan ikke tildømmes Appellanten, da de ikke findes nævnte i Appelstævningen, ligesom ogsaa Sagens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne synes at burde ophæves.

Nr. 316.

Advokat Hindenburg

contra

Rasmus Rasmussen (Def. Shaw),

der tiltaltes for Overtrædelsen af Tyendelovens § 26.

Øster Flakkebjerg Herreds Politirets Dom af 15 April 1891: Indklagede, Tjenestekarl Rasmus Rasmussen af Fuglebjerg, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale Klageren, Forpagter Neergaard af Petersminde, 4 Kr. for en Lægeattest og Sagens Omkostninger med 1 Kr. 50 Øre, men iøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes inden trende Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Juli 1891: Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Tvermoes og Lassen for Overretten betaler Tiltalte, Tjenestekarl Rasmus Rasmussen af Fuglebjerg, 15 Kr. til hver. De som Erstatning og Sagsomkostninger for Politi-

retten idømte Beløb at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instans inden Øster Flakkebjerg Herreds Politiret behandlede Sag paastod Forpagter Th. de Neergaard af Petersminde Tiltalte, Tjenestekarl Rasmus Rasmussen af Fuglebjerg, straffet efter Tyendelovens § 26 for udvist Ulydighed, Trods og Opsætsighed og for Fornærmelser i Ord og Gjerning mod hans Hustru og ham samt tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger og Udlæg for en Lægeattest, og efter at Tiltalte ved den afsagte Politiretsdom var for Ulydighed, Modstand og Vold mod Klageren anset efter den anførte Lovbestemmelse med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og dømt til at betale Klageren i Sagsomkostninger og Erstatning tilsammen 5 Kr. 50 Øre, medens han iøvrigt frifandt, er Sagen efter Tiltaltes Begjæring i Henhold til Pl. 23 Maj 1840 indanket som Justitssag her for Retten.

Angaaende det Forhold, hvorfor Tiltalte er dømt, er dels ved hans egen Tilstaaelse, dels ved de afgivne Vidneforklaringer oplyst Følgende:

Da Tiltalte, der tjente paa Petersminde, den 30 Oktober f. A. opholdt sig i Borgestuen sammesteds sammen med flere Medtjenende, kom hans Husbond tilstede i Anledning af Tiltaltes uhøflige Forhold og bød ham forlade Stuen. Dette nægtede Tiltalte gjentagne Gange, og da Husbonden med Magt vilde bringe ham udenfor, satte han sig til Modværge, hvorhos han, da Husbonden havde trukket ham ud i Gangen udenfor Stuen, tilføjede ham et Slag i Ansigtet. Under den Brydning, der opstod ved Husbondens Forsøg paa at føre ham videre, tilføjede han Husbonden Slag og Spark, ligesom denne ogsaa slog Tiltalte, hvor-

hos de gjensidig satte hinanden op imod Væggen. Sporene af den Husbonden overgaaede Vold viste sig ved Lægeundersøgelse i Ømheder og Blodudtrædninger paa Underlivet, venstre Laar og i Tindingen og Hudafskrabninger og Ømheder paa venstre Knæ og venstre Skinneben — og for Tiltaltes Vedkommende i en hønseægstor blodunderløbet Hævelse med en lille Hudafskrabning over venstre Øie og en let blodunderløbet Stribe paa venstre Arm, hvorhos han angav at lide af Ømhed i Skrævet; for ingen af de Paagældende have Læsionerne havt blivende Følger.

Da det er med Rette, at Tiltaltes Forhold ved den indankede Dom er henført under Tyendelovens § 26, og Dommens Fastsættelse af Straffen og Bestemmelse om Erstatning og Sagsomkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste.

Nr. 281.

Advokat Halkier

contra

Anders Christiansen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 23 Juni 1891: Arrestanten Peter Charles Olsen og Tiltalte Anders Christiansen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanten i 1 Aar og Tiltalte i 8 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalch og Tvermoes, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten, dog saaledes at Tiltalte heraf in solidum med ham tilsvarer Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anders Christiansens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat

Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser for Anders Christiansens Vedkommende hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Peter Charles Olsen og Tiltalte Anders Christiansen for Tyveri anlagte Sag ere de ved deres egne Tilstaaelser, i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste, overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 22 Januar d. A. have de i Forening stjaalet en paa Jernbanens Grund i Gyldenløvesgade — hvortil Adgangen var uhindret — henstaaende, til 75 Øre vurderet Skovl, som tilhørte Arbejdsmand Christen Jensen — — — — —

Tiltalte er født den 2 September 1848 og anset ved Rettens Domme af 18 Januar 1876 og 31 Maj 1890, henholdsvis efter Straffelovens §§ 228 og 237 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage.

Som Følge af det Anførte ville de være at anse, Arrestanten — med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Tiltalte efter Straffelovens § 231, 1ste Led, efter Omstændighederne med lige Arbejde i 8 Maaneder.

Nr. 291.

Advokat Halkier

contra

Axel Valdemar Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Vordingborg søndre Birks Extrarets Dom af 4 Juni 1890: Med Fængsel paa Vand og Brød bør straffes de Tiltalte: Nr. 2 Hans Peder Andreasen og Nr. 5 Elsa Eriksson, hver især i 5 Gange 5 Dage; Nr. 1 Ane Marie Hansen, Ole Nielsens Enke, Nr. 4 Ane Margrethe Sørensen, nu gift med Arbejdsmand Rasmus Jacobsen, hver især i 4 Gange 5 Dage; Nr. 7 Florentine Sofie Andreasen, nu gift med Indsidder Frands

Hemmingsen, Nr. 9 Ane Lisbeth Jacobsen, Portner Hans Nielsens Hustru og Nr. 11 Sidse Hansen, hver især i 3 Gange 5 Dage; Nr. 6 Carl Søren Sørensen, Nr. 10 Ane Kirstine Poulsen og Nr. 15 Hans Peter Nielsen, hver især i 2 Gange 5 Dage; Nr. 8 Ane Marie Hemmingsen i 6 Dage; Nr. 13 Ane Kirstine Jensen, Niels Nielsens Hustru, Nr. 16 Hanne Pedersen, Nr. 17 Axel Valdemar Jensen, Nr. 19 Mads Christian Rasmussen, Nr. 20 dennes Hustru Christiane Olsen og Nr. 21 Rasmine Mathilde Hansen, Gartner Frederik Hansens Hustru, hver især i 5 Dage; Nr. 18 Sidse Henriksen, Hans Peter Nielsens Hustru i 3 Dage. — Med Fængsel paa sædvanlig Fangekost bør straffes de Tiltalte: Nr. 3 Birthe Jensen, Jens Christensens Enke i 60 Dage og Nr. 12 Marthe Jensen, Ole Hansens Hustru i 20 Dage og med simpelt Fængsel i 2 Maaneder Tiltalte Nr. 14 Frederikke Charlotte Kirckhoff.

Saa bør der og til Sindssygeanstalten ved Vordingborg udredes følgende Erstatninger af de Tiltalte: Nr. 1 Ane Marie Hansen, Ole Nielsens Enke 100 Kroner, Nr. 2 Hans Peder Andreasen 182 Kroner, Nr. 3 Birthe Jensen, Jens Christensens Enke 10 Kr. 75 Øre, Nr. 4 Ane Margrethe Sørensen, nu gift med Arbejdsmand Rasmus Jacobsen 10 Kr. 35 Øre og in solidum med Tiltalte Nr. 6 Carl Søren Sørensen 8 Kr. 20 Øre; Nr. 5 Elsa Eriksson 5 Kr. og in solidum med Tiltalte Nr. 8 Ane Marie Hemmingsen 20 Kr.; Nr. 6 Carl Søren Sørensen 8 Kr. 60 Øre og in solidum med Tiltalte Nr. 4 Ane Margrethe Sørensen 8 Kr. 20 Øre og med Nr. 7 Florentine Sofie Andreasen 10 Kr. 25 Øre, Nr. 7 Florentine Sofie Andreasen, nu gift med Frands Hemmingsen 95 Øre og in solidum med Tiltalte Nr. 6 Carl Søren Sørensen 10 Kr. 25 Øre, Nr. 8 Ane Marie Hemmingsen in solidum med Tiltalte Nr. 5 Elsa Eriksson 20 Kr.; Nr. 9 Ane Lisbeth Jacobsen, Portner Hans Nielsens Hustru 113 Kr. 70 Øre, Nr. 11 Sidse Hansen 7 Kr. 50 Øre, Nr. 14 Frederikke Charlotte Kirckhoff 164 Kr. 69 Øre, Nr. 19 Mads Christian Rasmussen 10 Kr. og Nr. 21 Rasmine Mathilde Hansen, Gartner Frederik Hansens Hustru 1 Kr. 11 Øre. Aktionens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor, Prokurator Petersen, 100 Kr. og til Defensorerne, Prokurator Larsen for Tiltalte Nr. 14, 25 Kr. og Sagfører Schwensen for de øvrige Tiltalte 75 Kr., udredes af de Tiltalte saaledes: Aktors Salarium med $\frac{1}{21}$ Del af hver af de Tiltalte, Defensor, Prokurator Larsens Salarium af Tiltalte Nr. 14 og Defensor, Sagfører Schwensens Salarium af samtlige øvrige Tiltalte med $\frac{1}{20}$ Del af hver. Løvrigt tilsvares Omkostningerne af de Tiltalte, enhver for sit Vedkommende. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter dens lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Juni 1891: De Tiltalte Nr. 14, forhenværende Husholderske Sophie Frederikke Charlotte Kirckhoff eller Kirckhoff, Nr. 19, Maskinmester Mads Christian Rasmussen og Nr. 21, Rasmine Mathilde Pedersen, Gartner Hansens Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at de deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger paa nedenanførte Maade. De Tiltalte Nr. 17, Murer Axel Valdemar Jensen og Nr. 9, Anne Elisabeth eller Ane Lisbeth Jacobsen, Portner Nielsens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 5 Dage, Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. Tiltalte Nr. 20, Christiane Olsdatter eller Olsen, Maskinmester Rasmussens Hustru, bør hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. I Erstatning til Oringe Sindssygeanstalt bør Tiltalte Nr. 9, Portner Nielsens Hustru, betale 113 Kr. 70 Øre. I Henseende til Aktionens Omkostninger, derunder Salærerne til de befalede Sagførere ved Underretten bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Af Salærerne til de befalede Sagførere ved Overretten, Prokuratorerne Casse, Mundt og Salomonsen, 50 Kr. til hver, udredes Prokurator Casses Salær af alle de Tiltalte, hver med $\frac{1}{6}$, Prokurator Mundts af Tiltalte Kirckhoff og Prokurator Salomonsens af de øvrige Tiltalte, hver med $\frac{1}{5}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Axel Valdemar Jensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses for Axel Valdemar Jensens Vedkommende hedder det: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Extraret hertil indankede Sag, som i første

Instants angik 21 Personer, men kun er appelleret for nedennævnte 6 Tiltaltes Vedkommende, af hvilke ingen tidligere er funden tiltalt eller straffet, aktioneres Nr. 17, Murer Axel Valdemar Jensen for Tyveri — — — — —

Om Tiltalte Nr. 17, Jensen, som er født den 18 September 1864, er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han en Dag i Foraaret 1889, da han arbejdede paa Oringe Sindssygeanstalt, fra en derværende Kjælder stjal et til 1½ Kr. vurderet Stykke Flæsk, hvormed han blev antruffen, strax efter at han var gaaet op af Kjælderen. For dette Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 315. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Johanne Jensen eller Jensdatter, Ørsteds Enke
(Def. Nellemann),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og Meddelagtighed i falsk Forklaring for Retten.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 11 Juli 1891: De Tiltalte Johanne Jensdatter, Ørsteds Enke, og Anders Olsen bør straffes, Ørsteds Enke med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr., og Tiltalte Olsen med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Seidelin og Kaas, 15 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte een for begge og begge for een. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Meddelagtighed i falsk Forklaring for Retten, findes det af hende i saa Henseende udviste Forhold efter Indholdet af de af hende og den i forrige Instants Medtiltalte derom afgivne Forklaringer

ikkun at kunne tilregnes hende efter Straffelovens § 146, jfr. med § 51, og Straffen for samme at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Iøvrigt maa det billiges, at Tiltalte er bleven anset for uberettiget Næringsbrug som i den indankede Dom sket.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indaukede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod de Tiltalte Johanne Jensdatter, Ørsteds Enke, og Anders Olsen anlagte Sag tiltales Førstnævnte for uberettiget Næringsbrug og Meddelagtighed i falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten.

I September 1890 blev der her ved Retten indledet Undersøgelse mod Tiltalte Ørsteds Enke som sigtet for at drive Næring som Værtshusholderske her i Staden uden at være i Besiddelse af den dertil fornødne Adkomst, og efterat hun under Sagen havde opgivet forskjellige Personer, hvis Adkomster til Værtshushold hun efterhaanden havde benyttet til det af hende drevne Værtshushold, mødte en af disse Personer, nemlig Tiltalte Olsen, som Vidne i et den 26 Januar d. A. i 6 Kriminelkammer afholdt Forhør, og efterat Tiltalte Ørsteds Enke i dette Forhør havde i hans Nærværelse forklaret, at den Beværtning, hun da sigtedes for ulovligen at drive i Wildersgade Nr. 27, var af hende bleven drevet som Bestyrerske for Olsens Regning fra den 16 December 1890, bekræftede Olsen som Vidne den af hende saaledes afgivne Forklaring. I et den 16 April d. A. paany afholdt Forhør forklarede Olsen nærmere, at Ørsteds Enke var Husholderske hos ham og hjalp ham i den af ham drevne Forretning, samt at Huslejen og Varerne betaltes med hans Penge. Da der var Mistanke om, at de af Olsen saaledes afgivne Forklaringer vare urigtige, blev han sidstnævnte Dag sat under Anholdelse, og efter den 18de s. M. at have gjentaget sin tidligere Forklaring, belagt med Varetægtsarrest. Under den senere fortsatte Undersøgelse er det nu ogsaa ved de af begge Tiltalte afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at

de ommeldte Forklaringer ere urigtige og afgivne af Tiltalte Olsen mod bedre Vidende, idet Forholdet i Virkeligheden var det, at Ørsteds Enke drev Beværtningen for egen Regning, og at Olsen som Vederlag for at lade hende benytte hans Borgerskab skulde have Kosten, Benyttelse af et Kvistværelse samt et maanedligt Pengebeløb, der oprindeligt var fastsat til 12 Kr., men senere nedsattes til 10 Kr. Efter hvad de Tiltalte nærmere have forklaret, bleve de, der begge vare paa det Rene med, at Olsen under bemeldte Undersøgelse mødte i Retten som Vidne, forinden deres første Møde i Retten den 26 Januar enige om, at han skulde afgive den usande Forklaring, at Forretningen var hans, og da han næste Gang mødte i Retten, vare de ligeledes forud enige om, at han i Strid med Sandheden skulde sammesteds forklare, at hun var hans Bestyrerske, at han drev Beværtningen for egen Regning, samt at det var ham, som betalte Lejen og Varerne. Tiltalte Olsen har erkjendt, at han afgav den urigtige Forklaring, uagtet han forinden Afhøringen var af Dommeren bleven formanet til Sandhed, og uagtet det alvorligen betydedes ham, at han mødte som Vidne; han har endvidere udsagt, at han, hvis der var blevet affordret ham Ed, ikke vilde have beediget sine urigtige Forklaringer, og at Ørsteds Enke ikke har opfordret ham til med Ed at bekræfte de af ham afgivne Forklaringer.

Tiltalte Ørsteds Enke har derhos tilstaaet, hvad der ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at hun, saavel efterat hun i December 1890 var traadt i Forretningsforbindelse med Medtiltalte, som ogsaa allerede forinden, har i Løbet af afvigte og indeværende Aar drevet Næring som Værtshusholderske her i Staden uden at være i Besiddelse af den dertil fornødne Adkomst.

Tiltalte Ørsteds Enke er født den 22 November 1835 og anset bl. A. ved Aarhus Kjøbstads Extrarets Domme af 17 Juli 1882 og 30 April 1883 henholdsvis efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og efter dens § 182, 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt senest ved Dom, afsagt den 22 Oktober 1888 inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager efter Lov 29 December 1857 § 75, jfr. § 58, med en Bøde til Københavns Kommunes Kasse af 40 Kr.; endvidere har hun i November 1888 og i 1889 i Mindelighed 3 Gange vedtaget at erlægge Bøder paa 25 Kr., 40 Kr. og 50 Kr. for Overtrædelse af Næringslovens § 58. Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 146, for Tiltalte Ørsteds Enkes Vedkommende sammenholdt med § 54, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Ørsteds Enke i 3 Gange 5 Dage. . . hvorhos Tiltalte Ørsteds Enke endvidere vil være at anse for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Lov 29 December 1857 om Haandværks- og Fabriksdrift

m. m. § 75 med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, der findes at kunne bestemmes til 200 Kr.

Fredagen den 20 November.

Nr. 322. Høiesteretssagfører Bagger
contra
Jakob Götzer Hermansen (Def. Nellemann),

der tiltales for uterligt Forhold.

Silkeborg Birks Extrarets Dom af 30 Juli 1891: Tiltalte Jacob Götzer Hermansen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Bjerregaard 12 Kr. og til Defensor Sagfører Hammer 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 August 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Snedkerlærling Jacob Götzer Hermansen for uterligt Forhold.

Ifølge det Oplyste var Pigen Cecilie Frederikke Thomsen den 28 Juni d. A. til Dans i den saakaldte Ungdomsforening paa Beværtningsstedet Hattenæs, der ligger i Nordskoven ved Silkeborg, og da hun, efter at Dansen var hørt op Kl. 12 om Natten, sad i det almindelige Restaurationslokale tilligemed en anden Pige og dennes Broder Kommis Søgaard, kom Tiltalte og Opvarter Plett til, og efter at der var nydt forskjellige Drikkevarer, begave de sig alle paa Vejen hjemtil Silkeborg. Paa Hjemvejen viste det sig, at Pigerne bleve mere og mere berusede, og efter at Tiltalte havde faaet Cecilie Thomsen til at sætte sig ved Vejkanten, fjernede Kommis Søgaard sig med sin Søster, og Tiltalte og Plett bleve alene tilbage hos Cecilie Thomsen, der var i den Grad beruset, at hun maa antages tildels at have været bevidstløs. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, medens Cecilie Thomsen sad ved Vejkanten, løftede hendes Skjorter op omtrent til Knæerne, hvilket Plett søgte at forhindre ham i, at han stak Haanden op under Skjorterne, samt at han rev Baandet over paa hendes Underbenklæder og vilde tage disse af hende, ligesom han ogsaa ved denne Lejlighed befalte hende paa Laarene og Maven, hvorhos han opfordrede Plett til at lade ham være ene med Cecilie, idet han brugte Ytringer om, at han vilde have legemlig Omgang med hende, en Opfordring som Plett dog nægtede at efterkomme. Tiltalte har forklaret, at Grunden til, at han rev Baandet paa Underbenklæderne over, var, at han, da han sad paa Vejkanten ved Siden af Cecilie, der skulde kaste op, paa Skjorterne, der vare gjennemblødte, kunde mærke, at hun havde ladet Vandet gaa, og at han, da Benklæderne maatte være vaade, vilde rive Baandet over, for at disse kunde falde af, da han antog, hun bedre kunde gaa, naar hun fik dem af, og at han, da han stak Haanden op for at rive Baandet over, ikke kunde undgaa at beføle hende paa Maven og Benene, hvorhos han har benægtet, at det virkelig var hans Hensigt at skaffe sig Samleje med hende.

Medens det nu vel mod Tiltaltes Benægtelse ikke kan anses godtgjort, at det har været hans Hensigt at skaffe sig Samleje med Cecilie Thomsen, der maa antages at have været ude af Stand til at modsætte sig saadant, vil han, der er født i Aaret 1871, og som ikke ses tidligere at have været kriminelt tiltalt eller straffet, derimod for sit ovennævnte Forhold være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 170, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 282.

Advokat Nullemann

contra

Maren Jensen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 9 Maj 1891: Tiltalte, Arrestantinden Maren Jensen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Hun bør derhos betale alle med Sagen lovlig forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Wedel, 14 Kr. og til Defensor, Prokurator Vaieur, 12 Kr., samt i Erstatning til Proprietær Høgh 420 Kr. med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra den 12 December 1889 at regne, indtil Betaling sker, og til Sofie Nielsen 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms iovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Juni 1891: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og Hindberg, betaler Arrestantinden 20 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nullemann og Klubien 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Maren Jensen for Tyveri.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun, der tjente hos Proprietær Høgh paa Bjødstrup, den 12 Decbr. 1889 om Eftermiddagen, kort efter at hendes Husbond tilligemed

sin Hustru var kjørt ud, har, idet hun — der saae, hvorledes Høgh omhyggelig aflaaede et i samme Stue, hvor Arrestantinden sad og spandt, staaende Chatol og prøvede ved at løfte Klappen op, om den var lukket, og som derved bemærkede, at Klappen ikke sluttede tæt — efter sin Forklaring pludselig fik Lyst til at se, om der var Penge i Chatollet, samt da hun kunde være sikker paa, at Ingen vilde komme ind i Stuen, ved Hjælp af en Ildskovl, der laa i Stuen, først med Skovlens Blad løftet Klappen paa Chatollet noget op og løsnet Laasen, saaledes at hun kunde faa Enden af Skovleskafte ind, og derefter ved Hjælp af dette brækket Laasen eller Laaseblikket fra, saaledes at det lykkedes hende paa denne Maade at aabne Klappen. Inden for denne fandtes der et mindre ligeledes aflaaet Rum, hvori Proprietær Høgh havde opbevaret 420 Kr. i Sedler, nemlig 3 Hundrede-kronesedler og Resten i Tikronesedler, og idet hun med en Ildklemme opbrød den lille Dør til det omhandlede Rum, tilegnede hun sig hele det nævnte Beløb. Dette gjemte hun først i en hende tilhørende Bog i sit Skab, men senere sendte hun Pengene til sin Fader, efterat hun, for at gjøre det sandsynligt, at hun kunde være i lovlig Besiddelse af et saa stort Pengebeløb, selv havde skrevet og overleveret ham et Bevis fra en Kone, hos hvem hun tidligere havde tjent, hvorefter hun efter denne Kones Død skulde have 400 Kr., samt derhos overfor Faderen havde foregivet, at hun af bemeldte Kone havde modtaget Bevisets Paalydende, og Faderen indsatte derpaa efter hendes Anmodning 300 Kr. af det modtagne Beløb i en Sparekasse paa sit eget Navn, medens han med Arrestantindens Tilladelse beholdt Resten til Laan.

Ligesom Arrestantinden strax efter Tyveriets Udøvelse, for at aflede Mistanken fra sig selv, havde opgivet, at hun ogsaa selv ved samme Lejlighed var bleven bestjaalet for 10 Kr. og en Klasselotteriseddel, saaledes har hun af samme Grund, efter at der var blevet indledet Undersøgelse i Anledning af Tyveriet, under hvilken to Personer bleve anholdte som mistænkte for at have begaaet samme, søgt at bestyrke denne Mistanke, navnlig mod den ene af de nævnte Personer, og Arrestantinden, der, ogsaa efter at Tyveriet var forøvet, i særlig Grad har nydt sit Herskabs Tillid, ligesom hun selv har erkjendt altid at have havt det godt i sin Tjeneste, har derhos under hele Undersøgelsen været usædvanlig haardnakket i sine Benægtelser og sin Fastholden af forskellige urigtige Anbringender.

Paa samme Maade er det endvidere godtgjort, at Arrestantinden den 25 Maj 1890 har tilvendt sig en Tikroneseddel, som tilhørte en ligeledes hos Proprietær Høgh tjenende Pige Sofie Nielsen, og som henlaa i Sidstnævntes i deres fælles Kammer staaende Kommode i en Skuffe, hvori Nøglen efter Arrestantindens Forklaring sad, medens Bestjaalne har forklaret, at hun

for Sikkerheds Skyld havde taget Nøglen af og lagt den i et Kjøkkenvindu. Under den Undersøgelse, der blev indledet i Anledning af den fremkomne Anmeldelse om dette og nogle andre Tyverier paa Bjødstrup — hvorved bemærkes, at Arrestantinden ved denne Lejlighed foregav selv at være bleven bestjaalen for et Par Handsker — blev en anden paa Gaarden tjenende Pige sigtet for at have begaaet de ommeldte Tyverier, og hun, der i den Anledning blev anholdt og arresteret, erkjendte sig ogsaa — som det senere under Undersøgelsen viste sig urigtigt — skyldig i samme. Efter det Foreliggende maa det antages, at Arrestantinden ogsaa paa forskjellig Maade har søgt at bestyrke Sigtelsen mod den nævnte Pige.

Arrestantinden har endvidere under Sagen været sigtet for at have begaaet forskjellige Tyverier paa Bjødstrup, men da hun, der under Forhørerne har benægtet Rigtigheden af denne Sigtelse, ved Underretsdommen ikke er dømt for bemeldte Tyverier, og Sagen ikkun er indanket for Overretten efter hendes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der her for Retten ikke Spørgsmaal om hendes Forhold i de nævnte Retninger.

Proprietær Høgh og Sofie Nielsen have under Sagen nedlagt Paastand om hos Arrestantinden at tilkjendes Erstatning henholdsvis af 420 Kr. med Renter 4 pCt. p. a. fra den 12 December 1889 og af 10 Kr., og disse Paastande, mod hvilke Arrestantinden Intet har havt at erindre, ere ved Underretsdommen tagne til Følge.

For sit heromhandlede Forhold vil Arrestantinden, der er født i Aaret 1869, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 228, 1ste og 2det Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Mandagen den 23 November.

Nr. 237.

Advokat Halkier

contra

Hans Sørensen Simonsen (Def. Halkier),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Silkeborg Birks Politirets Dom af 13 Februar 1891: Tiltalte, Hans Sørensen Simonsen, bør til Silkeborg Birks Politikasse bøde 15 Kr. De under Nr. 1 og 4—14 registrerede Varer konfiskeres til Fordel for Anholderen, Gendarmsergeant N. P. Jensen. Tiltalte vil derhos have at udrede de med Sagen forbundne Omkostninger. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Marts 1891: Tiltalte, Hans Sørensen Simonsen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Nickemann, i Salær hver 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 4 Juni d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Selv om den ved Næringsloven af 29 December 1857 § 37 hjemlede Ret til omføre de hos Landmanden opkjøbte Husflidsprodukter maatte kunne komme til Anvendelse, hvor Omløberen ikke har opkjøbt Varerne hos Producenterne, men har indkjøbt dem i en Forretning af en saadan Beskaffenhed som den i den indankede Dom ommeldte, af Gaardmand Niels Jensen drevne, kan den nævnte Lovbestemmelse dog i alt Fald, ligesaa lidt som Reskriptet af 14 Februar 1741, i nærværende Tilfælde hjemle Tiltalte Berettigelse til at omføre de hos bemeldte Gaardmand indkjøbte Varer, da i hvert Fald en større Del af de af denne forhandlede Varer efter de foreliggende Oplysninger ikke kunne betragtes som tilvirkede ved Husflid, og det ikke lader sig oplyse, at de Varer, som Tiltalte har kjøbt i Forretningen, henhøre til de ved Husflid tilvirkede.

Allerede som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er anset efter Forordning 13 Februar 1775 § 4 og Plakat 27 November 1839 § 1, og at de hos Niels Jensen indkjøbte Varer ere blevne konfiskerede. Efter det Foreliggende maa det ligeledes billiges, at de foranførte Bestemmelser ere bragte til Anvendelse ogsaa paa de Varer, Tiltalte vil have tilbyttet sig hos forskellige Personer, hvis Navne han ikke har kunnet opgive, medens det tiltrædes, at der ikke er paalagt Tiltalte Ansvar for

Omførelsen af de i Overrettsdommen ommeldte, under Nr. 2, 3 og 15 registrerede Strømper og et Tæppe.

Da nu den ved Politiretsdommen fastsatte Bøde findes passende, vil denne Dom i det Hele kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Advokaterne Halkier og Klubien tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som tillige med de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Hans Sørensen Simonsen for ulovlig Omløben med Varer.

Den 10 December f. A. blev Tiltalte, der er hjemmehørende i Kjellerup, af en Sergeant ved Gendarmbistationen i Silkeborg antruffen i Rye Sogn med en Del Beklædningsgjenstande af Uld og Bomuld, som han gik om og forhandlede, og under den i denne Anledning indledede Undersøgelse har Tiltalte om Maaden, hvorpaa han vil have erhvervet disse Varer, som sammen med et Tæppe, hvori de maa antages ved Anholdelsen at have været svøbte, ere ansatte til en Værdi af ialt 37 Kr., afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han har købt et Par Herrestrømper og et Par Damestrømper i Kjellerup, saavidt han tror, begge Par af et navngivet Fruentimmer i Almtoft, at han fra forskellige Uldhandlere, hvis Navne han ikke kan opgive, har tilbyttet sig en Damevest, en ulden Herretrøje, et uldent Tørklæde og et Bomuldsskjørt, samt at han har købt Resten af Varerne hos Gaardmand Niels Jensen af Kjellerup. Tiltaltes Forklaring i sidstnævnte Henseende maa nu ogsaa anses bekræftet ved den af bemeldte Niels Jensen til en Rapport afgivne Forklaring, der derhos gaar ud paa, at samtlige heromhandlede Varer hører til den Slags, som han lader tilvirke hos to fattige Familier i Hørup Sogn — hvilket efter det Oplyste foregaar saaledes, at i begge Familier, der ere Husmandsfamilier, Mand og Hustru benytte den fra Husets Pasning tiloversblevne Tid til paa en af Niels Jensen udlaant Maskine og af Garn, som han leverer dem, at forfærdige Uldvarer for ham, mod Betaling for hvert enkelt Stykke — samt at han, naar han ikke ved dette Arbejde kan tilfredsstille de fra Uldhandlere modtagne Bestillinger, lader de dertil fornødne Varer opkøbe hos Beboere i Hammerum

Herred, og at han ikke kan sige, om de heromhandlede Varer hører til dem, han selv har ladet tilvirke, eller til de af ham saaledes opkjøbte, idet disse Varer ganske ligne hinanden, hvorhos et i Hammerum Herreds Politiret, af to dertil udmeldte Mænd afgivet Skjen gaar ud paa, at samtlige de under Sagen omhandlede, af Tiltalte til Salg ombaarne Varer, alene med Undtagelse af 3 Uldtrøjer — af hvilke dog de to henhøre til de Varer, som Tiltalte, som meldt, maa antages at have faaet hos ovennævnte N. Jensen, medens den tredie er den, som Tiltalte vil have tilbyttet sig — ere saadanne, som ganske almindelig tilvirkes af Landboere i bemeldte Herred. Efter hvad saaledes foreligger, og idet der ikke findes Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af de to nævnte Par Strømper, hvorefter disse maa antages tilvirkede ved Husfid i Lysgaard Herred, maa der imidlertid gaas ud fra, at samtlige de af Tiltalte til Salg ombaarne Varer, kun med Undtagelse af den ovennævnte, efter hans Forklaring af ham tilbyttede Trøje, ere tilvirkede af Landboere i Lysgaard eller Hammerum Herred, og Tiltalte, der efter det Anførte selv er hjemmehørende i førstnævnte Herred, maa derfor i Reskript af 14 Februar 1741 — hvis Anvendelse ikke kan anses udelukket efter de foreliggende Oplysninger om den Maade, hvorpaa Tilvirkningen er iværksat — anses at have havt fornøden Hjemmel til sin Forhandling af de saaledes tilvirkede Varer. Da der derhos, forsaavidt angaar den ovennævnte Trøje, Intet er oplyst, der giver Føje til at statuere, at den er tilvirket paa en Maade, der maa udelukke den fra at betragtes som Produkt af Landmandens Husfid, samt idet det ovennævnte Tæppe maa antages ikke at have været bestemt til Forhandling, kan Tiltalte ikke anses ved sit under Sagen omhandlede Forhold at have paadraget sig Ansvar efter Lovgivningens Bestemmelser om ulovlig Omløben med Varer.

Som Følge heraf vil Tiltalte — der har opgivet at være født i Aaret 1862, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Tirsdagen den 24 November.

Nr. 99. **Blidstrup og Omegns Brugsforening**
ved dens Formand, **Snedker Ole Pedersen (Selv)**

contra

Tømrer Svend Christensen (Hindenburg efter Ordre),

betr. Betaling af 500 Kr. m. m.

Kronborg vestre Birks ordinære Rets Dom af 17 Juni 1890: De Indstævnte, Blidstrup og Omegns Brugsforening ved dens Formand, Snedker Ole Pedersen af Udsholt, bør til Citanten, Tømrer Svend Christensen af Unnerup, at betale de paastævnte 500 Kr. med Renter heraf à 5 pCt. p. a. fra 1 Juli 1888 til 27 Marts 1890 og à 6 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato indtil Betaling sker; saa bør de og at erstatte Citanten Søgmaalets Omkostninger med 30 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 November 1890: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger her for Retten ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Kontracitantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Hovedcitanten at maatte tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Kontracitantens befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Hovedcitanten det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det Stempelpapir, som skulde have været forbrugt eller endnu forbruges, saafremt Sagen ikke for Kontracitantens Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret. Saa betaler Hovedcitanten og i Salarium til Advokat

Hindenburg for Høiesteret 80 Kroner og endvidere til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en inden Kronborg vestre Birks Ret den 17 Juni d. A. afsagt Dom blev Blidstrup og Omegns Brugsforening ved dens Formand, Snedker Ole Pedersen af Udsholt, tilpligtet at betale Indstævnte, Tømrer Svend Christensen af Unnerup, 500 Kr. med Rente heraf 5 pCt. p. a. fra 1 Juli 1888 til 27 Marts 1890 og 6 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato indtil Betaling sker, samt at erstatte Indstævnte Sagens Omkostninger med 30 Kr. Denne Dom have Citanterne, Blidstrup og Omegns Brugsforening, ved dens Bestyrelse indanket her for Retten, hvor de i Overensstemmelse med den af Bestyrelsens Formand for Underretten nedlagte Paastand have paastaaet Sagen afvist fra Underretten og derhos sig tilkjendt Sagens Omkostninger ved begge Retter, medens Indstævnte, skjøndt lovlig stævnet, hverken er mødt eller har ladet møde her for Retten.

Til Støtte for denne Paastand have Citanterne anført, at skjøndt Foreningens Vedtægter Intet indeholde om, at Bestyrelsens Formand er bemyndiget til paa Foreningens Vegne at modtage Søgmaal, og Formanden heller ikke har modtaget nogen særlig Bemyndigelse hertil i nærværende Sag, er det Formanden alene og ikke tillige Bestyrelsens øvrige Medlemmer, der er indkaldt for Forligskommissionen, og med hvem Mægling er forsøgt, ligesom det ogsaa er ham alene, mod hvem Stævningen er rettet, og for hvem den er forkyndt; men da baade Indkaldelsen til Forligskommissionen og Stævningen lyder paa „Blidstrup og Omegns Brugsforening ved sin Bestyrelses Formand, Snedker og Husejer Ole Pedersen af Udsholt“, og det derhos følger af selve en Bestyrelsesmands*) Stilling, at han i Sager, der anlægges imod vedkommende Forening, maa kunne indkaldes paa Bestyrelsens Vegne til at give Møde saavel i Forligskommissionen som i Retten, kan den nedlagte Afvisningspaastand ikke tages til Følge, og da Citanterne ikke have fremsat nogen Paastand her for Retten om Underkjendelse eller Forandring af den indankede Dom, vil denne være at stadfæste, hvorhos Sagens Omkostninger her for Retten ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

*) Dette Ord findes i Domsakten, men i en for Høiesteret dokumenteret Domsudskrift staar: Bestyrelsesformands.

Nr. 313. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
 Mathias Pedersen (Defensor Lunn),

der tiltales for Bedrageri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 25 August 1891: Arrestanten Mathias Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juul og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, paa hvis Bedømmelse de af ham efter Dommens Afsigelse afgivne nye Forklaringer maa blive uden Indflydelse, bliver at henvføre under Straffelovens § 257 og Straffen for samme efter Omstændighederne og særligt under Hensyn til det langvarige Varetægtsfængsel at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Mathias Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Høiesteretssagførerne Salomon og Lunn for Høiesteret 40 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 10 December 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 39—40.

Tirsdagen den 24 November.

Nr. 313, Høiesteretssagfører Salomon

contra

Mathias Pedersen (Def. Lunn).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Mathias Pedersen, der er født den 14 Oktober 1861 og ved Høiesterets Dom af 20 December 1887 anset efter Straffelovens Paragrafer 251, 253 og 268 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, for Bedrageri, og ere de nærmere Omstændigheder ifølge den af Arrestanten afgivne Forklaring og det iøvrigt Oplyste følgende:

I det den 1 Marts d. A. udkomne Nummer af „Jyllandsposten“ lod Arrestanten, der var bosiddende her i Staden, indrykke følgende Avertissement:

„Stor Fortjeneste. 1 à 2000 Kr. aarlig kan tjenes af driftige Folk i By og paa Land uden Hensyn til Livsstilling, uden Driftskapital og med kun lidt Ulejlighed. Alle Oplysninger tilsendes, naar 40 Øre i Frimærker sendes til M. Pedersen, Hestemøllestræde Nr. 8, 1ste Sal, Kjøbenhavn K.“

Efter at Arrestanten i Løbet af 3—4 Dage havde fra Forskjellige, der ønskede at erholde de lovede Oplysninger, modtaget en halv Snes Breve, lod han et ligelydende Avertissement indrykke i 3 andre i Jylland udkommende Aviser, og efter paany at have modtaget en Del Breve i Henhold til disse Avertissementer, fik han yderligere omtrent ligelydende Avertissementer indrykket i nogle andre — som det maa antages 5 — i Jylland

udgivne Aviser. Endelig henvendte han sig til Redaktøren af „Randers Dagblad“ med Begjæring om at faa et lignende Avertissement indrykket i bemeldte Dagblad, men herpaa vilde Redaktøren ikke indlade sig og anmeldte derimod Sagen for Politiet. I Tiden indtil Arrestanten den 19 Marts d. A. blev anholdt her under Sagen, havde han, som benyttede den ovenanførte Bopælsangivelse, uanset at han allerede i December f. A. var flyttet bort fra denne Bopæl og havde lejet andet Logis heri Staden, i Henhold til de indrykkede Avertissementer modtaget 73 Breve, og var der i hvert af disse Breve, med Undtagelse af 3, indlagt Frimærker til det forlangte Beløb. Ved Anholdelsen havde Arrestanten endnu ikke besvaret et eneste af de ham tilsendte Breve, og han fandtes da kun i Besiddelse af Frimærker til et Beløb af 5 Kr. 72 Øre.

Arrestanten har nægtet, at han ved sit heromhandlede Forhold har havt bedragerisk Hensigt, og idet han med Hensyn til de manglende Frimærker har forklaret, at han har benyttet dem til Dækning af Udgifterne ved Avertissementerne, har han anbragt, at han inden ret lang Tid vilde besvare de ham sendte Breve, at de Oplysninger, han i sine Svar vilde meddele de Paagjældende, var at give dem Anvisning paa at søge Fortjeneste ved Kommissionshandel med faste Ejendomme.

Til Arrestantens fornævnte Anbringende om ikke at have havt til Hensigt at bedrage dem, der maatte indlade sig med ham, findes der imidlertid efter alt, hvad der er oplyst i Sagen, ikke at kunne tages Hensyn. I saa Henseende maa særlig fremhæves den Omstændighed, at Arrestanten ved sin Anholdelse, som alt anført, endnu ikke havde besvaret et eneste Brev, uagtet han allerede fra den 2 Marts begyndte at modtage Breve i Henhold til Avertissementet af 1 s. M. og senere vedblev at modtage Breve og avertere paany, og at det maa have været klart for Arrestanten, at de Oplysninger, han, som angivet, har villet meddele de Paagjældende, i Virkeligheden vare uden al Værd og ikke andet end, hvad de Personer, der reflekterede paa hans Avertissementer, maatte antages at kjende lige saa godt som han selv, samt at Arrestanten har maattet erkjende, at naar han, der ikke har noget Begreb om at ordne Ejendomsoverdragelser, Prioritetsforhold og lignende, har givet Udsigt til en aarlig Fortjeneste af 1 à 2000 Kr., er dette Beløb ikke støttet paa nogen Beregning, men et Tal, han har grebet ud af Luften og valgt under Hensyn til, at han herved mente at ville kunne lokke Mange til at sætte sig i Forbindelse med ham. Naar hertil kommer, at Arrestanten ved den ham tidligere overgaaede Dom bl. A. er — til Trods for, at han nægtede at have villet bedrage Vedkommende — straffet for Bedrageri, forøvet paa den Maade, at han gennem et Avertissement antog et Bud for at franarre dette et til Sikkerhed stillet Pengebeløb, findes det ikke at kunne

ret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Hansen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykjøbing Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arbejdsmand Anders Nielsen af Stouby, der er født den 8 Maj 1841 og ikke funden tidligere straffet, aktioneret for bedrageligt Forhold, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende Omstændigheder.

Da Tiltalte af Handelsmand P. Larsen af Højet en Dag i Slutningen af Oktober eller Begyndelsen af November Maaned f. A. var bleven anmodet om at bringe bl. A. et kontant Beløb af 35 Kr., som Larsen havde modtaget fra Gaardejer H. Jørgensen af Bøtø til Opfyldelse af en Byttehandel, tilbagetil Jørgensen, idet Larsen ønskede, at Handelen skulde gaa tilbage, undlod han, der ikke hos Jørgensen traf Nogen, som vilde modtage Pengene, at aflevere disse og medtog dem istedetfor at bringe dem tilbage til Larsen til sit Hjem, hvorpaa han efter nogle Dages Forløb svingagtigt forbrugte dem. Da Larsen nogen Tid efter forhørte sig hos Tiltalte om Sagens Sammenhæng, angav denne, at han ved et Tilfælde paa en eller anden Maade havde mistet Pengene.

For det nævnte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 253 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og da den indankede Dom, der har anset Tiltalte efter Straffelovens § 254, har samme Straf, og da dens Bestemmelser om den Gaardejer H. Jørgensen hos Tiltalte tilkjendte Erstatning af 35 Kr. og om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, vil den nævnte Dom i det Hele være at stadfæste.

Onsdagen den 25 November.

Nr. 332.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Christian Mortensen (Def. Klubien),

der tiltales for Vold og Trusel om Vold imod en Sognefoged, for Forsøg paa Legemsbeskadigelse samt for Løsgænger og Betleri.

Vester-Flakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 21 August 1891: Arrestanten, Fattiglem Christian Mortensen af Faardrup, bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Strøbech 15 Kr. og til Defensor Sagfører Sørensen 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 September 1891: Arrestanten Christian Mortensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcher og Tvermoes, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 100 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5. Straffen findes at maatte bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Med denne Forandring i Straffetiden bliver Overretsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vester-Flakkebjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Christian Mortensen, der er født den 23 Juni 1854, og som har været anset bl. A. ifølge Høiesterets Dom af 28 Juni 1889 efter Straffelovens § 225, efter dens § 231, 1ste Punktum, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ifølge Korsør Politirets Dom af 16 Marts d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Arbejde i Korsør Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, aktioneret for Vold og Trusel om Vold mod en Sognefoged, for Forsøg paa Legemsbeskadigelse samt for Løsgænger og Betleri, og ved den af Arrestanten afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det i saa Henseende anses godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Efterat Arrestanten af sin Forsørgelseskommune var bleven indlagt paa Korsør Arbejdsanstalt og i den Anledning den 18 Juni d. A. til Korsør Kjøbstads Politiprotokol under sædvanlig Straffetrusel havde erholdt Tilhold om ikke uden Tilladelse at forlade Anstalten, forføjede han sig den 10 Juli d. A. i Følge med to andre Arbejdslemmer uden Tilladelse bort fra Anstalten i den Hensigt at begive sig til Næstved og derfra til Lolland og Falster. Da de vare komne til Boeslunde, skiltes den ene af Arrestantens Ledsagere fra dem, og Arrestanten og den anden af hans Ledsagere begav sig til Egitslevmagle, hvor de betlede. Udenfor Byen blev de antrufne af Sognefogden i Egitslevmagle, Lars Nielsen, hos hvem Arrestanten ligeledes betlede, og Sognefogden, der havde faaet Nys om, at Arrestanten og hans Ledsagere vare bortgaaede fra Arbejdsanstalten i Korsør, erklærede dem da begge for anholdte. Medens Arrestantens Ledsager nu saa Lejlighed til at undløbe, opfordrede Arrestanten Sognefogden, hvem han godt kjendte, paa en studs Maade til at vise sit Skilt, og da Sognefogden foreviste sit Politiskilt, vilde Arrestanten ikke lystre Ordre, men gik videre. Da Sognefogden, der gjorde Regning paa at faa Hjælp af nogle Høstfolk i Nærheden, fulgte efter Arrestanten, fremtog denne en Kniv, med hvilken han gjentagne Gange truede Sognefogden, saaledes at denne to Gange maatte støde ham fra sig med sin Stok. De vare imidlertid komne ind paa en Mark, hvor de stødte paa en temmelig dyb og bred Grøft, og efterat Arrestanten havde passeret denne og var kommen op paa den anden Side, medens Sognefogden endnu befandt sig paa Bunden af Grøften, tog han en stor Sten, med hvilken han truede Sognefogden, og kastede den derefter med al sin Kraft mod denne, der dog ved at bøje sig undgik at blive ramt. Da Sognefogden nu kom op paa Grøftekanten, hvor Arrestanten, der atter havde taget Kniven i højre Haand, stod, tildelte han Arrestanten nogle Slag med sin Stok, og Arrestanten foer da ind paa Sognefogden førende Kniven til Stød henimod

dennes Legeme. Sognefogden afværgede imidlertid Stødet ved at gribe Arrestanten om Haandleddet, idet han derhos slyngede sin Arm om Arrestanten, og da der kort efter kom tvende Mænd til Hjælp, faldt Arrestanten tilføje, idet han udtalte, at de blot ikke skulde være komne, da hans Mening havde været at slaa Sognefogden, saa at han daanede, og da løbe sin Vej. Den Kniv, Arrestanten ved den omhandlede Lejlighed benyttede, var en Bordkniv, hvis 4 Tm. lange og 1 Tm. brede Blad bagfra var slebet spidst i den yderste Ende. Stenen var en femkantet Flintesten 5 Tm. lang, $4\frac{1}{2}$ Tm. bred, 2 Tm. i Gjennemsnit og 13 Tm. i Omfang.

Arrestanten, der ved den omhandlede Lejlighed var noget paavirket af nyde Drikkevarer, men dog fuldkommen tilregnelig, har erkjendt, at han, da han kastede Stenen efter Sognefogden, havde til Hensigt at tilføje denne en betydeligere Legemsbeskadigelse for herved at forhindre denne i at anholde ham, medens han derimod ikke vil kunne gjøre nærmere Rede for sine Tanker, da han stødte med Kniven efter Sognefogden, eftersom han da var endel forstumlet. Han har dog bestemt benægtet, at han ved noget af sine Angreb tilsigtede at berøve Sognefogden Livet.

Efter det Anførte maa det billiges, at Arrestanten for det af ham udviste Forhold ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 100 og efter dens § 204, jfr. § 46, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, men Straffen, der ved Dommen er fastsat til Tugthusarbejde i 2 Aar, findes at maatte bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Torsdagen den 26 November.

Nr. 110. **Karen Kirstine Helene Selsted,**
født Nielsen (Lunn efter Ordre),

contra

Politidirektøren i Kjøbenhavn paa det Offentliges
Vegne (Klubien efter Ordre),

betr. Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 August 1890: Indstævnte, Politidirektøren i Kjøbenhavn, paa det Offentliges Vegne, bør for Tiltale af Citantinden Karen Christine Helene Nielsen, Selsteds Enke, i denne Sag fri at

være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokuratorerne Lassen og Engberg i Salær hver 40 Kr., der udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har en tidligere Tjenestepige hos Marketender Johnsen afgivet Tilstaaelse om at have tilegnet sig den i Dommen omhandlede Sparekassebog og paa den hævet 55 Kroner, hvorefter Johnsens Hustru har tilbagekaldt de af hende mod Citantinden fremsatte, iøvrigt aldeles ubestyrkede Sigtelser for forskellige andre Tyverier.

Da det herefter maa antages, at Citantinden er uskyldig i de hende paasigtede Forbrydelser, i Anledning af hvilke hun har været fængslet, vil der i Medfør af Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April 1888 § 1 være at tillægge hende en Erstatning hos Statskassen, der, som af hende paastaaet, vil kunne bestemmes til 390 Kroner.

Processens Omkostninger for begge Retter blive at opheve, og de de befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Citantinden hos Statskassen 390 Kroner. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Klubien hver 60 Kroner, som tilligemed de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 25 Juli f. A. anmeldte Marketender Johnsens Hustru for Kjøbenhavns Politi, at en hende tilhørende Kontrabog med Sparekassen „Bikuben“, der havde været beroende i en aflaaet Skuffe i en paa hendes Bopæl henstaaende Chiffoniere, Dagen forud var bleven funden bag hendes Tjenestepiges Kiste, og at det ved

Eftersyn af Bogen havde vist sig, at der den 17 s. M. paa samme var hævet 55 Kr., uden at dette var sket enten af hende eller af hendes Mand. I Begyndelsen turde Anmelderinden ikke sigte nogen bestemt Person for at have hævet den anførte Sum, men til en Politirapport af 9 August s. A. erklærede hun endelig, at hun, ved nærmere at tænke over Sagen, var kommet til det Resultat, at det maatte være Karen Christine Helene Nielsen, Selstedes Enke, der havde gjort det, idet denne, der vidste, at hun havde Penge staaende i „Bikuben“, saavel Dagen før som Dagen efter at Beløbet var hævet, havde i sit Værge havt Nøglen til Anmelderindens Lejlighed, hvor Nøglen til Chiffonieren sammen med de øvige Nøgler laa frit fremme. Selstedes Enke blev derfor den 14 s. M. anholdt og samme Dag, ved Kjendelse af kst. Kriminalretsassessor Lütken, fængslet og hensad derefter i Varetægtsfængsel indtil den 31 Oktober f. A., da hun løs'odes, idet Sagen samtidig med Politidirektørens Samtykke blev sluttet uden at forfølges til Dom.

Citantinden, fornævnte Karen Christine Helene Nielsen, Selstedes Enke, har nu ifølge Stævning af 4 Februar d. A. til Politidirektøren i Kjøbenhavn, og idet hun tillige har medindstævnet fornævnte kst. Kriminalretsassessor Lütken og fhv. kst. Kriminalretsassessor Eckert, der har ledet den egentlige Undersøgelse mod hende, ved den for hende beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Lassen, under nærværende Sag paa-staaet det Offentlige, eller den indstævnte Politidirektør paa dennes Vegne, tilpligtet at betale hende i Henhold til Lov 5 April 1888 i Erstatning for det af hende saaledes udstaaede, formentlig uforskyldte Varetægtsfængsel et Beløb af 390 Kr. eller subsidiært et ved Rettens Skjøn fastsat Beløb samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Lassen, som denne i hvert Fald har forlangt sig tilkjendt.

Den for det Offentlige beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Engberg, har derimod nedlagt Paastand om Frifindelse samt om, at Citantinden tilpligtes at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til ham, som han under alle Omstændigheder har paa-staaet sig tillagt efter Reglerne for beneficerede Sager.

Vel har Citantinden nu under de optagne Forhør vedholdende benægtet at have tilvendt sig den omhandlede Sparekasse-bog og at have hævet det paa samme udtagne Beløb, men da de foreliggende Oplysninger ikke skjønnes at give Anledning til at antage, at hun er uskyldig i den Forbrydelse, hvorfor hun, som anført, har været fængslet, og Betingelsen for den paa-staaede Erstatning saaledes efter Lov 5 April 1888 § 1 ikke er tilstede, vil Indstævnte, Politidirektøren i Kjøbenhavn paa det Offentliges Vegne, være at frifinde for hendes Tiltale i denne Sag.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves, og vil der være at tillægge Prokuratorerne Lassen og Engberg, hvis Sagsførelse har været lovlig, i Salær hver 40 Kr. hos det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Fredagen den 27 November.

Nr. 66. De forhenværende Dampkjedelsynsmænd,
Maskinfabrikant **J. H. Schmith** og Maskinmester
H. Erichsen (Asmussen efter Ordre)

contra

Aktieselskabet »**De danske Sukkerfabriker**« ved dets
Forretningsførere, Grosserer **Gammeltoft** og cand. polyt.
Hagemann (Nellemann),

betr. Betaling for et Kjedeleftersyn.

Kongens Fogeds Kjendelse af 1 Juni 1888: Den
begjærte Udpantningsforretning kan ikke nyde Fremme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25
November 1889: Den indankede Kjendelse bør ved Magt at
stande. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overrets-
prokurator Lange i Salær 50 Kr., som udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 15 April d. A. er Høiesteret
bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uan-
set at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa
appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.
Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstæn-
dighederne at ophæve og det Citanternes befalede Sagfører
tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. Processens Omkostnin-

ger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 2 Kroner. Høiesteretsagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Det fremgaar af nærværende Sag, at Citanterne, Synsmændene J. H. Schmith og H. Erichsen af Stege, der den 15de og 19de September 1887 havde foretaget de lovbefalede Trykprøver med 13, de Indstævnte Aktieselskabet „de danske Sukkerfabriker“ tilhørende Dampkjedler paa Møen, derfor have beregnet sig et Gebyr af 20 Kr. for hver Kjedel, i Alt 260 Kr., idet samtlige Kjedler vare over 20 Hestes Kraft, men at de Indstævnte under Henvisning til, at 9 af de nævnte Dampkjedler fandtes i samme Fabrik, nemlig Hovedfabriken i Stege, have vægret sig ved at betale mere end enkelt Gebyr, 20 Kr., for samtlige Prøver med disse 9 Kjedler, idet de have paaberaabt sig, at der ifølge Lov om Tilsyn med Dampkjedler paa Landjorden af 24 Marts 1875 § 16 kun skal betales 20 Kr. for Synsforretninger ved „Anlæg med 2 eller flere særskilte Kjedler“, under hvilken Bestemmelse de hernævnte 9 Kjedler maa henhøre.

Citanterne have derefter hos Kongens Foged her i Staden begjært Udpantning for det af dem fordrede Beløb, men da de Indstævnte have protesteret mod Udpantningen, idet de under Henvisning til det Ovenanførte have gjort gjældende, at der kun tilkommer Citanterne 100 Kr., som de ere villige til at betale, og Kongens Foged derefter ved Kjendelse af 1 Juni f. A. har givet denne Protest Medhold, have Citanterne, efter meddelt Bevilling til fri Proces, ved Stævning af 24 September s. A. indbragt Sagen her for Retten, hvor de have paastaet Kjendelsen underkjendt og den begjærte Udpantning tillagt Fremme samt de Indstævnte tilpligtede at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til deres beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Lange, hvilket denne i alt Fald har paastaet udredet af det Offentlige. De Indstævnte have derimod paastaet Kjendelsen stadfæstet og Citanterne tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger skadesløst.

Det maa nu vel antages, at de paagjældende Kjedler ikke forsvareligt kunne prøves under Et, og at en saadan Prøve ikke vilde blive anset lovmæssig af de tilsynshavende Myndigheder, men paa den anden Side maa Kjedlerne, efter alt Foreliggende, betragtes som eet samlet Anlæg, og Synsmændenes Betaling skjønnes derfor at maatte bestemmes efter den i fornævnte Lovs

§ 16 givne Regel for Synsforretninger ved „Anlæg med 2 eller flere særskilte Kjedler“, altsaa til 20 Kr. for Eftersynet af samtlige 9 Kjedler.

Den begjærte Udpantning findes derfor med Føje at være nægtet, og den indankede Kjendelse vil altsaa være at stadfæste. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at opheve, og der bliver at tillægge Overretsprokurator Lange, hvis Sagførelse har været forsvarlig, i Salær 50 Kr., der udredes af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 274.

Advokat Halkier

contra

Anton Pedersen (Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Middelfart Kjøbstads Politirets Dom af 11 November 1890: Tiltalte, Uldvarehandler Anton Pedersen i Horsens, bør til Middelfart Kjøbstads Politikasse bøde 20 Kr.; saa bør og de hos ham den 23 September d. A. antrufne Varer være forbrudte til Fordel for Politibetjent Eriksen i Middelfart. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Juni 1891: Tiltalte Uldvarehandler Anton Pedersen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter, derunder Salær til Prokuratorerne Salomonsen og Nyegaard for Overretten, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Selv om de af Tiltalte omførte, under Sagen omhandlede Varer efter de foreliggende Oplysninger skulde kunne betragtes som Landmandens Husflidsprodukter, og selv om Tiltalte anses ikkun som Kommissionær for den i den indankede Dom nævnte Kjøbmand Meyer, maa dog det af Tiltalte udviste Forhold betragtes som ulovlig Omløben med Varer, idet Meyer efter Lovgivningen ikke kunde være berettiget til ved Omløbere at afsætte de af ham opkjøbte Varer. Tiltalte vil herefter være at anse efter Forordning 13

Februar 1775 § 4 og Plakat 27 November 1839 § 1, sammenholdt med § 3, med en Bøde, der ved Politiretsdommen findes passende bestemt til 20 Kroner, hvorhos de hos Tiltalte forefundne Varer maa konfiskeres som ved Dommen sket.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger, derunder de ved Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Salarier, samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Lunn, 30 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Middelfart Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte Uldvarehandler Anton Pedersen, der er født den 23 Juli 1856, og som ikke findes forhen tiltalt eller straffet, sigtet for ulovlig Omløben med Varer.

Den 23 September f. A. blev Tiltalte antruffen i Besiddelse af endel Varer af Uld og Linned, som han erkjendte at have samme Dag falbudt paa en Mølle ved Middelfart. Det maa efter det Foreliggende anses oplyst, at Varerne tilhøre Kjøbmand N. Meyer i Horsens, der forhandler saadanne Varer ved Tiltalte som Kommissionær, hvilken erholder visse Procent af den Sum, hvorfor han sælger Varer, og, naar han ikke sælger dem, er berettiget til at tilbagelevere dem til Meyer. Forgaa Varerne ved ulykkelig Hændelse, medens de bero hos Tiltalte, maa Meyer bære Tabet. Det maa endvidere, efter det Foreliggende, anses oplyst, at Varerne enten ere eller kunne være Husflidsprodukter, forarbejdede paa Landet i Jylland, hvor ogsaa Meyer har forklaret at have kjøbt dem.

Tiltalte er ved den indankede Dom for sit Forhold anset efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 med en Middelfart Kjøbstads Politikasse tillagt Bøde af 20 Kr., ligesom de hos Tiltalte antrufne Varer til en efter hans Opgivende samlet Salgspris af 195 Kr. 98 Øre ere erklærede forbrudte til Fordel for Angiveren, men i Henhold til Ovenstaaende vil Tiltalte være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Nr. 73. Gaardejer Chr. Jensen (Høgsbro)

contra

Sagfører N. C. Olsen som Mandatarius for Firmaet
»Fredens Møllers Fabrikker« (Jugen),

betr. Betaling for leverede Varer.

Bornholms Vester Herreds ordinære Rets Dom af 28 Januar 1889: Indstævnte, Gaardejer C. Jensen af 26 Selvejergaard i Vestermarie Sogn, bør til Citanten, Sagfører N. C. Olsen som Mandatarius for Fredens Møllers Fabrikker, betale de paastævnte 225 Kr. 60 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 10 November f. A., til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Juli 1889: Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Gaardejer Chr. Jensen af Vestermarie paa Bornholm, til Indstævnte, Sagfører N. C. Olsen i Rønne som Mandatarius for Firmaet „Fredens Møllers Fabrikker“, med 40 Kr. Det idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 16 Maj f. A. er det tilladt Citanten for Høiesteret at fremkomme med de Indsigelser og Benægtelser, som han, saafremt han havde givet behørig Møde for Underretten, sammesteds kunde have fremsat, og under samme Dato er der meddelt ham Bevilling til for Høiesteret at fremkomme med nye Bevisligheder.

I Henhold til disse Bevillinger har Citanten, efter behørig Meddelelse derom til Indstævnte, for Høiesteret fremsat en Benægtelse af at skyldes det i den indankede Dom omhandlede Beløb af 225 Kr. 60 Øre, idet han har gjort gjældende, at han hverken har bestilt, kjøbt eller modtaget de Varer, for hvilke Beløbet skulde skyldes, eller andre Varer fra Fredens Møllers Fabrikker, med hvilket Firma han aldrig vil have handlet, hvorhos han har anbragt, at han vel har kjøbt og modtaget Varer af samme Art som de ham af Firmaet debiterede af en navngiven Kjøbmand i Rønne, men at denne ikke er optraadt ligeoverfor ham i andet Navn end sit eget; han har derfor paastaaet sig fri-

funden for Indstævnte Tiltale og sig tilkjendt Processens Omkostninger.

Da der nu ikke fra Indstævnets Side er ført noget Bevis for, at de omtalte Varer fra det ovenævnte Firma ere leverede til Citanten, medens dennes Fremstilling af Forholdet noget er bestyrket ved de af ham for Høiesteret fremlagte Dokumenter, vil den af Citanten nedlagte Frifindelsespaastand være at tage til Følge.

Processens Omkostninger blive en Omkostning der skal at ophæve for alle Retter.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 7 Januar d. A. mødte Indstævnte Sagfører N. C. Olsen i Rønne som Mandatarius for Firmaet „Fredens Møllers Fabriker“ i Bornholms Vester Herredsting og inkaminerede en Sag, hvorunder han paastod Citanten Gaardejer Chr. Jensen af Vestermarie paa Bornholm tilpligtet til for modtagne Varer at betale 225 Kr. 60 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 10 November f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst. Citanten mødte personlig og begjærede Anstand i 14 Dage for at varetage sit Tarv. Ved Sagens næste Foretagelse den 21 Januar mødte for Citanten Sagfører Andersen ved exam. jur. Wanting, der fremlagde speciel Fuldmagt fra Andersen og begjærede yderligere Anstand i 8 Dage. I Fuldmagten bemyndiges Wanting til i Sagfører Andersens Forfald og paa dennes An- og Tilsvar den nævnte Dag at give Møde i Sagen for Andersen. Indstævnte opfordrede Wanting til at opgive, hvilket Forfald der hindrede Sagfører Andersen i at møde personlig, og da Wanting beholdt sig til den fremlagte Fuldmagt, bemærkede Indstævnte, at da der i Fuldmagten ikke var oplyst eller opgivet nogetsomhelst Forfald, og Wanting ikke havde fundet Anledning til at opgive noget saadant, maatte Indstævnte protestere mod det for Citanten givne Møde og paastod Sagen optagen til Dom og Citanten anset som udebleven. Efter en yderligere Procedure — under hvilken Wanting fastholdt, at han formentlig ikke, saalænge han

ikke af Dommeren var opfordret hertil, var pligtig at opgive Forfaldsgrunden, og bemærkede, at der ingen Grund var til at betvivle, at Sagfører Andersen virkelig havde Forfald — blev Sagen optagen. Ved Herredsthingsdommen blev det antaget at, da Wanting ikke havde opgivet, hvori Sagfører Andersens Forfald bestod, maatte Citanten, efterat have haft Anstand, betragtes som udebleven uden at have fremsat nogen Indsigelse mod Søgmaalet, og Citanten blev derfor dømt efter Indstævntes Paastand.

Denne Dom har Citanten indanket for Overretten, hvor han har paastaaet, at Underretsdommen annulleres, og Sagen hjemvises til ny og lovlig Behandling for Underretten, saaledes at det paalægges Underdommeren at sætte Sagen i samme Stand, som den var, forinden den d. 21 Januar d. A. blev optagen, og at bevilge Citanten 8 Dages Anstand for at svare i Sagen. Saa har Citanten og paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst hos Indstævnte. Denne har nedlagt Paastand om, at Underretsdommen stadfæstes, og at der tilkjendes ham Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt hos Citanten.

Da § 11 i Lov af 26 Maj 1868 om Adgang til Sagfører-virksomheden udtrykkelig bestemmer, at Sagførerne ikkun undtagelsesvis, i Tilfælde af Forhindring for dem selv og deres faste Fuldmægtig, kunne sende i deres Sted en anden uberygtet Person, der da maa være forsynet med særlig Fuldmagt for det enkelte Møde, og da der, som ved Herredsthingsdommen antaget, maa gives Indstævnte Medhold i, at den for Sagfører Andersen mødte Fuldmægtig var pligtig efter hans Opfordring at opgive, hvori Forhindringen bestod, idet Indstævnte derefter først kunde udtale sig om denne, vil Herredsthingsdommen blive at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten vil Citanten have at betale Indstævnte med 40 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandagen den 30 November.

Nr. 287. Høiesteretssagfører Hansen
 contra
 Jørgen Andersen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 11 April 1891: Tiltalte, Kreaturhandler Jørgen Andersen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, samt udrede de med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor Prokurator Kramer og Defensor Sagfører Kiørbo, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juni 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen for Tiltalte, Kreaturhandler Jørgen Andersen, bestemmes til 3 Maaneders simpelt Fængsel. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Lange, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, paa hvis Bedømmelse de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse, er ved Dommen rettelig henført under Straffelovens § 245, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Jørgen Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Omstændighederne ved nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte, Kreaturhandler Jørgen Andersen, der er født den 31 Marts 1838, og som ikke ses tidligere at have været principaliter*) tiltalt eller straffet, aktioneres for Overtrædelse af Straffelovens § 245, ere ifølge de af Tiltalte afgivne Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger i det Væsentlige følgende:

En Dag i November 1890 solgte Husmand Rasmus Hansen af Brydegaard en Ko til Kreaturhandler Niels Andersen af Odense for 235 Kr., hvilken Ko efter hans Formening skulde kælve den 7 December, hvorhos det efter Rasmus Hansens Forklaring vedtoges, at han, hvis Koen ikke var med Kalv, skulde tilbagebetale 35 Kr., men efter Kjøberens Forklaring, at saadan Tilbagebetaling skulde finde Sted, hvis Koen ikke var med Kalv eller først kælvede efter den 7 December. Nogle Dage efter solgte Niels Andersen Koen til Tiltalte for 250 Kr., og iøvrigt paa samme Betingelse, hvorunder han efter det Anførte vil have købt den, dog uden at det Beløb, der eventuelt skulde tilbagebetales, blev nævnt ved Kjøbets Afslutning, hvorimod han ved en senere Lejlighed underrettede Tiltalte om Beløbets Størrelse. Da 4 Uger vare hengaaede efter den 7 December f. A., uden at Koen havde kælvet, tilskrev Niels Andersen Rasmus Hansen med Anmodning om at komme til Odense i Anledning af den ommeldte Handel; Rasmus Hansen indfandt sig da ogsaa den 18 Januar d. A. om Morgenen hos Niels Andersen, og efter at have erfaret, at Koen ikke havde kælvet, erklærede han sig villig til at betale ham de 35 Kr., men da Niels Andersen mente, at det var bedst de først talte med Tiltalte, begav de sig hen til ham paa Kvægtorvet og havde en Samtale med ham, under hvilken han viste sig ret medgjærlig og lovede at lade Koen hente, saa at de henad Kl. 12 atter kunde mødes sammesteds. Da Rasmus Hansen og Niels Andersen til den aftalte Tid havde indfundet sig paa Kvægtorvet, og Tiltalte var bleven hentet fra en nærliggende Beværtning, begyndte han strax at udskjelde Rasmus Hansen for en Tyv, Skurk, Bedrager m. v., samt udtalte, at han skulde lade ham arrestere og bringe paa Politistationen, og at han skulde komme i Vridelse, samt at han kunde faa ham til at betale 2000 Kr. Samtidig udtalte han, at han vilde have en Erstatning af 125 Kr., medens han tillige kom med en Ytring om, at Sagen ogsaa kunde ordnes ved, at Rasmus Hansen tog Koen tilbage mod at betale Tiltalte det Beløb af 250 Kr., han havde givet for den, samt Foderpenge 35 Øre pr. Dag. Fordringen paa den ommeldte Erstatning

*) Skal være kriminaliter.

fastholdt Tiltalte, uagtet Niels Andersen og flere andre Tilstedeværende sagde ham, at han bar sig forkert ad og i det Hele misbilligede hans Optræden. Tiltaltes Trusler og hele Adfærd gjorde imidlertid et saa stærkt Indtryk paa Rasmus Hansen, at han indgik paa at betale ham 125 Kr., men Tiltalte forlangte nu 126 Kr., og da Rasmus Hansen ogsaa gik ind derpaa, forlangte Tiltalte 130 Kr. Niels Andersen, der bestemt fraaadede Rasmus Hansen at gaa ind paa Tiltaltes Fordring, fik nu Rasmus Hansen med sig, men Tiltalte vedblev at gaa bag efter dem op ad Torvet, idet han stadig udstødte Trusler af samme Art som de ovennævnte, og Rasmus Hansen erklærede da endelig, at han nok vilde indgaa paa at betale 126 Kr. i Erstatning, hvorpaa Tiltalte strax erklærede, at saa vare de enige; Tiltalte tog derefter Rasmus Hansen med sig ind paa en Beværtning, og da Rasmus Hansen søgte at komme bort, sagde Tiltalte til ham, at han ikke kom bort, før han havde underskrevet det fornødne Bevis. Imidlertid fik Niels Andersen, der stadig søgte at forhindre, at Overenskomsten kom istand, dog Rasmus Hansen et Par Gange med sig op ad Gaden, men Tiltalte fulgte hver Gang efter, idet han udstødte Trusler og den ene Gang endog tog fat paa Rasmus Hansen, saa at denne hver Gang lod sig bevæge til at følge med tilbage, og Resultatet blev da, at Rasmus Hansen, der ikke havde saa mange Penge hos sig, udstedte et Bevis til Tiltalte for, at han var denne skyldig 100 Kr. som Rest i en Kohandel og betalte Tiltalte 30 Kr., hvorefter han altsaa skulde have havt 4 Kr. tilbage, hvad han imidlertid ikke fik, da Tiltalte yderligere forlangte, at han skulde give Drikkevarer til de Tilstedeværende, og han uden videre tog Betalingen herfor, 1 Kr. 68 Øre, af de 4 Kr.

Tiltalte har forklaret, at han ved den anførte Lejlighed var i høj Grad beruset, og at han derfor ikke i Detaillerne kan erindre, hvad der er passeret, og han har fastholdt, at det kun skyldtes hans berusede Tilstand, at han optraadte paa den ovenfor fremstillede Maade. Ligesom han imidlertid har kunnet erindre, at han har udstødt Trusler mod Rasmus Hansen, og at han forlangte en Erstatning paa 125 Kr., saaledes har han erkjendt, at han har været klar over, at Rasmus Hansen blev bange paa Grund af Truslerne, og at det kun var paa Grund af dem, at han gik ind paa Tiltaltes Forlangende. Han har derhos erklæret, at han ikke bestrider eller betvivler de afgivne Forklaringers Rigtighed og Intet har imod, at de lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Det er vel oplyst, at Tiltalte havde sviret hele den foregaaende Dag til ud paa Natten, og at han ogsaa om Morgenens og Formiddagen den 18 Januar havde nydt ikke faa Drikkevarer, Kognak, Kaffeputsch og Bajersk Øl, men efter de afgivne Vidneforklaringer maa det dog antages, at Tiltalte, om han end

ved den paagjældende Lejlighed har været endel paavirket af Spiritus, dog ikke har været beruset i en saadan Grad, at han kunde betragtes som i mer eller mindre Grad utilregnelig.

For sit anførte Forhold findes Tiltalte ved den indankede Underrettsdom rettelig at være anset efter Straffelovens § 245, men Straffen, som ved bemeldte Dom er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, findes efter samtlige Omstændigheder at burde bestemmes til 3 Maaneders simpelt Fængsel. Med denne Forandring af Straffen vil Underrettsdommen, ved hvilken det med Feje er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, være at stadfæste.

Tirsdagen den 1 December.

Nr. 107. Varemæglerne **Børresen & Broe**
(Arntzen)

contra

Frederiksberg Kommunalbestyrelse ved dens For-
mand, Birkedommer **C. Ingerslev** (Asmussen),

betr. Lovligheden af en foretaget Udpantningsforretning.

Frederiksberg Birks Fogedrets Kjendelse af 18 Juni 1889: I de ovenfor nævnte Obligationer dekreterede Fogden derefter Udpantning at være sket til Fyldestgjørelse for Rekvirentens Fordring med Omkostninger, dog under Forbehold af Enhvers bedre Ret.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Maj 1890: Den paaankede Udpantningsforretning bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger her for Retten betale Citanterne, Varemæglerne Børresen & Broe, til de Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, med 40 Kr., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Citanterne at maatte betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Citanterne til Indstævnte med 200 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Efter at Frederiksberg Sundhedskommission i Skrivelse til de Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelse af 22 Juni 1887 under Paa-beraabelse af, at det saakaldte søndre Spildevandsløb paa Strækningen fra Mariendalskloaken til Falkoneralleen medførte betydelige sanitære Ulæmper for Beboerne sammesteds, i Henhold til § 9 i den under 15 Januar 1883 stadfæstede Sundhedsvedtægt for Frederiksberg Kommune havde forlangt, at bemeldte Spildevandsløb paa nævnte Strækning saa snart som muligt og, om fornødent paa de paagjældende Grundejeres Bekostning, forandres til en lukket Ledning, og efter at denne Forandring var bleven iværksat ved de Indstævntes Foranstaltning, blev en Fjerdedel af den hertil medgaaede Udgift, efter en af de Indstævnte billiget Fordelingsplan, paalignet Ejerne af de ved den søndre Side af bemeldte Strækning af Vandløbet beliggende, bebyggede Ejendomme i Forhold til Længden af den Facade, som disse havde mod Vandløbet. Imod denne Fordeling blev der af flere af bemeldte Grundejere, deriblandt af Citanterne, Varemæglerne Børresen og Broe som Ejere af Matr.-Nr. 12f, sammesteds, rejst Indsigelse, men ved en under en af de Indstævnte i den Anledning begjært Vandsynsforretning under 23 Februar f. A. af de vedkommende Vandsynsmænd afsagt Kjendelse blev den nævnte Fordeling i det Hele godkjendt. Da Citanterne desuagtet vedblivende undlod at erlægge det dem paalignede Beløb, der udgjorde 602 Kr. 43 Øre, blev der efter Rekvisition af de Indstævnte af Frederiksberg Birks Fogedret foretaget en Udpantningsforretning hos dem, under hvilken Forretning der, efter at forskjellige af Citanterne mod samme fremsatte Indsigelser vare blevne forkastede, ved Fogedrettens Kjendelse af 18 Juni f. A., samme Dag for nævnte Beløb med Omkostninger, ialt 647 Kr. 48 Øre, blev dekretet Udlæg i 4 Østifternes Kreditforeningsobligationer af Paalydende ialt 700 Kr. med tilhørende Rentekupons.

Efter Stævning her til Retten af 8 Juli f. A. have nu Citanterne paastaaet bemeldte af Fogedretten afsagte Kjendelse kjendt uefterrettelig og den derefter foretagne Udpantningsforretning ophævet og annulleret samt sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst, medens de Indstævnte have paastaaet Kjendelsen og Udpantningsforretningen stadfæstede og Citanterne tilpligtede at betale Sagens Omkostninger skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb.

Til Støtte for deres Paastand have Citanterne gjort gjældende, at der formentlig ikke i Henhold til Sundhedsvedtægtens § 9 har kunnet paalægges dem nogen Del af Udgiften ved det ommeldte Vandløbs Forandring, idet deres Ejendom formentlig ikke grændser umiddelbart op til Vandløbet og heller ikke har — i alt Fald ikke direkte — Afløb til samme, og særlig have Citanterne for deres Paastand paaberaabt sig, at Udgiften ved den ommeldte Foranstaltning maa være dem uvedkommende, paa Grund af at de Indstævnte ikke ved sammes Iværksættelse ere gaaede frem efter de i Lov om Vands Afledning og Afbenyttelse af 28 Maj 1880 foreskrevne Regler, idet de Indstævnte navnlig ikke forinden Arbejdets Paabegyndelse have ladet afholde Vandsynsforretning.

Men ligesom der efter det foranferte af Sundhedskommissionen stillede bestemte Forlangende om Vandløbets Forandring til en lukket Ledning og denne Forandrings Iværksættelse snarest muligt ikke ses at have været Anledning eller Lejlighed for de Indstævnte til at lade afholde en Vandsynsforretning med Hensyn til Arbejdets Udførelse, saaledes maa i ethvert Fald Vandsynsmændene, uanset at saadan Henvendelse til dem ikke er sket, lige fuldt antages at have været kompetente til i Overensstemmelse med fornævnte Lovs § 20 at træffe Afgjørelse om Fordeling imellem de paagjældende Lodsejere af den med Arbejdets Udførelse forbundne Udgift, og idet derfor den foreliggende, af Vandsynsmændene afsagte Kjendelse — der ikke er paaanket for vedkommende Landvæsenskommission — ifølge bemeldte Lovs § 24 har afgivet et gyldigt Grundlag for den stedfundne Udpantning, vil denne være at stadfæste. Sagens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne Citanterne at burde tilsvare de Indstævnte med 40 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Torsdagen den 3 December.

Nr. 81. **Politidirektøren i Kjøbenhavn**
(Asmussen efter Ordre)

contra

Skomagersvend Rasmus Petersen Daugstrup
(Hansen efter Ordre),

betr. Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Juli 1890: Indstævnte, Politidirektøren i Kjøbenhavn, paa det Offentliges Vegne bør til Citanten, Skomagersvend Rasmus Petersen Daugstrup, betale 50 Kr. med Renter 5 0/0 p. a. fra den 22 Februar f. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Mundt et Salær af 30 Kr., som udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at der for uforskyldt Varetægtsfængsel er tilkjendt Kontracitanten Erstatning, men Erstatningen, der bliver at udrede af Statskassen, findes efter Omstændighederne at burde fastsættes til 100 Kroner.

Processens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve og de de befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Kontracitanten hos Statskassen 100 Kroner. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Salarium tillægges der Prokurator Mundt 30 Kroner og Høiesteretssagførerne Asmussen og Hansen for Høiesteret hver 80 Kroner, hvilke Salærer udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Skomagersvend Rasmus Petersen Daugstrup, har under nærværende mod Indstævnte, Politidirektøren i Kjøbenhavn, paa det Offentliges Vegne anlagte Sag anbragt, at han under en imod flere Skomagersvende ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret angaaende formentlig Overtrædelse af Straffelovens § 210 indledet Undersøgelse uforskyldt har været underkastet Varetægtsarrest fra 8de til 14de November 1888, og han paastaar derfor Indstævnte i Henhold til Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April s. A. tilpligtet at betale ham en Erstatning af 300 Kr. eller saa stort et Beløb, som Retten eller uvillige af denne udmeldte Mænd maatte finde passende, med Renter 5 % p. a. fra Stævningens Datum den 22 Februar f. A. til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens den for det Offentlige beskikkede Sagfører, Prokurator Mundt, har paastaaet det Offentlige frifundet for Citantens Tiltale og denne tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til ham, hvilket han i alt Fald forventer sig tillagt hos det Offentlige.

Den 12 September 1888 nedlagde endel af de hos Skomagermester H. C. Heegaard her i Staden beskjæftigede Svende deres Arbejde paa Grund af Uenighed med Mesteren om Arbejdsvilkaarene. Da imidlertid nogle Svende, bl. Andre Louis Andersen og Jørgen Larsen, vedbleve at arbejde hos Heegaard, blev der dels af Svende, der havde nedlagt Arbejdet, dels af Andre, der sluttede sig til dem, gjort Forsøg paa ogsaa at formaa de Svende, der fortsatte Arbejdet, til at nedlægge det. I Begyndelsen indskrænkede man sig til i denne Henseende at anvende Overtalelse og deslige, men da dette ikke frugtede, søgte man ved Forulempelser og truende Optræden at opnaa Øjemedet. Naar de nævnte Svende nemlig forlode Arbejdsstedet, bleve de jævnlige efterfulgte af et større Antal Personer, der udskjældte dem navnlig for Skruebrækkere og forhaanede dem, bl. A. ved at spytte ad dem, og hvis Optræden og Adfærd aabenbart var beregnet paa at fremkalde og ogsaa fremkaldte Frygt hos de paagjældende Svende for at blive Gjenstand for voldeligt Angreb. Ved et Par af disse Lejligheder blev der ogsaa virkelig udøvet Vold imod dem. En Aften i Oktober s. A. blev der saaledes bibragt Larsen et Slag for Brystet af en Person, der paa den omhandlede Maade havde forfulgt ham. Da dernæst Andersen og Larsen den 2 November s. A. om Aftenen forlode deres Arbejde og gik hjemad, efterfulgte af endel Personer, blev Andersen ved Niels Hemmingsensgade pludselig angreben af en af disse Personer, der — rimeligvis med et eller andet Redskab — bibragte ham et stærkt blødende Saar paa Kinden, og da Larsen nu greb fat i Voldsmanden for at faa ham anholdt, blev der tilføjet ham flere Slag, hvorved der paaførtes ham nogle Hud-

afskrabninger og en Bule i Hovedet, og Voldsmanden trukket fra ham, ligesom der ved denne Lejlighed ogsaa blev tilføjet Andersen endel Slag. I de paafølgende Dage bleve de hos Heegaard arbejdende Svende forulempede paa lignende Maade som før, uden at der dog blev anvendt Vold imod dem, og først efterat der fra det Offentliges Side i Anledning af det Forefaldne var paabegyndt en omfattende Undersøgelse, som endte med 5 Personers Domfældelse, hørte disse Forfølgelser op.

Da Andersen og Larsen opgave Citanten som en af de Skomagersvende, der formentlig efter Aftale fulgte efter dem den 2 November 1888, og Citanten erkjendte, at han — efter hvad han paastod, tilfældig — havde overværet endel af det ovenfor omtalte Overfald ved Niels Hemmingsøns-gade, blev han den 8de s. M. belagt med Varetægtsarrest som mistænkt for Delagtighed i den i Straffelovens § 210 omhandlede Forbrydelse, hvilken Arrest hævedes den 14de s. M., uden at der blev rejst Tiltale imod ham.

Retten finder nu, at det efter samtlige i Forhøret efter Citantens Fængsling og under nærværende Sag fremkomne Oplysninger maa antages, at han er uskyldig i den Forbrydelse, hvorfor han har været fængslet, og da han ikke har udvist noget Forhold, hvorefter hans Erstatning bortfalder i Henhold til den citerede Lovs § 2, vil der være at tilkjende ham i Erstatning et Beløb, som efter Omstændighederne bestemmes til 50 Kr. med Renter som paastaaet, medens Sagens Omkostninger findes at burde ophæves. Der vil derhos være at tilkjende den for det Offentlige beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været forsvarelig, et Salær af 30 Kr., som udredes af det Offentlige. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Mandagen den 7 December.

Nr. 268. Høiesteretssagfører Hansen
contra

Anders Pehrson, Karen Mortensdatter, Søren Knudsen, Frands Adolph Rothmann og Jens Andersen Pehrson (Def. Nellemann),

der tiltales, den Førstnævnte for bedrageligt Forhold og de 4 Sidstnævnte for Meddelagtighed deri.

Rinds-Gislum Herreders Extrarets Dom af 29 Januar 1891: 1) Tiltalte Anders Pehrsson og de Medtiltalte, 2) Søren Knudsen, 3) Frantz Adolph Rothmann, 4) Karen Mortensdatter, 5) Jens Andersen Pehrsson, kaldet Jens Peder Andersen, og 6) Søren Christensen (Fisker), bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 1 i 5 Gange 5 Dage, Nr. 2 i 3 Gange 5 Dage, Nr. 3 i 5 Dage, Nr. 4 i 2 Gange 5 Dage, Nr. 5 i 8 Dage og Nr. 6 i 3 Dage. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor Sægfører Andersen 25 Kr. og til Defensor Sægfører Schibbye 20 Kr., udredes af Tiltalte Nr. 1, dog at de Medtiltalte Nr. 2, 3, 4, 5 og 6 in solidum med ham af samme udrede hver især $\frac{1}{10}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Maj 1891: Underretsdømmen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for de Tiltalte Anders Pehrson, Søren Knudsen og Jens Andersen Pehrson bestemmes til henholdsvis 4 Gange 5 Dage, 2 Gange 5 Dage og 5 Dage. Saa udreder og Tiltalte Anders Pehrson Aktionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Justitsraad Neckelmann og Overretssægfører Jørgensen, 30 Kr. til hver, hvorhos de Tiltalte Karen Mortensdatter, Søren Knudsen, Frantz Adolph Rothmann og Jens Andersen Pehrson in solidum med ham tilsvare hver $\frac{1}{8}$ af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger tør det ikke antages, at Tiltalte Karen Mortensdatter, der efter sin Forklaring intet Kjendskab havde til sin Mands Pengesager, og hvad dermed stod i Forbindelse, den 22 September f. A. vidste, at det forestod Arrestforretninger, fra hvilke de Gjenstande, hun da foranledigede bortfjernede, tilsigtedes unddragne, medens hun, da Forretningerne foregik, opfordrede Manden til at følge Sandheden. Der findes herefter ikke at kunne paalægges hende Straf for det af hende udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, og idet hun saaledes bliver at frifinde for Aktors Tiltale, vil hun tillige være at fritage for Deltagelse i Udredelsen af Aktionens Omkostninger.

Da der mangler Føje til at antage, at Tiltalte Søren Knudsen havde saadant Kjendskab til Anders Pehrsson's Stilling lige overfor Kreditorerne, at en Exekution hos denne af ham maatte forudses, vil hans i Dommen ommeldte Meddelagtighed i, at en Ko blev unddragen fra den 22 September f. A. foretagne Arrestforretninger hos

Anders Pehrsson, kun kunne paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 257. Det af Søren Knudsen endvidere udviste, i Dommen omtalte ulovlige Forhold er ved denne rettelig henført under Straffelovens § 253, jfr. § 47, 1ste Led, og det findes derhos at maatte have sit Forblivende ved den ham i det Hele idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, saavel som ved den ham paa-lagte Deltagelse i Udredelsen af Aktionens Omkostninger.

For de 3 andre for Høiesteret Tiltaltes Vedkommende vil Overretsdømmen i Henhold til de under denne Del af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Karen Mortensdatter, Pehrssons Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være.

For Anders Pehrssons, Søren Knudsens, Frands Adolph Rothmanns og Jens Andersen Pehrssons Vedkommende bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande.

Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann tillægges der i Salarium for Høieste-ret hver 60 Kroner, som udredes af de sidst-nævnte 4 Tiltalte paa den med Hensyn til Om-kostningerne for Overretten bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik Husmand Søren Christensen, med Tilnavn Fisker, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, tiltales Husmand Anders Pehrsson for bedrægeligt Forhold, og dennes Hustru, Karen Mortensdatter, samt Husmændene Søren Knudsen, Frantz Adolph Rothmann og Jens Andersen Pehrsson for Meddelagtighed heri.

Efter Sagens Oplysninger blev der den 22 September f. A., efter Rekvisitioner af Sagfører Andersen i Hobro som Mandatarius for Kjøbmand Sørensen sammesteds og af Sagfører Christensen i Viborg som Mandatarius dels for Kjøbmand Lehrmann i Hobro, dels for Kjøbmand Præstmark sammesteds, afholdt tre Arrestforretninger hos Tiltalte Anders Pehrsson, der ifølge For-

lig, indgaaede henholdsvis den 28 Januar 1889, den 20 December 1886 og den 20 December 1886, skyldte Sørensen 39 Kr. 23 Øre, Lehrmann 40 Kr. og Præstmark 59 Kr. 66 Øre, og blev der under disse Forretninger, til Sikkerhed for de ommeldte Fordringer, der med paaløbne Omkostninger under Forretningerne opgjordes til henholdsvis 68 Kr. 35 Øre, 67 Kr. 28 Øre og 88 Kr. 94 Øre samt yderligere paaløbende Omkostninger, gjort Arrest dels i en Tiltalte tilhørende Lejeret til et Hus med Jord samt Avl og Afgrøde, dels i endel af Tiltalte paaviste Besætnings- og Inventariedele, nemlig en Ko, en Kalv, en Gris, en Greb, en Skovl og en Spade, der tilsammen vurderedes til 114 Kr., samt i disse Ejendeles Assurancesummer. Under disse Arrestforretninger erklærede Tiltalte, at han, foruden de for ham med Familie nødvendige Senge samt Seng- og Gangklæder og endel Indbo, der af Fogdens Vidner vurderedes til højst 60 Kr., ikke ejede andre Ejendele, hvori der kunde gjøres Arrest, end de ovennævnte, hvorhos han, da der særlig aføskedes ham Forklaring med Hensyn til, at den Sagfører, som gav Møde for Arrestrekvirenterne, havde, da han en halv Timestid forinden Forretningernes Afholdelse passerede forbi Tiltaltes Ejendom, set Tiltalte ifærd med at spænde 2 Stude for en Vogn, tilføjede, at han havde laant den ommeldte Befordring af en Mand i Roum, hvis Navn var ham ubekjendt, og at han, der atter havde leveret Befordringen tilbage til sammes Ejer, ikke selv ejede enten Stude eller Vogn. Under et efter Foranledning af den Sagfører, der under Forretningen havde givet Møde for Arrestrekvirenterne, derefter optaget Forhør vedgik Tiltalte imidlertid, at de ovenmeldte Stude og den ovenmeldte Vogn tilhørte ham selv, og at han havde afgivet den urigtige Erklæring om, at de tilhørte Manden i Roum, for at unddrage Gjenstandene fra den paabegyndte Arrest, hvortil han navnlig bevægedes af Frygten for, at Arrestrekvirenterne ellers strax vilde sætte sig i Besiddelse af samme. Efter hvad der senere er oplyst, var det derhos efter Foranledning af Tiltalte, at Studene og Vognen, der, paa den Tid de ovennævnte Arrestforretninger fandt Sted, vare ude i Heden, vare fjernede fra hans Bolig, idet han, der den 22 September, forinden Arrestforretningerne hos ham paabegyndtes, havde fungeret som Vidne under en hos en anden Mand i Hvilsom afholdt Arrestforretning, havde, da han under denne Forretning af vedkommende Sagfører blev underrettet om, at der strax efter skulde afholdes en Arrestforretning hos ham selv, i den Hensigt at unddrage Studene og Vognen fra hans Kreditors Forfølgning, sendt Bud hjem om, at de skulde skaffes af Vejen, og derved bevirket, at hans Hustru, Medtiltalte Karen Mortensdatter, og en af hans Sønner kjørte Vognen, der paa den Tid var forspændt med Studene, fordi den skulde have været til Mølle, et Stykke ud i Heden. Iøvrigt er det ved Tiltaltes

egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han, paa den Tid Arrestforretningen afholdtes, foruden den Ko, hvori der blev gjort Arrest, endvidere ejede en anden Ko, der umiddelbart før Forretningernes Afholdelse, af hans Børn, efter Paalæg af hans Hustru, men som det maa antages, uden særlig Ordre fra hans Side, var bleven drevet over paa hans Naboes, Medtaltalte Søren Knudsens Ejendom, og at han, skjøndt han under Forretningerne saa Koen gaa sammesteds, forsætlig opgav kun at eje den ene Ko, som blev inddragen under Arresten, ligesom han under Forretningen undlod at omtale, at han ejede to Harver, uden at det dog nærmere er oplyst, om det var forsætligt eller af en Forglemmelse, at han undlod at omtale disse.

Den 11 Oktober f. A. blev der efter Rekvisition af de to ovennævnte Sagførere Andersen og Christensen afholdt 3 nye Arrestforretninger hos Tiltalte, hvorunder der til yderligere Sikkerhed for Sørensens, Lehrmanns og Præstmarks ovenmeldte Fordringer, der med de indtil da paaløbne Omkostninger under Forretningerne opgjordes til henholdsvis 93 Kr. 12 Øre, 89 Kr. 5 Øre og 114 Kr. 51 Øre med yderligere paaløbende Omkostninger, gjordes Arrest i Tiltaltes Stude og i hans Vogn og Sele-tøj samt i de to ovennævnte Harver, hvilke Gjenstande tilsammen vurderedes til 354 Kr., og i disse Gjenstandes Assurancesummer, og blev der derpaa den 20de s. M. inden Forligskommissionen for Hobro og tilhørende Forligskreds indgaaet 3 Forlig mellem Tiltalte og Arrestrekvirenterne, hvorved Tiltalte dels anerkjendte de hos ham henholdsvis den 22 Septemher og 11 Oktober foretagne Arrestforretninger som lovlig gjorde og forfulgte, dels forpligtede sig til i visse Terminer og med nærmere bestemte Afdrag, af hvilke det første skulde erlægges samme Dag, Forligene bleve indgaaede, at afbetale sin Gjæld, saaledes at denne forfaldt til Betaling, dersom noget Afdrag udeblev over Forfaldstid, dels endelig til Sikkerhed for skadesløs Betaling af bemeldte Gjæld gav Arrestrekvirenterne som Mandatarier for Sørensen, Lehrmann og Præstmark første Prioritets Panteret i de arresterede Gjenstande, der iøvrigt samtidig pantsattes til Niels Peder Christensen af Hvilsom, der ogsaa havde Fordringer paa Tiltalte, samt til en anden af Tiltaltes Kreditorer, men af de indgaaede Forlig er kun det, Tiltalte havde indgaaet med Sagfører Andersen som Mandatarier for Sørensen, senere blevet thinglæst.

Da Tiltalte ikke erlagde de Afdrag paa sin Gjæld til Sørensen, Lehrmann og Præstmark, som skulde have været erlagte den 20 Oktober, blev der, som det maa antages for at spare Omkostningerne ved Exekutionsforretninger, af Sagfører Andersen og fornævnte Niels Peder Christensen indledet Forhandlinger med Tiltalte om, at denne underhaanden skulde overdrage sine Kreditorer Ejendomsretten over de arresterede Kreaturer med Undertagelse af Kalven og Grisen, og Tiltalte, der den 23 Oktober

havde trukket de paagjældende Kreaturer til Hobro og indsat dem hos Kjøbmand Præstmark sammesteds, vil ogsaa under de Forhandlinger, der den paafølgende Dag paa Andersens Kontor fandt Sted imellem Tiltalte, Andersen, Niels Peder Christensen og dennes Sagfører, have stillet Kreaturerne til sine Kreditors Disposition, men desuagtet førte Forhandlingerne ikke til noget Resultat, efter hvad Andersen i en under Sagen fremlagt Skrivelse til Underdommeren har anbragt, fordi Tiltalte ikke vilde underskrive et Dokument om Kreaturerens Overdragelse til Kreditorerne, og Tiltalte rejste da samme Dag hjem, medtagende sine Kreaturer. Da en Sagfører derpaa den 29 Oktober indfandt sig paa Tiltaltes Bolig for at gjøre Exekution hos ham i Henhold til de tre ovennævnte Forlig, forefandtes der imidlertid sammesteds af de arresterede og pantsatte Gjenstande kun Kalven, Grisen, Greben, Skovlen, Spaden og den ene Harve. I disse Gjenstande, der tilsammen vurderedes til 21 Kr., samt i en paa Tiltaltes Bolig forefunden Ko, der vurderedes til 70 Kr., blev der derefter givet Sagfører Christensen som Mandatarius for Præstmark Udlæg til Fyldestgjørelse for Tiltaltes Gjæld til denne, hvilken Gjæld under Forretningen med de indtil da paaløbne Omkostninger opgjordes til 174 Kr. 22 Øre, hvorimod der, da Tiltalte ikke fandtes i Besiddelse af andre Effekter, hvori der kunde gjøres Exekution, intet Udlæg fandt Sted til Fyldestgjørelse for hans Gjæld til Sørensen og Lehrmann. Under denne Forretning søgte Tiltalte at hindre, at der blev gjort Udjæg i Koen, ved at foregive, at den tilhørte Medtiltalte Søren Knudsen, og at denne kun havde sat den paa Foder hos Tiltalte, men under de senere Forhør har han vedgaaet, at dette Foregivende var urigtigt, idet Koen i Virkeligheden tilhørte Tiltalte, der selv havde lagt den til, og det var denne Ko, der, dengang Arrestforretningerne fandt Sted, havde været drevet ind paa Søren Knudsens Ejendom. Med Hensyn til de arresterede og pantsatte Ejendele, der ikke forefandtes paa Tiltaltes Bolig, afgav han derhos under Exekutionsforretningen Erklæringer, som gik ud paa, at han havde bortbyttet den manglende Harve til Medtiltalte Frantz Adolph Rothmann mod en Tønde Kartofler, som Rothmann skulde levere ham, saa snart de vare tagne op af Jorden, samt solgt Studene og Koen paa et Marked i Viborg den 25 Oktober til 3 ham ubekjendte Personer, men at han endnu var Ejer af den Vogn og det Seletøj, hvori der den 11te s. M. var gjort Arrest, idet disse Effekter beroede hos en navngiven Mand i Pederstrup, hvor Tiltalte havde efterladt dem, da han den 25 Oktober paa Vejen til Viborg med Studene og Koen kom gennem Pederstrup. Under de senere Forhør har han imidlertid vedgaaet, at det kun var Koen og den ene Stud, som han den 25 Oktober havde solgt paa Markedet i Viborg, hvorimod den anden Stud først blev solgt paa et andet Marked sammesteds den 1 November.

Efter hvad Tiltalte nærmere har forklaret, havde Medtaltte Frantz Adolph Rothmann og, efter hvad han paastaar, ogsaa flere andre Personer, da han den 24 Oktober kom hjem fra Hobro med sine Kreaturer, raadet ham til at sælge disse paa Viborg Marked den næste Dag, og skjøndt Tiltalte efter sin Forklaring indsaa, at han var uberettiget dertil, og at det vilde bringe ham i Ulejlighed, besluttede han dog at følge de ommeldte Personers Raad. Da han imidlertid ikke havde Lyst til selv at befatte sig med Handelen og desuden, som han har udtrykt sig, „jo ogsaa risikerede, at man tog baade ham selv og Studene, hvis han selv kom paa Markedet med disse“, traf han Aftale med de Medtaltte Rothmann og Søren Knudsen om, at disse skulde sælge Kreaturerne for ham paa Markedet, og i Henhold til denne Aftale blev Koen af Rothmann paa Markedet, hvor Tiltalte iøvrigt selv var tilstede, solgt til den i 1ste Instants Medtaltte Fisker, der dog ikke købte den til sig selv, men derimod til sin Svigersøn, Medtaltte Jens Pehrsson, der er Tiltalte Anders Pehrssons Søn, og som selv paa hørte Handelens Afslutning, for 80 Kr., og den ene Stud af Medtaltte Søren Knudsen til en Mand fra Lee for 160 Kr. Derimod blev den anden Stud, som meldt, ikke solgt paa dette Marked, men da Tiltalte vilde skjule for sine Kreditorer, at han havde faaet den med tilbage fra Markedet, bad han Rothmann om at trække den hjem til sig. Dette skete ogsaa, men den næste Aften, efter at det var bleven mørkt, hentede Tiltalte atter Studen og trak den over til Fisker, der derpaa den 27 Oktober om Morgenen afleverede den til Jens Andersen Pehrsson, hvorefter denne, ifølge senere Aftale med Tiltalte, solgte den paa Markedet i Viborg den 1ste November til en Mand fra Pederstrup for 126 Kr., som Kjøberen maa antages endnu at skyldte Tiltalte. Kjøbesummerne for de to paa Markedet i Viborg den 25 Oktober solgte Kreaturer blev oppebaarne henholdsvis af Rothmann og af Søren Knudsen, der i det Hele maa antages paa Markedet at være optraadte, som om de vare Ejere af Kreaturerne, men af Kjøbesummen for Koen udbetalte Rothmann samme Dag efter Tiltaltes Anmodning 50 Kr. til den Mand, af hvem Tiltalte i sin Tid havde købt samme, og som i Anledning af denne Handel endnu havde det nævnte Beløb tilgode hos Tiltalte, hvorhos Resten af Kjøbesummen for bemeldte Ko, saavel som Kjøbesummen for Studen, den næste Dag udbetaltes Tiltalte. Denne har derefter af de modtagne Penge betalt 180 Kr. til Niels Peder Christensen, der efter det Ovenanferte havde Fordringer paa Tiltalte — hvilke Fordringer efter Tiltaltes Formening svarede til dette Beløb — ligesom han som meldt ogsaa havde faaet Pant i de arresterede Effekter, og har Tiltalte med Hensyn til Grunden til, at han forlods dækkede denne Kreditor, forklaret, at han gjorde dette for at kunne forblive i Besiddelse af den

af ham beboede Ejendom i Hvilsum, der tilhører bemeldte Christensen, men iøvrigt maa det efter Sagens Oplysninger antages, at han har haabet, ved at betale Christensen, ogsaa at opnaa andre Fordele, i hvilken Henseende bemærkes, at han, da han leverede Christensen Pengene, efter dennes Forklaring, hvis Rigtighed han ikke har turdet benægte, sagde til Christensen, at denne til Foraaret kom til at hjælpe ham til en Stud, og at han, efter at der den 29 Oktober var gjort Udlæg hos ham, har bedt Christensen om ved Auktionen over det Udlagte at købe den udlagte Ko og udlaane den til Tiltalte, hvad Christensen ogsaa gjorde. Iøvrigt har Christensen efter nærværende Under-søgelses Paabegyndelse indbetalt de 180 Kr., han som meldt havde modtaget af Tiltalte, til Sagfører Andersen, for at Beløbet kunde afdrages paa Tiltaltes Gjæld til Sørensen, Lehrmann og Præstmark. Derimod kan det ikke af Sagens Oplysninger med Bestemthed ses, hvorledes Tiltalte har anvendt de 10 Kr., som han, efter at have betalt Christensen 180 Kr., beholdt tilbage af Købesummerne for de den 25 Oktober solgte Kreaturer, thi vel har han under Udlægsforretningen den 29 Oktober bl. A. udsagt, at han har betalt 10 Kr. til Rothmann og 10 Kr. til Søren Knudsen, men under de senere Forhør har han erkjendt, at dette kun skete pro forma, idet han strax efter at have betalt Pengene til de to Medtiltalte igjen fik dem tilbagebetalte af deres Hustruer som saakaldte Laan.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 17 December 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 41—42.

Mandagen den 7 December.

Nr. 268.

Høiesteretsagfører Hansen

contra

Anders Pehrson, Karen Mortensdatter, Søren Knudsen,
Frands Adolph Røthmann og Jens Andersen Pehrson
(Def. Nellemann).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Tiltalte Karen Mortensdatter har forklaret, at da hun den 22 September f. A., kort førinden Arrestforretningen hos hendes Mand paabegyndtes, opholdt sig inde i sit Hus, kom hendes smaa Børn ind til hende og fortalte, at der var en Kone ude med Bud om, at Tiltaltes Mands Stude skulde skaffes bort fra Ejendommen. Hun gik derfor ud af Huset, og da hun fandt Studene forspændte hendes Mands Vogn, der skulde have været til Mølle, kjørte hun og hendes Stedsøn Befordringen et Stykke ud i Heden, hvorhos hun samtidig lod sine Børn drive den ene af hendes Mands Køer over paa Medtiltalte Søren Knudsens Ejendom, idet hun, efter sin Forklaring, paa denne Maade bragte Koen bort, fordi Søren Knudsens lille Datter, der ved den ovenmeldte Lejlighed var kommen tilstede, spurgte, om ikke ogsaa Køerne skulde af Vejen, naar Studene skulde bort. Iøvrigt har Tiltalte udsagt — hvad ogsaa stemmer med hendes Mands Forklaring — at hun, der under de paafølgende Arrestforretninger paaheorte hendes Mands urigtige Opgivender om Studene, i denne Anledning sagde til ham, at han skulde følge Sandheden, men at han paalagde hende at tie stille.

Ligeledes har Tiltalte Søren Knudsen vedgaaet, at det var med hans Samtykke, at den ene af Anders Pehrsons Køer den 22 September f. A., forinden Arrestforretningerne hos Anders Pehrson paabegyndtes, blev bragt over paa hans Ejendom, og har han — der erkjender, at han indsaa, at Meningen dermed var at unddrage Koen fra at blive skreven under Forretningerne — om det i saa Henseende Passerede afgivet en Forklaring, der vel ikke ganske stemmer med Sagens andre Oplysninger, men som dog for hans Vedkommende maa blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og som gaar ud paa, at den Kone, som Anders Pehrson efter det Ovenanførte den nævnte Dag havde sendt hjem med Bud om, at hans Stude og hans Vogn skulde skaffes af Vejen, paa Tilbagevejen fra Anders Pehrsons Bolig har henvendt sig til Søren Knudsen, og idet hun fortalte ham, at der skulde skrives hos Anders Pehrson, og at hun, efter dennes Anmodning, havde været henne ved hans Hus og sagt hans Familie, at de skulde faa Studene og Vognen af Vejen, tilføjede, at hvis Søren Knudsen vilde gjøre sin Nabo en Tjeneste, skulde han give Lov til, at den ene af Pehrsons Køer blev bragt over paa hans Gaard, hvilket bevægede Søren Knudsen til at sende sin lille Datter over til Karen Mortensdatter med den Besked, at han ikke havde Noget derimod. Denne Tiltalte har derhos erkjendt Rigtigheden af Anders Pehrsons Forklaring om, at Søren Knudsen paa den af Anders Pehrson omforklarede Maade har været denne behjælpelig med paa Markedet i Viborg den 25 Oktober at sælge den ene af Anders Pehrsons Stude, uagtet han vidste, at der den 11 Oktober var gjort Arrest deri, og vel har han paastaaet, at Anders Pehrson ved sin Hjemkomst fra Hobro den 24 Oktober havde fortalt ham, at han nu var berettiget til at disponere over sine Kreaturer, og at Søren Knudsen virkelig troede, at dette var Tilfældet, indtil han af Anders Pehrsons, Rothmanns og Fiskers Optræden paa Markedet i Viborg den 25 Oktober sluttede, at dette ikke var Tilfældet, men da han har erkjendt, at han havde indset Sagens rette Sammenhæng, forinden han solgte Studen, vil den paaberaabte Omstændighed ikke kunne diskulperer ham.

Tiltalte Frands Adolph Rothmann har vedgaaet, at han, da Anders Pehrson efter den 24 Oktober at være vendt tilbage fra Hobro med sine Kreaturer fortalte ham, at Sagfører Andersen ikke havde villet modtage samme, har, skjøndt han vidste, at der var gjort Arrest i Kreaturerne, raadet Anders Pehrson til at sælge dem, at han derefter den paafølgende Dag paa den af Anders Pehrson omforklarede Maade har været denne behjælpelig med at sælge den ene Ko, hvori der den 22 September var gjort Arrest, paa Markedet i Viborg, samt at han om Aftenen den 25 Oktober har trukket den Stud, som ikke var bleven solgt paa Markedet den nævnte Dag, hjem til sig, hvor han, efter An-

modning af Anders Pehrson lod den forblive, indtil Anders Pehrson den næste Aften, efter at det var blevet mørkt, atter afhentede den, uagtet Anders Pehrson udtrykkelig havde sagt ham, at Grunden til, at han ønskede Studen anbragt hos Rothmann, var den, at han, der vilde foregive, at Studen var bleven solgt i Viborg, ikke vilde ses i Besiddelse af samme, og vel gaar Rothmanns første Erklæring ud paa, at at han efter det mellem Tiltalte og hans Kreditorer paa Sagfører Andersens Kontor den 24 Oktober Passerede ansaa Anders Pehrson berettiget til at sælge sine Kreaturer, men han har dog senere erkjendt, at han efter alt Foreliggende nok kunde indse, at Grunden til, at Anders Pehrson vilde sælge sine Kreaturer, hvori der, hvad Tiltalte vidste, var gjort Arrest, og for hvilke Anders Pehrson selv havde nødvendig Brug, maatte være den, at han vilde unddrage Arresthaverne deres Ret.

Endelig har Tiltalte Jens Andersen Pehrson, der som meldt er Tiltalte Anders Pehrsons Søn, tilstaaet at han — der var tilstede, da den i 1ste Instants medtiltalte Fisker, der er hans Svigerfader, paa Markedet i Viborg den 25 Oktober købte Anders Pehrsons Ko, som Tiltalte derefter modtog og betalte med 80 Kr. — vidste, at der var gjort Arrest i bemeldte Ko, at han, da Anders Pehrson, Fisker og Søren Knudsen samme Dags Aften indfandt sig hos ham, har efter Anmodning af Fisker, der lod, som om han havde købt den Stud, som Anders Pehrson havde med tilbage fra det den 25 Oktober i Viborg afholdte Marked, samtykket i at tage Studen paa Foder, skjendt han indsaa, at Grunden til, at hans Fader ikke vilde have Studen, som Tiltalte forstod kun pro forma var solgt til Fisker, i sit Hjem, var den, at han vilde unddrage den fra Arresthavernes Forfølgning, samt at han, efter at Fisker den 27 Oktober om Morgenen havde bragt ham Studen, efter senere Aftale med sin Fader har solgt denne paa Markedet i Viborg den 1 November, og vel har han villet gjøre gjældende, at han stolede paa, at hans Fader, der paa Markedet i Viborg den 25 Oktober havde sagt til ham, at han nu vilde sælge sine Kreaturer, fordi Sagførererne ikke vilde have dem — hvad Tiltalte iøvrigt, efter sin Forklaring, syntes var galt — kunde forsvare, hvad han gjorde, og at Tiltalte, da Salget af Faderens Ko fandt Sted paa et offentligt Marked, i ethvert Tilfælde ikke ved Købet af samme kunde paadrage sig noget Ansvar, men til disse Anbringender vil der ikke kunne tages videre Hensyn.

Idet der nu efter det Foreliggende maa gaaes ud fra, at Arrestforretningerne hos Tiltalte Anders Pehrson den 22 September f. A. have fundet Sted for at sikre Tilstedeværelsen af bemeldte Tiltaltes Ejendele, indtil de af ham med Sørensen, Lehrmann og Præstmark tidligere indgaaede, under Arrestforretningerne fremlagte Forlig, der maa antages paa den Tid ved

Forældelse at have tabt deres Exekutionskraft, atter kunde blive gjort exigible, og at Tiltalte har indset dette og følgelig, da han søgte at unddrage endel af sine Ejendele fra den rekvirerede Arrest, derved har havt til Hensigt at hindre en forestaaende Exekution i samme, vil han for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, og ligesom disse Straffebestemmelser tillige ville være at bringe til Anvendelse paa hans Forsøg paa under Udlægsforretningen den 29 Oktober ved urigtige Foregivender at unddrage den dengang i hans Besiddelse forefundne Ko fra det rekvirerede Udlæg, saaledes maa han — der, da de imellem ham og hans Kreditorer den 24 Oktober stedfundne Forhandlinger om en mindelig Afgjørelse af deres Mellemværende vare afbrudte, uden at have ført til noget Resultat, maa have været sig bevidst, at Exekutioner i hans Gods, i Henhold til de af ham med hans Kreditorer indgaaede og af ham misligholdte Forlig, nu vare nær forestaaende — ved i den paafølgende Tid, i alt Fald tildels i egennyttig Hensigt, at disponere over Størstedelen af sine Ejendele, ogsaa anses at have overtraadt tidnævnte Straffebestemmelser, hvorhos hans Forhold i sidstnævnte Henseende, da de Ejendele, hvorover han disponerede, vare belagte med Arrest og pantsatte — hvilken Pantsætning i alt Fald tildels var gyldig — tillige indeholder en Overtrædelse af Straffelovens § 253. Ligeledes ville de Tiltalte Karen Mortensdatter og Søren Knudsen for deres Medvirkning ved Unddragelsen af endel af Anders Pehrsons Ejendele fra Arrestforretningerne den 22 September være at anse efter Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168 og Straffelovens § 47, 1ste Led, hvorimod sidstnævnte Tiltalte og de Tiltalte Rothmann og Jens Andersen Pehrson — der efter deres ovennævnte Forklaringer vidste, at de Kreaturer, som de hjalp Anders Pehrson med at disponere over, vare belagte med Arrest, men som ikke kunne antages iøvrigt at have havt nærmere Kundskab om bemeldte Tiltaltes Stilling ligeoverfor hans Kreditorer og navnlig ikke om, hvorvidt han havde nogen Grund til i den nærmeste Fremtid at vente Exekution — for deres Medvirkning ved ovennævnte Dispositioner kun vil kunne anses efter Straffelovens § 253, jfr. § 47, 1ste Led. De Straffe, som de Tiltalte — der ere fødte, Anders Pehrson i 1835, Karen Mortensdatter i 1841, Søren Knudsen i 1846, Frantz Adolph Rothmann i 1850 samt Jens Andersen Pehrson i 1862, og af hvilke Søren Knudsen, foruden at han i 1870, medens han var i Militærtjeneste, har været straffet for Delagtighed i voldeligt Overfald paa en Foresat, har været anset ifølge Fjends-Nørlyng Herreders Extrarets Dom af 21 Marts 1879 efter Straffelovens § 228, jfr. § 234, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt for Overtrædelse af Jagtloven med en Bøde af 10 Kr., medens de øvrige Tiltalte ikke ses tidligere at have været

kriminaliter tiltalte eller straffede — herefter have forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Anders Pehrson i 4 Gange 5 Dage, for Karen Mortensdatter og Søren Knudsen i 2 Gange 5 Dage for hver samt for Frantz Adolph Rothmann og Jens Andersen Pehrson i 5 Dage for hver. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelser for Karen Mortensdatter og Frantz Adolph Rothmann, medens Straffen for Anders Pehrson, Søren Knudsen og Jens Andersen Pehrson ved Dommen ere bestemte til Fængsel paa Vand og Brød, henholdsvis i 5 Gange 5 Dage, 3 Gange 5 Dage og i 8 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger i 1ste Instants for de heromhandlede Tiltaltes Vedkommende billiges, saaledes med den af det Ovenanførte følgende Forandring af Straffetiden for 3 af de Tiltaltes Vedkommende, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste.

Onsdagen den 9 December.

Nr. 74. **Indenrigsministeriet** (den kst.
Kammeradvokat)

contra

Viborg Amtsraad (Nellemann),

betr. Vedligeholdelsen af nogle Adgangsveje til Jernbanestationer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 April 1890: De ovennævnte 3 Vejarealer bør udgaa af Landevejenes Klasse. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Om det end efter de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maatte antages, at der, som det af Hovedcitanten, Indenrigsministeriet, for Høiesteret er gjort gjældende, allerede under 6 September 1884 er meddelt tilstrækkelig Approbation paa den af Kontracitanten, Viborg Amtsraad, i Mødet den 20 Maj 1884 tagne Beslutning om de i den indankede Dom omhandlede Arealers Overgang til Amtsraadet til Vedligeholdelse som Landeveje, kan dog Amts-

raadet ikke anses bundet herved. Den nævnte Beslutning er nemlig i Modsetning til Amtsraadets tidligere Nægtelse af at betragte saadanne Arealer som offentlige Veje alene fattet i Henhold til den af Indenrigsministeriet som øverste Vejautoritet under 7 April 1884 afgivne Resolution, hvori Ministeriet, med Bemærkning, at det maa anses utvivlsomt, at disse Arealers Vedligeholdelse maa paahvile de vedkommende Kommuner, stiller den Begjæring til Amtsraadet, at samme vil give vedkommende Sognekommuner Paalæg om at optage de omhandlede Stationsadgangsveje tilligemed tilhørende Dele af Holdepladserne paa Bivejsfortegnelserne til fremtidig Vedligeholdelse; men under disse Omstændigheder findes denne Beslutning, eftersom det som Følge af Høiesterets Dom af 18 April 1888 er uomtvistet under nærværende Sag, at Ministeriets ovenanførte Opfattelse er urigtig, ikke at kunne være bindende for Amtsraadet.

Det maa derfor billiges, at Amtsraadets Paastand om, at de ovennævnte Arealer udgaa af Landevejenes Klasse, ved Dommen er tagen til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Hovedcitanten efter Omstændighederne at burde tilsvare Kontracitanten med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

De ovennævnte under Sagen omhandlede 3 Vejarealer bør udgaa af Landevejenes Klasse. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Hovedcitanten til Kontracitanten med 300 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Direktøren for de jysk-fynske Statsbaner paa Foranledning af Indenrigsministeriet i 1882 havde opfordret Viborg Amtsraad til at overtage den fremtidige Vedligeholdelse af Adgangsvejene fra Viborg—Aarhus Landevej til Rindsholm og Rødkjærbro Stationer samt fra Ulstrup—Tange Vejen til Bjerringbro Station med endel af Holdepladserne foran de respektive Stationer, og bemeldte Amtsraad i Svar herpaa i Skrivelse af 5 December s. A. havde erklæret, at det ikke fandt Anledning til at overtage de nævnte Adgangsveje m. v. som Landeveje, anmodede Indenrigsministeriet i Skrivelse af 7 April 1884 — under Fremhævelse af, at Ministeriet, da Stationsadgangsvejene efter deres

Natur maa betragtes som offentlige Færdselsveje, maatte anse det for utvivlsomt, at deres Vedligeholdelse, ligesom Vedligeholdelsen af andre offentlige Veje, maatte paahvile de vedkommende Kommuner — Amtmanden over Viborg Amt om paany at forelægge Sagen for Amtsraadet med Begjæring om, at samme vilde give vedkommende Sognekommune Paalæg om at optage de ovennævnte Stationsadgangsveje med tilhørende Dele af Holdepladserne paa de vedkommende Kommuner Bivejefortegnelser til fremtidig Vedligeholdelse. Ved Sagens fornyede Foretagelse i Amtsraadet den 20 Maj s. A. vedtoges det derpaa „i Henhold til den foreliggende Udtalelse fra Ministeriet“, at Amtsraadet „under Forudsætning af Ministeriets Approbation optager som Landeveje Stationsvejene m. m. til Rødkjærsbro og Rindsholm Stationer samt i Henhold til tidligere Forhandlinger ved Optagelsen af Landevejen fra Hvorslev til Vinge Stykket fra denne Vej mod Vest forbi Ulstrup Station til Bivejen ved Rønge“, hvorom der under 29de s. M. gennem Amtet tilskreves Indenrigsministeriet, ligesom der den 12 August s. A. ved Forhandling mellem Delegerede fra Amtsraadet og Statsbanerne toges Bestemmelse om Grændserne for de Veje m. m., der saaledes skulde overtages af Amtsraadet, ved hvilken Lejlighed dog den for Statsbanerne mødende Repræsentant udtrykkeligt erklærede, at den omhandlede Ordnings Ikrafttræden maatte „beroe indtil højere Approbation var indløben“. Tiltrods for, at Indenrigsministeriets Approbation — ved en Forglemmelse i Ministeriets Kontorer — ikke paafulgte, overtog dog Amtsraadet, efter hvad der maa anses for at være in confesso, strax Bestyrelsen af de paagjældende Veje, og denne faktiske Ordning er derefter uforandret vedblevet, indtil Spørgsmaalet om, hvorvidt Stationsveje som de heromhandlede efter deres Natur kunne henregnes til de i Lov om Bestyrelsen af Vejevæsenet m. m. af 21 Juni 1867 § 6 omhandlede „ikke private“ Veje, i en mellem Aarhus Amtsråd og Indenrigsministeriet procederet Sag fandt sin endelige Afgjørelse ved Høiesteretsdom af 18 April 1888, der i Modsætning til den af bemeldte Ministerium hævdede Anskuelse besvarede dette Spørgsmaal benægtende. Foranlediget ved en umiddelbart efter bemeldte Doms Afsigelse fra Indenrigsministeriets Side fremsat Forespørgsel i Anledning af, at der ved de heromhandlede 3 Veje „faktisk i Marken er gjort Tilføjelser til tvende Landeveje, hvilket dels har forandret disses Længde, dels vil nødvendigjøre, at der gives dem en ny Betegnelse, men at den i saa Henseende fornødne Approbation fra Ministeriet ikke er erhvervet“, udtalte derefter Amtmanden paa Amtsraadets Vegne i Skrivelse af 8 Juni s. A., at „Spørgsmaalet om de paagjældende Adgangsvejes Vedligeholdelse som offentlige kommunale Veje formentlig maatte være faldet bort ved den nævnte Høiesteretsdom, hvorhos det antydedes, at Statsbanerne formentlig fremtidig atter maatte

overtage Vedligeholdelsen af disse Veje og Holdepladser. Denne Opfattelse har Indenrigsministeriet imidlertid ikke villet tiltræde, idet samme i en Skrivelse til oftnævnte Amt af 21 Juli 1888 udtalte, at „de ommeldte Adgangsveje ifølge Amtets Skrivelse af 29 Maj 1884 ere overtagne af Amsraadet til fremtidig Vedligeholdelse som Landeveje, maa Ministeriet hævde, at disse Veje maa være den gjældende Lovgivnings Regler om saadanne Veje undergivne, uden at den faldne Høiesteretsdom med Hensyn til dem kan faa nogen Betydning“, hvorhos det tilføjedes, at Ministeriet nu havde truffet Bestemmelse om Forandring af Betegnelserne for de vedkommende Landeveje, derunder de paagjældende Stationsveje, og i Overensstemmelse hermed er da ogsaa fornøden Bekjendtgørelse udgaaet.

Som Følge heraf have Citanterne Viborg Amsraad anlagt nærværende Sag mod de Indstævnte Indenrigsministeriet dels som øverste administrativ Autoritet i Sager vedrørende Vejvæsenet, dels som den Autoritet, der har den øverste Ledelse af de danske Statsbaner, og gaar Citanternes principale Paastand da ud paa, at de Indstævnte dømmes til at finde sig i, at de 3 omhandlede, paa trende under Sagen fremlagte Situationskort med rød Skygge aflagte Vejarealer udgaa af Landevejenes Klasse til fremtidig Vedligeholdelse paa de danske Statsbaners Foranstaltning og Bekostning, hvorhos de subsidiært have ændret Vedligeholdelsespaastanden derhen, at det Offentlige kjendes fri for at vedligeholde Vejene qv., og mest in subsidium have indskrænket deres Paastand dertil, at der alene gives Dom for, at Vejene qv. udgaa af Landevejenes Klasse, hvorhos de endelig have paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. De Indstævnte, der have givet Møde ved den kst. Kammeradvokat, have principaliter paastaaet Sagen afvist, idet Afgjørelsen af, hvorvidt en Vej skal ophøre med at være Landevej, formentlig ifølge Lov om Bestyrelsen af Vejvæsenet m. m. af 21 Juni 1867 § 2 udelukkende er forbeholdt Indenrigsministeriet, og det Spørgsmaal, hvorom nærværende Sag drejer sig, saaledes maa siges at ligge udenfor Domstolenes Kompetence. Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives de Indstævnte Medhold, og Sagen vil saaledes være at paakjende i Realiteten. Herunder have de Indstævnte paastaaet sig frifundne i den ene som i den anden af de ovennævnte Egenskaber, i alt Fald forsaavidt angaar Vejen til Ulstrup Station, subsidiært, at Citanternes Paastand om Vejarealernes Overgang til fremtidig Vedligeholdelse paa de danske Statsbaners Foranstaltning og Bekostning udgaa, hvorhos de have paastaaet Citanterne paalagte at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til den kst. Kammeradvokat.

Naar de Indstævnte til Støtte for Frifindelsespaastanden nu særlig har gjort gjældende, at Indenrigsministeriets ovennævnte

Henvendelse til Amtet af 7 April 1884 ikke havde Karakteren af et Paalæg til Amsraadet enten om, at dette definitivt skulde optage de omhandlede Veje blandt de offentlige Sogneveje, eller endnu mindre om, at Vejene skulde overgaa som Landeveje til Amtskommunens Vedligeholdelse, og at Amsraadet derfor, ved den 20 Maj s. A. at bestemme, at Vejene skulde overtages af samme som Landeveje, maa siges ved eget Initiativ og uden nogensomhelst Tvang fra Indenrigsministeriets Side at have truffet en Ordning, som, efter senere i Henhold til Vejlovens § 2 at være approberet af Ministeriet, uanset det ved Høiesteretsdommen af 18 April 1888 Statuerede, nu maa betragtes som endelig, kan der ikke heri gives de Indstævnte Medhold.

Det skjønnes nemlig ikke rettere, end at nærværende Sags Afgjærelse udelukkende maa bero paa Bevarelsen af det Spørgsmaal, om Indenrigsministeriet overhovedet i Loven af 21 Juni 1867, in specie dens § 2, kan anses at have havt Hjemmel til med bindende Virkning at approbere en Ordning, hvorved Veje, om hvilke det paa Approbationstiden var retlig givet, at de ikke kunde henregnes til „ikke private“ Veje i Lovgivningens Forstand, endelig optoges paa Amtets Fortegnelse over Landeveje, naar blot en saadan Approbation — som in casu Tilfældet — formaliter hviler paa en Indstilling fra vedkommende Amsraad. Da dette Spørgsmaal imidlertid efter Rettens Formening maa bevares benægtende, idet Forudsætningen for den Indenrigsministeriet ved den ovennævnte Lovs § 2, 3die Stykke, tillagte Bemyndigelse til efter Indstilling at optage „andre Kjøbstadsgader og Veje“ paa Landevejsfortegnelserne, formentlig maa være den, at disse forinden paa en definitiv og gyldig Maade ere blevne offentlige, men en saadan Forudsætning, efter de oplyste Omstændigheder, ikke med Hensyn til de heromhandlede Veje kan anses at være sket Fyldest, hverken ved de af Amsraadet i 1884 truffne Foranstaltninger eller paa anden Maade, maa der saaledes gives Citanterne Medhold i, at Indenrigsministeriet har savnet Berettigelse til at approbere den af disse under al fornøden Reservation tagne Beslutning angaaende samtlige de 3 Veje. Idet det efter Proceduren ikke findes nødvendigt under nærværende Sag særlig at komme ind paa Spørgsmaalet om den fremtidige Vedligeholdelse af de omhandlede Veje, vil Citanternes mest subsidære Paastand om, at der alene gives Dom for, at disse bør udgaa af Landevejenes Klasse, saaledes være at tage tilfølg. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der som Følge heraf ikke under Sagen kunne tilkjendes den kst. Kammeradvokat noget Salær. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 10 December.

Nr. 231.

Advokat Klubien

contra

Ernst Imanuel Cohen Brandes (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 156 og 184.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 April 1891: Tiltalte Ernst Imanuel Cohen Brandes bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Tiltalte, hvem Ansvar for Offentliggjørelsen af de to under Sagen omhandlede Artikler maa paahvile, ikke har paa draget sig Strafansvar for den af dem, der er overskrevet »Den gamle Adam«, men at han for den anden med Overskrift »Messias« maa anses efter Straffelovens § 156. Hans Straf findes imidlertid efter samtlige foreliggende Omstændigheder i Henhold til denne Paragrafs Slutningsbestemmelse at burde bestemmes til en Bøde af 300 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Ernst Imanuel Cohen Brandes bør til Statskassen bøde tre Hundrede Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 14 Dage efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i tredive Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politiretens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Shaw 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ifølge Justitsministeriets Ordre af 23 Januar d. A. anlagte Sag tiltales Ernst Imanuel Cohen Brandes, der er født den 1 Februar 1844 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens §§ 156 og 184 i Anledning af tvende Artikler, betitlede henholdsvis „Messias“ og „Den gamle Adam“, der ere optagne, førstnævnte i Nr. 213 for den 12 December 1889 og sidstnævnte i Nr. 387 for den 13 Juli 1890 af det her i Staden udkommende Dagblad „Kjøbenhavns Børstidende“. Tiltalte har erkjendt, at Navnet Ernst Brandes, der findes paatrykt bemeldte Numre af Bladet som Redaktør og Udgiver, betegner ham, og at han, da de udkom, ledede det nævnte Blads Redaktion, og da Forfatteren af de ommeldte Artikler ikke er navngiven i Numrene, idet Artiklen betitlet „Messias“ ikkun bærer Underskriften „Urbanus“, og Artiklen, betitlet „Den gamle Adam“, ikkun betegner sig som en Legende, gjenfortalt af „Urbanus“, bærer Tiltalte i Medfør af foreløbig Lov af 13 August 1886 om Ansvar for Indholdet af Dagblade og Ugeblade m. m. Ansvar for Indholdet af de nævnte Artikler, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at en Anden, i Forventning af, at Ansvar for Indholdet af dem derved skulde komme til at paahvile ham, under nærværende Sag har angivet sig som Forfatter af dem, eller at denne Anden jævnlig skal have under Mærket „Urbanus“ skrevet Artikler i Bladet under saadanne Omstændigheder, at det maatte være bekjendt for Mange, at dette Forfattermærke var hans.

I Artiklen betitlet „Messias“, der angiver sig som en Anmeldelse og Kritik af et udkommet Skrift med samme Titel, i hvilket Messias, som der siges i Artiklen, „i Overensstemmelse med Traditionen“ og efter „de gængse Forestillinger“ aabenbart er tænkt som en stor Alvorsmand, gives der en i modsat Retning gaaende Skildring af Kristus, og denne Fremstilling findes ved den Maade, hvorpaa Christus i samme er omtalt, og de Betegnelser og Udtryk, som i samme er benyttet om ham, at indeholde en Forhaanelse af den kristne Kirkes Troeslærdomme.

Den i Artiklen, betitlet „Den gamle Adam“, givne Skildring af de bibelske Personer Adam og Eva, sidstnævntes Skabelse og deres første Samværen under Skaberens Ledelse, findes vel, navnlig ogsaa under Hensyn til, at den er optagen i et Dagblad, lidet sømmelig, men der findes dog ikke aldeles tilstrækkelig Grund til at anse samme enten som et utugtigt Skrift eller som en Bespottelse eller Forhaanelse af noget her i Landet bestaaende Religionssamfunds Troeslærdomme eller Gudsdyrkelse, og der vil derfor ikke med Hensyn til denne Artikel være at paalægge Tiltalte noget Strafansvar.

Som Følge af Foranferte vil Tiltalte, der efter sin Forklaring ikke er sikker paa, om han har set Artiklen betitlet „Mes-

„sias“, forinden den blev optagen i fornævnte Blad, men dog antager, at dette er Tilfældet, være at anse efter Straffelovens § 156 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fængkekost i 2 Maaneder.

Nr. 328.

Advokat Klubien

contra

Daniel Johan Joensen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Færøernes Sorenskriveris Extrarets Dom af 22 Juli 1891: Tiltalte Daniel Johan Joensen af Næs-Kvalbø bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Derhos bør han udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Defensor, Kirkekasserer Bærentzen, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Daniel Johan Joensen af Næs-Kvalbø for Tyveri og Bedrageri, og er i saa Henseende ved

Tiltaltes egen, af det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt bestyrkede Tilstaaelse Følgende godtgjort:

1) En Dag i September f. A., da Tiltalte fra sit Hjem i Næs-Kvalbø gik til Hvidensøs ved Tveraa, fik han tæt ved Bygdevejen Øje paa en Kuffert, som var hensat der af en Vejfarende; ved at ryste Kufferten, der var laaset, mærkede han, at der var noget Flydende i den, og antog, at det maatte være Brændevin. Da han samme Dags Aften i Skumringen gik tilbage og var noget beruset, men dog ikke mere end at han var sig fuldt bevidst, opbrød han Laasen paa Kufferten ved at sætte Jernpiggen paa sin Fjeldstav ind under Laaget tæt ved Laasen, hvorved denne sprang op. Kufferten indeholdt bl. A. en Blikdunk med 4 Potter Brændevin. Dunken udtog han og skjulte den i Nærheden for senere at afhænde den, uden at han drak af den. Længere hen ad Vejen mødte han 2de Personer, der, som han ogsaa antog, vare udsendte for at hente Kufferten, hvoraf den Ene spurgte ham, om han ikke havde set den, hvilket han benægtede.

Næste Dags Morgen blev Tiltalte sigtet for at have tilegnet sig Dunken, vedgik det, og paa Opfordring derom afhentede han den og sørgede for, at den kom rette Ejermænd i Hænde. Brændevinen havde en Værdi af 1 Kr. 60 Øre, og Blikdunken af 75 Øre.

2) Sommeren 1890, da Tiltalte bragte et Parti Lunder for Jens Michelsen af Kvalbø til en Mand i Tveraa, tilegnede han sig heraf 20 Stkr., som han solgte for 1 Kr., og

3) samme Sommer, da han skulde bringe 10 Lunder fra Kvalbø til Tveraa for Joen Pouli Skaalum, beholdt han disse; han har vel villet paastaa, at det var hans Agt at levere den Mand, til hvem Lunderne vare bestemte, et lignende Antal i Stedet, men skete dette ikke, førend det kom til J. P. Skaalums Kundskab, at Lunderne ikke havde naaet deres Bestemmelsessted, og han foreholdt Tiltalte det; Værdien af en Lunde er $4\frac{1}{2}$ à 5 Øre.

4) For ca. 4 Aar siden, da Tiltalte for Andre skulde købe Brændevin i Tveraa, men manglede Penge hertil og vidste, at der ikke blev givet dem, til hvem han skulde have Brændevinen, Kredit, opgav han for Kjøbmand Thomsen, at Niels Pouli Olsen af Kvalbø, som han vidste var Thomsen bekjendt som en vederhæftig Mand, havde sendt Bud med ham om at faa 10 Potter Brændevin à 50 Øre paa Kredit, og fik Tiltalte paa dennes Navn Brændevinen udleveret. Han har fastholdt, at det var hans Agt senere selv at betale Brændevinen, men taler herimod, at dette først er sket, efter at Sagens Sammenhæng var kommen til Thomsens Kundskab.

5) For et Par Aar siden blev der med Tiltalte af Joen Nattestads Hustru i Kvalbø sendt 4 Naadeunger, af Værdi 18

Øre Stykket, til en Kone i Tveraa, men beholdt han dem uden senere at have erstattet dem.

6) Efteraaret 1890, da Tiltalte bragte et Par Sko fra Skomager Niclas Ellenderson i Kvalbø til en Mand i Tveraa, modtog han Betalingen herfor 3 Kr. 33 Øre, som han beholdt med Undtagelse af et Beløb, stort 75 eller 95 Øre, for hvilket han købte Varer til Niclas Ellenderson. Da dennes Datter senere spurgte Tiltalte, om han havde modtaget dette Beløb, nægtede han det, men samme Dags Aften, han havde benægtet det, bragte han dog Beløbet til Ellenderson og fortalte ham Sandheden.

7) For ca. 5 Aar siden, da Tiltalte af Skomager Niclas Holm af Kvalbø blev benyttet til at bringe Fodtøj for denne til forskellige Bygder og indkræve Beløbet herfor, tilegnede han sig af det, som han saaledes indkrævede, et Beløb af 54 Kr., hvilket Beløb Besvegne fik erstattet af Tiltaltes Fostermoder, og

8) for ca. 4 Aar siden modtog Tiltalte til nysnævnte Niclas Holm af Jesper Midjord i Hove 7 Kr. og af Julius Vang i Frodebø 1 Kr., uden at have afleveret disse Beløb.

9) For 10 à 12 Aar siden modtog han af J. H. Schrøters Hustru i Kvalbø en Flaske Fløde til en Kone i Tveraa, men drak Fløden, hvis Værdi er anslaaet til 15 Øre.

10) Da Tiltalte var i Konfirmationsalderen, tilegnede han sig 2 Sperla o: Faaretarme, fyldte med Talg eller deslige, i en Jacob Chr. Berg af Næs-Kvalbø tilhørende Kjeld, der stødte op til en Tiltaltes Fostermoder tilhørende Kjeld; i Skillevæggen derimellem var en Aabning foroven, saaledes at et Menneske kunde gaa derigjennem. Da Tyveriet blev opdaget, vedgik Tiltalte paa Forehold det og leverede det Stjaalne tilbage; en Sperla er af Værdi 10 à 40 Øre.

Samtlige Besvegne have frafaldet Krav paa Erstatning.

Da Tiltalte er født den 28 August 1864, vil i Henhold til Straffelovens § 68 Straffen bortfalde for de af ham forøvede under Nr. 9 og 10 nævnte Forbrydelser. For de øvrige ovennævnte Forbrydelser vil Tiltalte, der ikke tidligere findes tiltalt, dømt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 228, 251 og 253, og skjønnes Straffen passende at kunne ansættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 320. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Sidsel Marie Sørensen, Johan Carl Vilhelm Jensen,
kaldet Nymands Hustru (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 4 Juli 1891: Tiltalte Sidsel Marie Sørensen, Carl Nymands Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder hun og i Erstatning til Husmand Jens Bendtsen i Overby 2 Kr., hvorhos hun bør tilsvare alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Bjerregaard 12 Kr. og til Defensor Sagfører Busch 10 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 August 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Sidsel Marie Sørensen, Johan Carl Vilhelm Jensen, kaldet Nymands Hustru — der er født i Aaret 1859, og som, foruden at hun i 1884 har været straffet for Overtrædelse af Straffelovens § 178, tre Gange har været straffet for Tyveri, nemlig ifølge Horsens Kjøbstads Extrarets Domme af 3 Oktober 1885 og 12 Februar 1886 henholdsvis efter Straffelovens § 228 og dens § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød respektive i 2 Gange 5 og 3 Gange 5 Dage og ifølge Bjerre Herreds Extrarets Dom af 31 Oktober 1887 efter Straffelovens § 231, 2det Stykke, jfr. § 229 Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — tiltales under denne Sag for Tyveri og Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun, der med sin Mand og deres Børn boer i Assens Fattighus, engang i afvigte Vinter, da hun intet Brændsel havde, har af en gammel Trætromle, der tilhørte en Nabo til bemeldte Fattighus, Gaardmand Søren Peter Christensen af Overby, og som laa paa dennes Mark nogle faa Minuters Gang fra hans Gaard, taget, foruden noget Jernbeslag, som hun vil have bortkastet som ubrugeligt, endvidere de to Tromlebuer, der vare af Egetræ; og 4 dermed sammenhængende Tværstænger af Grantræ, hvilket Træværk, der havde en Værdi af ialt ca. 2 Kr. 25 Øre, hun maa antages at have benyttet til Brændsel, samt at hun den 27 April d. A., da hun havde indfundet sig hos Husmand Jens Bendtsen i Overby for at hente nogle Kartoffler, har, medens Bendtsen et Øjeblik var gaaet ud af sin Stue, hvor Tiltalte opholdt sig, for at hente Penge, som hun skulde have tilbage paa et af hende for Kartofflerne betalt Beløb, ifølge en pludselig Indskydelse benyttet Lejligheden, medens hun saaledes var alene i Stuen, til af en Pung, der beroede i den øverste Skuffe i en i Stuen henstaaende Dragkiste, hvilken Skuffe Bendtsen før sin Bortgang havde trukket halvt ud, at tilvende sig 2 Kr., som hun derefter forbrugte til at købe Mad for til sig og sine Børn Hvad angaar Sigtelsen mod Tiltalte for Bedrageri, er det paa samme Maade godtgjort, at hun, da Tjenestekarl Niels Hansen — der den 15 Juni f. A., som det maa antages i ikke ganske ædru Tilstand, var kommen i Besøg hos hende og hendes Mand, og efter hvis Anmodning Tiltaltes Mand derpaa for Penge, Niels Hansen leverede ham, havde købt Brændevin og forskellige Fødevarer, som de derpaa forterede, hvorved Niels Hansen var bleven temmelig stærkt beruset — desuagtet vilde have Tiltalte til at hente mere Brændevin og i dette Øjemed leverede hende et Tokronestykke, istedetfor at efterkomme denne Anmodning selv har beholdt de hende leverede Penge, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at hun syntes, at Niels Hansen havde faaet mere end nok af Brændevin, og at Pengene kunde finde en bedre Anvendelse,

naar hun købte Mad for dem til sig og sine Børn, hvad hun senere gjorde, hvorhos hun har tilføjet, at hun ingen Vanskelighed havde ved at tilegne sig Pengene, da Niels Hansen, ganske kort efterat han havde overgivet hende dem, faldt i Søvn. Under det i nærværende Sag optagne Forhør nægtede Tiltalte i Begyndelsen — navnlig ogsaa under Konfrontation med Niels Hansen, der sigtede hende for at have fravendt ham endel af de af ham ved den nævnte Lejlighed medbragte Penge — at have modtaget og beholdt nogen Del af disse, og først i et senere Forhør tilstod hun Sagens Sammenhæng. Ovennævnte Husmand Jens Bendtsen har paastaet sig tilkjendt i Erstatning hos Tiltalte 2 Kr., hvilken Paastand er tagen til Følge ved Underretsdommen. Løvrigt er der ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

For sit ovennævnte Forhold . . . vil hun være at anse dels for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, dels efter samme Lovs § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Fredagen den 11 December.

Nr. 259.

Advokat Nellesmann

contra

Christian Eduard Werner Eyben (Def. Hansen),

der tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 13 Juni 1891: Tiltalte Christian Eduard Werner Eyben bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte afgivet Forklaring om Bestanddelene af den af ham forhandlede, i Dommen omtalte saakaldte franske Brystsirup, og det kongelige Sundhedskollegium har derefter erklæret, at ingen

af de opgivne Bestanddele kan antages at henhøre til de upræparerede Medicinalvarer, hvis Forhandlinger Apothekerne forbeholdt, men at en af disse Bestanddele sammensat Vædske, naar den anbefales som Middel mod bestemte Sygdomme, maa antages at falde ind under syrupi medicati paa den Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 13 November 1886 vedføjede Fortegnelse over de præparerede Medicinalvarer, der for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel.

Under Hensyn hertil og idet den omhandlede Brystsirup, som i Dommen nærmere fremstillet, af Tiltalte er falbudt som Lægemiddel, vil han være at dømme efter den paabe- raabte Lovbestemmelse.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesterets- sagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Christian Eduard Werner Eyben — hvis Opgivende om at være 61 Aar gammel er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som dels den 3 Juli 1878 inden nærværende Rets 2det Kriminelkammer har vedtaget for Overtrædelse af Forordning 4 December 1672 §§ 29 og 30 at erlægge en Bøde af 200 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, dels ved Høiesterets Dom af 19 December 1887 er anset efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Uger — tiltales under nærværende Sag for ulovlig Medikamenthandel.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han — der ikke er i Besiddelse af anden Næringsadkomst her i Staden end Høkerborgerskab — siden han vedtog den ovennævnte Bøde, og navnlig ogsaa i Løbet af de sidste 2 Aar, har heri Staden tilvirket og forhandlet saakaldet fransk Brystsirup, hvis Sammensætning han har vægret sig ved at opgive, ligesom denne heller ikke iøvrigt har kunnet konstateres, idet Tiltalte har erklæret ikke for Tiden at være i Besiddelse af nogen Beholdning af Brystsiruppen. Tiltalte har forhandlet den ommeldte „Brystsirup“ i Flasker, forsynede med en Etiket,

hvorpaa fandtes trykt: „Chr. Eyben & Co.s franske Brystsirup (Ingen Hoste mere). Ifølge medfølgende Attester, saavel fra Læger som mangfoldige Forbrugere, er det den eneste Sirup, der næsten „øjeblikkelig hjælper“. Paa Etiketten fandtes endvidere trykt, med Overskrift: „Brugsanvisning“: „Chr. Eyben & Co.s franske Brystsirup tages som Syltetøj efter Behag, jo hyppigere den tages, des hurtigere hjælper den“. I Februar Maaned d. A. har Tiltalte i et herværende Dagblad falbudt den omhandlede Brystsirup i et Avertissement, hvori det hedder, at den „anbefales efter foreliggende Attester fra Læger og mangfoldige Forbrugere som - ufejlbarlig mod al ondartet Hoste og andre Brystlidelser“.

Idet der efter det saaledes Foreliggende maa gaas ud fra, at den omhandlede, af Tiltalte forhandlede Brystsirup, der efter det Foranferte er falbudt af ham som Lægemedel mod forskellige Sygdomme, henhører under de i Frd. 4 December 1672 § 30 omhandlede Apothekerverer, vil han være at anse efter den citerede Lovbestemmelse med en Bøde af 200 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse.

Nr. 345. Høiesteretsagfører Asmussen

contra

**Hans Andreas Olsen, Ola Truelsson og
Anders Andersson (Def. Halkier),**

der tiltales for at have tilføjet anden Person Legemsbeskadigelse.

Bornholms Vestre Herreds Extrarets Dom af 27 Oktober 1891: De Tiltalte, Hans Andreas Olsen, Ola Truelsson og Anders Andersson, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage, de 2 Sidstnævnte hver i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte bør derhos een for alle og alle for een udrede i Erstatning til Ola Andersson 83 Kr. 75 Øre, saaledes at heri afgaar 20 Kr. for Ola Truelssons Vedkommende, og til Niels Andersson 40 Kr. 40 Øre, samt tilsvare alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførererne J. L. Olsen og C. Petersen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil den være at stadfæste, dog med den Forandring med Hensyn til dens Bestemmelser om Erstatningen, som maa blive en Følge af, at det ikke under nærværende Sag kan afgjøres, hvorvidt der tilkommer Tiltalte Ola Truelsson den ved Dommen fastsatte Erstatning af 20 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om en Afkortning af 20 Kroner i Erstatningen bortfalder. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, een for alle og alle for een, til Høiesteretssagfører Asmusen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Hans Andreas Olsen, Ola Truelsson og Anders Andersson for at have tilføjet anden Person Legemsbeskadigelse anlagte Justitssag er det ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig bevist, at de heri have gjort sig skyldige. De nærmere Omstændigheder ere følgende:

Søndagen den 13 September d. A. havde Tiltalte Hans Andreas Olsen og Stenhugger Ola Andersson spillet Kort, og da de under Spillet vare blevne uenige, og Tiltalte krævede Ola Andersson for et Laan paa 2 Kr., maa det antages, at Sidstnævnte bevarede sit Fjendskab til Tiltalte og Mandag Morgen paa Arbejdspladsen paa Stenløkken ved Klippegaard i Knudsker Sogn truede og udsagde ham. I Løbet af Formiddagen blev der paa Arbejdspladsen drukket noget Brændevin og Bajersk Øl, der satte Lidenskaberne saaledes i Bevægelse, at Ola Andersson, da han, og iøvrigt Arbejderne, gik til Middag i deres paa Pladsen værende Hytter, paa Vejen hertil greb og medtog sin Staalpikkert — et Redskab, der bestaar af en ca. 8 Tommer lang i begge Ender tilspidset Staalhammer af flere Punds Vægt, forsynet med et kort Træskaft — med hvilken han truede ad de Tiltalte, der kom bagefter ham. Stenhugger Niels Andersson, der er en Broder til Ola Andersson, og som i Frastand saa, at Tiltalte Hans Olsen fulgte efter ham, antog paa dette Tidspunkt, at Hans Olsen vilde overfalde Broderen, hvorfor han forsnyede

sig med en Stenbrokke og fulgte efter dem. Tiltalte Hans Olsen, der havde til Hensigt at give Ola Andersson en følelig Dragt Prygl, gik nu i Følge med de Tiltalte Ola Truelsson og Andersson bagefter Ola Andersson ind i Hytten, hvor denne efter samtlige de Tiltaltes Forklaring, der ikke skjønnes at kunne forkastes, modtog dem med et Slag af sin Pikkert, der strejfede Hans Olsen i Panden og ramte Ola Truelsson i Hovedet og bibragte ham et $\frac{3}{4}$ Tomme langt, blødende Saar, der senere hurtig er bleven lægt og ikke har efterladt skadelige Følger. Efter Modtagelsen af dette Saar tog Ola Truelsson fat i Ola Andersson, hvem han og de 2 andre Tiltalte kastede omkuld, slog og stødte, men da de i det samme saa Niels Andersen, der nu havde indfundet sig i Hytten, vendte de sig imod ham, kastede ham udenfor og gjennempryggede ham. De sloge ham, dels hver for sig og dels i Forening, omkuld paa nogle Sten og sparkede ham saaledes, at der ved Lægeundersøgelsen fandtes paa hans Isse to stjernedannede blødende Saar af $1\frac{1}{2}$ Tommes Længde; de nærmest tilstødende Partier vare opsvulmede og blodunderløbne, uden at dog Hjerneskallen havde taget Skade. Saa snart Niels Andersson var bleven befriet for videre Overlast, gik de Tiltalte paany ind i Hytten og angreb Ola Andersson, hvem de grebe fat i og med Voldsomhed og Kraft kastede ud igjennem den temmelig snævre Aabning i Hyttens Stenvæg. Da Ola Andersson gjorde Modstand mod Angriberne, maa det antages, at hans Vest blev revet itu og hans Lommeuhr slaaet i Stykker ved den Lejlighed. Udenfor Hytten fortsattes Angrebene med Hug og Slag, indtil Ola Andersson undløb ad Smørbygaard til, men da han strax efter blev indhentet af Hans Olsen og Ola Truelsson, tilføjede disse ham endnu en Mængde Slag med et Pikkertskaft og Spark med deres Træsko, hvorved de brækkede et Ribben og fremkaldte et lille Benbrud paa hans ene Arm. Da de endelig holdt op med deres Voldsomheder, kunde Ola Andersson næppe krybe derfra.

Ifølge den afgivne Lægeattest havde Ola Andersson ved Undersøgelsen en Bule i Hovedet af en knyttet Haands Størrelse og tæt derved et temmelig dybt Saar af en Tommes Længde; Ansigtet var svullent, og af Næsen flød Blod; venstre Arm var ophovnet og et Ribben brækket; Laaret var rødt og ømt. En senere Lægeerklæring af 13 Oktober d. A. gaar ud paa, at Ola Andersson forsaavidt er helbredet, at han med Forsigtighed kunde begynde sit Arbejde, og at Læsionerne ikke for ham ville efterlade blivende Følger. Niels Andersen blev derimod temmelig hurtig helbredet for sit ovenomtalte Saar.

Under Sagen er der nedlagt Paastand paa Erstatning hos de Tiltalte, saaledes af Ola Andersson 60 Kr. for ikke at have kunnet arbejde i 4 Uger, 3 Kr. 75 Øre for Medicin, 10 Kr. for Lægehjælp og 10 Kr. for Vest og Uhr, ialt 83 Kr. 75 Øre, og

af Niels Andersson 27 Kr. 50 Øre for mistet Arbejdsfortjeneste i 11 Dage og 12 Kr. 90 Øre til Læge og Medicin, ialt 40 Kr. 40 Øre, mod hvilke Beløb de Tiltalte ikke have havt noget at erindre. Forsaauidt Ola Truelsson, der maatte forsømme sit Arbejde i 4 Dage, indtil det ham af Ola Andersson bibragte Saar blev lægt, har paastaaet sig erstattet ialt 20 Kr., vil der kunne tages Hensyn hertil ved Beregningen af hans Erstatningsansvar overfor bemeldte Ola Andersson.

De Tiltalte, af hvilke ingen forhen har været tiltalt eller straffet, og af hvilke Hans Andreas Olsen er født i Rø Sogn paa Bornholm den 4 Juli 1870, Ola Truelsson i Hofby i Sverige den 29 Juli 1859 og Anders Andersson i Tosterup i Sverige den 1 Januar 1864, ville herefter blive at anse efter Straffelovens § 203, og skjønnes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og for hver af de to Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 16 December.

Nr. 238. Høiesteretssagfører Bagger
 contra
 Peter Frederik Berlin (Def. Hansen),

der tiltales for Hæleri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 Marts 1891: De Tiltalte 1) Carl Vilhelm Olsen, 2) Emil Heinrich Mogensen, 3) Hans Nielsen og 4) Peter Frederik Berlin bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Olsen, Mogensen og Berlin hver især i 5 Gange 5 Dage og Nielsen i 3 Gange 5 Dage. Sagens Omkostninger udredes af de Tiltalte Olsen og Mogensen, een for begge og begge for een, med $\frac{2}{3}$, dog at Tiltalte Berlin heraf in solidum med dem tilsvare $\frac{1}{2}$, og af Tiltalte Nielsen med $\frac{1}{3}$, dog at Tiltalte Berlin in solidum med ham har at tilsvare $\frac{1}{2}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peter Frederik Berlins Vedkommende anførte Grunde maa det billiges,

at han er anset efter Straffelovens § 238. Vel har Tiltalte efter Dommens Afsigelse tilbagekaldt de af ham tidligere afgivne Tilstaaelser, men hertil kan der saa meget mindre tages Hensyn, som de i den Anledning tilvejebragte nye Oplysninger tildels bestyrke Tilstaaelsernes Rigtighed. Den idømte Straf findes efter Omstændighederne at burde ned-sættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør for Peter Frederik Berlins Vedkommende ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange 5 Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Da de Tiltalte 1) Carl Vilhelm Olsen, 2) Emil Heinrich Mogensen, 3) Hans Nielsen og 4) Peter Frederik Berlin, der ere fødte henholdsvis 22 Juli 1860, 19 August 1863, 20 Marts 1855, og Tiltalte 4) Peter Frederik Berlin, hvis opgivne Alder af 56 Aar er skjønnestemmede med hans Udseende, og af hvilke Ingen er funden forhen straffet heri Landet, ved egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere overbeviste, de Tiltalte Olsen og Mogensen at have i flere forskellige Gange dels i Marts Maaned f. A. frastjaalet Grosserer John Forbæch endel til ialt 20 Kr. vurderet Zink og Bly, dels i Tiden fra Midten af December f. A. til Midten af Februar d. A. frastjaalet Samme 15 til ialt 180 Kr. vurderede Blyblokke, Tiltalte Nielsen at have i flere Gange i Juli og August Maaned f. A. frastjaalet Rosenborg Brøndanstalt en Del til ialt 10 Kr. vurderede Siphonshaner, og Tiltalte Berlin at have afkjøbt de andre Tiltalte samtlige forannævnte Gjenstande, uagtet han antog, at de vare stjaalne, ville de være at anse, Tiltalte Olsen, Mogensen og Nielsen efter Straffelovens § 228 og Tiltalte Berlin efter dens § 238, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, de Tiltalte Olsen, Mogensen og Berlin hver især i 5 Gange 5 Dage og Tiltalte Nielsen i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 307.

Advokat Halkier

contra

Søren Frederiksen (Def. Hindenburg),

der tiltales for ulovlig Beværtning og ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Arts og Skippinge Herreders Politirets Dom af 11 April 1891: Detaillist af Jordløse Søren Frederiksen bør til Holbæk Amts Fattigkasse bøde 50 Kr. Saa bør han og have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt, og bør den i hans Besiddelse værende Beholdning af Brændevin og destillerede stærke Drikke samt al anden stærk Drik, som er tilberedt med Brændevin, være konfiskeret til Fordel for bemeldte Amts Fattigkasse. Endelig bør han udrede Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- Stadsrettens Dom af 14 August 1891: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcher og Mundt, betaler Tiltalte Detaillist Søren Frederiksen af Jordløse 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ligesom det i Henhold til det i den indankede Dom i saa Henseende Anførte ikke kan tilregnes Tiltalte, at det Kudsk den første Gang leverede Brændevin blev drukket i Boutikken, saaledes findes det Samme at maatte gjælde med Hensyn til det ham efter hans Begjæring den anden Gang leverede Brændevin samt Brød, idet det efter samtlige foreliggende Oplysninger maa anses betænkeligt at forkaste den af Tiltaltes Pige afgivne Forklaring om, at hun ved denne Lejlighed var bange for den allerede i Forvejen noget berusede Kudsk.

Tiltalte vil derfor være at frifinde og Sagens Omkostninger at paalægge det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Søren Frederiksen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof-

og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advokaterne Halkier og Hindenburg for Hølesteret, 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders Politiret hertil indankede Sag tiltales Detaillist Søren Frederiksen af Jordløse for ulovlig Beværtning med Hvedebrød og 2de Gange ulovlig begaaet Brændevinsudskjækning. Tiltalte, hvem der under 30 Januar 1880 er meddelt Næringsbevis paa at drive Detail- og Brændevinshandel paa Jordløse Mark, men som ikke har Ret til Brændevinsudskjækning eller Beværtning, har erkjendt Rigtigheden af nedenstaaende, af den nu 17-aarige Kirstine Jensen, der under Tiltaltes midlertidige Fraværelse og hans Hustrues Sygdom efter hans Ordre den 9 Januar d. A. passede Boutiken, afgivne Forklaring, der gaar ud paa Følgende: Da en Kudsk fra Falkenhøi den nævnte Dags Eftermiddag fra sin udenfor Boutiken holdende Vogn kom ind i Boutiken og forlangte Brændevin, laante hun ham en 1½-Pægl-Flaske, i hvilken hun hældte Brændevin, som hun solgte ham med Betydning om, at der ikke maatte drikkes eller spises inde i Boutiken. Han ændsede imidlertid ikke hendes Forbud, men drak i Boutiken af Flasken, idet han sagde, at hun ikke kunde smide ham ud. Kort efter holdt en anden Vogn udenfor Boutiken, og fra denne kom to Personer ind, som Kudsken kjendte; han forlangte nu mere Brændevin og tillige Hvedebrød tilkjøbs, og hun fyldte da Flasken med Brændevin og leverede Hvedebrød, idet hun gjentog, at der ikke maatte spises eller drikkes i Boutiken, men desuagtet drak Mændene Brændevin og spiste Brødet i Boutiken, hvor de opholdt sig omtrent ½ Times Tid. Pigen har forklaret, at hun udtalte det ovenfor omtalte Forbud mod at spise og drikke i Boutiken efter dertil given almindelig Ordre fra Tiltalte, og at hun af denne havde Tilladelse til at laane Kunder en Flaske, naar de kjøbte Brændevin. Endvidere har hun under et efter Overrettens Foranstaltning over hende optaget yderligere Forhør forklaret, at hun, da hun 2den Gang fyldte Brændevin i Flasken til Kudsken, var bange for denne, der allerede var svirende, da han kom ind i Boutiken, men hun har tillige udtrykkelig erkjendt, at hun ikke havde Grund til Frygt for ham, da hans Opførsel ikke i nogen Maade havde været truende, og der desuden paa den Tid var flere voxne Personer tilstede i Boutikken. Den ene af de

to ovenfor omtalte senere ankomne Personer — Kudsken og den anden Person have forgjæves været eftersøgte af Politiet — har forklaret, at Pigen paa ham — der iøvrigt ikke hørte hende forbyde dem at drikke i Boutiken — ikke gjorde Indtryk af at være bange, og at der heller ikke var nogen Grund dertil, da der, efter at Pigen havde fortalt dem, at Konen i Huset laa for Døden, ikke var nogen Støj i Boutiken. Selv om det nu ikke maatte kunne tilregnes Tiltalte, der maa bære Ansvaret for den af ham til Boutikens Bestyrelse antagne Person, at det Kudsken første Gang leverede Brændevin blev drukket i Boutiken, idet hendes Forklaring om, at hun forbød saadant, og at hun ikke kunde hindre det, maa lægges til Grund, maatte det derimod — hvad Kirstine Jensen ogsaa selv har erkjendt — efter det Passerede staa hende klart, at Kudsken, da hun anden Gang fyldte Flasken med Brændevin efter hans Begjæring, ligesaa lidt som første Gang vilde respektere hendes Forbud, og det samme maa antages med Hensyn til det Hvedebrød, hun efter hans Forlangende leverede ham og hans Selskab, og da hun efter det ovenfor Oplyste ikke kan antages den Gang at have handlet under Paavirkning af nogensombelst Frygt, maa de omtalte Salg tilregnes Tiltalte som ulovlige.

For det saaledes beskrevne Forhold vil Tiltalte, der er født den 5 Juni 1833, og som i Henhold til Forlig af 25 Januar 1862 og 23 September 1876 for Overtrædelse af Næringsloven har erlagt Bøder henholdsvis af 20 Kr. og 30 Kr. og ved Forlig af 22 Marts 1890, der i Gjentakelsestilfælde er tillagt samme Virkning som en Dom, for Udskjækning af Bajersk Øl og Kirsebærvin og Beværtning med Hvedebrød sidst har erlagt en Bøde af 30 Kr., nu være at anse efter Næringsloven af 29 December 1857 § 75 og § 78 for 2den Gang begaaet ulovlig Beværtning og 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjækning med en Holbæk Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde, der passende findes at kunne bestemmes til 50 Kr., hvorhos han i Medfør af sidstnævnte § vil have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt, ligesom den i hans Besiddelse værende Beholdning af Brændevin under Hensyn til samme Lovs § 79, sidste Punktum, vil være at konfiskere til Fordel for bemeldte Fattigkass

Da Politiretsdommen, der har anset Tiltalte efter de citerede §§, har samme Straffebestemmelse, og Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, vil denne Dom saaledes være at stadfæste.

Torsdagen den 17 December.

Nr. 317.

Advokat Klubien

contra

Peder Christian Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vareforfalskning eller i alt Fald for bedrageligt Forhold.

Nykjøbing p. F. Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Maj 1891: Bestyrer Peder Christian Pedersen bør til Statskassen at erlægge en Bøde af 200 Kr., der i Mangel af fuld Betaling afsones med simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa bør han og at udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagførerne Andresen og Holst, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at erlægges inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 August 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Møller, betaler Tiltalte, Bestyrer Peder Christian Pedersen, 25 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse bestemmes til 14 Dage fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Høiesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hødder det: Under nærværende fra Nykjøbing p. F. Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Bestyrer Peder Christian Pedersen, der er født den 16 Januar 1867 og ikke funden forhen straffet, for Vareforfalskning eller i alt Fald for bedrageligt Forhold, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes Forklaringer og det iøvrigt Fremkomne følgende:

Tiltalte, der af Bestyrelsen for Lolland-Falsters Andels-svineslagteri var antagen til fra den 21 November 1889, da Slagteriet traadte i Virksomhed, som Forretningsfører at lede sammes daglige Drift mod en aarlig Løn af 2400 Kr. og 5 pCt. af Netto-Overskudet, begyndte i Oktober Maaned 1890, da han fandt, at Forretningen, der var gaaet godt et halvt Aars Tid, paa Grund af de høje Svinepriser ikke længere var lønnende, at blande det i Slagteriet af Flomme, Skrabe- og Tarmfedt tilvirkede Fedt, der af Slagteriet var bragt i Handelen under Betegnelsen „Extra prima Fedt syrefri Afsmeltning“ og avérteredes tilsalg som „Prima Svinefedt“, med amerikansk Svinefedt, medens Betegnelsen forblev den samme, og uden at nogen Kjøber underrettedes om, at der var iblandet amerikansk Svinefedt. I Maanederne Oktober, November og December 1890 indkjøbte Tiltalte saaledes ialt 20 Fade amerikansk Fedt, hvert Fad à ca. 300 Pd., til en Pris af 31 à 31½ Øre pr. Pd., og af dette Kvantum indblandede han ca. 5000 Pd. Efter Tiltaltes Forklaring svandt det amerikanske Fedt, der var raat afpresset, ved Smeltningen saa meget, at det kom til at staa Slagteriet i 38 à 39 Øre pr. Pd. Det saaledes blandede Fedt blev solgt dels til Kjøbmænd til Priser, der varierede fra 45 Øre til 52 Øre pr. Pd., dels i Slagteriets Detailudsalg, hvor Prisen var 55 à 60 Øre pr. Pd., men efter Tiltaltes Forklaring undgik han dog saavidt muligt at levere Udsalget blandet Fedt.

Efter Tiltaltes Forklaring lod han Blandingen foretage for at kunne konkurrere med de Priser, hvortil Svinefedt andetsteds udbødes, og for at kunne være sikker paa til enhver Tid at have et tilstrækkeligt Kvantum Fedt til Kundernes Behov, hvorfor Blandingen med det amerikanske Fedt, der skete i et Forhold som $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{5}$, var stærkere, naar Slagteriets eget Fedtforraad var ringe; han har derimod nægtet ved Blandingen at have taget Hensyn til, at der derved kunde opnaaes en lidt større pCt.-Andel for ham selv. Den Avance, Slagteriet ved den skete Blanding i det Hele har havt, er af Tiltalte opgjort til ca. 500 Kr.

Ved en af V. Steins analytisk-kemiske Laboratorium foretagen Analyse maa det anses oplyst, at det amerikanske Fedt, der er blevet anvendt, vel har været virkeligt Fedt, udsmettet af Dele af Svinet uden Tilsætning af fremmede Stoffer, navnlig Plantestoffer, men at det har været af mindre ren hvid Farve end Slagteriets og — sandsynligvis som Følge af, at det hid-

rører i alt Fald tildels fra Spækket — blødere end dette, hvorhos det indeholdt ca. $\frac{1}{2}$ pCt. mere Vand og mindre Fedtstof og var mere oliesyreholdigt med et lavere Smeltepunkt. Analysen slutter med at udtale, at medens det vel i al Almindelighed kan gøres gjældende, at et mere olierigt Svinefedt er mindre holdbart end et fastere, idet det er mere udsat for Hærskning, saa er Forskjellen i denne Henseende mellem de her omhandlede to Sorter dog ikke saa stor, at den kan tillægges nogen større Betydning med Hensyn til Holdbarheden, og efter Undersøgelsens Resultat isøvrigt skjønnes der ikke at være en saa væsentlig Forskjel mellem de omhandlede to Sorter, at det amerikanske Fedt skulde kunne være af væsentlig mindre Brugsværdi end det paa Andels-svineslagteriet producerede. Efter hvad der er oplyst under Sagen, maa det antages, at Prisen paa prima dansk Svinefedt i det omspurgte Tidsrum har været 53—60 Øre pr. Pd.

Efter Foranstaaende, navnlig den fremlagte kemiske Analyse, skjønnes det nu ikke at kunne statueres, at den foretagne Blanding er en Vareforfalskning, der kan rammes af Straffelovens § 278. Da Slagteriets Kunder imidlertid, efter hvad der var Tiltalte bevidst, gik ud fra, at de til de forlangte Priser fik dansk Svinefedt af Slagteriets egen Afsmeltning, har Tiltalte ved istedetfor at levere dem en Blanding indeholdende amerikansk Svinefedt, hvilket om end muligen af væsentlig samme Brugs-værdi som dansk Svinefedt, dog efter det Foreliggende i Handel og Vandel værdsattes til en betydelig lavere Pris, paa svigagtig Maade tilvendt Slagteriet en ulovlig Fordel. Tiltalte vil derfor være at anse efter Straffelovens § 257, og da Underrettsdommen har anvendt samme Lovbestemmelse, og det efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes at kunne bero ved den valgte Straf af en Bøde til Statskassen af 200 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage, vil bemeldte Dom, idet dennes Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.

Nr. 318.

Advokat Nellemann

contra

Niels Peter Christian Simonsen (Def. Salomon),

der tiltales for bedrægeligt Forhold.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 5 Juni 1891: Tiltalte, Smedesvend Niels Peter Christian Simonsen, vil være at straffe med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede de med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor Sagfører Kjørboe og Defensor Prokurator Kramer 10 Kr. til hver. I Erstatning til Skræder Knudsen vil han derhos have at udrede 45 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 August 1891: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Mundt og Casse for Overretten betaler Tiltalte, Smedesvend Niels Peter Christian Simonsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte ved Hjælp af en af ham under Sagen paaberaabt Fordring i Anledning af en Numerbytning betalt Skræder Knudsen dennes Resttilgodehavende.

Herefter og i Følge de iøvrigt foreliggende Omstændigheder tør Tiltaltes Paastand om ikke at have havt til Hensigt at unddrage sig for at betale sin Skyld til Knudsen ikke forkastes, og idet han saaledes ikke kan antages at have handlet i svigagtig Hensigt, vil han være at frifinde, dog med Forpligtelse til at tilsvare Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Niels Peter Christian Simonsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advokat

Nellemann og Høiesteretssagfører Salomon for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Smedesvend Niels Peter Christian Simonsen, som er født den 16 Marts 1865 og ikke funden forhen straffet efter Dom, sigtet for bedrageligt Forhold. Det er oplyst, at han i Juli Maaned 1889 af Skrædder H. Knudsen i Odense lejede en ny Klædning af Værdi 55 Kr. ifølge en Lejekontrakt, hvorefter Klædningen, saasomt den gennem en maanedlig Lejeafgift af 16 Kr. var fuldt betalt, skulde tilhøre Tiltalte, samt at han, efterat have betalt 10 Kr., i September s. A. forlod Odense medtagende Klædningen, uden at underrette Knudsen om sin nye Adresse eller sætte ham istand til at opspørge denne og uden at betale yderligere Lejeafgift, medens han ved Brug gjorde Klædningen saa godt som værdiløs.

For dette Forhold vil Tiltalte, som i den indankede Dom rettelig antaget, være at anse efter Straffelovens § 257, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og Dommens Bestemmelser om Erstatning og Aktionens Omkostninger billiges, vil den være at stadfæste.

Fredagen den 18 December.

Nr. 19. Fabrikant **H. Marsmann** (Asmussen)

contra

Skolebestyrer **S. Neve** (Shaw),

betr. Betaling af 1080 Kr.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 December 1888: Indstævnte, Fabrikant H. Marsmann, bør til Citanten, Skolebestyrer S. Neve, betale de paastævnte 1080 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 27 Januar d. A. til Betaling sker, og i Sagsomkostninger 60 Kroner. At efterkommes inden

15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører N. C. Jørgensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af den af ham den 8 Oktober d. A. fremlagte, paa ustemplet Papir skrevne Protokollation, der maa betragtes som et Indlæg.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning at Citanten ikke for Høiesteret har fastholdt den af ham i forrige Instants principaliter paa-beraabte Frifindelsesgrund, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Citanten efter Omstændighederne at maatte betale til Indstævnte med 120 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til Indstævnte med 120 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 30 December 1891.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Følg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 43—44.

Fredagen den 18 December.

Nr. 19. Fabrikant H. Marsmann (Asmussen)

contra

Skolebestyrer S. Neve (Shaw).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Under nærværende her ved Retten som vedtaget Værnething anlagte Sag har Citanten, Skolebestyrer S. Neve, søgt Indstævnte Fabrikant H. Marsmann til Betaling af 1080 Kr. for Omkostninger ved Undermuring og Afstivning af Gavlen og Skorstenen i Forhuset paa den Citanten tilhørende Ejendom Frederiksholms Kanal Nr. 6 tilligemed Renter af Beløbet 5 % p. a. fra Stævningens Dato den 27 Januar d. A. til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har paastaaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger hos Citanten.

Medens Citanten i Forligsklage og Stævning saavel som i sit Deduktionsindlæg kun havde angivet den af Indstævnte foretagne Nedbrydning af hans tilstødende Ejendom Nr. 4 ved Frederiksholms Kanal som den Omstændighed, der havde nødvendiggjort de omhandlede Arbejder, om hvis Betaling Sagen drejer sig, med Tilføjende, at det fulgte af Byggeloven af 21 November 1871 § 87, at den med Arbejderne forbundne Bekostning skulde afholdes af Indstævnte, har han i sin senere Procedure nærmere oplyst, at det ikke saa meget er selve Nedrivningen, der har nødvendiggjort Arbejderne, som det ved samme indledede Byggeforetagende til Gjenopførelse af Bygningen paa

Indstævntes Ejendom, hvormed har været forbundet en Udgravning af Grunden til en Dybde af indtil 14 Fod, i hvilken Dybde Fundamenterne til den nye Bygning ere blevne nedlagte.

Indstævnte har principalt støttet sin Frifindelsespaastand paa, at Citanten, som anført, ved Sagens Paastævning og Inkamination kun har angivet som Skyldgrund den foregaaede Nedrivning af Indstævntes Bygning, og at der ikke med denne har været forbundet nogen Omstændighed, der ifølge Byggeloven kunde bevirke, at den ved samme nødvendiggjorte Afstivning og Undermuring af Citantens Bygning kunde falde Indstævnte til Last, idet han derhos har protesteret imod, at nogen anden Skyldgrund inddrages under Sagen.

Da imidlertid Citantens Paaberaabelse i Stævning og Klage af Bygningslovens § 67, der i hans Deduktionsindlæg yderligere er præciseret ved Henvisning til Slutningsbestemmelsen i bemeldte §, efter Rettens Formening ikke har kunnet lade Indstævnte i Tvivl om, hvad Meningen har været med Paatalen og Angivelsen af han Bygnings Nedrivelse som Skyldgrund, findes der ikke Føje til at anse Citantens yderligere Udvikling som en ny Søgmaalsgrund, og der kan saaledes ikke af den anførte Grund tillægges Indstævnte den paastaaede Frifindelse.

Indstævnte, der har indrømmet, at Fundamenterne til hans nye Bygning ere nedlagte i den af Citanten angivne Dybde, har dernæst forment, at denne Omstændighed ikke kan begrunde den paastaaede Ret for Citanten til at faa de omhandlede Bekostninger refunderede af Indstævnte. Han har i saa Henseende anbragt, at den dybe Nedlægning af Fundamenterne ikke skyldes hans vilkaarlige Valg, men har været nødvendig som Følge af Grundens løse Beskaffenhed, for at han overhovedet kunde opføre den paa-tænkte Bygning, der maatte hvile paa et fast Underlag, og da der ikke i Ejendommen er indrettet Kjælder eller andre underjordiske Anlæg i større Dybde end 3 Alen, formener han, at det ligefrem følger af Forskrifterne i den paaberaabte § i Bygningsloven, at det har paahevilet Citanten selv paa egen Bekostning at træffe de Foranstaltninger, som Sikringen af hans Bygning maatte kræve.

Heri kan der imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold. Nedlægning af Fundamenter til en Bygning og den derved nødvendiggjorte Udgravning af Grunden maa nemlig efter Rettens Formening henføres til de underjordiske Anlæg, som Bygningsloven omtaler, og med Hensyn til hvilke den foreskriver, at naar saadanne indrettes i mere end 3 Alens Dybde under Jordfladen, er den Byggende pligtig til paa sin egen Bekostning at undermure Naboens tilgrænsende Mur og træffe de Foranstaltninger, som udkræves for at betrygge Naboen, idet det netop er Udgravningen og ikke Indretningen af en Kjælder eller deslige Anlæg, hvorfra Faren for Naboejendommen skriver sig. Da der

nu ikke fra Indstævnte er fremsat nogen Indvending imod, at det paastaaede Beløb er medgaaet til den ved hans Udgravninger nødvendigjorte Sikkring af Citantens Ejendom, vil han være at tilpligte at betale Beløbet med Renter efter Citantens Paastand, hvorhos han findes at burde erstatte Citanten Sagens Omkostninger med 60 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører N. C. Jørgensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af den af ham den 8 Oktober d. A. fremlagte, paa ustemplet Papir skrevne Protokollation, der maa betragtes som et Indlæg. Iøvrigt er det fornødne stemplede Papir under Sagen forbrugt.

Tirsdagen den 22 December.

Nr. 53. Landbosparekassen i Aalborg (Salomon)

contra

Overretsprokurator **Bøcher** og Sagfører **Knud Petersen**
som Befuldmægtigede for de myndige og selvskiftende
Arvinger efter Lehns greve **Ernst von Schimmelmann**,
(Hindenburg),

betr. Gyldigheden af en afsagt Auktionskjendelse.

Hornum Herreds Auktionsrets Kjendelse af 9
December 1889: Den rekvirerede Auktion bør nyde Fremme
efter de foreliggende Konditioner.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 August 1890: Den
paaankede Auktionsretskjendelse saavel som de paaankede Auk-
tioner bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for
Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Citanten
efter Omstændighederne at maa betale til de Indstævnte
med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til de Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler Citanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Hornums Herreds Gjæsteretsdom af 20 Juli f. A. i en af de Indstævnte Overretsprokurator Bøcher i Kjøbenhavn og Sagsfører Knud Petersen i Aalborg som Befuldmægtigede for de myndige og selvskiftende Arvinger efter Lehn-greve Ernst v. Schimmelmänn til Grevskaftet Lindenberg imod Ejeren af Arvefæsteejendommen Svenstrup Vestermølle, Møller M. Estrup, til Betaling af resterende Arvefæsteafgifter for Aarene 1879 til 1885, begge inkl., Kr. 3245.54, anlagt Sag, blev Estrup, der erkjendte at skyldte de Indstævnte i deres nævnte Egenskaber det paastævnede Beløb, tilpligtet at betale dem samme tilligemed Renter og skadeløse Sagsomkostninger, og efter at de nævnte Indstævnte derpaa ved en den 11 September næstefter hos Møller Estrup afholdt Fogedforretning havde til Fyldstgjørelse ifølge bemeldte Dom ladet sig give Udlæg til Forauktionering i den ovennævnte Mølle med Tilbehør og Tilliggende samt i den tilstedeværende Besætning, Avlsredskaber og Inventarium, lode de efter forudgaaet Bekjendtgjørelse den udlagte Ejendom med Vandkraft, Bygninger og Jorder samt øvrige udlagte Tilbehør — der til Auktionsefterretning var vurderet til 22,000 Kr. — stille til Salg ved tre, til den 11 og 25 November samt 9 December f. A. berammede Auktioner i Henhold til Konditioner, hvori det bl. A. hedder, at Kjøberen udenfor Kjøbesummen og uden Afgang i denne udræder den resterende Arvefæsteafgift til Udlægshaverne for Aarene 1879 til 85, ifølge Dommen og Udlægsforretningen, med 3245 Kr. skadeløst til Udlægshavernes Befuldmægtigede, samt øvrige alle Ejendommen paaløbende Restancer af Skatter og Afgifter, herunder ogsaa Restancer af Arvefæsteafgiften til Grevskaftets nuværende Besidder for Aarene 1886 og 1887, der efter modtagen Meddelelse fra Godskontoret andrager 1200 Kr. foruden Renter. Ved den den 9 December f. A. afholdte 3die Auktion, mødte Citanterne, Landbosparekassen i Aalborg — der ifølge en af Møller Estrup den 21 Juni 1887 udstedt og den 2 Juli næstefter thinglæst Panteobligation for et Beløb af 12,000 Kr.

have 2den Prioritets Panteret i den heromhandlede Ejendom, næstefter Arvefæsteafgiften, for hvilken Grevskabet ved Ejendommens Salg i 1823 har betinget sig 1ste Prioritets Panteret i denne med Besætning og Arvefæsterens øvrige Bo — og nedlagde Protest imod, at der foretoges noget Opraab til Bortsalg af Ejendommen, eller at Auktionen paa anden Maade nød Fremme, forinden Konditionerne vare forandrede derhen, at ingen Del af Rekvirenternes Fordring eller af Arvefæsterestancerne for 1886 og 1887 bliver at udrede enten af Kjøbesummen eller udenfor denne, medmindre det kan ske uden Præjudice for Citanternes Pantefordring i Ejendommen med Tilbehør, idet de til Støtte herfor paaberaabte sig, at det formentlig maatte anses stridende saavel imod Forholdets Natur som imod Lovgivningens almindelige Grundsætninger navnlig Bestemmelsen i Frdn. 12 Marts 1790, der in casu maatte være analogisk anvendelig, at de heromhandlede Afgiftrestancer, der alle vare forfaldne over 1 Aar førend Retsforfølgningen imod Estrup paabegyndtes, skulde nyde Fortrinsret i Pantet fremfor de sekundære Panthavere.

Ved en samme Dag ved Auktionsretten afsagt Kjendelse blev denne Protest imidlertid forkastet, og Auktionen eragtet at burde nyde Fremme efter de foreliggende Konditioner, men da der intet Bud blev gjort paa Ejendommen, som nu blev opraabt til Salg, blev der efter Begjæring af de Indstævnte Becher og Petersen afholdt en 4de Auktion den 31 Januar d. A., ved hvilken der imidlertid ej heller skete noget Bud, hvorfor de nævnte Indstævnte begjærede en 5te Auktion afholdt, hvilken de dog foreløbigt have stillet i Bero.

Citanterne have derefter for Overretten indanket dels den ovenommeldte den 9 December f. A. afsagte Auktionsretskjendelse dels i Forbindelse hermed de forommeldte 4 Auktioner, idet de — foruden de Indstævnte Becher og Petersen, som de have stævnet til i deres ovennævnte Egenskab at lide Dom i Sagen — endvidere have indvarslet den nuværende Besidder af Grevskabet Lindenberg, Lehns greve C. G. E. v. Schimmelmänn, Møller Estrup samt Gaardmand Poul Nielsen af Freilev og Kjøbmand Emil Dyhr i Aalborg — af hvilke de to sidstnævnte have tilgode hos Estrup henholdsvis 1600 Kr. og 3000 Kr., hvilke Kapitaler ere sikrede i den heromhandlede Ejendom, den første med 3die og den sidste med 4de Prioritets Panteret — til, hvis de dertil maatte finde Anledning, at varetage deres Interesser under Sagen og til Overrettens Dom at modtage, og have Citanterne her for Retten paastaet den indankede Kjendelse annulleret og de ligeledes indankede 4 Auktioner ophævede eller in subsidium Kjendelsen forandret derhen, at deres for Auktionsretten nedlagte Paastand om Konditionerne Forandringer tages tilfølg. Af de Indstævnte have Becher, Petersen og Lehns greve Schimmelmänn

procederet til Kjendelsens og Auktionernes Stadfæstelse, medens ingen af de øvrige Indstævnte have givet Møde her for Retten.

Ligesom der imidlertid ikke kan gives Citanterne Medhold i, at Frdn. 12 Marts 1790, der bestemmer, at naar en prioriteret Panthaver vil betro Skyldneren de til Betaling forfaldne Renter, bør disse ej nyde Fortrinsret fremfor de yngre Pantebreve uden for et Aar, skulde være analogisk anvendelig i et Tilfælde som det foreliggende, idet Renterne af udlaante Kapitaler ikke findes at kunne stilles lige med den heromhandlede Art af Afgifter, saaledes kan det ej heller enten fra Forholdets Natur eller fra de af Citanterne ligeledes paaberaabte særlige Bestemmelser i Frdn. 8 Januar 1810 § 29 og Frdn. om Amtstueoppebørseler af 8 Juli 1840 § 2 med Føje udledes, at det skulde være en almindelig gjældende Regel med Hensyn til alle paa faste Ejendomme hvilende Byrder, at den Berettigede kun en ganske kort Tid kan lade Restancer paaløbe til Præjudice for andre i Tingen Berettigede.

Som Følge heraf vil den paaankede Kjendelse saavel som de paaankede Auktioner overensstemmende med den af de medte Indstævnte nedlagte Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 336. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Anders Oluf Nielsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 10 Oktober 1891: Arrestanten Anders Oluf Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Gottschalck, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Pæmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Anders Oluf Nielsen for Vold anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold. Da Murersvend Carl Frederik Eriksen den 8 August dette Aar i et Øludsalg, der var indrettet i en under Opførelse værende Bygning i Ryesgade, nægtede at betale en halv Flaske Øl, som Eriksen paa Arrestantens Anmodning havde rakt ham, og med hvilken Arrestanten, skjøndt Eriksen var ham ubekjendt, vil have troet, at det var dennes Mening at traktere ham, væltede Arrestanten sig ind paa Eriksen, og da denne gik ud paa Byggepladsen, fulgte Arrestanten efter ham, og styrtede flere Gange ind paa ham for at prygle ham. De første Angreb lykkedes det Eriksen, der søgte at undgaa Slagsmaal, at afværge ved at kaste Arrestanten fra sig, og et senere Angreb ved at tage ham i Halskraven og holde ham ud fra sig, men da han paa Arrestantens Bøn slap ham, gik Arrestanten atter løs paa ham og tilføjede ham med Hovedet et Par Slag i Ansigtet, som derved læderedes paa flere Steder. Ved en samme Dag foretagen Lægeundersøgelse af Overfaldne fandtes i Egnen over venstre Øje samt i venstre Øjes øverste og nederste Øjelaag, der vare farvede blaalig røde, en betydelig Blodudtrædning, i Egnen over højre Øje en en ringe Hævelse af Huden med Ømhed for Tryk, paa Næsens højre Side et ganske overfladisk Saar, i venstre Næseboer lidt indtørret Blod og paa højre Ørelap, der var lidt svullen, en Hudafskrabning af en Ærts Størrelse.

Som Følge af den ham overgaaede Vold maatte Overfaldne i et Par Dage ligge med Is paa Øjet og var uarbejdsdygtig i en 8 Dages Tid, men ved en den 17 August d. A. foretagen Lægeundersøgelse erklærede Lægen, at han nu kunde gjenoptage sit

Arbejde, og at den ham overgaaede Vold, der kun havde efterladt nogen Ømhed over venstre Øje, som var i stadig Aftagende, ikke vilde have skadelige Følger for hans fremtidige Helbred. Den omtalte Ømhed over venstre Øje var dog ved Eriksens Møde i Retten den 28 September d. A. endnu ikke fuldstændig hævet.

Ifølge Arrestantens Forklaring, som der ikke findes Grund til at forkaste, var det ikke hans Hensigt at tilføje Overfaldne nogen varig Skade, men kun at give ham en alvorlig Tugtelse.

Arrestanten er født den 15 Juli 1866 og bl. A. anset ifølge Rettens Domme af 20 April og 11 December 1886 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 3 Gange 5 Dage og i 6 Gange 5 Dage, ifølge 2det Regiments Krigsretsdom af 29 November 1887 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 97, 181 og efter § 183 sammenholdt med almindelig borgerlig Straffelov § 46 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og senest ved Høiesteretsdom af 19 Maj f. A. efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, første Led, som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 348. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Terkild Christian Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Skads Herreds Extrarets Dom af 18 Juli 1891: Tiltalte Terkild Christian Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Harck, 12 Kr. og Defensor, Sagfører Hansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 September 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og

Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Shaw og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Terkild Christian Nielsen, der er født i Aaret 1845, og som, foruden at han forinden sit fyldte 18de Aar har været straffet to Gange, har været anset 6 Gange for forskellige Forseelser, nemlig en Gang for Betleri, en Gang for Bedrageri og 4 Gange for Tyveri, den ene Gang i Forbindelse med Bedrageri, og sidste Gang ifølge Skads Herreds Extrarets Dom af 8 Januar f. A. efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der afvigte Grundlovsdag af sin Husbond Hans Sørensen af Vong havde faaet Tilladelse til at gaa til Grundlovsfest i Esbjerg, dog med Forpligtelse til at vende hjem samme Aften, og som i den Anledning havde laant forskellige Klædningsstykker bl. A. af Skomager Jens Poulsen af Vong et Par Fedtlæders Støvler af Værdi 7 Kr., den 10 Juni d. A. i Varde uden Ejermandens Tilladelse solgte disse Støvler for 4 Kr., som han har brugt til Fortæring, idet han, der efter sin Forklaring var kommen til at svire med nogle Kammerater, istedetfor den 5 Juni om Aftenen at vende hjem til sin Tjeneste var udebleven fra samme og først den 10 s. M. blev anholdt paa Hjortkjær Mark.

Paa samme Maade er det godgjort, at han den 6 s. M. hos Mejerist Jacob Jacobsen paa Aarre Møjeri har forskaffet sig et Laan paa 4 Kr. under det urigtige Foregivende, at Gaardejer Christen Jensen Møller af Omme, til hvem Tiltalte forgjæves havde henvendt sig med Anmodning om et saadant Laan, havde lovet at ville betale Pengene. Tiltalte har iøvrigt forklaret, at

det ikke var hans Hensigt at forlade sin Tjeneste, og hans Husbond, der har erklæret sig villig til atter at modtage ham, har lovet i Tiltaltes Løn at indeholde dels det Beløb af 7 Kr., hvortil Støvlerne ere vurderede, dels de 4 Kr., som Tiltalte har faaet af Mejerist Jakobsen, og med denne Ordning, som Tiltalte har givet sit Samtykke til, have baade Skomager Poulsen og Mejerist Jakobsen erklæret sig tilfredse.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte, forsaavidt Støvlerne angaar, være at ansee efter Straffelovens § 253, medens hans Forhold lige overfor Mejerist Jakobsen — der maa forudsættes ikke at have villet laane Tiltalte Pengene, hvis han havde vidst, at dennes Foregivende om, at Møller vilde betale, var urigtigt — findes at maatte henføres under Straffelovens § 257, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 343. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Andreas Hansen Enig (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 Oktober 1891: Arrestanten, Andreas Hansen Enig, bør straffes med Tugthusarbejde i 5 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Til-

talte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten, Andreas Hansen Enig, for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om dels at have overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 22 Maj d. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det bl. A. paalagdes ham at melde sig hver Mandag ved bemeldte Protokol for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, idet han Mandagen den 29 Juni d. A. har undladt at foretage saadan Melding, dels at have den 24 Juni d. A. frastjaalet Tømrer Carl Engelbrecht Hansen et Par Benklæder og Tømrer Hans Larsen en Frakke samt en Lommebog, et Skohorn og et Lommetørklæde, der laa i Frakkens Lommer.

De stjaalne Gjenstande, der ere vurderede til ialt 14 Kr., beroede frit fremme i et Kammer i en under Opførelse værende Bygning paa Nøjsomhedsvej, til hvilket Kammer der var uhindret Adgang.

Medens Arrestanten til den over ham den 30 Juni d. A. optagne Politirapport havde forklaret, at han i tyvagtig Hensigt var gaaet op i Ejendommen og havde stjaalet de fornævnte Gjenstande, og medens hans Forklaring til bemeldte Rapport ingen Antydning indeholdt af, at nogen anden Person skulde have deltaget i Tyveriet, har han under de i Retten afholdte Forhør forandret denne Forklaring og haardnakketholdt, at han sammen med en Person, der ikke er kommen tilstede under Sagen, og om hvem Arrestanten ikke har kunnet meddele tilstrækkelige Oplysninger til Udfindelse af, hvem han skulde være, gik op i Ejendommen for at nyde nogle af denne Person indkjøbte Drikkevarer, at de efter at have nydt disse bleve enige om til fælles Fordel at stjæle nogle Klædningsstykker fra det fornævnte Kammer, og at Arrestanten derefter gik ind i Kammeret og stjal de ovenfor ommeldte Gjenstande, medens den anden Person ventede paa ham i Entreen til den Lejlighed, hvortil Kammeret heden

Skjendt denne Forklaring som anført er i Strid med Arrestantens Forklaring til Politirapporten, og skjendt den heller ikke finder Støtte i det iøvrigt i Sagen Oplyste, findes det dog betænkeligt at forkaste samme, og den vil derfor være at lægge til Grund ved Paadømmelsen.

Arrestanten er født den 29 Juli 1844 og anset bl. A. : ifølge denne Rets Dom af 6 Maj 1876 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 3 Aar, hvilken Straf han havde udstaaet den 10 Maj 1879, ifølge Høiesterets Dom af 30 April 1880 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Led, efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde i 2 Aar, ifølge Høiesterets Dom af 31 Juli 1883 efter de samme Lovbestemmelser som for 7de Gang begaaet Hæleri med lige Arbejde i 3 Aar og senest ifølge Høiesterets Dom af 12 Maj 1887 efter de samme Lovbestemmelser som for 8de Gang begaaet Hæleri med lige Arbejde i 4 Aar.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 228 og § 238, jfr. § 241, 2det Led, for Tyveri som for 9de Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederue under Et med Tugthusarbejde i 5 Aar.

Onsdagen den 23 December.

Nr. 347. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Martin Peter Vilhelm Christian Julius Jensen
og Forbedringshusfange **Hans Hansen** (Def. Hansen),

der tiltales: Nr. 1 for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold,
Nr. 2 for Tyveri.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 Oktober 1891: Arrestanten Peter Jørgen Jensen eller Mathiasen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne, Peter Vilhelm August Larsen, Frederik Christian Larsen, Martin Peter Vilhelm Christian Julius Jensen og Carl Albert Marinus Nielsen, samt Tiltalte, Forbedringshusfange Hans Hansen, bør straffes, de 3 førstnævnte Arrestanter samt Tiltalte med Forbedringshusarbejde, Peter Larsen i 15 Maaneder, Frederik Larsen i 1 Aar, Jensen i 8 Maaneder og Tiltalte i 6 Maaneder og Arrestanten Nielsen med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Lehmann, 10 Kr. og til Defensor,

Prokurator Herforth, 25 Kr., udredes af Arrestanten Peter Larsen med $\frac{1}{2}$, dog saaledes at deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanten Frederik Larsen alene $\frac{1}{5}$ og af Arrestanterne Frederik Larsen og Nielsen een for begge og begge for een $\frac{1}{5}$, af Arrestanten Frederik Larsen med $\frac{2}{5}$, dog saaledes at deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanten Martin Jensen $\frac{1}{4}$ og af Tiltalte Forbedringshusfange Hansen $\frac{1}{4}$, og af Arrestanten Martin Jensen med $\frac{1}{10}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Martin Jensen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 230, første Stykke, og Lov 3 Marts 1860 § 1, men i Betragtning af, at han har været underkastet en mere langvarig Varetægtsarrest, end der kan tilskrives hans eget Forhold, findes den ham idømte Straf i Medfør af Straffelovens § 58 at burde nedsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Ved den Hans Hansen idømte Tillægsstraf af Forbedringshusarbejde i 6 Maaneder maa det i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde have sit Forblivende, ligesom ogsaa Dommens Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger for fornævnte Jensens og Hansens Vedkommende tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Martin Peter Vilhelm Christian Julius Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, hvoraf Martin Jensen og Hans Hansen hver udreder Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser for de for Høiesteret Tiltaltes Vedkommende hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Peter Vilhelm August Larsen for Tyveri, Overtrædelse af Polititilhold og Betleri, Arrestanten Frederik Christian Larsen for Tyveri, Forsøg paa Tyveri og Betleri,

Arrestanten Martin Peter Vilhelm Christian Julius Jensen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, Arrestanterne Peter Jørgen Jensen eller Mathiassen og Carl Albert Marinus Nielsen for Meddelagtighed i Tyveri og Forbedringshusfange Hans Hansen for Tyveri, og er det i saa Henseende ved deres egne Tilsaelsor og det iøvrigt oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanterne Peter Larsen og Martin Jensen, hvem der henholdsvis den 11 og 23 Marts d. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel var givet Tilhold om ikke at forlade Fattigvæsenets Forsorg uden forud at have godtgjort lovligt Erhverv og erholdt Tilladelse dertil, have overtraadt de nævnte Tilhold, idet Førstnævnte den 3 Maj d. A. og Sidstnævnte den 19 Maj d. A. i den Hensigt at unddrage sig Fattigvæsenets Forsorg udebleve fra Ladegaarden, hvor de af Fattigvæsenet vare udlagte, indtil de — den 26 Maj d. A. anholdtes i Anledning af nærværende Sag — — — —

Arrestanterne Frederik Larsen og Martin Jensen have den 26 Maj d. A. i Forening frastjaalet Slagter David Kratzenstein en til 12 Kr. vurderet Barnevogn, der henstod paa en Trappegang, til hvilken der var uhindret Adgang.

Arrestanterne Frederik Larsen og Forbedringshusfange Hans Hansen have den 13 April d. A. i Forening frastjaalet Arbejdsmand Oluf Vincent Nielsen en til 5 Kr. vurderet Barnevogn, der henstod i en aaben Gadedør — — — —

Arrestanten Martin Jensen er født den 26 November 1860 og bl. A. anset ifølge Retsens Dom af 8 September 1888 efter Straffelovens § 228, jfr. tildels §§ 54 og 237, efter § 229 Nr. 4, jfr. tildels § 46, og efter § 238 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ifølge Tybjerg Herreds Politirets Dom af 29 Oktober 1890 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 og Frdn. 10 December 1828 med Tvangsarbejde i 120 Dage — —

Forbedringshusfange Hans Hansen er født den 26 Juni 1864 og bl. A. anset ved Retsens Dom af 20 December 1884 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Retsens Dom af 2 Juni 1885 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ved Kjøbenhavns Amts nordre Birk Extrarets Dom af 9 November 1885 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 18 Juni 1887 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Arbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 19 Marts 1889 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med lige Arbejde i 2 Aar, og senest ved samme Rets Dom af 30 Maj d. A. efter Straffelovens §

232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i $2\frac{1}{2}$ Aar.

Medens Arrestanten Mathiassen — vil være af frifinde for Aktors Tiltale, ville de øvrige Arrestanter og Tiltalte Forbedringshusfange Hansen nu være at anse, —

Arrestanten Martin Jensen efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og Lov 3 Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder —

Tiltalte Forbedringshusfange Hansen i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri lempet Tillægsstraf efter Omstændighederne af Forbedringshusarbejde i 6 Maaneder.

Nr. 334. Høiesteretsagfører Lunn

contra

Andreas Poulsen (Def. Hansen),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 14 Juli 1891: De Tiltalte, Gaardbestyrer Andreas Poulsen af Væth og Niels Madsen af Randers, bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt in solidum udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Jacoby, 12 Kr., og til Defensor, Cancelliraad, Prokurator Bredstrup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 August 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hastrup og Hindberg, betale de Tiltalte, een for begge og begge for een, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Andreas Poulsens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 60 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør for Andreas Poulsens Vedkommende ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tredsindstyve Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Gaardbestyrer Andreas Poulsen og Niels Madsen, Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten, og Sidstnævnte for Forledelse til denne Forbyrdelse.

Efter at der i Anledning af en fra Værtshusholderforeningen i Randers fremkommen Anmeldelse var bleven indledet Undersøgelse mod Medtiltalte Niels Madsen for ulovligt Næringsbrug, fastholdt denne i det første den 4 Juni d. A. over ham afholdte Forhør, hvad han tidligere til en Rapport havde forklaret om, at Tiltalte Andreas Poulsen i Overensstemmelse med Indholdet af en under Sagen fremlagt mellem ham og Tiltalte Poulsen den 7 Januar d. A. oprettet Kontrakt var den egentlige Indehaver af en Beværtningsforretning, der siden den 2 Januar s. A. var dreven i en i Bager Stillings Ejendom værende Kjælder, medens Madsen kun var Bestyrer af samme, idet han derhos nærmere forklarede, at Poulsen — der efter Sagens Oplysninger havde Børgerskab som Værtshusholder, men en Tid lang ikke havde benyttet dette — havde lejet bemeldte Kjælder for en aarlig Afgift af 300 Kr. og havde antaget Madsen som sin Bestyrer for en maanedlig Løn af 20 Kr. foruden fri Bolig og Kost til Madsen samt dennes Hustru og Børn. Da denne Forklaring i et den 9 Juni afholdt Forhør blev foreholdt Poulsen, hvem det derhos af velkommende Forhørsdommer blev betydet, at han afhørtes som Vidne, og at der ikke var Tale om at gjøre noget Ansvar gjældende mod ham for Overtrædelse af Næringslovgivningen, forklarede han, at han for sit Vedkommende ogsaa maatte paastaa, at Madsen var hans Bestyrer, og at denne ikke drev Forretningen for sin egen Regning, og han bemærkede særligt, at Madsen endnu intet Regnskab havde aflagt til ham, og at han, siden Madsen ved Nytaarstid overtog Bestyrelsen, ialt havde faaet udbetalt ca. 200 Kr., hvoraf 150 Kr. vare anvendte til Husleje og 25 Kr. til Brændevinsafgift.

Efterat der derpaa var indledet Undersøgelse mod Tiltalte Poulsen som mistænkt for at have gjort sig skyldig i falsk For-

klæring for Retten, fastholdt han i Forhøret først, at Forholdet var saaledes, som han havde forklaret, men ved hans derefter afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt under Sagen oplyste maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at den af ham i Forhøret den 9 Juni afgivne Forklaring, der ikke af ham er bleven beediget, ikke er stemmende med Sandheden, idet Forholdet i Virkeligheden var det, at Madsen drev Forretningen for sin egen Regning, saaledes at Overskudet af samme skulde tilfalde ham selv, og at Madsen som Vederlag for, at han benyttede Poulsens Borgerskab, skulde give denne 2 Kr. om Ugen. Ligesom den under Sagen fremlagte Kontrakt derfor kun er oprettet pro forma, saaledes var det ogsaa Madsen, der lejede Beværtningskjældereren af Bager Stilling, og naar Poulsen har underskrevet den mellem Stilling og Madsen oprettede Lejekontrakt, da er dette kun sket for at give det Udseende af, at Poulsen var Lejeren, og at Forretningen var hans. Tiltalte Poulsen, der har forklaret, at Medtaltte Madsen vel har opfordret ham til at afgive den urigtige Forklaring, men at han dog sikkert selv, hvis en saadan Opfordring ikke var blevet rettet til ham, vilde have forklaret det samme, har til sin Undskyldning anført, at han ikke ret vidste, hvorom Sagen drejede sig, men hertil vil der intet Hensyn kunne tages, da det er oplyst, dels at vedkommende Forhørsdommer i længere Tid, forinden Forklaringen i Forhøret blev afgiven, har talt med Poulsen om Sagen, og nøjagtig forklaret ham, hvad det i Sagen kom an paa, dels at begge de Tiltalte, forinden Poulsen første Gang mødte i Retten, have været oppe hos en Sagfører for med ham at tale om Sagen, og at denne indtrængende har opfordret navnlig Poulsen til at holde sig til Sandheden, naar han skulde afgive Forklaring i Retten.

Paa samme Maade er det for Medtaltte Madsens Vedkommende godtgjort, at han, som alt antydet, har opfordret Poulsen til, naar han mødte i Retten, at holde paa, at Forholdet var at forstaa saaledes, at Forretningen var Poulsens, og at Madsen kun var hans Bestyrer, uagtet Forretningen i Virkeligheden var Madsens egen, og Forholdet i det Hele var saaledes som af Poulsen fremstillet.

For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold ville de, af hvilke Poulsen er født i Aaret 1827 og ved Hellum-Hindsted Herreders Politirets Dom af 8 Juli 1856 for ulovlig Omløben med Varer er anset med en Bøde af 10 Rdl. til Jurisdiktionens Politikasse samt Konfiskation af de anholdte Varer, medens Madsen, der er født i Aaret 1859, foruden at han har vedtaget for det under nærværende Sag ommeldte ulovlige Næringsbrug at erlægge en Bøde af 40 Kr. til Randers Kjøbstads Kæmnerkasse, ved Kommissionsdom af 23 September 1889 for Dokumentfalsk er bleven anset efter Straffelovens § 268 med Fængsel

paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvilken Straf dog ved kgl. Resolution af 31 Marts 1890 er formildet til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, være at anse efter Straffelovens § 146 for Poulsens Vedkommende sammenholdt med § 23 og for Madsens med § 51, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretten passende bestemte henholdsvis til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 311. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Jens Carl Martin Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Lunde og Skam Herreders Politirets Dom af 27 Februar 1891: Tiltalte Jens Carl Martin Hansen bør til Lunde-Skam Herreders Politikasse at bøde 100 Kr., hvorhos de forannævnte 26 Flasker med Sølvtinctur samt det ligeledes foran ommeldte Gulduhr konfiskeres til Fordel for Gendarm Nr. 5, B. C. Hansen. Saa bør Tiltalte og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Maj 1891: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Juel, betaler Tiltalte, Jens Carl Martin Hansen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Bøden findes at burde forhøjes til 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til to Hundrede Kroner. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lunde-Skam Herreders Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Carl Martin Hansen sigtet for ulovlig Omløben med Varer, og det er ogsaa ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han heri har gjort sig skyldig.

Efterat Tiltalte den 5 Februar d. A. inden bemeldte Politiret havde vedtaget at erlægge en Bøde af 15 Kr. for saadan Omløben, blev han allerede den 12 s. M. paany antruffen i samme Jurisdiktion i Besiddelse af 25 mindre Flasker samt en større Flaske med saakaldet Sølvtinktur, et nyt Gulduhr med Kjæde samt nogle Stykker gammelt Sølv. Medens han har forklaret, at han, der vandrede om bl. A. for at opkjøbe antike Sager, paa denne Maade har kjøbt de gamle Sølv-gjenstande, har han derimod vedgaaet, at han har omført Sølvtinkturen til Salg, og at han — hvad ogsaa ved tvende Vidner er bekræftet — havde solgt en Del deraf, idet han havde ansat Prisen for en Flaske til 1 Kr. 50 Øre, medens dens virkelige Værdi efter hans Opgivende er 35 Øre.

Hvad Gulduhret angaar, da har han gjort gjældende, at han har kjøbt det til eget Brug, og vel har han erkjendt, at han har forsøgt at afhænde det, men tillige paastaet, at han kun vilde sælge det paa Grund af Pengeforlegenhed. Da han imidlertid efter først at have forklaret, at han havde været i Besiddelse af Uhret i et halvt Aars Tid, har maattet indrømme, at han havde kjøbt Uhret hos en Uhrmager i Odense i Januar Maaned d. A. — efter Sælgerens Forklaring den 30 Januar —, da han har erkjendt at have omført og solgt andre simplere Uhre, da han ifølge tvende Vidners Forklaring ganske uforanlediget i Begyndelsen af Februar Maaned d. A. har tilbudt dem Uhret tilmed til en Pris, som var flere Gange højere end den, til hvilken han havde kjøbt det, og da hans Anbringende om at have været i Forlegenhed for Penge modsiges af, at han under Sagen har erkjendt, at han var i Besiddelse af et kontant Beløb paa et

Halvhundrede Kr. — saa maa det antages, at han ogsaa har omført det omhandlede Gulduhr til Salg.

Tiltalte, der er født den 16 December 1866, har tidligere været anset: ifølge Bjeverskov Herreds Politirets Dom af 30 December 1886 med en Bøde af 15 Kr. for ulovlig Omløben med Varer, ifølge Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 30 Oktober 1888 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og for ulovlig Omløben med Varer med en Bøde af 30 Kr., ifølge Hillerlevs-Hundborg Herreders Extrarets Dom af 12 Marts 1889 efter Straffelovens § 251 og § 47 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og for 3die Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Bøde af 60 Kr. og ifølge Skovby Herreds Politirets Dom af 7 Januar 1891 for ulovlig Omløben med Varer med en Bøde af 10 Kr. hvorhos han inden Thorseng Birks Politiret den 22 Juli 1889, inden Politiretten i Skive den 7 November f. A. og, som anført, inden Lunde-Skam Herreders Politiret den 5 Februar d. A. har vedtaget for saadan Omløben at erlægge en Bøde, henholdsvis af 10 Kr., 10 Kr. og 15 Kr., uden at det ved disse mindelige Afgjørelser ligesaalidt som under den fornævnte ved Skovby Herreds Politiret den 7 Januar d. A. paadømte Sag var oplyst, at han tidligere havde været anset for samme Forseelse.

For sit ovenanførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 for 4de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Lunde-Skam Herreders Politikasse tilfaldende Bøde, der skjønnes at burde bestemmes til 100 Kr., og da Politiretsdommen ogsaa har denne Straf, og det ligeledes billiges, at saavel de ommeldte Flasker med Sølvtinktur som Gulduhret ved Dommen ere konfiskerede til Fordel for Anholderen, samt at det er paalagt Tiltalte at betale Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 335. Høiesteretsagfører Shaw

contra

Anders Christian Andersen (Def. Bagger),

der tiltales for Kvaksalveri.

Middelfart Kjøbstads Extrarets Dom af 3 Juni 1891: Tiltalte, Væver Anders Christian Andersen af Gamby

Mark bør til Middelfart Kommunekasse (Fattigkasse) bøde 50 Kr., saa bør han og udrede alle af denne Aktion flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 15 Kroner, og Defensor Sagfører Brandt, 12 Kroner. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 September 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Herforth betaler Tiltalte Væver Anders Christian Andersen, 15 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Shaw og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Middelfart Kjøbstads Extraret hertil indankede Sagaktioneres Tiltalte Væver Anders Christian Andersen for Kvaksalveri, og er det ved hans egen med det iøvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, der ikke har nogen Ret til at udøve Lægevirksomhed, i de sidete 14—15 Aar i en Række af Tilfælde har befattet sig med efter Opfordring at give Raad for forskellige indvendige og udvendige Sygdomme, der efter de foreliggende Oplysninger maa anses for ialfald tildels at have været af farlig Karakter, og at ordinere Midler efter Udspørgen af de Syge eller deres Omgivelser om Sygdommen uden nogen egentlig Undersøgelse. Disse Midler, der have været ordinerede til saavel indvendig som udvendig Brug, have bestaaet i forskellige Slags The, Draaber, Olie, Salve o. lign., som kan erholdes udleveret fra Apothekerne uden Recept. Han har ikke

forlangt Betaling for sin Virksomhed, men af og til modtaget Smaabeløb, der bleve ham tilbudte, i Almindelighed til Dækning af Rejseudgifter, og hans Behandling kan ikke antages at have medført umiddelbar Skade for de Syge.

Da det efter det saaledes Oplyste ikke findes tvivlsomt, at Tiltalte ved sit ovennævnte Forhold maa siges at have taget Syge i Kur paa en saadan Maade, at han derved har paadraget sig Ansvar efter Frdn. 5 September 1794 § 5, jfr. Lov 3 Marts 1854, findes han, der er født den 27 September 1847 og ikke funden forhen straffet, rettelig ved Underretsdømmen anset efter de nævnte Lovbestemmelser, og da Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til en Middelfart Kommunekasse tilfaldende Bøde af 50 Kr., findes passende, vil Underretsdømmen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.

Torsdagen den 24 December.

Nr. 325.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Bendixen (Def. Bagger),

der tiltales for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden.

Skads Herreds Extrarets Dom af 12 Maj 1891: De Tiltalte, Peter Lauritsen og Niels Bendixen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 5 Dage, Tiltalte Hans Peter Johansen bør til Statskassen betale en Bøde paa 100 Kr., eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden nedennævnte Frist, hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa betale de og En for Alle og Alle for En Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Hansen og Harck, henholdsvis 20 og 15 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dømmen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 August 1891: Tiltalte Niels Bendixen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Peder Lauritsen og Hans Peter Johansen

bør hensættes, den Første i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, den Sidste i simpelt Fængsel i 8 Dage. Af Aktionens Omkostninger — hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 20 Kr., den for de Tiltalte Lauritsen og Johansen sammesteds beskikkede Defensor 15 Kr., Aktor for Overretten, Justitsraad Neckelmann, 25 Kr., og de to ovenmeldte Tiltaltes Defensor her for Retten, Overretssagfører Hindberg, 20 Kr. — udrede de Tiltalte Lauritsen og Johansen hver $\frac{1}{3}$, medens Resten af bemeldte Omkostninger udredes af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Bendixens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanketer, ved Magt at stande. Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Bagger tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Redaktør Niels Bendixen, Arbejdsmand Peder Lauritsen og Vogmand Hans Peter Johansen for at have gjort sig skyldige i Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden.

Gendarm Jørgensen har edelig forklaret, at han, efter den 8 September f. A. om Aftenen omtrent Kl. 9 at have paa Jernbanevejen ved Esbjerg, hvor han maa antages at have været tilstede for at holde Orden ved en Ildebrand, der den nævnte Aften var udbrudt i en Øst for bemeldte Vej beliggende Ejendom, antruffet Tiltalte Peder Lauritsen og en anden Person ved Navn Boesen, der begge gjorde Støj, og af hvilke Boesen var saa beruset, at Lauritsen, der iøvrigt ogsaa var beruset, maatte støtte ham, for at han ikke skulde falde, har opfordret de to nævnte Personer til at forholde sig rolige og forlade Stedet. Da Boesen imidlertid, efter at han og Lauritsen efter denne Opfordring vare gaaede et Par Skridt, faldt om, og i Faldet trak

Lauritsen med sig, forlangte Jørgensen, efter at have hjulpet dem op, at de skulde følge med ham, og tog med den ene Haand fat paa Lauritsen og med den anden Haand paa Boesen for at føre dem bort, men nu tog Lauritsen fat i Jørgensens Frakkekrave og tilføjede samtidig Jørgensen et Slag i Ansigtet. Jørgensen gav derpaa slip paa Boesen, og gav Lauritsen med den Haand, han saaledes fik fri, et Slag i Hovedet, hvorhos han ved at skubbe til Lauritsen fik denne væltet om paa Vejen, og da Lauritsen, der i Faldet rev Jørgensens Frakke itu, ikke vilde slippe sit Tag i Jørgensens Frakkekrave, tilføjede Jørgensen ham, medens han laa paa Jorden, endnu et Slag for at faa hans Haand bort fra sin Frakkekrave. Jørgensen stødte derpaa i sin Fløjte for at tilkalde Hjælp, men imidlertid var der stimlet en Mængde Folk sammen omkring ham og Lauritsen, deriblandt Tiltalte Johansen, og denne trængte sig nu ind imellem Jørgensen og Lauritsen, idet han samtidig bemærkede, at Gendarmen ikke skulde slaa og tillige spurgte, hvorfor Lauritsen skulde anholdes. Jørgensen opfordrede ham to Gange til at gaa til Siden, men skjændt han efter Jørgensens Mening godt kunde være kommen bort, efterkom han ikke Opfordringen, og Jørgensen maatte puffe ham tilbage. Da Stemningen hos den forsamlede Mængde var meget ophidset, og der fra alle Sider hørtes Raab og Støj, ligesom Jørgensen fik mange Slag og Spark, maatte han slippe Lauritsen, der derpaa gik hjem, og bane sig Vej ud til Fortoget ved den vestre Side af Jernbanevejen, hvor han trak sin Sabel. Medens han stod her, kom Tiltalte Bendixen hen til ham og yttrede til ham, at han skulde stikke sin Sabel ind, samt at den Maade, hvorpaa han optraadte, ikke var rigtig, og da Jørgensen derpaa spurgte Bendixen, hvem af dem, der skulde være Politi, svarede Bendixen dertil, at det vel var Jørgensen, eftersom „vi havde faaet Provisorierne“. Jørgensen gik derpaa ud paa Vejen for at søge efter sin Hue, som han havde tabt under Slagsmaalet med Lauritsen, og saa ikke senere noget til Bendixen, men derimod kom, medens han stod paa Vejen, den samlede Menneskemasse, der bestod af over 50 Personer, styrtende frem med Raab, og saavel han som en Gendarm Hansen, der var kommen tilstede, efterat Jørgensen havde stødt i sin Fløjte, maatte vige til Siden for at gjøre Plads for Mængden, der iøvrigt maa antages derefter at have begivet sig ind paa Brandstedet uden at gjøre noget Forsøg paa yderligere at forulempe Gendarmerne.

Ligeledes har fornævnte Gendarm Hansen edelig udsagt, at han, da han, efterat Gendarm Jørgensen havde stødt i sin Fløjte, ilede denne til Hjælp, har, da han kom hen til det Sted, hvor Jørgensen og Tiltalte Lauritsen befandt sig, set, at Tiltalte Johansen paa den af Jørgensen omforklarede Maade søgte at hindre denne, der med begge Hænder havde fat i Lauritsen og

søgte at faa ham, der slog med knyttede Hænder efter Jørgensen, dog uden at ramme denne, med sig, i at anholde Lauritsen, i hvilken Henseende Hansen nærmere har forklaret, at Johansen trængte sig ind imellem Jørgensen og Lauritsen, idet han sagde, at de skulde lade Manden gaa, at Jørgensen to eller flere Gange forgjæves opfordrede Johansen til at holde sig borte, ligesom han en Gang stødte ham tilbage, samt at Johansen, dersom han havde villet, godt kunde være gaaet til Siden eller tilbage. Hansen har derhos tilføjet, at han, da han var ifærd med at trænge sig frem til det Sted, hvor Jørgensen og Lauritsen dengang befandt sig, saa Tiltalte Bendixen staa paa Jernbanevejen nærmest dennes østlige Side i den yderste Række af den paa Vejen forsamlede Mængde, og at Hansen, der dengang kun var 2 a 3 Alen fra Bendixen, hvis Stemme han kjender, og som kunde se Bendixen, ved denne Lejlighed hørte Bendixen raabe „gaa paa“, samt at dette Raab ogsaa udstødtes, da Mængden paa den af Jørgensen omforklarede Maade senere styrtede frem imod ham og Jørgensen paa Vejen til Brandstedet, men at Hansen, der efter sin Forklaring ikke saa noget til Bendixen, efterat denne ved Tumultens Begyndelse havde udstødt det ovennævnte Raab, ikke kan forklare noget om, hvorvidt Bendixen var blandt den fremstyrtende Mængde.

Endvidere har Typograf Hein afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa, at han, der efter sit Udsagn den paagjældende Aften, som det maa antages, omtrent paa det Tidspunkt, da Hansen vil have hørt Bendixen raabe „gaa paa“, kom forbi det Sted, hvor Jørgensen var omringet af Mængden, har hørt en Stemme, som det maa antages, fra den østlige Side af Jernbanevejen, 2 Gange udstøde dette Raab, hvorhos han, der iøvrigt ikke kjender Bendixen, efterat der under det Forhør, hvori han afgav sin Forklaring, var givet ham Lejlighed til at høre Bendixen raabe „gaa paa“, har tilføjet, at han synes, at den Stemme, han under Tumulten hørte udstøde Raabene, ligner Bendixens Stemme, hvorved dog bemærkes, at der, da det nævnte Forhør optoges næsten et halvt Aar efter Tumulten, ikke kan tillægges Heins Udtalelse om Stemmernes Lighed nogen synderlig Betydning.

Endelig have Kjøbmand Ankersen og Handelsbetjent Rasmus Rasmussen Seiersdal edelig forklaret, at de, der efter deres Udsagn vare tilstede under den heromhandlede Tumult, ved denne Lejlighed, og navnlig, som det maa antages, kort efter at Bendixen efter Hansens Forklaring skal have udstødt det af denne omforklarede Raab, medens Jørgensen endnu var omringet af den sammenstimlede Mængde, hørte en Stemme fra Fortoget ved den venstre Side af Jernbanevejen — hvor Tiltalte Bendixen efter Sagens Oplysninger maa antages at have opholdt sig paa det af Vidnerne omforklarede Tidspunkt, idet

han var bleven trængt her hen fra den østlige Side af Vejen — raabe „gaa paa“, eller „gaa paa dem“, og at Vidnerne mente at kunne kjende, at det var Bendixens Stemme, uden at de dog saa ham raabe.

Under de over Tiltalte Peder Lauritsen optagne Forhør har han afgivet den Erklæring, at han ikke betvivler, at han har foretaget det, som Gendarm Jørgensen har sigtet ham for, og vel har han villet gjøre gjældende, at han ved den ommeldte Lejlighed var saa beruset, at han ikke kan erindre, hvad der passerede, men da det efter Sagens andre Oplysninger maa antages, at han ikke var mere beruset, end at han nok vidste, hvad han gjorde, vil der ikke kunne tages videre Hensyn til dette Anbringende. Det maa derhos ved Gendarmernes ovennævnte Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte Johansen, der var blandt den Menneskemasse, som under den heromhandlede Tumult omkringede Gendarm Jørgensen, medens denne var i Færd med at anholde Lauritsen, har trængt sig ind imellem dem og er forbleven staaende sammesteds, uagtet Jørgensen gjentagne Gange opfordrede ham til at fjerne sig, samt at han derved har forhindret eller ialfald væsentlig bidraget til at forhindre Lauritsens Anholdelse, og vel har Johansen — der paastaar, at det kun var, fordi han paa Grund af den Sammenstimlen af Mennesker, som fandt Sted, ikke kunde komme bort, at han ikke strax efterkom Jørgensens Opfordringer om at fjerne sig — benægtet, at han har villet forhindre Lauritsens Anholdelse, eller paa nogensomhelst Maade villet genere Gendarmerne, men ligesom det efter disses Forklaringer maa antages, at han, dersom han havde villet det, godt kunde være kommen bort, saaledes kan det efter Alt, hvad der foreligger, heller ikke betvivles, at han maa have indset, at han ved at blive staaende maatte hindre Jørgensen i at anholde Lauritsen.

Hvad endelig angaar Tiltalte Bendixen, da har denne under det første over ham den 13 September f. A. optagne Forhør, ved hvis Slutning han blev sat under Anholdelse, bestemt benægtet, at han under Tumulten, hvorunder han iøvrigt erkjender at have været tilstede, har opfordret Mængden til at gaa paa Gensdarmene.

I en senere Skrivelse til Forhørsdommeren af 15 s. M. har han imidlertid anbragt, at han under det nævnte Forhør alene tænkte paa Begyndelsen af Tumulten, da der var saamange Mennesker samlede omkring Jørgensen, og at han veed, at han ikke den Gang opfordrede Folk til at gaa paa Gendarmerne, men at han efter Forhøret er kommen til at tænke paa, at han senere under Tumulten, som det efter hans Forklaring maa antages, dengang Mængden styrtede henimod Brandstedet, er kommen

i en exalteret Tilstand, fordi han frygtede for, at der vilde ske en Ulykke, og at han da kan have skreget eller raabt „gaa paa“ eller noget Andet, men at det var et ufrivilligt Udraab, og at han, der ikke veed, hvad han raabte, ikke mente noget Ondt derved. Efterat Bendixen derpaa i et Forhør samme Dag havde henholdt sig til den i hans ovenmeldte Skrivelse givne Fremstilling med Tilføjende, at han, anerkjendende de af Vidnerne Hansen, Ankersen og Seiersdal dengang afgivne Forklaringer, der gik ud paa, at Vidnerne havde hørt eller mente at have hørt Bendixen under Tumulten udstøde Raabet „gaa paa“, ikke vilde benægte at have raabt „gaa paa“ eller noget Lignende, og at han, der iøvrigt fastholdt, at dette Raab var kommen fra ham ufrivilligt og foranlediget af den bevægede Sindstilstand, han var i, og uden at han egentlig havde ment noget Ondt dermed, var villig til at betale en Bøde af 100 Kr. til Statskassen, dersom Sagen imod ham maatte bortfalde, henholdt han sig i det næste Forhør den 22 Oktober til denne Forklaring med Tilføjende, at han bestemt fastholdt, at han ikke med sine Udraab havde villet opfordre Mængden til at bruge Vold imod Gendarmerne, og at han, der mente først at have raabt, efterat Gendarm Jørgensen havde forladt Mængden, maatte bede Vidnerne afhørte om, naar det var, han raabte. Da det derpaa i et Forhør den 29 Oktober foreholdtes Bendixen, at han i Forhøret den 15 September havde anerkjendt de af Hansen, Ankersen og Seiersdal dengang afgivne Forklaringer, erklærede han, at han kun kunde tiltræde disse under Forudsætning af, at Raabet „gaa paa“ eller Lignende, var hørt fra ham, dengang Mængden begav sig ned til Brandstedet, hvorimod han, dersom Vidnerne udsagde, at Raabet var hørt, da Mængden opholdt sig omkring Jørgensen og Lauritsen eller paa hvilket som helst andet Tidspunkt, inden Jørgensen var løbet bort fra Mængden, ikke kunde anerkjende Rigtigheden af Vidneforklaringerne, idet han bestemt vidste, at han ikke inden førstnævnte Tidspunkt havde raabt „gaa paa“, og da de senere Vidneforklaringer gik ud paa, at Raabene vare udstødte, medens Mængden ved Tumultens Begyndelse var samlet omkring Jørgensen og Lauritsen, medens ingen af Vidnerne havde hørt ham raabe senere, har han under Proceduren for Extraretten og for Overretten ved sine Defensorer ladet gjøre gjældende, at han overhovedet ikke under Tumulten havde udstødt saadanne Raab.

Ligesom nu Bendixen efter det Ovenanførte stadig har fastholdt, at han ikke under den heromhandlede Tumult har havt til Hensigt at opfordre Mængden til at angribe Gendarmerne, saaledes kan der heller ikke af de af ham afgivne Forklaringer udledes nogen Tilstaaelse fra hans Side af at have, medens Mængden ved Tumultens Begyndelse var samlet omkring Jørgensen og Lauritsen, udstødt Raab, der kunde forstaas, som om de

indeholdt Opfordring til et saadant Angreb; thi i Forhøret den 15 September maa han, idet han henholdt sig til den i hans Skrivelse af samme Dato givne Fremstilling, antages at have villet fastholde, hvad han i bemeldte Skrivelse har udtalt om, at han vidste, at han ikke til det angivne Tidspunkt havde udstødt saadant Raab, og dette har han ogsaa gjentaget i Forhørerne den 22 og 29 Oktober. Derimod har han, som meldt, under Forhørerne indrømmet Muligheden af, at han under Mængdens senere Fremstormen imod Brandstedet kan have raabt „gaa paa“ eller noget Lignende, men denne Erklæring kan dog efter sit Indhold ikke i og for sig afgive Bevis for, at Bendixen paa det af ham angivne Tidspunkt har udstødt saadanne Raab, og der er ikke iøvrigt oplyst Noget, der kunde give Grund til at antage, at dette var Tilfældet.

Sagens Udfald maa derfor bero paa, om det ved de ovennævnte Vidners Forklaringer kan imod Bendixens Benægtelse anses godtgjort, at han, medens Mængden ved Tumultens Begyndelse var samlet omkring Jørgensen, har raabt „gaa paa“, eller „gaa paa dem“, og dette Spørgsmaal findes at maatte besvares benægtende. Ligesom nemlig Heins Forklaring efter det Ovenanførte er uden Betydning i saa Henseende, saaledes maa det samme gjælde om Ankersen og Seiersdals Udsagn, der som meldt angaa et andet Tidspunkt end Hansens og Heins Forklaringer, dels fordi Ankersen og Seiersdal efter deres egne Forklaringer ikke kunde have Vished om, at det var Bendixen, der udstødte de Raab, som Vidnerne hørte — hvad Ankersen ogsaa for sit Vedkommende udtrykkelig har udtalt under Forhørerne — dels fordi to andre Vidner, der maa antages at have staaet ved Siden af Bendixen paa det Tidspunkt, da de af Ankersen og Seiersdal omforklarede Raab skulle være udstødte, have udsagt, at de ikke have hørt ham raabe, og hvad Hansens Forklaring angaar, da vil der saameget mindre kunne lægges afgjørende Vægt paa dette enestaaende Vidnesbyrd, som det af Vidnets Forklaring fremgaar, at der paa den Tid, han hørte Raabet, blev raabt fra mange Sider, og det følgelig var vanskeligt bestemt at afgjøre, hvem der var blandt de Raabende, og hvad de enkelte Raab gik ud paa.

Efter det Ovenanførte kan det saaledes ikke anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte Bendixen under den heromhandlede Tumult har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paa- drage ham Strafansvar, og han, der er født i Aaret 1862, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale. Derimod ville de Tiltalte Lauritsen og Johansen — af hvilke den Første er født i Aaret 1850, medens den Sidste er født i Aaret 1852, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede —

for deres omhandlede Forhold være at anse, Lauritsen efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, 1ste Stykke, og Johansen efter bemeldte Lovs § 108, 2det Stykke, med Straffe, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes, for den Første til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og for den Sidste til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Hermed endte 2den ordinære Session.

tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Peter Jensen for Uterlighed mod et Barn.

A. Frederiksen paa Silkeborg Fattiggaard har edelig forklaret, at han, da han Søndag Eftermiddag den 12 Juli d. A. kom ned i den fælles Arbejdstue, idet han aabnede Døren, lagde Mærke til, at Arrestanten, der sad paa en Bænk i Stuen, medens Pige-barnet Nina Cathrine Nielsen — der maa antages at være født i Norge den 22 December 1883 → stod foran ham med Ryggen vendt imod ham, havde sin højre Arm bagfra oppe under Pigens Skjorter og Underbenklæder, saalangt oppe, at hans Fingre naaede Pigens Undermave. Barnet stod aldeles roligt, da Vidnet kom til, og Arrestanten trak i det samme skyndsomt sin Haand til sig, hvorpaa Barnet, til hvem Vidnet Intet sagde, ligesaa lidt som han talte til Arrestanten, strax gik ud af Stuen. Nina Nielsen har forklaret, at hun tilligemed sine Søstre, der ere henholdsvis 5 og 3 Aar gamle, ved den ommeldte Lejlighed var tilstede paa Mandfolkenes Arbejdstue, og at Arrestanten, efter først at have villet trække hendes 5-aarige Søster Johanne hen til sig, hvad dog ikke lykkedes ham, med den ene Haand trak hende selv hen foran sig, hvorpaa han stak sin anden Haand op under hendes Skjorter gennem en Sidesplit paa hendes Underbenklæder op paa hendes Undermave, som han befalte, ligesom han klæde hende imellem Benene. Hun skreg ikke, skjøndt hun vil have forsøgt at komme fra ham, og da Frederiksen i det samme kom til, slap Arrestanten hende, og i Overensstemmelse hermed har Søsteren Johanne forklaret, idet hun navnlig har udsagt, at Arrestanten ved den ommeldte Lejlighed først vilde trække hende hen til sig, men derefter trak Nina hen til sig, og stak sin Haand op under hendes Skjorter. De tvende Smaapigers Moder, Inger Marie Hansen, har edelig forklaret, at Datteren Nina Søndagen den 12 Juli d. A., da Inger Marie Hansen, efterat have været i Besøg, vendte tilbage til Fattiggaarden, fortalte hende, at Arrestanten, efterat have kaldt paa paa hende og faaet hende ind i Mandfolkenes Arbejdstue, havde havt fat paa hende og revet hendes Underbenklæder itu, idet han havde stukket sin Haand op under hendes Skjorter og ind under Benklædernes Split, og har Vidnet tilføjet, at hun er sikker paa, at Barnets Benklæder, der vare ganske nye, vare hele, da Barnet fik dem paa, i hvilken Henseende Fattiggaardsbestyrer Henriksens

Hustru har forklaret, at Inger Marie Hansen den 13 Juli om Morgenen viste hende, at Ninas saagodtsom nye Benklæder vare revne itu, men at Vidnet ikke af egen Erfaring veed, om Benklæderne vare hele, da Barnet Søndag Morgen fik dem paa. Endelig har Bestyreren paa den ommeldte Fattiggaard, Henriksen, forklaret, at han oftere har havt Mistanke til, at Arrestanten efterstræbte de paa Fattiggaarden værende Børn, uden at det dog er lykkedes at gribe ham eller overbevise ham, og af Sagens Oplysninger fremgaar det, at der i Aaret 1889 blev indledet Undersøgelse mod Arrestanten, der sigtedes for at have gjort sig skyldig i uterligt Forhold overfor Nina Nielsen, uden at denne Undersøgelse dog førte til, at der blev dekretet Aktion mod Arrestanten. Nina Nielsen er den 23 Juli d. A. bleven undersøgt af vedkommende Distriktslæge, der fandt hendes Kjønsele aldeles ubeskadigede.

Arrestanten, der har indrømmet Rigtigheden af, at Nina Nielsen ved den ommeldte Lejlighed opholdt sig paa Mandfolkens Arbejdsstue, og at hun, da Frederiksen traadte ind i Stuen, stod tæt ved Arrestanten, der sad paa en Bænk, har derimod vedholdende benægtet at have havt sin Haand oppe under Barnets Skjærter eller overhovedet gjort sig skyldig i noget ulovligt Forhold overfor dette, og overfor denne Arrestantens Benægtelse kan det ikke anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold.

Som Følge heraf vil han, der er født i Aaret 1822, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været straffet, være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Færdig, fra Trykkeriet den 14 Januar 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 45—46.

Mandagen den 4 Januar.

Nr. 367.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Hans Jørgen Hansen (Def. Klubien),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 28 September 1891: Hans Jørgen Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og i Erstatning til Skomager Peter Godske betale 40 Kr. Saa bør han og tilsvare Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 November 1891: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Nissen og Jacobsen for Overretten betaler Tiltalte, Slagter Hans Jørgen Hansen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Slagter Hans Jørgen Hansen, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det bevist, at han har gjort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder.

Den 6 August d. A. traf Skomager Peter Godske og Tiltalte sammen paa en Reberbane paa Utterslev Mark, og efterat de havde nydt endel Øl i Selskab med hinanden, opkom der Trætte mellem dem, hvorunder Tiltalte, der var noget beruset, men maa antages at have været fuldt tilregnelig, stødte Godske ned af Bænken, hvorpaa de sad. Da Godske efterat have rejst sig tog Tiltalte i Brystet og satte ham op mod Væggen, greb Tiltalte en Halvflaske, halv fuld af Olie og slog hermed Godske i Hovedet, saa at Flasken knustes, hvorefter han med Flaskehalsen, som han beholdt i Haanden, slog ham i Ansigtet og herved tilføjede ham et 4 Tommer langt, gennem Hudens underliggende Bindevæv og øvre Parti af Tyggemusklens gaaende Snitsaar over venstre Kind, strækkende sig fra Ørefligen til ind under venstre Mundvig. Læsionen, der den 21 August ikke endnu var fuldt helbredet, antages ikke at ville efterlade blivende Følger.

Tiltalte, der er født den 16 Januar 1859 og ifølge denne Rets Dom af 25 April 1882 har været anset efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, er for sit anførte Forhold ved den indankede Dom rettelig paa ny anset efter samme Lovbestemmelse, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens Bestemmelser om Erstatning til Godske for Lægehjælp og Næringstab m. v. saavel som om Aktionens Omkostninger billiges, vil den være at stadfæste.

Nr. 353.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Bernard Jackson (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Frederikssteds kriminelle Extrarets Dom af 27 August 1891: Arrestanten, Bernard Jackson af Frederiksted, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar samt udredede af Aktionen lovligen flydende Omkostninger og i Erstatning til Bestjaalne, Jordemoder Grant, D. 1 56. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 30 September 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Frederikssteds Extraret her til Retten indankede Sag er Arrestanten Bernard Jackson tiltalt for Tyveri, og er det ved hans egen Tilstaaelse, som stemmer med hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, godtgjort, at han har forøvet efternævnte Tyverier i Frederiksted.

Natten mellem den 20 og 21 Juni d. A. lidt efter Kl. 11 skaffede han sig Adgang til den af Toldforvalter Richter beboede Ejendom ved gennem en aabentstaaende Port at gaa ind

i Nabogaarden, hvorfra han ved Hjælp af nogle Tønder, som han stillede op mod Plankeværket, der skilte Gaarden fra Toldforvalter Richters Gaard, krøb over dette, der var noget over 6 Fod højt, ind i den sidstnævnte Gaard; han gik derpaa op ad Trappen, som førte til Husets Galleri, hvorfra han gennem en Dør, der kun var lukket med en Pind, som var stukken ind i Krampen, gik ind i Kjøkkenet og derfra ind i Spisekammeret, hvor han satte sig i Besiddelse af et Brød og en Nøgle, som laa ovenpaa et Flueskab; han aabnede dette med Nøglen og tilregnede sig derfra 3 Pd. Ost af Værdi 1 D. 12 Cents, en Kurv af Værdi 1 D., 2 Pd. Chokolade værd 1 D. 30 Cents, samt noget Hvedemel, 3 tomme Blikdaaser, 1 Smørkande indeholdende Sukker, 3 Løg, 19 Stykker Husblas, 4 Pd. Kartoffler og 1 Flaske Medicin, hvilke sidstnævnte Gjenstande tilsammen ere anslaaede til en Værdi af 2 D. Af de stjaalne Sager ere Smørkanden, Blikdaaserne, Løgene, Husblasen og Flasken med Medicin komne tilstede og udleverede til Bestjaalne, der for de manglende Gjenstandes Vedkommende har frafaldet Erstatningspaastand. Med Hensyn til Lokaliteterne bemærkes, at Kjøkkenet og Spisekammeret laa i en Sidebygning, hvorfra en Dør, som paa den indvendige Side var lukket med en Krog, førte til Beboelseslejligheder, hvor Husets Beboere sov, ligesom der mellem Sidebygningen og Beboelseslejligheden fandtes et Vindu, der kun var skudt til og kunde aabnes fra Sidebygningen. Gaarden var forsvarlig lukket til alle Sider.

Natten mellem den 29 og 30 Juni d. A. omtrent Kl. 12 gik Arrestanten gennem en Aabning, som fandtes i Stakittet mellem Nabolodden og Jordemoder Grants Gaard, ind i denne Gaard, hvorpaa han gik op ad Trappen, som fører til Husets Galleridør; da denne var lukket med indvendige Kroge foroven og forneden, krøb han tilvenstre for den ind i det aabne Galleri og gik derfra ind i Kjøkkenet, hvor han tilvendte sig nogle Kartoffler og Tanier, som laa paa en Hylde; derfra gik han tilbage gennem Galleriet og ind i et Soveværelse, hvor han stjal et Haandklæde, som hang paa et Søm, og gik han derpaa atter ud paa Galleriet og derfra gennem en Dør ind i Dagligstuen, hvor han fra et Bord tilegnede sig to Bønnebøger og fra en Vinduskarm en Æske med Blyanter, ligesom han endvidere fra et i Galleriet staaende Bord tilegnede sig noget Brød. Fra Galleriet førte uafsaasede Døre ind i Kjøkkenet, Dagligstuen og Sovekammerne, i hvilke sidste Folk laa og sov. Stakittet, som Gaarden er omgivet af, var 5 Fod 6 Tommer højt, men gammelt og forfaldent, og hidrørte Aabningen, hvorigennem han kom ind i Gaarden, fra dets forfaldne Tilstand. Af de ovennævnte stjaalne Gjenstande ere Haandklædet og Æsken med Blyanterne, som ere vurderede hver til 25 Cents, komne tilstede og udleverede Bestjaalne, der har paastaet sig Værdien af de øvrige stjaalne

Koster erstattede med 1 D. 56 Cents, hvortil Arrestanten Intet har havt at erindre.

Efterat have begaaet foranstaaende Tyveri begav Arrestanten sig skraas over Gaden til Kjøbmand Russells Ejendom; her steg han op paa en 3 Fod høj Mur paa højre Side af Porten, der var aflaaaset, hvorefter han krøb over et 4 Fod og 3 Tommer højt Stakit over paa Muren og lod sig glide ned i Russels Gaard; han gik gennem denne og Haven og op ad Trappen, der førte til det utillaasede Kjøkken og Spisekammeret, hvor han tilegnede sig noget Hvede og Majsmel, nogle Frugter og et Ticentsstykke, alt til en Værdi af 1 D. 50 Cents. Gjennem nogle aabne Gallerier gik han ind i Beboelseslejligheden, hvor Beboerne sov, og hvis naflaasede Værelser, hvoraf han undersøgte det ene uden dog at tilvende sig noget her, vendte ud til en Korridor, som han kom igjennem; Bestjaalne har frafaldet Paastand paa Erstatning for de ikke tilstedekomne stjaalne Sager. Gaarden til Ejendommen var forsvarlig lukket til alle Sider.

Natten mellem den 3 og 4 Juli d. A. lidt efter Kl. 12 banede Arrestanten sig Adgang til den af Kjøbmand Dessau beboede Ejendom paa følgende Maade. Han gik op ad Trappen, der førte til Naboejendommens Beboelseslejlighed, og skrævede fra det øverste Trappetrin over Muren, der var 6 Fod og 5 Tommer høj og ragede 3 Fod og 9 Tommer op over Trappen, hvorpaa han lod sig glide ned i Gaarden. Ved Hjælp af en Kasse krøb han op paa det mellem 9 og 10 Fod høje Lokum og steg derpaa ned i en Aabning, som fandtes mellem dette og Lokummet i Dessaus Gaard; efter saaledes at være kommen ind i denne Gaard gik han gennem Haven op ad Trappen til Husets Galleri, men da han fandt Galleridøren aflaaaset, krøb han gennem en Aabning ved Siden af Døren ind i Galleriet, og kom derfra gennem uafllaasede Døre ind i Kjøkkenet og Spisekammeret, hvor han tilegnede sig en Kurv vurderet til 50 Cents, 2 Daaser Smør af Værdi D. 1, en Daase af Værdi 25 Cents, 1 Vidskestykke af Værdi 20 Cents og endvidere en Kniv, noget Flæsk, Majsmel, Sukker, Brød, Ost, Hvedemel, Byggryn, Sardinere og Syltetøj, hvilke Gjenstande af Bestjaalne ere vurderede til et samlet Beløb af 1 D. 75 Cents; af de stjaalne Sager er Kurven, Vidskestykket og Daasen komne tilstede og udleverede Bestjaalne, der iøvrigt har frafaldet Paastand paa Erstatning mod Arrestanten. Med Hensyn til Lokalteterne bemærkes, at Kjøbmand Dessaus Gaard til alle Sider var tilbørlig lukket, at Husholderskens Værelse laa ved Siden af Spisekammeret, hvor Tyverierne bleve forøvede, men at der ikke var nogen Dør mellem dem, hvorimod begge havde utillaasede Døre ud til Galleriet, hvorfra der ligeledes førte Døre ind til Familiens Beboelseslejlighed, hvor Beboerne sov, men om disse Døre vare aflaaasede, har ikke kunnet oplyses.

Endvidere har Arrestanten 3 Gange banet sig Adgang til Miss Majors Ejendom for at stjæle. Hvergang krøb han over et 6 Fod højt Stakit, som hørte til Nabolodden, hvorfra han gjennem en ca. 40 Fod lang Gang, og ved at aabne en 5 Fod høj, kun med en Krog lukket Laage kom ind i Miss Majors Gaard. Ved den ene af disse Lejligheder var Klokken omtrent 10 om Aftenen, men da der var Lys i Beboelseslejligheden, hvis Dør til Gaarden stod aaben, begav han sig atter bort uden at stjæle noget, da han ikke fandt noget i Gaarden, som han kunde tilegne sig. De tvende andre Gange var Klokken noget efter 11 om Aftenen, og der var mærkt saavel i Huset som i Nabolaget; da Døren, som fra Gaarden gjennem et Galleri førte ind i Huset, var aaben, gik han ind i dette og tilegnede sig derfra den ene Gang en af Bestjaalne til 30 Cents vurderet Kurv, hvori laa Brød til Værdi 40 Cents, og den anden Gang et til 2 D. anslaaet Klaverovertræk samt endvidere fra et utillaaset Skab nogle Fisk af Værdi 25 Cents, som han dog efterlod i Gaarden, hvor Noget af det blev fundet den næste Dag, hvorimod Kurven, som han ligeledes paastaar at have efterladt i Gaarden, ikke er fundet. Overtrækket er kommet tilstede og er blevet udleveret Bestjaalne, der har frafaldet Paastand paa Erstatning for de manglende Gjenstande. Med Hensyn til Lokalteterne bemærkes, at Husets Værelser alle staa i Forbindelse med hverandre ved uafsaasede Døre, og at Beboerne sov i Huset, samt at Gaarden var forsvarligt lukket til alle Sider.

Endelig har Arrestanten en Nat omtrent Kl. 12 skaffet sig Adgang til den af Fuldmægtig Gittens beboede Ejendom ved fra et gammelt og forfaldent 6 Fod højt Stakit, uden at han dertil behøvede at anvende nogen videre Kraft, at afrive et læsthængende Brædt, hvorpaa han gjennem den saaledes opstaaede Aabning krøb ind i Gaarden. Fra et isoleret liggende aabent Kjøkken tilegnede han sig et Stykke Flæsk og noget Majsmel og Sukker, alt vurderet til 20 Cents og tilhørende Tjenestepigen Rosa Jacobs, der har frafaldet Paastand paa Erstatning for disse Gjenstande, der ikke ere komne tilstede. Arrestanten var ikke inde i Beboelseslejligheden, hvor Beboerne havde Ophold om Natten.

Af de foranførte fuldbyrdede Tyverier ville de hos Toldforvalter Richter, Kjøbmændene Russell og Dessau og Miss Major begaaede, som vare forbundne med natligt Indbrud, være at henføre under Bestemmelsen i Frdn. 11 April 1840 § 12, 2det Membrum, medens det hos Miss Major begaaede Attentat paa Tyveri, der var forbundet med Indbrud, men ikke natligt, eftersom Beboerne af Huset endnu ikke kunde antages at være gaaede i Seng, vil være at henføre under den nævnte Forordnings § 80, sammenholdt med § 12, 1ste Membrum; derimod findes de hos Jordemoder Grant og Fuldmægtig Gittens begaaede Tyverier efter Omstændighederne, og navnlig paa Grund af den

forfaldne Tilstand af Plankeværkerne, hvorigjennem Arrestanten skaffede sig Adgang til de vedkommende Ejendomme, kun at kunne tilregnes ham efter Forordningens § 1. Arrestanten, der er født den 26 April 1872 og tidligere ifølge Frederikssteds Politirets Dom af 22 August 1890 har været anset med 5 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød for Tyveri, vil derfor i Henhold til de foranførte Lovbestemmelser, jfr. med Anordning 6 Januar 1852 § 3, være at anse med en Straf, der passende kan fastsættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Da Underrettsdommen, der dog urigtigen har anset Arrestanten ogsaa efter Forordningen af 11 April 1840 §§ 13 og 14, har samme Straffebestemmelse og derhos rettelig har dømt ham til at betale til Jordemoder Grant 1 D. 56 Cents i Erstatning og til at udrede Aktionens Omkostninger, vil denne Dom være at stadfæste.

Tirsdagen den 5 Januar.

Nr. 357.

Advokat Nellemann

contra

Johan Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Skovby Herreds Extrarets Dom af 9 Juli 1891: Tiltalte, Maattefabrikant Johan Hansen af Stillebæk, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Hubert, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Oktober 1891: Tiltalte, Maattefabrikant Johan Hansen af Stillebæk, bør hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcher og Petersen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt der under Sagen er forelagt Høiesteret det Spørgsmaal, om Forkyndelserne af de i Medfør af Forordning 31 Maj 1805 § 3 og Forordning 7 Juni 1760 § 1 i Sagen udfærdigede Indstævningspaategninger ere lovmedholdeligt foretagne, uanset at ingen Gjenpart af samme ses at være Tiltalte overleveret, bemærkes, at Loven om Forandring af visse processuelle Frister m. m. af 11 April 1890 § 3 ikke kan anses at angaa kriminelle Sager, og at der heller ikke findes Føje til paa disse Sager analogisk at anvende Bestemmelsen i Paragrafens næstsidste Stykke om Gjenparters Overlevering.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Skovby Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Maattefabrikant Johan Hansen af Stillebæk aktioneret for Bedrageri, og er det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse og ved de under Sagen aflagte Vidneforklaringer tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Ved en den 6 September f. A. hos Tiltalte foretagen Udpantning for Alimentationsbidrag blev der bl. A. gjort Udlæg i 2 Kurlænderpiber af en Værdi af henholdsvis 2 Kr. og 1 Kr. Da derefter Sognefogden og en Gendarm den 21 Marts d. A. indfandt sig hos Tiltalte for at afhente de udlagte Gjenstande til Realisation ved en til den 23 s. M. berammet Auktion, nægtede Tiltalte at være i Besiddelse af nogen af Piberne, idet han med Hensyn til den til 1 Kr. vurderede Pibe nægtede at have været i Besiddelse af den ved Udpantningen, og med Hensyn til den til 2 Kr. vurderede Pibe foregav, at han, forinden der blev gjort Udpantning i den, havde afhændet den og derefter udleveret den til Kjøberen. Det er nu vel oplyst, at Tiltalte kort forinden Udpantningen har sluttet Handel om Piben med

en Skræddersvend Lund, hvorefter denne skulde give en ældre Pibe og 2 Kr. i Bytte; men Parterne bleve samtidig enige om, at Tiltalte skulde beholde Piben, indtil Lund i den paafølgende November Maaned enten betalte Beløbet eller afgjorde det ved Skrædderarbejde, og der er derefter ikke fra nogen af Parternes Side gjort Skridt til Handelens Fuldbyardelse, idet Tiltalte beholdt Piben i sin Besiddelse, uden at der af Lund blev fremført noget Ønske om at komme i Besiddelse af den. Efter det saaledes Passerede i Forbindelse med, at Tiltalte som ovenfor anført under Udpantningen imod bedre Vidende nægtede at være i Besiddelse af Piben, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til hans Anbringende om, at han troede, at han allerede ved Afslutningen af fornævnte Handel med Lund havde ophørt at være Ejer af samme.

Den under Udpantningen til 1 Kr. vurderede Pibe har Tiltalte i Januar Maaned d. A. afhændet til en Skræddersvend Jørgensen for en anden Pibe og 2 Kr. eller 2 Kr. 25 Øre i Bytte, og forsaavidt Tiltalte til Undskyldning for denne sin ulovlige Disposition har anført, at Piben i Udpantningsforretningen fejlagtig var opført som en Træpibe med rund Funk, medens den i Virkeligheden var en Kurlænderpibe, kan der ikke tillægges dette Anbringende nogensomhelst Betydning, da Tiltalte var fuldt vidende om, at der var gjort Udpantning i den Pibe, hvorover han disponerede som anført. Medens der ved Udpantningen blev søgt Dækning for en Beløb af 50 Kr., indkom der ved Auktionen over de udlagte Gjenstande, med Undtagelse af de heromhandlede 2 Piber, ikkun 43 Kr. 74 Øre, og Tiltalte har paa Anledning erklæret, at han ikke har tænkt paa, hvorvidt de udlagte Gjenstande vilde kunne udbringes til en saadan Pris, at der derigjennem kunde skaffes Dækning for det skyldige Alimentsbidrag.

For sit foranferte Forhold vil Tiltalte — som er født den 13 Juli 1847 og ved nærværende Rets Dom af 18 Februar 1868 er anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og § 228 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, men ikke iøvrigt er funden tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 4 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underretsdømmen, som har anset Tiltalte efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at forandre.

Onsdagen den 6 Januar.

Nr. 67. Gaardejer N. A. Petersen (Alberti)

contra

Krigsministeriet (den kst. Kammeradvokat),

betr. Erstatnings Udredelse for Jords Afstaaelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 April 1890: De Indstævnte, Krigsministeriet, bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer N. A. Petersen af Husum, i denne Sag fri at være. Citanten bør betale Sagens Omkostninger efter Regning fra den konstituerede Kammeradvokat, deriblandt dennes Salær med 30 Kr., inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Citanten at maatte betale til Indstævnte skadesløst, derunder det den konstituerede Kammeradvokat tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til Indstævnte skadesløst, derunder i Salarium til den konstituerede Kammeradvokat 150 Kroner. Saa betaler Citanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Gaardejer N. A. Petersen af Husum, søgt de Indstævnte, Krigsministeriet, tilpligtede at betale en efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn fastsat Erstatning dog ikke udover 6250 Kr. for den Ulempe, hvormed Passagen ad den fra hans Gaard Matr. Nr. 8 a af Husum gennem Husum-Enceinten anlagte Vej er forbunden som Følge af den usædvanlig store Stigning, hvormed Krigsbestyrelsen skal

have anlagt Vejen paa begge Sider af Broen over Kanalen, om hvilken Ulempe Citanten ikke vil være sat i Kundskab, da det paagjældende til bemeldte Gaard hørende Areal af ham afstodes til Krigsbestyrelsen, ligesom denne Ulempe heller ikke skal være tagen i Betragtning ved de Taxationsforretninger, der ere lagte til Grund for Arealets Afstaaelse til Fæstningsanlæg, hvorhos Citanten har paastaaet sig tilkjendt Renter af det eventuelle Erstatningsbeløb med 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 30 August f. A. og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have derimod paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger derunder Salær til den for dem mødende konstituerede Kammeradvokat, idet de have paastaaet, dels at Citanten ved Afstaaelsen har været bekendt med den ovenomhandlede Ulempe, dels at denne Ulempe er tagen i Betragtning ved de afholdte Taxationsforretninger, idet der ved disse foruden en Erstatning for selve Arealet blev fastsat en Erstatning for „alle Ulemper m. a.“, men i ethvert Fald have de Indstævnte forment, at deres Frifindelse allerede maa følge deraf, at der i det foreliggende Tilfælde ikke har fundet nogen Expropriation Sted, idet Citanten frivillig har afhændet det paagjældende Areal til Krigsbestyrelsen ved en den 6 Oktober 1888 oprettet Kjøbekontrakt, der ikke indeholder nogen Bestemmelse, hvorpaa en Erstatning som den paastaaede kan støttes.

Da den frivillige Overdragelse af Arealet alene er sket efter Krigsbestyrelsens Ønske og derhos efter den trufne Aftale skulde foregaa paa Basis af de afholdte Taxationsforretninger, formener Citanten imidlertid desuagtet, at han ikke derved kan være bleven ringere stillet, end om han havde ladet Arealet expropriere, og at han derfor ikke kan være afskaaren fra at fremsætte den ommeldte Erstatningsfordring; men heri findes der ikke at kunne gives ham Medhold, idet Meningen med den af ham paaberaabte Aftale kun kan have været, at Afhændelsen skulde ske paa de ved Taxationsforretningerne fastslaaede Vilkaar, til hvilke det bl. A. hørte, at den deri angivne Erstatning omfattede alle Ulemper ved Afstaaelsen, og da Citanten allerede herved vil være afskaaren fra yderligere Krav paa Godtgjørelsen for Ulemper, der hidrøre fra Afstaaelsen af det omhandlede Areal, ville de Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale, hvorhos Citanten efter Omstændighederne vil have at betale Sagens Omkostninger efter Regning fra den konstituerede Kammeradvokat og deriblandt i Salær til denne 30 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 342.

Advokat Halkier

contra

Morten Alfred Charles Andersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for uterligt Forhold mod et Pigebarn.

Amager Birks Extrarets Dom af 11 Juni 1891: Tiltalte Morten Alfred Charles Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, samt betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, og Defensor, Prokurator Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 September 1891: Tiltalte Morten Alfred Charles Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kalko og Seidelin for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Amager Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Morten Alfred Charles Andersen, der er født den 16 August 1854 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for uterligt Forhold mod et 14-aarigt Pigebarn, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 16 April d. A. har gjort sig skyldig i saadant Forhold mod et den 14 December 1876 født Pigebarn, idet han, der ved den ommeldte Lejlighed havde indfundet sig hos bemeldte Pigebarns Plejeforældre for at besøge dem, har,

medens han var alene tilstede i et Værelse sammen med hende og et 2-aarigt Barn, taget hende om Livet og kysset hende, samt, efterat have ladet hende falde bagover i en Seng, løftet hendes Klæder op og befølt hende, der havde lukkede Benklæder paa, udenpaa disse paa hendes Mave og Kjønsele, alt uagtet hun viste sig uvillig til at finde sig i hans Opførsel. Som Følge af Foranferte vil Tiltalte, hvem fornævnte Pigebarns Værge har forlangt straffet for hans ommeldte Forhold, være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 174, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 185 med lige Fængsel i 5 Dage, være at forandre.

Torsdagen den 7 Januar.

Nr. 366.

Advokat Halkier

contra

Ane Margrethe Peternille Hansine Hansen
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Hillerød Kjøbstads Extrarets Dom af 12 September 1891: Arrestantinden Ane Margrethe Peternille Hansine Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Wodschow, og til Defensor, Overretssagfører Raaschau, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 November 1891: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcher og Salomonsen, betaler Arrestantinden Ane Margrethe Peternille Hansine Hansen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet det under Hensyn til Straffelovens § 58 findes at

kunne have sit Forblivende ved, at Straffen er bestemt til Minimum,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hillerød Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Ane Margrethe Peternille Hansine Hansen, der er født den 1 Juni 1867 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, for Tyveri. Saaledes som Sagen efter den skete Indstævning foreligger nærværende Ret, bliver der her kun Spørgsmaal om Arrestantindens Forhold med Hensyn til Tilvendelsen af et hendes Husbond, Fuldmægtig Svendsen i Hillerød, tilhørende til 6 Kr. vurderede Par Lagener, og ere de hermed forbundne Omstændigheder ifølge det under Sagen Oplyste følgende:

I Februar d. A. gjorde Fuldmægtig Svendsens Hustru Anmeldelse til Politiet om, at et Par næsten nye Blaarlærreds-Lagener mrkt. C. S., som den 5 November f. A. vare blevne henlagte paa Gulvet paa det til deres Lejlighed i Mørkegade hørende Tørreløft, der tildels havde været uafsaaset og foruden af dem kun benyttedes af en anden i Huset boende Familie, i Tidsrummet fra bemeldte Dag og indtil den 8 December f. A. vare bortkomne, men uden at den i denne Anledning anstillede Undersøgelse førte til noget Resultat. Som Følge af opstaaet Mistanke om andet tyvagtigt Forhold blev der imidlertid den 13 Juli d. A. af Politiet foretaget Undersøgelse i Arrestantindens Kammer, og ved denne Lejlighed blev der da i hendes afaasede Vadsæk fundet et Par Lagener som de af hendes Herskab savnede. Til den i denne Anledning over hende optagne Rapport angav hun først, at disse Lagener for længere Tid siden vare givne hende til Brug af hendes Madmoder paa hendes Seng, men at hun endnu ikke havde taget dem i Brug og midlertidig af Frygt for, at nogen skulde stjæle dem, havde gjemt dem under Lukke i sin Vadsæk; senere forandrede hun dog til Rapporten sin Forklaring derhen, at hun for ca. 3 Uger siden havde fundet Lagenerne paa et Loftsrum ovenover det fornævnte Tørreløft, hvor hun var oppe i sin Husbonds Ærinde, at hun da tog

Lagenerne, som hun derpaa vadskede og lod rulle sammen med Husets øvrige Tøj, og da Rulletøjet kom tilbage, lagde ned i sin Vadsæk dog uden at have Tanke om, hvad hun vilde med dem. Denne sidste Forklaring har hun under de paafølgende Forhør fastholdt, idet hun dog yderligere har indrømmet at have været bekendt med, at der sidstafvigte Vinter, efterat hun i Slutningen af November f. A. var kommen i Tjeneste hos Fuldmægtig Svendsen, af hendes Herskab savnedes et Par Lagener, samt at der under den i denne Anledning anstillede Undersøgelse var rejst Mistanke mod en Kone, som i det paagjældende Tidsrum havde haft Adgang til Tørreløftet, ligesom hun har indrømmet, at hun, da hun — som anført — fandt de heromhandlede Lagener, antog, at det var de samme, der savnedes som stjalne. Naar hun imidlertid desuagtet undlod at gjøre sit Herskab bekendt med, at Lagenerne vare i hendes Besiddelse, da skyldtes dette efter hendes yderligere Forklaring den Omstændighed, at Fru Svendsen var bortrejst, dengang hun fandt dem, medens hun ikke tænkte paa at meddele det til Fuldmægtig Svendsen, og da saa hendes Madmoder den 23 Juni d. A. var kommen hjem, havde Arrestantinden besluttet sig til, naar de Lagener, som hun dengang havde paa sin Seng, vare smudsige, at lægge de fundne istedet og derved spare Fru Svendsen for at udlevere rene Lagener, ligesom hun da ved samme Lejlighed vilde meddele denne, at de savnede Lagener vare fundne. Fru Svendsen har gjenkjendt de fundne Lagener som hende og hendes Mand tilhørende og som identiske med dem, hvorom der i sin Tid skete Anmeldelse som bortkomne mod hendes Vidende og Villie.

Under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumtionsforhør har Fru Svendsen forklaret, at hun, da der før sidstafvigte Jul skulde holdes Vadsæk i hendes Hus, sendte Arrestantinden op paa Tørreløftet for at hente det der i en Krog i November f. A. henlagte Par Lagener, men at denne kort efter kom tilbage og meddelte, at Lagerne ikke fandtes paa det opgivne Sted, hvad Fru Svendsen da ogsaa selv overtlyede sig om, ligesom hun yderligere har forklaret, at Arrestantinden faa Dage før Fru Svendsens Bortrejse i Midten af Juni d. A. havde faaet rene Lagener til sin Seng. Idet Arrestantinden i det Hele har erkjendt Rigtigheden heraf, har hun under bemeldte Forhør fastholdt, at hendes Tilvendelse af det her under Sagen omhandlede Par Lagener ikke fandt Sted, dengang hun, som anført, eftersøgte dem paa Loftet efter sin Husmoders Paalæg, men først under dennes Fraværelse, da hun en Dag efter tidligere Ordre af Fuldmægtig Svendsen var oppe paa det øverste Loftsrum for at se efter et Bord og saa fandt Lagenerne henliggende der, og hermed stemmer forsaavidt Fuldmægtig Svendsens under Reassumtionsforhøret afgivne Forklaring, som han har indrømmet flere Gange at have spurgt Arrestantinden om, hvor det omhandlede

Bord var henne, og derhos ikke har turdet benægte Muligheden af at have givet hende Ordre til at eftersøge det paa Loftet.

Efter hvad der er oplyst, var det omhandlede øverste Loftsrum henlagt til [den] Fuldmægtig Svendsens og en anden Husbeboers Lejligheder i Forbindelse med det nedenunder samme værende Tørreloft, og det fremgaar af det Foreliggende, at de savnede Lagener ikke ved den i Februar d. A. af Politiet anstillede Undersøgelse ere bleve eftersøgte i bemeldte Loftsrum.

Medens nu Arrestantindens Forklaring angaaende Stedet og Tidspunktet for hendes Besiddelsestagelse af det omhandlede Par Lagener efter Omstændighederne ikke vil kunne forkastes, findes derimod de af hende anførte Grunde til istedetfor at underrette sit Herskab om Lagernes Tilstedekomst at forvare dem under Laas og Lukke at lide af en saadan Usandsynlighed, at der ikke vil kunne tillægges samme nogen Betydning, og idet det derfor maa antages, at hun har tilvendt sig dem i tyvagtig Hensigt, maa det billiges, at hun ved den indankede Dom for dette Forhold er anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 303.

Advokat Hindenburg

contra

Carl Frederik Vilhelm Andersen (Def. Salomon),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Frederiksberg Birks Politirets Dom af 27 April 1891: Tiltalte Kolporter Carl Frederik Vilhelm Andersen bør bøde Firti Kroner til Politikassen. De ommeldte Gjenstande bør være konfiskerede til Fordel for Anmelderen, Politibetjent Nr. 37, Petersen, hvorhos Tiltalte vil have at udrede alle denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at erlægge inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Juli 1891: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Wolff og Lehmann for Overretten betaler Tiltalte, Carl Frederik Vilhelm Andersen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige For-

kyndelse og Dommen i det Hele af efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da det ifølge de foreliggende Oplysninger maa anses at være i Henhold til en forudgaaende, om end paa anden Haand sket, Bestilling hos Tiltaltes Principal, at Tiltalte indfandt sig hos Smedemester Jensen og Murer Hansen med de under Sagen omhandlede Uhre, og da det maa blive uden Indflydelse, at den endelige Afslutning af Uhrhandlerne først foregik ved Tiltaltes Nærværelse hos Jensen, findes Tiltalte ikke at have gjort sig skyldig i ulovlig Omløben med Varer.

Som Følge heraf vil han være at frifinde og Sagens Omkostninger at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Carl Frederik Vilhelm Andersen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Salomon, 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte Carl Frederik Vilhelm Andersen, der er født den 31 Marts 1863, og som ifølge Høiesterets Dom af 18 Marts d. A. er anset efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 med en Bøde til Kjøbenhavns Kommunes Kasse af 20 Kr., medens den af ham efter Straffelovens § 146, jfr. § 52, sidste Punktum, forskyldte Straf i Medfør af § 58 bortfaldt, sigtet for ulovlig Omløben med Varer.

Det er i saa Henseende oplyst, at Tiltalte, der i afvigte Efteraar for en kjøbenhavnsk Boghandler kolporterede Hefteskrifter, hvormed som Præmier fulgte Uhre, saaledes at vedkommende Subskribent paa Hefteskriftet ved Betaling af nogle Hefter fik et Uhr udleveret, der dog først blev hans Ejendom, naar samtlige Hefter vare betalte, har i November f. A. tvende Gange indfundet sig hos Smedemester Niels Johannes Jensen i Bianco Lunos Alle og der første Gang afsluttet en saadan Rets-

handel med bemeldte Smedemester om et Uhr, Tiltalte havde medbragt til ham, og anden Gang indledet Forhandlinger med Murer Peter Hansen om en lignende Afhændelse af et andet Uhr, som Hansen udsøgte af en Samling Uhre, Tiltalte medførte, uden at Handel dog blev afsluttet, idet Forhandlingen blev afbrudt ved, at en Politibetjent kom tilstede og tog de af Tiltalte medbragte Uhre i Forvaring. Det er vel oplyst, at Tiltalte begge Gange har indfundet sig hos Jensen for at afsætte Uhrene til denne og Hansen paa dertil af disse selv given Foranledning, men da denne Omstændighed ikke kan fri Tiltalte for Straf, idet selve Afhændelsen af Uhrene først fandt Sted ved Tiltaltes Nærværelse hos Jensen, maa det billiges, at Tiltalte for sit Forhold efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4, jfr. Pl. 27 November 1839 § 1, er anset med en Birkets Politikasse tilfaldende Bøde af 40 Kr., og at de i Bevaring tagne Uhre, der ere vurderede tilsammen til 222 Kr, ere konfiskerede til Fordel for Anmelderen, Politibetjent Nr. 37, Petersen, samt at Sagens Omkostninger ere paalagte Tiltalte, og Politiretsdommen vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Fredagen den 8 Januar.

Nr. 299. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Hintze Rasmussen (Def. Salomon),

der tiltales for bedrageligt Forhold og Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Bjerger-Aasum Herreders Extrarets Dom af 12 Marts 1891: Tiltalte, Aftægtsmand Hintze Rasmussen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder, hvorhos han bør udrede alle af hans Arrest og iøvrigt af Aktionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, 30 Kr., og Defensor, Sagfører Kjørbee 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Juli 1891: Tiltalte, Aftægtsmand Hintze Rasmussen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkost-

ninger, derunder i Salær til Sagførererne Jørgensen og Kjørboe for Underretten, henholdsvis 30 Kr. og 25 Kr., og til Prokuratorerne Juel og Nissen for Overretten, 30 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførererne Bagger og Salomon tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Bjerger-Aasum Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Aftægtsmand Hintze Rasmussen, der er født den 13 April 1826, og ikke tidligere funden tiltalt eller straffet, aktioneret for bedrageligt Forhold og Overtrædelse af Straffelovens § 245, hvorhos Justitsministeriet med Hensyn til, at det Forhold, for hvilket Tiltalte er sat under Tiltale for Overtrædelse af den nævnte § i Straffeloven, er udvist i Aaret 1876 eller 1877, har bifaldet denne Del af Aktionsordren.

Sagens Omstændigheder ere i det Væsentlige Følgende:

Den 23 November 1889 anhängiggjorde Sagfører Krarup som Mandatarius for Husmand Rasmus Rasmussen i Kappendrup ved Bjerger-Aasum Herreders Ret en Sag, hvorunder han søgte Tiltalte dømt til at betale 600 Kr. med nærmere opgjort Rentebeløb, idet han anbragte, at hans Mandants Hustru, Maren Kirstine Nielsen, forinden sit Ægteskab havde laant Tiltalte dette Beløb ved at overlevere ham en hende tilhørende Kontrabog med Fyens Stifts Sparekasse, paa hvilken nævnte Beløb indestod, mod at Tiltalte skulde svare hende 4 pCt. i Rente af Beløbet, samt at det paa Bogen indestaaende Beløb var hævet til hans Fordel. Tiltalte lod ved den for ham i Retten mødende Sagfører benægte, at han skyldte Rasmussen eller dennes Hustru Nogetsomhelst, idet han gav en Fremstilling, hvorefter Forholdet mellem ham og Maren Nielsen var det, at han og hans senere

afdøde Hustru med Samtykke af Maren Nielsen, der var hans Plejedatter, i sin Tid vare komne overens med Gjæstgiver Ole Corneliussen i Ullerslev Kro, der i Aaret 1874 havde besvangret Maren Nielsen, som dengang tjente hos ham, om, at Corneliussen skulde betale Tiltalte en Sum Penge, mod at denne forpligtede sig til fuldstændig at forsørge det Barn, hvormed Maren dengang var svanger, og at Tiltalte og hans Hustru af denne Sum alene af Godhed indsatte 600 Kr. i Fyens Stifts Sparekasse i det Øjemed dermed at hjælpe Maren og hendes Barn, hvis de skulde blive trængende til saadan Hjælp. Tiltalte anbragte, at denne Sparekassebog — som han, indtil andet blev bevist, benægtede at have lydt paa Maren Niensens Navn — stedse havde været i hans Værge, samt at det paa Bogen indestaende Beløb og endnu yderligere Summer vare anvendte af ham til Hjælp for Maren Nielsen og Barnet, hvorhos han fremhævede det Urimelige i, at Maren Nielsen, efterat alle de Penge, som Tiltalte havde faaet fra Corneliussen til Forsørgelse af Barnet, vare anvendte paa dette og Maren Nielsen, desuagtet skulde have noget Krav paa Tiltalte.

Sagfører Krarup gjorde herefter gjældende, at Tiltalte og hans Hustru paa egen Haand uden Maren Niensens Indvilgelse havde henvendt sig til fornævnte Corneliussen og faaet denne til at udstede og derefter indfri en Panteobligation, for hvis Paalydende Tiltalte havde forpligtet sig til fuldstændig at sørge for Barnet, og at dette Beløb havde været fuldstændig tilstrækkeligt dertil, og at Tiltalte ikke havde leveret Maren Nielsen Noget, for hvilket hun ikke havde ydet Vederlag, navnlig ved at arbejde for Tiltalte, naar hun boede hos ham, samt at det var Tiltalte bekendt, at Maren Nielsen forinden Tiltaltes Overenskomst med Corneliussen havde faaet 600 Kr. af denne som Affindelse i Anledning af Besvangrelsen, idet hun allerede medbragte dette Beløb ved sin Ankomst til Tiltaltes Hjem, hvor hun skulde overstaa Barselfærden. Han anbragte endvidere, at Maren Nielsen strax ved sin Ankomst leverede Tiltaltes Hustru hele Beløbet til at gjemme, og at Maren, da hun ca. $\frac{3}{4}$ Aar senere forlod Tiltaltes Hjem efterat have kjøbt sig Klæder m. v. for 100 Kr. af Pengene, bad dennes Hustru om at sætte 500 Kr. ind for hende i Fyens Stifts Sparekasse, samt at denne ogsaa indsatte Beløbet for hende og gav hende Kontrabogen, hvilken Maren derefter beholdt i sit Værge, lige indtil Tiltaltes Hustru en Tid derefter, medens Maren tjente hos Gaardmand Mads Hansen i Tving, kom til hende og bad om at laane Bogen med de derpaa indsatte Penge. Ifølge denne Anmodning begav Maren sig Dagen efter til Tiltaltes Hjem og overleverede Bogen, hvor det da aftaltes, at Tiltalte skulde svare Sparekasserenter af Beløbet. Efterat Sagfører Krarup i Overensstemmelse med Foranstaaende havde nedsat den paastævnte Hovedstol med 100 Kr., og efterat

det ved Attest fra Bestyrelsen for Fyens Stifts Sparekasse var oplyst, at der den 22 December 1875 paa Maren Kirstine Nielsens Navn var indsat 500 Kr., og at dette Beløb den 13 Juni og 11 Juli 1877 var med Renter hævet af en Person, der bar Tiltaltes Hustrus Navn, fastholdt den for Tiltalte mødende Sagfører sin tidligere givne Fremstilling af Sagen, idet han udtrykkelig benægtede, at Maren Nielsen af Corneliussen havde modtaget 600 Kr. eller andet saadant betydeligere Beløb i Anledning af Besvangrelsen, hvilket han forment, at Corneliussen vilde kunne bekræfte, ifald han maatte blive ført som Vidne under Sagen, og yderligere fastholdt, at det paa Sparekassebogen indsatte Beløb skrev sig fra de Penge, som Tiltalte efter Overenskomsten havde faaet af Corneliussen for at sørge for Barnet, hvorhos han tilføjede, at han ikke vidste af, at Maren nogensinde havde havt Sparekassebogen i sin Besiddelse, og at det maatte være sket af en Fejltagelse fra Tiltaltes Hustrus Side, at Bogen var kommen til at lyde paa Maren Nielsens Navn.

Den ommeldte Retssag blev derefter stillet i Bero for at afvente Udfaldet af en af Rasmus Rasmussen begjært offentlig Undersøgelse mod Tiltalte angaaende dennes Forhold under Sagen.

Under denne Undersøgelse har Tiltalte, der indrømmede at have bemyndiget sin Sagfører til for Retten at give den ovenfor berørte Fremstilling af Sagen, paa Forehold af Sagens Oplysninger erkjendt, at Maren Nielsen, der oprindeligt havde paatænkt at rejse til Amerika, hvad dog ikke blev til Noget, vel havde faaet 600 Kr. af Corneliussen som Affindelsessum i Anledning af Besvangrelsen, og at hun efterat have forladt Tiltaltes Hjem var i Besiddelse af en Sparekassebog, paa hvilken hans Hustru havde indsat 500 Kr., samt at hans Hustru senere, ifølge Tiltaltes Anmodning derom, fik denne Sparekassebog leveret af Maren Nielsen, men i Forbindelse hermed har han anbragt, at det ikke stod ham klart, om de paa Sparekassebogen indsatte Penge vare tagne af de Penge, som Maren Nielsen selv medbragte eller af dem, som Tiltalte senere fik udbetalt af Corneliussen, og om de bleve indsatte paa Maren Nielsens eller paa hans og hans Hustrus Navn, hvorhos han har fastholdt, at han ikke har modtaget de omhandlede 500 Kr. som Laan af sin Plejedatter, men at han har opfattet Forholdet saaledes, at Overgivelsen af Sparekassebogen til hans Hustru fandt Sted for dergjennem at afgjøre den Skyld, Maren efter hans Mening stod i til ham for leverede Varer til Beløb 400 Kr., medens Røsten skulde efter Overenskomst anvendes til Ekvipering for Barnet, ligesom han har benægtet at have betalt Renter til Maren eller hendes Mand og derved at have anerkjendt at skyldte de ommeldte 500 Kr. Endelig har han gjort gjældende, at Sagens

hele Sammenhæng ikke stod ham rigtig klar, og at det var hans Hustru, der ordnede den.

Da der nu ikke overfor de af Tiltalte saaledes afgivne Forklaringer, hvis noget vakkende og ubestemte Karakter kan have sin rimelige Grund i den lange Tid, der er forløbet, siden det Omhandlede passerede, og i, at det paagjældende Forhold maa antages i det Væsentlige at være blevet ordnet ved hans nu afdøde Hustru, ved det her under Sagen iøvrigt Fremkomne er tilvejebragt noget tilstrækkeligt Bevis for, at den af Tiltalte under den ovennævnte civile Sag gennem hans Sagfører fremsatte Benægtelse af at have modtaget det omhandlede Pengebeløb af Maren Nielsen som et Laan, desuagtet af ham er foranlediget fremsat mod bedre Vidende og i svigagtig Hensigt, vil han — som ogsaa ved Underrettsdommen sket — for dette Forhold være at frifinde.

Under den omtalte offentlige Undersøgelse har Tiltalte dernæst forklaret, at han, efterat den overfor refererede Sag af Sagfører Krarup som Mandatarius for Rasmus Rasmussen mod ham var bleven anlagt, har for en Sum af 4600 Kr. afhændet til sin Svigersøn det ham indtil da tilhørende Hus med Jordlod paa Tving Mark paa Vilkaar, at Svigersønnen overtog Pantegjælden til Beløb 4000 Kr. og betalte 600 Kr. til Ungkarl Christoffer Hansen, hvem Tiltalte dengang skyldte et saadant Beløb, samt paatog sig at forsørge Tiltalte og hans dalevende Hustru for deres Livstid, og Tiltalte har erkjendt, at han efter dette Salg var aldeles formueløs. Da der imidlertid intet er oplyst om, at Tiltalte, der som omtalt, har forklaret, at han mente, at Maren Nielsen og hendes Mand skyldte ham Penge og derfor stoledes paa, at han ikke vilde kunne dømmes under den af Rasmus Rasmussen mod ham anlagte Sag, har foretaget dette Salg for at lægge denne Hindringer i Vejen for at faa sin eventuelle Fordring betalt, kan heller ikke dette Forhold tilregnes Tiltalte som bedrageligt.

Hvad endelig angaar Sigtelsen mod Tiltalte for Overtrædelse af Straffelovens § 245, har fornævnte Gjæstgiver Ole Corneliussen som Vidne forklaret, at han havde affundet sig med Maren Nielsen i Anledning af Besvangrelsen derved, at han betalte hende 600 Kr., saaledes at han derefter ikke skulde betale noget Alimentationsbidrag til hendes Barn; han blev derfor ubehagelig overrasket ved, at Tiltaltes Hustru en Tid senere indfandt sig hos ham og opfordrede ham til yderligere at betale et langt større Beløb til Barnets Forsørgelse, idet hun tillige udtalte, at Sagen, hvis han ikke gik ind paa en saadan Betaling, vilde blive anmeldt for Øvrigheden, hvorfor han, da han i høj Grad frygtede den Skandale, det vilde bringe over hans Familie, hvis Begivenheden kom frem for Offentligheden, efter yderligere Forhandlinger med Tiltalte og dennes Hustru, bekvemmede sig efter

først at have gjort en mindre Udbetaling til Tiltalte til at udstede en Obligation til Tiltalte stor 2100 Kr., for hvilken han gav Pant i den ham tilhørende Ejendom. Denne Obligation, der er udstedt den 12 Juli 1875 og thinglæst 9 September 1876, og i hvilken Skyldgrunden blev angivet som Laan, indfrieede Corneliussen derefter ved 2de Betalinger; ved sidste Betaling den 3 Februar 1877 blev Obligationen kvitteret som betalt. Et andet Vidne, Ungkarl Anders Olsen, har dernæst forklaret, at han har hørt paa, at Tiltalte og dennes Hustru under de Forhandlinger, der i den ommeldte Anledning plejedes med Corneliussen, begge have sagt til denne, at Sagen, hvis han ikke gik ind paa en større Betaling til dem, vilde blive meldt til Øvrigheden eller paa klaget for Retten. Tiltalte har forklaret, at han og hans Hustru — i hvis Hjem Barnet er blevet forsørgt indtil dets Konfirmation — henvendte sig til Corneliussen for at bevæge ham til at betale dem et betydeligt større Beløb end det, som han havde givet Maren Nielsen, hvilket de fandt altfor ringe til Bestridelse af Barnets Opdragelse, Underhold og Konfirmationsudstyr, og han har ligeoverfor de ovenfor afgivne Vidneforklaringer indskrænket sig til at sige, at han ikke kan huske, at han eller hans Hustru have udtalt, at Sagen, hvis Corneliussen ikke vilde give mere, skulde anmeldes for Øvrigheden eller Retten. Iøvrigt har han erkjendt, at Obligationen blev udfærdiget som af Corneliussen forklaret, og at Maren Nielsen, der stod udenfor Overenskomsten, Intet skulde have af denne yderligere Betaling. Yderligere har han forklaret, at han ikke tror at have faaet mere end 1500 eller 1600 Kr., idet det blev Aftalen, at de 600 Kr., som Corneliussen i Forvejen havde betalt Maren Nielsen, skulde afdrages i det Beløb, Obligationen angav, men ligesom Corneliussen som Vidne har forklaret, at han betalte til Tiltalte et endog større Beløb end i Obligationen anført, saaledes staar Tiltaltes Forklaring ogsaa i Strid med, hvad der er forklaret af Vidnerne Ungkarl Anders Olsen og Politiasistent Carl Jørgensen, af hvilke Førstnævnte paa Corneliussens Vegne betalte det første Afdrag paa Obligationen, medens Sidstnævnte var tilstede, da Obligationen kvitteredes som betalt.

Selv om det imidlertid efter det saaledes Oplyste maa erkjendes, at Tiltalte har savnet Berettigelse til uden nogen Bemyndigelse fra Maren Niensens Side at henvende sig til Gjæstgiver Corneliussen med Opfordring om Udbetaling af et yderligere Kapitalbeløb som det anførte til Barnets fremtidige Opdragelse og Forsørgelse, findes det dog efter det Foreliggende betænkeligt at antage, at Tiltalte nuder de forhaandenværende Omstændigheder har været sig det Uberettigede i en saadan Henvendelse bevidst, og det saa meget mere som han efter sin hele Stilling til Maren Nielsen, der, som anført, var han Plejedatter og dengang, hun uden Tiltaltes Medvirkning indgik paa den ringe Af-

findelsessum af 600 Kr., kun var 19 Aar gammel, vel kan have forudsat, at hun vilde foretrække at se Sagen endelig ordnet paa den af ham valgte Maade fremfor at faa sit Barn overgivet til Fattigvæsenet, ligesom det ej heller ved det Foreliggende kan anses tilstrækkeligt godtgjort, at den af Tiltalte — som det maa antages — overfor Corneliussen brugte Yttring, at Sagen i Mangel af Overenskomst vilde blive meldt for Øvrigheden eller paaklaget for Retten, af ham er benyttet eller af Corneliussen er blevet opfattet som en Trusel af det i Straffelovens § 245 angivne Indhold, og Tiltalte findes derfor ogsaa for dette sit Forhold at maatte frifindes.

Idet Tiltalte som Følge heraf i det Hele vil være at frifinde for Aktors Tiltale, bliver Underrettsdommen, ved hvilken han for sit sidstomhandlede Forhold er anset efter Straffelovens § 245 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder, saaledes at forandre i Overensstemmelse hermed.

Onsdagen den 13 Januar.

Nr. 106. Redaktør E. E. Wiinblad (Hansen)

contra

Bordfabrikant C. Thye (Asmussen efter Ordre).

betr. Stadfæstelse af et Forbud.

Kongens Fogeds Dekret af 8 Februar 1890: Thi blev for Sagfører Berg paa Rekvisiti Vegne, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, ankyndt Rettens Forbud imod, at Rekvisitus i Bladet „Social-Demokraten“ optager nogensomhelst direkte eller indirekte Meddelelse om, at Arbejdet er standset paa Rekvisitens Bordfabrik, saafremt saadant ej virkeligt maatte være Tilfældet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Januar 1891: Den indankede Forbudsforretning bør ved Magt at stande. Til Citanten, Bordfabrikant C. Thye, bør Indstævnte, Redaktør E. Wiinblad, betale Forbudsforretningens Omkostninger med 45 Kr. 53 Øre og Udgifterne ved Aktens Beskrivelse m. m.

med 9 Kr. 50 Øre. Iøvrigt bør Indstævnte for Tiltale af Citanten i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Kontracitanten ikke for Høiesteret har fastholdt Paastanden om, at Hovedcitanten skulde anses efter Straffelovens § 220 for den i den indankede Dom omhandlede Artikel, medens han iøvrigt i det Væsentlige har gjentaget sine i forrige Instans nedlagte Paastande.

Da den nævnte Artikel er underskrevet af en navngiven Forfatter, der fyldestgør de i Lov om Pressens Brug af 3 Januar 1851 § 3 fastsatte Betingelser for, at Ansvar kan gøres gjældende mod ham, og da det vilde være i Strid med de i den nævnte Lovbestemmelse indeholdte Regler, om der under Ansvar til Straf og Erstatning kunde ligeoverfor Redaktøren nedlægges Forbud mod Optagelse af Artikler, for hvilke Andre udelukkende bære Ansvaret, samt da Artiklen ikke findes at have afgivet tilstrækkelig Anledning til at nedlægge Forbud mod i Bladet at optage Meddelelser, for hvilke Redaktøren selv maatte bære Ansvaret, vil den foretagne Forbudsforretning allerede som Følge heraf være at ophæve ligesom de af Kontracitanten iøvrigt nedlagte Paastande heller ikke ville kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og det Kontracitantens beskikkede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den omhandlede Forbudsforretning ophæves, og bør Hovedcitanten for Kontracitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Kontracitanten 2 Kroner. Høiesteretssagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Anledning af en i Dagbladet „Social-Demokraten“ for Torsdag den 9 Januar f. A. under Overskriften „Snedker og Stolemagerens Fagforening“ indrykket Artikel, der er underskrevet: „Paa Bestyrelsens Vegne: „L. Clemmensen, Formand“ og er saalydende:

„Snedker og Stolemagerens Fagforening. Samtlige Svende har i Gaar nedlagt Arbejdet hos Bordfabrikant C. Thye, Studiestræde Nr. 16. Grunden hertil er, at Hr. Thye har nægtet fremtidigt at betale efter den Priskurant, han tidligere har underskrevet, og som betales af de øvrige Fabrikanter i Faget. Vi haaber derfor, at ingen Kollega tager Arbejde hos Hr. Thye, forinden han indgaar paa at betale efter Priskuranten.

Paa Bestyrelsens Vegne:
L. Clemmensen,
Formand.“

har Citanten, Bordfabrikant C. Thye, under 8 Februar f. A. ved Kongens Foged her i Staden for Redaktøren af det nævnte Blad, Indstævnte Redaktør E. Wiinblad, nedlagt Forbud imod, at der i „Social-Demokraten“ optages nogensomhelst direkte eller indirekte Meddelelse om, at Arbejdet er standset paa Citantens Bordfabrik, saafremt saadant ej virkelig maatte være Tilfældet, samt derefter anlagt nærværende Sag, under hvilken han bl. A. har paastaaet Forbudet stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, og Indstævnte tilpligtet at betale Omkostningerne ved Forbudsforretningen, samt ved Aktens Beskrivelse m. m., henholdsvis 65 Kr. 53 Øre og 19 Kr. 50 Øre.

Indstævnte — hvis Paastande om Sagens Afvisning enten i det Hele eller for en Del paa Grund af formentlig ulovlig Cumulation ikke kunne gives Medhold — har derimod paastaaet Forbudet ophævet og sig tilkjendt Forbudsforretningens Omkostninger, men da Forbudet efter sit Indhold med Rette er nedlagt imod ham, og da den i Artiklen indeholdte Meddelelse naturligt maa forstaas saaledes, at Arbejdet paa Citantens Fabrik helt var standset, og Urigtigheden heraf er oplyst under Sagen, samt da en urigtig Meddelelse af et saadant Indhold maa erkjendes at kunne skade Citantens Virksomhed, maa denne være berettiget til at forhindre saadanne yderligere Meddelelser, og det nedlagte Forbud vil derfor være at stadfæste.

Omkostningerne ved Forbudsforretningen samt ved Aktens Beskrivelse m. m. vil Indstævnte derhos have at betale Citanten, dog kun med henholdsvis 45 Kr. 53 Øre og 9 Kr. 50 Øre, idet det af Citanten beregnede Sagførersalær findes at burde nedsættes til 30 Kr. og de af ham betalte Extraudgifter til et Beløb af 10 Kr. ikke kunne paalægges Indstævnte.

Forsaavidt Citanten endvidere har paastaaet Indstævnte tilpligtet under en af Retten fastsat Bøde i Overtrædelsestilfælde ingensinde i „Social Demokraten“ at optage nogensomhelst direkte eller indirekte Meddelelse angaaende Forholdene paa Citantens Bordfabrik eller gaaende ud paa, at Arbejdet der skulde være standset eller paa at opfordre til ikke at tage Arbejde hos Citanten eller paa dennes Bordfabrik, vil denne Paastand derimod ikke kunne tages til Følge allerede af den Grund, at det ovennævnte Paabud er for almindeligt og omfattende til, at det kan paalægges Indstævnte at efterkomme samme.

Og naar Citanten endelig har paastaaet Indstævnte anset efter Straffelovens § 220 for den i bemeldte Artikel formentlig indeholdte Krænkelse af hans Privatlivs Fred, da maa der gives Indstævnte Medhold i, at der ikke kan paalægges ham Strafansvar herfor, eftersom Artiklen, som anført, er underskrevet af Formanden for Foreningens Bestyrelse, L. Clemmensen, og Presse-lovens Bestemmelser om navngiven Forfatter saaledes er fyldestgjort. Iøvrigt ville Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaaet sig tilkjendte, efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 91. Urtekræmmer **Erik L. Møller** (Selv)

contra

Malermester **E. W. Christensen** (Ingen),

betr. Betaling af en Lejeafgift.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 10 Januar 1890: Indstævnte, Urtekræmmer Erik L. Møller bør til Citanten, Malermester E. W. Christensen, betale 525 Kr. 36 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 15 September 1888 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 September 1890: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at

udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Cantor en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 21 April d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søgte i første Instans ved Frederiksberg Birks Ret Indstævnte Malermester E. W. Christensen Citanten Urtekræmmer Erik L. Møller til ifølge fremlagt Lejekontrakt af 20 Juni 1887, ved hvilken Citanten havde lejet en Butik med Beboelseslejlighed i Indstævntes Ejendom Aagade Nr. 66 og Fiskergade Nr. 12 A for en halvårlig Leje af 500 Kr., at betale 25 Kr. som Rest paa den efter Kontrakten den 11 Marts 1888 forfaldne Leje for Fjerdingaaret fra den 15 April til den 15 Juli s. A., 500 Kr. som Leje for Halvaaret fra Oktober Flyttedag 1888 til April Flyttedag 1889 og endelig 36 Øre som Godtgørelse for Udlæg til Rengjøring eller tilsammen 525 Kr. 36 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 15 September 1888 og Sagens Omkostninger skadesløst. Citanten paastod sig derimod frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger mod at betale de nævnte 25 Kr.; men ved nævnte Rets den 10 Januar d. A. afsagte Dom blev Indstævntes Paastand tagen til Følge, dog med Ophævelse af Sagens Omkostninger, og Citanten har nu efter Stævning af 11 Marts s. A. indanket Sagen her for Retten, hvør han har paastaaet sig frifunden mod et betale 25 Kr. 36 Øre samt sig tillagt Sagens Omkostninger for begge Retter. Indstævnte, der procederer til den indankede Doms Stadfæstelse, har paastaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger her for Retten skadesløst.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten paaberaabt sig, at han — der, som det er in confesso, ifølge Kontrakten havde Ret til Fremleje — efter i Juni Maaned 1888 at have fremlejet

den ommeldte Butik og Lejlighed til et ustævnt Handelsfirma, den 18 a. M. ved en Befuldmægtiget, der var ledsaget af en Befuldmægtiget for bemeldte Firma, henvendte sig til Indstævnte og underrettede denne om det stedfundne Fremleje, samt at Indstævnte da ogsaa modtog nævnte Firma som Lejer og lovede om nogle Dage at indfinde sig hos Firmaet med en Lejekontrakt til dettes Underskrift.

Ligesom imidlertid den imellem Citanten og Indstævnte oprettede Lejekontrakt ikke afgiver Hjemmel for, at Citanten allerede derved, at han overdrog sine Rettigheder efter Kontrakten til en anden, skulde blive frigjort for sine Forpligtelser efter samme, saaledes maa det efter de af de ovennævnte tvende Befuldmægtigede afgivne Vidneforklaringer antages, at Indstævnte bemeldte Dag, da de Befuldmægtigede indfandt sig hos ham og underrettede ham om Fremlejen, strax fremkom med en Bemærkning om, at Citanten resterede med Husleje, samt at Indstævnte — der kun modtog den af nævnte Firma ved samme Lejlighed betalte Leje for Fjerdingaaret fra 15 Juli til Oktober Flyttedag 1888 som betalt paa Citantens Vegne — gjorde sit Tilsagn om at modtage Firmaet som Lejer i Citantens Sted afhængigt af den Betingelse, at Citanten, der samtidig lod afbetale 100 Kr. paa den den 11 Marts næst forhen forfaldne Leje for Fjerdingaaret fra April Flyttedag til 15 Juli 1888, uopholdelig betalte den yderligere resterende Leje.

Vel har nu Citanten fremdeles gjort gjældende, at denne Betingelse maa anses opfyldt, og i saa Henseende anbragt, at han strax efter bemeldte 18 Juni gjorde saadan yderligere Indbetaling af Husleje, at der af det af Indstævnte i Henseende til Kontrakten Fordrede derefter kun resterede 25 Kr. for Fjerdingaaret fra 15 Januar til April Flyttedag 1888 og 25 Kr. for det paafølgende Fjerdingaar, hvilke tvende Beløb — af hvilke Citanten, som det er in confesso, efter Forligsmæglingen, der foregik den 29 September 1888, har betalt det ene og under Sagen har erklæret sig villig til at betale det andet, nemlig de paa-stævnte 25 Kr. — Citanten imidlertid ikke skyldte, idet Indstævnte for det Aar, der gik forud for Butikens og Lejlighedens Fremleje, havde indrømmet ham en Lejenedsættelse af 25 Kr. fjerdingaarlig, hvorfor ogsaa Citanten efter sit Anbringende alene har betalt eller erklæret sig villig til at betale de nævnte tvende Beløb, fordi han ikke havde Bevis for bemeldte af Indstævnte indrømmede Lejenedsættelse. Men da Citanten overfor Indstævntes Anbringende om, at den ommeldte Lejenedsættelse kun blev indrømmet bl. a. paa den Betingelse, at Citanten nøjagtig opfyldte sine Forpligtelser som Lejer, ikke har godtgjort, at Lejenedsættelsen har været uden saadan Betingelse, og Citanten heller ikke mod Indstævntes Benægtelse har bevist, at denne Betingelse er bleven opfyldt, idet han navnlig ikke har godtgjort

Rigtigheden af sit Anbringende om at have faaet Henstand med den den 11 Marts 1888 forfaldne Fjerdingsaarleje, der, som foranført, tildels først blev betalt den 18 Juni næstefter og senere, maa det antages, at den Leje, hvis uopholdelige Indbetaling Indstævnte nævnte 18 Juni stillede som Betingelse for sit Samtykke til at lade Citanten udtræde af Lejeforholdet, ogsaa har omfattet de ovennævnte tvende Beløb, hvert 25 Kr., hvilke Beløb iøvrigt ogsaa efter Indstævntes heller ikke forsaavidt afbeviste Fremstilling begge ere at betragte som Restancer af den den 11 Marts 1888 forfaldne Fjerdingsaarleje, og da, som ovenanført, det ene af disse Beløb først er betalt efter den 29 September 1888 og det andet endnu ikke er betalt, kan Citanten saaledes ikke anses løst fra sine Forpligtelser efter den fremlagte Lejekontrakt ifølge det ommeldte af Indstævnte i saa Henseende afgivne betingede Samtykke.

Da der nu endelig heller ikke af den af Citanten yderligere paaberaabte Omstændighed, at Indstævnte, som det er in confesso, efter bemeldte 18 Juni hos oftnævnte Firma har taget Varer paa Kredit med Aftale om, at disses Beløb — hvilket Indstævnte senere har betalt kontant — skulde likvideres i den Leje, som Firmaet forventedes at ville komme til at betale til Indstævnte, kan udledes noget endeligt Samtykke fra Indstævntes Side med Hensyn til Indtrædelsen af bemeldte Firma som Lejer i Citantens Sted, maa det billiges, at Citanten ved den indankede Dom foruden de 25 Kr., han som anført har erklæret sig villig til at betale, er tilpligtet at betale de for Halvaaret fra Oktober Flyttedag 1888 til April Flyttedag 1889 fordrede 500 Kr., imod hvilken Fordring ellers ingen Indsigelse er fremsat, og da derhos Citanten her for Retten har frafaldet sin Indsigelse med Hensyn til de 36 Øre, som det yderligere ved den indankede Dom er paalagt ham at udrede, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger det ligeledes maa have sit Forblivende, være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve.

Der bliver at forelægge Overretssagfører Cantor en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 21 April d. A. fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Fredagen den 15 Januar.

Nr. 28. Overformynder **Petersen** paa
Overformynderiets Vegne (Shaw efter Ordre)

contra

Husejer **Niels Poulsens Enke Johanne Hansdatter**
(Nellemann efter Ordre),

betr. et Dødsboes Forpligtelse til at indfri en af Afdøde udstedt
Panteobligation.

Børglum Herreds ordinære Rets Dom 12 Januar 1888: Imod Extradition i kvitteret Stand af den under Sagen ommeldte Panteobligation bør Indstævnte, Husejer Niels Poulsens Enke, Johanne Hansdatter af Øster-Brønderslev, til Overformynderiet betale Obligationens Paalydende, 1500 Kr., med Renter deraf 4 pCt. p. a. fra den 13 Maj 1886 til den 23 Juli 1887 og derefter 5 pCt. p. a. indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Februar 1889: Hovedcitantinden, Johanne Hansdatter, Husejer Niels Poulsens Enke, bør for Tiltale af Kontracitanterne, Overformynderiet i Kjøbenhavn, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges de for Parterne her for Retten beskikkede Sagførere, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hastrup, i Salær hver 50 Kr., samt Justitsraad Neckelmann endvidere i Godtgjørelse for Udlæg til Porto 32 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underretsakten kan ses, at det af Hovedcitantinden den 8 September 1887 for Underretten fremlagte Indlæg er skrevet paa behørig stemplet Papir.

Høiesterets Dom.

Efter Indholdet af den i den indankede Dom omhandlede Panteobligation, om hvis Ægthed der efter de Høiesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ingen beføjet Tvivl kan være, og naar tillige henses til, at Obligationen, der efter Udstederens Foranstaltning er bleven thinglæst inden hans Død, er, efter hvad der er oplyst for Høiesteret, udstedt efter forudgaaende Forhandling med det paagjældende Barns Paarørende, og at navnlig Barnets Moder forinden Udstederens Død har været

bekjendt med Obligationens Tilværelse, findes der ved denne at være stiftet en Livsgave til Fordel for Barnet, — i hvilken Henseende endnu bemærkes, at naar Obligationen efter dens Thinglæsning er forbleven hos den Sagfører, der har besørget den thinglæst, maa det efter det Foreliggende nærmest antages, at dette er sket, for at Obligationen af ham kunde overleveres til Vedkommende paa Barnets Vegne.

Som Følge heraf maa det billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er tilpligtet at indfrie Obligationen ved Betaling af dens Paalydende med Renter som paastaaet. Processens Omkostninger, der ved Underrettsdommen rettelig ere ophævede, ville ligeledes være at ophæve for Overretten og Høiesteret, og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer m. m. blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Nullemann tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 120 Kroner, som tilligemed de ved Landsoverrettens Dom Sagførerne dersteds tilkjendte Beløb udredes af det Offentlige.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 21 Januar 1892.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlæg.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

35. Aargang.

Høiesteretsaaret 1891.

Nr. 47.

Fredagen den 15 Januar.

Nr. 28. Overformynder Petersen paa
Overformynderiets Vegne (Shaw efter Ordre)

contra

Husejer Niels Poulsens Enke, Johanne Hansdatter
(Nellemann efter Ordre).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Hovedcitantinden, Johanne Hansdatters Mand Husejer af Øster-Brønderslev Niels Poulsen den 13 Maj 1886 var afgaaet ved Døden, blev Ægtefællernes fælles Bo i Henhold til et imellem dem den 24 Januar 1879 oprettet reciprokt Testament, hvorefter den Længstlevende af dem efter den Førstafdødes Død skulde være Ejer af hele bemeldte Bo, overtaget af Hovedcitantinden. Den 29 April 1887 blev der efter Rekvisition af Værgen for den umyndige Dreng Karl Kristian Poulsen, der er uægte Søn af Hovedcitantindens Mand og avlet af denne med et ugift Fruentimmer, længere Tid efter at han var indtraadt i Ægteskab med Hovedcitantinden, paa den Hovedcitantindens Mand tidligere tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 40 i Øster-Brønderslev afholdt en Fogedforretning, hvorunder den Umyndiges Værge, idet han foreviste en den 19 Marts 1886 dateret og den 1 April s. A. thinglæst med Hovedcitantindens Mands Navn underskreven Obligation — hvorved der til Sikkerhed for Betaling af et Beløb af 1600 Kr., som Ustederen i Obligationen erkjendte at være den Umyndige skyldig med Renter og Omkostninger, gaves den Umyndige 2den Prioritets Panteret næsteften 800 Kr. i den

nævnte Ejendom Matr. Nr. 40 i Øster-Brønderslev med Tilbehør, men hvori det iøvrigt bestemtes, at Kapitalen ikke skulde forrentes, saalænge Debitor levede, og at den, med mindre Pantet forringedes i nogen kjendelig Grad, eller Debitor paadrog sig Restancer af Skatter eller Afgifter eller af eventuelle Renter af den paa 1ste Prioritet i Ejendommen indestaaende Gjæld for mere end et halvt Aar, ej heller skulde kunne fordres udbetalt før i den første 11 Juni eller 11 December Termin, der indtraadte et halvt Aar efter Debtors Død — forlangte sig som Værge for den Umyndige til Fyldestgjørelse for Obligationens Paalydende med paaløbne og yderligere paaløbende Renter og Omkostninger givet Udlæg til Forauktionering i den pantsatte Ejendom med Tilbehør; men imod denne Forretnings Fremme protesterede Hovedcitantinden, der fremsatte forskellige Indsigelser imod Obligationens Gyldighed, idet hun bl. A. nægtede Ægtheden af hendes Mands Underskrift under samme, og ved en af Fogden samme Dag afsagt Kjendelse blev denne Protest paa Grund af, at Obligationens Ægthed var omtvistet, tagen tilfølge.

Obligationen blev derpaa inddraget under Overformynderi i Kjøbenhavn, hvor den den 15 Juni 1887 fik Paategning om, at der ikke uden Overformynderiets Samtykke maa disponeres derover, og Kontracitanterne, bemeldte Overformynderi, have derefter under nærværende Sag i 1ste Instants sagsøgt Hovedcitantinden til Betaling af bemeldte Obligations Paalydende med 4 pCt. aarlige Renter heraf fra Hovedcitantindens Mands Dødsdag den 13 Maj 1886 til Forligsklagens Dato den 23 Juli 1887 og 5 pCt. aarlige Renter deraf fra sidstnævnte Dato, indtil Betaling sker.

Ved Underrettsdommen er Hovedcitantinden tilpligtet imod Extradition i kvitteret Stand af fornævnte Obligation at betale Kontracitanterne det paastævnte Beløb med Renter som paastaaet, hvorhos Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, og Sagen er derefter af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedcitantinden ligesom i 1ste Instants har paastaaet sig frifunden for Kontracitanternes Tiltale, medens disse have paastaaet Underrettsdommen stadfæstet, dog saaledes at Hovedcitantinden tilpligtes at betale dem Processens Omkostninger i 1ste Instants skadesløst.

Hovedcitantinden har under Sagen fastholdt sin under den ovennævnte Fogedforretning fremsatte Nægtelse af Ægtheden af hendes Mands Underskrift under Obligationen, saavel som hendes øvrige sammesteds fremsatte Indsigelser imod Obligationens Gyldighed, hvilke Indsigelser navnlig gaa ud paa, at Obligationen, selv om den er udstedt af hendes Mand, ialfald er en Proformaobligation, eftersom hendes Mand ikke forinden dens Udstedelse stod i noget Gjældsforhold til Drengen Karl Kristian Poulsen,

der dengang kun var knap 1 Aar gammel, og ikke ejede nogen-
somhelst Formue, og at Obligationen, forsaavidt det kunde an-
tages at have været Udstederens Hensigt at tillægge Drengen
den i Obligationen ommeldte Kapital som en Gave, i ethvert
Tilfælde maa betragtes som en dispositio mortis causa, der ikke
kan have Gyldighed, dels fordi de lovbefalede Former for Døds-
gaver ikke ere iagttagne ved dens Oprettelse, dels fordi hendes
Mand paa Grund af Bestemmelserne i D. L. 5—2—71 ikke
gyldig kunde gjøre Drengen, der efter det Ovenanførte er hans
Horebarn, nogen Døds gave, og dels endelig fordi hendes Mand
ikke ved en dispositio mortis causa kunde berøve hende den
hende ifølge deres reciprokke Testament af 24 Januar 1879 til-
kommende Ret til at arve alle hans Efterladenskaber. Hun har
derhos med Hensyn til, at Kontracitanterne under Proceduren
havde villet gjøre gjældende, at Obligationen var udstedt efter
Aftale med hende, benægtet dette med Tilføjende, at hun end
ikke har havt Kundskab om dens Existents før efter hendes
Mands Død, og imod hendes Benægtelse er det heller ikke godt-
gjort, at dette har været Tilfældet.

Det er nu under et efter Kontracitanternes Foranstaltning
optaget Thingsvidne af 2 Vidner — der have underskrevet den
heromhandlede Obligation til Vitterlighed, og af hvilke det ene
er en i Vester-Brønderslev boende Sagfører, der efter sin For-
klaring havde forfattet og renskrevet Obligationen, men imod
hvis Habilitet som Vidne, der iøvrigt ikke, som af Hovedcitant-
inden forment, af den Grund kan gjøres nogen grundet Ind-
sigelse, medens det andet Vidne er en ligeledes i Vester-
Brønderslev boende Uhrmager, der ifølge sin Forklaring den
Dag, Obligationen blev underskrevet, var fulgt med Hoved-
citantindens Mand, for hvem han tidligere havde haft Arbejde,
og som den paagjældende Dag havde afhentet Vidnet i dettes
Hjem, til Sagførerens Bolig for efter Hovedcitantindens Mands
Begjæring at overvære, at denne underskrev en Obligation —
afgivet edelige Forklaringer, som gaa ud paa, at den herom-
handlede Obligation, efterat den først var bleven oplæst for den,
som senere underskrev samme, eller denne dog var gjort bekjendt
med dens Indhold, i Vidnernes Overværelse er bleven forsynet
med den Underskrift, som nu findes under samme, og at Under-
skriveren, da han underskrev Obligationen, efter Vidnernes Skjøn
var ved sin Fornufts fulde Brug. Den nævnte Sagfører har
imidlertid tilføjet, at den, der underskrev Obligationen, vel for
Vidnet opgav at være Husejer Niels Poulsen af Øster-Brønders-
lev, men at Vidnet, der ikke i Forvejen kjendte Personen, som
kun har været to Gange i hans Bolig, nemlig en Gang for at
underskrive en Obligation, og en Gang senere for at høre efter
den, ikke vidste, om Personen virkelig var den; han udgav sig
for, og selv om der kunde gaaes ud fra, at dette dog var Til-

